

Giới thiệu Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa

Bạn đang đọc truyện Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa của tác giả 32++ trên trang đọc truyện online. Tôn Vũ - Nhà khoa học trẻ tuổi mang theo người máy nano tiến vào thế giới tam quốc, nhưng hình như nơi này cũng không phải tam quốc! Lưu Bị là một tiểu thư khuê các ngoan ngoãn, Quan Vũ là một cô gái biến thái thích đeo râu giả, Trương Phi là cô gái xinh đẹp có tính cách mạnh mẽ và thích uống rượu, Lữ Bố là một tiểu loli uy phong lẫm liệt. Triệu Vân là tiểu loli nhút nhát thích ăn bánh bao, Thái Sừ Từ có chứng hoang tưởng... vân vân và vân vân...Đôi lời kinh điển trong truyện:Tôn vũ: "Vũ muối muối, người có thể gỡ bỏ râu giả hay không? Phụ nữ đeo râu thì còn ra thể thống gì nữa!"Quan Vũ: "Nếu Tam muối không uống rượu, ta liền bỏ râu."Trương Phi: "Nếu Đại tỷ tức giận và mắng chửi người khác, ta sẽ không uống rượu."Lưu Bị: "Dù các người làm việc gì, đại tỷ cũng không nổi nóng đối với các người."Lữ Bố: "Ồn ào làm gì? Ta dùng võ tướng ki tiền các người lên trời!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Loli Ngoan Ngoãn, Triệu Vân!người

"Quả nhiên nơi này không phải là thời Tam Quốc." Tôn Vũ kích động nói: "Nơi này là tương lai? Là hành tinh khác? Hay đây là một khởi điểm của nền văn minh mới? Chẳng lẽ máy móc ở tương lai đưa ta đến một thế giới song song? Nhất định ta sẽ tìm ra sự thật."

Lúc này, đứng trên địa điểm tương, Quan Tĩnh nhìn Triệu Vân rồi mỉm cười, nói: "Hài tử ngoan lắm! Tên của người rất có khí thế! Đến đây, thử phóng ra võ tướng kỹ của người cho ta xem một lần! Ta muốn xem rốt cuộc người có thể nhận được chức quan gì?"

Tôn Vũ cảm thấy thú vị. Trong thời Tam Quốc, Triệu Vân là vị tướng siêu hạng, thực lực vô cùng mạnh mẽ, không biết nàng có thể phóng ra võ tướng kỹ như thế nào? Nhưng chỉ ít, Tôn Vũ có thể khẳng định, võ tướng kỹ của Triệu Vân sẽ không phải kỹ năng chỉ tìm kiếm nhân tài như Quan Tĩnh.

Chỉ thấy Triệu Vân hơi sợ hãi, vẻ mặt tội nghiệp trả lời: "Ta... ta không làm được."

"Hả?" Quan Tĩnh tò mò hỏi tiếp: "Những người sở hữu võ tướng kỹ đều có thể thoải mái phóng ra, chỉ cần người tập trung nghĩ tới việc sử dụng võ tướng kỹ thì nó sẽ hiện ra. Cứ thử lại lần nữa đi."

Triệu Vân lắc đầu, trên khuôn mặt tái nhợt có mấy sợi tóc đen rủ xuống, đôi mắt xinh dễ thương tuôn ra một hàng nước mắt, giọng nói chân thành: "Ta từng đi Nam Bì để gia nhập quân của Viên Thiệu đại nhân. Nhưng người ở đó nói ta có võ tướng kỹ bị che dấu. Mà họ thì không nhận người không thể phóng ra võ tướng kỹ, cho nên... cho nên Viên Thiệu đại nhân không nhận ta."

Ở bên ngoài, Tôn Vũ cảm thấy vô cùng kinh ngạc, thầm nghĩ: "Quả nhiên Viên Thiệu không biết nhìn người, ngay cả Triệu Vân cũng không nhận. Nếu ta là Viên Thiệu, Triệu Vân đến bao nhiêu người ta sẽ thu bấy nhiêu người."

Vừa nghe hết câu nói của Triệu Vân, khuôn mặt Quan Tĩnh trầm xuống, thờ dài rồi nói: "Nói cách khác.... mặc dù người có Võ Tướng Kỹ nhưng lại không thể phóng ra? Vậy... người cũng là người vô dụng... Viên Thiệu không nhận người, chúng ta cũng không thể lưu người được!"

Triệu Vân nghe xong, khuôn mặt tái nhợt, nàng buồn bã nói: "Ta đã đi ngàn dặm từ Nam Bì đến Bắc Bình, trên đường ăn xin để duy trì cuộc sống, thật sự không thể đi thêm. Quan Tĩnh đại nhân, ngài đừng đuổi ta mà. Cho dù không cho ta làm tướng, vậy chỉ bằng ngài cho ta làm một tên lính quen đi. Chỉ cần có cơm ăn, có thể sống sót là được... Ta không muốn chết..." Nói đến cái chết, Triệu Vân liền tỏ ra hoảng sợ.

Quan Tĩnh thấy Triệu Vân chỉ cao khoảng một mét năm, thân thể ốm yếu, xem ra nặng chưa đến tám mươi cân, rốt cuộc thờ dài rồi nói: "Thân thể người chưa đủ chuẩn làm binh lính, vẫn nên rời khỏi đi thôi."

Không phải đầu của Quan Tĩnh bị cửa đập trúng chứ? Triệu Vân không yếu đâu. Tôn Vũ thờ dài, lại nghĩ: "Mặc dù nơi này là dị giới, tương lai, thế giới song song hay vẫn là nơi văn minh nhân loại mới bắt đầu, tóm lại bây giờ là thời Tam Quốc. Nếu đã là thời Tam Quốc, vậy chắc chắn Triệu Vân sẽ là tướng, hơn nữa còn là tướng lĩnh trong tướng lĩnh.(Câu này ý muốn nói Triệu Vân ắt hẳn là tướng lĩnh hàng đầu, đứng trên nhiều tướng lĩnh khác)

Là một nhà khoa học có lý trí và luôn tỉnh táo, Tôn Vũ cẩn thận đánh giá tình huống trước mắt. Sau đó suy nghĩ kỹ càng, hắn quyết định trợ giúp kẻ yếu, giúp đỡ Triệu Vân một tay. Tương lai sau này, mình muốn tìm hiểu sự thật về thế giới này để có thể trở về địa cầu thì Triệu Vân sẽ giúp đỡ được một phần.

Tôn Vũ lại nghĩ về tính năng của người máy NM01, rốt cuộc cũng nghĩ ra một diệu kế. Lúc này, sắc mặt của Triệu Vân đã tái nhợt, nàng lê bước chân tập tễnh đến cửa bình doanh. Trong đôi mắt tràn ngập nỗi tuyệt vọng, vẻ mặt buồn bã và cực kỳ đáng thương, miệng lầm bầm: "Ta sẽ chết đói... chết đói... A! Ta không thể chết được... không thể chết được... Ta không muốn chết..." Nàng sinh ra ở Thường Sơn, từ nhỏ đã bị cha mẹ vứt bỏ, phiêu bạt khắp nơi, nhiều lúc suýt bị chết đói. Lúc thái bình, còn có người bố thí một ít thức ăn, gần đây khởi nghĩa Khăn Vàng bùng nổ, nơi nơi thiếu thốn lương thực nên chẳng mấy ai bố thí cho nàng. Triệu Vân sắp sống không nổi nữa rồi.

"Triệu cô nương, hãy quay lại đi!" Tôn Vũ đột nhiên kêu lớn: "Người sẽ không chết đói đâu, làm nha hoàn cho ta đi! Ta sẽ nuôi người!"

Lần này, lời nói của Tôn Vũ thật vang dội, nam nữ xung quanh đều nghe rõ ràng, họ đều ngoảnh lại nhìn hắn.

Triệu Vân vừa nghe, lập tức mừng rỡ, nàng quay người rồi chạy đến trước mặt Tôn Vũ. Nhưng khi nhìn thấy Tôn Vũ đang mặc "quần áo dương xỉ" trên người, vẻ vui mừng trong đôi mắt lại trở nên mờ mịt: "Người... người còn không nuôi nổi bản thân."

"Yên tâm, ta có thể nuôi người." Tôn Vũ bình tĩnh nói: "Người đợi một chút nhé, ta đến đài điểm tướng nhận chức quan."

"Xôn xao!" Trai tráng lẫn phụ nữ ở xung quanh bắt đầu cười nhạo: "Đàn ông cũng dám đến đài điểm tướng ư? Chỉ phụ nữ mới có thể sử dụng võ tướng kị, người là đàn ông, sao sử dụng được?"

"Được hay không cũng chẳng phải do các người định đoạt." Tôn Vũ bình tĩnh đến trước đài điểm tướng rồi nói vọng lên trên đài, nơi Quan Tĩnh đang đứng: "Quan tĩnh đại nhân, tiểu dân Tôn Vũ, tự... Tầm Chân. Bây giờ, ta sẽ phóng ra võ tướng kị của mình cho ngài xem."

Lúc báo danh, Tôn Vũ mới nhớ các nhân vật trong thời Tam Quốc không chỉ có danh có họ, mà còn có cả tự. Cho nên, hắn không thể nói tên Tôn Vũ. May mà hắn vốn là nhà khoa học nên phản ứng rất nhanh, chỉ cần chớp mắt đã tự chế ra cho mình tự là "Tầm Chân", ý muốn chỉ mục tiêu tìm kiếm chân tướng thế giới này.

Quan Tĩnh nhìn hắn bằng ánh mắt tò mò, miệng nói: "Ta cũng chưa nghe đàn ông có thể sử dụng võ tướng kị. Để ta sử dụng võ tướng kị 'Mịch Tà' của mình để thử nghiệm người xem sao." Nói xong, ánh sáng xanh lá lại sáng lên quanh thân thể của nàng.

Ý nghĩ của Tôn Vũ liền chuyển động, thấy ánh sáng xanh lá đảo qua trên người mình, tuy chẳng biết để làm gì nhưng nếu kết luận không có võ tướng kị, vậy thì thật là phiền phức, "tiên hạ thủ vi cường" vẫn là tốt nhất. Hắn ngừng đầu, lớn giọng nói: "Quan đại nhân, ta trực tiếp phóng võ tướng kị cho ngài xem là được, cần gì phải thí nghiệm chứ?"

(Câu nguyên bản là "Tiên hạ thủ vi cường, hậu hạ thủ tai ương". Tạm dịch là "Ra tay trước nhận được lợi ích, ra tay sau nhận lấy tai họa")

Quan Tĩnh ngăn người, trầm nghĩ: "Cũng đúng, nếu hắn có thể phóng ra, vậy ta kiểm tra làm gì? "

Tôn Vũ liền nói khẽ với người máy NM01 bằng âm thanh chỉ có hắn mới nghe được: "Phóng ra ánh sáng xanh lá giống Quan Tĩnh, sau đó chiếu ra hai chữ 'Tốc Kị' trên đầu."

NM01 đáp: "Được, chủ nhân!"

Ngay sau đó, người máy NM01 bay ra từ lỗ tai của Tôn Vũ rồi sử dụng năng lượng mặt trời mới vắt và lắp mới có thể tích lũy để tạo ra ánh sáng xanh lá, hơn nữa, trên đầu Tôn Vũ cũng nhảy lên hai chữ "Tốc Kị" thật to với dạng chữ phồn thể.

Trai tráng lẫn phụ nữ, bao gồm cả Quan Tĩnh trên đài điểm tướng đều bị giật mình, người đàn ông này quả thật sự có võ tướng kị. Nhưng mà... "Tốc kị" có tác dụng gì?

Quan Tĩnh nhin không được mới hỏi: "Tầm Chân tiên sinh, võ tướng kị của người có lợi ích gì?"

Nàng thấy Tôn Vũ có thể sử dụng võ tướng kị, lại ngang cấp với mình, giọng nói cũng trở nên khách khí. Tuy Tôn Vũ là loại đàn ông dễ tiện nhưng rất có thể hắn sẽ được làm quan như mình cách nói chuyện có khách khí hơn chút ít cũng là chuyện tất nhiên.

Tôn Vũ cười ngạo nghễ rồi nói: "Võ tướng kị của ta cũng giống như tên, mặc kệ là văn thư phức tạp đến cỡ nào, chỉ cần liếc mắt hoặc nghe qua một lần đều có thể nhớ kỹ, tuyệt đối không sai một chữ. Nếu Quan đại nhân không tin thì có thể thử một lần."

Tròng mắt của Quan Tĩnh đảo qua đảo lại, lớn tiếng nói: "Người đâu! Ôm mấy quyển sách ra đây."

Chỉ trong chốc lát, vài tên lính Bạch Mã ôm ra một đồng văn thư dạng cuốn, Quan Tĩnh cầm bừa một quyển, đó chính là cuốn Hán Thư thứ năm mươi bốn, nói về Lý Quảng Tô. Nàng cười rồi đọc: "Lý Quảng là danh nhân của thành Lũng Tây. Trước làm văn tìn (Người coi văn thư), sau làm tướng nhà Tần, lại dựng lên Thái Tử giả, sau này bị bắn chết...."

Nàng đọc cực nhanh, trong nháy mắt liền đọc xong mấy trăm chữ, nếu là người bình thường, nghe nhiều chữ như vậy, hắn không có khả năng nhớ rõ từng chữ, vì thế liền ngừng lại, đưa mắt nhìn Tôn Vũ.

Tôn Vũ mỉm cười, chấp tay sau lưng ngâm nga: "Lý Quảng là danh nhân của thành Lũng Tây. Trước làm văn tìn (Người coi văn thư), sau làm tướng nhà Tần, lại dựng lên Thái Tử giả, sau này bị bắn chết...." Hắn đọc một mạch, không ngừng nghỉ, không hề thua kém so với Quan Tĩnh.

Thì ra NM01 đã lưu nội dung xuống bộ nhớ, NM01 vừa đọc trong lỗ tai, Tôn Vũ vừa ngâm nga. Với loại tình huống kiểu như thế này, đương nhiên không thể đọc sai.

Quan Tĩnh cả kinh trong lòng, kẻ này thật sự lợi hại như vậy? Nàng lại lấy một quyển khác, chính là cuốn Hán Thư thứ ba mươi lăm, chính Quan Tĩnh cũng lướt đọc, liền ném cho Tôn Vũ rồi nói: "Tầm Chân tiên sinh, người thử xem toàn bộ cuốn này đi."

Tôn Vũ gật gù, tay liền mở cuốn Hán Thư rồi để mặc cho NM01 xem xét lần phân tích chữ Triện, hơn nữa còn lưu vào trong cơ sở dữ liệu. Tôn Vũ lật

sách rất nhanh, bởi vì trung ương của NM01 xử lý rất mạnh mẽ nên chỉ chớp mắt hắn đã xem xong toàn bộ quyển Hán Thư này.

Sau đó, Tôn Vũ khép sách lại rồi đọc một hơi, hành văn mạch lạc, lưu loát, không sai một chữ nào.

"Xôn xao!" Những người ở xung quanh bàn luận rất lớn tiếng, quyển sách như vậy chỉ nhớ hết trong nháy mắt, năng lực này đã vượt qua khả năng của con người, chỉ có đặc thù của võ tướng kĩ mới có thể làm được mà thôi.

Triệu Vân tội nghiệp vừa ôm cái bụng đói vừa nhìn Tôn Vũ, nỗi sợ chết đói trong lòng cũng từ từ biến mất: "Người này quả thật có võ tướng kĩ. Nếu hắn thành quan viên, mình sẽ làm nha hoàn cho hắn, như vậy sẽ không chết đói..." Triệu Vân nhìn bóng lưng của Tôn Vũ, hai mắt lấp lờ ánh sáng. Trong mắt nàng, Tôn Vũ đã trở thành một cái bánh bao toả hương thơm ngào ngạt.

"Được rồi!" Quan Tĩnh thấy tôn vũ đã muốn đọc hết cuốn sách, mặc dù trong lòng vẫn vô cùng hoài nghi nhưng cố cười nói: "Võ tướng kĩ của ngươi thật thú vị, ngươi cũng là người đàn ông đầu tiên ở Triều Hán có khả năng sử dụng võ tướng kĩ. Nhất định chủ công sẽ rất muốn gặp ngươi. Mặt khác... võ tướng kĩ của ngươi... E hèm, tuy chỉ có màu xanh, đẳng cấp thấp nhất nhưng năng lực cũng không tệ, rất hợp với những chức quan văn, không biết chủ công sẽ an bài như thế nào? Đi theo ta, chúng ta đi gặp chủ công thôi."

Tôn vũ cười nhẹ rồi chạy theo thật nhanh, điều này làm NM01 không kịp thu lại ánh sáng xanh và chữ Tốc Kí trên đầu hắn. Như NM01 cứ phóng ra ánh sáng như vậy, điện năng sẽ tiêu hao rất nhanh. Mà hôm nay thời tiết lại không tốt, cũng chẳng kịp bổ sung năng lượng mặt trời.

Hắn quay đầu, nhìn Triệu Vân rồi nói: "Triệu cô nương, làm nha hoàn của ta đi. Đến lúc đó, ngươi cũng không cần phải sợ chết đói."

Khuôn mặt tái nhợt của Triệu Vân chợt ửng hồng vì kích động, nàng liêu mạng gật đầu. Thân hình gầy yếu hết như một cánh liễu lung lay trong gió.

Tôn vũ cười nói: "Về sau ta sẽ không gọi ngươi là Triệu cô nương mà gọi là Từ Long. Ngươi cứ gọi ta là Tầm Chân tiên sinh là được."

Triệu Vân gật gù, rồi bám vào sau lưng Tôn Vũ không rời, có lẽ nàng sợ kho lương thực của mình sẽ biến mất chẳng?

Quan Tĩnh dẫn Tôn Vũ đến doanh trại, vừa đi vừa nói: "Chủ công ở ngay phía sau doanh trại!"

Chủ công trong miệng Quan Tĩnh, tất nhiên chính là Công Tôn Toàn, Tôn Vũ thầm nghĩ: "Nếu thế giới này, đàn ông đều không thể sử dụng võ tướng kĩ, chỉ có phụ nữ mới dùng được, như vậy Công Tôn Toàn cũng là nữ nhân."

Hắn thật không biết vị anh hùng lấy lưng thời Tam Quốc với danh hiệu Bạch Mã Tướng Quân sẽ mang bộ dáng như thế nào?

-----oOo-----

P/s: Nghe đồn rằng kẻ xem Manh nương tam quốc diễn nghĩa mà không thanks sẽ bị quỷ đói ám ở sau lưng một tuần!!!

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Công Tôn Toàn Là Một Cô Nương Tốt

Phía sau binh doanh có dãy phòng bằng gỗ, đi qua dãy phòng có thể thấy một toà phủ cao lớn nằm trong quân doanh.

Quan Tĩnh vào thông báo một tiếng, sau đó Tôn Vũ và Triệu Vân vào phủ. Vừa tiến vào phủ, Tôn Vũ chỉ thấy có một ghế dựa rất lớn được bọc da hổ, người ngồi trên đó là nữ tướng có vẻ ngoài uy phong, dáng người cao gầy, thân mặc giáp trụ bằng sắt, rất tinh xảo, áo choàng màu trắng khoác ở sau lưng, sát khí rợn người. Dù vậy, ngũ quan trên khuôn mặt của nàng lại không hề mang khí thế như vẻ bên ngoài. Tuy cô gái này không thể coi là mỹ nhân tuyệt sắc nhưng chắc chắn tư sắc phải thuộc hạng nhất lưu, người này chính là Công Tôn Toàn.

Quan Tĩnh hành lễ với nữ tướng rồi nói: "Chủ công, người đàn ông phía sau ta là Tôn Vũ, tự Tầm Chân, tiểu cô nương sau lưng hắn tên là Triệu Vân, tự Từ Long." Tiếp đó, Quan Tĩnh lần lượt giới thiệu Tôn Vũ và Triệu Vân một lần.

Công Tôn Toàn để tay trên lưng dựa của ghế, mí mắt nhếch lên, liếc xuống dưới rồi nói: "Vị Tầm Chân tiên sinh kia, đây là lần đầu tiên bốn sói gặp được một người đàn ông có thể dùng võ tướng kĩ, thú vị lắm. Đáng tiếc! Võ tướng kĩ của ngươi chỉ đến cấp xanh lá, cũng là cấp thấp nhất, cùng lắm cũng chỉ có thể xác nhận văn thư. Haizzz, rốt cuộc lại phải làm quan văn..."

Quan tĩnh nghe xong câu này, mồ hôi lạnh ứa ra, nàng biết chủ công tâm cao khí ngạo, không bao giờ đặt một người đàn ông tầm thường vào trong mắt. Đến nay, dù đã hai mươi tuổi nhưng nàng vẫn chưa lập gia đình. Chủ công vốn muốn tìm một gã đàn ông uy phong lẫm liệt để thành thân, nhưng... Hắn

Quốc chỉ có nữ võ tướng, chứ không có nam võ tướng. Công Tôn Toàn chưa gặp được một người đàn ông nào vừa ý mà tuổi của nàng lại càng lúc càng lớn, nhưng rốt cuộc cũng phải thành thân a! Vất vả lắm mới thấy một người đàn ông có thể sử dụng võ tướng kỹ, kết quả cũng chỉ có võ tướng kỹ cấp thấp nhất, mà còn là kỹ năng hệ văn, điều này quả thật làm cho Công Tôn Toàn cảm thấy vô cùng thất vọng.

Tôn Vũ đã nghe thấy cấp bậc võ tướng kỹ từ miệng của Quan Tĩnh và Công Tôn Toàn nên nhìn không được mà ngạc nhiên hỏi: "Chủ công, ta đến từ thâm sơn. Vẫn không màng đến thế sự, cũng không biết võ tướng kỹ có đa dạng ra sao?"

Quan Tĩnh liền giải thích: "Võ tướng kỹ được chia ra năm loại..." Nghe nàng giảng nửa ngày, Tôn Vũ mới hiểu được.

Cấp thấp nhất là võ tướng kỹ màu xanh lá (Sau gọi là màu lục), phần lớn chỉ có thể xử lý văn sự. Ví dụ như là "Mịch Tãi" của Quan Tĩnh và "Tốc Ký" của Tôn Vũ.

Trung cấp là Võ tướng kỹ màu đỏ, có thể dùng để chiến đấu, ví dụ như "Thương Tướng" của Nghiêm Cương và "Phá Lỗ" của Điền Dự.

Võ tướng kỹ cao cấp là màu lam, Công Tôn gia chỉ có Công Tôn Toàn là có "Bạch Mã" màu lam, còn đại tướng là Nhan Lương, Văn Sứ dưới tay Viên Thiệu ở Nam Bỉ có võ tướng kỹ cũng là màu lam, đều thuộc nhóm cao cấp.

Cao hơn là Võ tướng kỹ màu hoàng kim, loại này là cấp bậc rất cao, ngay cả thủ hạ của Viên Thiệu cũng không có người nào sở hữu. Nghe đồn, Tôn Kiên ở phía nam có một đứa con gái tên là Tôn Sách, Võ tướng kỹ của nàng cũng có màu hoàng kim nhưng Quan Tĩnh chưa bao giờ nhìn thấy. Lại còn có tin tức rằng ở Trường Sa có một nữ tướng nổi danh, tên là Hoàng Trung, Võ tướng kỹ của nàng cũng có màu hoàng kim, nhưng người thấy nàng cũng không nhiều.

Còn có một cấp cao hơn, đó là võ tướng kỹ màu vàng lợt, còn gọi là Âm Kim Sắc, đây là loại Võ tướng kỹ siêu cấp, đương thời, chưa thấy ai có thể dùng Võ tướng kỹ cỡ này.

Quan Tĩnh giới thiệu xong, thở dài: "Chủ Công tâm cao khí ngạo, người lại là võ tướng kỹ màu lam, đàn ông bình thường vốn chẳng ai có thể lọt vào mắt nàng. Không biết cả đời này, nàng có lấy được chồng hay phải xuất giá đây?"

Phụ nữ nói chuyện thật phiền phức, ta đến gặp Công Tôn Toàn để bàn bạc chén cơm sau này, chính sự còn chưa nói mà người đã nhắc tới chồng con của chủ công rồi, quả thật không có tính ăn khớp mà.

Tôn Vũ nhanh chóng ghi nhớ những thứ này vào trong đầu, thầm nghĩ: "Thì ra là vậy, xem ra thực lực của võ tướng trong thế giới này cũng có điểm chung so với Tam quốc mà mình biết, trừ giới tính của nhân vật đều bị thay đổi thì thực lực không khác với thời kỳ Tam Quốc. Quan Tĩnh nói cái gì mà "Đương thời không thấy ai có thể dùng" siêu cấp võ tướng kỹ... Thứ võ tướng kỹ như vậy hơn phân nửa là nằm trên người của Lữ Bố rồi.

Tôn Vũ liền ôm quyền nói với Công Tôn Toàn: "Chủ công, bản nhân bất tài, chỉ có Võ tướng kỹ vô dụng màu lục, đành phải nhận một chức quan văn có cơm ăn là được."

Công Tôn Toàn nhìn hần hồi lâu, đôi mắt dần trở nên mê ly, thầm nghĩ: "Kẻ này là người đàn ông duy nhất có Võ tướng kỹ, về ngoài cũng không tệ, tuổi cũng không lớn. Nếu không tìm được người để gả, Công Tôn Gia cũng sẽ dần dần đi xuống. Đến lúc đó cũng chỉ có thể chiêu người này ở rể... Ai! Thật bi ai! Vì sao thế giới này không có một người đàn ông mang thực lực mạnh mẽ giống như phụ nữ chứ? "

Nàng phát tay nói: "Tâm Chân tiên sinh, ta uỷ nhiệm người làm chức lệnh sử Trác Huyện. Nếu hoàn thành xuất sắc, tương lai sẽ được thăng chức."

"Lệnh sử? Là làm cái gì vậy? NM01, người mau tra cứu cho ta." Tôn Vũ nhẹ giọng nói.

Chỉ trong nháy mắt, NM01 đưa tin: "Lệnh sử là thuộc hạ của Huyện lệnh, quan văn phụ trách quản lý văn thư, hồ sơ."

Thì ra là quản lý văn thư với hồ sơ, chức vụ này cũng thật hợp với năng lực "Tốc ký" của mình. Công Tôn Toàn cũng thực biết cách dùng người, Tôn Vũ ôm quyền với Công Tôn Toàn rồi nói: "Tạ chủ công."

Bây giờ, vấn đề công việc đã được giải quyết, có cơm ăn, ta cũng có thể từ từ tìm hiểu chân tướng của thế giới này. Tôn Vũ vui vẻ trong lòng, nhưng xưa nay, hần vẫn là bình tĩnh nên dù trong lòng vui mừng nhưng ngoài mặt vẫn không lộ ra mà bình tĩnh rời khỏi đại điện.

"Người đàn ông này quả thật không tệ, không kiêu ngạo hay siểm nịnh, tính cách trầm ổn, thạo đời, duy chỉ có Võ tướng kỹ hơi kém..." Công Tôn Toàn vừa nghĩ tới đây, đột nhiên thấy Tôn Vũ đã quay trở lại, cười khổ nói: "Chủ Công, có thể cho ta biết bổng lộc có bao nhiêu không? Còn nữa... có thể tạm ứng trước bổng lộc một tháng chẳng? Người xem... thuộc hạ chỉ có bộ quần áo thực vật này thôi... E rằng, chưa làm được việc gì thì ta và nha hoàn đã chết đói rồi..."

Công Tôn Toàn cười khổ, ánh mắt dựng lên, ngược mặt nhìn Tôn Vũ, đang muốn bốc hỏa thì miệng lại dùng giọng điệu dịu dàng để nói: "Chi bổng lộc trước là chuyện chưa bao giờ có, ta không thể cho người ngoại lệ này. Nhưng... thấy người rất hào sảng, ta như vậy sẽ thưởng cho người trước... Bổng lộc một năm của lệnh sử là một trăm thạch thóc... Vậy ta thưởng người mười thạch đi."

Giọng nói của NM01 vang lên trong đầu Tôn Vũ: "Một thạch thóc tương đương một trăm tám mươi cân, mười thạch khoảng một ngàn tám trăm cân. Tính ra thành lương của thời Đông Hán thì một thạch là hai trăm tiền. Bây giờ khởi nghĩa Khăn Vàng nổ ra, theo lý luận thì mức lương sẽ tăng lên, một thạch hần vào khoảng hai đến ba trăm tiền. Theo tính toán, mười thạch thóc khoảng hai đến ba ngàn văn."

"Ta choáng, quá ít!" Tôn Vũ buồn bực lắc đầu, thầm nghĩ: "Nếu tính vậy thì có chút tiền bạc như vậy thì chỉ có ăn không khí. Xem ra không thể dựa vào

chức Lệnh sử này. Nếu muốn kiếm chút tiền lời để sau này còn tìm hiểu chân tướng thế giới này thì chút tiền đó vẫn chưa đủ. Xem ra, mình phải tranh thủ nâng cao chức quan, kiếm nhiều tiền hơn mới được.

Quan Tĩnh an bài Tôn Vũ tới căn phòng nhỏ ở phía sau để hẩn nghỉ ngơi vài ngày trước khi tới trác huyện nhậm chức. Căn phòng này là một căn nhà làm bằng tranh, chỉ có một gian phòng với chiếc giường thô. Điều này quả thật đã làm khó Tôn Vũ, hẩn mang theo tiểu nha hoàn Triệu Vân, tại sao chỉ có một cái giường? Như vậy phải ngủ thế nào? Tôn Vũ lại không hề biết vào thời đại này, người nghèo nhiều vô số kể, tiền đâu mà mua nha hoàn, nên phòng ốc thông thường đều không làm gian ngoài giành cho nha hoàn.

Chỉ là Triệu Vân không ngần ngại chuyện này, tiểu loli này leo lên lưng tù trong phòng, lấy một mảnh vải bố thô trải ra trên mặt đất rồi tự coi đó là giường của mình.

"Có phòng rồi!" Triệu Vân vô cùng vui vẻ, nàng đi đi lại lại ở trong phòng hai vòng, hết nhìn trái rồi lại nhìn phải, vui mừng nói với Tôn Vũ: "Tâm Chân tiên sinh, phòng này rất tốt đó nha, ít nhất cũng có giá hai ngàn văn, có Võ tướng kĩ thật tốt, đáng tiếc... Mọi người đều ta có võ tướng kĩ, nhưng tại sao ta không thể phóng ra võ tướng kĩ?"

Tôn Vũ nghe lời nàng nói, về mặt ngăn ngại, thậm nghĩ một căn nhà tranh thế này mà tốt sao? Lại còn có giá hai ngàn tiền? Nếu dùng mười thạch thóc thì chỉ sợ cũng không đổi được cả một mét vuông, nhưng nếu tính vậy thì chẳng phải bỗng lộc một năm của mình có thể mua được mười căn nhà kiểu này hay sao?

Nhìn vẻ mặt vui mừng của Triệu Vân, Tôn Vũ thờ dài rồi nói: "Tử Long, ngươi yên tâm đi. Sẽ có một ngày, ngươi có thể phóng ra Võ tướng kĩ, hơn nữa là Võ tướng kĩ cực kì, cực kì lợi hại. Đến lúc đó, ngươi có thể mua một căn phòng rất tốt."

"Thật không?" Triệu Vân trừng mắt nhìn, có hơi lo lắng nói: "Ta có thể dùng võ tướng kĩ trước khi chết đối ư?"

"Không phải ngươi là nha hoàn của ta sao?" Tôn Vũ cười nói: "Có ta ở đây, ngươi không chết đối "

Lúc này, lại có khoảng mười người khuôn vác đi tới trước phòng, thì ra Công Tôn Toàn phái những người này mang mười thạch thóc tới cho hẩn. Nhưng chuyển nhiều thóc như vậy vào căn phòng nhỏ sẽ khiến cho căn phòng trở nên chật chội. Ngoại trừ giường ngủ ra, chỗ Triệu Vân ngủ cũng bị chiếm dụng.

Nhưng Triệu Vân đang thương lại không hề tức giận, đã vậy tiểu loli này lại vô cùng vui mừng, nàng ngả xuống một bao thóc rồi nói: "Đêm nay ta muốn ngủ trên bao thóc. Ha ha, như vậy ta sẽ không bao giờ sợ đối bụng nữa!"

"Đứa nhỏ đáng thương!" Tôn Vũ thờ dài, nhiều thóc như vậy không ăn hết được, cũng không thể chuyển đến trác huyện, chung quy chỉ có thể đổi thành tiền, rồi mua quần áo để mặc, nếu vẫn mãi mặc quần áo thực vật như bây giờ thì còn ra thể thống gì nữa?

Triệu Vân chạy vào nhà bếp, chỉ chốc lát sau liền nấu xong một nồi cơm, hai người cũng không có đồ ăn, nên chỉ ăn hai chén cơm trắng. Vừa cơm nước xong, Công Tôn Toàn lại phái người mang trang phục sử quan cho Tôn Vũ. Nguyên quan phục hẩn phải do bản thân hẩn tự bỏ tiền làm ra, nhưng Công Tôn Toàn thấy Tôn Vũ không có tiền, trên người lại mặc "quần áo thực vật" nên liền tự bỏ tiền túi để tặng một bộ quan phục cho Tôn Vũ.

"Công Tôn Toàn là một cô nương tốt!" Tôn Vũ không khỏi cảm thán

Có quần áo, nhưng hẩn vẫn là bán thóc. Dù sao cũng phải có chút tiền mặt ở trong tay. Tôn vũ đi chợ một chuyến, hẩn bán tám thạch thóc để đổi ra tiền, quả nhiên hệt như tính toán của NM01. Một thạch thóc của thời đại này ổn định với giá hai trăm văn tiền, nhưng năm nay khởi nghĩa Khăn Vàng bùng nổ cho nên giá thóc đã muốn tăng lên hai trăm sáu văn. Tôn vũ bán tám thạch thóc được hai ngàn tám mươi văn tiền, xem như có chút một chút tiền tiêu vặt.

Đêm đó trời tối như mực, Tôn Vũ ngủ trên giường, Triệu Vân ngủ trên hai thạch thóc còn lại, tiểu loli này cuộn mình như con mèo nhỏ trên hai thạch thóc, quả thật rất đáng yêu.

Tôn Vũ đã khuyên nàng lên giường ngủ, để hẩn ngủ trên bao thóc nhưng đều bị Triệu Vân từ chối. Tiểu loli khăng khăng đòi ngủ trên hai thạch thóc, có chết cũng không chịu ngủ ở trên giường. Xem ra trong mắt nàng, có thể ngủ cùng thực vật vẫn hạnh phúc hơn ngủ trên giường gấp trăm lần.

"Tử Long, năm nay ngươi bao nhiêu tuổi?" Tôn Vũ tò mò hỏi Triệu Vân.

"Mười hai tuổi!" Triệu Vân trừng mắt trả lời.

"Khó trách! Mới mấy tuổi đầu, ngay cả một chút tà niệm của mình đối với loli cũng bay đi đâu mất." Tôn Vũ vui đầu vào chăn, ngủ thật say.

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tiểu Triệu Vân Sợ Chết Đói

Hai ngày sau, Tôn Vũ cùng tiểu nha hoàn Triệu Vân mang theo văn thư để nhậm chức. Hai người ngồi trên một chiếc xe ngựa xóc nảy để đến Trác huyện. Xe ngựa đi rất chậm, Tôn Vũ ngồi ở trên xe ngựa cảm thấy thật nhàm chán, hẳn không khỏi lo lắng đến những sự việc liên quan đến Võ Tướng Kĩ.

Nếu muốn sinh tồn ở trong thế giới này thì phải có Võ Tướng Kĩ, còn không sẽ lưu lạc đến nơi tối tăm của xã hội.

Có thể dễ dàng nhận ra xã hội bây giờ đang là nữ tôn nam ti. Nếu không biết Võ Tướng Kĩ, tất cả đàn ông đều chỉ là lính quèn trong quân ngũ. Hôm đó, Quan Tĩnh sử dụng Võ Tướng Kĩ màu lục, tuy NM01 cũng có thể bắt chước phóng ra Võ Tướng Kĩ cùng màu nhưng kì thật NM01 còn có thể sử dụng nhiều loại màu khác, tương ứng các cấp Võ Tướng Kĩ. Như vậy tại sao ta không thử sử dụng Võ Tướng Kĩ cấp cao hơn như màu đỏ, màu lam, màu vàng, thậm chí là màu vàng lợt?

Nhưng mình lại chưa thấy người nào sử dụng Võ Tướng Kĩ cao cấp hơn, muốn bắt chước cũng không biết bắt chước theo hướng nào, thật là bí hiểm! Quan Tĩnh từng nói Võ Tướng Kĩ "Thương Tướng" của Nghiêm Cương, "Phá Lỗ" của Điền Dự đều có màu đỏ, tương đương võ tướng kỹ trung cấp, như vậy chỉ bằng phân tích võ tướng kỹ của hai người này rồi dựa vào đó mà mô phỏng theo.

"NM01! Ta cần tư liệu về Nghiêm Cương và Điền Dự" Tôn vũ thấp giọng nói.

"Nghiêm Cương, tự không rõ, là đại tướng dưới trướng Công Tôn Toàn, là thứ sử Ký Châu. Trong trận chiến với Viên Thuật, Nghiêm Cương mang binh đột kích doanh trại của Viên Thiệu nhưng bại trận mà chết. Đặc điểm nhân vật: Hữu lực vô não." (Hữu lực vô não: Có sức nhưng không có não)

"Điền Dự, tự Quốc Nhượng, trước theo Công Tôn Toàn, sau về với Lưu Bị cuối cùng đi theo Tào Tháo, người này được đánh giá rất cao. Trong trận chiến với quân Ô Hoàn lập được chiến công hiển hách. Đặc điểm nhân vật: Có sở trường đối phó với tộc Ô Hoàn."

Bghe xong báo cáo của NM01, Tôn Vũ nhẹ nhàng lắc lắc ngón tay rồi nói "Ta hiểu rồi. Võ Tướng Kĩ "Thương Tướng" của Nghiêm Cương kỳ thật chỉ là võ tướng kĩ cạy mạnh để huơ thương. "Phá Lỗ" của Điền Dự lại có sở trường đối phó với dân tộc thiểu số ở phương bắc. Xem ra Võ Tướng Kĩ màu đỏ cũng dễ bắt chước."

Tôn Vũ liền nói với NM01: "Cường hoá tay phải của ta"

NM01 nhận lệnh liền chui vào cơ thể Tôn Vũ, nó là thứ do công nghệ cao kết tinh, lại chỉ có kích thước tính cỡ micromet nên có thể tùy ý chui vào cơ thể con người, hoạt hóa tính chất tế bào khiến cơ thể được cường hoá tới mức cực hạn.

Cảm giác được NM01 đã cường hoá cánh tay phải của mình, Tôn Vũ khẽ quát một tiếng rồi đánh ra một quyền. Đúng lúc này, xe ngựa đi qua một đoạn đường có cây nhỏ ở ven đường, một quyền của Tôn Vũ đánh trúng thân cây đó.

Một tiếng "Bình" vang lên, cây nhỏ bị cú đấm nặng nề của Tôn Vũ đánh gãy làm đôi.

Tiếng nổ làm xa phu ngồi ở phía trước cảm thấy hoảng sợ, tên này liền gìm ngựa lại, quay đầu nhìn xung quanh. Nhưng khi hắn xoay người lại, Tôn Vũ đã thu quyền, giả vờ như không biết có việc gì xảy ra.

(Xa phu: Người phu xe, người đánh xe)

Xa phu còn tưởng cái cây nhỏ đó bị xe của mình đụng gãy nên thè lưỡi, thúc ngựa chạy tiếp.

Ánh mắt của Tôn Vũ loé sáng như hồ ly, chẳng lẽ sức mạnh của một quyền này lại kém loại binh tôn tướng tếp như Nghiêm Cương?

Không! Chắc chắn mạnh hơn loại tướng vô danh như Nghiêm Cương nhưng vấn đề là... Liệu nó có thể so với Nhan Lương, Văn Sứ? Hoặc là Từ Hoảng, Trương Liêu... Hay thậm chí là Quan Vũ, Trương Phi và Lữ Bố nữa.

Tôn Vũ ra lệnh cho NM01: "Lần sau, khi ta dùng chiêu này, ngươi phóng ra hồng quang, trên đầu hiện hai chữ: Cự Lực."

Lúc này, xe ngựa đã tới khu vực của Trác huyện. Đây là một thị trấn nhỏ, không thể coi là náo nhiệt, người đi lại trên đường cũng không nhiều lắm. Theo thường lệ, đa số phòng ốc đều được dựng bởi vật liệu là cỏ, tranh và ván gỗ, cỏ xưa mười phần, xe ngựa vừa vào thị trấn liền chạy thẳng đến huyện nha.

Tôn Vũ thấy phía trên nha huyện có hai chữ "Tri Dân" thật lớn, hai chữ này ẩn hiện ánh sáng xanh lá chiếu khắp toàn bộ thị trấn, xem ra võ tướng kĩ của quan văn đang có hiệu lực.

"Theo mặt chữ dễ lí giải, có lẽ "Tri Dân" là một loại võ tướng kĩ cai quản dân chúng?" Tôn Vũ lắc đầu, thầm nghĩ: "Thế giới này thật kì diệu, loại Võ Tướng Kĩ kỳ quái này, ngay cả khi muốn bắt chước cũng không biết bắt chước như thế nào."

Hắn đi vào đại đường, chỉ thấy ở giữa đại đường của huyện nha có một bà lão, trên người bà lão này phát ra ánh sáng xanh lá, hiển nhiên chính là chủ nhân của kĩ năng "Tri Dân". Bà lão nhìn thấy Tôn Vũ đưa cho mình thư nhậm chức thì mỉm cười nói: "Hoà ra là Tầm Chân tiên sinh, lão thân tên Lưu Ngụ, tự Bá An, nơi này là huyện lệnh. Ta đang dùng Võ Tướng Kĩ để xử lý chính vụ của dân chúng nên không thể đón tiếp ngài, ngài cứ đến thư

phòng đi."

NM01 nói nhanh với Tôn Vũ: "Luru Ngu, tự Bá An, đầu mục U châu, đức cao vọng trọng, là một chính nhân quân tử. Người này áp dụng chính sách ôn hoà với dân tộc thiểu số phương bắc, trái ngược với chính sách của Công Tôn Toàn, về sau phản lại Công Tôn Toàn, bị Công Tôn Toàn giết chết."

Tôn Vũ gật đầu tỏ vẻ đã biết, trong lòng lại nghĩ: "Thì ra đó là Luru Ngu, đầu mục U Châu. Trong cái thế giới này, Luru Ngu không chỉ biến thành bà lão, mà còn biến thành huyện lệnh Trác huyện. Xem ra thế giới này cũng không giống với thời kì tam quốc lắm, ta không thể quá tin tưởng những tin tức do NM01 cung cấp."

Hắn đi vào thư phòng, chỉ thấy nơi này không có ai quản lí, văn thư ném lung tung khắp nơi, từ văn thư thống kê lương tiền, binh khí, ngựa đến thuế má rồi thu chi...

Tôn Vũ lắc đầu, nghĩ rằng "Người của thế giới này quản lý không theo tiêu chuẩn nào. Ở thời đại của hắn, chỉ cần cho hết vào máy tính thì đã ok!" Hắn liền phân phó NM01: "Toàn bộ chép vào phần cứng, sau đó phụ ta phân loại, chuyển đổi."

Tôn Vũ xắn tay áo lên, bắt đầu quét dọn văn phòng của mình. Triệu Vân cũng chạy đến hỗ trợ, dưới chỉ đạo của NM01, hai người rất nhanh đã phân loại văn thư thành đồng, hơn nữa NM01 còn tồn trữ tất cả nội dung để xem xét.

Chờ đến khi Luru Ngu xử lí dân chính rồi đến thư phòng để xem Tôn Vũ xử lý công tác như thế nào thì chỉ thấy phòng ốc đã được dọn dẹp sạch sẽ, còn Tôn Vũ lại ngồi uống trà.

Luru Ngu cười nói "Tâm Chân! Thấy thế nào? Đã quen với công việc này chưa?"

Luru Ngu cười rất hiền, hết như một bà cố nội hòa ái. Trên thực tế, Luru Ngu cũng chính là một bà cố nội hiền lành.

Tôn vũ mỉm cười nói: "Quen rồi, ta đã phân chia toàn bộ văn thư rồi."

"Cái gì?" Luru Ngu cả kinh: "Người đã phân loại toàn bộ văn thư?"

"Đúng vậy!" Trên người Tôn Vũ chợt loé ánh sáng xanh lá, trên đỉnh đầu hiện ra hai chữ "Tốc Kí"

Hắn mỉm cười nói: "Luru đại nhân, Võ Tướng Kỵ của ta chính là Tốc Kí, trên thư nhậm chức đã có viết rõ."

Luru Ngu mừng rỡ nhìn Tôn Vũ rồi nói: "Kỹ năng tốt, thật là một kỹ năng tốt, chỉ cần có người tương trợ, cai quản cái trấn nhỏ này chỉ là một việc rất nhỏ nhặt mà thôi!"

Sau khi nói chuyện cùng Luru Ngu, Tôn Vũ đi tới phòng ở của lệnh sử, nơi đây cách nha môn không xa. Tổng cộng có ba gian, một phòng bếp, một đại sảnh và một gian phòng ngủ. Phòng đã bỏ hoang thật lâu, mái tranh đã thủng hai lỗ lớn, ánh mặt trời theo đó chiếu vào trong phòng, xem ra đã nhiều năm chức quan này không có ai đảm nhiệm.

Xa phu đã đem hai thạch thóc vào góc tường trong căn nhà mới của hắn.

Triệu Vân muốn leo lên nóc để sửa lại cái lỗ lớn nhưng thân thể của nàng nhỏ nhắn, lại gầy yếu, căn bản là leo như không leo, chỉ sau vài lần ngã xuống đất thì ngồi ở đó mà khóc nhe.

"Ngaoan, không cần khóc, ta đi sửa nóc nhà là được." Tôn vũ thấy tiểu loli này làm không được nên liền chạy tới an ủi: "Tứ Long, người đi nấu cơm đi."

Triệu Vân bĩu môi, khóc càng dữ hơn rồi nói: "Ta thật vô dụng, làm nha hoàn cũng không nổi, nếu tiên sinh không cần ta nữa, ta sẽ chết đói."

"...." Tôn Vũ phát choáng, tiểu loli sao lại sợ chết đói? Xem ra đã lưu lạc lâu nên sinh ra bóng ma trong lòng. Tôn Vũ nghĩ vậy nên vỗ đầu Triệu Vân, nói: "Yên Tâm! Tâm Chân tiên sinh không bỏ người đâu, ngaoan ngoan đi nấu cơm đi, ta sửa nóc nhà xong sẽ ăn cơm với người."

Triệu Vân nửa tin nửa ngờ, hỏi: "Cho dù ta vô dụng, người cũng không bỏ ta?"

Tôn Vũ nhìn tiểu loli ngaoan ngoan, đáng thương như một con mèo, nhìn không được liền véo lên khuôn mặt của nàng rồi nói: "Không bỏ người đâu! ngaoan! Đi nấu cơm." Đừng nói đó là Triệu Vân, lấy lương tri của người hiện đại, Tôn Vũ cũng không nhẫn tâm vứt bỏ một tiểu loli như vậy.

Tôn Vũ trèo lên nóc nhà chèn thêm ít cỏ chống nắng mưa xong liền quay trở lại phòng. Triệu Vân đã nấu cơm xong nhưng chưa thấy Tôn Vũ tới nên cũng không dám ăn trước.

Lại là cơm tẻ. Gần đây ngày nào Tôn Vũ cũng ăn cơm trắng, không có đồ ăn, nếu ăn một lần còn được, nhưng ăn ngày này qua ngày khác thì hắn không thể chịu nổi. Vì vậy, Tôn Vũ chỉ bung bát cơm lên nhưng cũng không động đũa tới. Hiển nhiên, Triệu Vân không để ý đến thứ này, có thứ để ăn đã là cảm ơn trời đất rồi, huống chi là cơm tẻ, không phải vỏ cây hay cỏ rom gì. Chỉ thấy nàng cầm hai đôi đũa và chén cơm hướng lên trời, sau đó múc đầy chén, xoát xoát vài cái, chén cơm lại vui đi hơn một nửa.

"Ừc, Tứ Long à, mỗi ngày người ăn cơm trắng, có ngán không?" Tôn vũ nhìn không được mới hỏi.

"Không ngán!"

“Không có gia vị thì sao?”

“Không ngán!”

“Không có thức ăn?”

“Không ngán!”

“.....”

Ta choáng! Người luôn bình tĩnh như Tôn Vũ thiếu chút nữa bị nàng dọa đến ngất xỉu.

"Không được, là một nhà khoa học gia, không thể nào bực bội với tiểu loli." Tôn Vũ đứng dậy, đưa chén cơm của mình cho Triệu Vân rồi lớn tiếng nói: "Bát này cho người. Ta ra ngoài mua đồ ăn."

Triệu Vân thấy hắn muốn ra ngoài, liền đặt bát cơm xuống, nhu thuận nói: "Ta cũng đi."

"Người đi làm gì? Ở nhà chờ ta đi." Tôn Vũ ngạc nhiên nói tiếp: "Cơm của người còn chưa ăn được một nửa mà."

Triệu Vân tội nghiệp nói: "Ta sợ tiên sinh... đi rồi sẽ không trở về... sẽ không còn ai cho ta cơm ăn..."

Ta choáng, người nghĩ ta là nơi cung cấp đồ ăn à!

Tôn Vũ thở dài nói "Quên đi! Đi với ta, chúng ta đi mua điểm tâm... Ừ, đi mua chút thịt về ăn với cơm." Tôn Vũ là nhà khoa học, hơn nữa còn là nhà khoa học nghiêm túc, vì vậy hắn không uống rượu, cũng không muốn nghĩ tới thứ này.

Một chủ một tớ rời khỏi phòng ở, chậm chậm đi về phía cái chợ ở giữa Trác huyện.

"Không biết đầu năm nay giá hàng hoá như thế nào? Trong tay chỉ có hơn hai ngàn văn tiền thì có thể mua được bao nhiêu thứ?" Tôn Vũ lại nghĩ ngợi: "Nếu một năm bốn mùa đều muốn ăn thịt, không biết có đủ hay không?"

-----o0o-----

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Tiểu Thư Khuê Các, Lưu Huyền Đức

Tôn Vũ ho một tiếng rồi nói: "Trương cô nương, chúng ta không cần phải đánh nhau. Ta đến đây chỉ muốn lấy lại nha hoàn mà thôi. Còn thịt heo của người, ta không mua nữa." Tôn Vũ vừa đứng vững, Triệu Vân lập tức chạy đến sau lưng hắn rồi vurun đôi bàn tay nhỏ bé, trắng trẻo, nắm chặt quan phục của Tôn Vũ. Hơn nữa, nàng còn nắm rất chặt. Vì dùng sức quá độ mà đôi tay nhỏ bé đã đỏ lên như củ cải hồng.

Lưu Bị nhìn thoáng qua Triệu Vân, dịu dàng nói: "Vị tiên sinh này, người không cần lo lắng. Chuyện xảy ra vừa rồi là do tam muội của ta không đúng, nàng sẽ không tìm người đánh nhau nữa đâu. Người xem, đã làm muội muội này hoảng sợ rồi, thật ngại."

Nàng lấy ra một đôi giày rom từ trong người, rồi tự tay đưa cho Triệu Vân: "Muội muội, đây là đôi giày rom ta tự làm, tặng cho người nè. Coi như là ta thay tam muội bồi tội cái sai lúc này."

Tôn Vũ nhìn Lưu Bị, thấy động tác của nàng dịu dàng, giọng nói mềm mại, uyển chuyển, trong lòng cảm thấy rất kì quái, vị tiểu thư khuê các này gọi Trương Phi là tam muội, cũng chính là tỷ tỷ của Trương Phi. Vậy nàng là Quan Vũ hay Lưu Bị?

Lúc này, Lưu Bị ngắt đầu, cười nói với Tôn Vũ: "Tiên sinh, ta tên là Lưu Bị, tự Huyền Đức. Người muốn mua ba cân thịt của ba loại thịt khác nhau nhưng tam muội không tính được, thế để ta sẽ tính thay." Nàng lấy một cái bàn tính nho nhỏ ra, chỉ nghe một hồi lách cách lách cách, một lát sau, nàng lại dịu dàng nói: "135 văn tiền."

Thì ra đây chính là Lưu Bị, Tôn Vũ thầm nghĩ trong lòng: "Lưu Bị này nhẹ nhàng uyển chuyển giống như nước, không biết nếu nàng cầm Thư Hùng Song Kiếm lâm trận giết địch thì sẽ thành bộ dạng gì nữa... Choáng rồi, không nên nghĩ đến thì tốt hơn."

Có Lư Bị ở bên cạnh, Trương Phi ngoan ngoãn như một con mèo đen nhỏ nhỏ, nằng nặc lấy cương đao, "xoát xoát xoát", ba miếng thịt heo bị cắt xuống, cũng không nói gì, tiện tay đưa cho Tôn Vũ rồi nói "Cầm, ba cân mỗi loại thịt của người đây. Thì ra người nói 135 văn, không phải là gạt ta. Hừ, dám ức hiếp một kẻ không giỏi số học như ta, ta không thêm để ý đến người nữa."

Tôn Vũ cười khổ rồi nghĩ thầm: "Đời sau đến ăn xin ven đường cũng có thể dễ dàng tính toán. Ta nào biết người tính không được, sao có thể trách ta trêu chọc người." Hắn nhận thịt heo, vỗ vai Triệu Vân, rồi xoay người định đi.

Chỉ nghe thấy Lư Bị nói với Trương Phi: "Tam muội, người lại dùng Tân Đình Hậu Đao để chặt thịt heo. Ày, thật không ngoan!"

Trương Phi cắt thanh đao chặt thịt ra phía sau rồi thấp giọng nói: "Đại tỷ, lần sau ta không dám dùng nữa. Nhưng mà, thanh đao này có gì tốt? So với Bát xà mâu của ta còn kém xa, ta thấy dùng nó để chặt thịt heo còn thích hợp hơn."

NM01 nhanh chóng báo cáo trong tai Tôn Vũ: "Tân Đình Hậu Đao là một trong mười đại đao nổi danh cổ đại. Khi Trương Phi gặp được Tân Đình Hậu, thợ rèn Xích Châu Sơn Thiết đã dùng mạng mình để rèn ra cây đao này. Sau đó, Trương Phi uống rượu đánh binh lính, thuộc hạ của Trương Phi dùng đao này chặt đầu hắn rồi chạy trốn suốt đêm đến Đông Ngô."

Tôn Vũ lạnh lùng nghĩ thầm: "Thanh đao này đã xuất hiện ở đây, hơn nữa còn bị Trương Phi dùng để giết heo... thật uý khuất cho nó rồi." Hắn mang chín cân thịt rời khỏi, cũng không muốn ở lâu.

Hắn mang theo Triệu Vân dạo một vòng quanh chợ để mua chút rau xanh, đồ gia vị, sau đó chậm rãi về nhà.

Tôn Vũ vừa đi, Trương Phi liền nói với Lư Bị: "Đại tỷ, vừa rồi người đàn ông kia sử dụng Võ Tướng Kĩ, là võ tướng kĩ trung cấp. Quả thật rất thú vị, đây là lần đầu tiên muội thấy đàn ông sử dụng Võ Tướng Kĩ đấy."

Lư Bị mỉm cười nói: "Hắn dùng võ tướng kĩ thì có liên quan gì đến chúng ta?"

Trương Phi chu miệng nói: "Nhị tỷ thích kết giao bằng hữu với người có Võ Tướng Kĩ. Ngày nào, miệng nàng cũng nói giúp đỡ Hán thất gì đó, tai muội nghe chán rồi. Nếu để nhị tỷ quen biết người có Võ Tướng Kĩ, chắc chắn sẽ quần quýt người ta rồi nói mấy câu đại nghĩa, mời họ tham gia quân đội, giúp đỡ Hán thất."

Lư Bị nghe Trương Phi nói xong, miệng nở nụ cười, rồi nói: "Nhị tỷ của muội có chí khí, không giống người thích đánh nhau như muội. Hãy ngoan ngoãn bán thịt heo để giúp nhị tỷ của muội kiếm chút quân phí nữa. Gần đây giặc Khăn Vàng nổi loạn ở phía Nam, Trác huyện sắp rối loạn vì chuyện đó nên nhị tỷ của muội cũng gặp đến mức không chờ được. Ngày nào cũng chiêu mộ binh lính, tỷ nhìn nàng vất vả nên cố làm mấy đôi giày rơm bán lấy tiền, tranh thủ giúp nàng hoàn thành tâm nguyện."

Trương Phi lâu bầu nói: "Hoàng đế không gấp thái giám gấp làm gì, Hán thất có liên quan đến cái rắm của chúng ta à... Ợc (Tiếng nuốt nước bọt), không đúng, đại tỷ là Trung Sơn Tĩnh Vương, đại tỷ chính là Hán thất. Nhị tỷ giúp Hán Thất là muốn giúp nhị tỷ. Được, ta cũng muốn giúp đại tỷ."

"Xi", Lư Bị che miệng, nói khẽ: "Ta mới là không nghĩ đến chuyện đánh đánh giết giết, chỉ có nhị tỷ của muội mới thích, vậy tùy nhị tỷ của muội đi. Được rồi, không nói những chuyện này nữa, đại tỷ ra phía sau biên giày rơm. Muội phải nhớ thật kỹ, không được phóng Võ Tướng Kĩ trong thị trấn, bằng không đại tỷ sẽ nổi giận."

Trương Phi ngoan ngoãn gật đầu, nói: "Muội không dùng võ tướng kĩ, cũng sẽ không làm đại tỷ nổi giận. Nhưng mà, đến giờ muội còn chưa thấy đại tỷ tức giận, tỷ đừng dùng chuyện này hù dọa muội."

Lư Bị dịu dàng nói: "Nhanh đi bán thịt, đêm nay chúng ta sẽ đi về phía Nam tìm nhị tỷ của muội, nghe nói giặc Khăn Vàng đang rất mạnh, nhị tỷ của muội muốn xuất binh ngay hôm nay đó."

-----oOo-----

Tôn Vũ về nhà, chế biến thịt heo một chút. Rót cuộc ăn cơm cũng thấy vừa lòng, Triệu Vân vừa ăn được một miếng thịt heo thì liền mừng đến phát khóc.

Chỉ là, theo tính toán của Tôn Vũ, hắn có 2080 văn tiền, nhưng chớp mắt đã dùng hết 135 văn, thật tàn khốc. Khó trách cổ nhân đều ăn cơm trắng với rau xanh, thịt là một thứ rất quý báu.

Bổng lộc một năm của Tôn Vũ là một trăm thạch thóc, nếu tính theo như giá hàng hoá như bây giờ thì đừng nói đến chu du khắp nơi để tìm chân tướng thế giới mà chỉ cần có thể duy trì cuộc sống đã đủ ngón hết tất cả tiền bạc. Không được a, xem ra ta phải cố gắng thăng quan tiến chức thôi.

Nhưng... quan chức cao thì cần tài năng thế nào? Nghĩ đến đây, Tôn Vũ cảm thấy trước ngực nhức nhối, cảm giác đau đớn truyền đến tận tim phổi, hết như ngàn mũi kim đâm vào tim, cơ hồ làm Tôn Vũ muốn hôn mê bất tỉnh.

"A!" Tôn Vũ thở ra một hơi. Bây giờ, hắn mới nhớ ra mình vẫn mang bệnh nan y trong người, chỉ có thể sống được mười năm nữa thôi. Chính vì mắc bệnh nan y này, nên hắn mới bị ướp lạnh, và xuyên việt đến thế giới kỳ quái này. Tất nhiên, loại bệnh nan y này bây giờ còn chưa chữa được...

Tôn Vũ giằng co với cảm giác đau đớn khoảng mười phút thì cơn đau biến mất, nhưng thứ đau đớn như châm vào tim đã làm cho hắn toát mồ hôi dấp người. Tôn Vũ thầm nghĩ: "Không được, ta chỉ có mười năm để cõng bỏ chân tướng thế giới. Phải nhanh chóng kiếm tiền chu du khắp nơi để tìm phương pháp quay trở lại thế giới kia. Nếu sau mười năm còn không quay về được, chắc chắn ta sẽ bệnh chết."

Trời đã tối muộn, vào thời cổ đại, mặt trời xuống núi thì khắp nơi sẽ tối đen như mực, mọi người ở Trác huyện đã muốn lên giường đi ngủ, cho nên toàn bộ thị trấn cực kỳ yên tĩnh. Tôn Vũ vừa suy nghĩ miên man vừa chuẩn bị ngủ, Triệu Vân thì cuộn tròn một đống trên chiếc giường bên ngoài và đã ngủ say.

Đúng lúc này, một con khoái mã phi nước đại vào thị trấn, trong đêm, tiếng vó ngựa này có vẻ cực kỳ chói tai.

Con khoái mã này dừng lại phía trước huyện nha, người đưa tin còn chưa xuống ngựa đã lớn tiếng kêu lên: “Huyện lệnh đại nhân, đại sự không ổn rồi, đại quân Ô Hoàn đã đến gần, không lâu sau sẽ đến trác huyện!”

Nhà Tôn Vũ ở sau huyện nha, tất nhiên nghe rõ một câu này, hần lập tức nhảy dựng lên, định bỏ chạy ra bên ngoài.

Muốn đánh trận? Tôn vũ cả kinh trong lòng, nhưng hần nhanh chóng lại bình tĩnh như trước. Ở thế giới này, đánh giặc là việc xấu! Nhưng đối với mình, chắc gì đã là việc xấu. Những chuyện đã xảy ra ở thế giới này có lẽ sẽ trợ giúp mình tìm hiểu chân tướng thế giới và tìm kiếm phương pháp trở lại tương lai. Cho dù không tìm được điều gì, nhưng chỉ cần mình có thể kiếm một ít tiền trong thời loạn thế thì vẫn còn có cơ hội, dù sao thời gian của mình cũng không còn nhiều lắm.

Tôn Vũ mặc quan phục, định chạy đến huyện nha, nhưng còn chưa chạy hai bước, một đôi tay nhỏ bé, trắng như tuyết, đã kéo lấy quần áo của hần. Chỉ thấy Triệu Vân sợ hãi nói: “Mang theo ta... Ta không dám ở lại một mình.”

Ách... Tôn Vũ mang theo Triệu Vân chạy đến huyện nha, chỉ thấy Lưu Ngụ đã muốn ngồi trên đại đường của huyện nha, phía dưới có một người báo tin đang quỳ gối thưa: “Phân quân Ô Hoàn Trương Thuận, Khâu Lực Cư, thống lĩnh mấy vạn kỵ binh Ô Hoàn đã đoạt lấy U châu, Ký Châu. Ba ngày sau sẽ dẫn quân đến bản huyện.”

Lưu Ngụ là quan văn, vừa nghe lời này, sắc mặt trở nên thâm trầm.

Nàng phát tay nói: “Bản quan đã biết, người nhanh đến Bắc Bình báo cho chủ công, mời chủ công dẫn binh đến cứu. Bản quan sẽ làm tốt chức trách Huyện lệnh, liều chết thủ huyện, không cho quân giặc vào thành.”

Tín sứ vâng dạ rồi hấp tấp rời khỏi huyện nha, thay một khoái mã khác, chạy thẳng đến Bắc Bình.

Lúc này, NM01 phân tích với Tôn Vũ: “Ô Hoàn là dân tộc thiểu số ở phía Bắc, có nơi còn gọi là Ô Hạng, thuộc một chi của bộ lạc Đông Hồ, giỏi dùng kỵ binh, cung mã thành thạo. Sau lại hợp với Hán, quy về Tiên Ti.”

Tôn vũ cau mày, rào bước đến đại đường của huyện nha.

Thấy Tôn Vũ vừa đến, Lưu Ngụ nói với hần: “Tầm Chân, người đến đúng lúc lắm, mời người nhanh chóng kiểm kê xem bản huyện còn tồn bao nhiêu binh khí và lương thảo, có thể duy trì được bao lâu. Bản quan lập tức triệu tập hương dũng, chuẩn bị đối kháng với giặc Ô Hoàn.”

Tôn Vũ kêu NM01 chỉnh sửa tư liệu trong cơ sở dữ liệu rồi lập tức báo cáo với Lưu Ngụ: “Lưu đại nhân, không cần kiểm kê, hạ quan nhớ rõ rất rõ ràng, trong kho lúa của bản huyện còn tồn trữ lương thực đủ để duy trì năm ngàn binh mã trong nửa tháng. Mời Lưu đại nhân chiêu mộ hương dũng, hạ quan sẽ cố gắng quản lý hậu cần thật tốt.”

Lưu Ngụ mừng rỡ, nói: “Tầm Chân tiên sinh quả là người tài, bản huyện thật có phúc.”

Toàn huyện chấn động, tiếng chiêng trống truyền khắp nơi nơi, dân chúng ngoài thị trấn đã thu thập đồ đạc trong nhà, di chuyển về phía thị trấn, chỉ sau một ngày, Trác huyện đã đông như nêm.

Quân đội tinh nhuệ nhất của U châu là quân Bạch Mã của Công Tôn Toàn, nhưng quân Bạch Mã ở Bắc Bình, Lưu Ngụ cùng Tôn Vũ phải tử thủ thị trấn, chờ Công Tôn Toàn suất lĩnh quân Bạch Mã đến tiếp viện.

Trác huyện vốn có khoảng ba trăm binh trú lại, hơn nữa đều là người già yếu, không đủ đánh một trận. Thời đại này, binh lính đóng quân ở thị trấn chỉ có mấy trăm, những khi cường đạo đến cướp, hương dũng thủ thành chỉ để tượng trưng. Bởi vì mỗi khi cường đạo đến thường sẽ cướp sạch thị trấn, nếu dân chúng không muốn chịu nhục thì bình thường sẽ gia nhập đội quân thủ thành, tạm thời mặc giáp trụ, biến thành chiến sĩ.

-----o0o-----

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: cơn Xạ Của Trương Thuận

Sau một phen mộ binh, Luru Ngu nhanh chóng tụ tập được khoảng năm ngàn hương dũng, thật ra những hương dũng này cũng không có sức chiến đấu quá lớn. Nếu mang ra ngoài đánh dã chiến, chỉ sợ không đỡ nổi binh lính thiết kỵ nửa ngày. Nhưng nếu dùng để thủ thành, thì cũng có chút một chút tác dụng.

Luru Ngu chia năm ngàn hương dũng thành năm đội, trong đó bốn đội thủ bốn cửa quanh thị trấn, một đội khoảng ngàn người được giữ ở giữa để phối hợp tác chiến. Tường thành Trác huyện cũng không cao, chỉ khoảng trên dưới hai trượng, tương đương sáu thước. Loại tường thành kiểu này chỉ cần có thang, cộng thêm một loại vũ khí công thành loại tốt thì chỉ cần một khoảnh khắc liền bị công phá. May mà phần lớn quân Ô Hoàn là kỵ binh, ưu tiên cướp bóc, hẳn không mang theo khí giới công thành nên loại tường thành tồi tệ này mới có tác dụng.

Tôn vũ thông qua tư liệu NM01 đã thống kê, dễ dàng phân chia quân giới từ trong kho của Trác huyện cho hương dũng, hơn nữa, hẳn còn phát lương thực cho dân chúng. Vật tư nhập kho lẫn xuất kho đều được tính toán chính xác, chuyện quân công nhờ đó cũng từ bình bát ổn.

(Tứ bình bát ổn: Tứ phía yên bình, tám phương ổn định)

Đối với chiến tranh cổ đại, Tôn Vũ là kẻ tầm thường, tư liệu do NM01 cũng không dùng được. Bởi thế cho nên Tôn Vũ đành phải ôm ý tưởng ra trận, một lòng một dạ làm tốt công tác hậu cần. Đối với nhà khoa học đến từ đời sau, sự miễn cảm với số liệu hơn hẳn so với người bình thường, nhờ vậy công tác xử lý hậu cần thật thoải mái, tự nhiên, không tốn bao nhiêu sức lực.

Đám hương dũng nhìn thấy vị đại nhân này trấn định, thông dong, phân công không loạn nên cũng chịu ảnh hưởng của hắn, tâm tình bối rối cũng dần bình tĩnh trở lại.

Luru Ngu luyện tập chiến thuật cho hương dũng suốt ba ngày, ví dụ như làm theo cờ lệnh như thế nào, sử dụng đá tảng như thế nào... Ba trăm binh lính ban đầu được phân công xen lẫn giữa hương dũng mới, những binh lính này được đảm đương Bách phu trưởng, một loại đầu mục loại thấp nhất, chuyên phụ trách thống lĩnh hương dũng chiến đấu.

Ba ngày sau, ngoài cửa Bắc của Trác huyện, tiếng vó ngựa vang lên ầm ỹ, chỉ thấy cả đám kỵ binh đạp cát mà đến, nhiều không đếm xuể. Cảnh tượng vó ngựa gầm trời, cát bay mù mịt trước mắt thật có thanh thế dọa người. Kỵ sĩ trên lưng mặc y phục rất quái đản, tay cầm loan đao, trường mâu, cung tiễn... đủ loại vũ khí. Vừa nhìn thấy thị trấn, kỵ binh Ô Hoàn kỵ liền kêu to gọi nhỏ làm mọi người trong Trác huyện không thể yên lòng.

“Đến rồi!” Luru Ngu hơi căng thẳng.

“Đến rồi!” Tôn vũ cũng hơi hoảng hốt, đây vẫn là lần đầu tiên hắn nhìn thấy đại quân thời cổ đại, thanh thế quả thật bất phàm, cũng không biết Trác huyện nhỏ bé có thể thủ được bao lâu, liệu có thể đợi được đến khi viện quân của Công Tôn toàn đến hay không?

Luru Ngu ra lệnh cho binh lính ở bên cạnh: “Mau tính toán đại khái số lượng binh lính phe địch cho ta, cố gắng tính chính xác một chút.”

Tôn vũ chợt động. A? Hai quân giao chiến, nhân mã song phương sắp xếp đã triển khai, muốn biết binh lực của đối phương quả thật rất khó khăn, ở trong tình huống không rõ ràng thực lực của kẻ địch thì rất dễ xuất hiện cảnh tượng mấy ngàn kỵ binh vây quanh, sau đó thường sẽ dẫn đến kết cục bị người ta vây giết như trong sử sách ghi lại.

Hắn khẽ nói với NM01: “Bay lên giữa không trung, xem xét trận địa của địch, tính toán số lượng quân địch cho ta.”

Một lát sau, NM01 hồi báo: “Quân địch có tổng cộng 23572 người, bao gồm cả tướng lĩnh.”

Tôn vũ không muốn hưởng kết quả “Trình sát” một mình nên ôm quyền nói với Luru Ngu: “Luru đại nhân, quân địch tổng cộng có hai vạn ba ngàn năm trăm bảy mươi hai tên, bao gồm cả tướng lĩnh.”

Vừa nghe lời này, Luru Ngu chấn động một lúc, rồi ngạc nhiên nói: “Tầm Chân, sao ngươi lại biết? Chẳng lẽ Võ tướng ki “Tốc Kì” có thể đoán được?”

Tôn vũ phát chóng, ta cũng không thể nói đây là số liệu do người máy nano tính ra. Sau khi trầm ngâm chốc lát, hắn quyết định nói dối một cách thiện chí. Vì thế, chỉ thấy Tôn Vũ ôm quyền thưa: “Luru đại nhân, kỳ thật hạ quan còn có một võ tướng ki khác, có tên “Thần Mục” (Mắt thần), chỉ cần nhìn sơ qua là có thể biết số lượng quân địch, vừa rồi hạ quan bí mật dùng qua này kỹ năng này.”

Hắn vốn tưởng sẽ dễ dàng cái dối cho qua chuyện, nào hay lời vừa nói ra, ánh mắt của Luru Ngu có vẻ là lạ, đã vậy nàng còn kinh hãi hô: “Tầm Chân, ngươi nói là thật sao? Ngươi có thể dùng hai loại võ tướng ki?”

“Hả? Sao lại không?” Tôn Vũ bị vẻ mặt kinh ngạc của nàng dọa.

Chỉ thấy Luru Ngu cực kỳ vui mừng, nàng vươn đôi tay già nua nắm chặt bả vai Tôn Vũ, rồi nói: “Tầm Chân, ngươi quả là kỳ tài, mấy trăm năm nay, Hán quốc chỉ có phụ nữ mới dùng được võ tướng ki, hơn nữa, mỗi người chỉ có thể sử dụng một loại võ tướng ki. Chỉ có ngươi, chẳng những là đàn ông, mà còn có thể phóng ra hai loại, kỳ tài a!”

Ày, Tôn Vũ nghĩ thầm, ta còn phát minh ra “Cự Lực”, “Thần Hành” nữa... Mới chỉ hai loại, ta đã có thể nhờ NM01 thực hiện đủ loại việc người thường không làm được, ấy vậy còn có thể nguy trang thành võ tướng ki, nếu phóng ra tất cả, không hù chết người mới là lạ.

Luru Ngu thở dài: “Ngươi có được hai loại võ tướng ki, nhất là kỹ năng hiếm có “Thần Mục”, chỉ cần liếc sơ đã có thể nhìn ra binh lực của quân địch.

Làm một lệnh sử quả thật đã quá ức hiếp người. Nếu sau này chúng ta còn sống, ta sẽ tiến cử người với chủ công, để người được làm quan ở một nơi thích hợp hơn.”

Nàng lại lẩm bẩm nói: “Võ tướng kì "Trì dân" của lão thân đây không có nhiều tác dụng. Ha ha, không có nhiều tác dụng.”

Tôn vũ vui vẻ, thảng quan? Không tệ, ta đang ngại bỗng lộc bây giờ quá ít, thảng quan chính là phát tài, kiếm thêm được ít tiền lời, ta sẽ có thể tìm được phương pháp trở về.

Lúc này đại quân Ô Hoàn đã đến bên dưới tường thành, bọn họ cũng không công thành, cũng không nói cái gì khác, mà chỉ cho cả đồng kỵ binh chạy loanh quanh, những kỵ binh này cài tên trên lưng ngựa, rồi giương cung bắn về phía thị trấn.

Lưu Ngu ra lệnh cho hương dưng trên tường thành dùng cung bắn trả, vài tên lính chính quy thì đẩy hai chiếc nỗ xa lớn canh giữ ở bên cạnh cửa thành, nỗ xa mà bắn, mũi tên có thể đạt uy lực tới mấy trăm bước, mạnh mẽ vô song, hai chiếc nỗ xa bắn mấy vòng, kỵ binh Ô Hoàn ngã ngựa không ít.

Kỵ binh Ô Hoàn sử dụng thành thạo cung mã, nhưng khi đối đầu với một vòng kinh tiễn. Rất nhiều tên không đủ kinh nghiệm ẩn nấp, liền ngã xuống dưới mũi tên của hương dưng. Những kẻ chỉ chảy máu, không ngã ngựa lập tức thủ hãn hương dưng, bây giờ mới cảm cung tên đánh trả một cách anh dũng.

Hai bên vừa giao chiến, đã đánh đến nảy lửa, mũi tên trên tường thành bay loạn, rất náo nhiệt.

Hai đội mang tấm chắn nặng bảo vệ Lưu Ngu cùng Tôn Vũ, khiến cho những mũi tên bay lạc đầy trời không thể tổn thương đến chủ tướng, giữa tấm chắn lộ ra vài lỗ để hai gã đại quan có thể nhìn thấy tình huống bên ngoài.

Tôn Vũ nghe thấy âm thanh “Rậm rập rậm rập” vang lên liên tục, thì ra chỉ cần có mũi tên bay lạc đến, binh lính xung quanh giờ tấm chắn để chặn sẽ phát ra âm thanh này.

Hơn hai vạn kỵ binh Ô Hoàn không thể nào chui lọt vào trong một cửa thành, chỉ có thể chạy loanh quanh. Chỉ trong chốc lát, bốn cửa thành đều lâm vào trong vòng chiến đấu, bốn phương tám hướng bắt đầu chém giết một cách ầm ĩ.

Lưu Ngu không hề bối rối, nàng ra lệnh cho lính liên lạc ở bên cạnh: “Truyền lệnh cho chư quân, nhanh chóng thủ chắc bốn môn, Bắc Lỗ sẽ không dám đánh lâu, chỉ cần đứng vững một trận, bọn họ sẽ yếm kì tức cổ, khí thế thụ toà.”

(Yếm kì tức cổ, khí thế thụ toà: Cát cò thu trống, phong toả khí thế, ý muốn nói bên Ô Hoàn sẽ nhanh chóng gặp khó khăn, khí thế không còn)

Nàng nói tới đây, đột nhiên thấy dưới thành nhảy ra một viên nữ tướng, người này ước chừng ba mươi tuổi, không mặc giáp, chỉ mang một bộ da sói trên mình, thân hình cao to, trắng kiết, sừng răng nặng đến hơn một trăm năm mươi cân. Nữ tướng này thấy Lưu Ngu trốn trong tấm chắn, liền hừ lạnh, cài tên ngay trên lưng ngựa, rồi giương cung nhắm vào Lưu Ngu.

Tôn vũ thấy một màn này, nhanh chóng hét lớn: “Bắn nữ tướng kia, đừng để nàng dễ dàng bắn tên.” Vài tên hương dưng nghe vậy thì bắn mấy mũi tên qua, nữ tướng lại thúc ngựa chạy đến, mấy mũi tên này đều bay ra sau ngựa.

Chỉ thấy nàng đánh ngựa chạy như điên, ngựa kia chạy trốn cực nhanh, vốn đã chạy quanh tường thành một vòng nhưng hương dưng cũng không thể bắn trúng nàng. Tôn vũ nghĩ thầm, tốc độ cưỡi ngựa như vậy, cho dù nàng là Thành Cát Tư Hãn cũng không có cách nào bắn được một mũi tên chính xác, xem ra không cần phải xen vào.

Nhưng đúng lúc này, binh lính dưới thành đều đồng loạt hô to: “Võ tướng kì!”

Tôn vũ cả kinh, hần nhanh chóng nhìn lại, chỉ thấy toàn thân nữ tướng kia toả ra ánh sáng đỏ rực, ánh sáng này che lấp cả khuôn mặt phong sương. Cùng lúc đó, trên đầu nàng cũng hiện lên hai chữ đỏ thật lớn: “Bôn xạ”.

(Bôn xạ: Bôn = Chạy, xạ = bắn; Bôn xạ: Vừa chạy vừa bắn)

Nàng vội vàng giương cung trên lưng ngựa, rồi cài tên...

Vừa thấy hai chữ này, Tôn Vũ chấn động, nhìn mặt chữ cũng đủ biết ý nghĩa, đây chắc hẳn là một loại kỹ năng có thể vừa chạy vội vừa bắn tên. Không cần phải nói, kỹ năng này muốn nhắm đến Lưu Ngu rồi. Hần vội vàng ngồi dựng dậy, đẩy mạnh đầu vai của Lưu Ngu.

Cùng lúc này, nữ tướng Ô Hoàn trên lưng ngựa buông lỏng tay, một mũi tên mang theo ánh sáng đỏ cùng kinh lực, hệt như tia chớp bay đến, thật là một mũi tên tuyệt vời, thế tới cực nhanh, bay qua trăm bước, xuyên qua tầng tầng khói lửa, lướt qua cả chiến cách trên tường thành, bay thẳng về phía Lưu Ngu.

Binh lính vây quanh bên người Lưu Ngu vội vàng hợp tấm chắn lại, họ muốn dùng tấm chắn cái đỡ mũi tên này. Nhưng sau khi âm thanh trầm thấp vang lên, mũi tên xuyên qua tấm chắn một cách thần kỳ. “Xì”, mũi tên cắm thẳng vào giữa đầu vai của Lưu Ngu. Mũi tên chệch đi là vì Tôn Vũ đẩy nàng một phen, nếu không có Tôn Vũ, chỉ sợ mũi tên này sẽ cắm ngay chính giữa ngực Lưu Ngu.

Lưu Ngu bị tên bắn trúng, ngựa mất ngất đi, đầu vai chảy đầy máu. Trong phút chốc, đau đớn đến độ nói không nên lời.

“Xôn xao” Chủ tướng bị bắn trúng, sĩ khí của hương dưng Trác huyện liền trầm xuống.

Lưu Ngưu nén đau, mở miệng nói: “Nữ tướng kia là thiên tướng quân phe Ô Hoàn, An Định Vương Trương Thuận, đây quả thật là một võ tướng kỳ lợi hại. Tầm Chân, lão thần đã trọng thương, đã không thể chỉ huy nữa. Bây giờ xin giao trọng trách thủ thành cho người, chớ làm ba quân dao động.”

Lúc này, Trương Thuận ở ngoài thành thấy mũi tên đã bắn đỏ Lưu Ngưu, còn chưa muốn ngừng. Nàng giương cung cài tên, trên người ngập tràn ánh sáng đỏ, mỗi mũi tên được nàng bắn ra tất có một hương dũng thủ thành ngã xuống. Chỉ chốc lát sau, binh lính phụ trách nổ xa cũng bị bắn ngã, quân Ô Hoàn quân hoan hô ầm ĩ, âm thanh chấn động như sấm.

Tôn Vũ thở dài một hơi, tuy hấn đến từ đời sau, đối với chiến tranh không có thiên hướng, nhưng nếu đang ở trong quân Công Tôn Toàn, ăn bổng lộc của Công Tôn thì hấn nên ra sức vì nàng. Lúc này, trọng trách thủ thành đứng trên người của mình, vậy mình xuất ra biện pháp ổn định dân chúng.

Tôn Vũ lớn tiếng kêu lên: “Lấy cung ra!”

Lập tức có một binh lính đưa cung qua, Tôn Vũ hét lớn một tiếng, rồi giương cung cài tên, nhắm vào Trương Thuận, kẻ đang đánh ngựa chạy khắp nơi và bắn tên như chôn không người.

“NM01, bắt đầu tính toán tốc độ di chuyển của kẻ địch, tính toán sức ì của cung tiễn, tốc độ bắn, tốc độ gió, lực cản của không khí, điều chỉnh tốc độ tương đối, điều chỉnh ngưỡng giác, điều chỉnh biên độ căng dây cung... Sau đó, chiếu ánh sáng đỏ lên người ta, đỉnh đầu hiện hai chữ: Tất trung.”

(Tất trung: Tất nhiên bắn trúng)

----o Nhật ký của khoa học gia o----

Ta là Tôn Vũ, nhà khoa học trẻ tuổi đến từ viện nghiên cứu Bắc Kinh, ta tới thế giới kỳ dị này đã được mấy ngày rồi.

Tại đây, ta nhận ra cơ cấu xã hội là nữ tôn nam tì, cùng với một loại võ tướng kỳ kỳ dị. Tuy ta luôn luôn nhắc nhở mình những thứ võ tướng kỳ đó rất không khoa học, nhưng theo nguyên tắc mắt thấy là sự thật trong khoa học, nếu ta đã dùng mắt thường để nhìn thấy những chuyện bất khả tư nghị, vậy thì ta đành phải nhận định rằng chúng tồn tại, hợp lý.

(Bất khả tư nghị: Kỳ lạ, chưa từng nghĩ đến)

Theo hành vi của một nhà khoa học, việc ta phải làm không phải là hoài nghi chúng nó, mà là coi bỏ sự huyền bí của chúng.

Về phần võ tướng biến thành phụ nữ, ta cũng không cảm thấy kinh ngạc, bởi vì tên chỉ là một ký hiệu, bản thân nó cũng không có bất cứ một ý nghĩa gì. Trong biến người mệnh mệnh ở thế giới của ta, người trùng tên trùng họ quá nhiều, không cần để ý làm gì.

Bởi vậy, ta cũng không cho rằng tiểu loli có tên Triệu Vân là sai lầm. Có lẽ nàng chỉ là một người trùng tên trùng họ với tướng lĩnh Triệu Vân mà thôi, tuy sự việc này có xác suất rất thấp, nhưng cho dù một phần tỉ cũng là xác suất, chỉ cần có xác suất, chắc hẳn có khả năng phát sinh.

Ta rất muốn coi bỏ bí mật của võ tướng kỳ, nhưng ta cũng cần phải chữa một căn bệnh cho chính mình. Có mạng, mới có thể theo đuổi thứ mình cần.

Ký tên: Tôn Vũ, tại thời đại kỳ dị được gọi là Trung Bình Nguyên Niên.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: “Tất Trung” Của Tôn Vũ

Tôn Vũ giương cung lắp tên, nhắm ngay Trương Thuận ở dưới thành, sau đó ra lệnh cho NM01: “NM01, bắt đầu tính toán tốc độ di chuyển của kẻ địch, tính toán sức ì của cung tiễn, tốc độ bắn, tốc độ gió, lực cản của không khí, điều chỉnh tốc độ tương đối, điều chỉnh ngưỡng giác, điều chỉnh biên độ căng dây cung... Sau đó, chiếu ánh sáng đỏ lên người ta, đỉnh đầu hiện hai chữ: Tất trung.”

NM01 tranh thủ thời gian làm từng việc một.

Các binh sĩ trên thành đột nhiên nhìn thấy Lệnh Sử đại nhân Tôn Vũ, một quan văn, lại hiện ra một ánh sáng đỏ trên người.Ồ, đó là Võ Tướng Kỳ ư?

Trong lúc mọi người đang kinh ngạc, trên đầu của Tôn Vũ nhảy lên hai cái chữ to: "Tất Trung!"

Tay phải của Tôn Vũ buông lỏng, mũi tên đã trải qua sự tính toán chính xác của NM01, mang theo ánh sáng màu đỏ của Võ Tướng Kỳ giả, bay xuống dưới thành. Mũi tên này cũng không phải là thần tốc, cũng không phải có thanh thế lớn, nó cũng chỉ nhẹ nhàng mà bay về phía trước ngựa của Trương

Thuần hơn mười thương mà thôi.

Ai cũng không tin một mũi tên lộn xộn này có thể bắn trúng người, thế nhưng... Trương Thuần lại thúc ngựa, hết như nóng lòng đầu thai, để vọt vào điểm rơi của mũi tên, trong tiếng hoan hô của các hương dũng trên đầu thành, hai quân binh sĩ lơ mơ nhìn mũi tên yếu ớt này cắm vào trên đầu vai của Trương Thuần.

"PHỐC!" Máu tươi tràn ra, Trương Thuần chấn động toàn thân, nhưng người Ô Hoàn quả không hổ lớn lên trên lưng ngựa. Chỉ thấy Trương Thuần hừ một tiếng, cũng không ngã xuống lưng ngựa mà thúc ngựa quay về.

Quân sĩ hai bên đều choáng váng... Cái này là kiểu bắn gì vậy? Mũi tên vừa bay lộn xộn vừa yếu ớt lại có thể trúng một kỵ tướng đang phi ngựa... Hết như thần... Còn có Võ Tướng Kỵ kỳ dị như vậy sao?

Ô Hoàn quân ở dưới thành thấy tổng soái bị thương, sĩ khí giảm mạnh. Trá lại ở đầu tường, các hương dũng của Trác huyện hề nhau hoan hô thật to.

Đại quân Ô Hoàn ở ngoài thành tranh thủ thời gian phát lệnh cho kỵ binh Ô Hoàn không tấn công tường thành, tất cả đều quay về.

Trận thứ nhất xem như giữ được, các hương dũng của Trác huyện nhẹ nhàng thở phào một hơi.

Trong thành tranh thủ kiểm kê tổn thất, và đưa các hương dũng bị thương vào trong y quán, từng dây cáng cứu thương qua lại liên tục, hầu như tất cả mọi người đều bị trúng tên.

Thời đại này mũi tên có uy lực cực kém, có câu nói: "Ba mũi tên không bằng một đao, ba đao không bằng một thương." Có thể thấy được trúng tên là nhẹ nhàng cỡ nào, phần lớn hương dũng bị thương chẳng qua chỉ có thêm một cái lỗ máu trên người. Chỉ có không đến trăm người bỏ mình, có khoảng mười mấy người bị bắn mù một mắt, hai mươi mấy người bị bắn thủng bụng, dẫn đến xuất huyết nội, các thương binh còn lại thì bị thương ở ngoài da.

Về phần binh lính Ô Hoàn ở ngoài thành thì tổn thất càng nhỏ hơn. Bởi vì bọn họ cưỡi trên khoái mã, vốn không dễ bị bắn trúng, các hương dũng trong thành lại có tiền thuật không tốt, căn bản không tạo được uy hiếp gì lớn, Tôn Vũ đoán chừng bên phe Ô Hoàn chỉ tổn thất hơn mười tên lính là cùng.

Nhưng thú vị ở chỗ, chủ tướng của hai bên đều bị thương ở đầu vai, vì vậy tổn thất cũng trở nên nặng nề.

Cuối cùng Tôn Vũ đã hiểu rõ chiến tranh cổ đại là như thế nào, chiến tranh kiểu như vậy muốn giết chết nhiều người là không thể, khó trách chủ yếu chỉ đánh về sĩ khí, vũ khí yếu kém như vậy muốn giết người cũng khó.

Ồ, không đúng... Nơi này đâu phải thời cổ đại, phải nói đây là một thế giới khác mới đúng chứ. Tôn Vũ cả kinh, chiến tranh trong thế giới này căn bản không phải là binh sĩ, mà là Võ Tướng Kỵ! Vừa rồi mình và Trương Thuần đấu Võ Tướng Kỵ, trận chiến này mới về xuống dấu chấm tròn (Trận chiến kết thúc), trước đó tất cả đều chỉ là thăm dò.

Thật ra "Bôn Xạ" của Trương Thuần cũng không yếu hơn "Tất Trung" của mình, thậm chí còn lợi hại hơn so với "Tất Trung" của mình nhiều lắm, rõ ràng có thể bắn thủng tám chấn, nếu như không phải mình đánh lén, chắc chắn không thể đánh bại Trương Thuần.

"Võ Tướng Kỵ... Cuối cùng nó là thứ gì?" Tôn Vũ lẩm bẩm tự hỏi.

Trận chiến đã tạm thời kết thúc, tư tưởng cũng được buông lỏng, lúc này Tôn Vũ mới cảm thấy sau lưng có một đôi bàn tay nhỏ bé vẫn một mực nắm lấy góc áo của mình, đây chắc chắn là Triệu Vân. Mặc kệ là núi đao hay là biển lửa, Triệu Vân vẫn luôn cầm gắng giữ lấy phiếu ăn com dài hạn của mình.

"Hô, đứa bé ngoan, yên tâm." Tôn Vũ an ủi: "Ta bắt đầu nắm giữ cách làm giàu của cái thế giới này rồi, trở thành nhân thượng chi nhân (Người đứng trên người) chính là nầu chột, về sau người sẽ không phải chịu đói đâu."

Lưu Ngưu bị trọng thương và đã được thuộc hạ đưa vào trong y quán, nàng vốn đã già yếu, nay lại trúng một mũi tên cực mạnh của Trương Thuần, thân thể thiếu chút nữa không chịu được. Trước khi ngất, Lưu Ngưu cũng được chứng kiến thần uy của Tôn Vũ. Đến khi võ tướng kỳ màu đỏ trung cấp đẩy lùi được quân địch, nàng cực kỳ mừng rỡ, chỉ là hai mắt vừa khép lại thì cứ như vậy mà ngất đi cho đến bây giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Tôn Vũ bị ép làm huyện trưởng, thừa dịp quân địch tạm lui, hấn tranh thủ thời gian tuyển thêm một nhóm người trong huyện để thay thế binh sĩ bị thương khi thủ thành. Đột nhiên, hấn nhớ vài ngày đã từng gặp Lưu Bị cùng Trương Phi, nếu như bọn họ ở trong Trác huyện, Quan Vũ chắc chắn cũng ở đây, ta có nên mời ba tên yêu quái này trợ giúp thủ thành hay không? Lưu Bị thì không nói, nếu Quan Vũ cùng Trương Phi nguyện ý ra tay tương trợ... Chà chà, chẳng biết Võ Tướng Kỵ của bọn họ thuộc đẳng cấp gì?

Tôn Vũ phái người đi tìm Lưu Quan Trương, kết quả tìm khắp huyện mấy lần, cũng không thấy cái bóng của ba người, thì ra Lưu Quan Trương đã tụ họp mấy trăm hương dũng. Tối hôm Tôn Vũ đi mua thịt đã rời khỏi Trác huyện, xuôi nam tiêu diệt giặc Khăn Vàng, ba người bọn họ không biết Trác huyện bị quân Ô Hoàn tấn công.

Tôn Vũ không tìm thấy Lưu Quan Trương nhưng cũng đành phải chấp nhận. Hấn bắt đầu đem lực chú ý chuyển sang công tác thủ thành. Bây giờ, Tôn Vũ lại phân phối vũ khí lần được phẩm trong kho huyện đưa đến tay các hương dũng, phân công chức vụ cho hương dũng mới. Sau khi xử lý mấy việc vặt vãnh này, hấn đã tốn mất một ngày. Đến sáng sớm ngày thứ hai, quân Ô Hoàn chuẩn bị bắt đầu một cuộc công thành mới.

Hôm nay đã không giống với ngày hôm qua, bởi vì chủ tướng bị thương, quân Ô Hoàn không hề dựa vào Võ Tướng Kỵ để công thành, mà chặt cây ở trong một khu rừng ở gần đó để chế thành dụng cụ công thành, đã có thứ này, cửa thành liền tràn ngập nguy cơ.

Nương theo tiếng trống trận, trên thành dưới thành lại bắt đầu đối xạ kịch liệt, mũi tên rơi như mưa. Trong quân Ô Hoàn, Trương Thuần băng bó đầu vai, không dám tiến lên chiến trường. Đôi mắt lập lòe ánh sáng của nàng đang nhìn chăm chăm vào Tôn Vũ trên đầu thành, rồi hỏi hai bên: "Ai biết lai lịch của địch tướng kia?"

Chúng thủ hạ đều lắc đầu.

"Hừ, một người nam nhân lại có thể sử dụng Vô Tướng Kỳ!" Trương Thuần hừ lạnh một tiếng, rồi nói: "Nếu ta biết hắn có thể sử dụng Vô Tướng Kỳ, mũi tên thứ nhất đã không bắn Lư Ngu, đổi thành bắn tên cầu quan này."

Chúng thủ hạ nhao nhao nói: "Trăm năm qua chưa từng thấy đàn ông sử dụng Vô Tướng Kỳ. Đây chỉ là dị số, không phải lỗi của tướng quân."

Tôn Vũ mà nghe được lời này, nhất định phải tức chết, mũi tên thứ nhất của Trương Thuần không bắn hắn lại bắn Lư Ngu, thì chính là xem thường một người đàn ông là hắn.

Trương Thuần hừ lạnh hai tiếng nói: "Tất cả đều đi công thành, bắt nam nhân này đến dưới trường của ta, ta muốn đem hắn xé ra để xem cho kỹ, cuối cùng hắn có thật là nam hay không?."

Đại quân Ô Hoàn nhận được mệnh lệnh của tướng quân, lập tức anh dũng tiến về phía trước, mũi tên bay loạn khắp xung quanh Trác huyện.

Tôn Vũ đứng ở đầu thành, hắn biết dù sao hương dũng cũng không bằng quân chính quy, càng không thể so với dân tộc thiểu số dũng cảm chiến ở phương Bắc. Trong trận chiến thứ hai, sĩ khí của các hương dũng rõ ràng kém hơn so với ngày đầu. Có thể do hôm qua trải qua chiến đấu, khi nghỉ ngơi, hương dũng chứng kiến bạn mình bị thương và thi thể của họ nên trong lòng cảm thấy sợ hãi.

Hai quân đối xạ một hồi, đột nhiên trong quân Ô Hoàn xuất hiện một đội binh lính cầm lá chắn. Điều này quả thật rất kỳ quái, bởi vì trước đây ai cũng chỉ thấy quân Ô Hoàn dùng kỵ binh. Đây là lần đầu tiên, mọi người nhìn thấy bọn họ phái ra bộ binh, có lẽ đây là một đội kỵ binh xuống ngựa, tạm thời biến thành bộ binh chăng?

Đội bộ binh này không vài cây gỗ cực lớn, những binh sĩ khác bao xung quanh, dùng tấm chắn bảo vệ binh sĩ không gỗ. Đám binh lính này đang lao về phía cửa thành yếu ớt của Trác Huyện!

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Tử Thủ Trác Huyện

"A, chúng dùng những thanh gỗ đó để phá cửa thành." Tôn Vũ nhanh tay cầm lấy cung, rồi sử dụng vô tướng kỳ "Tất trung" bắn ngã bốn năm tên binh lính nâng gỗ, nhưng binh lực của quân Ô Hoàn rất cường thịnh, chết vài tên lại bổ sung vài tên, chỉ trông vào từng mũi tên của Tôn Vũ thì không thể nào ngăn cản bọn họ phá cửa thành.

"Chuẩn bị dầu nóng cùng gạch chịu lửa!" Tôn Vũ nhìn những thanh gỗ đang càng ngày càng gần cửa thành, liền nhanh chóng hạ lệnh.

Hắn ra lệnh xong quay đầu liền thấy bọn lính chuẩn bị dầu nóng cùng gạch chịu lửa từ lâu, chỉ có hắn vẽ rắn thêm chân mà thôi. Thì ra ở thế giới này, chiến tranh đã trở thành một loại hệ thống. Có rất nhiều thủ đoạn tấn công lẫn phòng ngự, người ra một chiêu ta liền đỡ một chiêu. Không cần tướng lĩnh chỉ huy, bọn lính cũng hiểu được thủ đoạn khắc chế tương ứng.

Trên thực tế, như vậy cũng đúng, ở thời cổ đại không có điện thoại cùng vô tuyến điện, mệnh lệnh trên chiến trường không có khả năng gửi đến lỗ tai binh lính trong nháy mắt cho nên đa số binh lính thường dựa vào kỹ năng họ đã được huấn luyện ở trước đó. Tướng lĩnh không cần chỉ đạo quá chi tiết, đây cũng là lí do mấy vạn đại quân nói tiêu diệt là tiêu diệt, tướng lĩnh cản không được. Một trận đánh nổ ra, ai thêm nghe một mình người chỉ huy.

"Khó trách thời Tam Quốc lưu hành trò đấu tướng, dù sao tướng lĩnh cũng không có tác dụng gì, tướng đánh tướng, binh đánh binh, chỉ cần soái kỳ còn đứng vững, sĩ khí không giảm là được." Tôn Vũ đỏ mặt hột hột một phen.

Thanh gỗ của quân Ô Hoàn nhanh chóng vọt tới phía dưới cửa thành phía đông, hương dũng trên đầu tường bắt đầu đổ dầu nóng xuống, sau đó đem gạch chịu lửa ném ra, phía trước cửa thành lập tức dấy lên những ngọn lửa đỏ hừng hực, hai thanh gỗ bị dầu đổ vào, chẳng mấy chốc cũng bị lửa thiêu, binh lính Ô Hoàn đành phải bỏ qua hai thanh này, tiếp tục bảo vệ các thanh gỗ khác tiến về phía trước.

Các kỵ binh tạo thành một vòng vây quanh thanh gỗ, rồi bắn tên không ngừng để trấn áp hương dũng trên đầu tường. Bởi vì kỵ binh phe Ô Hoàn quá đông, người nào người nấy cũng đều thành thạo cung mã. Trong thời gian ngắn, tên bay loạn xạ trước cửa thành, hương dũng đổ dầu nóng bị bắn chết mấy người. Mấy người này vừa chết, lại có một đám hương dũng khác xông lên đổ dầu xuống dưới thành, cứ như vậy hai bên tiếp tục tranh đoạt từng

đoạn đầu tường.

Tuy hương dũng Trác huyện chiếm địa lợi, nhưng là tổ chất binh lính kém quá xa, nhân số binh lính cũng kém quân Ô Hoàn rất nhiều. Tường thành Trác huyện lại thấp, cửa thành cũng mỏng nên không dùng thanh chắn, từ đó cục diện cũng trở nên khản trương hơn.

NM01 báo cáo: “Chủ nhân, căn cứ tính toán, cửa thành khó giữ được, ước chừng chỉ chống đỡ được 43 phút 32 giây nữa.”

Cửa thành mà vỡ, chắc chắn Trác huyện sẽ bị tiêu diệt.

Tôn Vũ cúi đầu suy nghĩ một chút, hần vốn nghĩ rằng vì mình bị bệnh nan y nên chỉ có thể sống mười năm, không thể tưởng được bây giờ ngay cả mười năm cũng chưa sống hết, ấy vậy đã phải chết ở một nơi như thế này. Thôi, sớm muộn gì cũng chết, chỉ bằng lao lên phía trước làm anh hùng đi.

Hần quay sang đối với một đám hộ vệ quanh thân nói: “Đi, chúng ta phía sau cửa thành! Tử thủ, chết cũng phải chết như một anh hùng.”

Trên mặt một đám hán binh đều biểu hiện vẻ “Khi ra đi đầu không ngoảnh lại”. Đầu năm nay, thành thị dân Hán một khi bị dân tộc thiểu số phương bắc công thành, bình thường đàn ông đều sẽ bị giết sạch hoặc bị bắt làm nô lệ, toàn bộ phụ nữ thì trở thành nữ nô cho người Hồ, kết cục cực kì bi thảm.

Bốn phía đều bị bao vây, trốn cũng trốn không thoát. Tôn Vũ cổ cứng rắn nói: “Các huynh đệ, đi! Chúng ta đi mặt sau cửa thành chờ, chỉ chờ cửa thành vừa vỡ, chúng ta lập tức liều chết giết địch, chết cũng muốn chết ở cửa thành một cách oanh liệt, chết cũng muốn chết như anh hùng.”

Trên mặt Hán binh cùng các hương dũng trong thành đều một lòng quyết tử, dù sao trốn không thoát, chơi con mẹ nó một phen, giết một thằng coi như huê vốn, giết hai thằng coi như có lời, dù sao trong tình huống bây giờ, sợ hãi cũng vô dụng mà thôi.

Bốn năm trăm tên hán binh cùng hương dũng đứng ở bên người Tôn Vũ, đương nhiên, sau lưng Tôn Vũ còn có tiểu loli Triệu Vân.

“Tử Long, có lẽ chút nữa ta sẽ chết.” Tôn Vũ thở dài nói: “Người tìm nơi nào trốn đi, tiểu cô nương nhỏ nhắn giống người, nấp vào đâu đó thì nói không chừng còn có thể trốn thoát một kiếp.”

“Chết!” Trên mặt Triệu Vân là nỗi sợ hãi: “Không muốn chết, ta không muốn chết!”

“Trốn mau đi!” Tôn Vũ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch của nàng.

“Không, trốn đi... Ta cũng sẽ đói chết.” Triệu Vân khóc lóc: “Không muốn chết, ta không muốn chết, tiên sinh cũng không được chết!”

Tôn Vũ thở dài, hần nhặt thanh trường mâu chế từ trúc ở dưới đất, rồi đưa cho Triệu Vân, đề thấp thanh nói: “Cầm lấy, không muốn chết thì chiến đấu đi, bây giờ tất cả mọi người phải chiến đấu. Người là Triệu Vân, là Thường Sơn Triệu Tử Long, người có năng lực, chỉ cần người muốn chiến đấu, không chừng sẽ có thể sống sót.”

Tôn Vũ bỗng cảm thấy tò mò, trong ở thế giới kia, thần thoại lẫn truyền thuyết về Thường Sơn Triệu Tử Long nhiều vô kể, chẳng lẽ Triệu Vân ở thế giới này lại không có sức chiến đấu ư? Ta không tin! Chắc chắn nàng có võ tướng kĩ, chỉ là bây giờ không dùng được mà thôi. Cũng chính vì tin vào điều này, ta mang theo nàng bên người.

Nhưng tuổi của Triệu Vân còn nhỏ như thế này, thân thể thì gầy yếu, có lẽ do nàng chưa đến tuổi vị thành niên nên không thể phát huy năng lực chăng? Khả năng hoàn toàn có thể xảy ra. Nói không chừng, do mình đến đây và mang nàng vào chốn nguy hiểm, mà nếu nàng chết đi thì sau này cũng sẽ không có Thường Sơn Triệu Tử Long uy phong lẫm liệt nữa.

Quân Ô Hoàn đang phá cửa thành, âm thanh thùng thùng từ từ tàn phá tâm hồn con người. Lúc này, cửa thành đụn bạc của Trác Huyện đã phát ra âm thanh cạch cạch hết sức đáng sợ, cửa thành đã bị móp một lỗ lớn, chỉ cần tiếp tục công kích vài cái nữa thì chắc chắn sẽ bị thủng.

Tôn Vũ thật sâu hít một hơi, nói với nm01: “Hoạt hóa tế bào, võ tướng kĩ Cự Lực.”

Ánh sáng hồng tỏa ra quanh người Tôn Vũ, Tôn Vũ nắm bừa một cây chùy lớn, rồi hươ trên tay, chỉ cảm thấy vừa lòng mười phần. Dựa vào sức mạnh như vậy... Nói không chừng, mình có thể đột phá vòng vây!

Một tiếng nổ vang lên, thanh gỗ đánh mạnh lên cửa thành, cửa thành đã sắp tứ phân ngũ liệt rồi cuộc cũng không chịu nổi. Sau khi răng rắc một tiếng liền trở thành gỗ vụn.

“Giết sạch! Giết sạch toàn bộ!” Kỵ binh Ô Hoàn hò hét rầm trời, phần lớn kỵ binh vọt đến cửa thành.

Chỉ thấy ánh sáng hồng lóe lên ở phía sau cửa thành, Tôn Vũ cầm một thanh chùy lớn, trên đỉnh đầu lóe hai chữ “Cự lực”. Hần vừa đi trước làm gương vừa dẫn người từ trong Trác huyện đánh ngược ra, tiểu loli Triệu Vân vẫn đi theo bên người hần.

Tôn Vũ vung chùy, bốn năm tên lính Ô Hoàn ở gần hần lập tức bị đánh cho bay ra ngoài, cả người lẫn ngựa trở thành thịt vụn. Vô số binh lính Ô Hoàn ở phía sau lại tiếp tục xông lên tầng tầng lớp lớp để đoạt cửa thành với bốn năm trăm hương dũng do Tôn Vũ suất lĩnh.

“Oa, không phải võ tướng kĩ của người này là Tất Trung sao?” Quân Ô Hoàn cùng hương dũng Trác huyện cùng kinh hô.

“Hần có hai loại võ tướng kĩ!” Trương Thuần chấn động, bắt chập vết thương trên vai, mạnh mẽ đứng lên: “Truyền mệnh lệnh của ta, bắt sống hần. Ta

phải xé hấn ra để xem rốt cuộc hấn có thứ nào không giống người thường.”

Vô số kỵ binh Ô Hoàn tấn công tại cửa thành, Tôn Vũ khò chiến một hồi. Còn đám hương dũng ở phía sau, khi thủ thành họ còn có thể dựa vào tường miễn cưỡng đối chiến với quân địch, nhưng với tình thế bây giờ thì càng không thể so với quân Ô Hoàn vốn đã rất đông đảo. Dưới đao của người Ô Hoàn, số lượng binh lính Tôn Vũ mang đến nhanh chóng giảm bớt.

Một gã kỵ binh Ô Hoàn vung cương đao về phía Triệu Vân, Tôn Vũ hươu chùy, đánh tên kỵ binh này thành thịt vụn. Sau đó, Tôn Vũ lại tiếp tục dùng chùy đánh bay hai mươi mấy tên lính Ô Hoàn. Bây giờ, hấn bắt đầu cảm thấy cánh tay tê dại.

Tôn Vũ không biết võ tướng thế giới này sử dụng võ tướng kĩ có một mối hay không, nhưng mình sử dụng hoạt hóa tế bào để có sức mạnh, điều này sẽ hao tổn theo thời gian nên không thể nào chiến đấu lâu.

Hơn nữa hấn còn phải phân tâm để bảo vệ cho Triệu Vân ở phía sau, một phần mệt nhọc biến thành hai phần, thật đúng là vương tay vương chân, không đánh được bao nhiêu.

“Triệu Tử Long, chiến đấu đi!” Tôn Vũ đánh vắng một binh lính Ô Hoàn, lớn tiếng quát: “Nếu ngươi không chiến đấu thì sẽ chết!”

“Ta... Chiến đấu...” Triệu Vân run rẩy kịch liệt: “Ta không biết chiến đấu... Ta không biết chiến đấu... Ta, ta không muốn chết..... Nhưng ta không biết chiến đấu như thế nào.”

Lại có người bỏ một đao về phía Triệu Vân, Tôn Vũ vung chùy đánh bay đao này. Ài, có lẽ tuổi của nàng thật không thể dùng võ tướng kĩ, Tôn Vũ thở dài: Xem ra ta đã liên lụy đến nàng. Trong tương lai, Thường Sơn Triệu Tử Long ở dốc Trường Bản cũng không còn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Phong Thái Của Tướng Quân Công Tôn Toàn

Liếc thấy hương dũng xung quanh càng ngày càng ít, khí lực của Tôn Vũ cũng càng ngày càng giảm. Lúc này, từ trong Trác huyện lại có một nghìn hương dũng cố lấy dũng khí để liều chết xông ra. Trong một lúc, cửa thành lâm vào cảnh hỗn loạn. Tôn Vũ lui vào trong thành, nghỉ tay, thở gấp vài hơi, rồi hấn cũng tiểu tiểu Triệu Vân lên vai, nói: "Tử Long, ôm chặt cổ ta, lát nữa nếu có cơ hội ta sẽ dùng "Thần Hành" chạy trốn, mà thiên quân vạn mã như thế này, không biết ta có thể thoát ra ngoài hay không."

Triệu Vân cười trên vai hấn, hai tay ôm lấy đầu hấn, bỗng ngạc nhiên nói: Ồ, quân địch bên ngoài hình như có chút rối loạn. A a... Là quân ta, viện quân của Công Tôn đại nhân tới rồi.

Lời của nàng còn chưa dứt, trên tường thành Trác huyện cũng đã vang lên những tiếng hoan hô âm ỉ: Công tôn đại nhân tới rồi !

"Là quân Bạch Mã, quân đội chủ lực của Công tôn đại nhân tới rồi."

"Viện quân tới rồi?" Tôn Vũ thở phào một hơi.

Kỵ binh Ô hoàn vây ở cửa thành đột nhiên đồng thời bỏ qua đám hương dũng Trác huyện, ghim cương quay đầu ngựa, hướng về phía sau trận địa, thì ra ở ngoại vi quân Ô hoàn quả thực có viện quân của Công Tôn Toàn.

Tôn Vũ vội trở lại trong thành, leo lên một chỗ cao trên tường thành, nhìn xa ra ngoài. Chỉ thấy trên cánh đồng xa xa, một đội kỵ binh năm nghìn người đang âm âm xông tới.

Đội kỵ binh này tất cả đều cưỡi ngựa trắng, đồng thời người nào cũng khoác một tấm áo choàng trắng, ngựa trắng áo choàng trắng, toàn đội kỵ binh trông như một đám mây trắng hình gợn sóng quét qua bình nguyên.

Công Tôn Toàn chừng hai mươi tuổi, xinh đẹp oai phong, nàng cưỡi ngựa dẫn đầu, một tay ghim cương, tay kia giơ thiết mâu hai đầu, khoái mã phi nước đại làm áo choàng trắng của nàng bay phất phới, trông thật hiên ngang lẫm liệt, sát khí đằng đằng.

"A, đây là phong thái của Bạch Mã tướng quân Công Tôn Toàn sao? Quả thật bất phàm!" Đại tướng quân Ô hoàn chậm rãi trèo lên lưng ngựa, cười to: "Đáng tiếc cô ta chỉ dẫn theo năm nghìn kỵ binh, ta lại có hai vạn, trận này không cần đánh cũng biết ai thắng ai bại."

Nhưng tiếng cười của Trương Thuận vụt tắt.

Chỉ thấy trên người Công Tôn Toàn đột nhiên lấp lánh ánh sáng màu lam, khoảng không trên đầu hiện ra hai chữ lớn màu lam "Bạch Mã".

"Cao cấp võ tướng kỹ màu lam?" Tôn Vũ lấy làm kinh hãi: "Bạch Mã là sao? Nhìn không ra tác dụng của hai chữ này."

Đến khi kỵ binh hai bên đã sắp chạm vào nhau, hai chữ "Bạch Mã" trên đầu Công Tôn Toàn đột ngột tỏa ra ánh sáng màu lam bao phủ cả vạn trượng, chùm sáng màu lam này trong nháy mắt bao phủ lấy năm nghìn quân Bạch Mã dưới trướng nàng. Chỉ thấy trên người quân Bạch Mã hiện lên ánh sáng màu lam, khí thế bỗng chốc trở nên đáng sợ vô cùng, so với đám Bạch Mã trước đó thì chiến khí lúc này còn mạnh hơn rất nhiều.

"Là võ tướng kỹ loại ngự binh?" Đại soái quân Ô hoàn Trương Thuận lấy làm kinh hãi, loại võ tướng kỹ này cô ta chỉ mới nghe qua chứ chưa từng thấy qua, có người nói loại kỹ năng này có thể biến binh sĩ dưới trướng trở nên mạnh mẽ không gì sánh được, so với binh sĩ bình thường phải lợi hại hơn mấy lần. Nhưng trong cả thiên hạ người sử dụng được võ tướng kỹ loại ngự binh vô cùng ít, Trương Thuận chưa từng chạm mặt một ai.

Lúc này, kỹ năng của Công Tôn Toàn được phóng ra, trên bình nguyên lấp lánh ánh sáng màu lam, khí thế hùng hục không gì sánh được, chỉ riêng về mặt khí thế, năm nghìn quân Bạch Mã đã áp đảo hai vạn ô hoàn kỵ binh.

Khi mà hai quân sắp giao chiến đến nơi, từ quân Bạch Mã lại có hai nữ tướng cưỡi ngựa xông lên trước, một nữ tướng hét lớn: "Ta là Điền Dự, xem võ tướng kỹ của ta đây - Phá lỗ! Ánh sáng đỏ lóe lên, trên đỉnh đầu Điền Dự nhảy ra hai chữ "Phá lỗ", kỹ năng này bình thường không có tác dụng gì, chỉ khi đối phó dân tộc bắn cung cưỡi ngựa phương bắc mới có uy lực kinh người."

Điền Dự mang theo ánh sáng đỏ "Phá lỗ", xông lên dẫn đầu, đánh vào trong trận ô hoàn, trường thương khua qua một vòng, quân ô hoàn một loạt người ngã ngựa đổ.

Một nữ tướng khác cũng hét lớn: Xem "Thương tương" của Nghiêm Cương ta. Trên thân nàng cũng lấp lánh ánh sáng đỏ, đỉnh đầu nhảy ra hai chữ "Thương tương", hai tay vung lên một cây thiết mâu dài hai trượng, một thương quét qua, mấy kỵ binh ô hoàn liền ngã ngựa.

Trương Thuận hít một ngụm khí lạnh: "Thực lực Công Tôn Toàn mạnh vậy sao?"

Lúc này, quân Bạch Mã đã cùng kỵ binh ô hoàn đụng độ, bởi vì có võ tướng kỹ của Công Tôn Toàn phụ trợ, quân Bạch Mã giống như thiên thần hạ phàm. Người nào người nấy tinh thần hăng hái, tràn đầy lực lượng. Ánh sáng màu lam trên người quân Bạch Mã đồng thời lấp lánh, quân ô hoàn tan rã nhanh chóng, cứ nơi nào bị cơn gió lốc màu lam trắng xen kẽ quét qua thì quân địch nơi ấy hoàn toàn không thể chống cự.

Chỉ thấy đội kỵ binh màu trắng của Công Tôn Toàn giống như một con dao nhọn, dễ dàng xé nát trận tuyến của kỵ binh ô hoàn, kỵ binh ô hoàn phải cong đuôi chạy, như chim thú tán loạn vậy.

Kỹ năng "Bạch Mã" của Công Tôn Toàn rất mạnh mẽ, Tôn Vũ nhào lên tường thành, nhìn không được toát hết cả mồ hôi, hần nghĩ thầm, võ tướng kỹ như vậy, NM01 của ta hoàn toàn không có bản lĩnh bất chước, rốt cuộc là làm thế nào vậy? Không khoa học! Quá không khoa học rồi! Làm một nhà khoa học, ta không thể chấp nhận có một kỹ năng như vậy tồn tại trên thế giới.

Uy thế của năm nghìn quân Bạch Mã phải tương đương với ba vạn kỵ binh tinh nhuệ, ô hoàn kỵ binh chẳng mấy chốc mà thất bại.

Tôn Vũ thở dài, nghĩ thầm: "Nếu muốn thắng quan phát tài, lúc này nhất định phải thể hiện trước mặt lão bản."

Hắn nhảy xuống khỏi tường thành, leo lên một con ngựa chiến, cũng kéo Triệu Văn ngồi lên lưng ngựa. Sau đó trên người lấp lánh ánh sáng hồng, đỉnh đầu nhô lên hai chữ "Cự lực", khua đại chùy, từ cửa thành đánh ra ngoài...

Đại quân Ô Hoàn nhanh chóng tan vỡ.

Tôn Vũ khua một chùy, mấy kỵ binh Ô Hoàn liền ngã xuống, hắn nhắm chính xác hướng mà ánh sáng màu lam phát ra, quát ngựa lao vọt tới. Bên cạnh hắn có rất nhiều kỵ binh ô hoàn vung đao chém tới, thế nhưng trên người Tôn Vũ có ánh sáng đỏ của võ tướng kỹ, ánh sáng này dọa khiếp đám ô hoàn, không ai dám giao thủ với hắn.

Công Tôn Toàn thấy Trác huyện ở xa xa, có một viên võ tướng lao tới, trên người mang theo ánh sáng hồng, khua chùy giết địch. Trong lòng nàng cảm thấy kì quái, không khỏi suy nghĩ: "Là võ tướng kỹ trung cấp sao? Trong số bộ hạ ta an bài đóng ở Trác huyện, chỉ có Lưu Ngu có võ tướng kỹ, nhưng của bà ấy chỉ là sơ cấp võ tướng kỹ màu lục, người có trung cấp võ tướng kỹ màu đỏ là ai?"

Chỉ thấy người cưỡi ngựa kia dần dần tới gần, Công Tôn Toàn nhìn kỹ, ơ? Là một nam nhân, là Tôn Vũ... Võ tướng kỹ của hắn không phải "Tốc Kí" màu lục à? Sao giờ biến thành "Cự lực"? Đánh xong trận này ta phải hỏi thăm hắn cẩn thận mới được.

Lúc này, thực lực mạnh mẽ của quân Công Tôn Toàn đã làm tan rã sĩ khí của kỵ binh ô hoàn. Ô hoàn đại vương Trương Thuận thở dài một tiếng, cô ta bắt chập vết thương trên đầu vai, cầm đại cung của mình lên, nghĩ thầm: Tuy võ tướng kỹ của Công Tôn Toàn là kỹ năng màu lam cao cấp, nhưng là loại ngự binh, không hỗ trợ gì cho thực lực bản thân nàng ta, chỉ cần ta một tiễn giết chết Công Tôn Toàn, Quân Bạch Mã của nàng ta lập tức trở về nguyên hình, cùng lắm chỉ là một đội quân lợi hại hơn kỵ binh thông thường tí xíu. Đến lúc đó chẳng lẽ hai vạn kỵ binh ô hoàn còn không đánh lại năm nghìn Quân Bạch Mã?

Trương Thuận vỗ vỗ lưng ngựa, ái mã của cô ta lập tức chạy băng băng về phía Công Tôn Toàn.

Ánh sáng hồng lấp lánh, trên đầu Trương Thuận hiện ra hai chữ "Bôn Xạ", hai tay cố sức kéo cung, vết thương bị tên bắn vỡ toang, cô ta đau đến run rẩy cả người, nhưng cô ta vẫn gắng sức kéo căng cung, nhắm vào Công Tôn Toàn, một tiễn bắn ra.

Một tiễn đầy uy lực mang theo ánh sáng hồng bay thẳng về hướng Công Tôn Toàn, tiễn mà Trương Thuần bắn ra đủ sức xuyên thủng trọng thuẫn, một tiễn này rít gió lao đến, nhưng Công Tôn Toàn đang tập trung toàn bộ tinh thần để phát động kỹ năng "Bạch Mã", căn bản không chú ý tới đòn đánh lên của Trương Thuần.

Mất thấy có một cô nàng ngự tỷ, ngũ quan tinh xảo, vóc người nóng bỏng, sắp táng thân dưới tiễn, Tôn Vũ không khỏi khản trương trong lòng, sao có thể thế được? Tuy đối với nàng, mình không có lòng trung thành như kiểu thuộc hạ đối với chủ công, nhưng Công Tôn toàn là cô nương tốt, tặng mình y phục lại còn tặng mình thực vật, dù gì cũng không thể để nàng chết ở chỗ này.

Thế nhưng lúc này cự ly quá xa, có muốn đẩy Công Tôn Toàn ra cũng không có khả năng. Điền Dữ và Nghiêm Cương cũng đều ở xa, không kịp cứu viện, hai người cùng hô to: "Chủ công cẩn thận!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: tắt Trung Phá bên Xạ

Tôn Vũ cắn răng, vói tay lên trên lưng lấy ra cung sẵn, lẩm bẩm: "NM01, trông chờ vào ngươi."

Hai chữ lớn hiện lên trên đầu Tôn Vũ, "Tắt trung".

"Tính toán góc ngắm, tốc độ gió, khoảng cách, tốc độ tên của địch, lực cản không khí, dự tính tốc độ tương đối....."

Tôn Vũ hét lớn một tiếng, tay phải buông lỏng, mũi tên rời dây kéo theo một đoàn hồng quang bay thẳng ra ngoài.

Lúc này Công Tôn Toàn chú ý tới tên của Trương Thuần hướng chính mình bay tới. Nhưng thân thủ của nàng cũng không cao siêu, võ tướng kỹ của nàng có thể cường hóa mấy ngàn bạch mã nghĩa quân, nhưng không thể cường hóa chính mình. Nhìn thấy kinh tiễn tới quá nhanh, trong khoảnh khắc Công Tôn Toàn ngay cả động tác né tránh đều đã quên. Nàng há mồm, ngây ngốc nhìn kinh tiễn phát ra hồng quang hướng về ngực mình...

Ngay tại lúc nghìn cân treo sợi tóc, một mũi tên cũng phát hồng quang từ phía sau bay ra, đâm vào kinh tiễn của Trương Thuần chuẩn xác vô cùng. Hai mũi tên ở giữa không trung phát ra tiếng chạm nhẹ, sau đó song song rơi xuống đất.

Mũi tên trải qua NM01 dày công tính toán, lại có thể thần kỳ chặn đứng kinh tiễn do Trương Thuần bắn ra giữa không trung.

Binh lính song phương đều xem đến ngây người. Dùng tên bắn trúng một người không có gì lạ, nhưng dùng tên bắn rơi... một mũi tên khác, việc này có chút bất bình thường, vượt quá sức tưởng tượng của binh sĩ.

Công Tôn Toàn còn chưa hoàn hồn, nhìn theo hướng của mũi tên cứu mình, chỉ thấy Tôn Vũ trên đỉnh đầu có hai chữ "Tắt trung", đánh ngựa hướng về phía nàng. Há? Lại là người này... Trên đỉnh đầu hẳn không phải vừa là "Cự lực" sao? Như thế nào lại biến thành "Tắt trung" rồi? Nam nhân này quả nhiên không giống người thường... Hắn đã cứu ta? Há?

Công Tôn Toàn ngẩn người, nàng đột nhiên phát hiện trống ngực mình đập "Thình thịch thình thịch". Nàng là gia chủ Công Tôn gia, Hà Bắc danh môn. Từ ngày sinh ra đã có thân phận cao quý. Nam nhân trong thiên hạ này, không một ai có thể lọt vào mắt xanh của nàng. Nhưng để gia tộc tiếp tục tồn tại, nàng phải tuyển một người nam nhân ở rể. Công Tôn Toàn cao ngạo tuyển tới tuyển lui, từ mười lăm tuổi tuyển đến hai mươi tuổi, vẫn không có một nam nhân nào có thể hợp ý. Hiện tại...nàng rốt cục phát hiện một người nam nhân có được võ tướng kỹ...

"Chủ công cẩn thận." Điền Dữ cùng Nghiêm Cương song song đánh ngựa tới trước người Công Tôn Toàn, giơ lên hai thanh trường thương phát ra hồng quang, hộ thủ Công Tôn Toàn nghiêm ngặt.

Công Tôn Toàn trong lòng vừa tỉnh, đây là ở trên chiến trường, ta mơ màng cái gì. Nàng phát tay, ánh sáng lam sắc chiếu sáng toàn bộ binh nguyên: "Bạch mã nghĩa quân, toàn lực đột kích!"

Đại vương Ô Hoàn Trương Thuần lúc này vai đã vỡ toang, không thể bắn tên được nữa. Nàng thu hồng quang "Bôn xạ", giục ngựa bỏ chạy, cắn chặt răng, hét lớn: "Không được, không thắng được. Đánh trống thu quân, hướng phía tây bắc. Rút lui!"

Thực ra đại quân Ô Hoàn không cần Trương Thuần ra lệnh, đã bắt đầu tán loạn chạy tứ phía. Nhìn thấy soái kỳ của Trương Thuần thối lui về mặt tây bắc, kỵ binh Ô Hoàn lập tức kêu la oai oái đuổi theo.

Bạch mã nghĩa quân đuổi theo ở phía sau. Từ trên tường thành nhìn xuống, giống như một mảng mây trắng đang đuổi theo một đám mây đen. Không mất

bao lâu, bình nguyên khôi phục lại màu xanh biếc ban đầu, chỉ để lại những chấm nhỏ xác người cùng xác ngựa.

Tôn Vũ đánh ngựa đến trước mặt Công Tôn Toàn, ngay tại trên lưng ngựa ôm tay nói: “Tạ chủ công cứu giúp.” Kỳ thật trong lòng hắn nghĩ là lập công rồi, chạy lại đây tỏ thêm mặt mũi, kiếm chút tiền thưởng. Nhiều hơn chút tiền đối với việc chu du thế giới này tìm kiếm sự thật việc xuyên qua càn có lợi.

Công Tôn Toàn ngẩng ngửa mặt hắn, thực anh tuấn, thực trẻ tuổi, nàng không khỏi đỏ mặt. Ôi chao, có rất nhiều lời muốn hỏi hắn đâu rồi. Vì sao người có vài loại võ tướng kỳ? Vì sao người trước kia không nói, hại ta phải người tới làm quan văn? Trác huyện tôn thất như thế nào? Lưu Ngưu đâu, như thế nào nàng không ra gặp ta?

Công Tôn Toàn có rất nhiều vấn đề muốn hỏi, nhưng nàng phát hiện khuôn mặt nhỏ nhắn càng ngày càng hồng, trong khoảnh khắc cư nhiên nói cái gì cũng không ra, nàng miết miết miệng, thẹn thùng nói với Tôn Vũ: “Người không cần cảm tạ ta cứu giúp, phải là ta cảm tạ người cứu giúp mới đúng.” Áo choàng trắng của nàng ở trong gió bay phất phới, dáng người mảnh mẽ nhìn qua anh khí bức người. Nhưng trên mặt toát ra thần thái tiểu nữ nhi, làm hại mấy ngàn bạch mã nghĩa quân chung quanh thiếu chút nữa té rớt ngựa.

Đại tướng Điền Dự chạy nhanh đến bên cạnh nàng nhắc nhở: “Chủ công, hiện tại chúng ta tiếp tục truy kích Trương Thuần, đem nàng đuổi ra khỏi U châu hay là tiến vào Trác huyện nghỉ ngơi chỉnh đốn một phen?”

Công Tôn Toàn luôn luôn anh minh quyết đoán nghe xong những lời này, lại ngập ngừng hỏi về phía Tôn Vũ: “Người cảm thấy thế nào?”

Ặc... Nàng đang làm cái gì? Trong lòng Tôn Vũ mê hoặc. Nhưng rèn sắt khi còn nóng, tranh công phải nhanh tay, nếu hiện tại Công Tôn Toàn chạy đi truy kích Trương Thuần, trở về đem công trạng của ta quên đi thì làm sao bây giờ? Đưa nàng tiến vào Trác huyện, nàng sẽ luận công ban thưởng.

Tôn Vũ ôm quyền nói: “Chủ công, thuộc hạ đề nghị người ở Trác huyện nghỉ ngơi hồi phục, phái ra trinh sát đi điều tra tình hình quân địch rõ ràng hãy đi truy kích.”

Công Tôn Toàn nghe lời nói của hắn xong, không chút do dự nói với xung quanh: “Tiến Trác huyện!”

Điền Dự: “...”

Nghiêm cương: “...”

Năm ngàn bạch mã nghĩa quân: “...”

Đại quân Công Tôn Toàn chậm rãi tiến vào Trác huyện.

Chỉ thấy cửa thành phía bắc đã biến thành một đồng vụn gỗ, trên đỉnh tường thành cắm đầy tên. Rất nhiều hương dũng đang chĩa cháy. Bởi vì mấy tên kỵ binh Ô Hoàn đáng ghét bắn hỏa tiễn vào thành, cho nên có mấy gian phòng ở cổ thành bị thiêu cháy. May mà phòng ốc bị cháy cũng không nhiều, không ảnh hưởng quá lớn.

Từng hàng càn cừu thương chạy tới chạy lui. Người nằm trên càn phần lớn là đến từ trận chiến ở cửa thành, tuy cũng có rất nhiều người trúng tên, nhưng bình thường đều không cần phải càn.

Trác huyện tôn thất cũng không lớn, chỉ là tại lúc cửa thành bị công phá bị tổn hại, có mấy trăm tên hương dũng vì chặn kỵ binh Ô Hoàn đã chết ở cửa thành. Lúc trước bắn đối cung tiễn cơ bản không có tổn thất quá lớn.

Công Tôn Toàn đỏ mặt dẫn đầu đội ngũ, ôn nhu nói với Tôn Vũ bên cạnh: “Tâm Chân tiên sinh thật sự là đại tài, tốc kí, cự lực, tất trung... Còn có võ tướng kỳ nào chưa sử dụng ra?”

“Khụ, khụ!” Tôn Vũ có chút không quen Công Tôn Toàn đột nhiên từ nữ tướng quân biến thành nhuyển muội tử. Hắn suy nghĩ một chút, nói bừa: “Mặt tướng cũng không biết. Tại thời điểm mặt tướng nghĩ giết địch hoặc là làm chuyện gì, đột nhiên sẽ phát hiện chính mình nắm giữ một cái võ tướng kỳ mới...”

Công Tôn Toàn nghe xong lời này, tuyệt không hoài nghi. Nàng a một tiếng nói: “Nguyên lai là như thế... Vậy... Người nói... Người về sau có thể hay không đột nhiên có thể sử dụng võ tướng kỳ cao cấp màu lam, hoặc là võ tướng kỳ đỉnh cấp màu vàng?”

“Cái này.....” Tôn Vũ nhớ tới võ tướng kỳ cao cấp thần kỳ “Bạch mã” của Công Tôn Toàn. Loại tuyệt kỹ này có thể cho năm ngàn người trở nên lợi hại, NM01 tuyệt đối không thể làm được. Nếu tất cả võ tướng kỳ cao cấp màu lam đều có uy lực làm càn như “Bạch mã”, căn bản sau này chính mình không có khả năng nắm giữ.

Hắn không muốn đem lời nói chặt đứt đường thăng quan phát tài của mình, vì thế vu vơ nói: “Mặt tướng cũng không biết...”

Công Tôn Toàn nghe xong lời này, trong lòng có chút thất vọng. Ở Bắc Bình nàng nghe nói Tôn Vũ có thể dùng võ tướng kỳ màu lục, trong lòng đã bắt đầu suy nghĩ chiêu Tôn Vũ ở rể. Nhìn thấy Tôn Vũ dùng võ tướng kỳ trung cấp màu đỏ, trong lòng nàng mừng rỡ, cho rằng không phải người này thì không còn ai khác, cho nên càng dụ dỗ, ôn nhu.

Nhưng con người loài này, được voi đòi tiên, chẳng bao giờ dễ dàng thỏa mãn. Khi nàng tỉnh táo lại, trong lòng lại chờ đợi Tôn Vũ có thể sử dụng võ tướng kỳ màu lam. Nếu là hắn cũng giống chính mình, đều có thể sử dụng võ tướng kỳ cao cấp màu lam thật là tốt biết bao, ta sẽ không phải gả cho nam nhân không có bản lĩnh bằng mình. Ôi!

“Hiện tại liền chiêu hấn ở rề, có hay không sớm một chút ? Có vẻ ta thực không rụt rè, tựa như Công Tôn Toàn ta không có người muốn a!” Công Tôn Toàn trong lòng miên man suy nghĩ nói:“Ồi chào, ta hai mươi tuổi còn không thành thân, giống như thật sự không có người muốn...”

Tạm thời thắng quan cho hấn, lại quan sát một hồi đi. Công Tôn Toàn quyết định chủ ý, trong lòng bình tĩnh lại. Nàng đi vào nha môn Trác huyện, đại mã kim đao hướng vị trí chủ vị ngồi xuống, anh khí hào hùng, cười to nói:“Truyền lệnh chư quân, hôm nay đại thắng, luận công ban thưởng, cáo thưởng tam quân. Cho mọi người mặc sức chơi bồi, sáng sớm ngày mai khởi hành truy kích đại quân Ô Hoàn!”

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Tôn Vũ Thắng Quan Phát Tài

"Lư Ngu!" Công Tôn Toàn cao giọng nói: "Người trị quân nghiêm chỉnh, thủ thành đắc lực, hơn nữa vì thủ thành mà thân chịu trọng thương. Bản tướng quân trong nội tâm rất cảm động, thưởng người năm cân hoàng kim!"

Lư Ngu vừa được cẳng lên điện liền vội vã tạ ơn Công Tôn Toàn ban thưởng.

"Diên Dự, Nghiêm Cương, hai người các người đối chiến cùng đại quân Ô Hoàn luôn anh dũng xung phong, chém đầu địch vô số, thưởng hai người mười cân hoàng kim."

"Tôn Vũ!" Công Tôn Toàn mở miệng nói: "Người hỗ trợ Lư Ngu thủ thành có công, sau khi Lư Ngu thụ thương lại gánh vác trọng trách thủ thành, bản bị thương chủ tướng quân địch, còn dùng thân tiễn cứu bản tướng quân một mạng, thưởng người mười lăm cân hoàng kim. Còn nữa, đem chức quan của người thăng làm..."

Nàng đang nói trôi chảy, nói đến thăng quan thì lại đột nhiên do dự. Võ tướng kỹ của Tôn Vũ có vài loại, có văn có võ, an bài cho hấn chức quan gì thì tốt? Hiện nay xem ra, ngoại trừ chính mình thì võ tướng kỹ của Tôn Vũ là lợi hại nhất ở Công Tôn gia.

Bản thân Công Tôn Toàn trong triều đình Hán giữ chức trung lang tướng, nếu là chức quan gần nhất, vậy thì phong Tôn Vũ làm đốc quân giáo úy. Công Tôn Toàn suy nghĩ một chút, ngắt đầu nói: "Vậy thăng cho người chức Nhâm Vi đốc quân giáo úy đi."

Lời này vừa nói ra, mọi người trong phòng đều hít một ngụm khí. Chức quan này chẳng phải là dưới một người, trên vạn người trong Công Tôn gia rồi sao?

Diên Dự cùng Nghiêm Cương liếc mắt nhìn nhau. Hai người các nàng đã theo Công Tôn Toàn từ lâu, tự nhiên biết rõ chủ công vội vã phải lập gia đình rồi. Nếu đã đem Tôn Vũ nhắc tới địa vị cao như vậy, phỏng chừng không bao lâu nữa sẽ chiêu hấn ở rề.

Hai người đều có ý nghĩ như vậy. Tuy cảm thấy rất không dễ chịu vì Tôn Vũ mới tới mà có chức quan cao hơn mình, nhưng dù sao cũng không có đạo lý cùng nam nhân của chủ công tranh vị trí. Vì vậy đồng thời trầm mặc, giả làm tượng gỗ.

Nhưng không ngờ dưới sảnh đường có một gã nam nhân đứng lên. Người này mặc thiết giáp, khoác áo choàng trắng, xem ra là một gã Bạch mã nghĩa quân. Người này lớn tiếng nói: "Chủ công, người làm như vậy chỉ sợ không ổn. Mặc dù Tôn Vũ có võ tướng kỹ, nhưng cũng chỉ là võ tướng kỹ trung cấp hồng sắc, chưa hẳn đã mạnh hơn hai vị đại nhân Diên Dự cùng Nghiêm Cương. Huống chi người này vừa mới gia nhập quân ta, chúng ta không biết về hấn chút nào. Vạn nhất... thuộc hạ chỉ nói là vạn nhất, người này là gian tế..."

Ta té, lại dám nói ta là gian tế, bà nội nó. Tôn Vũ trong lòng giận dữ, nhưng trước đó hấn chính là một khoa học gia tinh táo lý trí, sắc mặt tuyệt đối không dễ dàng hiện ra mừng giận. Hấn đứng dậy, ôm quyền đối với người nam nhân kia hỏi: "Không biết vị huynh đài này xưng hô như thế nào?"

Nam nhân kia tựa hồ có chút sợ võ tướng kỹ của hấn, mặt thoáng lộ ra vẻ kinh hãi, nhưng vẫn cố tỏ vẻ cường ngạnh, nói: "Ta tên là Vương Môn, chính là đội trưởng của Bạch mã nghĩa quân."

NM01 bên tai Tôn Vũ lập tức đưa tin: "Vương Môn, tên chữ không rõ, trong diễn nghĩa không có người này. Trong chính sử, hấn phản bội Công Tôn Toàn, đầu nhập Viên Thiệu, dẫn phản quân công kích Công Tôn Toàn, bị Diên Dự dọa lui."

Tôn Vũ trong lòng khê động. A? Xem ra không phải toàn bộ võ tướng thời tam quốc đều biến thành nữ nhân, Vương Môn này vẫn là nam. Dựa theo quy tắc của thế giới này, nam nhân sẽ không biết võ tướng kỹ, khó trách hấn không thành tướng quân, chỉ có thể làm đội trưởng Bạch mã nghĩa quân. Đối phương đã không biết võ tướng kỹ, thực lực còn kém hơn mình, vậy thì không cần phải sợ.

Tôn Vũ ho nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói: "Vị đội trưởng này, người luôn miệng nói ta là gian tế, người có chứng cứ không?"

Vương Môn thấy vẻ mặt hân hân lạnh lùng liền giật mình, sợ hãi đột nhiên nổi khủng dưng vô tướng kỹ đã thương mình liền lui ra phía sau vài bước, lớn tiếng nói: "Ta nói là 'Vạn nhất', không cho rằng ngươi chính là gian tế."

Tôn Vũ cười lạnh nói: "Vậy là ngươi nói hươu nói vượn? Ngươi rõ ràng chỉ dựa vào suy đoán của mình liền bôi xấu hình tượng của ta trong mắt chủ công, có chút quá phận a." Bởi vì bệnh nan y nên Tôn Vũ chỉ có thể sống thêm được mười năm, hẳn phải kiếm nhiều tiền để tìm kiếm phương pháp trở về. Ai ngăn cản hẳn thăng quan phát tài, hẳn liền liều chết với người đó. Sắc mặt hắn đen như than, sát khí trên người lộ ra.

Vương Môn hoảng sợ, liền thối lui thêm hai bước, cố tình trốn vào sau lưng Nghiêm Cương. Hắn biết rõ "Phá Lỗ" của Điền Dự chỉ hữu dụng khi đối phó với dân tộc thiểu số, chiến đấu bình thường thì "Thương tướng" của Nghiêm Cương lợi hại hơn chút ít, lúc này liền trốn vào sau lưng Nghiêm Cương. Miệng vẫn cố tỏ ra cứng rắn, nói: "Ta làm vậy cũng chỉ vì chủ công phân ưu. Người không rõ thân phận thì phải tra rõ ràng thân phận rồi mới có thể trọng dụng. Nếu như ngươi không phải gian tế, đến lúc đó tự nhiên sẽ trả lại công bằng cho ngươi."

Nghiêm Cương trước mặt hân hân làm "thuần thật" có cảm giác dở khóc dở cười. Nàng năm nay đã gần bốn mươi tuổi, nhân tình thế thái đã thấy nhiều, làm sao không biết Vương Môn suy nghĩ gì trong đầu. Việc Công Tôn Toàn muốn tìm nam nhân tới ở rể để truyền thừa Công Tôn gia tất cả mọi người ở U Châu đều biết. Lại nói nếu như không có Tôn Vũ xen vào, cơ hội thành công của Vương Môn chính là cao nhất. Hắn là đội trưởng của năm nghìn Bạch mã nghĩa quân, xem như là lợi hại nhất trong đám nam nhân.

Nếu như Công Tôn Toàn chậm trễ không gả được, cuối cùng cơ hội Vương Môn được lựa chọn phi thường lớn. Không nghĩ tới Tôn Vũ xen vào, làm toàn bộ hi vọng của hắn đều tan vỡ. Không nói hẳn không so nổi với vô tướng kỹ của Tôn Vũ, ngay cả tướng mạo, tuổi tác, tất cả các phương diện đều không xuất sắc bằng Tôn Vũ.

Nghiêm Cương thầm cười khổ một tiếng, người này tranh chấp với kẻ khác lại đem ta làm thuần thật, quá kỳ cục rồi. Thôi vậy, làm một người trưởng bối, ta đành xen vào vậy. Bằng không nếu cứ để những việc này âm ỉ trên đại diện sẽ làm tổn hại đến thể diện của Công Tôn gia. Huống chi tranh giành tình nhân cũng không coi là đại sự, mấy chuyện không đầu vào đầu như thế này mà đổ máu thật không đáng.

Hồng quang trên người Nghiêm Cương lóe lên, Vương Môn sợ hãi liền lui lại mấy bước, từ bên người nàng giật lùi. Sau đó nàng thu lại hồng quang, đi tới giữa sảnh, hướng Công Tôn Toàn ôm quyền, nói: "Chủ công, Vương Môn nói Tôn Vũ là gian tế, hẳn không phải là thật. Thuộc hạ thấy vẻ mặt Tôn Vũ quang minh chính đại, nhìn thế nào cũng không phải là người xấu, hẳn lại có công thủ thành, hơn nữa còn cứu chủ công một mạng, làm gì có gian tế nào lại gắng công gắng sức như thế đâu? Thuộc hạ cảm thấy người này có thể trọng dụng."

Nàng rất hiểu tâm tư của Công Tôn Toàn, do đó mới tán thưởng Tôn Vũ có vẻ mặt chính khí, thoát nhìn không phải người xấu. Cái này đánh đúng chỗ Công Tôn Toàn yêu thích, một đồng phản tích đáng sau lại càng hợp ý của Công Tôn Toàn.

Nhưng lời nói của nàng lại chuyển, than thở: "Bất quá Tầm Chân tiên sinh vừa mới gia nhập quân ta, danh vọng quả thực không cao mấy. Nếu như hiện tại bổ nhiệm hẳn làm đốc quân giáo úy sợ khó được lòng quân. Nếu có người đối với hẳn bằng mặt không bằng lòng lại càng tệ, nói không chừng lại hỏng việc."

Công Tôn Toàn vừa nghe liền cảm thấy có đạo lý, mặt nàng hồng hồng mà hỏi thăm: "Vậy. . . các ngươi nghĩ an bài cho Tầm Chân tiên sinh chức quan gì thì tốt?"

Nghiêm Cương ho khan một tiếng, liều mạng dùng ánh mắt ám hiệu cho Công Tôn Toàn hãy tỏ ra uy nghiêm một chút, không cần phải lộ ra vẻ mặt như thế, sau đó mới cao giọng nói: "Thuộc hạ nghĩ chức quân nghị giáo úy là được, đi theo quân việc bàn thảo việc quân, tuy nhỏ hơn một chút so với đốc quân giáo úy, nhưng vẫn có thể vì chủ công xuất lực."

Tôn Vũ vừa nghe liền chảy mồ hôi, đây là muốn hạ chức quan của ta a, thật quá đáng, ta muốn kiếm tiền mà. Hắn tiến lên một bước, tò mò hỏi: "Xin hỏi. . . bổng lộc của quân nghị giáo úy và đốc quân giáo úy. . . hơn kém nhau bao nhiêu?"

Nghiêm Cương nghe hẳn hỏi liền bốc lên mồ hôi lạnh, vô thức đáp: "Đốc quân giáo úy là 2000 thạch, quân nghị giáo úy là 500 thạch."

Ta chóng mặt, ta té, chênh lệch lớn như vậy? Còn muốn người khác sống không. Tôn Vũ trong lòng đau khổ, hẳn vội vàng hướng Công Tôn Toàn nói: "Chủ công, đừng nghe lời bọn họ, ta là người thành thật nhất, có thể tin ta a, cái kia. . . bổng lộc của quân nghị giáo úy thật sự quá ít đi. . . Nếu được. . . Chủ công cho ta làm quân nghị giáo úy nhưng phát bổng lộc của đốc quân giáo, hi hi, được không?"

Tất cả mọi người trong phòng đều cười ngất, Điền Dự cùng Nghiêm Cương cũng phải nín cười, người này là hai lúa từ nơi nào đến vậy trời? Chỉ cần chủ công chiều người ở rể, toàn bộ tiền của Công Tôn gia không phải sẽ thành tiền của người sao? Ngươi còn ở nơi đây đòi hỏi 2000 thạch hay 500 thạch làm cái gì, chút tiền các ấy từ nay về sau ngươi cũng không thiếu.

Công Tôn Toàn cũng đỏ bừng cả mặt, nghĩ thầm, Tôn Vũ này lần trước cũng thế, mở miệng chính là hỏi bổng lộc. Ôi chao, người thì không tệ, chính là quá yêu tiền rồi, từ nay về sau tiền của ta không phải là của người sao? Nàng thở dài một hơi, ôn nhu nói: "Chuyện này. . . cứ theo như Tầm Chân đề nghị vậy, kể từ ngày hôm nay, thăng Tầm Chân tiên sinh đảm nhiệm quân nghị giáo úy, niên bổng. . . Khụ khụ. . . 2000 thạch."

Tôn Vũ mừng rỡ, bổng lộc một năm từ 100 thạch tăng tới 2000 thạch đây là tăng vọt về chất a. Cố chịu đựng thêm nửa năm nữa, tới lúc có bổng lộc, mình tự cao bay xa chạy, đi lữ hành khắp thiên hạ tìm phương pháp trở lại thế giới của mình.

Việc này đã định, các tướng lĩnh trong điện liền không bàn luận nữa, Công Tôn Toàn phát tay nói: "Chư quân tranh thủ thời gian đi nghỉ ngơi, lệnh cho năm nghìn Bạch mã nghĩa quân ăn uống no đủ, cho ngựa ăn cỏ khô tốt nhất. Giờ thìn ngày mai xuất quân truy kích quân Ô Hoàn, triệt để đuổi bọn chúng ra khỏi U Châu."

Chương 13: Nhuyễn Muội Tử, Đừng Như Vậy

Chư tướng rầm rầm đồng ý, quay người đi ra đại điện. Lúc sắp đi ra ngoài, Nghiêm Cương còn vỗ vai Tôn Vũ nói: "Tiểu tử, chuyện tiền nong đừng quá lo lắng, đỡ phải trở thành trò cười cho mọi người."

"Cười nhạo cái gì?" Tôn Vũ ngần ngại gãi đầu, trước đó hẳn một lòng nghiên cứu khoa học, đối với tâm ý nữ nhân biết rất ít, căn bản không nhìn ra Công Tôn Toàn thích hắn, cho nên hoàn toàn không rõ tình huống hiện tại là cái gì.

Ai cũng không chú ý tới, Vương Môn lúc đi ra đại sảnh, trong đôi mắt bắn ra hàn quang đầy tàn nhẫn.

Trông thấy mọi người đều đi ra ngoài nghỉ ngơi rồi, Tôn Vũ cũng ôm quyền muốn trở về. Chợt trông thấy Công Tôn Toàn ngồi trên điện đỏ mặt nói: "Tâm Chân tiên sinh, ngươi có thời gian theo bản tướng quân tản bộ quanh huyện thành không?"

Ách... Có ý tứ gì? Tôn Vũ trong lòng ngạc nhiên nói, nhuyễn muội tử muốn cùng ta tản bộ làm gì? Chẳng lẽ là muốn điều tra ta có phải gian tế hay không. Ách... Vì tiền đồ của ta, phải tạm thời ứng phó.

Hắn làm ra vẻ thật cao hứng, cười nói: "Đương nhiên là có thời gian!"

Công Tôn Toàn mừng rỡ, nghĩ thầm, ta hẹn hắn, hắn đã vui vẻ đáp ứng rồi, xem ra hẳn đối ta cũng có tình ý. Nàng mang khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng đi xuống điện tới, cười nói: "Đi thôi, đi tản bộ đi... A? Tiểu nha hoàn này luôn luôn theo phía sau người?"

Khổ người Tôn Vũ to lớn. Triệu Vân gắt gao đi theo hắn lại có thân hình quá mỏng manh, cho nên luôn luôn bị hắn che ở phía sau. Công Tôn Toàn ngồi trên ghế chủ vị không hề động dậy, hiển nhiên là nhìn không thấy. Lúc này nàng đi xuống dưới điện mới nhìn ra Triệu Vân phía sau Tôn Vũ đang vươn ra hai cái nhỏ bé trắng như tuyết, túm lấy quần áo của Tôn Vũ.

Tôn Vũ cười gượng một tiếng nói: "Việc này... Không có biện pháp. Nàng sợ ta vừa đi rồi không trở lại, cho nên bất luận núi đao biển lửa cũng muốn theo ta, đi tới chỗ nào cũng dứt không ra."

Trong lòng Công Tôn Toàn khẽ động, chăm chú quan sát Triệu Vân. Chỉ thấy Triệu Vân sắc mặt tái nhợt, loắt choắt đáng thương, như một con mèo con bị bỏ rơi. Hai cái tay nhỏ bé nắm chặt quần áo Tôn Vũ, bởi vì quá gắng sức nên da non trên mu bàn tay căng căng trắng bệch. Nàng mới mười hai tuổi, thân thể còn không có phát dục, không ngực không hông, hết sức ngây ngô.

Phù, ta còn tưởng rằng có nữ nhân tới tranh chồng với ta chứ. Hóa ra là một tiểu nha đầu. Công Tôn Toàn thở phào nhẹ nhõm. Nàng kiêu ngạo ưỡn bộ ngực sữa của mình, lắc lắc eo lưng khỏe đẹp, một tay cầm tay áo của Tôn Vũ, ôn nhu nói: "Tâm Chân tiên sinh, chúng ta đi thôi!"

Lúc này sắc trời đã tối, dân huyện đều đã ngủ, bạch mã nghĩa quân cũng bắt đầu nghỉ ngơi chuẩn bị ngày mai đi truy kích. Trác huyện chìm trong yên tĩnh, chỉ có y quán còn có ánh đèn lập lờ, thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng rên rỉ của người bệnh.

Tôn Vũ dắt Triệu Vân, Công Tôn Toàn đi bên cạnh, ba người dạo bước trong Trác huyện. Trên bầu trời có trăng sáng, miễn cưỡng còn có thể nhìn thấy cảnh vật.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Công Tôn Toàn đỏ như trái táo, đáng tiếc trong bóng đêm Tôn Vũ thấy không rõ lắm, nàng ôn nhu nói: "Tâm Chân tiên sinh là từ đâu đến?"

Tôn Vũ hơi hơi suy tư, lập tức đáp: "Một nơi gọi là tiểu sơn thôn Bắc Kinh, trong thôn không mấy hộ người."

Thôn trang trên núi quá nhiều, Công Tôn Toàn tuy rằng chưa từng nghe qua Bắc Kinh, nhưng cũng không nghi ngờ, chỉ cười nói: "Tên của thôn này thật kỳ quái, cư nhiên gọi là kinh. Cũng đúng, có tên hay như vậy, mới có thể sinh ra một người đại tài như tiên sinh."

Công Tôn Toàn lại nói: "Trong nhà Tâm Chân tiên sinh phụ mẫu có còn hay không?" Nàng hỏi điều này kỳ thực là muốn mang cha mẹ của Tôn Vũ tới đàm luận việc hôn nhân...

Rốt cuộc Tôn Vũ lại cho rằng nàng đang tra hỏi, vội vàng nói: "Bọn họ đang ở một thế giới khác." Hắn cũng không không nói bậy, cha mẹ xác thực ở một thế giới khác. Nhưng Công Tôn Toàn cho rằng cha mẹ hắn đều đã mất, sợ động đến chuyện thương tâm của hắn, vội nói: "Thật xin lỗi, ta không biết..."

Công Tôn Toàn lại nói: "Tầm Chân tiên sinh đã từng cưới vợ chưa?"

Tôn Vũ nghĩ thầm, việc tra hộ khẩu còn chưa có để yên: "Chưa cưới vợ, mỗ là loi một mình, không có bận tâm..."

Nói đến đây, Triệu Vân bên cạnh đột nhiên kéo góc áo của hắn nói: "Tiên sinh, người không phải là loi một mình rồi, người còn có một nha hoàn, đã quên ta rồi."

"Ách..." Tôn Vũ nói: "Mỗ độc thân hai người, không có bận tâm!"

"Phi!" Công Tôn Toàn nhin không được nở nụ cười, nam nhân này thật không sai a, nhìn đẹp trai, tuổi còn trẻ, có võ tướng kỹ, còn có chút khôi hài nữa chứ. Nàng trong lòng đắc ý, đột nhiên nhớ tới một vấn đề quan trọng, ôi chao một tiếng, khẩn trương hỏi: "Tầm Chân tiên sinh có thể có ý trung nhân?"

"Ách..." Tôn Vũ thận trọng suy nghĩ. Việc này hình như không có, trước kia toàn bộ tâm huyết của mình đều dành cho NM01, làm sao có thời gian yêu đương. Hắn nghiêm túc nói: "Chưa từng có ý trung nhân!"

Công Tôn Toàn mừng rỡ! Nàng vắn vắn góc áo, nhẹ giọng hỏi: "Lần này truy kích Ô Hoàn... Tầm Chân tiên sinh có hứng thú đi không?"

Khụ khụ! Người là lão bản phát tiền lương, người muốn ta đi ta có thể không đi sao? Loại sự tình này lại cần phải hỏi ta có nghĩ không nữa? Tôn Vũ chảy mồ hôi ròng ròng, đao chém lửa thiêu, cung tiễn như mưa, ta còn mang theo cái con ghê Triệu Vân, đương nhiên là có thể không đi thì tốt rồi.

Tôn Vũ giả bộ chăm chú, nói: "Chủ công, Trác huyện mới trải qua chiến hỏa, huyện lệnh Lưu Ngu đại nhân lại bị trọng thương. Còn lại một đồng quan viên đều không biết võ tướng kỹ, nếu như ta đi lúc này, bách tính Trác huyện khô sở xiết bao. Thuộc hạ tự nguyện lưu lại Trác huyện chờ lệnh, xử lý tốt hậu quả mọi việc."

Công Tôn Toàn nghe lời này có chút thất vọng. Nàng còn muốn dọc đường đi có Tôn Vũ đồng hành cùng đối phó Ô Hoàn chứ. Có điều Tôn Vũ nói cũng có lý, cục diện Trác huyện còn rối rắm cần người chinh đồn. Quan văn kỹ của Tôn Vũ vừa lúc thích hợp xử lý giải quyết tốt hậu quả công việc.

Nàng vén mái tóc đen, ôn nhu nói với Tôn Vũ: "Vậy thì làm phiền Tầm Chân tiên sinh rồi. Chờ ta chiến thắng trở về, sẽ gặp lại nhau."

Dọa người, lời này cũng nói được, ta và người rất thân sao? Tôn Vũ trong lòng tưởng tượng một chút, còn nói chờ ta chiến thắng trở về, đó là lúc gặp lại nhau. Thế nào nghe được lời này trong đầu lại mơ hồ. Hắn cẩn thận suy nghĩ, đồ mồ hôi, không phải là lời mà trong thế giới kia nam nhân thường nói với nữ nhân sao? Không ngờ... Hiện tại đổi thành một nữ nhân nói với ta!

Tôn Vũ buồn bực tranh thủ tiếp lời: "Ta không ở lại thủ thành, ta cũng đi đánh Ô Hoàn!" Bị một nữ nhân nói một câu như vậy, khoa học gia ta đây cũng đành phải ra chiến trường rồi, ôi.

"A? Người không phải vừa mới nói muốn ở lại thủ Trác huyện sao?" Công Tôn Toàn ngạc nhiên nói.

Tôn Vũ kiên trì giải thích: "Ta đột nhiên nhớ ra, việc binh đao không có mất, nếu như chủ công bị thương, chúng ta... làm thuộc hạ làm gì còn mặt mũi sống tiếp. Cho nên ta quyết định theo chủ công đi thảo phạt Ô Hoàn, bảo hộ chủ công."

Công Tôn Toàn sao biết được hắn đang nói vậy, còn tưởng nam nhân này quan tâm đến mình. Nàng trong lòng ngọt ngào, mặt mày đều ần ần nhu tình, nhẹ nhàng nói: "Vậy... Được rồi... Ôi... Ta về trước đi ngủ, sáng sớm ngày mai còn phải dậy, người cũng nhanh đi nghỉ ngơi đi." Nàng nói xong đưa chân chạy, thoáng cái đã không thấy bóng dáng đâu.

Ách, vị nữ tướng quân này là phi cơ à? Tôn Vũ buồn bực nghĩ, rõ ràng là một nữ anh hùng, sao lại càng lúc càng như nhuyễn muội tử vậy chứ?

Tôn Vũ dẫn theo Triệu Vân quay trở về phòng nhỏ của mình, đặt đầu xuống ngủ tức thì. Nhưng Triệu Vân lại ngủ không được, nàng đứng ở cửa phòng Tôn Vũ, khiếp đảm thốt lên: "Tiên sinh, ta... rất sợ. Chúng ta không ra chiến trường được không?"

Tôn Vũ xoay người ngồi dậy, nhìn thân thể gầy yếu của Triệu Vân, than thở: "Sợ chiến tranh?"

"Vâng!" Triệu Vân ra sức gật đầu.

Thường Sơn Triệu Tử Long như nào lại thành ra thế này vậy? Cô nàng này so với Triệu Vân trong thế giới kia của ta khác biệt cũng quá lớn rồi. Tôn Vũ phiền muộn nói: "Tử Long, nếu như người sợ, cứ ở lại chỗ này đi, ta sẽ cho người đủ lương thực, người sẽ không chết đói đâu."

"Không được!" Triệu Vân cả kinh kêu lên: "Ta... Cha ta cùng mẫu thân không muốn ta, cũng nói như thế với ta, ta không muốn ở lại chỗ này, ta muốn đi theo người."

Thật đau đầu! Tôn Vũ dự định kiếm được tiền rồi sẽ đi khắp thế giới này, nói không chừng sẽ gặp rất nhiều sơn phi cướp đường. Cuốn vào khói lửa chiến tranh càng nhiều, Triệu Vân vẫn luôn giữ bộ dạng hiện tại này, tất nhiên không thể mang theo.

Chương 14: Biến Cường Đi, Triệu Vân!

Tôn Vũ suy nghĩ một chút, từ trong góc phòng lấy ra một thanh trúc mâu, đưa cho Triệu Vân rồi nói: “Cầm lấy đi, nếu như về sau ngươi muốn luôn luôn đi theo ta, có thể sẽ gặp phải rất nhiều nguy hiểm. Nếu như ngươi không thể tự bảo vệ mình, ta sẽ không mang ngươi theo. Vì thế... Ngươi hãy dốc sức luyện tập, nếu như ngươi không mạnh mẽ lên ta sẽ không cho phép ngươi đi theo ta.”

Triệu Vân nhận lấy trúc mâu, cắn răng nói: “Chỉ cần mạnh mẽ lên là được?”

“Đúng, chỉ cần ngươi mạnh lên ta sẽ không vứt bỏ ngươi.” Tôn Vũ thở dài: “Cho ngươi thời gian ba năm, nếu ngươi không làm được, ta cũng không cần ngươi nữa.”

Triệu Vân cắn môi, có phần muốn khóc, nhưng cuối cùng cũng không có khóc lên, nàng nắm thật chặt trúc mâu trên tay nói: “Ta sẽ đi luyện tập, ta sẽ trở nên mạnh mẽ.”

Chỉ một lúc sau, dưới ánh trăng truyền đến âm thanh trúc mâu vung vẩy. Đáng tiếc âm thanh này nghe vô cùng yếu ớt, thật không biết Triệu Vân cứ luyện tập như vậy có tác dụng gì không? Tôn Vũ thở dài, quán chần rồi chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau, Tôn Vũ bị tiếng kèn lệnh đánh thức. Đã đến giờ Thìn (7h-9h sáng), trên bầu trời vừa mới tỏa ra màu trắng bạc!

Tôn Vũ ra khỏi phòng, chứng kiến Triệu Vân tay cầm trúc mâu, còn đang ra sức vung vẩy trong sân. Nhìn thấy Tôn Vũ rời giường, Triệu Vân thều thào nói: “Tiên sinh, ta không lười biếng, ta đã luyện tập cả đêm...”. Vừa dứt lời, nàng liền ngửa mặt lên trời ngã xuống, bàn tay nhỏ bé trắng như tuyết thả cán mâu, chậm rãi gục xuống.

Ôi, ta bắt nạt tiểu la ly làm gì, thật đáng thương. Tôn Vũ vội vàng đi tới đỡ Triệu Vân, trên mặt nàng tái nhợt, bởi vì gắng sức quá mức mà gò má đỏ bừng.

“Ta sẽ trở nên mạnh mẽ, đừng vứt bỏ ta...” Triệu Vân thấp giọng nói xong, từ từ nhắm mắt lại, đã ngủ rồi.

Đứng cũng có thể ngủ, ngươi thật là có bản lĩnh. Tôn Vũ cũng nàng trên lưng, hướng về phía doanh trại chậm rãi đi tới.

Lúc này cả binh doanh đã thức dậy, mấy nghìn Bạch mã nghĩa quân đang sửa soạn chờ phân phó. Các binh sĩ có nhiệm vụ thu thập doanh trưởng, vận chuyển binh khí, phân phối lương thực đi tới đi lui. Cả đại doanh náo nhiệt giống như chợ bán thức ăn vậy.

Đội trưởng Bạch mã nghĩa quân Vương Môn đứng ở trước cửa đại doanh, hần dụi ánh mắt ghen tị lướt qua Tôn Vũ, hừ lạnh nói: “Thật không biết tự trọng, sáng sớm công nữ nhân đi tới đi lui. Người như vậy cũng muốn đạt được sự ưu ái của chúa công sao?”

Ngẩn ngơ, bệnh thần kinh à, ta công nha hoàn nhà ta liên quan gì tới ngươi? Tôn Vũ cũng không phải là người dễ xúc động, hần chỉ liếc Vương Môn một cái, liền đem tên hề này quăng ra sau lưng.

Khoảng nửa canh giờ sau, năm nghìn Bạch mã nghĩa quân đã chuẩn bị sẵn sàng để xuất chinh. Năm nghìn con ngựa trắng, năm nghìn chiếc áo choàng trắng lướt qua khiến người ta hoa mắt. Tôn Vũ cũng cưỡi một con ngựa trắng xen lẫn vào trong Bạch Mã nghĩa quân, trên lưng ngựa còn đặt tiểu nha hoàn Triệu Vân.

Công Tôn Toàn đứng ở đầu quân, roi ngựa hướng về phía tây bắc chỉ một cái, cao giọng nói: “Đem giặc Ô Hoàn đuổi ra khỏi U Châu!”

Đại quân vừa định xuất phát, trinh sát đột nhiên hồi báo: “Chủ công, quân Ô Hoàn sau khi đóng quân một đêm tại tây bắc, đột nhiên lại chuyển sang hướng đông bắc, hướng về phía Liêu Tây đi rồi.”

Công Tôn Toàn nhíu mày, hỏi: “Quân địch muốn làm gì? Từ hướng tây bắc chuyển sang đông bắc, việc này chắc chắn có nguyên do.”

Thám báo đưa tin: “Nghe nói Ô Hoàn có một nhóm quân khác, do đại tướng Khâu Lực Cư dẫn đầu làm loạn Liêu Tây. Trương Thuận nhất định là đi hội hợp với Khâu Lực Cư.”

“Hừ!” Công Tôn Toàn hừ lạnh nói: “Mặc kệ chúng hội hợp ai, Bạch Mã nghĩa quân của ta, Ô Hoàn không chịu nổi một kích. Chúng ta nhắm hướng đông bắc truy kích.”

Tiếng vó ngựa ầm ầm vang lên, một mảnh mây trắng bắt đầu hướng về phía Đông Bắc cuốn đi. Công Tôn Toàn đánh ngựa phía trước, nhìn Tôn Vũ ở sát bên người, trong lòng vui mừng, nhin không được nhu tình muôn vạn.

Thế nhưng trong nội tâm của Tôn Vũ lại đang suy nghĩ, đi theo nhuyển muội tử đánh trận, ôi, thực sự là làm cho người ta phiền muộn. Muội tử này nếu

không có loại võ tướng kỹ làm cản “Bạch Mã” này, ai sẽ để ý đến nàng?

Võ tướng kỹ a, chỉ cần ta có thể lĩnh ngộ một chiêu võ tướng kỹ cao cấp lam sắc, lúc đó cũng không cần dựa vào nhuyễn muội tử như này để kiểm com ăn rồi.

Đại quân hướng về phía đông bắc, không mất bao lâu liền nhìn thấy trên mặt đất có rất nhiều đồ vật bị vứt bỏ. roi ngựa đứt rồi, túi đựng nước bị mũi tên bắn thủng, trường mâu bị gãy,... Những thứ này rõ ràng là do đại quân Ô Hoàn bỏ lại khi rút lui.

Công Tôn Toàn rất vui nói: “Phương hướng truy kích không sai. Mọi người mau tăng tốc, tranh thủ lúc này đánh cho người Ô Hoàn năm năm không dám vượt qua biên giới.”

Đại tướng Nghiêm Cương thở dài nói: “Đều là bởi vì Ô Hoàn làm loạn, khiến cho quân ta luôn luôn phải dây dưa tại mặt bắc. Bằng không đã sớm có thể cùng Viên Thiệu ở phía nam mạnh tay đập sức một lần rồi.”

Điền Dự cười nói: “Bây giờ chẳng phải tốt sao? Một trận chiến đánh đuổi Ô Hoàn, chúng ta có thể rút quân xuôi về nam, thoải mái cùng Viên Thiệu tranh đoạt địa bàn.”

Tôn Vũ ở bên cạnh nghe được, trong bụng không khỏi nghi hoặc. Trong thế giới kia của mình, Công Tôn Toàn bại trận trước Viên Thiệu. Không thể tưởng tượng được trong thế giới này Công Tôn Toàn cùng Viên Thiệu vẫn là địch nhân tranh đoạt địa bàn. Nếu như Công Tôn Toàn cùng Viên Thiệu đánh nhau, liệu có chết không? Nếu như nàng chết rồi, ta lại đi vào nhà ai lĩnh tiền lương đây?

Truy kích đã giăng co suốt ba ngày, phía trước gió thổi tới mang theo một mùi máu tươi rất nhẹ.

Dưới áp lực truy kích của Bạch mã nghĩa quân, Trương Thuần mang theo hai vạn đại quân Ô Hoàn càng không ngừng hướng về phía đông bắc tháo chạy, không ngừng có kỵ binh Ô Hoàn tụt lại phía sau bị quân Bạch Mã giết chết. Khoảng cách hai bên cũng càng ngày càng gần.

Quân Ô Hoàn tuy rằng số lượng vượt xa Bạch Mã quân, nhưng một là không tinh nhuệ bằng Bạch Mã quân, hai là Bạch Mã quân còn có võ tướng kỹ “Bạch mã” của Công Tôn Toàn trợ lực, mặt khác còn có Tôn Vũ, Điền Dự, Nghiêm Cương, ba đại tướng có võ tướng kỹ, Trương Thuần căn bản không dám quay lại cùng Bạch Mã quân giao chiến.

Hôm nay đã là ngày truy kích thứ tư. Kỵ binh của Trương Thuần đã là người kiệt sức, ngựa hết hơi, rốt cục cũng chạy không nổi nữa rồi. Kỵ binh Ô Hoàn giống như ngày tận thế phủ xuống, đều cúi đầu, không có mục đích đánh ngựa hướng về phía đông bắc đi tới.

Tuy vậy thể lực của Bạch mã nghĩa quân cũng đã tiêu hao rất nhiều, không ít binh sĩ đã lung lay sắp đổ.

Tôn Vũ nhìn thấy bộ dạng của Bạch mã quân, có chút không đành lòng, nói với Công Tôn Toàn: “Chủ công, hay là chúng ta cho binh sĩ nghỉ ngơi một chút?”

Công Tôn Toàn rất biết lắng nghe, lập tức quay đầu kêu lên: “Toàn quân nghỉ ngơi một canh giờ, sau đó chúng ta tiếp tục đuổi theo đại quân Ô Hoàn, tiêu diệt hoàn toàn bọn chúng.”

Bạch mã nghĩa quân nghe xong lời này, đều thở phào nhẹ nhõm. Toàn quân đồng thời xoay người xuống ngựa, ngồi dưới đất nghỉ ngơi lấy sức. Một ít binh sĩ thì lấy ra lương khô với bầu nước mang bên người, bổ sung thể lực của mình.

Tôn Vũ ôm Triệu Vân đã kiệt sức xuống ngựa, đặt nằm trên đồng cỏ. Tiểu loa lý đáng thương bị xóc nảy ba ngày trên lưng ngựa, toàn thân đều sắp vỡ tan rồi. May mà nàng còn nhỏ tuổi, thân thể mềm nhẹ, khôi phục khá nhanh. Tuy rằng xóc nảy rất mạnh, nhưng chỉ cần để cho nàng nghỉ ngơi một hồi sẽ có không có việc gì nữa.

“Tứ Long, sợ rồi sao?” Tôn Vũ đe dọa nàng: “Nếu như sau này theo ta đi khắp nơi, sẽ phải thường xuyên mệt mỏi như vậy, ngươi sẽ không chịu nổi đâu.”

Triệu Vân khòe miệng nhếch lên, đáng thương nói: “Như vậy so với việc không ai quan tâm, sẽ chết đói còn tốt hơn nhiều.”

Ách... Thật hết hy vọng. Tôn Vũ thở dài, cứng rắn nói: “Vậy thì hãy luyện thêm võ nghệ đi, mạnh mẽ lên sẽ không sợ mệt mỏi nữa.”

Đúng lúc này, đột nhiên mọi người nghe thấy tiếng vỗ ngựa ầm ầm theo phía đông bắc truyền đến. Ô? Phía đông bắc không phải là quân Trương Thuần bị chúng ta đuổi đến tè ra quần sao? Lê nào nàng vẫn không biết sống chết mà trở lại rồi?

Công Tôn Toàn ra lệnh một tiếng, chư quân lại lên ngựa, ngay tại trên lưng ngựa nhìn về phía đông bắc.

Tôn Vũ nhanh chóng mang Triệu Vân ôm lên trên ngựa, ra lệnh cho NM01: “Nhanh bay lên cao trinh sát một chút.”

Rất nhanh, NM01 đã hồi báo lại: “Ở cách vài dặm phía trước, có khoảng bốn vạn kỵ binh hướng về phía quân ta chạy tới, trong đó có hai vạn là quân của Trương Thuần, còn hai vạn quân khác không rõ lai lịch, chỉ có thể thấy trên soái kỳ của bọn họ có một chữ ‘Khâu’.”

Chương 15: Tam Tướng Đầu Tam Tướng

Tôn vũ kinh ngạc, bốn vạn? Như thế nào quân địch lại tăng nhiều vậy. Hắn vội kêu NM01 làm bộ phóng ra lục quang, đỉnh đầu xuất hiện hai chữ “Mất thần”, sau đó hét lớn với Công Tôn Toàn: “Chủ công, thuộc hạ dùng võ tướng kỹ “Mất thần” tiến hành trinh sát, phía trước vài dặm có hai vạn đại quân kéo tới, ngoại trừ Trương Thuần còn có hai vạn kỵ binh khác mang theo cờ có chữ “Khâu”.

Công Tôn Toàn nghe xong, mỉm cười nói: “Là Khâu Lực Cự!”

Đúng lúc này NM01 ở bên tai Tôn Vũ đưa tin: “Khâu Lực Cự, danh tướng Ô Hoàn, sau khi Trương Thuần chết trở thành thủ lĩnh Ô Hoàn, từng đánh bại Công Tôn Toàn, đem Toàn vây tại thành Quân Tử Liêu Tây.”

Tôn Vũ nghe xong đoạn giới thiệu nhân vật này, trong lòng có điểm dự cảm không rõ. Hiện tại, vị trí đại quân vừa đúng là Liêu Tây, địch nhân lại đúng là Khâu Lực Cự, tại đây sẽ không tái hiện một màn lịch sử Tam quốc trong thế giới này chứ? Nếu đúng như vậy, thật là có chút tào lao rồi.

Hắn nhìn không được nói với Công Tôn Toàn: “Chủ công, gần đây có thể có một địa phương tên là thành Quân Tử không?”

Công Tôn Toàn cười nói: “Cách khoảng hai dặm xuống phía nam chính là thành Quân Tử, sao đột nhiên ngươi lại hỏi điều này?”

Ta ngất, thật là có thành Quân Tử... Dự cảm trong lòng Tôn Vũ càng ngày càng mạnh. Hắn nhìn không được nói với Công Tôn Toàn: “Chủ công, quân địch thế mạnh không thể chống, chúng ta có nên tạm lánh trước hay không?”

Công Tôn Toàn đối với Tôn Vũ luôn luôn nói gì nghe nấy. Nghe hắn mở miệng, Công Tôn Toàn ôn nhu cười nói: “Tốt, chúng ta liền lui về phía sau tránh đi.”

Nàng còn không có kịp phát lệnh, bên cạnh đột nhiên có người nói: “Chủ công không thể.” Tôn Vũ quay đầu nhìn lại, nói chuyện là đội trưởng bạch mã nghĩa quân Vương Môn.

Vương Môn cung kính nói với Công Tôn Toàn: “Chủ công, lần này chúng ta tới là để đuổi Ô Hoàn ra khỏi U châu. Nếu tại nơi này lùi bước, sẽ tăng thêm uy phong cho quân Ô Hoàn, khiến chế sĩ khí chính mình. Vậy... lần này chúng ta truy kích chẳng phải là thất bại trong gang tấc, đại quân Ô Hoàn vẫn ở U châu phóng hỏa giết người sao?”

Nghiêm Cương bên cạnh nghe xong, cũng cảm thấy có lý, nàng nói: “Vương Môn nói cũng có đạo lý, quân địch mặc dù đông, nhưng có hai vạn kỵ binh chính là đang chạy như chó nhà có tang. Có “Bạch mã” của chủ công trợ uy, năm ngàn bạch mã nghĩa quân cũng đủ đánh bại bốn vạn đại quân của bọn họ, không cần rút lui.”

Công Tôn Toàn nghe xong lời nói của hai người, cũng hiểu được có đạo lý. Nhưng nàng lại không muốn bỏ ý kiến của Tôn Vũ, vì thế quay đầu sang, nhẹ nhàng nói: “Tâm Chân tiên sinh, ngươi cảm thấy hai người bọn họ nói có đúng không?”

Tôn Vũ kỳ thật cũng hiểu được hai người nói có lý. Hướng chỉ dự cảm không rõ ràng của hắn vốn đến từ chuyện thời Tam quốc do NM01 cung cấp. Lịch sử của nơi này có hoàn toàn giống lịch sử của Tam quốc hay không hắn cũng không chắc. Nếu bởi vì chút hoài nghi mà bỏ qua cơ hội, khiến dân chúng U châu chìm trong sự quấy nhiễu của man tộc, chính hắn cũng không thể an tâm.

Hắn thờ dãi nói: “Kỳ thật ta cũng hiểu được bọn họ nói có lý. Chỉ là trong lòng ta có cảm giác không tốt, hắn không phải là thật.”

Nếu Tôn Vũ đã nói như vậy, Công Tôn Toàn cũng không chần chờ nữa, nàng cao giọng nói: “Truyền lệnh toàn quân, lập trận Phong Thi nghênh địch! Điền Dự tướng quân, ngươi lãnh tả quân. Nghiêm Cương tướng quân, ngươi lãnh hữu quân. Tâm Chân tiên sinh, ngươi cùng ta suất lĩnh trung quân.”

Sau một tiếng hét của Công Tôn Toàn, bạch mã nghĩa quân xếp trận Phong Thi hình chữ “T”. Nếu NM01 bay lên giữa không trung quan sát, sẽ phát hiện trận hình của bạch mã quân rất giống một cái mũi tên.

Tiếng vó ngựa ầm ầm ngày càng gần. Không lâu sau, đại quân Ô Hoàn xuất hiện ở phía trước trên thảo nguyên. Cách nửa dặm gần chỗ Ô Hoàn đại quân, còn có vài quân lính thám báo của Công Tôn Toàn đang liều mạng đánh ngựa quay về. Lính thám báo của Ô Hoàn cũng đang dốc sức đuổi theo ở đằng sau.

Đến lúc hai quân vừa chạm mặt nhau, quân Ô Hoàn đều lấp bấp kinh hãi. Như thế nào thám báo Công Tôn quân còn chưa trở về thông báo, Công Tôn Toàn đã sớm biết chúng ta sắp tới mà dọn xong trận?

Một lá cờ lớn mang chữ “Khâu” đi đến ngoài nửa dặm thì dừng lại. Một nữ tướng từ trong quân Ô Hoàn phi ra, cười to nói: “Ta là dũng sĩ Ô Hoàn Khâu Lực Cự. Công Tôn Toàn, ngươi có dám cùng ta đánh một trận?”

Tôn Vũ tập trung nhìn vào. Khâu Lực Cự là một phụ nhân ước chừng ba mươi tuổi, trên người khoác áo choàng da sói, trên đầu cắm mấy chiếc lông chim ngũ sắc. Dung mạo rất xấu, làn da cũng đen đen. Sau lưng nàng mang đại cung, tay cầm một thanh trường thương, đứng trước trận cười ha hả.

Thấy nàng hung hăng như thế, một viên tướng trong quân Công Tôn Toàn đánh ngựa phi ra, chính là Điền Dự. Chỉ nghe Điền Dự mắng to nói: “Khâu Lực Cự, ngươi cười cái gì? Đến lĩnh giáo ‘Phá lỗ’ của Điền Dự ta đây, nhìn ngươi còn cười nổi hay không?”

“Phá lỗ” của Điền Dự chuyên khắc chế vạn tộc phương bắc, chính là võ tướng kỹ khắc tinh của bắc man. Không ngờ Khâu Lực Cự cũng không sợ, ngược lại cười nói: “Ngươi có ‘Phá lỗ’, ta cũng có ‘Tập hán’, ai sợ ai?”

Thì ra võ tướng kỹ “Tập hán” của Khâu Lực Cự là một loại chuyên môn nhằm vào võ tướng kỹ của người Hán, hoàn toàn tương phản với “Phá lỗ” của Điền Dự, nhưng uy lực tương đương nhau.

Cùng lúc hai kỵ mã đụng vào nhau, trên người Điền Dự cùng Khâu Lực Cự đồng thời nhấp nháy hồng quang. Hai chữ màu hồng “Phá lỗ” cùng “Tập hán” gần như dồn thành một đồng.

Song thương cùng đâm ra, hai thanh thiết thương chạm nhau một cái, tia lửa bắn ra bốn phía. Thân mình hai tướng đồng thời cứng đờ. Một thương này giao nhau, hai người đều ngang sức ngang tài, ai cũng không chiếm được lợi thế.

“Có chút bản lĩnh.” Hai người trong lòng đều cả kinh, không dám sơ suất, giờ lên thiết thương cuốn vào nhau không dứt.

Tôn Vũ trong lòng cảm thấy thú vị. Điền Dự cùng Khâu Lực Cự thật đúng là kì phùng địch thủ. Kỹ năng của mỗi người đều nhằm vào loại hình võ tướng kỹ của đối phương. Hết lần này đến lần khác hai người giao kích, trận này không biết phải đánh đến khi nào.

Trận này đánh hết nửa ngày, thật đúng là bất phân thắng bại. Thấy binh sĩ hai quân đã mất hết kiên nhẫn, Nghiêm Cương cũng thúc ngựa múa thương, lao về phía trước, lớn tiếng nói: “Điền tướng quân, ta tới giúp ngươi!”

Trên người nàng lóe lên hồng quang, hai chữ to “Thương tướng” xuất hiện ở trên đầu. Cả người lẫn ngựa đều về thành một đường hồng quang, hướng về trước trận đánh tới. Không ngờ trong quân Ô Hoàn cũng có một tướng lao ra, cầm trường đao trên tay, lớn tiếng nói: “Lấy nhiều đánh ít, không biết xấu hổ sao? Trương Cự ta đến lĩnh giáo ngươi!”

NM01 kịp thời đưa tin: “Trương Cự, thủ hạ quận Ngự Dương, cùng với Trương Thuần liên hợp khởi binh làm loạn, tự xưng là “Thiên tử”, có chín nghìn tư binh. Về sau cùng với Hán quân kịch chiến, bình bại mà chết.”

Người tên Trương Cự này cư nhiên cũng phát ra hồng quang, trên đỉnh đầu nổi lên hai chữ lớn: “Kỵ tướng”. Chỉ cần nhìn tên cũng biết, loại võ tướng kỹ này quan trọng là ở chỗ cưỡi ngựa. Quả nhiên, thuật cưỡi ngựa của Trương Cự thật không tầm thường. Nàng thúc ngựa múa đao xông tới, trong nháy mắt liền vọt tới giữa tràng đấu, khua đao đấu với Nghiêm Cương.

Võ tướng kỹ “Thương tướng” của Nghiêm Cương mở ra. Một thanh thiết thương giống như lê hoa phi vũ (hoa lê bay múa), thương ảnh làm phạm vi ba trượng xung quanh ngay cả bóng người cũng thấy không rõ lắm. Nhưng “Kỵ tướng” của Trương Cự điều khiển ngựa giống như một phần cơ thể mình. Ngựa của nàng tiến trước lùi sau, tập kích như bay, Nghiêm Cương rõ ràng không có biện pháp chống chọi.

Lần này “Thương tướng” đụng phải “Kỵ tướng”, lại là ngang sức ngang tài. Hai tướng đánh đến nửa ngày, cũng là kết quả bất phân thắng bại.

Đại Vương Ô Hoàn Trương Thuần cũng nhìn không được, chỗ vai bị thương đã đỡ rồi, lúc này phi ngựa ra, giương cung cài tên, “Bôn xạ”, bắn về phía Điền Dự một tên.

Tôn Vũ sớm đợi nàng đã lâu, cười ha hả. Hai chữ “Tất trúng” nhảy lên đỉnh đầu, cũng giương cung cài tên, bắn rơi tên của Trương Thuần.

Trương Thuần giận dữ nói: “Lại là ngươi?” Nàng lập tức khai mở đại cung, bắn liên tiếp về phía Tôn Vũ.

Tôn Vũ cũng không chút nào tỏ ra yếu thế, nhờ sự trợ giúp của NM01 liên phóng tên. Mỗi một tên đều chặn lại tên của Trương Thuần ở giữa không trung.

Tam tướng đấu tam tướng, ba võ tướng kỹ chống lại ba võ tướng kỹ, cảnh tượng thật sự náo nhiệt, ai cũng không làm gì được ai.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Nhuyễn Muội Tử Thụ Thương

Mất thấy ba tướng đầu ba tướng đánh đến lúc náo nhiệt, trong quân Ô Hoàn cũng không có đại tướng đi ra nữa, toàn bộ tướng lĩnh của Công Tôn Toàn cũng phải ra rồi.

Công Tôn Toàn cắn môi, nằng e sợ đại tướng thủ hạ của mình thất thủ bị giết, nghĩ thầm: "Võ tướng đã phân không ra thắng bại rồi, dứt khoát khua quân đánh lên đi. Dù sao ta cũng có võ tướng kỳ "Bạch mã", bạch mã nghĩa quân cũng không có khả năng bại bởi đám quân ô hợp này."

Công Tôn Toàn giờ thiết mâu hai cạnh lên cao, trên người dần hiện lam quang, trên đỉnh đầu nhảy lên hai chữ cái màu lam "Bạch mã". Lam quang lấp lánh vạn trọng, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ năm nghìn bạch mã nghĩa quân ở trong.

"Bạch mã" vừa ra, sĩ khí toàn quân Công Tôn Toàn lập tức như cầu vồng. Năm nghìn bạch mã ngựa quân người người đều cảm giác được sức mạnh giống như suối tuôn ra.

Công Tôn Toàn mỉm cười, cầm thiết mâu trong tay vung về phía trước, cao giọng nói: "Giữ nguyên Phong Thi trận, đột kích!"

Nàng vừa dứt lời, gần phía sau nàng đột nhiên có một giọng nam găm nhẹ nói: "Đột kích!"

Theo tiếng găm nhẹ vang lên, một thanh trường mâu bất chợt từ phía sau đâm vào bên hông Công Tôn Toàn. Tại thắt lưng của nàng đâm thành một lỗ thủng hình tròn. Sau đó thanh trường mâu lại từ nàng bên hông nàng rút trở lại, máu đào lập tức theo vết thương văng ra tung toé...

Công Tôn Toàn nhìn đau nhìn xuống bên hông, buồn bã quay đầu lại, chỉ thấy đội trưởng bạch mã nghĩa quân Vương Môn tay cầm một thanh trường mâu dính máu đang oán hận nhìn nàng.

"Vì sao?" Lam quang trên thân Công Tôn Toàn nhạt dần, hai chữ "Bạch mã" trên đỉnh đầu tan như khói nhẹ. Nàng khó tin nhìn Vương Môn, trong mắt đầy nghi vấn.

Ánh mắt của Vương Môn đầy tàn nhẫn, hằn hét lớn: "Viên Thiệu đã sớm âm thầm đi tìm ta. Chỉ cần ta ngã theo nàng, nàng sẵn lòng cấp cho ta một khoản lớn kim tiền, phá lệ đề bạt một người nam nhân như ta làm đại quan. Thế nhưng... Ta vẫn trung thành và tận tâm theo sát người, không có cho Viên Thiệu nửa phần mặt mũi nào, chính là bởi vì ta thích người!"

Hắn tận lực kêu lên: "Thế nhưng tại sao người? Vì một tên Tôn Vũ mới tới... Người đã thay lòng đổi dạ rồi, không muốn ta rồi. Ta không đạt được vật gì, ai cũng đứng hòng nghĩ đến, ha ha ha ha!"

Công Tôn Toàn chậm rãi từ trên con ngựa trắng ngã xuống, nàng thở dài một tiếng nói: "Ta không có thay lòng, bởi vì ta chưa từng thích người. Cho nên... Ta thích ai cũng không tính là phản bội người... Người... Người thực sự là mất trí rồi..." Nàng nói một câu xong, ngã xuống đất, hôn mê bất tỉnh.

Lúc này bạch mã nghĩa quân xung quanh mới từ trong biến cố giật mình tỉnh lại. Mấy chục thanh trường mâu đồng thời hướng Vương Môn đâm tới. Vương Môn không tránh né, cười lớn nói: "Ta không đạt được vật gì, ai cũng không chiếm được... Ha..."

"Phập phập phập phập", một loạt tiếng trường mâu đâm vào thịt vang lên. Vương Môn trúng vài chục thương, đã chết.

Lúc này Tôn Vũ, Điền Dự, Nghiêm Cương kịch chiến phía trước cũng chú ý tới Công Tôn Toàn bị Vương Môn ám toán ngã xuống. Ba người đồng thời kinh hãi, ghìm ngựa lui phía sau.

Đại vương Ô Hoàn Trương Thuần thấy thời cơ không thể mất, cờ lệnh vung lên, đại quân Ô Hoàn lập tức xông lên.

Bạch mã nghĩa quân nhất thời hoảng loạn. Bọn họ sớm đã có thói quen dưới kỹ năng phụ trợ "Bạch mã" của Công Tôn Toàn chiến đấu. Lúc này mất đi "Bạch mã", một đội quân mạnh mẽ như vậy mà không đánh tự loạn. Sĩ khí trong phút chốc hoàn toàn biến mất. Bạch mã nghĩa quân danh chấn Hà Bắc lại có thể đánh ngựa bỏ chạy.

Tôn Vũ trong lòng cũng bán loạn. Nhưng hắn trước đó từng là một khoa học gia, gặp chuyện luôn luôn bình tĩnh thông dong. Một chút rối loạn đã bình tĩnh lại, thầm nghĩ: làm sao bây giờ? Công Tôn Toàn là lão bản phát tiền lương cho ta, không thể nhìn nàng chết. Nếu nàng chết rồi, ta lại phải đi tìm công việc mới, như vậy thật phiền phức a. Huống hồ nhuyễn muội tử đối với mình cũng rất tốt, làm người phải ân oán phân minh.

Tôn Vũ cắn răng, đánh ngựa vọt tới chỗ Công Tôn Toàn, cúi rạp xuống ôm Công Tôn Toàn lên ngựa của mình, đặt ở trước ngực. Hiện tại làm sao bây giờ? Không có Công Tôn Toàn, bạch mã nghĩa quân đã biến thành vô dụng. Nếu chạy trốn, có thể thoát được bao xa? Nếu không cứu chữa nhanh lên, nhuyễn muội tử sẽ mất máu quá nhiều mà chết.

Hắn đột nhiên nhớ tới thành Quán Tử cách hai dặm về phía nam. Hiện tại dưới tình huống này, đành phải dẫn bạch mã nghĩa quân tiến vào trong thành Quán Tử. Dựa vào thành mà tử thủ, chữa trị tốt cho Công Tôn Toàn, hồi phục lại sĩ khí cho bạch mã quân mới là quan trọng nhất.

Tôn Vũ một tay giờ cao soái kỳ của Công Tôn Toàn, phi ngựa về hướng nam. Bạch mã nghĩa quân tuy rằng tan tác, nhưng vẫn còn nhìn theo soái kỳ. Vừa thấy soái kỳ đi về hướng nam, bạch mã quân cũng ào ào đánh ngựa hướng nam. Điền Dự cùng Nghiêm Cương ở phía sau đoạn hậu, đám quân toi bồi lui về thành Quán Tử.

Đại quân Ô hoàn theo sát phía sau, truy đuổi mãnh liệt bạch mã nghĩa quân, không chịu buông tha. Thành thoảng có người tụt lại phía sau bị giết, thành thoảng lại có người bị tên bắn trúng ngã ngựa, sau đó bị nhấn chìm trong vô ngựa quân địch. Bình thường bạch mã quân có thể lấy một địch ba bốn, lúc này rõ ràng một đấu một đều chân run như cây sậy.

"Cái này gọi là binh bại như núi lở..." Tôn Vũ cuối cùng đã hiểu ra, chiến tranh trong thế giới này, võ tướng chính là linh hồn của quân đội. Một đội quân mất linh hồn, quả thực cả cái trắng cũng không bằng.

Một bên đuổi một bên chạy, tất cả đều là kỵ binh. Hai dặm đường nhanh chóng trôi qua, phía trước xuất hiện một tòa thổ thành nho nhỏ. Thành tường so với thành tường của Trác huyện còn thấp bé hơn, cao lắm cũng chỉ có một trượng năm xích (khoảng bốn đến năm mét). Cửa thành rất mỏng manh, giống như hai tấm ván gỗ ghép vào.

Tiểu thành này chính là thành Quan Từ Liêu Tây. Trên đầu tường có mấy quân sĩ người Hán đang canh gác. Mấy người này nhìn thấy bình nguyên phương bắc có một đại đội kỵ binh vọt tới, sắc mặt đều biến thành trắng bệch.

"Gỗ mõ! Phái người đi cầu viện!" Quân lính đồn trú tại thành Quan Từ lập tức ra sức gõ mõ, thanh âm "coong coong" vang lên trên không. Một khoai mã chuồn ra theo cửa nam thành, hướng về Bắc Bình đi cầu viện.

Tôn Vũ ôm Công Tôn Toàn trước ngực, sau lưng có Triệu Vân, đầy người là máu vọt tới phía dưới thành Quan Từ, hét lớn với quân lính trên thành: "Nhanh mở cổng thành, cho chúng ta đi vào, phía sau có đại quân Ô Hoàn truy đuổi."

"Người là người phương nào?" Binh sĩ trên thành không dám loạn mở cổng thành.

Lúc này Nghiêm Cương cũng phóng ngựa tới đây. Binh sĩ trên thành nhận ra Nghiêm Cương, vội vàng mở rộng cửa thành cho bạch mã nghĩa quân tiến vào thành, sau đó nhanh chóng đóng cửa thành, dời những tảng đá lớn chặn ở mặt sau cửa thành.

Tôn Vũ vội xuống ngựa, ôm Công Tôn Toàn đến một phòng nhỏ, đặt nàng nằm sấp trên giường, lộ ra vết thương sau thắt lưng. Chỉ thấy chỗ đó có một lỗ tròn, máu còn đang ào ạt chảy ra.

Trong lòng Tôn Vũ cũng không nghĩ gì đến nam nữ thụ thụ bất thân. Hắn cởi áo giáp của Công Tôn Toàn ra, lại nâng quần áo của nàng lên, lộ ra chiếc eo nhỏ nhắn của nàng. Nhẹ nhàng thon thả, phía trên lại có một cái lỗ máu đáng sợ. Vương Môn đâm thiết mâu vào ổ bụng của nàng, với kỹ thuật chữa bệnh của thời đại này, tổn thương rất dễ dàng tạo thành uốn ván, hoặc là xuất huyết bên trong, dẫn đến tử vong.

Lúc này Điền Dự mang theo một thầy thuốc già tiến vào trong phòng, vội vã nói: "Đây là thầy thuốc ta tìm trong thành tới, mau để bà nhìn xem chủ công!" Nàng liếc mắt nhìn vết thương trên lưng Công Tôn Toàn, liền cả kinh trong lòng.

Lão thầy thuốc vội vàng ngồi xuống bên người Công Tôn Toàn, ngắm nghía vết thương, than thở: "Loại tổn thương này lão đây cũng không có mủi phần nắm chắc, trước tiên phải tẩy sạch vết thương, cầm máu..."

"Tẩy sạch vết thương?" Tôn Vũ trong lòng cả kinh. Thời đại này con người rửa vết thương không biết có phải là trực tiếp dùng nước suối hay nước giếng rửa đi? Vậy thật là muốn uốn ván rồi. Thế giới này phòng chừng cũng không có cồn khử trùng nước, nhưng ít ra cũng phải dùng nước sôi để rửa. Hắn vội mở miệng nói: "Từ Long, đi đun một bình nước sôi mang tới, đem nước sôi để ấm rồi rửa vết thương, không thể dùng nước lạnh rửa trực tiếp."

Những lời này vừa ra khỏi miệng, đã nhìn thấy trên mặt thầy thuốc có chút tối sầm, hắn vội giải thích: "Đắc tội với đại phu rồi. Chủ công thích sạch sẽ, thích dùng nước sôi, không phải ta đối với y thuật của ngài có ý kiến."

Lúc này sắc mặt thầy thuốc mới tốt lên một ít.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Quân Sư Kỹ “Miễn Chiến”

Đúng lúc này, ở ngoài phòng có người kêu to: “Ô Hoàn đã đuổi tới, Điền tướng quân, Tôn tướng quân, mau đến thủ thành!”

Tôn Vũ và Điền Dự cùng nhau ra khỏi phòng, đã thấy Nghiêm Cương bắt đầu chỉ huy bạch mã nghĩa quân cùng năm trăm lính trong thành tiến hành thủ thành, đồng thời ra lệnh cho các hương dũng vận chuyển lòi mọc, đá lăn lên trên tường thành.

Ở bên cạnh Nghiêm Cương có một nữ nhân trung niên, dáng người khỏe khoắn, mặc quần áo văn sĩ. Có lẽ là người phụ trách Quan Từ thành.

Tôn Vũ cùng Điền Dự đi đến bên người Nghiêm Cương. Hai mắt Nghiêm Cương nhìn chăm chăm về phía bình nguyên phương bắc, trong miệng nói: “Ta vừa mới điểm quân. Trải qua lần chạy trốn vừa rồi, bạch mã nghĩa quân tổn thất không ít. Hiện tại chỉ còn lại khoảng bốn nghìn ba trăm người. Mặt khác, tin tức đã xuất phát đi bắc Bình cầu viện rồi. À, vị này chính là thành chủ của thành Quán Tử, Ngụy Du đại nhân, Tôn tướng quân có lẽ còn chưa nhận biết.”

NM01 nhanh chóng báo cáo: “Ngụy Du, là thuộc hạ của Lưu Ngụ. Khi Lưu Ngụ muốn tiến công Công Tôn Toàn, Ngụy Du khuyên Lưu Ngụ nên khoan nhượng, là một người chủ trương hòa bình, sau này bị bệnh mà chết.”

Tôn Vũ ôm quyền với Ngụy Du, xem như đã làm quen.

Lúc này, trên bình nguyên phương bắc, kỵ binh Ô Hoàn giống như một cái lưới lớn đánh tới. Bốn vạn đại quân phủ thiên cái địa, thanh thế cực lớn. Toàn bộ binh lính trong thành Quán Tử đều bị dọa sợ đến mức mặt không còn chút máu. Bạch mã nghĩa quân thiếu Công Tôn Toàn trong lòng cũng hoảng loạn theo. Trong thành Quán Tử sĩ khí giảm xuống cực thấp.

Thật đúng là phiền toái, Tôn Vũ nghĩ thầm, võ tướng đối võ tướng chiếm không được tiện nghi, binh sĩ lại không có nhiều, trận này phải đánh thế nào đây...

Đại quân Ô Hoàn lúc này đã đến dưới thành, cũng không đối thoại. Mấy nghìn kỵ Ô Hoàn (kỵ binh bắn cung) chạy ở phía trước lập tức giương cung lắp tên, bắn lên tường thành. Bạch mã nghĩa quân cùng binh lính thành Quán Tử cũng nhanh chóng cầm cung tiễn bắn trả.

Tên của hai bên bay qua bay lại, ầm ỹ một hồi, cũng không có ý nghĩa gì. Đại quân Ô Hoàn thừa dịp này phân tán đến bốn cửa thành, đem thành Quán Tử hoàn toàn bao vây lại. Tại bốn mặt tường thành tên bay như châu chấu, không có một nơi nào yên lặng.

“Đại quân như thế, bốn mặt đồng thời công thành, sĩ khí của bạch mã nghĩa quân lại hoàn toàn biến mất, chỉ sợ thành không thủ được quá nửa ngày” Tôn Vũ lo lắng nói.

Điền Dự cùng Nghiêm Cương lúc này cũng bắt đầu lo âu.

Đúng lúc này, Ngụy Du vốn đứng ở bên người Nghiêm Cương đột nhiên tiến lên một bước, thấp giọng hỏi: “Liệu trong quân Ô Hoàn có quân sư không?”

Điền Dự, Nghiêm Cương đồng thời lắc đầu nói: “Tất cả đều là võ tướng, không có quân sư. Lũ gốc Ô Hoàn ấy lấy đâu ra quân sư.”

Ngụy Du mỉm cười nói: “Nếu như địch quân đã không có quân sư, vậy hãy xem ta.” Nàng mang theo mấy vị tướng quân, ở trong thành rẽ đông rẽ tây một hồi đã đi đến điểm cao nhất của thành Quán Tử.

Đây là một tòa lầu quan sát cực cao, đứng ở trên lầu có thể nhìn thấy bốn mặt tường thành đều đang tiến hành kịch chiến.

Ngụy Du leo lên đỉnh lầu quan sát, đối với đám người Tôn Vũ cười nói: “Hãy xem quân sư kỹ của ta!”

Thân thể nàng run lên, phát ra hồng quang, trên đỉnh đầu nhảy lên hai chữ lớn màu đỏ “Miễn chiến”. Hai chữ này ở giữa không trung bắn ra ánh sáng màu đỏ, tia sáng ôn hòa hướng về bốn phía quân địch cùng quân ta vọt tới. Chỉ cần là binh sĩ bị ánh sáng đỏ quét qua, cho dù là địch hay là ta cũng đều đồng thời buông vũ khí xuống...

Đại quân Ô Hoàn hướng bốn mặt thối lui giống như thủy triều!

Tôn Vũ đỏ mặt hỏi. Ta choáng, đây là kỹ năng gì? Có thể lợi hại như thế?

Ngụy Du dùng quân sư kỹ “Miễn Chiến” đẩy lui bốn vạn quân địch. Trông thấy quân địch thối lui, nàng thu hồi ánh sáng đỏ trên thân, từ trên lầu quan sát lao đảo đi xuống. Thân thể nàng mềm mại, ngã dựa vào người Nghiêm Cương, thờ dốt nói: “Quân địch số lượng rất nhiều, khiến tinh thần của ta tổn hao rất lớn, ta phải đi nghỉ ngơi một chút.”

Tôn Vũ có chút không thể tin được mà nói: “Ngụy đại nhân... Kỹ năng này của người... quá mạnh mẽ rồi. Kỹ năng mạnh như vậy tại sao chỉ là võ tướng kỹ trung cấp màu đỏ?”

Ngụy Du mỉm cười nói: “Ta mệt quá, phải nghỉ ngơi một chút, người... hỏi Điền Dự đại nhân đi.”

Nghiêm Cương vội vàng đỡ Ngụy Du vào trong phòng nghỉ ngơi. Điền Dự trông thấy bộ dạng Tôn Vũ mờ mịt khó hiểu, nhanh chóng giải thích cho hắn: “Võ tướng kỹ của Ngụy Du đại nhân thuộc hệ quân sư, cùng hệ võ tướng của chúng ta khác nhau. Quân sư kỹ có thể nhắm vào binh sĩ cùng võ tướng của quân địch trên diện rộng, khiến đối phương lâm vào tình thế xấu. Tuy nhiên... nếu như bên địch cũng có quân sư, quân sư kỹ sẽ rất dễ bị nhìn thấu, khiến cho nó không thể nào phát huy được uy lực được.”

Tôn Vũ nghe những lời này, trong lòng thầm lau mồ hôi. Sao ta có cảm giác cái này giống như mấy trò chơi Tam quốc chiến lược ở hậu thế vậy?”

Điền Dự tiếp tục giải thích: “Quân sư kỹ tuy có uy lực rất lớn, có thể xoay chuyển thế cục ngay lập tức, nhưng nó cũng khiến người sử dụng tổn hao rất nhiều tinh lực. Vì vậy quân sư kỹ không thể sử dụng liên tục. Chúng ta có Ngụy Du đại nhân nên có thể gắng gượng đến bây giờ, nhưng ngày mai, ngày kia, ... Dù sao cũng không thể chỉ luôn trông ngóng Ngụy Du đại nhân. Nàng cố gắng hết sức cũng chỉ có thể sử dụng quân sư kỹ liên tục ba ngày, sau

ba ngày nàng sẽ ngất xỉu bởi vì sử dụng tinh lực quá độ...”

Tôn Vũ trầm nghĩ trong lòng, tính đến bây giờ ta đã gặp được bốn hệ võ tướng kỹ:

Nội chính hệ: dùng để xử lý chính vụ.

Võ tướng hệ: dùng để cường hóa lực chiến đấu của chính bản thân võ tướng.

Ngự binh hệ: dùng để cường hóa lực chiến đấu của quân đội.

Quân sư hệ: một hệ thật kỳ lạ. Dường như nó có uy lực rất lớn, tuy vậy hạn chế cũng rất lớn, hơn nữa nó còn có thể bị nhìn thấu...

Không biết còn có loại võ tướng kỹ quái dị nào nữa không... Thế giới này thật nhiều sương mù, bản thân là một nhà khoa học, Tôn Vũ luôn tràn ngập lòng hiếu kỳ.

Lúc này các binh sĩ Ô Hoàn ở ngoài thành đều đã rút lui, bắt đầu hạ doanh trại ở cách thành một dặm. Thời gian ảnh hưởng của quân sư kỹ rất dài, ít nhất phải đến ngày mai bọn họ mới có thể sinh ra chiến ý một lần nữa. Dưới thành chỉ còn lại ba võ tướng: Trương Thuận, Trương Cử, Khâu Lực Cử. Không biết vì nguyên nhân gì mà bọn họ không bị quân sư kỹ làm ảnh hưởng, cho nên ba người bọn họ không rút lui.

Trương Thuận ở dưới thành mắng to: “Người Hán, các ngươi quá gian xảo, dám dùng loại võ tướng kỹ hạ lưu như vậy! Thật đê tiện. Các ngươi có bản lĩnh ra khỏi thành cùng chúng ta một đao một thương đánh một trận không?”

Không ai thèm để ý đến nàng!

Trương Thuận nổi giận, giương cung lên định bắn tên. Nhưng nàng biết rõ trong thành có Tôn Vũ, mình muốn bắn ai cũng bắn không được, điều này làm nàng phiền muộn vô cùng. Mãng thêm vài tiếng không có ai nghe, ba người đành hậm hực trở về doanh trại.

Tôn Vũ xem xét binh sĩ Ô Hoàn ở ngoài thành, biết rõ tràng diện đã được khống chế rồi, vì vậy hắn lại tới xem Công Tôn Toàn. Lúc này Triệu Vân đã rửa sạch vết thương cho Công Tôn Toàn, đại phu đã đắp một ít thảo dược lên vết thương của nàng. Máu tạm thời ngừng chảy, Công Tôn Toàn đã ngủ một cách yên ổn rồi.

Mấy viên đại tướng đứng ở trước giường bệnh của Công Tôn Toàn, im lặng không nói gì.

Tôn Vũ nghĩ thầm, vừa rồi Điền Dự đã nói qua, quân sư kỹ của Ngụy Du nhiều nhất chỉ có thể chống đỡ được ba ngày. Sau mỗi ngày Ngụy Du bởi vì sử dụng tinh lực quá độ mà rơi vào trạng thái hôn mê. Sau ba ngày nếu như không có viện quân chi sự cái thành nhỏ này sẽ rất khó giữ được...

Hiện nay niềm hy vọng duy nhất của mọi người là thương thế của Công Tôn Toàn có thể sớm lành. Chỉ cần nàng có thể sử dụng được “Bạch mã”, đại quân Ô Hoàn ở bên ngoài đều không tính là gì. Nhưng lưng nàng chịu phải tổn thương nặng như vậy, căn bản trong vòng vài ngày là không có cách nào lành được. Cho dù Công Tôn Toàn có tỉnh lại thì nàng cũng không có sức lực mà bò lên chiến mã sử dụng tuyệt kỹ gia truyền của mình.

Trong phòng đột nhiên truyền đến tiếng khóc thút thít. Mọi người quay ra nhìn, hóa ra là tiểu muội Triệu Vân. Nàng rửa vết thương cho Công Tôn Toàn, hai tay dính đầy máu khiến nàng sợ hãi đến mức phát khóc.

“Chúng ta... sẽ chết sao?” Triệu Vân đáng thương nói: “Ta sợ chết, ta không muốn chết.”

Tôn Vũ đưa tay ôm nàng vào trong lòng, ôn nhu nói: “Yên tâm đi, chúng ta sẽ không chết. Ngươi cứ ngoan ngoãn chăm sóc tốt chủ công tỷ tỷ, ta sẽ nghĩ cách cứu các ngươi ra.”

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Diệt Kế Đánh Võ Khốn Cực

Ngày hôm sau, ngay khi đại quân Ô Hoàn chuẩn bị công thành, Ngụy Du uể oải leo lên lầu quan sát, phóng ra quân sư kỹ “Miễn chiến”. Đại quân Ô Hoàn lại một lần nữa bị buộc lui binh. Trương Thuận tức giận đến nổi ở ngoài cửa thành bắn loạn “Bôn xạ”. Nhưng trên tường thành một quân coi giữ cũng không có, “Bôn xạ” của chi có thể bắn tới mấy tầng đá trên thành tường.

Nhưng lúc này Ngụy Du đi xuống lầu quan sát đã lão đạo muốn ngã, sắc mặt trắng xám rồi. Nàng vươn ra một ngón tay nói: “Còn... có... một ngày... Qua... ngày mai, ta liền... không thể dùng được... quân sư kỹ rồi.”

Làm sao bây giờ? Viện quân không biết bao giờ mới từ Bắc Bình chạy kịp tới đây. Cho dù có miễn chiến thêm một ngày, đến ngày mốt Ô Hoàn cũng sẽ bắt đầu công thành. Thành Quân Tử nhỏ nhỏ chỉ sợ không chống đỡ nổi nửa ngày.

Ngày thứ ba, Ngụy Du sau khi dùng xong “Miễn chiến” liền trực tiếp té xỉu trên lầu quan sát. Khi Nghiêm Cương cõng nàng từ lầu quan sát xuống dưới, sắc mặt của Ngụy Du đã vàng như đất. Tinh thần lực đã khô kiệt, ít nhất phải nghỉ ngơi mười ngày nửa tháng mới có thể khôi phục lại.

Lần này Công Tôn quân đã bị ép vào tuyệt cảnh. Ngày mai nhất định phải đối diện với cuộc tổng tiến công của quân Ô Hoàn.

“Tôn tướng quân, Điền tướng quân, Nghiêm tướng quân... Chủ công tỉnh!” Một tên lính liên lạc chạy đến lên đầu tường thành, hưng phấn hô to với ba người.

Tôn Vũ mừng rỡ, Công Tôn Toàn tỉnh rồi, đây chính là chuyện tốt a.

Mấy viên đại tướng nhanh chóng chạy vào “Phòng bệnh” của Công Tôn Toàn. Chỉ thấy sắc mặt Công Tôn Toàn tái nhợt, tinh thần tuy kém cỏi, nhưng hai mắt vẫn mở to, đang cố gắng uống từng ngụm cháo mà Triệu Vân đút cho nàng.

“Chủ công!” Điền Dự cùng Nghiêm Cương nước mắt chảy ròng ròng, cùng nhau quỳ sát đến trước giường.

Tôn Vũ trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm. Khá tốt là sức sống của Công Tôn Toàn dai dẳng, bị đâm một thương cũng không chết. Ồ? Chẳng lẽ là Vương Môn khi đâm thương này cũng thủ hạ lưu tình? Dù sao đây cũng là nữ nhân hán thích, xuống tay cho dù tàn nhẫn cũng không đến nỗi lấy mạng của nàng.

“Tình huống hiện tại như thế nào?” Công Tôn Toàn yếu ớt hỏi.

Tôn Vũ vội vàng đem chi tiết quân tình kể rõ cho Công Tôn Toàn

.

Nghe xong quân tình, Công Tôn Toàn thấp giọng nói: “Chủ công vô dụng, không biết dùng người, hại chư quân lâm vào hiểm cảnh, tình huống hiện tại chỉ sợ chống đỡ không nổi đến cuối ngày mai. Nếu thành bị phá mà viện quân vẫn chưa đến, chư quân hãy dùng võ tướng kỹ của mình giết ra một con đường máu, tự tìm đường sống đi.”

Mọi người nghe xong lời này, trong lòng liền cảm thấy nặng nề.

Nghiêm Cương đối với Công Tôn Toàn trung thành và tận tâm, nàng hạ giọng nói: “Cương sẽ dùng một thanh thiết thương, liều chết bảo hộ chủ công xông ra vòng vây.”

Công Tôn Toàn lắc đầu nói: “Bạch mã nghĩa quân bởi vì ta chịu tổn thương mà hỏng mất sĩ khí, không thể dựa vào. Đối phương có ‘Kỵ tướng’ Trương Cử, nếu so sánh tốc độ, chúng ta tuyệt đối không ai bằng nài. Ai mang ta chạy trốn tất sẽ bị Trương Cử quán lấy, khó có thể thoát thân, sẽ bị đại quân của địch vây khốn. Chư quân nên tự mình chạy trốn đi là hơn.”

Vừa nói đến bạch mã nghĩa quân, sắc mặt mấy viên đại tướng đều bi thảm. Một đội quân mạnh mẽ xưa nay luôn luôn là sống lưng của Công Tôn gia, không nghĩ tới Công Tôn Toàn vừa ngã xuống, bạch mã nghĩa quân cường đại liền yếu ớt như thế. Ngay cả dũng khí nhắc thương đâm người cũng không có.

Tôn Vũ trong lòng khê động, kỳ thật máu chốt vẫn là ở bản thân bạch mã nghĩa quân. Chỉ cần bạch mã quân có thể phát huy sức chiến đấu bình thường, cho dù có thiếu kỹ năng “Bạch mã” của Công Tôn Toàn, cũng là một đội quân cường đại hiếm thấy. Tuy rằng không thể lấy năm ngàn địch bốn vạn, nhưng lấy một địch hai vẫn không có vấn đề gì.

Máu chốt là tại hai chữ, sĩ khí.

Sĩ khí đến từ nội tâm, thật ra là một loại sức mạnh của niềm tin.

Khi có niềm tin mạnh mẽ, sĩ khí liền dâng cao, cho dù quân đội nhỏ yếu cũng có thể trở nên cường đại. Nhưng khi mất niềm tin, sĩ khí liền tan vỡ. Cho dù là một gã thanh niên vạm vỡ, cũng có khả năng bị một đứa trẻ đánh ngã.

Muốn cho bạch mã nghĩa quân khôi phục sĩ khí, ngoại trừ Công Tôn Toàn xuất ra “Bạch mã”, không còn biện pháp nào khác.

Tôn Vũ trong lòng suy nghĩ..... chỉ cần có thể làm cho Công Tôn Toàn sử dụng “Bạch mã”, hết thảy đều sẽ giải quyết dễ dàng..... Như vậy..... không bằng.....

Tâm niệm hần chột lóe, một kế sách tuyệt diệu hiện lên trong lòng.

Màn đêm buông xuống, khi tất cả mọi người đều ngủ say, Tôn Vũ liền lén lút mò vào trong phòng Công Tôn Toàn.

Ánh trăng êm dịu, Triệu Vân khẽ gục vào đầu giường Công Tôn Toàn, im lặng say ngủ. Ánh trăng sáng tỏ chiếu lên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng thương của nàng. Ba ngày nay nàng không có sống chết đòi đi theo Tôn Vũ, bởi vì Tôn Vũ nói với nàng, chỉ cần chăm sóc tốt chủ công tỷ tỷ, sẽ cho nàng ăn no. Kết

quả Triệu Vân thật đúng là ngoan ngoãn ở trong phòng chăm sóc Công Tôn Toàn ba ngày.

Tôn Vũ nhẹ nhàng ôm lấy Triệu Vân lui ra, ngồi xuống bên người Công Tôn Toàn. Hắn vươn một bàn tay, nhẹ nhàng lắc vai Công Tôn Toàn, hạ thấp thanh âm, nói: “Chủ công, tỉnh dậy, ta có việc muốn bàn với ngươi.”

Công Tôn Toàn mơ mơ màng màng tỉnh dậy, nhìn thấy Tôn Vũ ngồi ở đầu giường, mặt liền đỏ lên, trong lòng thầm nghĩ: Hắn khuya khoắt chạy đến đầu giường ta làm cái gì? Chẳng lẽ là ngày mai quyết chiến, hắn cùng ta sinh ly tử biệt?

Nàng nghĩ ngày mai có lẽ sẽ chết, trong lòng không biết từ đâu sinh ra dũng khí, tinh thần khê rung lên, ôn nhu nói với Tôn Vũ: “Tâm Chân tiên sinh, ngươi không cần lúc nào cũng gọi ta là chủ công. Ngày mai chúng ta sẽ chết, ngươi hãy kêu tên của ta đi, tên chữ của ta là Bá Khuê.”

“Ách...” Tôn Vũ đến từ đời sau, không chú ý nhiều như vậy. Người ta đã bảo kêu Bá Khuê, hắn tự nhiên thuận theo, nhẹ giọng nói: “Bá Khuê, ta đến bàn bạc với ngươi một việc, ngươi cần thận nghe.....”

Công Tôn Toàn ôn nhu gật đầu, nghĩ thầm, ngày mai sẽ chết, ngươi lúc này là tới nói với ta “Ta yêu nàng” sao? Ta tuy rằng rất vui mừng, nhưng là... sự vui mừng có vẻ ngắn ngủi làm sao. Ôi, sao ngươi không sớm nói một chút với ta chứ?

Tôn Vũ nói với nàng: “Ngày mai, Bá Khuê hãy cùng ta ngồi chung một con ngựa, ngồi ở trong lòng ta...”

“A...” Công Tôn Toàn tim đập thình thịch, khí huyết dâng lên, vết thương lập tức đau nhức, nàng nhẹ rên một tiếng, nghĩ thầm: Trên chiến trường còn lãng mạn như vậy à? Cũng tốt, chết ở trong lòng người mình thích còn hơn so với cứ như vậy bình thường chết đi sao.

Tôn Vũ tiếp tục nói: “Sau đó, ta sẽ thay thế Bá Khuê phóng ra ‘Bạch mã’.”

“A?” Đầu óc Công Tôn Toàn nhất thời mờ mịt: “Ngươi đang nói cái gì?”

Tôn Vũ thấp giọng nói: “Mặt tướng tuy rằng không biết ‘Bạch Mã’, nhưng bản thân ta có thể phóng ra lam quang, ngoài ra ta còn có thể thả ra bất kì chữ gì trên đỉnh đầu. Ngày mai Bá Khuê chỉ cần ngồi vào trong lòng ta, ta liền thả ra lam quang và hai chữ ‘Bạch Mã’. Mọi người xung quanh sẽ tưởng là Bá Khuê phóng ra, bạch mã nghĩa quân liền có thể khôi phục sĩ khí.”

Tôn Vũ tiếp tục nói: “Một khi sĩ khí của bạch mã nghĩa quân khôi phục, chúng ta liền có thể theo cửa nam chém giết ra ngoài. Dịch chia quân bao vây một lúc bốn cửa nên mỗi một cửa chỉ có một vạn quân coi giữ. Bạch mã nghĩa quân chỉ cần khôi phục sĩ khí, có thể đánh úp, chọc thủng một vạn quân địch. Như vậy là có thể chạy đi rồi.”

“A...” Công Tôn Toàn không nghĩ tới Tôn Vũ khuya khoắt đến gặp nàng chỉ để nói chuyện này. Trong lòng không khỏi thất vọng, nàng thờ dãi nói: “Hóa ra Tâm Chân tiên sinh là tới nói lời này...”

Nhìn thấy bộ dáng Công Tôn Toàn dường như không quá cao hứng, Tôn Vũ liền cảm thấy kỳ quái. Ách... Lòng của nữ nhân tựa như kim châm dưới đáy biển. Rõ ràng là ta tới hiến diệu kế giúp nàng thoát vây, như thế nào nàng lại không cao hứng? Thật đúng là kì quái.

Công Tôn Toàn cứng đầu cứng cổ, lạnh lùng nói: “Nếu Tôn tướng quân tới chỉ để nói chuyện này, hiện tại đã nói xong, ngươi có thể đi rồi.” Lần này ngay cả Tâm Chân tiên sinh cũng không kêu, trực tiếp biến thành Tôn tướng quân.

Tôn Vũ trong lòng toát mồ hôi, hắn nhắc chân lên muốn đi, đột nhiên thân mình dừng lại, lại ôn nhu nói: “Bá Khuê...”

“Bá Khuê là cho ngươi gọi?” Công Tôn Toàn cả giận nói: “Gọi ta là chủ công.”

“Ách... Chủ công...” Tôn Vũ ôn nhu nói: “Ngươi luôn đối tốt với ta, ta cũng sẽ tốt đối với ngươi. Ngày mai ngươi chỉ cần ngồi ở trong lòng ta, không cần lộn xộn. Ta sẽ an bài tốt mọi thứ, nhất định sẽ bảo hộ ngươi an toàn xông ra ngoài.”

Công Tôn Toàn vừa nghe lời này, lập tức chuyển giận thành vui. Thì ra trong lòng hắn vẫn có ta nha.

“Này... ngươi vẫn gọi ta là Bá Khuê đi.” Công Tôn Toàn đỏ mặt, xấu hổ nói: “Ngày mai... toàn bộ dựa vào Tâm Chân tiên sinh rồi.” Ặc, vừa nãy còn kêu Tôn tướng quân, hiện tại lại biến thành Tâm Chân tiên sinh.

Tôn Vũ lắc lắc đầu, nghĩ thầm, nữ nhân thật quá kỳ lạ. Không hiểu nổi, hay là không nên cố hiểu là tốt nhất. Hắn xoay người bước ra ngoài, mới vừa đi được hai bước, liền thấy Triệu Vân nằm một bên gật gật thân thể, trượt xuống mặt đất.

"Tiểu la ly đáng thương." Tôn Vũ ôm nàng tới một chiếc giường nhỏ khác ở trong phòng. Ài, ta rõ ràng là khoa học gia tinh táo lý trí, đừng phải chuyện phiến toái như thế này, hắn là nên nghĩ biện pháp một mình chạy trốn thì càng dễ dàng. Tại sao lại để ta thấy những muội tử đáng thương như vậy chứ...

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: bạch Mã Tái Hiện

Sáng sớm hôm sau, Tôn Vũ đi tới trước phòng Công Tôn Toàn.

Phương đông mới xuất hiện vài tia sang màu trắng bạc. Gió lạnh căm căm thổi tới. Ngoài thành kỵ binh Ô Hoàn đã đoán hôm nay sẽ là ngày là tổng tiến công. Sát ý lạnh lạnh của bốn vạn kỵ binh bắn ra dày đặc, làm cho cánh vật càng tiêu điều vắng vẻ.

Khi Tôn Vũ đi vào trong phòng, Công Tôn Toàn đã tỉnh rồi. Lưng nàng quần lấy vài vòng vải trắng dày đặc, trên người mặc áo giáp, dùng thiết mâu hai cạnh làm gây chống, ngồi ở đầu giường.

"Người tới rồi!" Nhìn thấy Tôn Vũ, Công Tôn Toàn lộ vẻ tươi cười. Máu quá nhiều khiến khuôn mặt tái nhợt của nàng lộ ra một tia hồng sắc.

"Đi thôi, chủ công!" Tôn Vũ ôm nàng lên trên một con ngựa trắng, sau đó lại đem Triệu Văn kéo lên, ba người một ngựa. May mà ba người đều không nặng, con ngựa kia lại là bảo mã của Công Tôn Toàn, không đến nỗi quá chật vật.

Nắng ban mai nhẹ chiếu. Công Tôn Toàn ngồi trong lòng Tôn Vũ, cảm giác toàn thân đều ấm áp. Nàng quay sang Nghiêm Cương hạ lệnh: "Gọi bạch mã nghĩa quân đi ra cửa nam tập hợp, ta có chuyện muốn nói với bọn họ..."

Nghiêm Cương kỳ quái nhìn thoáng qua Tôn Vũ ôm Công Tôn Toàn. Song nàng cũng không bắt ngờ, ngay cả Vương Môn cũng biết rõ chủ công có ý đối với Tôn Vũ, lúc này thấy bọn họ ngồi chung một ngựa, cũng không có gì ghê gớm.

Không bao lâu sau, năm nghìn bạch mã nghĩa quân đã tới cửa nam thành, hàng ngũ chỉnh tề, chờ Công Tôn Toàn phát biểu. Sĩ khí bọn họ còn chưa khôi phục, người người đều gục đầu xuống, bộ dạng ỉu xiu yếu ớt.

Khi Tôn Vũ ôm Công Tôn Toàn đi tới trước đám quân, không ít binh sĩ trong lòng nghĩ: chủ công ngay cả tự mình cưỡi ngựa cũng không được, nhất định cần phải có người ôm mới có thể cưỡi ngựa. Chúng ta rõ ràng không sống nổi rồi.

Nhìn sĩ khí của bạch mã nghĩa quân đã mất hết, trong lòng Công Tôn Toàn cũng lo lắng. Tôn Vũ thấp giọng nói bên tai nàng: "Bá Khuê, người nói với bọn họ. Thương thế của người đã khá tốt, có thể sử dụng 'Bạch mã' rồi. Bây giờ chúng ta sẽ chém giết ra ngoài."

Công Tôn Toàn dựa trong lòng hắn, cảm giác được nhịp tim của hắn cùng nhiệt độ cơ thể, đáy lòng ôn nhu, đối với bạch mã nghĩa quân trước mặt nói: "Chư quân nghe lệnh. Tôn thương của bản tướng quân đã không còn trở ngại. Hiện tại đã có thể phóng ra 'Bạch mã' rồi. Lát nữa chúng ta mở cửa nam, xông ra khỏi thành, một mạch hướng về Bắc Bình... Chư quân hãy đừng mảnh giết địch, là có thể thoát ra ngoài."

Nàng nói xong mấy câu đó, gắng sức quá nhiều, vết thương lại đau nhức, nhịn không được co người lại.

Bạch mã nghĩa quân làm sao chịu tin tổn thương của nàng tốt rồi. Người người đều hiện lên vẻ do dự trên mặt.

Tôn Vũ thấy thời cơ không thể mất, hừ lạnh một tiếng. NM01 phóng ra lam quang trên thân hắn. Bởi vì hắn ôm Công Tôn Toàn trong ngực, lam quang này là do Tôn Vũ hay do Công Tôn Toàn phóng ra cũng không thấy rõ lắm.

Khi hai chữ màu lam "Bạch mã" nhảy lên trên đầu Công Tôn Toàn, tròng mắt của năm nghìn bạch mã nghĩa quân đều tròn tròn.

"Oa! Chủ công khôi phục rồi."

"Bạch mã!"

"Chúng ta được cứu rồi! Là 'Bạch mã'!"

"Ha ha ha, ta đột nhiên cảm giác được toàn thân tràn đầy sức mạnh!"

"Bây giờ ít nhất ta có thể đánh thắng mười tên địch, ha ha!"

Trong nháy mắt bạch mã nghĩa quân chứng kiến hai chữ "Bạch mã", nổ bùng ra tiếng hoan hô ầm ĩ. Dừng khi đã mất nhanh chóng quay trở lại. Tay chân đang ỉu xiu lại tức thì nổi gân xanh, máu chạy rần rần.

Đây là sự kiềm nén bộc phát ra. Mấy ngày mất đi sự lãnh đạo của Công Tôn Toàn giống như thất lạc trong lòng, làm cho bọn họ như chuột chạy qua đường. Lúc này thấy lại "Bạch mã", bọn họ lại từ con chuột biến trở về mãnh hổ, sát khí so với bình thường càng thêm cuồng bạo.

Tôn Vũ trong lòng thở dài, những người này... Ôi, sĩ khí chính là như thế tới. Nếu như bọn họ biết rõ "Bạch mã" này chỉ là cái thùng rỗng, không thể cường hóa sức mạnh của bọn họ, thì không biết bọn họ lại biến thành bộ dạng gì.

Công Tôn Toàn thấy sĩ khí của bạch mã nghĩa quân khôi phục, trong lòng không kim được vui vẻ. Nàng xoay nhẹ trong lòng Tôn Vũ, than thở: "Tầm

Chân tiên sinh, người thật sự là một người thần bí, lại còn có võ tướng kỹ như vậy... Ta thật không hiểu nổi người."

Quá khen, cái này chỉ là trò vật của ta. Kỹ năng "Bạch mã" kia của người mới chân chính là đại đạo, ta còn không hiểu người làm thế nào được như vậy. Tôn Vũ mơ màng suy nghĩ.

Lúc này quân Ô Hoàn ngoài thành cũng bị tiếng hoan hô của bạch mã nghĩa quân kinh động. Bốn phía cổng thành đều vang lên tiếng kèn "U u u" của Ô Hoàn. Bốn vạn đại quân Ô Hoàn đã bắt đầu hành động. Trận chiến công thành hôm nay đối với Ô Hoàn mà nói cũng rất then chốt. Nếu như có thể tiêu diệt Công Tôn Toàn, toàn bộ U châu đều sẽ rơi vào trong tay Ô Hoàn.

Tôn Vũ lớn tiếng ra lệnh: "Mở cửa nam, toàn quân chuẩn bị đột kích!"

"Cánh tả Điền Dự, chuẩn bị hoàn tất."

"Hữu quân Nghiêm Cương, chuẩn bị hoàn tất."

"Tốt! Chúng ta lên!"

"Rầm!" Cửa nam mở rộng ra. Bạch mã nghĩa quân giống như một mảng mây trắng, đồng thời hướng phía nam xông ra. Năm nghìn con ngựa trắng, năm nghìn chiếc áo choàng trắng cuộn cuộn đổ ra như sóng.

Tôn Vũ thì thầm ra lệnh: "NM01, dùng tất cả năng lượng của người, phát ra lam quang, tỏa ánh sáng thật mạnh vào."

"Bạch mã"

Hai chữ lớn màu lam nhảy lên trên đỉnh đầu Tôn Vũ cùng Công Tôn Toàn. Lam quang vạn trượng hiện lên, những tia sáng nhẹ nhàng chiếu tới bạch mã nghĩa quân. Tuy rằng lam quang này căn bản không phải võ tướng kỹ, chỉ là những tia sáng bình thường do NM01 phóng ra, nhưng lại có tác dụng tâm lý làm cho bạch mã nghĩa quân cảm thấy mình trở nên mạnh mẽ vô cùng, tinh thần hưng phấn.

"Giết!" Không biết người nào hô lên một tiếng. Sau đó năm nghìn bạch mã nghĩa quân đồng thời hét lớn: "Giết!"

Âm thanh chấn động khắp nơi, sát khí bao trùm.

Phụ trách tấn công cửa nam chính là đại tướng Ô Hoàn "Kỵ tướng" Trương Cự. Lúc này nàng giương mắt nhìn, năm nghìn bạch mã nghĩa quân giống như một con mãnh hổ xô lồng, không một đội quân nào có thể chống lại. Lam quang nhấp nháy ở giữa đoàn quân. Hai chữ "Bạch mã" ở ngoài một dặm cũng có thể thấy rõ ràng. Hơn nữa hai bên cánh hồng quang chớp động. Nghiêm Cương cùng Điền Dự đang dẫn đầu xông lên.

Trương Cự trong lòng run lên, hít thở không thông. Nàng không dám tiến lên nghênh địch, ghim ngựa bỏ chạy.

Triệu Vân được Tôn Vũ dùng một dây vải trắng buộc phía sau lưng. Hắn một tay ôm chặt Công Tôn Toàn, một tay cầm đại chùy, đánh ngựa về phía trước điên cuồng xông lên. Bên người đều là áo choàng trắng tung bay của bạch mã nghĩa quân.

Làn xung phong này giống như thiên binh thiên tướng từ trên trời bay xuống, giết kỵ binh Ô Hoàn ở cửa nam kêu khổ thấu trời. Sau một trận người ngã ngựa đổ, bạch mã nghĩa quân kiên cường mở ra một đường máu qua một vạn kỵ binh Ô Hoàn, xuyên thủng ra phía sau quân Ô Hoàn.

Chỉ thấy sau khi kỵ binh Ô Hoàn bị bạch mã nghĩa quân mở ra một đường máu, trên con đường này không còn bất cứ một sinh vật nào tồn tại. Những người có can đảm cản đường đều bị thất cổ kéo lê theo ngựa. Máu tươi cùng tay đứt chân gãy trào ra cả một vùng.

Vừa mới lao ra khỏi trận địa địch, sĩ khí của bạch mã nghĩa quân bỗng mất dần.

Có người ngạc nhiên nói: "Ồ? Không đúng a, sức lực của ta hình như không khác bình thường mấy."

"Cảm giác không dùng được sức lực lớn như trước."

"Bạch mã thật sự có hiệu quả không?"

"Không đúng rồi. Hình như... Không có cảm giác được uy lực của 'Bạch mã'."

...

Bạch mã nghĩa quân dù sao cũng chiến đấu đã lâu bên cạnh Công Tôn Toàn, đối với có "Bạch mã" và không có "Bạch mã" khác biệt là rất rõ ràng. Sau khi xông qua quân Ô Hoàn, bọn họ mới giật mình cảm giác, trên thân mình căn bản không có hiệu quả của "Bạch mã". Giết ra trận địa địch hoàn toàn dựa vào tác dụng của tâm lý!

Chư quân đồng thời kỳ quái nhìn về phía Công Tôn Toàn.

Tôn Vũ vội vàng ho một tiếng, nói bên tai Công Tôn Toàn: "Bá Khuê, mau giả bộ bất tỉnh."

Công Tôn Toàn dùng thủ đoạn lừa dối với bộ hạ, cũng không còn mặt mũi nhìn ai rồi, dứt khoát nhắm lại hai mắt, "choáng váng" ngất đi.

Tôn Vũ lập tức lớn tiếng kêu lên: "Không tốt rồi, chủ công lại hôn mê. Chúng ta nhanh hướng về nam trốn đi. Quân địch phản ứng chạy lại đây thì xong đời."

Chư quân trong lòng căng thẳng, mới nhớ lại tình huống hiện tại là gì, vội ghìm ngựa bỏ chạy về hướng nam. Trải qua việc này, lòng tin đã mất đi của bọn họ lại có chút khôi phục. Dưới tình huống không có Công Tôn Toàn chỉ huy, đối với sức chiến đấu của mình cũng có nhận thức mới. Tuy rằng sĩ khí không cao như trước, nhưng không có hoàn toàn sụp đổ, di chuyển cũng rất chỉnh tề ngăn nắp.

Công Tôn Toàn nhắm mắt lại than thở: "Chúng ta chạy thoát như thế? Thành Quân Tử làm sao bây giờ? Ngụy Du còn ở bên trong, còn có binh sĩ cùng bách tính trong thành..."

Tôn Vũ thấp giọng nói bên tai nàng: "Yên tâm, mục tiêu của địch nhân là ngươi. Chúng ta bỏ trốn, toàn bộ bọn chúng liền sẽ đuổi theo. Nếu ngươi như lưu lại trong thành không đi, thành Quân Tử mới thực sự gặp nguy rồi."

"Ôi, vậy... Bỏ chạy đi." Công Tôn Toàn không nói, nhắm mắt lại hưởng thụ sự ôm ấp của Tôn Vũ.

Tôn Vũ ôm chủ công ra lệnh cho ba quân, đánh ngựa dẫn bạch mã nghĩa quân liều mạng theo hướng nam mà chạy.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Chạy Về Hướng Tây, Nụ Hôn Đầu Tiên Của Nhuyễn Muội Tử

"Kỵ tướng" Trương Cừ bị bạch mã nghĩa quân đột kích một trận, thua chạy trốn chết. Một vạn đại quân Ô Hoàn bị đánh cho rối loạn, trận hình tan tác. Trương Cừ lùi về một bên, thu gom quân sĩ, tổ chức lại đội hình.

Trong lòng nàng buồn bực. Vì sao thương thế Công Tôn Toàn lành nhanh như vậy?

Vừa nghĩ tới đây, nàng lại thấy bạch mã nghĩa quân phi ngựa chạy về hướng nam. Trương Cừ cả kinh, vội ra lệnh bộ hạ thổi kèn lệnh, đồng thời phái lính liên lạc chạy đi thông báo cho đại quân Ô Hoàn ở ba cửa thành còn lại: "Công Tôn Toàn chạy ra cửa nam!"

Nhận được tin tức này, Trương Thuần, Khâu Lực Cừ cũng nhanh chóng dẫn quân đội của mình đuổi theo hướng nam. Thành Quân Tử chỉ là một tòa thành nhỏ như hạt vừng, hoàn toàn không đáng để bọn chúng bận tâm, đánh chiếm hay không cũng không quan trọng.

"Quân địch đuổi tới rồi." Tôn Vũ ôm thật chặt Công Tôn Toàn, thấp giọng nói: "Bá Khuê, chúng ta phải phi nước đại thôi. Trên lưng ngựa sẽ rất xóc, nếu vết thương của ngươi có đau đớn... Chịu khó cắn môi nhịn một chút."

Công Tôn Toàn cười ôn nhu, nàng ngả lưng hoàn toàn vào lòng Tôn Vũ, yên tĩnh không nhúc nhích, cười nói: "Đừng coi thường ta. Ta là chủ công của Công Tôn gia, một chút đau đớn cũng không chịu được thì sao khiến kẻ dưới phục tùng?"

Lúc này Nghiêm Cương sắp lại gần, nàng lớn tiếng nói: "Chủ công, mặt tướng và tướng quân Điền Dự đoạn hậu, Tầm Chân tiên sinh bảo hộ chủ công đi trước."

Công Tôn Toàn gật đầu: "Nghiêm tướng quân, ngươi phải cẩn thận!"

Rất nhanh, Nghiêm Cương và Điền Dự mỗi người dẫn theo một đội nhân mã nghìn người, tụt lại phía sau đội ngũ. Tôn Vũ và Công Tôn Toàn thì dẫn theo ba nghìn bạch mã nghĩa quân chạy băng băng về hướng nam.

Hậu trận truyền đến tiếng chém giết kịch liệt, hồng quang nhấp nháy, vũ tướng kỹ bay rợp trời. Đại quân Ô Hoàn phát ra những tiếng gào rú quái dị, tiếng móng ngựa ầm ầm từ phương bắc truyền đến, mặt đất rung chuyển.

Tôn Vũ lo lắng nhìn thoáng qua hậu trận, vừa lúc thấy Điền Dự vùng thương đâm chết một kỵ binh Ô Hoàn. Sau đó hắn xoay người lại, hướng về đám bạch mã nghĩa quân dưới quyền, hô lớn: "Vừa đánh vừa lui về hướng nam!"

Lúc này ở hậu trận hồng quang bộc phát, đại tướng Ô Hoàn Trương Cừ mang theo "Kỵ tướng" đã áp sát đám bạch mã nghĩa quân bọc hậu. Thương ảnh lóe lên, bốn năm gã bạch mã nghĩa quân kêu thảm thiết, rớt xuống ngựa. Trương Cừ từ xa xa liếc mắt thấy Tôn Vũ và Công Tôn Toàn, hét lớn: "Chớ để Công Tôn Toàn chạy thoát."

Thuật cưỡi ngựa của Trương Cừ thật siêu việt, ghim ngựa liền đuổi theo. Con ngựa dưới võ tướng kỹ của nàng phụ trợ chạy như bay, lần lượt băng qua từng tuyến phòng ngự của bạch mã nghĩa quân, càng lúc càng gần Tôn Vũ. Hơn mười bạch mã nghĩa quân định kết trận bao vây Trương Cừ, nhưng thuật cưỡi ngựa của Trương Cừ cao siêu ngoài dự tính. Nàng luôn có thể thúc ngựa thay đổi tuyến đường trước khi vòng vây kịp hình thành, cứ thế khoan vào điểm yếu của Công Tôn quân.

Bởi vì nàng làm rối loạn đội hình của bạch mã nghĩa quân, đại quân Ô Hoàn phía sau cũng chiếm được không ít lợi ích, cứ chạy theo sau ngựa Trương Cừ là dần dần phá tan phòng tuyến của bạch mã nghĩa quân.

Tôn Vũ trong lòng quỳnh lên. Nếu như để Trương Cừ quán lấy mình, nói không chừng không thoát được sự truy đuổi của đại quân Ô Hoàn mất. Đúng lúc này, "Thương tướng" Nghiêm Cương xông tới, một thanh thiết thương vẩy ra đóa đóa thương hoa rợp trời, gắng sức cuốn lấy Trương Cừ.

Nghiêm Cương và Trương Cừ đều giương thương lên, hai bên lại sát vào nhau. "Thương tướng" và "Kỵ tướng" thực sự là đôi oan gia một mắt một còn, đánh đến tối mắt tối mũi. Không được Trương Cừ dẫn dắt, truy binh Ô Hoàn tạm thời bị bạch mã nghĩa quân ngăn lại.

Tôn Vũ trong lòng bình tĩnh lại, tiếp tục thúc ngựa chạy như bay.

Toàn quân Công Tôn quân chạy hướng nam, tuy ngựa bạch mã nghĩa quân nhanh, thế nhưng hậu trận chung quy vẫn bị Trương Cừ quán lấy, không sao có thể thoát hẳn khỏi Trương Cừ.

NM01 đột nhiên hồi báo: "Chủ nhân, hai cánh quân tả hữu của địch phân biệt do Trương Thuận, Khâu Lực Cừ dẫn đầu đang vượt lên trước, chặn đường thoát phía nam của ta."

Tôn Vũ trong lòng cả kinh. Hậu quân bạch mã nghĩa quân bị Trương Cừ đeo bám, hiện giờ toàn quân đều không thể chạy nhanh được. Quân địch nếu cho hai cánh bao vây, vậy đúng là phiền phức lớn. Trừ phi bỏ lại hậu quân, tự lo chạy thoát thân, bằng không ắt sẽ bị đuổi kịp.

Bỏ lại đồng đội để trốn chạy một mình? Chuyện như vậy từ góc độ tình cảm mà nói, chỉ cần không phải người mất trí thì đều không làm được. Thế nhưng... Nếu bình tĩnh dùng lý trí phân tích, bỏ lại Nghiêm Cương, Điền Dự đang đoạn hậu sẽ chỉ tổn thất hai nghìn người. Nếu toàn quân đều bị vây, sẽ tổn thất năm nghìn người... Chỉ nhìn kết quả thì bỏ lại quân đoạn hậu có phần lý trí hơn.

Hắn cắn răng, định hạ lệnh.

Lúc này Công Tôn Toàn lại đột nhiên mở miệng nói: "Tâm Chân tiên sinh, ta định một mình một ngựa thoát đi, chạy về hướng tây."

"Hả?" Tôn Vũ trong lòng hiếu kỳ, hỏi: "Vì sao?"

Công Tôn Toàn cắn răng nói: "Bởi vì có ta ở đây, quân địch mới dốc sức truy đuổi quân ta. Cũng bởi vì có ta ở đây, bạch mã nghĩa quân cũng không chịu tự mình thoát thân. Nếu như ta một mình một ngựa rời khỏi đội ngũ, bạch mã nghĩa quân có thể chạy tứ tán, hai vị tướng quân Nghiêm Cương, Điền Dự cũng sẽ không phải khổ khổ bọc hậu. Với võ tướng kỹ của hai người bọn họ, muốn xông ra khỏi trận địa địch để tự bảo vệ mình hẳn không quá khó khăn."

Ặc, nàng dự định lấy mạng mình đổi lấy toàn quân? Tôn Vũ cả kinh, Công Tôn Toàn thực sự là một cô nương tốt a.

Công Tôn Toàn ôn nhu nói: "Người đưa ta sang một con ngựa khác đi, ta tự mình chạy hướng tây. Đại quân Ô Hoàn nhất định sẽ đuổi theo ta, cho dù không phải toàn quân truy đuổi một mình ta, cũng phải phân ra đại bộ phận quân đội. Người nhân cơ hội dẫn bạch mã nghĩa quân chạy về hướng Bắc Bình, tìm nhị muội Công Tôn Việt của ta, mời nàng đảm nhiệm gia chủ, báo thù cho ta."

"Thế sao được..." Tôn Vũ kinh hãi.

"Thế có gì không được?" Công Tôn Toàn đột nhiên mặt ửng hồng. Nàng dồn hết khí lực, ghé mắt mình lại gần mặt Tôn Vũ, cặp môi mềm mại chạm nhẹ lên mặt Tôn Vũ, thì ra là dâng lên một nụ hôn ngọt ngào: "Tâm Chân. . . Ta sợ ta sắp chết rồi, thế nên để ta buông thả một chút nhé. Ta vốn định cho người ở rể Công Tôn gia... Hiện giờ... Chỉ sợ không còn cơ hội nữa, chao ôi. . ."

Hả? Tôn Vũ đầu tiên là bị nụ hôn của nàng làm cho chấn động đến nỗi toàn thân thiếu chút nữa hóa đá, ngay sau đó lại nghe hai chữ ở rể. Trong đầu hắn đầy buồn bực, đây là thể loại gì vậy? Cô nàng này. . . trong lúc đao thương chiến hỏa mà lại đi thảo luận những điều này. Đây là thời điểm bàn chuyện tình ái hay sao?

Công Tôn Toàn bất chấp sự kinh ngạc của Tôn Vũ, vẫn cứ lo bày tỏ: "Tâm Chân... Người là người đầu tiên mà ta yêu..."

Ta thật buồn bực, giờ là lúc nào rồi, có thể im lặng hay không. Tôn Vũ nghiêng rằng một cái, mình dù sao cũng mang bệnh nan y, chỉ có thể sống được mười năm, có khác gì một lão già gần đất xa trời đâu. Để một cô gái trẻ trung xinh đẹp vì cứu mình mà bỏ mạng, vậy xem sao được?

Hắn ôm chặt lấy Công Tôn Toàn, nói: "Không cần nói nữa, ta và người cùng chạy hướng tây. Người giờ thế này, cưỡi ngựa còn chẳng có sức, sao có thể chạy đi đâu được?"

Công Tôn Toàn nghe vậy, trong lòng đầu tiên là hoan hỷ, nhưng ngay sau đó lại buồn bã nói: "Ta không muốn liên lụy người..."

"Câm miệng, giờ phải nghe ta!" Tôn Vũ hung dữ nói: "Nói cho người hay, thế giới các người tuy là trọng nữ khinh nam, nhưng trong cái làng mà ta sống,

nữ đều phải nghe nam. Ngươi ngoan ngoãn nghe lời cho ta, giờ ta mang ngươi chạy về hướng tây."

Tôn Vũ vung vẩy áo choàng trắng, đang định chạy ra hướng tây, đột nhiên lại nhớ tới Triệu Vân phía sau. Hắn quay đầu lại, ôn nhu nói với Triệu la ly: "Từ Long, giờ ta và chủ công tỷ tỷ phải đi làm chuyện rất nguy hiểm. Ngươi cùng bạch mã nghĩa quân chạy hướng nam đi."

"Không được, ta phải theo tiên sinh." Triệu Vân lắc đầu.

Tôn Vũ buồn bực nói: "Rất nguy hiểm, sẽ chết đấy."

"Không đâu, đi theo tiên sinh vẫn luôn rất an toàn." Triệu Vân sợ hãi thốt lên: "Nếu như không có tiên sinh, ta sẽ chết đói."

Ta thật phiền muộn. Nha đầu này cứng đầu vậy, vì sao Thường Sơn Triệu Tử Long đỉnh đỉnh đại danh lại như thế này? Tôn Vũ hét cách với nàng, không thể làm gì khác hơn là kẹp bụng ngựa, rời khỏi đội ngũ, chạy về hướng tây.

Bạch mã nghĩa quân ở gần đó trở nên hoảng loạn, không biết hắn có ý gì.

Công Tôn Toàn lập tức ra lệnh: "Giờ ta lệnh cho các ngươi chạy về hướng nam, đi Bắc Bình tìm nhị muội Công Tôn Việt của ta, không được phép theo ta nữa."

Bạch mã nghĩa quân nghe mà ngơ ngẩn cả người.

Tôn Vũ một tay ôm chặt Công Tôn Toàn, một tay cầm soái kỳ "Công Tôn", xuyên thẳng ra khỏi đội ngũ, thúc ngựa chạy điên cuồng về hướng tây. Tiếng đại kỳ phấp phật trong gió truyền đến bên tai, Tôn Vũ nghĩ trong lòng: "Ta thật oan uổng, đang yên đang lành là một nhà khoa học, giờ biến thành siêu nhân đi làm chuyện anh hùng cứu mỹ nhân mất rồi. Lại còn là trong lòng ôm một người, trên lưng cõng một người."

"Rào rào!" Trong đại quân Ô Hoàn bộc phát ra một loạt tiếng huyên náo ầm ỹ, có kẻ hét lớn: "Công Tôn Toàn rời khỏi đội hình, chạy về hướng tây."

"Giết Công Tôn Toàn!"

"Không được để Công Tôn Toàn chạy thoát!"

...

Mấy vạn người cùng nhau hò hét!

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Đại Nguy Cơ, Điện Năng Hao Hết

Tôn Vũ trở thành mục tiêu vô cùng rõ ràng. Trên lưng hắn là một tiểu la ly, trước ngực ôm Công Tôn Toàn mặc áo choàng rực rỡ, trên tay còn cầm soái kỳ, tạo hình phong cách như thế dĩ nhiên không trốn khỏi tầm mắt của mấy vạn người.

Người Ô Hoàn cũng không ngốc. Bọn họ rất nhanh hiểu ra, Công Tôn Toàn là muốn dùng chính mình làm mồi nhử, bảo hộ cho bộ hạ chạy trốn. Nhưng mồi câu như vậy cũng đủ mê hoặc rồi. Chỉ cần có thể giết chết Công Tôn Toàn, làm cho gia tộc Công Tôn không có võ tướng kỹ cao cấp "Bạch mã" trấn thủ, Công Tôn gia liền sẽ không chịu nổi một kích. Ô Hoàn đã có thể nhìn thấy U châu vô chủ, tùy ý tại nơi đây giết người cướp bóc rồi.

“Đuổi theo! Bắt nàng!”

Trương Cừ bỏ qua Nghiêm Cương, đánh ngựa đuổi theo hướng tây.

Nghiêm Cương giận dữ, vung thương muốn chặn lại, đã thấy Điền Dự chạy đến bên cạnh, hét lớn với nàng: "Chủ công hạ lệnh, chúng ta lập tức dẫn bạch mã nghĩa quân trở về Bắc Bình. Phải đem đội quân này hoàn chỉnh giao tới tay nhị muội Công Tôn Việt của chủ công."

Nghiêm Cương buồn bực nói: "Thế nhưng còn chủ công..."

Điền Dự thở dài một hơi nói: "Ta cũng rất lo lắng. Nhưng mệnh lệnh của chủ công không thể làm trái. Hy vọng Tôn Vũ có thể bảo hộ người bình an. Võ tướng kỹ của hắn đa dạng chồng chất, nói không chừng cứu được chủ công."

Hai viên đại tướng không kiềm chế Trương Cử nữa, xuất ra võ tướng kỹ, trong khoảnh khắc đem bọn người Ô Hoàn bên cạnh đẩy lui, sau đó suất lĩnh bạch mã nghĩa quân hướng phía nam bỏ chạy.

Lúc này đội quân của Trương Thuần và Khâu Lực Cư cũng vừa vận theo hai bên cánh bao vây lại. Hai người đang định chặn bạch mã nghĩa quân, chỉ thấy Trương Cử đang đánh ngựa phi về hướng tây. Kỵ binh Ô Hoàn cũng ào ào phóng về hướng tây theo Trương Cử.

"Làm gì vậy? Không đánh Công Tôn quân lại chạy về hướng tây?" Trương Thuần ngẩn ngơ gãi đầu.

Khâu Lực Cư bên cạnh hét lớn: "Nhìn kia, đó là Công Tôn Toàn!"

Trương Thuần vừa nhìn, quả nhiên nhìn thấy Tôn Vũ ôm Công Tôn Toàn đang chạy về hướng tây.

"Hừ! Muốn dùng bản thân mình đổi lấy toàn quân." Trương Thuần cười lạnh nói: "Chỉ cần ta giết Công Tôn Toàn, bạch mã nghĩa quân làm sao còn chống đỡ được. Truyền mệnh lệnh, toàn quân truy kích Công Tôn Toàn, không cần để ý bạch mã nghĩa quân nữa."

Tôn Vũ một mặt phóng ngựa hướng phía tây, một mặt quay đầu lại nhìn. Chỉ thấy phía sau không biết bao nhiêu kỵ binh tràn khắp núi đồi đang đuổi theo. Hắn cắn răng, thái dương đầy mồ hôi, lại đánh con ngựa trắng thêm mấy roi.

Con ngựa trắng này là ngựa yêu của Công Tôn Toàn. Danh câu trong trăm mới chọn được một, tung vó là đi, thật đúng là không phải ngựa bình thường có thể đuổi theo. Chạy một hồi, kỵ binh Ô Hoàn phía sau dần dần bị bỏ xa.

Tôn Vũ thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm: có ngựa tốt như vậy, nói không chừng thật có thể bay lên trời.

Nhưng đúng lúc này, Triệu Vân phía sau đột nhiên sợ hãi kêu lên: "Có một tên địch đang phi tới thật nhanh. Tầm Chân tiên sinh, mau nhìn kia."

Tôn Vũ quay đầu nhìn. Quả nhiên có một tên kỵ binh đang phóng tới rất nhanh, hơn nữa trên thân còn mang theo hồng quang, chính là "Kỵ tướng" Trương Cử.

Thật đau đầu, cái võ tướng kỹ kì quái này có thể khiến ngựa chạy rất nhanh, thực sự là khó chơi. Tôn Vũ ngây cả người, hấn trong lòng chột động. Nếu NM01 có thể hoạt tính hóa tế bào của mình, khiến mình tăng tốc độ, vậy hắn cũng có khả năng hoạt tính hóa tế bào của ngựa.

Hắn vội ra lệnh cho NM01: "Tìm tư liệu trong cơ sở dữ liệu của ngươi, phân tích tổ chức kết cấu tế bào trên ngựa, hoạt tính hóa con ngựa trắng này, làm cho nó chạy nhanh lên một chút."

NM01 lên tiếng, theo lỗ tai chui vào trong thân thể con ngựa. Chỉ chốc lát sau, tốc độ ngựa dần dần càng lúc càng nhanh. Nguyên lai là NM01 kích thích huyết vị của con ngựa, làm nó phát cuồng mà chạy nhanh lên.

"NM01, không cần phóng hồng quang để bắt chước kỹ năng. Hãy tiết kiệm điện năng." Tôn Vũ biết rõ NM01 khi mô phỏng "Bạch mã" đã phóng ra lam quang rất mạnh, sử dụng không ít điện năng. Về sau lại không được bổ sung, nếu tiếp tục như vậy thì sẽ hao hết điện năng.

Không có hiệu quả của kỹ năng tăng tốc độ ngựa, Trương Cử đuổi theo ở phía sau xem ra cũng rất khó bắt kịp rồi. Sau khi nàng sử dụng "Kỵ tướng", rõ ràng đuổi càng ngày càng gần Tôn Vũ. Không ngờ ngựa của Tôn Vũ đột nhiên tăng tốc, càng chạy càng nhanh, rõ ràng không kém so với kỹ năng "Kỵ tướng" của mình. Nhưng trên đầu Tôn Vũ cũng không xuất hiện chữ võ tướng kỹ...

"Thật tà môn." Trương Cử mắng to: "Không lẽ ngựa hấn cười là hấn huyết bảo mã? Ta thật không tin việc này!" Nàng một bên chửi mắng, một bên ra sức dùng võ tướng kỹ đuổi theo.

Hai người một đuổi một chạy, bỏ rất xa đại quân Ô Hoàn ở phía sau.

"NM01, ngươi còn bao nhiêu điện năng?" Tôn Vũ lo lắng hỏi thăm.

"Chủ nhân, nếu như ta một bên duy trì mã lực, một bên thông thả bổ sung năng lượng mặt trời, đủ cầm cự trong thời gian ba ngày."

Tôn Vũ trong lòng nhẹ nhõm, thầm nghĩ, vậy là tốt rồi, cũng đủ chạy trốn tới Trác huyện. Đến lúc đó dựa vào hương dừng chống đỡ một hồi, sau đó lại chạy đi. Vừa nghĩ đến đó, trên bầu trời đột nhiên gió cuốn mây bay. Mây đen ầm ầm kéo đến trên đầu, một tia chớp nổ vang. Trên bầu trời đột nhiên mưa to rơi xuống.

Không tốt! Tôn Vũ trong lòng kinh hãi. Thảm rồi, lúc trời mưa NM01 không có cách nào bổ sung năng lượng mặt trời.

Quả nhiên, NM01 lập tức báo lại: "Chủ nhân, trên bầu trời có mây đen, ta không thể bổ sung năng lượng mặt trời. Điện năng còn dư nhiều lắm cũng chỉ cầm cự được thêm nửa ngày."

Ôi, cái này là chuyện lớn rồi. Sớm không mưa muộn không mưa, sao lại mưa vào lúc này chứ, muốn giết ta sao? Tôn Vũ trong lòng chán nản, thời gian nửa ngày có thể trốn đi bao xa? Có thể đua với "Kỵ tướng" của Trương Cử được bao lâu?

Hắn lo lắng thoáng nhìn về phía sau. Chỉ thấy cách nửa dặm ở phía sau cũng không thấy Trương Cử có bộ dạng mệt mỏi gì, quất ngựa rất nhanh hướng về mình.

Trên bầu trời mây đen cũng không có dấu hiệu tan đi. Hi vọng đến lúc mặt trời ló ra, thật không có khả năng. Không biết có chỗ nào trú mưa hay không? Tôn Vũ nhìn trái nhìn phải, thấy phía tây nam có một rừng cây nhỏ, hần vội phóng ngựa tiến vào trong rừng. Nhưng mà cây cối trong rừng này thật thưa thớt, cũng toàn là loại cây lá kim, không có cách nào che mưa.

Rừng cây này vô tác dụng rồi, chỉ có thể dùng hết điện năng để chạy trốn. Tôn Vũ buồn rầu nghĩ: nếu như ta cứ trốn tiếp, đến lúc NM01 hết năng lượng mà lại bị đuổi theo, vậy nhất định phải chết.

Nếu như thế, thà dùng chút điện năng còn lại của NM01 tự cường hóa bản thân, liều mạng với Trương Cừ. Phía sau Trương Thuận và Khâu Lực Cừ đã bị bỏ quá xa rồi, chỉ cần kết thúc chiến đấu trong thời gian ngắn, Trương Thuận và Khâu Lực Cừ cũng không đuổi theo kịp.

Hần giao soái kỳ "Công Tôn" cho Triệu Vân phía sau cầm, cắn răng ra lệnh: "NM01, tất trúng!"

Tôn Vũ xoay người, kéo cung, nhắm vào ngựa của Trương Cừ bắn tới. "Tất trúng" có thể nhiều lần bắn rơi "Bôn xạ" của Trương Thuận, nhưng đó là vì mũi tên là vật chết, một khi rời khỏi dây cung sẽ không thể chuyển hướng được nữa, nên Tôn Vũ có thể tính toán tốc độ tương đối, bắn rơi mũi tên của Trương Thuận.

Nhưng Trương Cừ với ngựa của nàng cũng không phải là vật chết, mà đang sống sờ sờ. Nhìn thấy mũi tên bay tới, hồng quang trên thân Trương Cừ lóe lên, con ngựa gần bước tới đột nhiên dõn đi cách đó một thước, làm cho tên của Tôn Vũ bắn vào khoảng không.

"Bắn không trúng, thật đau đầu. NM01, cự lực!" Tôn Vũ cắn chặt răng, quyết định liều mạng với Trương Cừ. Hần vươn tay cầm lấy đại chùy treo trên đùi ngựa, ánh chùng một chút, sau đó ghim ngựa quay lại.

Trương Cừ thấy Tôn Vũ quay ngựa, biết rõ hần muốn liều mạng với mình. Nàng ha hả cười, thúc ngựa giờ thương, nghênh đón Tôn Vũ.

Hai ngựa tiến đến gần nhau. Tôn Vũ vung lên đại chùy, Trương Cừ lại phóng ngựa nhẹ nhàng tránh qua. Võ tướng kỹ của nàng then chốt là ở điều khiển ngựa. Con ngựa được hồng quang của nàng bao quanh, tiến lui tự nhiên, giống như một bộ phận thân thể của nàng vậy.

Thực sự là một tên khó chơi, Tôn Vũ trong lòng buồn bực. Hần khua vài chùy, đều bị Trương Cừ nhẹ nhàng tránh được.

Trương Cừ cười to nói: "Tên nam nhân nhà ngươi thật thú vị, lại có thể cùng nữ nhân so tài cao thấp."

Tôn Vũ chẳng buồn nói với nàng, một chùy lại tiếp một chùy, hần cảm giác được điện năng của NM01 đang dần hết, cánh tay hần càng ngày càng đánh không ra lực. Nhưng Trương Cừ dựa vào cười ngựa, bên người tiến lui tự nhiên, bất kể Tôn Vũ dùng sức thế nào, cũng đánh không trúng nàng.

"Bíp! Điện năng sắp sửa hết." thanh âm điện tử của NM01 vang lên trong tai: "NM01 hiện tại chuyển sang hình thức ngủ đông... Khi trời sáng lại tự động kích hoạt..."

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Viện Quân Không Tưởng Được

Mà thôi, ta nghĩ không ra Tôn Vũ này lại chết ở đây. Tôn Vũ ném đại chùy đi, một tay ôm lấy Triệu Vân, một tay ôm lấy Công Tôn Toàn, than thở: "Ta là nam nhân mà quá vô dụng. Trước khi chết tưởng làm anh hùng, đáng tiếc chuyện anh hùng cứu mỹ nhân thất bại rồi. Chuyện này truyền tới thế giới kia của ta, không biết bao nhiêu kẻ xuyên việt phải cười chết mất."

Triệu Vân nghe những lời này, sắc mặt căng thẳng, vội vươn đôi tay nhỏ bé trắng trẻo ôm lấy cổ Tôn Vũ, khóc ròng nói: "Tiên sinh, chúng ta phải chết sao? Ta không muốn... Ta không muốn chết a..."

Sắc mặt Công Tôn Toàn bình tĩnh, nàng ôn nhu nói: "Chết cũng không có gì, có thể cùng Tầm Chân làm bạn mà chết, dù chết cũng không hối tiếc. Tầm Chân... Trước khi chết ta có một thỉnh cầu... Ngươi có thể ở rể Công tôn gia không?"

Ách, đừng ngốc nghếch như vậy chứ nhuyền muội tử. Ở thế giới của ta ở rể là một sự tình mất mặt, dù chết cũng không thể ở rể bậy bạ a. Tôn Vũ lau mồ hôi, nói: "Bá Khuê, lúc này là lúc nào, ngươi còn suy nghĩ cái chuyện này... Sau này chúng ta sẽ nói lại!"

Ba người ở chỗ này bỏ ý nghĩ chống cự mà bắt đầu tán gẫu, vứt bỏ Trương Cừ ở bên cạnh dờ khóc dờ cười. Ba người này là đồ thần kinh à? Nàng giờ thương lên, ha ha cười nói: "Nếu đã bỏ ý định chống cự, vậy ngoan ngoãn chịu chết đi." Nói xong nàng giục ngựa, phóng về phía ba người, giờ cao thiết thương tỏa ra hàn quang dày đặc, chiếu lên khuôn mặt thất sắc tái nhợt của ba người.

Ngay tại thời điểm nguy kịch này!

Trong rừng cây, một thanh trường mâu đen như mực đột nhiên bay ra. Nó mang theo một cỗ lực lượng thật lớn như từ trên trời giáng xuống, xuyên qua màn mưa và khoảng không, “Keng” một tiếng, cắm ở giữa Tôn Vũ và Trương Cử.

Trường mâu cắm xiên vào đất, hơn phân nửa lưỡi mâu nằm trong lòng đất, nửa còn lại cùng cán mâu rung động trong không trung. Lực tay thật mạnh, không biết người nào có sức lực có thể ném thanh trường mâu như vậy. Sau khi cắm vào đất cán mâu còn không ngừng rung động.

Một mâu này làm Trương Cử sợ đến mức vội vàng kim ngựa lại. Chiến mã dựng đứng lên, phát ra tiếng “Hĩ” thảm thiết.

“Ai đó?” Trương Cử giật dử quát lớn: "Người nào duì mù như vậy, dám ngang nhiên ám toán bản tướng quân?"

“Hừ, nếu thực sự muốn ám toán người, hiện tại người đã bị thanh mâu đâm xuyên qua rồi.” Trong rừng cây có một người chậm rãi cười ngửa đi tới. Bởi vì màn mưa dày đặc nên không thấy rõ tướng mạo, nhưng bóng người lộ ra trong mưa cho thấy nàng là một thiếu nữ, thân hình mảnh mẽ, một đầu tóc ngắn.

Tôn Vũ không cần xem bộ dạng của nàng, chỉ cần nhìn thanh mâu kia là biết ai tới rồi!

Trường mâu cắm trong đất tuy chỉ lộ ra một đoạn lưỡi mâu nhỏ. Nhưng nhìn đoạn mâu uốn lượn, Tôn Vũ đã biết nó là binh khí gì, đó là trượng bát xà mâu!

Đúng vậy, trượng bát xà mâu!

Toàn bộ thời đại Tam Quốc, trừ trượng bát xà mâu của Trương Phi, không có một thanh binh khí nào có hình dạng như vậy.

Trong rừng cây, lúc này kỳ sĩ cuối cùng đã đi qua màn mưa, tới giữa bãi đất, quả nhiên là một thiếu nữ. Nàng có làn da lúa mạch khỏe mạnh, tóc ngắn, tinh thần sáng láng, khuôn mặt thanh thoát tươi cười. Nàng đi tới giữa bãi đất, nhẹ nhàng nhổ lên trượng bát xà mâu đang cắm dưới đất, tiện tay giống như không mất chút công sức nào, thanh mâu đã trở lại trên lưng.

Quả nhiên là cô gái bán thịt heo tại Trác huyện mấy ngày trước, Trương Phi Trương Dực Đức!

Tôn Vũ vừa thấy nàng, mừng rỡ nói: “Trương Phi, người tới đây thật rồi! Ồ? Không phải người và hai tỷ tỷ cùng nhau đi về hướng nam đánh giặc Hoàng Cân sao? Như thế nào lại đi đến phía đông bắc Trác huyện rồi?”

Trương Phi bừa bãi nói: “Đều do nhị tỷ của ta. Nàng muốn dẫn đường, nói cái gì công phu tìm đường nếu đứng thứ hai, thiên hạ sẽ không có người thứ nhất. Kết quả đi tới đi lui, không biết đi như thế nào đến nơi này rồi, đây rốt cuộc là địa phương nào? Thật là gặp quý!”

Ta đồ mò hôi, đi nhầm đường như thế nào mới có thể hướng về phía nam, kết quả lại xuất hiện ở phía đông bắc? Tôn Vũ đầu đầy mồ hôi nói: "Người nói là... Phía sau người còn có Lưu Bị và Quan Vũ cũng đã tới rồi?"

Trương Phi nhún vai nói: "Đúng vậy, vẫn còn ở trong rừng chứ đâu. Để nhị tỷ của ta dẫn đường, thật không thể dựa vào. Ta chịu không nổi nàng, tự mình đi tìm đường, kết quả nhìn thấy người cùng nàng ta đánh nửa ngày, đánh tới đánh lui rồi lại dừng lại, thật không thú vị a. Nay, do người không còn sức hay là cảm thấy không thể đánh thắng rồi, thế nào đột nhiên ngừng tay vậy? Ta thấy người đôi tới đôi lui võ tướng kỹ, nhìn có vẻ rất vui mắt."

Tôn Vũ cười khổ nói: "Không còn hơi sức rồi. Người xem ta ôm một người, sau lưng lại có một người, sức lực tiêu hao rất nhanh."

Hai người gặp nhau thì bắt đầu nói chuyện phiếm, rõ ràng không đem Trương Cử đặt ở mắt. Tôn Vũ nhìn thấy Trương Phi nên không còn sợ nữa. Trương Phi bản tính thô hào, căn bản không nghĩ tới Trương Cử. Việc này làm cho Trương Cử càng tức giận, nàng hét lớn một tiếng nói: "Thật quá thể, không coi ai ra gì, không thấy ta còn đứng tại đây sao? Các người muốn nói chuyện, xuống địa phủ mà nói đi!"

Trương Cử nhìn khí thế biết thiếu nữ tên gọi Trương Phi này là kinh địch. Nàng không dám chậm trễ, hồng quang trên thân lóe lên, hai chữ "Kỵ tướng" hiện trên đỉnh đầu. Người mượn thể ngựa, nhân mã hợp nhất, hướng về phía Trương Phi đâm tới một thương.

"Hừ!" Trương Phi cười nói: "Cư nhiên ngay cả ta cũng đánh, cường đạo Ô Hoàn thật thú vị. Ta đã sớm nhìn bọn giặc Ô Hoàn các người không vừa mắt rồi. Người đã muốn đánh, chớ trách ta không khách khí." "Hừ!" Trương Phi cười nói: "Cư nhiên ngay cả ta cũng đánh, cường đạo Ô Hoàn thật thú vị. Ta đã sớm nhìn bọn giặc Ô Hoàn các người không vừa mắt rồi. Người đã muốn đánh, chớ trách ta không khách khí."

Trương Phi liền đưa tay gỡ trượng bát xà mâu trên lưng xuống. Nhìn Trương Cử mang theo hồng quang vọt tới, Trương Phi ha ha cười nói: "Đối phó với loại tôm binh tướng tép nhà người, ta ngay cả võ tướng kỹ cũng chẳng muốn dùng." Nàng vươn tay nâng xà mâu lên, tiện tay đâm tới một mâu.

Một mâu này nhanh như chớp, khí thế mạnh mẽ vô cùng, luận tốc độ, so với "Thương tướng" của Nghiêm Cương còn nhanh hơn, xét uy lực, ngay cả màn mưa dày đặc cũng bị nàng đâm thủng một lỗ.

Trương Cử thất kinh, liều mạng giục ngựa muốn tránh ra. Nhưng nàng đem "Kỵ tướng" phát huy đến cực hạn, cũng không thể tránh thoát một mâu thần kỳ này của Trương Phi. "Phập", một âm thanh vang lên, trượng bát xà mâu đâm vào ngực Trương Cử, máu tươi bắn ra, thân thể Trương Cử ngã về phía sau, thiếu chút nữa té rớt xuống ngựa.

Nhưng nàng không hổ là "Kỵ tướng", trúng một kích nặng như thế, còn không ngã ngựa. Nàng cắn răng, siết chặt dây cương, thúc ngựa chạy trốn chết.

Trương Phi cười khẽ một tiếng nói: "Thật không can đảm chút nào, đánh một cái đã chạy rồi."

Tôn Vũ vốn đang muốn xem võ tướng kỹ của Trương Phi rồi cuộc là gì. Kết quả... Trương Phi tiện tay đâm một mâu đã đem "Kỵ tướng" đẩy lùi. Thấy vậy Tôn Vũ cảm giác hàm răng tê tê.

Lúc này nghe Trương Phi nói Trương Cừ chạy rồi, hấn mới cả kinh, vội vàng nói: "Không hay, đuổi theo nàng. Theo sau nàng còn có bốn vạn đại quân, để nàng chạy sẽ rất phiền phức."

"Dọa người à? Bốn vạn?" Trương Phi trợn mắt hét lớn: "Nhiều như vậy? Trời ạ, sớm biết vậy ta đem một mâu đâm chết nàng, người đâu rồi?" Trương Phi quay đầu nhìn lại.

Trương Cừ lúc này đã chạy thật xa. Sức chiến đấu của nàng tuy rằng rất kém cỏi, nhưng thuật cưỡi ngựa lại đặc biệt xuất sắc, tuy chịu trọng thương nhưng vẫn chạy rất nhanh, chỉ chớp mắt đã không thấy bóng dáng.

"Ách... Sơ suất rồi." Trương Phi buồn bực, sau đó quay đầu nói với Tôn Vũ: "Người biết chuyện gì xảy ra, sớm nói một chút nàng ta còn có hậu viện, ta đã không thả người."

Khục, ta còn muốn hỏi người là chuyện gì xảy ra chứ. Kia là giặc cướp ô hoàn, gặp mặt đương nhiên phải giết tại trận, nào có đạo lý cùng nàng chơi đùa. Tôn Vũ ngán ngẩm lắc đầu, nghĩ thầm: cô nàng này là Trương Phi, không thể nói lý. Ta không cần nói những lời vô dụng này rồi.

Lúc này Công Tôn Toàn nằm trong lòng Tôn Vũ khẽ giẫy thân mình, ôn nhu nói: "Vị nghĩa sĩ này là Trương Phi?"

Tôn Vũ gật đầu.

Công Tôn Toàn nói: "Ta ơn nghĩa sĩ cứu giúp! Trước tiên đừng ở chỗ này hàn huyên, chúng ta mau mau tiếp tục đi tới hướng tây. Chần chừ tại nơi đây, đại quân Trương Thuần đến rồi, vị nghĩa sĩ này đâu có lợi hại, cũng đánh không lại bốn vạn đại quân. Muốn trò chuyện thì chúng ta vừa đi vừa trò chuyện."

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23: Trương Phi! Đấu Thần!

Trương Phi nghe lời này cũng cảm thấy có lý. Nàng vỗ vỗ đầu, cười nói: "Ồi chào, nếu là một nghìn người, ta còn không để vào mắt. Có điều... bốn vạn hơi có chút nhiều, nên chạy trốn là hơn. Nhưng mà hai vị tỷ tỷ của ta mang theo hương đung còn ở trong rừng cây, ta phải đi tìm các nàng cùng chạy, nếu không bọn họ cũng sẽ bị cuốn vào đại quân Ô Hoàn."

Tôn Vũ nghe được trong lòng khẽ động. Nếu như một mình đơn độc chạy trốn, hiện tại NM01 không có điện, thực sự rất nguy hiểm. Không bằng ta ở lại bên cạnh Lưu Quan Trương. Tuy rằng không biết võ tướng kỹ của ba người bọn họ đến cùng là cái gì, nhưng khẳng định sẽ không quá kém.

Có ba kẻ bản lĩnh này ở cùng, an toàn tương đối được đảm bảo. Hấn ghim ngựa, nói với Trương Phi: "Ta có thể đi cùng các người không?"

Trương Phi hì hì cười nói: "Đương nhiên có thể. Có điều ta báo trước cho rõ, không được ra cái đề mục gì mà ba loại thịt lợn mỗi loại ba cân để trên chộc ta. Ta sẽ đánh người đó."

Mồ hôi Tôn Vũ chảy thành dòng, vội gật gật đầu. Trương Phi lại nói: "Còn có, ngàn vạn không thể nói đến râu mép của nhị tỷ ta. Nói cái gì đều có thể, nếu nói đến râu mép của nàng, nàng sẽ đánh người. Nàng đánh người... rất đáng sợ, so với ta còn đáng sợ hơn."

"A?" Tôn Vũ trong lòng hiểu kỳ. Lưu Quan Trương không phải đều biến thành nữ nhân sao, nữ nhân thì dính gì tới râu mép?

Lúc này Công Tôn Toàn nằm trong lòng Tôn Vũ khẽ giẫy dụa, thấp giọng nói: "Tầm Chân, chúng ta đi cùng vị nghĩa sĩ này có sao không? Chớ làm phiền hà người ta. Nếu như làm hại ba tỷ muội các nàng cũng rơi vào vòng nguy hiểm, chúng ta thật không yên lòng."

"Không có việc gì, họ rất lợi hại." Tôn Vũ khẽ an ủi nói.

"Lợi hại nữa cũng không được a, biết rõ có nguy hiểm còn dẫn tới người khác theo mình, làm như vậy không đúng." Công Tôn Toàn ôn nhu nói: "Tầm Chân, người muốn làm một anh hùng hảo hán đội trời đạp đất, không thể nhờ người khác che chở kiểu này."

Ta ghét, ta chỉ là một khoa học gia, không phải siêu nhân. Ta trước đây được viện khoa học quốc gia che chở, mấy ngày trước lại nhờ che chở tại Công Tôn gia, hiện tại nhờ Lư Quan Trương che chở có cái gì không được. Ta không cần làm cái gì anh hùng hảo hán đội trời đạp đất. Tôn Vũ trong bụng trầm nghĩ, nhưng nữ nhân thì phải dụ dỗ. Hắn trong lòng chợt động, đột nhiên nhớ lại, trong Tam quốc ở cái thế giới kia của mình, Lư Bị và Công Tôn Toàn là sư huynh đệ đồng môn, đều là môn hạ của đại nho Lô Thực. Tại thế giới này nói không chừng cũng là như thế.

Hắn thăm dò Công Tôn Toàn: "Ngươi có biết một người gọi là Lư Bị Lư Huyền Đức không?"

Công Tôn Toàn ôn nhu nói: "Biết, nàng là bạn đồng môn của ta, thế thì sao?"

Tôn Vũ vui mừng, chỉ cần các ngươi là đồng môn, vậy là tốt rồi. Hắn giả bộ khó xử nói với Trương Phi: "Trương cô nương, ta suy nghĩ một chút, có lẽ không nên đi chung với các ngươi. Đại quân Ô Hoàn đang truy sát chúng ta, nếu như chúng ta đi cùng các ngươi, sẽ mang phiền phức cho các ngươi."

Hắn dừng một chút, lại nói: "Thay ta hỏi thăm tới đại tỷ Lư Bị của ngươi, nói ta hay mặt nha hoàn cảm ơn nàng lần trước tặng cho một đôi giày rom." Hắn cố ý nói đồng nói tây đem hai chữ Lư Bị nói ra.

Quả nhiên, Công Tôn Toàn nghe đến Lư Bị, hai mắt sáng ngời. Nàng nhin không được nói với Trương Phi: "Tỷ tỷ của ngươi gọi là Lư Bị?"

Trương Phi ngạc nhiên nói: "Đúng vậy, gọi là Lư Bị, thế nào? Ngươi biết nàng sao?"

Công Tôn Toàn than thở: "Ta với nàng là bạn thân giao, đáng tiếc nhiều năm không gặp mặt. Ngươi cũng thay ta hỏi thăm đại tỷ của ngươi. Ta và Tầm Chân bây giờ còn phải chạy trốn tiếp về hướng tây, hiện tại không thể gặp nàng rồi."

Trương Phi vừa nghe lời này, liền không thuận theo, lớn tiếng nói: "Ngươi là bạn thân giao của đại tỷ ta?"

“Đúng vậy!”

"Ô Hoàn truy sát ngươi?"

“Đúng vậy!”

"Thật to gan, bọn giặc Ô Hoàn dám truy sát bạn thân giao của đại tỷ!" Trương Phi giận dữ!

Công Tôn Toàn: "..."

Trương Phi hét lên: "Các ngươi cùng đi theo ta vào trong rừng gặp đại tỷ. Hừ hừ, lũ giặc Ô Hoàn, bốn vạn quân thì thế nào. Cứ để bọn chúng tới, để cho bọn chúng xem bản lĩnh của Trương Phi ta!"

Công Tôn Toàn không muốn liên lụy tới nàng, ra sức thoái thác. Trương Phi thì chết cũng không cho Công Tôn Toàn bỏ đi, đưa tay vỗ “Bộp bộp” vào bộ ngực cao vút của mình nói: "Ngươi yên tâm, liên lụy không tới chúng ta đâu."

Hai người nói tới nói lui nửa ngày, Tôn Vũ chỉ đứng một bên nhìn trò vui.

Đúng lúc này, phía đông bắc vang lên tiếng vó ngựa ầm ầm. Ngay cả tiếng mưa to cũng bị âm thanh này lấn át. Kỵ binh Ô Hoàn cuối cùng đã đuổi kịp.

Chỉ thấy Trương Thuận và Khâu Lực Cự chạy ở phía trước, theo sau là vô số kỵ binh, tràn khắp mọi nơi.

Trương Phi quay đầu lại nhìn, hi hi, thật đúng là tới rồi. Nàng cảm trọng bát xà mâu trên tay, lớn tiếng nói: "Vị Công Tôn tỷ tỷ này, ngươi hãy xem ta giết bọn chúng người ngã ngựa đổ. Dám truy sát bằng hữu của tỷ ta, quả thực là buồn cười, phải giáo huấn bọn chúng một chút."

Công Tôn Toàn khẩn trương nói: "Bọn chúng có bốn vạn người... Ngươi một mình làm sao được... Mau chạy đi..."

Trương Phi không để ý tới nàng, cầm đầu cầm cổ ghim ngựa phóng về hướng đông bắc. Nàng nhẹ nhàng vung lên trọng bát xà mâu, đột nhiên một luồng ánh sáng màu vàng trên người nàng phóng ra. Đầu khí nhẹ nhẹ theo trong cơ thể nàng dấy lên, mưa tầm tã dính vào nàng lúc trước, giống như bị một bức tường khí không nhìn thấy ngăn trở, chảy xuống bên cạnh thân thể nàng.

Chùm ánh sáng màu vàng kia chậm rãi ngưng tụ trên đỉnh đầu nàng thành hai cái chữ lớn màu vàng óng — "Đấu thần!"

"Kim sắc!" Công Tôn Toàn vừa nhìn thấy võ tướng kỳ của nàng, liền trợn mắt há mồm: "Võ tướng kỳ đỉnh cấp!"

Trương Phi quay đầu lại ha ha cười, lớn tiếng nói: "Xem ta đại phá Ô Hoàn một trận." Nàng vỗ cổ ngựa, chiến mã vọt về phía trước, ánh sáng màu vàng bao trùm cả người lẫn ngựa, kể cả trọng bát xà mâu. Hai chữ lớn "Đấu thần" trong màn mưa mờ mịt có vẻ đặc biệt chói mắt.

Lúc này đại quân Ô Hoàn đã cùng tiến tới một chỗ. Trương Cự chịu trọng thương đang theo phía sau đại vương Ô Hoàn “Di thiên tướng quân” Trương Thuận. Nàng nói với Trương Thuận: "Trong rừng đột nhiên có một thiếu nữ tên gọi Trương Phi chạy ra, ngay cả võ tướng kỳ cũng không dùng đã đâm ta bị thương rồi..."

Trương Thuận bĩu môi, không tin nói: "Điều này sao có thể? Người không cần võ tướng kỳ sao có thể là đối thủ của ngươi?"

Nói đến đây, nàng ngừng đầu nhìn, chỉ thấy Trương Phi mang theo kim quang bao trùm vọt tới trước mặt nàng. Trước thế xông của nàng, ngay cả mưa to cũng giống như tự động tránh ra một cơn đường.

"A? Kim sắc! Đấu thần!"

Trương Thuận kinh hãi!

Khâu Lực Cự kinh hãi!

Trương Cự kinh hãi!

Toàn quân Ô hoàn kinh hãi!

Trương Phi mang theo khí thế bài sơn đảo hải, vọt tới trước quân Ô Hoàn, hét lớn: "Ta là Yến nhân Trương Dực Đức, ai dám cùng ta quyết một trận tử chiến?"

Một tiếng rống lên, thanh âm giống như đao thương đâm vào người, đấu khí phá tan trời đất. Một luồng sát khí không cách nào nhìn thấy phá mưa mà tới. Đại quân Ô Hoàn nhất thời bị tiếng rống này làm chấn động người ngã ngựa đổ.

Chiến mã hí vang, binh lính gào thét. Trương Phi còn chưa ra tay, đại quân Ô Hoàn đã bắt đầu dao động.

"Chuyện này... Chuyện này sao có thể?" Trương Thuận bị dọa sốc. Nàng gỡ cung sẵn trên lưng xuống, hét lớn: "Thông báo tam quân. Quân địch chỉ có một người, sợ cái gì? Kẻ cả là võ tướng đỉnh cấp kim sắc, chúng ta có bốn vạn người cùng tiến lên, còn sợ nàng sao?"

Hồng quang trên thân Trương Thuận lóe lên, "Bôn xạ", bắn về phía Trương Phi. Lệnh kỳ vung lên, đại quân Ô Hoàn có lấy hết dũng khí, phóng về hướng Trương Phi!

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chiến Thần Đeo Râu Quan Vũ

Ở phía xa Công Tôn Toàn nằm ở trong lòng Tôn Vũ, nhìn Trương Phi hóa thành một thân ảnh kim sắc tung hoành ở trong quân Ô Hoàn, giống như mãnh hổ vào đàn dê. "Bôn xạ" của Trương Thuận bắn tới thì Trương Phi nhẹ nhàng khua xà mâu đánh bay mũi tên đi. Khâu Lực Cự mang theo "Tập hán" tiến lên, còn chưa đến gần, Trương Phi quét xà mâu qua, kỵ binh Ô Hoàn ở bên người bay loạn đầy trời, Khâu Lực Cự sợ đến mức lui lại không ngừng.

Vàng sáng kim sắc đi đến chỗ nào, kỵ binh Ô Hoàn ở đó giống như rom rạ dồn dập ngã xuống ngựa, thực giống như một đồng hình nhân bằng giấy.

Công Tôn Toàn ho nhẹ một tiếng, than thở: "Vây... Đây là uy lực của võ tướng kỹ đỉnh cấp kim sắc 'Đấu thần' ư? Quả thực là địch vạn người! Tầm Chân... Ngươi đã sớm biết rằng Trương Phi lợi hại như vậy rồi sao?"

Tôn Vũ nghe mà mặt già ửng đỏ, hần cười nói: "Ta chỉ biết rõ nàng rất lợi hại, không biết nàng lại lợi hại như vậy."

Công Tôn Toàn ôn nhu nhìn Tôn vũ, dựa vào lòng hần nói: "Không cần xem nữa, trận này không biết phải đánh bao lâu. Trương Phi cho dù lợi hại thế nào, ở giữa bốn vạn đại quân cũng không làm gì được. Chúng ta vào trong rừng tìm hai vị tỷ tỷ của nàng, mời họ đến giúp nàng đi. Ta cũng lâu rồi chưa thấy Lưu Huyền Đức rồi, vừa vận dịp này gặp nàng."

Tôn Vũ ừ một tiếng, ghim ngựa đi vào trong rừng cây. Vốn dựa vào NM01, muốn tìm người trong rừng thật sự nhẹ nhàng như một bữa ăn sáng. Nhưng mà NM01 đã hết năng lượng, Tôn Vũ đành phải tự mình đi tìm.

Hai người tiến vào rừng, vẫn có thể nghe phía đông bắc hò hét rung trời. Kim quang, hồng quang trong màn mưa rực rỡ lóa mắt.

Tôn Vũ cười nói: "Hò hét lớn như vậy, ta đoán hai tỷ tỷ của Trương Phi cũng nghe được. Bọn họ hẳn là đang đi về hướng này. Hai người đó cũng không phải là đèn đã cạn dầu, chờ bọn họ đến rồi, đại quân Ô Hoàn chỉ sợ hồng bét."

Công Tôn Toàn ngạc nhiên nói: "Ngươi cũng nhận biết Lưu Huyền Đức với vị tỷ muội kia của nàng? Năm đó ta và Lưu Huyền Đức cùng học tập, thực tình cũng không biết nàng có võ tướng kỹ gì. Nhìn nàng ôn nhu như nước, thật khó tưởng tượng cảnh nàng ra trận giết địch."

Tôn Vũ nhún vai nói: "Ta cũng chỉ có gặp nàng một lần, không biết võ tướng kỹ của các nàng là gì, nhưng khẳng định sẽ không kém."

Lúc này mưa to tầm tã, Công Tôn Toàn, Tôn Vũ, Triệu Vân ba người đều ướt đẫm. Quần áo Công Tôn Toàn đều ướt rồi, có chút khó chịu. Nàng lại dựa vào người Tôn Vũ, cảnh tượng này thật hết sức kiều diễm. Thân thể lồi lõm của Công Tôn Toàn lúc ẩn lúc hiện, hé ra khuôn mặt mấp cở đỏ bừng.

Đáng tiếc đời trước Tôn Vũ mỗi ngày đều chỉ tiếp xúc với khoa học, không phải viết chương trình thì là nghiên cứu ba định luật của người máy, đối với phương diện tình cảm hiểu biết rất thấp. Về chút tình cảm ôm ấp của nữ nhân này Tôn đầu gối chính là nhìn không ra. Hắn đang ngóng cổ trong rừng cây ra sức tìm Lư Bì và Quan Vũ.

Triệu Vân tựa ở trên lưng Tôn Vũ đột nhiên toàn thân run rẩy. Nàng là một tiểu la ly, không giống như Công Tôn Toàn thường luôn đánh trận. Mấy ngày nay lo lắng sợ hãi, đã sắp sụp đổ đến nơi. Hiện tại lại bị mưa to xối ướt, thể lực tiêu hao rất nhanh, sắc mặt nàng tím tái vì lạnh, cả người run rẩy không ngừng.

Tôn Vũ lại đành phải ôm Triệu Vân trước ngực, mỗi tay ôm một người.

Triệu Vân lẩm bẩm: "Ta đói bụng..."

Ách... Tiểu nha đầu ngoại trừ ăn, không có đòi hỏi điều gì khác. Tôn Vũ đau đầu, hắn lấy trong ngực ra một cái bánh bị nước mưa ngấm ướt, nhét vào tay Triệu Vân.

Triệu Vân mừng rỡ, dùng đôi tay nhỏ bé trắng như tuyết nắm chặt cái bánh, ăn ngấu nghiến. Trong chốc lát nàng đã ăn sạch sẽ cái bánh, còn chưa thỏa mãn mà nhìn Tôn Vũ, tựa như đang nói: "Cho ta thêm một cái."

Ta thực sự thua người rồi... Tôn Vũ lắc đầu nói: "Từ Long, bản thân ta cũng chưa ăn. Lần này từ thành Quán tử vội vàng vàng trốn đi, ta chỉ mang một ít đồ ăn như vậy."

Triệu Vân vừa nghe không có cái ăn, mặt liền hiện lên vẻ thất vọng. Nàng mếu máo, nhìn như sắp khóc.

Lúc này trong rừng cây vang lên một giọng nữ nhân ôn nhu nói: "A, vị tiểu muội muội này, ta có đồ ăn ngon đây." Theo thanh âm vang lên, một đám người từ trong rừng cây đi tới.

Dẫn đầu là nữ nhân mới nói lời vừa rồi. Nàng một tay siết dây cương đi tới, tay kia giơ lên một chiếc ô bằng giấy dầu màu hồng. Tôn Vũ quay đầu lại nhìn. Người đến ước chừng hai mươi tuổi, dịu dàng thanh tú, khuôn mặt hòa ái dễ gần, ăn mặc đoan trang, chính là Lư Bì Lư Huyền Đức.

Lư Bì mỉm cười với Tôn Vũ, xem như là chào hỏi, sau đó đi tới bên người Tôn Vũ, lấy ra một cái bánh bao trắng không dính một giọt nước đưa cho Triệu Vân, cười nói: "Ăn đi, cái này rất thơm."

Triệu Vân cũng không cần biết là ai cho, có đồ ăn là vui vẻ rồi. Nàng nói một tiếng cảm tạ, sau đó cầm cái bánh bao ngồi gặm. Cái bánh bao này so với cái bánh ẩm nước của Tôn Vũ ngon hơn nhiều. Triệu Vân ăn đến rơi nước mắt.

Tôn Vũ thấy Lư Bì xuất hiện, trong lòng bình tĩnh lại, ôm quyền với nàng, cười nói: "Lư cô nương, chúng ta lại gặp mặt."

Lúc này Công Tôn Toàn cũng rất vui nói: "Huyền Đức muội tử, là ta, Bá Khuê!"

Lư Bì nghe vậy thì nhìn lại, cũng nhận ra Công Tôn Toàn. Hai người khi còn bé đã đi học theo Lô Thực, sau khi lớn lên lại chưa từng gặp lại, lúc này vừa thấy nhau, liền vui mừng thôn thức.

"Khục!" Tôn Vũ vội nói: "Hiện tại không phải thời gian ôn lại chuyện cũ. Trương Phi còn đang đại chiến với quân Ô Hoàn. Lư cô nương, mau nghĩ biện pháp giúp Trương Phi cô nương đi. Đối phương có bốn vạn đại quân, sợ rằng nàng ta không đấu lại được."

"A?" Lư Bì nghe được liền cả kinh, nàng vỗ ngực nói: "Nhiều như vậy sao? Không ổn, ta... ta phải giúp tam muội." Nói xong Lư Bì ném ô đi, từ trên lưng rút ra một đôi thư hùng song kiếm. Hóa ra đôi kiếm này nằm giao nhau trên lưng nàng, vừa rồi không có ai chú ý tới.

Ánh sáng trên người nàng lưu động. Tôn Vũ biết nàng muốn phóng võ tướng kỹ, vội ngưng thần quan sát, muốn nhìn một chút võ tướng kỹ của Lư Bì đến cùng là gì.

Chỉ thấy trên thân Lư Bì hiện lên ánh sáng màu lam, xem ra là võ tướng kỹ cao cấp, cùng cấp với "Bạch mã" của Công Tôn Toàn. Tôn Vũ trong lòng thầm nghĩ: Lư Bì hẳn là kém một chút so Quan Vũ và Trương Phi, võ tướng kỹ lam sắc cũng là điều bình thường. Nếu như nàng là kim sắc thì có phần không hợp lý rồi.

Song võ tướng kỹ của Lư Bì còn chưa xuất ra, phía sau nàng đột nhiên một kỵ binh chạy vội ra, luôn miệng hét lớn: "Không được dùng đại tỷ. Võ tướng kỹ của người ngàn vạn không được dùng!"

Nghe những lời này, Lư Bì đem lam quang thu lại, quay đầu lại nói: "Tam muội gặp phải nguy hiểm, bốn vạn đại quân a, ta không dùng võ tướng kỹ làm sao cứu nàng được?"

Trong rừng cây phía một thiếu nữ khoảng mười tám tuổi chạy ra. Nàng mặc một bộ thiết giáp, bên ngoài áo giáp lại có một bộ trường sam màu lục. Thoạt nhìn vẫn không ra văn, võ không ra võ, tay cầm một thanh trường đao thật lớn, sắc mặt hồng hào, cầm đeo một... bộ râu dài.

Tôn Vũ vừa thấy bộ râu kia, nhất thời kinh hãi thất thanh nói: "Nữ nhân làm sao lại có râu dài như vậy?"

Thiếu nữ mới tới vừa nghe lời nói của Tôn Vũ, lập tức trừng mắt liếc hắn, lầm bầm đạo: "Ta đeo râu giả, có đẹp không?"

"Không..." Tôn Vũ đang muốn nói nhìn không đẹp, rất khó nhìn, nhưng hắn trong lòng đột nhiên cả kinh, nữ nhân này... Nhìn bộ dạng của nàng, nhìn thanh trường đao trên tay, người này khẳng định chính là Quan Vũ Quan Vân Trường. Vừa rồi Trương Phi từng nói qua, nhất thiết không thể nói râu của Quan Vũ không đẹp. Nếu nói nàng sẽ đánh người. Quan Vũ đánh người so Trương Phi càng hung ác...

Tôn Vũ mới nói chữ "Không", đã thấy Quan Vũ mắt xéch lên, sắp tức giận. Hắn vội chuyển lời nói: "Không sai, không sai! Bộ râu thật xinh đẹp, thực xứng với danh xưng mỹ nhiệm nương!" Hắn nhớ tới Quan Vũ trong thế giới kia của mình cũng xưng là mỹ nhiệm công, bèn đổi thành mỹ nhiệm nương.

Quan Vũ vừa nghe lời này liền mừng rỡ. Nàng chạy đến bên người Tôn Vũ, vỗ vỗ vai, cười to nói: "Ngươi nói rất đúng. Ngươi là người đầu tiên khen râu của ta dễ coi. Ha ha ha, còn giúp ta lấy biệt hiệu mỹ nhiệm nương, ta thích. Về sau ta gọi là mỹ nhiệm nương Quan Vũ! Ha ha ha! Khục khục, xem ngươi khen râu của ta, có yêu cầu gì tùy ý nói đi. Chỉ cần Quan Vũ ta làm được, sẽ hết sức giúp ngươi, ha ha ha."

Ta ngất, Quan Vũ là như vậy sao? Tôn Vũ trong lòng đồ mồ hôi.

Lúc này Lưu Bị vội la lên: "Nhị muội, đừng nói tới chuyện râu mép nữa, tam muội còn đang đánh với đại quân Ô Hoàn, ngươi mau nhìn về phía đông bắc... Chúng ta phải giúp nàng a. Vậy... hay là ta sử dụng võ tướng kỹ đi."

Quan Vũ vừa nghe lời này, vội nói: "Đại tỷ, võ tướng kỹ của ngươi ngàn vạn không được dùng. Ngươi dùng kỹ năng kia một lát, thiên hạ sẽ đại loạn. Cứ để ta đi cứu tam muội đi. Ngươi nhớ kỹ, nhất thiết không được dùng võ tướng kỹ."

Lưu Bị thật ra biết nghe lời nói phải. Nàng cầm lại song cổ kiếm, nhặt lại chiếc ô lên, sau đó nói: "Được rồi, ta cũng biết võ tướng kỹ của mình không ổn lắm, có lẽ không dùng thì tốt hơn. đành nhờ ngươi đi hỗ trợ tam muội rồi."

Tôn Vũ nghe được trong lòng ngửa ngác. Võ tướng kỹ của Lưu Bị rốt cuộc là cái gì? Làm sao mà các nàng nói nó dường như rất kinh khủng. Ngay cả Quan Vũ nghe Lưu Bị muốn dùng kỹ năng đều sợ biến sắc.

Lúc này phía đông bắc kim quang bùng phát. Tiếng hô hoán càng ngày càng lớn, hiển nhiên Trương Phi cùng với quân Ô Hoàn quân đánh nhau tới thời điểm máu chảy.

Lưu Bị nói: "Nhị muội, ngươi có cần mang thêm người không? Chúng ta mang theo năm trăm hương dũng, có thể có tác dụng?"

Quan Vũ lắc đầu: "Những hương dũng này còn chưa được huấn luyện tốt, để cho bọn họ đứng đây chờ đi. Bốn vạn đại quân Ô Hoàn, hương dũng còn chưa tiến lên đã bị dọa cho chết khiếp. Chỉ cần mình ta đi giúp tam muội chạy thoát, chúng ta cũng không cần đánh thật lắm gì."

Quan Vũ dùng tay trái nhẹ nhàng vuốt bộ râu của mình, tay phải vung lên Thanh Long Yển Nguyệt Đao, cười to nói: "Ta đi trợ giúp tam muội!"

Thanh Long Yển Nguyệt Đao nhẹ nhàng vung lên, ánh sáng màu vàng trên người Quan Vũ nhấp nháy, sát khí kinh khủng phát ra. Cũng giống như Trương Phi vừa rồi, mưa trắng trời mà không chạm tới Quan Vũ một giọt, toàn bộ bắn sang bên cạnh.

"Chiến thần"

Hai chữ lớn màu vàng nhảy lên trên đầu Quan Vũ. Kim quang phóng ra, ánh lên mặt mọi người xung quanh giống như mạ vàng.

Quan Vũ cười dài một tiếng, phóng ngựa đi. Quảng sang màu vàng bao trùm cả người lẫn ngựa của nàng, vạch ra một đường như cầu vồng, xuyên qua màn mưa xông về phía đông bắc.

Tôn Vũ than thở, trong lòng thầm nghĩ: quả nhiên là kim sắc. "Chiến thần", nhìn có vẻ không kém so với "Đấu thần" Trương Phi.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Lưu Quan Trương Không Đáng Tin Cậy

Đúng lúc này, ở ngoài phòng có người kêu to: "Ô Hoàn đã đuổi tới, Điện tướng Đại vương Ô Hoàn Trương Thuần đã sắp phát điên rồi!"

"Đấu Thần" Trương Phi tả xung hữu đột trong đại quân Ô Hoàn như chôn không người. Đánh cả buổi, Trương Thuần đến cả cọng lông của Trương Phi

cũng không chạm đến được. Tuy Ô Hoàn có bốn vạn đại quân, nhưng cũng không cả khả năng để cho cả bốn vạn đại quân cùng tiến lên. Nhiều nhất chỉ có thể có vài chục người đồng thời giao đấu cùng Trương Phi. Nếu cứ đánh tiếp như vậy, cũng không biết đánh tới khi nào mới xong.

"Năm mươi người vòng qua phía bên trái, cùng lúc đâm nòng!" Trương Thuần tức giận nói: "Bên phải, bên phải cũng qua năm mươi người đồng thời bắn tên."

"Ta cũng không tin nòng có đủ thể lực để chống đỡ liên tục." Trương Thuần oán hận mà nói: "Độc sức cầm chân nòng cho ta."

Trương Phi ở trong trận cười ha ha nói: "Người có thể làm gì được ta?" Trương bát xà mâu vung tới, đại quân Ô Hoàn ngã trái ngã phải.

Trương Thuần đang muốn gọi Khâu Lực Cự đến, đột nhiên nghe được tiếng la hét của các thuộc hạ.

"Bọn phế vật này, rống cái gì mà rống?" Trương Thuần theo ánh mắt của các thuộc hạ nhìn về phía tây nam.

Lại có người lao ra từ trong rừng cây, trên người mang theo kim quang, trên đỉnh đầu có hai chữ "Chiến Thần", hóa ra Quan Vũ đã đến.

Trương Thuần hít một hơi khí lạnh: "Lại có một người cấp kim sắc đến sao?"

Quan Vũ thúc ngựa múa đao, Thanh Long Yển Nguyệt Đao vung lên, mấy chục người xung quanh ngã ngựa. Nòng và Trương Phi không giống nhau, Trương Phi ưa thích đánh bừa, nhưng Quan Vũ tương đối thông minh hơn, biết rõ muốn bắt giặc phải bắt vua trước. Nòng ở trong rừng cây cũng đã xác định rõ vị trí của Trương Thuần. Vì vậy lúc này nòng lập tức lao thẳng về phía Trương Thuần.

Trương Thuần chỉ nhìn thấy một đạo kim quang đang lao thẳng đến trước mặt mình, ánh sáng chói mắt đến mức kỵ binh Ô Hoàn đứng như trời trồng. Trương Thuần hoảng sợ, ghim ngựa muốn chạy trốn, nhưng nòng phát hiện ngựa của Quan Vũ rất nhanh, hiển nhiên là võ tướng kỹ "Chiến Thần" của Quan Vũ đã kèm theo tốc độ cao tốc độ của ngựa. Nòng trong lúc hoảng hốt cầm lấy cung sẵn, "Bôn xạ" liên tục bắn ra, nhưng Quan Vũ há lại để cho nòng bắn trúng. Những mũi tên mang theo hồng quang bay đến trước người Quan Vũ một tượng đã bị nòng dùng đại đao tiện tay đánh bay.

Một đại đội kỵ binh Ô Hoàn xông tới vây kín Quan Vũ, muốn ngăn cản bước tiến của nòng. Thế nhưng kim quang lóe lên, đại đội này văng ra bốn phương tám hướng, tất nhiên là bị Quan Vũ một chiêu đánh bay.

Trương Thuần sắc mặt tái nhợt, nòng chân tay luống cuống mà nhìn Quan Vũ đánh vào trung quân. Thanh Long Yển Nguyệt Đao lóe ánh sáng vàng như vào chốn không người, xoẹt một đao, chém Trương Thuần thành hai đoạn, máu tươi tuôn ra. Ô Hoàn đại vương Trương Thuần chết mà không nhắm mắt dưới đao của một "tiểu tướng" chẳng có danh tiếng gì.

Ngay sau đó Quan Vũ lại quay đao chặt đứt soái kỳ của Trương Thuần vút trên mặt đất.

Đại vương đã chết, soái kỳ thì bị chém hạ, quân Ô Hoàn lập tức đại loạn.

Khâu Lực Cự chứng kiến thế cục như vậy, đã biết sĩ khí không thể vẫn hồi, nòng hét lớn: "Rút lui, toàn quân rút lui!"

Đại quân Ô Hoàn vừa rút lui, Quan Vũ lập tức thu đao không truy đuổi nữa, nhưng Trương Phi vẫn còn đang cao hứng đánh tiếp. Mái tóc ngắn của nòng vốn bị dính nước mưa ướt nhẹp, nhưng sau khi nòng sử dụng võ tướng kỹ, đầu khí đã làm hơi nước bay đi, khiến cho tóc của nòng lại dựng đứng lên. Lúc này nòng mang theo mái tóc dựng đứng, hét lớn: "Chạy đi đâu? Quay lại đánh tiếp một canh giờ nữa với ta!"

Quan Vũ thấy tam muội lại bắt đầu càn quấy, tức giận nói: "Tam muội, đừng náo loạn nữa!"

"Mặc kệ ta, ta vẫn còn chưa đánh đã tay!" Trương Phi rút một cái hồ lô rượu từ bên hông, uống một hớp lớn, cười nói: "Mượn rượu tiếp sức, ta lại đi đánh thêm một châu, làm nóng người."

Quan Vũ biết rõ tam muội chưa bao giờ nghe lời của mình, thế nhưng lại rất nghe lời Lưu Bị, vì vậy nòng giả bộ tức giận nói: "Đại tỷ còn đang lo lắng cho người, người đuổi theo chúng, đại tỷ sẽ càng thêm lo lắng... Vừa rồi nòng vì muốn giúp người, thiếu chút nữa sử dụng võ tướng kỹ đấy."

Nghe xong lời này, Trương Phi lập tức sợ tới mức biến sắc, lau mồ hôi lạnh nói: "Đại tỷ muốn dùng võ tướng kỹ? Thật là đáng sợ, ta lập tức trở về."

"Chiến Thần" và "Đấu Thần" thu lại kim quang, vội vã chạy về trong rừng cây. Lúc này Lưu Bị đang ngóng nhìn về phía đông bắc, Tôn Vũ thì đang ôm Công Tôn Toàn và Triệu Vân, cũng nhìn về phía đông bắc. Nhìn thấy Quan Vũ và Trương Phi trở về mà không bị thương, Tôn Vũ nhẹ nhàng thở ra, nghĩ thầm: Quan Vũ nói chỉ đi tiếp ứng cho Trương Phi, không đánh nhau, kết quả vừa ra tay đã dọa cho bốn vạn thiết kỵ Ô Hoàn chạy tán loạn. Võ tướng kỹ thực huyền diệu, ta nhất định phải gấp rút nghiên cứu, để cho thực lực của mình càng mạnh hơn.

Trương Phi thúc ngựa chạy về, mừng rỡ nhảy xuống ngựa, lao vào trong lòng Lưu Bị, giống như một con mèo nhỏ cọ cọ ở trong ngực Lưu Bị nói: "Đại tỷ, nghe nói người muốn dùng võ tướng kỹ, làm ta sợ muốn chết. Ta đã trở về, đại tỷ người đừng tức giận nha...."

Lưu Bị ôn nhu xoa đầu Trương Phi, cười nói: "Người không hề đồ, đại tỷ sẽ không tức giận, cũng không cần sử dụng võ tướng kỹ nữa."

Các nòng đang trò chuyện vui vẻ, Tôn Vũ cũng cẩn thận lắng nghe, trong lòng lại càng hiếu kỳ. Vừa rồi Quan Vũ thấy Lưu Bị sắp xuất chiêu liền lập tức ngăn cản. Hiện giờ Trương Phi cũng rất sợ Lưu Bị dùng võ tướng kỹ, rốt cuộc là võ tướng kỹ gì a? Chẳng phải chỉ là một võ tướng kỹ cao cấp lam sắc thôi sao? Tại sao lại khiến chiến thần và đấu thần sợ hãi đến như vậy.

Là một nhà khoa học ưa thích tìm tòi gốc rễ mọi việc, Tôn Vũ hẳn không thể bắt Lư Bì lại, ép nàng sử dụng võ tướng kỹ ra cho hắn nhìn xem. Thế nhưng cái này cũng chỉ có thể nghĩ, chưa nói tới ép buộc một nữ nhân yếu ớt Tôn Vũ hẳn làm không được, cho dù hắn thật sự muốn làm, "Chiến thần" và "Đấu thần" bên cạnh cũng không phải là người không.

Lúc này chiến sự đã chấm dứt, mọi người rốt cục có thời gian ngồi xuống nói chuyện rồi.

Tôn Vũ tò mò hỏi: "Lư cô nương, lúc ta ở Trác huyện đã từng đi tìm các người, nghe nói các người xuôi nam tiêu diệt giặc Hoàng Cân, tại sao các người lại xuất hiện ở phía đông bắc Trác huyện này?"

Trương Phi nghe xong, lập tức cười hi hi nói: "Nhị tỷ dẫn đường, nàng nói hướng mặt trời mọc là hướng đông, ở bên trái hướng đông chính là hướng nam, vì vậy nàng liền dẫn chúng ta đi tới nơi này."

Tôn Vũ: "..."

Công Tôn Toàn: "..."

Triệu Vân: "Ô ô, bánh bao ăn ngon thật."

Tôn Vũ cười khổ nói: "Đối mặt với hướng đông, quay về bên phải mới là hướng nam a..., phía bên trái chính là hướng bắc rồi. Quan nhị cô nương không biết, chẳng lẽ Lư cô nương và Trương cô nương cũng không biết?"

Trương Phi bữ môi nói: "Ai thèm tìm hiểu nam bắc làm gì, thật phiền phức. Ta chỉ thích uống rượu với đánh nhau, những chuyện khác ta không quan tâm."

Lư Bì thì ôn nhu cười nói: "Nhị muội muốn đi nơi nào, ta liền cho phép nàng đi nơi đó, chỉ cần nàng vui là được rồi..."

Tôn Vũ: "..."

Công Tôn Toàn: "..."

Triệu Vân: "Bánh bao thật sự ăn quá ngon rồi, ta có thể xin thêm một cái không?"

Khục khục, Tôn Vũ đối với loại người không nói logic này đành phải bó tay. Hắn cười khổ nói: "Các người... Ba người các người thật sự muốn đi tiêu diệt giặc Hoàng Cân à? Sao ta có cảm giác là các người chỉ muốn đi ra ngoài thành dạo chơi vậy?"

Quan Vũ hất râu lên, hừ hừ nói: "Đương nhiên là thật, ba tỷ muội chúng ta năm đó kết nghĩa vườn đào, thế phải giúp đỡ Hán thất, báo đáp quốc gia, mang lại ấm no cho dân chúng... Sao lại có thể coi là lời nói chơi được."

Khục khục, Tôn Vũ nhìn không được hỏi: "Giúp đỡ Hán thất đương nhiên là tốt. Tuy nhiên... người biết hoàng thành Lạc Dương của Hán thất ở phương hướng nào không?"

Quan Vũ hừ hừ cười nói: "Nói nhảm, ta làm sao có thể ngay cả hoàng thành cũng không biết? Chính là hướng này..." Quan Vũ chỉ một ngón tay, chỉ chính là hướng bắc...

Đồ mồ hôi, chẳng lẽ người lại muốn đi giúp đỡ Ô Hoàn... Tôn Vũ trong lòng đồ mồ hôi lạnh, không được, ta không thể cùng nói chuyện với những người không có logic như vậy. Lư Quan Trương ba người thoát nhìn chỉ có Lư Bì là tương đối đáng tin cậy, khó trách Lư Bì là đại tỷ. Ta luôn khó hiểu vì cái gì người có bản lĩnh cao lại chịu làm muội muội, thì ra Quan Vũ và Trương Phi đều là không đáng tin cậy như vậy, vì vậy đành phải nhận Lư Bì làm lão đại.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Ở Rể Nhà Ta Đi

Tôn Vũ cảm thấy nói chuyện với Lư Bì còn có chút hữu dụng. Hắn không để ý tới Quan Vũ nữa, ôm quyền với Lư Bì nói: "Lư cô nương, sau khi các người tiêu diệt giặc Hoàng Cân, định sẽ làm?"

"Hả? Làm gì?" Lư Bì thu lại ô, cười hi hi nói: "Ta không có ý định gì a... À, đúng rồi. Ta dự định bên nhiều giấy rom một chút, kiếm ít tiền lời, giúp nhị muội chiêu thêm hương đũng, phụ tá nhà Hán..."

Đồ mồ hôi, Tôn Vũ phiền muộn gật đầu nói: "Ngươi không nghĩ tới... tranh thiên hạ gì gì đó à?"

"Tranh thiên hạ?" Thân sắc Lư Bị hoảng hốt, che miệng nói: "Ta muốn tranh thiên hạ làm gì? Chỉ chuốc mệt vào thân!"

Ta ngất. Tuy rằng Tôn Vũ là một người bình tĩnh lý trí cũng chịu không nổi, kém chút nữa phun ra một ngụm máu. Lư Quan Trương ở cái thế giới này so với Lư Quan Trương ở thế giới kia của ta cũng quá khác biệt rồi. Chịu không nổi a chịu không nổi! Muốn điên rồi!

Lúc này Lư Bị nhìn thoáng qua Công Tôn Toàn nằm ở trong lòng Tôn Vũ, ôn nhu nói: "Bá Khuê tỷ tỷ, ngươi cùng vị Tầm Chân tiên sinh này có quan hệ gì a? Ta xem các ngươi thật thân thiết. Hi hi, lúc nào ta có thể uống rượu mừng?"

Công Tôn Toàn vừa nghe thấy, nhất thời mặt đỏ hồng nói: "Không có quan hệ gì. Hắn là quân nghị giáo úy trong quân ta. Lần này là hắn một mình một ngựa che chở ta trốn đi. Trên người ta có thương tích, cho nên mới cùng hắn ngồi một ngựa."

Lư Bị cười hi hi, cũng không trêu chọc nữa.

Lúc này Triệu Vân vươn tay ra, hướng về Lư Bị nói: "Tỷ tỷ, ta còn muốn bánh bao..."

Lư Bị mỉm cười lại đưa thêm một cái. Triệu Vân cảm thấy vị tỷ tỷ này thực sự rất thân thiết, thiện cảm đối với nàng tăng nhiều, vội nhận lấy bánh bao rồi ào ào gặm.

Tôn Vũ trong lòng nhin không được nghĩ: thế giới này tuy rằng rất không khoa học, nhưng có một số thứ không thể lay chuyển nổi. Ví dụ như Triệu Vân và Lư Bị, hai người kia rõ ràng lại dựa vào bánh bao để kết duyên. Với tính tình của Triệu Vân, tương lai nếu Lư Bị gặp nạn, dựa vào ân đức của mấy cái bánh bao này, Triệu Vân có hay không đi cứu chứ?

Công Tôn Toàn nói: "Huyền Đức muội tử, các ngươi bây giờ định làm gì?"

Lư Bị nhún vai, mỉm cười nói: "Đương nhiên phải đi về phía nam đánh giặc Hoàng Cân. Vừa hay Bá Khuê tỷ tỷ nói cho nhị muội ta giặc Hoàng Cân ở nơi nào đi. Ta biết rõ người chắc chắn có tin tức bọn chúng."

Công Tôn Toàn chỉ tay về hướng nam, nói: "Mấy ngày trước đây có thám mã báo lại, một toán giặc Hoàng Cân tụ tập ở gần Đại Hưng sơn phía nam Trác huyện. Ta vốn chiêu binh mãi mã, dự định đi đối phó với bọn chúng. Không ngờ lúc này Ô Hoàn lại chạy tới làm loạn. Hai vị nghĩa muội của Huyền Đức muội tử lại hại như vậy, vừa dịp đi tiêu diệt bọn giặc cỏ này."

Lư Bị vội liếc mắt nhìn Quan Vũ. Quan Vũ đứng dậy, nhìn phương hướng Công Tôn Toàn chỉ nhớ kỹ lấy, lầm bầm nói: "Lần này ta nhớ kỹ phía nam là phương hướng nào rồi. Yên tâm, ta sẽ không đi sai nữa đâu." Nàng lắc lắc bộ râu già, híp mắt cười.

Tôn Vũ nghĩ thầm: "Nhìn cái bộ râu này là biết ngươi không đáng tin rồi. Ta xem hơn phân nửa ngươi lại sẽ đi lạc mất."

Đôi bên trong rừng cây nhỏ chia tay mỗi người đi một ngã. Quan Vũ dẫn đường, dẫn Lư Bị, Trương Phi về hướng nam đi tới phụ cận Đại Hưng sơn. Tôn Vũ lại ôm lấy Công Tôn Toàn và Triệu Vân ngồi lên con ngựa trắng. Vốn hắn dự định đưa Công Tôn Toàn trở về Bắc Bình, nhưng vết thương trên lưng Công Tôn Toàn không chịu được việc đi lại nhiều. Suy nghĩ một chút, hai người quyết định đi tới thị trấn gần nhất nghỉ ngơi trị thương.

Mà thị trấn gần đây nhất lại là Trác huyện, vì vậy Tôn Vũ chậm rãi ghim ngựa quay về Trác huyện.

Triệu Vân ăn no rồi, ngủ gật gà gật gù trên lưng ngựa. Trên mặt nàng vẫn còn vẻ thỏa mãn tươi cười. Khuôn mặt nhô nhẵn đỏ bừng lại có chút tươi cười trông thật khá ái đáng yêu.

Công Tôn Toàn đỏ mặt, ôn nhu nói: "Tầm Chân... Ta tại Trác huyện không có phủ đệ, ở đâu bây giờ?"

Lời này của ngươi không phải đùa bỡn sao? Tôn Vũ nghĩ thầm. Ngươi là lão bản Công Tôn gia, ngươi muốn ở phòng nào trong huyện nha mà không được? Chỉ cần đưa tay ra, không biết bao nhiêu đại thương nhân sẽ vội vàng lại đây cầu ngươi đi ở tạm nhà của hắn.

Có điều lời của lão bản là không thể cãi, về sau còn phải ăn của nàng, dùng của nàng, lĩnh bổng lộc của nàng. Tôn Vũ quyết định lấy lòng lãnh đạo. Hắn do dự một chút, nói: "Nếu không... Ngươi ở lại nhà ta đi! Vừa lúc Trác huyện nơi duy nhất ta có nhà ở đó."

Công Tôn Toàn rất vui! Nàng đỏ mặt nói: "Tốt quá. Có điều hình như nhà ngươi rất nhỏ, ta ở lại trong phòng của ngươi, ngươi nghỉ ngơi ở đâu?"

Tôn Vũ chép miệng, nghĩ thầm, ngươi là đang cười trên đau khổ của người khác hay sao? Hắn vội nói: "Ta sẽ ngủ trong đại sảnh!"

Lúc này Triệu Vân tỉnh lại, không nghe theo nói: "Tầm Chân tiên sinh, đại sảnh là nơi ta ngủ."

"Khục! Thôi được!" Tôn Vũ mặt dày nói: "Ta sẽ mua rất nhiều bao gạo trở về chất đầy trong phòng bếp, ngươi ngủ trên bao gạo đi."

Triệu Vân mừng rỡ!

Khụ khụ, Tôn Vũ trong lòng phiền muộn. Nữ nhân thực sự là động vật khó hiểu. Một người nghe nói sẽ ở trong nhà ta thì vui mừng, một người nghe nói ngủ trên bao gạo lại hoan hỉ. Chuyện này có cái gì tốt mà vui mừng.

Nhà ta nghèo như vậy, Công Tôn đại lão bản nhà người sau khi đi vào, xác định là phải sống khổ sống sở. Về phần Triệu la ly, người hạ thấp bản thân như thế, thật không ra dáng Thường Sơn Triệu Tử Long, biến thành một con một gạo rồi.

Ta là một khoa học gia nghiêm túc, sao lại phải giao tiếp cùng những .. kẻ lộn xộn này. Tôn Vũ ai oán kêu lên một tiếng.

Mưa dần dần ngớt, mặt trời ấm áp xuất hiện giữa không trung khiến vạn vật vui mừng. NM01 một lần nữa kích hoạt, bay lên trên đỉnh đầu Tôn Vũ bổ sung năng lượng mặt trời. Tôn Vũ vừa nghĩ làm thế nào mới có thể khiến NM01 trở nên càng mạnh, vừa cười ngửa chậm chậm quay về Trác huyện.

Lưu Ngu nghe nói chủ công bị thương về trú tại Trác huyện thì hoảng hốt. Nàng bất chấp chính mình cũng trúng tên, mang một đồng thầy thuốc chạy đến nhà Tôn Vũ. Những thầy thuốc này mang đến một lượng lớn dược liệu quý báu, quần vết thương ở thất lung của Công Tôn Toàn như cái bánh ú.

Lưu Ngu lại vội phái người mang tin tức về Bắc Bình để bạch mã nghĩa quân lập tức tới Trác huyện hộ chủ, ngoài ra báo tin đại quân Ô Hoàn tan tác thua trận. Nàng còn tha thiết khuyên Công Tôn Toàn dọn đến ở trong một căn phòng tốt hơn, không nên ở lại căn nhà ổ chuột của Tôn Vũ. Nhưng Công Tôn Toàn đo mặt, nhất quyết không chịu chuyển đi. Lưu Ngu sống lâu đã thành tinh, đương nhiên hiểu được đây là chuyện gì, vì vậy cũng không khuyên nữa.

Các thầy thuốc làm việc vất vả tới khi trời tối đen mới xử lý xong tổn thương của Công Tôn Toàn.

Nhìn họ ra về, Tôn Vũ thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm, những người này thật quá ảm ỉ, nhà ta bị biến thành cái chợ rồi. Đi là tốt, đi rồi mới có thể yên tĩnh được.

Nhưng hắn còn chưa kịp nghĩ xong, lại nhìn thấy một đoàn người mang các loại gia cụ, bồn cầu, trang phục phụ nữ, son phấn... mọi thứ dụng cụ sinh hoạt, vào trong nhà hắn.

Tôn Vũ ngạc nhiên, vội đi về phía cửa, lớn tiếng nói: "Các người sao lại mang những thứ này đến đây?"

Một lão già từ trong đám người kia đi ra, cung kính nói: "Lưu huyện lệnh sai chúng ta đưa đến một ít đồ gia dụng để Công Tôn đại nhân sử dụng..."

Trời ạ, nàng ở tạm tại đây mà thôi, vết thương tốt lên sẽ lại đi, cần gì phải đưa đến nhiều đồ vật như vậy? Tôn Vũ giương mắt nhìn, có giường thêu, tủ lớn, tủ nhỏ, bàn vuông, ghế dài, ghế dựa, ghế băng... Ta ghét, một đồng đồ như vậy làm sao để trong nhà ta được. Đây là cái gì? Tặng đồ cưới của hồi môn sao?

Tôn Vũ tròn mắt há mồm nhìn những người này ra ra vào vào trong nhà mình. Đầu tiên là khênh chiếc giường Công Tôn Toàn nằm đi ra, sau đó ném tất cả đồ dùng trong nhà Tôn Vũ ra sân, lại đem những đồ dùng mới vào.

Chỉ chốc lát sau, toàn bộ những đồ cũ trong nhà Tôn Vũ đã dọn sạch, nôi niêu xoong chảo trong nhà đều đổi thành đồ mới.

Nhìn Lưu Ngu tươi cười đi tới, Tôn Vũ nhìn không được cười khổ nói: "Lưu đại nhân, người đây là làm cái gì vậy?"

Lưu Ngu cười hi hi vỗ vai hắn nói: "Chủ công là danh môn vọng tộc Hà Bắc, đồ dùng trong nhà dĩ nhiên phải là đồ tốt."

"Thế nhưng ... đây là nhà của ta mà." Tôn Vũ cười khổ nói: "Tổn thương của chủ công tốt lên sẽ rồi đi. Người đưa đến một đồng đồ dùng nữ nhân thế này, xử lý làm sao?"

Lưu Ngu nháy mắt, tìm trong sân một cái bàn đá ngồi xuống, cười nói: "Tới đây, tiểu tử, ta nói cho người chuyện này. Ta nói chuyện, không phải lấy danh nghĩa Lưu huyện lệnh nói với quân nghị giáo úy, mà là một bà già nói với một chàng trai, người có nghe không?"

Dọa người à, chuyện gì mà nghiêm túc như vậy? Tôn Vũ nhìn sắc mặt, cảm giác vấn đề Lưu Ngu nói rất nghiêm trọng, hắn đến gần nói: "Bà bà nói đi." Nếu Lưu Ngu đã gọi hắn tiểu tử, hắn cũng gọi Lưu Ngu làm bà bà, đại gia tám lạng nửa cân, ai cũng không nợ ai.

Lưu Ngu cười nói: "Tiểu tử, người thấy khuê nữ này của Công Tôn gia chúng ta như thế nào?"

Tôn Vũ khực một tiếng, vội nói: "Đúng là một nhuyển muội tử..." Nói không đúng rồi, thời đại này làm gì có ai hiểu được nhuyển muội tử là gì, hắn vội sửa lời: "Thật là một nữ tử ôn nhu hàm xúc, trên chiến trường thì lại oai phong凛冽."

Lưu Ngu hi hi cười nói: "Vậy người có thích hay không?"

Tôn Vũ vừa nghe thấy, nguy rồi. Lưu Quan Trương xuất hiện làm mình kinh ngạc vì võ tướng kỹ đỉnh cấp kim sắc, đã quên lời nói lúc trước của Công Tôn Toàn. Lúc đó hắn cho rằng đã chết chắc, Công Tôn Toàn từng thổ lộ muốn hắn ở rể Công Tôn gia... Mình còn chưa có đáp ứng, hiện tại người ta đã tìm tới cửa.

Có điều... nhuyển muội tử ai mà không thích. Công Tôn Toàn xinh xắn, đáng người lại đẹp, lại có gia thế, có võ tướng kỹ cao cấp lam sắc, thực sự không có gì không tốt. Thế nhưng...

Tôn Vũ mếu máo, nghĩ thầm: thế nhưng... ở rể tuyệt đối không thể được. Còn có, chính mình đang mang bệnh nan y, nếu như không có biện pháp trở lại thế giới kia, mười năm sau sẽ phát bệnh mà chết. Nếu như tìm được biện pháp, vậy thậm chí còn không đến mười năm đã phải quay về... Nếu như thành thân cùng Công Tôn Toàn, dù sao cũng không thể mang nàng cùng mình đi tới thế giới kia? Vậy chỉ có thể chia tay nàng, thật thương cảm làm sao...

Trong lòng hần suy nghĩ quá nhiều thành ra biểu hiện trên mặt mắt tự nhiên.

Lưu Ngu nhìn sắc mặt hần khó coi, trong lòng biết việc hôn nhân này không dễ nói. Nàng đứng lên, vỗ vai Tôn Vũ, thấp giọng nói: "Tiểu tử, ngươi cứ suy nghĩ đi. Khuê nữ Công Tôn gia chúng ta tuyển chồng trong ngăm đậm, bao nhiêu người đứng xếp hàng còn không có cửa ở rể."

Lưu Ngu đi từng bước, từ từ rời khỏi nhà Tôn Vũ.

Tôn Vũ đứng lên, đi vào trong phòng.

Lúc này Công Tôn Toàn đã sớm từ trong buồng nhìn Lưu Ngu trò chuyện với Tôn Vũ. Nàng vô cùng thông minh, tất nhiên đoán được Lưu Ngu đang nói cái gì với hần, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng mắc cỡ, nghĩ thầm: Lưu Ngu nói với hần, hần có đồng ý hay không? Đây là nam nhân duy nhất trên thế gian này có võ tướng kỹ. Nếu như hần có thể vào ở rể nhà ta, ta sẽ hạnh phúc chết mất. Nếu như không lấy được hần, nam nhân khác ta cũng không để vào mắt rồi.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Hy Vọng Chữa Lành Bệnh Nan Y

Nàng đỏ mặt, tim đập thình thịch mà lên nhìn, lại không nghĩ rằng Lưu Ngu nói cả buổi đã đi như vậy rồi. Tôn Vũ sắc mặt u ám đi vào, nhìn như vậy, rõ ràng là nói chuyện không thành.

Nhuyễn muội tử trong lòng đau xót, nàng vỗ nhẹ lên cạnh giường, nói với Tôn Vũ đang đi vào: "Tâm Chân... Ngươi... Ta có lời muốn nói với ngươi."

Tôn Vũ vừa nghe đã biết là hồngбет, từng bước khó khăn đi tới, ngồi xuống bên cạnh Công Tôn Toàn.

Nhuyễn muội tử đỏ mặt ngồi im, rồi chợt nói thẳng: "Ta thích ngươi, hãy thành thân với ta, ở rể nhà ta đi!"

Hả? Nói trực tiếp như thế? Tôn Vũ hoảng sợ, nhưng suy nghĩ rất nhanh, lập tức nhớ ra. Đúng rồi, thế giới này khác với thế giới kia của ta, nơi này là nữ tôn nam ti. Nói cách khác, ở thế giới này nữ nhân mới là chiếm vị trí chủ động, cho nên... Tại thế giới kia của ta bình thường đều là nam nhân cầu hôn nữ nhân, nhưng tại đây lại ngược lại, nhuyễn muội tử mở miệng cầu hôn là điều bình thường.

Thảm rồi, tuy rằng ngươi nói thích ta, ta cũng thích nhuyễn muội tử như ngươi, nhưng vấn đề của ta không được giải quyết, không thể liên lụy đến một nữ nhân. Tôn Vũ thở dài.

Nhuyễn muội tử lại nói: "Tâm Chân có chuyện gì lo lắng sao?"

Tôn Vũ suy nghĩ một chút, quyết định nói bệnh nan y của mình ra, dù sao cũng không phải lừa gạt nàng. Hần than thở: "Bà Khuê, ta biết rõ ngươi rất tốt với ta, kỳ thực ta cũng rất thích một nữ nhân như ngươi. Nhưng... trong người ta mang một loại bệnh nan y không có thuốc chữa. Mỗi tháng một lần, tim ta đều đau buốt dữ dội, hơn nữa tần suất càng lúc càng nhiều. Thầy thuốc có nói qua, bệnh này của ta nhiều lắm chỉ có thể sống mười năm... Ta không muốn liên lụy tới ngươi, nên ta không thể cùng ngươi thành thân."

"Ồi!" Nhuyễn muội tử nghe lời này, sắc mặt trở nên trắng bệch: "Ngươi được thầy thuốc nào khám? Không phải là lừa gạt ngươi đấy chứ?"

Tôn Vũ than thở: "Ta khám vô số thầy thuốc, đều là danh y nổi tiếng." Hần cũng không phải nói bậy. Thời gian trước, hần một nhà khoa học được quốc gia bảo vệ trọng điểm. Đương nhiên khi biết hần mắc bệnh nan y, Trung Quốc phái ra toàn bộ bác sĩ tốt nhất. Nhưng người nào người nấy đều không có biện pháp chữa khỏi căn bệnh của hần.

"Ngươi đã rõ chưa, ta chỉ còn sống mười năm nữa, không thể thành thân cùng ngươi."

"Mười năm... Mười năm..." Nhuyễn muội tử thì thào. Sắc mặt từ trắng chuyển sang xanh, lại từ xanh chuyển sang trắng. Đột nhiên nàng giống như nghĩ đến cái gì, vỗ xuống cạnh giường, lớn tiếng nói: "Ngươi đi tìm danh y Hoa Đà chưa?"

"Hoa Đà?" Tôn Vũ mới nhớ ra, thời đại Tam quốc có một vị thầy thuốc trứ danh tên là Hoa Đà. Nhưng Hoa Đà là thầy thuốc đông y thời xưa a, dựa vào trình độ khoa học kỹ thuật của thời đại này, căn bản không có khả năng hơn được bác sĩ đời sau.

Tôn Vũ nói: "Ta chưa đi tìm Hoa Đà, nhưng Hoa Đà cũng chưa chắc đã hơn những thầy thuốc kia."

Nhuyễn muội tử nghe lời này, chợt vui mừng nói: "Chưa gặp Hoa Đà, vậy bệnh của ngươi vẫn còn cơ hội. Hoa Đà đại phu chữa bệnh không phải dùng y thuật, phương pháp chữa bệnh của nàng hoàn toàn khác so với thầy thuốc thông thường."

Tôn Vũ lấy làm lạ hỏi: "Phương pháp khác nhau thế nào?"

Nhuyễn muội tử kích động nói: "Nàng dùng võ tướng kỹ trị bệnh. Võ tướng kỹ của nàng tên là 'Y thần'."

"Y thần?"

Tôn Vũ nghe vậy, chỉ thấy trong đầu nổ vang một tiếng, võ tướng kỹ? Đây là thứ mình hoàn toàn không hiểu. Nó đã vượt qua khoa học của thời đại kia. Nếu như dùng võ tướng kỹ... nói không chừng có thể chữa được bệnh nan y của mình.

Tôn Vũ trong lòng thay đổi ý nghĩ. Võ tướng kỹ vượt qua lẽ thường, hoàn nằm ngoài phạm trù hiểu biết của mình. Hơn nữa kỹ năng tên là "Y thần" hiển nhiên là võ tướng kỹ đỉnh cấp kim sắc.

Hắn nghĩ tới năng lực khó tưởng tượng của "Chiến thần" Quan Vũ và "Đấu thần" Trương Phi, trong lòng lại ngứa ngáy.

Tôn Vũ vội ra lệnh: "NM01, mau phân tích cho ta. Ta muốn biết rõ xác suất Hoa Đà có thể chữa khỏi bệnh của ta, so với xác suất chữa khỏi bệnh nếu ta trở lại thế giới kia."

NM01 lập tức báo cáo: "Theo phân tích, chủ nhân trở lại thế giới cũ xác suất chữa khỏi bệnh là 0%, có 100% xác suất lại bị ướp lạnh lần nữa. Về phần võ tướng kỹ của Hoa Đà, bởi vì thiếu căn cứ khoa học, máy tính không thể tính toán chuẩn xác xác suất trị hết bệnh, nhưng dựa vào võ tướng kỹ của thế giới này vượt xa nhận thức bình thường, có thể phán đoán xác suất chữa khỏi bệnh cho chủ nhân đạt tới 50%."

Tìm Tôn Vũ đập thình thịch. NM01 phân tích rất đúng. Nếu như trở lại thế giới cũ, sẽ lại bị ướp lạnh. Nhưng ở lại thế giới này tìm kiếm Hoa Đà, lại có 50% khả năng chữa khỏi bệnh nan y của mình. Nếu cần nhắc ưu tiên tới việc sống sót trước, tìm kiếm Hoa Đà còn hơn việc trở lại thế giới cũ.

Tôn Vũ kích động nắm bàn tay mềm mại của nhuyễn muội tử, hỏi: "Bá Khuê có biết Hoa Đà ở nơi nào không?"

Nhuyễn muội tử bị hắn nắm tay, thân thể mềm nhũn, nàng nói: "Dấu chân của danh y Hoa Đà ở khắp bốn phương, ta cũng không biết hiện tại nàng đi đến chỗ nào chữa bệnh rồi. Có điều ta biết quê nhà của nàng, chỉ cần đi đến nhà nàng, Hoa Đà dù sao cũng không có khả năng mười năm cũng không trở về nhà chứ? Mặt khác, Công Tôn gia chúng ta dù sao cũng là danh môn Hà Bắc, khắp thiên hạ đều có không ít hảo hữu. Chỉ cần viết cho bọn họ một lá thư, đưa nhân thủ đi nghe ngóng khắp nơi, trong một hai năm muốn tìm ra Hoa Đà cũng không khó."

Tôn Vũ nghe cũng thấy có lý. Hoa Đà dù sao cũng là danh y, nàng đi tới bất kì nơi nào thì chỗ đó cũng sẽ có động tĩnh lớn. Như vậy chỉ cần dựa vào mạng lưới tình báo của Công Tôn gia muốn tìm ra Hoa Đà cũng không phải là việc khó.

"Bá Khuê, vậy... phiền ngươi giúp ta truyền tin, nhờ bằng hữu khắp thiên hạ của ngươi hỗ trợ tìm giúp xem hoa Đà đang ở đâu!" Tôn Vũ nói: "Ta cũng tự mình đến quê nhà của Hoa Đà, nói không chừng có thể gặp nàng."

Nhuyễn muội tử ôn nhu nhìn Tôn Vũ, cười nói: "Vậy...việc hôn nhân của chúng ta, ngươi có đồng ý không?"

"Chuyện này..." Tôn Vũ kiên trì nói: "Nếu bệnh của ta không chữa được, sẽ liên lụy đến ngươi, hay là chờ ta khỏi bệnh hãy nói tiếp đi!"

Nhuyễn muội tử biểu tình mếu máo, nàng buồn rầu lắm lắm: "Thế nhưng năm nay ta đã hai mươi tuổi rồi... Nếu như mười năm sau ngươi mới chữa lành bệnh, chẳng phải là ba mươi tuổi sao..."

"Chắc là không lâu như vậy đâu..." Tôn Vũ an ủi nói: "Ta nghĩ việc tìm Hoa Đà nhiều lắm cũng chỉ mất thời gian một hai năm mà thôi."

Nhuyễn muội tử trong lòng buồn bã. Nàng đã chờ thành thân từ năm mười lăm tuổi đến hai mươi tuổi, bây giờ còn phải đợi vài năm nữa. Nhưng nàng không muốn phụ tấm lòng của Tôn Vũ, đành phải ôn nhu nói: "Vâng theo ý ngươi đi."

Tôn Vũ thật vất vả mới nói qua chuyện thành thân, vội chuyển đề tài: "Bá Khuê, quê của Hoa Đà ở nơi nào?"

Nhuyễn muội tử thờ dãi, thấp giọng nói: "Tiểu quận."

NM01 đưa tin: "Tiểu quận, cũng tức là huyện An Huy sau này, nằm cách thành Hứa Xương về phía đông không xa lắm."

Tôn Vũ nghe đến hai từ Hứa Xương, liền hít một hơi khí lạnh. Hứa Xương rất nổi danh trong thời Tam quốc, từ lâu đã là nơi quần hùng tranh giành. Về sau Tào Tháo đưa Hán Hiến Đế dời đô đến Hứa Xương, trở thành đô thành của Hán diệt.

Tôn Vũ nhin không được hỏi nhuyễn muội tử: "Chỗ đó... hiện tại rất không yên bình phải không?"

Công Tôn Toàn gật đầu nói: "Đúng vậy, Hoàng Cân làm loạn, toàn bộ Trung Nguyên rối ren. Hứa Xương còn náo loạn hơn nhiều so với U châu, giặc Hoàng Cân tại đó chạy tới chạy lui, không xem triều đình ra gì."

Tôn Vũ cảm thấy đau đầu, chuyện này phiền phức rồi.

Tuy dựa vào NM01 mình có thể làm được rất nhiều việc người thường không làm được, nhưng từ khi đánh trận với Ô Hoàn, Tôn Vũ hiểu rõ thực lực của mình cũng rất bình thường. Không tính đến loại nhân vật biến thái như Lưu Quan Trung, ngay cả "Kỵ tướng" Trương Cử Tôn Vũ cũng không có biện pháp đối phó.

Dựa vào thực lực hiện tại của mình mà muốn đi khắp thiên hạ, nếu gặp phải cường đạo lợi hại như đầu lĩnh giặc Hoàng Cân Chu Thương, Liêu Hóa ... thì không xong rồi, mình chết ở xó nào không biết.

Bây giờ muốn vượt ngàn dặm xa xôi từ Trác huyện tới Tiểu quận thực bất khả thi, bất cứ lúc nào cũng có thể bị phân thân giữa đường. Hơn nữa mình cũng không đủ tiền để đi a.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: danh Sư Giải Hoặc

Công Tôn Toàn nhện đầu đi từ trong buồng ra đón, đại nhỏ Trịnh Huyền là sư bá của nàng nên không thể lơ là các phép lễ nghi. Hai người ngồi ở bàn đá trong sân, Công Tôn Toàn ngồi nói chuyện với Trịnh Huyền theo đúng lễ đệ tử.

Tôn Vũ không chen miệng vào được nên gọi Triệu Vân định rồi đi.

Lại nghe Công Tôn Toàn cung kính nói với Trịnh Huyền: "Lão sư, người đã tới đây thì tiện thể giúp ta xem Tôn Vũ. Với tuệ nhãn của người, có lẽ sẽ giải được mối nghi hoặc của chúng ta."

Tôn Vũ nghe vậy thì dừng bước, bụng lấy làm lạ: Xem ta? Giải mối nghi hoặc? Ta thì có cái gì hay mà xem?

Trịnh Huyền có cùng suy nghĩ với Tôn Vũ, cũng ngạc nhiên hỏi: "Cậu ta có gì đáng xem?"

Công Tôn Toàn nói: "Lão sư, Tầm Chân tiên sinh tuy là nam nhân nhưng lại có thể sử dụng võ tướng kỹ. Hơn nữa... hắn còn sở hữu nhiều loại võ tướng kỹ, người thường khó mà làm được. Cho nên ta muốn mời lão sư xem thử xem hắn có gì khác biệt, liệu còn ẩn giấu thực lực càng mạnh hơn không."

Trịnh Huyền vừa nghe, hai mắt liền sáng rực: "Có chuyện như vậy ư?" Bà quay đầu lại, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn thẳng vào Tôn Vũ.

Tôn Vũ bị bà nhìn chăm chăm thì hốt hoảng nói: "Không có gì đáng xem đâu, không xem cũng thể, ta không ẩn giấu thực lực gì cả."

Trịnh Huyền cười ha ha, nói: "Bá Khuê nói người có võ tướng kỹ thì tức là người có, nàng chẳng có lý do gì để lừa ta, thú vị đấy! Để ta xem rốt cuộc người là thần thánh phương nào."

Bà vừa nói vừa khẽ phẩy tay qua mắt mình, chỉ thấy một luồng ánh sáng màu lam bắn ra từ người bà. Không ngờ bà già sắp xuống lỗ này cũng biết võ tướng kỹ, lại còn là lam sắc.

Lam quang trên đỉnh đầu bà ngưng tụ lại thành hai chữ lớn - "Danh sư".

Ánh mắt của Trịnh Huyền như chùm tia lade, quét một cái liền bao phủ cả Tôn Vũ và Triệu Vân đứng sau lưng hắn trong lam quang.

Hả? Dùng lade để quét ta? Tôn Vũ kinh hãi, lam quang này là cái gì? Dùng có chiếu chết ta đấy.

Nhưng Tôn Vũ không thấy khó chịu gì cả, trái lại, khi ánh sáng màu lam quét qua người hắn thì có một cảm giác ấm áp, dễ chịu.

Công Tôn Toàn ở bên vội hỏi: "Lão sư, thế nào rồi? Rốt cuộc võ tướng kỹ của Tầm Chân là sao? Ngài có thể hướng dẫn hắn một chút, xem hắn có còn võ tướng kỹ nào mạnh hơn mà chưa dùng ra không."

Trịnh Huyền khẽ ồ một tiếng, lẩm bẩm: "Kỳ lạ thật... Cậu ta không hề có tướng tài... Căn bản không thể sử dụng võ tướng kỹ a."

Tôn Vũ giật thót bụng, thậm, bị nhìn thấu rồi.

Nhưng Trịnh Huyền không quá hứng thú với hắn, hai mắt bà đột nhiên sáng rực, lam quang tập trung lên Triệu Vân đứng sau lưng Tôn Vũ, cả kinh: "Tướng... tướng tài của tiểu cô nương này... là hi thể chi tài..."

(Hi thể chi tài: tài năng hiếm thấy trên đời)

Lời của Trịnh Huyền làm cả Tôn Vũ và Công Tôn Toàn đều kinh ngạc.

Tôn Vũ kinh ngạc là vì ánh mắt của lão bà này thật chính xác, liếc một cái liền biết Triệu Vân có tài, còn mình thì không. Hơn nữa bà ta còn có thể nhìn ra Triệu Vân có hi thể chi tài, kỹ năng của bà so với kỹ năng "Mịch Tà" vô dụng của Quan Tĩnh thì cao siêu hơn không biết bao nhiêu lần.

Công Tôn Toàn giật mình hỏi: "Lão sư, hi thể chi tài là có ý gì? Là võ tướng kỹ lam sắc? Hay võ tướng kỹ kim sắc?"

Trịnh Huyền lắc đầu nói: "Ta không rõ cụ thể là cấp gì, nhưng có thể khẳng định là võ tướng kỹ rất khủng bố, uy lực cực lớn. Song với thân thể gầy yếu của cô bé, chỉ sợ khi cô bé dùng võ tướng kỹ sẽ không chịu nổi mà chết."

Những lời này dọa mọi người nhảy dựng lên.

Trịnh Huyền nhẹ nhàng nói với Triệu Vân: "Tiểu cô nương, có phải từ trước tới giờ cô nương không thể sử dụng võ tướng kỹ đúng không?"

Triệu Vân nấp sau lưng Tôn Vũ, gật gật đầu một cách đáng thương.

"Không dùng được là tốt." Trịnh Huyền thành khẩn nói: "Một khi sử dụng, cô nương nhất định sẽ bạo thể mà chết. Tận đáy lòng cô nương có một tiềm thức luôn tự nhủ với bản thân rằng, dùng võ tướng kỹ sẽ chết, cho nên bản năng của cô nương mới chống cự lại võ tướng kỹ, phong ấn nó vào trong cơ thể."

A? Tôn Vũ nghe xong thì tỉnh ngộ, hóa ra là như vậy. Hắn phát hiện Trịnh Huyền đúng là một nhân vật lợi hại, ngay chuyện như vậy cũng biết, quả không hổ là "Danh sư".

Tôn Vũ vội hỏi: "Lão sư, vậy phải làm thế nào để giải quyết vấn đề của Triệu Vân?"

Trịnh Huyền buông tay, thở dài nói: "Ăn! Ra sức ăn! Đồng thời rèn luyện thân thể để khỏe mạnh hơn, cho đến lúc thân thể tiểu cô nương này có thể chịu được võ tướng kỹ vượt quá bình thường của nàng."

A? Thì ra đây chính là lý do Triệu Vân không ngừng ăn, mà ăn thế nào cũng không đủ no. Tôn Vũ hít một hơi khí lạnh, hắn vội đẩy Triệu Vân, chỉ vào phòng bếp, nói: "Từ Long, hôm nay ta cho phép ngươi ăn sạch mọi thứ trong bếp, thiếu ta mua thêm."

Triệu Vân mừng rỡ, nàng vừa nghe các vị đại nhân lúc thì nói võ tướng kỹ, lúc lại bàn hi thể chi tài gì gì đó, mãi mà không hiểu gì cả. Đến cuối cùng mới nghe ra được một câu, chính là câu Tôn Vũ nói hôm nay cho nàng ăn đủ.

Triệu Vân hoan hô một tiếng rồi chạy về phía phòng bếp.

Khục, nha đầu này, chắc sẽ không ăn thành con lợn con chó? Tôn Vũ cười khỏ, bụng nghĩ thầm: ta phải lập một chế độ dinh dưỡng hoàn mỹ cho nàng, cho thân thể nàng nhanh chóng mạnh lên, sau đó có thể chứng kiến uy lực của Thường Sơn Triệu Tử Long. Chỉ là không biết cái mạng mười năm này có đủ để nuôi Triệu Vân đến lúc khỏe mạnh không.

Lúc này Trịnh Huyền lại cười nói: "Tiểu nha đầu này không chỉ thể chất yếu, võ tướng kỹ của nàng còn có ba lớp gông xiềng. Nếu như không cởi bỏ được ba lớp gông xiềng này thì dù thể chất có mạnh lên cũng không sử dụng võ tướng kỹ được."

"Gông xiềng? Nghĩa là sao?" Tôn Vũ lấy làm lạ.

Trịnh Huyền nghiêm túc nói: "Trên đời này, người có tướng tài mà không thể sử dụng không phải chỉ có một mình nha hoàn của ngươi. Bọn họ đa phần là vì không cởi được gông xiềng nên không thể sử dụng. Cái gọi là gông xiềng, kỳ thực chính là điều kiện tiên quyết để phóng ra võ tướng kỹ. Không đạt được điều kiện này thì trước sau gì cũng không thể thức tỉnh."

"A? Có điều kiện hạn chế?" Tôn Vũ hiểu ra, vội vàng hỏi: "Ba lớp gông xiềng của Triệu Vân là gì?"

Trịnh Huyền lắc đầu nói: "Ta cũng không nhìn ra, ba điều kiện này chỉ có thể để chính nàng tự phát hiện ra."

Tôn Vũ suy nghĩ: Ba điều kiện tiên quyết này sẽ là gì? Theo như hiểu biết của ta về Triệu Vân thì nàng sẽ dùng thương, mặc giáp bạc, cưỡi ngựa trắng, liệu có thể là ba cái này không? Ách, nếu là mấy điều kiện này thì quá dễ dàng, chắc không phải đâu, tóm lại sau này từ từ để nàng thử nghiệm.

Tôn Vũ ôm quyền nói với Trịnh Huyền: "Lão sư, đệ tử còn nhiều nghi hoặc về võ tướng kỹ, thật sự không rõ thứ này là sao, mong lão sư có thể giải thích cho đệ tử."

Trịnh Huyền cười nói: "Nhắc tới cái này thì dài lắm, hay là để ta xem võ tướng kỹ của ngươi trước đã. Nghe Bá Khuê nói ngươi biết nhiều loại võ tướng kỹ, nhưng ta dùng "Danh Sư" lại không thấy được có tướng tài ở ngươi. Ngươi có thể biểu diễn một chút võ tướng kỹ của mình không?"

Tôn Vũ nhận lời, rồi lần lượt biểu diễn "Tốc kỹ", "Cự lực", "Tất trùng" ở trước mặt Trịnh Huyền.

Sau khi xem xong, Trịnh Huyền lắc đầu thở dài: "Hình thì giống mà thần không giống... Võ tướng kỹ của ngươi và võ tướng kỹ của chúng ta cơ bản là khác nhau. Ta nhìn ra được, võ tướng kỹ của ngươi đến từ một loại sức mạnh thực chất tách rời với bản thân ngươi. Loại sức mạnh này rất linh hoạt, đầy biến hóa, thậm chí có tư tưởng của riêng nó."

Tôn Vũ kinh ngạc, lão bà Trịnh Huyền này thật lợi hại, có thể nhìn ra võ tướng kỹ của hắn là do một sức mạnh khác điều khiển, hơn nữa biết NM01 có năng lực phán đoán của riêng nó. NM01 là người máy trí tuệ, biết suy nghĩ, không chỉ đơn giản là chia sẻ ý thức với hắn.

Trịnh Huyền lại nói: "Võ tướng kỹ của chúng ta là thứ chết, nó không có tư tưởng, sinh ra đã tồn tại trong người chúng ta, cả đời không thể thay đổi. Ví dụ như "Danh sư" của ta, hay "Bạch mã" của Bá Khuê, vĩnh viễn không biến thành một võ tướng kỹ khác."

Tôn Vũ biết mình đã gặp phải một vị đại sư, vội nói: "Đệ từ đến từ một sơn thôn xa xôi gọi là Bắc Kinh, quả thực khác với nơi đây."

Trịnh Huyền lắc đầu: "Bắc Kinh? Ta chưa từng nghe qua, có lẽ là một nơi rất tốt."

Bà dừng lại một chút rồi nói: "Kỳ thật thế giới chúng ta vốn không có võ tướng kỹ, võ tướng kỹ xuất hiện phải nói từ ngọc tỷ truyền quốc."

"Ngọc tỷ?" Tôn Vũ lấy làm lạ, hắn có biết một chút về thứ này. Trong "Tam quốc diễn nghĩa" Tôn Kiên giành được ngọc tỷ truyền quốc, về sau rơi vào tay Viên Thuật. Viên Thuật chiếm ngọc tỷ xưng đế, trở thành một trò cười.

Trịnh Huyền rù rĩ kể lại, thì ra trong thời Tây Hán, Vương Mãng cướp ngôi nhà Hán, ép cô của y tức hoàng thái hậu Vương Chính Quân giao ra ngọc tỷ truyền quốc. Vương Chính Quân đối mặt với thân nhân ngày xưa từng tin tưởng, nay lại trở thành kẻ cướp đoạt thiên hạ nhà Hán thì vô cùng căm phẫn, lại không thể làm được gì, vì vậy trong cơn tức giận đã ném thật mạnh ngọc tỷ xuống bậc thềm, làm vỡ góc "Li" trên ngọc tỷ.

Trong khoảnh khắc ngọc tỷ bị vỡ, từ trong đó bay ra năm luồng ánh sáng "Lục", "Hồng", "Lam", "Kim", "Ám kim", chiếu sáng cả chân trời. Sau đó năm luồng sáng này tán ra khắp thiên hạ, từ đấy trong thiên hạ đột nhiên xuất hiện một nhóm người biết võ tướng kỹ.

Hơn nữa võ tướng kỹ của những người này chia làm năm cấp dựa theo thứ tự "Lục", "Hồng", "Lam", "Kim", "Ám kim", uy lực của cấp sau mạnh hơn cấp trước nhiều lần.

Tôn Vũ nghe tới đây thì hít một hơi khí lạnh, vội hỏi: "Vậy có nghĩa là... võ tướng kỹ kỳ thực là một loại sức mạnh bay ra từ ngọc tỷ truyền quốc?"

Trịnh Huyền gật đầu, nói: "Trên thế gian có vô số người may mắn, bọn họ được năm luồng ánh sáng này chiếu trúng, vì vậy sở hữu võ tướng kỹ. Các đời con cháu của họ lại truyền thừa những năng lực này. Kỳ lạ ở chỗ, tất cả võ tướng kỹ chỉ có thể truyền cho nữ nhân, nam nhân bất kể thế nào cũng không có được."

Bà nhìn chằm chằm Tôn Vũ một hồi, sau đó tò mò nói: "Rất rõ ràng, người cũng không được truyền thừa võ tướng kỹ, chỉ là có một loại sức mạnh có thể mô phỏng võ tướng kỹ mà thôi."

Tôn Vũ cảm thấy rất thú vị, tính ham tìm hiểu của một nhà khoa học làm hắn buột miệng hỏi: "Nói vậy ngọc tỷ truyền quốc là nguồn gốc của võ tướng kỹ, ai giành được ngọc tỷ thì sẽ thành trâu bò."

Tuy không biết trâu bò là cái gì, nhưng Trịnh Huyền có thể đoán nó nghĩa là rất lợi hại, bà cười nói: "Không sai! Ngọc tỷ truyền quốc có thể giúp người ta được truyền thừa võ tướng kỹ mạnh mẽ. Nó là thiên hạ chí bảo, tất nhiên nằm ở trong tay hoàng thượng, bởi vậy thần dân thiên hạ mới đều quy thuận."

Nhật ký khoa học gia:

Khi ta nghe nói trên thế giới có "Y thần", ta bắt đầu dần từ bỏ ý định trở về thế giới cũ. Bởi vì trở về có nghĩa là một lần nữa bị ướp lạnh, ở lại còn có thể được chữa khỏi bệnh. Huống chi, ta không hề có bất cứ đầu mối nào để trở về thế giới cũ, nhưng tìm kiếm "Y thần" lại có thể thực hiện được.

Thế giới này làm ta mê say, nó có rất nhiều thứ đáng để ta nghiên cứu. Lòng hiếu kỳ thúc đẩy ta cả ngày suy nghĩ về chuyện võ tướng kỹ và ngọc tỷ truyền quốc. Nhà khoa học không phải là một nghề xưa tan những nghi hoặc, tìm hiểu những điều chưa biết đó sao?

Ta muốn giải đáp tất cả bí ẩn ở đây, đương nhiên, phải đợi bệnh của ta được chữa khỏi đã.

Không biết đại phu Hoa Đà thu tiền chữa bệnh có đắt không? Ta nghĩ phải tiết kiệm nhiều tiền hơn cho an toàn.

Tôn Vũ.

Ghi lại ở thời đại kỳ dị được gọi là "Trung bình nguyên niên".

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Giặc Hoàng Cân Xâm Chiếm Trác Huyện

Tôn Vũ nghĩ thầm trong bụng: Nếu có cơ hội, ta muốn nghiên cứu ngọc tỷ truyền quốc một chút. Không chừng có thể phá giải bí ẩn của võ tướng kỹ qua quan điểm khoa học. Đương nhiên, nếu như thực sự phá giải được bí ẩn võ tướng kỹ, há chẳng phải có thể tung hoành ở thế giới này sao?

Nhưng việc này cũng chỉ có thể tưởng tượng, Tôn Vũ chẳng qua chỉ là một quân nghị giáo úy dưới trướng của Công Tôn Toàn, một tiểu chur hầu mà thôi. Muốn cướp ngọc tỷ truyền quốc từ tay hoàng gia thì đúng là người si nói mộng, tốt nhất không nên nghĩ ngợi nhiều.

Lúc này Công Tôn Toàn nghe báo Tôn Vũ không biết võ tướng kỹ, chỉ có một loại sức mạnh giống với võ tướng kỹ thì cũng rất hiếu kỳ, nàng kéo tay áo Trịnh Huyền hỏi: "Lão sư, sức mạnh của Tầm Chân tiền sinh là gì vậy? Người học nhiều hiểu rộng, nhất định có thể nhìn ra chứ?"

Trịnh Huyền lắc đầu cười nói: "Ta chỉ là một lão sư, cũng không phải thần tiên cái gì cũng biết. Võ tướng kỹ trong thiên hạ này ta đều có thể dùng "Danh sư" để tìm ra ưu điểm hay thiếu sót, hoặc trợ giúp người khác thức tỉnh năng lực bản thân, nhưng đối với sức mạnh chưa được biết đến thì ta không có cách nào."

Công Tôn Toàn nghe vậy thì rất buồn rầu. Nàng hy vọng Trịnh Huyền có thể giúp Tôn Vũ giống như với Triệu Vân, tìm cách giúp hắn trở nên mạnh mẽ, nhưng Trịnh Huyền lại nói Tôn Vũ căn bản không sử dụng võ tướng kỹ...

Trịnh Huyền dù sao cũng đã già, nói chuyện thường lan man. Bà cười nói: "Lại nói, ta đời này có hơn ngàn đệ tử, võ tướng kỹ đáng sợ nhất trong đó phải kể đến Lư Huyền Đức."

Lư Bị? Tôn Vũ nổi lên hứng thú. Lư Bị điềm đạm nho nhã, nói chuyện cũng không lớn tiếng, nhưng khi định dùng võ tướng kỹ lại khiến Quan Vũ và Trương Phi biến sắc, rốt cuộc là tuyệt chiêu gì a? Hắn vội hỏi: "Lão sư, võ tướng kỹ của Lư Huyền Đức là gì vậy? Đáng sợ tới mức nào?"

"Ha ha, không thể nói!" Trịnh Huyền cười ha ha: "Ta là lão sư, sao lại mang bản lĩnh bí mật của đệ tử đi kể khắp nơi chứ. Hơn nữa ta cũng không mong nàng dùng tới võ tướng kỹ."

Ngất! Lại không thể nói, thế mà suốt ngày mang ra như người khác, Tôn Vũ oán hận nghĩ.

Mọi người nói chuyện thêm một lát rồi Công Tôn Toàn nói chỗ ở của Lư Thực cho Trịnh Huyền. Thì ra Lư Thực đã thăng chức thượng thư, tới Lạc Dương làm quan, hiện giờ không còn ở Trác huyện nữa, chẳng trách Trịnh Huyền không tìm ra bà. Trịnh Huyền liền cáo từ rồi đi, tiếp tục du lịch thiên hạ để dạy học.

Thời buổi loạn lạc này, một người già như bà đi ngàn dặm xa xôi quả thật khá nguy hiểm. Công Tôn Toàn vốn định phái hộ vệ tiễn bà một quãng đường, nhưng bà kiên quyết không chịu, một mình rời đi.

Trịnh Huyền đi rồi, Tôn Vũ thở dài nói với Công Tôn Toàn: "Bá Khuê, hiện tại ngươi đã biết, mấy chiêu của ta căn bản không phải võ tướng kỹ. Nếu như ngươi định thành thân với ta là vì ta có võ tướng kỹ, vậy... ngươi có thể suy nghĩ lại."

Công Tôn Toàn nghe vậy, hồi lâu không nói gì.

Ban đầu quả thực vì Tôn Vũ biết dùng võ tướng kỹ nàng mới nhìn hắn với con mắt khác, nhưng sau khi ở chung một thời gian dài, Tôn Vũ mấy lần cứu mạng nàng, đặc biệt là lần cuối cùng, hai người một ngựa chạy về phía tây, suýt chút nữa chết trong đại quân Ô Hoàn. Công Tôn Toàn thấy hắn dừng cảm quyết đoán, hơn nữa cũng tức trí đa mưu, thì trong tâm đã sớm thuộc về hắn.

"Tầm Chân!" Nhuyễn muội tử nói bằng giọng dịu dàng nhưng không kém phần kiên định: "Ta thích con người ngươi, chứ không phải võ tướng kỹ của ngươi."

"Ồi..." Tôn Vũ nghe vậy thì cảm động, suýt ngã lăn ra đất.

Vài ngày tiếp theo, vết thương của Công Tôn Toàn đã đỡ hơn, bắt đầu có thể đi lại. Về phần Triệu Vân, dưới sự chuẩn bị chu đáo của Tôn Vũ, bữa ăn nào của nàng cũng là một bữa tiệc lớn.

Có điều, nàng tuy được ăn ngon nhưng đồng thời cũng bị Tôn Vũ ép thực hiện các bài tập như chạy bộ, cử tạ, nhảy cóc... Tôn Vũ áp dụng toàn bộ quy trình tập thể hình ở đời sau cho Triệu Vân, muốn cho nàng mau mau lớn, thể trạng đủ để chịu đựng võ tướng kỹ.

Triệu Vân đáng thương mỗi ngày đều bị bắt chạy hơn mười dặm, sau đó nâng cối đá nặng nề, còn phải tập thể dục đứng giờ, luyện yoga, ép chân...

Sau vài chục ngày, sắc mặt của Triệu Vân đã bắt đầu hồng hào, làn da không còn tái nhợt như trước, bàn tay trắng bệch dần có sắc hồng, cử chỉ hành động đã trở nên mạnh mẽ hơn.

Nhưng Tôn Vũ biết việc rèn luyện quan trọng nhất ở chỗ kiên trì, hơn nữa chỉ rèn luyện trong thời gian ngắn không mang lại hiệu quả lâu dài, cho nên hắn chưa vừa lòng với thay đổi hiện tại của Triệu Vân, hắn nhất định phải biến nàng thành một tiểu la lý khỏe mạnh.

Còn Tôn Vũ lập một kế hoạch lâu dài, hắn để NM01 lập một cái bảng, rồi liệt kê ra những việc cần làm và muốn làm trước mắt, sau đó sắp xếp thứ tự

theo tầm quan trọng.

Trong đó quan trọng nhất đương nhiên là tìm Hoa Đà, chữa khỏi bệnh nan y của mình. Tính mạng là hơn hết, mất mạng thì chẳng làm được gì.

Có điều giặc Hoàng Cân đang làm loạn, khắp nơi chiến tranh, muốn tìm được Hoa Đà khó khăn vô cùng. Tôn Vũ không dám bắt chước Trịnh Huyền liều mạng chạy loạn khắp nơi, đây không phải việc một người có đầu óc nên làm.

Chẳng lẽ phải bình định loạn khấn vàng trước?

Tôn Vũ suy nghĩ xem sau này mình phải làm gì, nghĩ một hồi mà đau cả đầu.

Hôm nay, Tôn Vũ lại tiến hành huấn luyện tiểu la y như thường lệ. Hắn ra lệnh cho Triệu Vân vác một cái cối đá nặng hai mươi cân (khoảng 12kg) chạy vòng quanh sân. Trên bàn đá ở bên cạnh bày đầy gà vịt thịt cá ngon lành, những thứ này là phần thưởng cho Triệu Vân sau khi hoàn thành nhiệm vụ rèn luyện.

Triệu Vân đáng thương vác cối đá nặng nề chạy từng bước một trong sân, mà thật ra không phải là chạy nữa, so với bò còn chậm hơn. Nàng đã chạy được mười lăm vòng, nhưng Tôn Vũ hứa là chạy hai mươi vòng mới được ăn ngon.

"Tầm Chân tiên sinh, ta công cối đá chạy xong người sẽ cho ta ăn thật chứ?" Triệu la y hỏi với vẻ đáng thương.

"Đương nhiên, tiên sinh chưa bao giờ lừa người." Tôn Vũ biết tuyệt đối không thể nói dối với trẻ con. Người lớn hứa thì nhất định phải thực hiện, nếu không sẽ mất uy tín trong lòng bọn trẻ, làm chúng không còn lòng tin. Cho nên chỉ cần Triệu Vân hoàn thành nhiệm vụ thì hắn sẽ thưởng cho nàng.

Triệu Vân gật gật đầu, tiếp tục chạy.

Lúc này Công Tôn Toàn từ ngoài sân đi vào, nhìn thấy Triệu Vân đáng thương, lắc đầu thở dài: "Tầm Chân, người bắt nạt nàng như vậy có phải hơi quá đáng không? Tại sao nàng nhất định phải dùng được võ tướng kỹ? Làm một tiểu nha hoàn vui vẻ cũng không phải là không hạnh phúc. Một khi dùng được võ tướng kỹ, khó tránh khỏi sẽ phải ra chiến trường, khó lòng tránh khỏi nguy hiểm xiết bao a."

Tôn Vũ lắc đầu nói: "Trong thời buổi loạn lạc này, không có bản lĩnh thì sẽ chết. Nàng sợ nhất là chết, thế thì vì tính mạng của mình ngại gì khổ luyện? Ta cũng không biết chứng bệnh của mình có thể chữa khỏi được không, vì vậy càng phải để nàng học được tính tự lập. Nếu không có một ngày ta đi, nàng sẽ kiếm cơm ăn ở đâu?"

Công Tôn Toàn khề ừ một tiếng, nói: "Vừa có quân tình khẩn cấp báo về, năm vạn giặc Hoàng Cân đóng tại Đại Hưng sơn có ý đồ đánh lên bản huyện. Nếu như bỏ mặc rất có khả năng tạo thành uy hiếp đối với Trác huyện. Bạch mã nghĩa quân của chúng ta đều là kỵ binh, không giỏi thủ thành. Ta không muốn đánh giữ thành với giặc Hoàng Cân, nên chuẩn bị ra khỏi thành chặn đánh. Bây giờ hơn một vạn bạch mã nghĩa quân đang tập kết, sắp xuất binh đẩy lùi giặc, người có muốn đi chung hay không?"

Ồ? Năm vạn giặc khấn vàng xâm chiếm Trác huyện? Đoạn này quen quá. Tôn Vũ cả kinh, vội vàng hỏi: "Đại tướng của giặc khấn vàng là ai? Có phải là Trình Viễn Chí không?"

Công Tôn Toàn vỗ tay cười nói: "Không hổ là có kỹ năng "Mắt thần", cách xa cả trăm dặm mà người cũng thấy được đại tướng của địch."

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Trình Viễn Chí Tới

Đồ mồ hôi, Tôn Vũ trong lòng cảm thấy hơi hồ thẹn. Năm vạn giặc Hoàng Cân đến xâm chiếm Trác huyện cũng không phải do “Mắt Thần” nhìn thấy, điều này có ghi lại ở trong “Tam quốc diễn nghĩa”. Đây vốn chỉ là câu chuyện hư cấu do La Quán trung viết ra, nhưng thật thú vị là nó lại thực sự xảy ra trong cái thế giới này.

Theo như “Tam Quốc Diễn Nghĩa” ghi lại, Trình Viễn Chí cùng phó tướng Đặng Mậu suất lĩnh năm vạn giặc Hoàng Cân xâm chiếm Trác huyện. Nhưng chúng gặp phải Lưu Quan Trương, bị ba người bọn họ đánh bại nhanh chóng. Từ đó có thể thấy bọn giặc Hoàng Cân này có thực lực vô cùng kém cỏi, cơ bản mà nói chúng chỉ là đám binh tôm tướng tép mà thôi.

Nhưng chẳng phải Lưu Quan Trương đã xuôi nam từ nhiều ngày trước rồi sao. Tại sao các nàng không tiêu diệt nhóm quân Hoàng Cân này mà lại để cho bọn chúng đến gần Trác huyện? Thật là kỳ lạ. Chắc là Quan Vũ lại đi nhầm đường, Lưu Quan Trương còn đang lang thang ở vùng sơn cùng thủy tận nào đó rồi.

Tôn Vũ thầm nghĩ, bắt nạt tằm tép ai chẳng làm được, nếu như mình muốn thắng quan phát tài, loại việc đánh chó mù đường như thế này tất nhiên phải tham gia, lăn lộn trong quân để quen mặt mọi người cũng là chuyện tốt. Vì thế hắn đứng lên nói: “Ta cũng đi, không thể để cho người khác liều mạng trên chiến trường còn ta một mình ở nhà hưởng phúc được.”

Công Tôn Toàn dĩ nhiên là vô cùng vui vẻ rồi, nàng đi trước dẫn đường. Tôn Vũ đem tất cả đồ ăn trên bàn bọc vào một gói lớn, bảo Triệu Vân đeo ở trên lưng, hai người cùng đi theo Công Tôn Toàn đến doanh trại bên ngoài thành ở phía nam.

Giặc Hoàng Cân cũng không phải loại kẻ địch khó đối phó gì, cũng chỉ là có chút ưu thế về nhân số, còn đâu chẳng có ưu điểm gì khác. Chúng chẳng những không có kỵ binh, hơn nữa binh khí lại rất thô sơ, đại đa số đều là nông dân cầm cuốc trên chiến trường. Trong mắt bạch mã nghĩa quân, năm vạn giặc Hoàng Cân còn không đáng sợ bằng hai vạn kỵ binh Ô Hoàn.

Bầu không khí trong doanh trại rất thoải mái. Bạch mã nghĩa quân ngồi trên ngựa đợi lệnh của Công Tôn Toàn vẫn cười nói vui vẻ.

Tôn Vũ vì muốn cho Triệu Vân có thêm cơ hội rèn luyện, đồng thời cũng nhân cơ hội này tìm ra ba lớp gông xiềng của Triệu Vân nên bảo nàng tìm một con ngựa trắng để cưỡi, mặc một bộ giáp bạc, mũ bạc, áo choàng màu trắng. Nhìn qua nàng thật giống như một binh sĩ bạch mã quân bình thường. Thực tế trong lịch sử Triệu Vân cũng đã từng gia nhập bạch mã nghĩa quân của Công Tôn Toàn, cho nên sau này Triệu Vân vẫn luôn yêu thích bạch mã ngân giáp.

“Đừng sợ!” Tôn Vũ thắt chặt lại áo giáp cho Triệu Vân, nhỏ giọng nói: “Theo sát ta và chú ý công ty tử thì sẽ không sao đâu.”

Công Tôn Toàn đi vào trong quân, bên trong có một thiếu nữ ra tiếp đón. Cô gái này khoảng mười tám tuổi, trên người cũng mặc giáp bạc và áo choàng trắng. Khuôn mặt có vài phần giống Công Tôn Toàn, tuy vậy diện mạo có vẻ hung ác hơn so với Công Tôn Toàn, xem ra không như nhuyển muội tử, đúng là một nữ tướng quân thật sự. Nàng ôm quyền nói với Công Tôn Toàn: “Đại tỷ, quân ta đã chuẩn bị xong.” Thì ra nàng chính là nhị muội của Tôn Toàn, Công Tôn Việt.

Điền Dự đứng ở bên cạnh, nói với Công Tôn Toàn: “Chủ công, võ tướng kỹ ‘Phá Lỗ’ của mặt tướng không có hiệu quả đối với giặc Hoàng Cân, lần này ta sẽ không đi theo ngài. Chúc chủ công kỳ khai đắc thắng.”

Công Tôn Toàn khẽ mỉm cười nói: “Đừng lo, ngươi cứ ở lại trấn thủ. Nếu như đối phó với giặc Hoàng Cân ta còn không thắng thì Công Tôn gia làm gì còn mặt mũi ở đất Hà Bắc này nữa?”

Chẳng bao lâu, một vạn bạch mã nghĩa quân đã xếp phương trận chỉnh tề. Tiếng ngựa hí nhẹ khắp trong quân, áo choàng trắng phát phới bay trong gió.

(Phương trận: trận hình vuông)

Lần trước đối phó với giặc Ô Hoàn chỉ điều động có năm nghìn bạch mã nghĩa quân, nguyên nhân chủ yếu là do Công Tôn Toàn từ Bắc Bình cấp tốc tới ứng cứu Trắc huyện, trong lúc khẩn cấp không có cách nào tập kết được quá nhiều binh sĩ. Còn lần này bởi vì Công Tôn Toàn đang đường thương ở Trắc huyện nên đại quân bạch mã nghĩa quân đã sớm từ Bắc Bình chạy tới.

Vì thế nên lần này dễ dàng tập hợp được một vạn bạch mã nghĩa quân. Đội kỵ binh hùng mạnh như vậy lại cộng thêm “Bạch Mã” của Công Tôn Toàn, muốn tiêu diệt năm vạn giặc Hoàng Cân thật sự là quá dễ dàng. Bởi vậy lần này xuất trận trong lòng mọi người đều rất nhẹ nhàng.

Công Tôn Toàn nhẹ vung roi ngựa, “Thương tướng” Nghiêm Cương liền suất lĩnh hai nghìn quân tiên phong tiến về hướng nam. Sau đó Công Tôn Toàn, Công Tôn Việt, Tôn Vũ, Triệu Vân và tám nghìn bạch mã nghĩa quân còn lại cũng cùng nhau lên đường.

Đại quân chậm rãi hành quân, Công Tôn Việt tò mò đánh ngựa đến bên cạnh Tôn Vũ, ôm quyền nói: “Vị này có phải là Tầm Chân tiên sinh không?”

Tôn Vũ nghiêng đầu, trông thấy Công Tôn Việt mở to mắt nhìn mình chăm chăm. Dung mạo cô gái này giống hệt Công Tôn Toàn, cũng cực kỳ xinh đẹp. Nhưng mặt mày có chút “hung”, tính tình có vẻ nóng nảy.

Loại nữ nhân này chọc không được, Tôn Vũ tranh thủ thời gian nói: “Đúng vậy! Tôn Vũ bái kiến nhị chủ công.”

Công Tôn Việt hừ hừ hai tiếng rồi nói: “Làm gì có ai gọi là nhị chủ công? Gọi ta nhị tiểu thư là được rồi. Ta nghe nói ngươi có rất nhiều võ tướng kỹ, có đủ mọi loại hình, có thật hay không?”

Tôn Vũ cười khổ nói: “Không sai, ta có ‘Tốc kỵ’, ‘Mắt thần’, ‘Cự lực’, ‘Tất trúng’... Đúng là đủ mọi loại hình”.

Công Tôn Việt lắc đầu nói: “Những kỹ năng đó đều không quan trọng, chẳng qua chỉ là võ tướng kỹ màu đỏ mà thôi, không đáng nói. Ta chỉ kỳ quái là lúc ngươi ở thành Quán Tử, làm sao có thể sử dụng ra võ tướng kỹ màu lam ‘Bạch mã’ giống tỷ tử của ta?”

Tôn Vũ cười khổ nói: “Đó không phải là thật, ta chẳng qua chỉ là phóng ra lam quang, hiện ra hai chữ ‘Bạch mã’ mà thôi, nó cũng không có bất cứ uy lực gì.”

Công Tôn Việt bĩu môi nói: “Cái này mới là kỳ quái! Sao ngươi có thể làm được như vậy? Ngươi rõ ràng không có ‘Bạch mã’ nhưng lại có thể phóng ra ánh sáng và chữ giống hệt nó, điều này thật khó lý giải.”

“Việc này...” Tôn Vũ buồn bực nói: “Thật ra chính ta cũng không giải thích được, trong lúc đó đột nhiên phóng ra được thôi.”

Công Tôn Việt cũng buồn bực mà há to miệng, dường như muốn hỏi thêm gì đó, nhưng cuối cùng nài lại nhin xuống, hừ một tiếng.

Bệnh hiếu kỳ của Tôn Vũ lúc này lại phát tác, liền nhân cơ hội này hỏi: “Nhị tiểu thư nhất định cũng có võ tướng kỹ chứ. Võ tướng kỹ của ngươi là gì?”

“Không nói cho ngươi biết!” Công Tôn Việt đột nhiên nổi nóng, tức giận ghim ngựa quay người bỏ đi.

Ta choáng, nữ nhân thật là kỳ quái, chẳng qua chỉ là hỏi võ tướng kỹ của ngươi là gì thôi mà? Bây giờ ngươi giấu giếm không nói, lát nữa đánh nhau với giặc Hoang Cân, ngươi cũng không thể không dùng a? Tôn Vũ buồn bực nghĩ.

Đại quân đã đi được một ngày đường, cứ đi được một lát rồi lại ngừng, cũng không vội vã, chẳng bao lâu, trước mặt liền xuất hiện một ngọn núi nhỏ. Trên núi trơ trụi chẳng có mấy cây cối, đến cả đá tảng cũng không có, tầm nhìn rất tốt.

Trên núi ló nhỏ bóng người, khoảng chừng mấy vạn người, hoặc ngồi hoặc nằm trên quả núi nhỏ. Những người này đều mặc quần áo vải thô, tóc rối bù, trên trán cuốn một dải khăn màu vàng. Mấy vạn người, mấy vạn khăn vàng, khiến cho người ta nhìn vào có cảm giác như cả quả núi đều nhuộm một sắc vàng.

Nghiêm Cương ra lệnh cho quân tiên phong ngừng lại, chờ đại quân của Công Tôn Toàn phía sau. Nhìn thấy Công Tôn Toàn đã đến, Nghiêm Cương liền đánh ngựa trở về nói: “Bẩm chủ công, phía trước là Đại Hưng sơn, giặc Hoang Cân đang dựng doanh trại tại đó. Chúng ta có nên tiến công không?”

Công Tôn Toàn cười nói: “Đánh chứ sao nữa. Đánh sớm thì sớm đẩy lùi bọn chúng, bảo vệ cho bách tính ở Trác huyện an cư lạc nghiệp.”

Tôn Vũ thả NM01 ra trinh sát. Không lâu sau đó NM01 trở về báo tin: “Quân địch tổng cộng có 48249 người, soái kỳ ở trung quân có một chữ ‘Trình’, xem ra đúng là quân của Trình Viễn Chí trong ‘Tam quốc diễn nghĩa’.”

Tôn Vũ gật đầu. Trình Viễn Chí thật quá đen đủi, ở trong “Tam quốc diễn nghĩa” hẳn phải chết sớm. Hắn đem người đi xâm chiếm Trác huyện, gặp phải Lưu Quan Trương. Trình Viễn Chí lệnh cho phó tướng Đặng Mậu xuất chiến, bị Trương Phi một mâu đâm chết. Sau đó Trình Viễn Chí tự mình xuất trận, lại bị Quan Vũ một đao chém chết, thật đúng là nhân vật phụ của phụ. Bất nạt bọn chúng chẳng thú vị chút nào cả.

Tuy nhiên trong thế giới này Lưu Quan Trương quá không đáng tin cậy rồi, hiện tại không biết lại lạc đường ở đâu nữa, để cho tay mơ như Trình Viễn Chí tự tung tự tác ở chỗ này.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: Võ Tướng Kỹ Tổ Hợp

Công Tôn Toàn đánh ngựa ra khỏi trận, hướng về phía ngọn núi cao giọng nói: "Phản quốc nghịch tặc, sao không sớm đầu hàng!"

Tôn Vũ trong lòng than thở: lời này nên là Lưu Bị nói mới phải. Lúc đó Lưu Bị trái có Vân Trường, phải có Dục Đức, oai phong biết bao. Hiện tại Công Tôn nhuyển muội tử trái có Công Tôn Việt, phải có Tôn Vũ ta, khí thế còn kém xa.

Trên đỉnh núi Trình Viễn Chí quả nhiên giận dữ, cũng không chường mặt ra, chỉ phái một bộ hạ xuống núi.

Tôn Vũ nhìn kỹ, tướng giặc là một nữ nhân trung niên, bộ dáng như mấy bác gái trong tổ dân phố, tay cầm một thanh đại khảm đao, hừ hừ nói: "Đưa ngọc nào đang ở dưới chân núi? Dám đến chọc đại quân Hoang Cân, hãy ăn một đao của Đặng Mậu ta."

Ta choáng, thật đúng là Đặng Mậu tới rồi. Tôn vũ cảm thán, thế giới này thật thú vị a.

Chỉ thấy hồng quang nhấp nhô trong quân Công Tôn Toàn, "Thương tướng" Nghiêm Cương thúc ngựa múa thương chạy ra. Bác gái Đặng Mậu thấy tướng địch tới thì thần thể khê rung, cũng phóng ra hồng quang, hai chữ lớn "Son tặc" hiện lên trên đỉnh đầu. Đặng Mậu kêu a a vung đao lên, xông tới liều mạng với Nghiêm Cương.

Nguyên bản vị này bị Trương Phi nhanh chóng giết chết. Nhưng Đặng Mậu không đụng phải Trương Phi mà gặp Nghiêm Cương nên lại có cơ hội thể hiện sở trường của mình. Võ tướng kỹ "Son tặc" của Đặng Mậu là loại kỹ năng phụ thuộc vào địa hình, chỉ cần tác chiến trong vùng núi thì thực lực của nàng có thể tăng gấp bội. Đặng Mậu múa thanh đao ra gió, đánh tới đánh lui với trường thương của Nghiêm Cương.

Trong núi không có lão hổ... Tôn Vũ trong lòng thầm nghĩ, bác gái Đặng Mậu có cơ hội biểu diễn rồi rồi. Nếu Lưu Quan Trương ở đây, ngươi làm gì có thời gian xuất ra kỹ năng "Son tặc".

Lúc này Trình Viễn Chí đã mất kiên nhẫn, nàng cũng cầm một thanh trường đao, thúc ngựa múa đao, xông thẳng xuống núi. Trình Viễn Chí hét lớn với Đặng Mậu và Nghiêm Cương đang quần nhau: "Làm trò gì vậy? Đánh nửa ngày còn không phân thắng bại?"

Trình Viễn Chí nhìn còn xấu hơn Đặng Mậu, không chỉ giống như mấy bà già trong tổ dân phố, mà còn da dẻ đen thui, tóc như cỏ dại, mắt trái còn có một vết sẹo rất dữ tợn.

Chắc chắn chắc, bộ dạng khó coi như vậy thảo nào Quan Vũ muốn một đao giết người rồi. Tôn Vũ thở dài, lấy cung sẵn trên lưng xuống, nhắm thẳng vào Trình Viễn Chí, hai chữ "Tất trúng" nhấp nháy trên đầu. Tôn Vũ buông lỏng tay, một mũi kinh tiễn bay về phía Trình Viễn Chí.

Quan Vũ giết người chớp nhoáng, ta cũng như thế, đỡ phải nhìn nhiều càng thêm bức dọc, Tôn Vũ nghĩ như thế.

Dù trong "Tam quốc diễn nghĩa" Trình Viễn Chí chỉ là nhân vật rau dưa để người ta chọt chém, nhưng thực ra là vì Quan Vũ quá lợi hại. Nàng có thể lãnh đạo năm vạn quân Hoàng Cân, sao có thể là hạng người vô dụng được. Thấy mũi tên bay tới, trên đỉnh đầu Trình Viễn Chí lóe hai chữ "Son tặc" màu đỏ. Nàng cúi người xuống, rõ ràng đã tránh được mũi tên của Tôn Vũ.

A? Lại là son tặc? Tôn Vũ ngạc nhiên, Đặng Mậu và Trình Viễn Chí đều là "Son tặc", võ tướng kỹ còn có thể bán sỉ sao? Nhưng hiện tại không có thời gian suy nghĩ nhiều, Nghiêm Cương đã bị vây công, tình huống rất rất nguy hiểm.

Tôn Vũ giương cung sẵn lên, bắn vèo vèo liên một mạch về phía Trình Viễn Chí. Nhưng Trình Viễn Chí chỉ cần ở trong vùng núi thì sức chiến đấu vô cùng cao. Nàng tiến lên lui xuống vài bước, liên tục tránh thoát mấy mũi tên bắn tới.

Trình Viễn Chí vui vẻ cười to nói: "Nam nhân kia, võ tướng kỹ của người thực sự làm cho người ta chết cười rồi. Cái gì mà 'Tất trúng', ta xem là 'Bất trúng' thì có, ha ha ha!"

Nàng vừa cười, giặc Hoàng Cân đứng đầy trên núi cũng ầm ầm cười theo. Ngay cả bạch mã nghĩa quân cũng cố nín cười. Công Tôn Việt chẳng có hảo cảm gì với Tôn Vũ, càng cười khẩy liên tục.

"NM01, người tính toán kiểu gì vậy?" Tôn Vũ thấp giọng mắng: "Lần trước bắn Trương Cừ cũng không trúng. Người đúng là đồ người máy ngu ngốc."

NM01 dùng âm thanh điện tử kháng nghị: "Chủ nhân, đó là do tốc độ bắn tên của ngài quá chậm. Tuy rằng ta đã tính toán cẩn thận, nhưng bởi tốc độ tên quá chậm nên địch nhân có cơ hội tránh né. Nếu tăng tốc độ bắn lên, tính toán của ta sẽ không sai."

Nghe thấy NM01 nói vậy, Tôn Vũ mới giật mình. Đúng vậy, "Tất trúng" bắn không trúng người chính là do tốc độ tên bay quá chậm, làm cho địch nhân có thực lực có cơ hội né tránh. Làm cách nào để tăng tốc độ tên bây giờ?

Tôn Vũ đảo mắt nhìn thấy đại cung trên lưng Công Tôn, vội hỏi: "Bá Khuê, cây cung trên lưng người nhìn rất oai phong a! Có thể cho ta mượn dùng không?"

Khuôn mặt xinh xắn của Công Tôn Toàn đỏ lên. Nàng xấu hổ nói: "Tầm Chân, cây cung này... là tam thạch cung, căn bản không thể kéo. Ta để sau lưng cho đẹp mắt thôi."

Tam thạch cung, cũng chính là cần phải dùng sức kéo ba trăm cân... Đúng là đeo cho đẹp mắt, Tôn Vũ đồ mò hỏi. Nhưng tư duy của hắn rất nhanh nhẹn, trong nháy mắt nghĩ ra, mình có thể dùng "Cự lực", vận lực hai tay muốn kéo cây đại cung này hẳn là không khó.

Dùng "Cự lực" và "Tất trúng" cùng lúc, tổ hợp hai kỹ năng lại một chỗ có thể bù đắp vấn đề tốc độ tên, độ chuẩn xác vẫn có thể được đảm bảo...

Ôi, trước đây luôn bị võ tướng kỹ của thế giới này đánh lừa rồi. Mình luôn luôn chỉ dùng một võ tướng kỹ khắc địch, nhưng người trong thế giới này và mình bất đồng. Mình có thể đồng thời sử dụng nhiều võ tướng kỹ, thật quá khờ a.

Tôn Vũ đưa tay tháo tam thạch đại cung trên lưng Công Tôn Toàn xuống, cười nói: "Bá Khuê, ta định thử xem một chút."

Hắn nâng đại cung, lớn tiếng kêu lên: "Võ tướng kỹ tổ hợp, 'Cự lực' cộng 'Tất trúng'!"

NM01 lập tức hiểu ý của hắn, đầu tiên cường hóa cánh tay, sau đó trợ giúp hắn nhắm vào địch nhân.

Trên đỉnh đầu Tôn Vũ cùng lúc nhảy ra hai chữ màu đỏ "Cự lực", "Tất trúng". Hai tay hắn dùng lực kéo căng tam thạch đại cung, dây cung chứa sức lực cực lớn.

"Điều chỉnh góc ngắm, tính toán trở lực không khí, sức gió, tính toán độ lệch, tốc độ tương đối..." NM01 trong nháy mắt hoàn thành quá trình tính toán phức tạp, sau đó thấp giọng nói bên tai Tôn Vũ: "Bắn!"

Tôn Vũ nghe tiếng, tay phải buông lỏng!

Tam thạch đại cung phát ra một âm thanh kinh khủng, dây cung chứa đầy ba trăm cân sức kéo bắn mũi tên đuôi lông sói ra ngoài.

Mũi tên mang theo hồng quang trong nháy mắt xuyên qua hai trăm bước, bay thẳng tới Trình Viễn Chí ở phía xa.

Tôn Vũ vừa ra tay, tất cả mọi người vừa cười nhạo hân đều choáng váng. Một người lại có thể đồng thời sử dụng hai loại võ tướng kỹ sao?

Công Tôn Toàn và đám người Nghiêm Cương sớm biết Tôn Vũ có nhiều loại võ tướng kỹ nhưng chưa từng nhìn thấy Tôn Vũ sử dụng hai loại một lúc. Công Tôn Toàn nhìn không được thăm nghĩ: Tầm Chân mỗi lần đều có thể cho ta bất ngờ, thực sự là... Ôi chao, mặt ta lại đỏ rồi.

Còn Công Tôn Việt, thì hai mắt trừng trừng, hoàn toàn không thể tin được. Gần đây nàng nghe nói tỷ tỷ tuyển được tỷ phu hợp ý, trong lòng không đồng tình. Hơn nữa nàng nghe nói Tôn Vũ có thể làm giả võ tướng kỹ lam sắc “Bạch mã” thì trong bụng rất khó chịu, luôn trông chờ nhìn thấy Tôn Vũ bị cười nhạo. Nàng không nghĩ tới Tôn Vũ lại có thể dùng hai võ tướng kỹ một lúc.

Tam thạch đại cung bắn ra mũi tên mạnh cỡ nào, lại còn ngắm bắn rất chuẩn xác. Mũi tên hồng sắc này trong nháy mắt bay đến trước mặt Trình Viễn Chí.

"Trời ơi, mau tránh thoát nhanh." Trình Viễn Chí đem kỹ năng "Son tặc" phát huy đến cực hạn, dùng toàn bộ sức lực liều mạng muốn né tránh, nhưng mũi tên kia thật sự quá nhanh, hoàn toàn không thể tránh được.

Tướng sĩ hai bên trợn mắt há mồm nhìn. Mũi tên "Vút" một tiếng cắm vào ngực Trình Viễn Chí, xuyên qua tim nàng ra phía sau, máu đào bắn ra tung tóe.

Trình Viễn Chí hét lớn một tiếng, ngã nhào xuống đất chết.

Tôn Vũ thở phào nhẹ nhõm, thu lại hồng quang. Ái chà, trong “Tam quốc diễn nghĩa” Quan Vũ giết chết người này dễ dàng mà ta lại khó khăn như vậy. Nhất định phải tăng cường thực lực của mình a.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Trương Yến, Phi Yến!

Tôn Vũ lên lau mồ hôi, nhưng những người khác đã tăng hân lên mây. Bạch mã nghĩa quân hoan hô ầm ĩ, có người hô lớn: "Tôn tướng quân uy vũ!"

"Võ tướng kỹ của Tôn tướng quân thần uy vô địch!"

"Võ tướng kỹ tổ hợp của Tôn tướng quân quá mạnh mẽ!"

Ánh mắt của một vạn bạch mã nghĩa quân đều toát lên vẻ sùng bái.

Lúc này Đặng Mậu đang giằng co với Nghiêm Cương thấy chủ tướng bị mất mạng thì hoảng hốt trong lòng. Nghiêm Cương nhân cơ hội đâm một thương vào ngực Đặng Mậu, giết chết tại trận.

Công Tôn Toàn vui mừng, vung thiết mâu lên muốn ra lệnh cho bạch mã nghĩa quân xông lên.

Đã thấy Công Tôn Việt bên cạnh bước ra khỏi hàng nói: "Tỷ tỷ, trận này giao cho ta đi. Quân số địch dù nhiều hơn cũng không cần phải sợ nữa, võ tướng kỹ của ta là đủ rồi."

Công Tôn Toàn suy nghĩ một chút, gật đầu nói: "Tốt, nhị muội lên đi! Tỷ tỷ giúp người áp trận."

Công Tôn Việt quay lại trừng mắt thị uy với Tôn Vũ, nói: "Tên kia, ngươi đừng có mà đắc ý, nhìn xem Công Tôn Việt ta có kém người không."

Nàng vung lệnh kỳ lên, dẫn bạch mã nghĩa quân tiến về phía trước, một tay khua lên thiết thương. Chỉ thấy toàn thân nàng toàn tỏa ra hồng quang, trên đỉnh đầu ngưng lại thành hai chữ lớn màu đỏ: "Bạch mã".

Hồng quang nhấp nháy, “Bạch mã” của Công Tôn Việt bao trùm toàn bộ bạch mã nghĩa quân, mọi người đều cảm giác được sức mạnh giống như sóng tuôn ra. Sĩ khí của bạch mã nghĩa quân tăng vọt, cùng hô to một tiếng phóng về phía trước.

Ồ? Tôn Vũ ngạc nhiên. Công Tôn Toàn có võ tướng kỹ cao cấp màu lam "Bạch mã", không ngờ Công Tôn Việt cũng có "Bạch mã", khác nhau chỉ là của nàng là võ tướng kỹ trung cấp màu đỏ.

Vừa mới nhìn thấy Trình Viễn Chí và Đặng Mậu đều là "Son tặc", Tôn Vũ có chút khó hiểu rồi, không ngờ thế gian có người có được võ tướng kỹ giống nhau. Lúc này hân nhìn thấy “Bạch mã” của Công Tôn Việt, càng cảm thấy thú vị.

Hắn nhìn không được hỏi Công Tôn Toàn: "Bá Khuê, sao nhị tiểu thư cũng là 'Bạch mã', nhưng lại là võ tướng kỹ trung cấp hồng sắc? Ta còn nghĩ rằng loại kỹ năng lợi hại như ngự binh kỹ năng nhất định đều là lam sắc."

Công Tôn Toàn lắc đầu cười nói: "Rất nhiều tướng lĩnh có võ tướng kỹ giống nhau nhưng đẳng cấp không giống. Yếu tố quyết định là thể chất và thiên phú của người sử dụng kỹ năng. Ví dụ như cùng là 'Thương tướng', nhưng 'Thương tướng' của người có sức mạnh lớn có khả năng là lam sắc, còn của tướng quân Nghiêm Cương chỉ là hồng sắc."

Tôn Vũ a một tiếng, nghĩ thầm nếu như dùng hình thức của trò chơi tam quốc chỉ để giải thích, cũng chính là người chơi cấp cao dùng "Thương tướng" là lam sắc, còn nhân vật cấp thấp dùng "Thương tướng" là hồng sắc. Tức là uy lực võ tướng kỹ phụ thuộc rất nhiều vào tố chất thân thể của bản thân.

Từ điều này có thể suy đoán: trí lực của quân sư cũng ảnh hưởng tới quân sư kỹ. Hai người khác nhau dùng cùng một quân sư kỹ thì uy lực chắc chắn không giống nhau. Ngự binh kỹ rõ ràng là phụ thuộc vào kỹ năng chỉ huy. Khả năng chỉ huy của Công Tôn Toàn cao hơn nên "Bạch mã" của nàng là màu lam cao cấp, khả năng chỉ huy của Công Tôn Việt còn kém nên "Bạch mã" chỉ là màu đỏ trung cấp.

Nghĩ tới đây, Tôn Vũ nhìn Công Tôn Việt đang dẫn quân tấn công phía trước, nghĩ thầm: cô nàng này nhìn thì hung hăng, thực ra khả năng chỉ huy còn không bằng nhuyển muội tử Công Tôn Toàn nhà ta... "Bạch mã" của nàng chỉ là hồng sắc, ha ha ha.

Hắn lại nghĩ, quái vật như Trương Phi không cần võ tướng kỹ, chỉ riêng võ lực của bản thân đã hết sức khủng bố.

Tôn Vũ lo lắng nhìn thoáng qua tiểu la lỵ Triệu Vân ở phía sau. Thể chất tiểu cô nương này kém như thế, trong tương lai có khả năng xuất ra võ tướng kỹ lợi hại sao?

Lúc này Công Tôn Việt dẫn quân tràn vào trong trận của giặc Hoàng Cân. Dưới sự hỗ trợ của "Bạch mã", Công Tôn quân điên cuồng xông lên, đánh cho quân Hoàng Cân liên tiếp lui lại. Công Tôn Việt trong bụng đắc ý, cười ha hả ở trong trận.

Tôn Vũ nhìn giặc Hoàng Cân lui về phía sau, trong lòng đột nhiên có một dự cảm không rõ.

Trong "Tam quốc diễn nghĩa", khi Trình Viễn Chí và Đặng Mậu chết, giặc Hoàng Cân phải chạy tán loạn rồi. Nhưng hiện tại dù thủ lĩnh chết trận, bọn chúng cũng không hoàn toàn loạn, chỉ là không chịu nổi "Bạch mã", phải tạm lui về phía sau.

Rất không bình thường a!

Tôn Vũ vội tiến đến gần Công Tôn Toàn, hạ giọng nói: "Bá Khuê, tình huống có chút bất thường, quân địch dù thua nhưng không loạn. Ta nghĩ Trình Viễn Chí không phải đại tướng của chúng, trong quân Hoàng Cân còn có đại tướng khác."

Công Tôn Toàn cả kinh, nàng cũng vội nhìn kỹ thể lỵ của địch. Chỉ thấy giặc Hoàng Cân lấy Đại Hưng sơn làm chỗ dựa, hàng ngũ chỉnh tề lui về sau. Một bên bạch mã nghĩa quân đang xông lên, bên địch thì chậm rãi kết thành trận hình phòng thủ.

Đây rõ ràng không phải thua trận chạy loạn, chỉ là rút lui chiến lược.

Công Tôn Toàn vội chụp một tên lính liên lạc nói: "Đi báo tin cho nhị tiểu thư, kêu nàng lập tức lui binh. Giặc Hoàng Cân bắt đầu phản công rồi, báo nhị tiểu thư phải chỉnh đốn lại đội ngũ để tiến công."

Lính liên lạc nhanh chóng truyền tin cho Công Tôn Việt. Nhưng Công Tôn Việt tâm cao khí ngạo, đầu thêm đề ý nhiều. Nàng cười to nói: "Phản công? Đừng nói lời buồn cười như vậy. Có 'Bạch mã' của ta, cái đám nhà quê này dựa vào cái gì mà phản công?"

Công Tôn Việt chẳng thèm nghe quân lệnh, tiếp tục dẫn bạch mã nghĩa quân chiến đấu với quân địch.

Bạch mã nghĩa quân là kỵ binh được trang bị hoàn hảo, lại có "Bạch mã" phụ trợ. Toàn bộ giặc Hoàng Cân đều là bộ binh, trang bị lạc hậu, lại không có ngự binh kỹ. Ai mạnh ai yếu vừa nhìn đã thấy ngay. Công Tôn Việt lệnh cho quân tiến mạnh, đánh cho giặc Hoàng Cân liên tục lui về phía sau, khổ không nói nổi.

"Thương tướng" Nghiêm Cương đánh đến cao hứng, múa thiết thương giết mấy chục mạng liền. Đột nhiên từ trên núi có một kỵ binh chạy xuống, ngồi trên ngựa là một thiếu nữ xinh xắn thon thả. Nhìn bộ dáng nàng khoảng chừng mười tám tuổi nhưng cao không quá bả vai người thường. Nàng cầm một đôi đoản thương tinh xảo, rất tương xứng với thân thể của nàng.

Dung mạo của nàng rất đẹp, khuôn mặt tràn đầy vẻ ung dung thoải mái, hồn nhiên đáng yêu. Tóc nàng rối tung, trên trán cũng cuốn một cái khăn vàng.

Thiếu nữ xinh xắn hét lớn: "Chư quân Hoàng Cân chó loạn. Hắc sơn soái Trương Yển đến đây!"

Giặc Hoàng Cân quả nhiên còn có đại tướng trấn thủ. Công Tôn Toàn và Tôn Vũ đều cả kinh. Công Tôn Toàn là sợ tình báo của mình không đủ chuẩn xác, Tôn Vũ thì sợ chuyện này không giống với "Tam quốc diễn nghĩa".

NM01 như thường lệ giới thiệu với Tôn Vũ: "Trương Yển, vốn tên là Trữ Yển, người Chân Định Thường Sơn. Nguyên là bộ tướng của Trương Giác khi quân Hoàng Cân khởi nghĩa ở Hắc sơn. Sau khi Trương Giác chết thì trở thành thủ lĩnh quân Hắc sơn. Thân thủ nhanh nhẹn, dũng mãnh hơn người, cho nên có tên hiệu 'Phi yển'. Từng cùng Viên Thiệu, Lữ Bố tác chiến, sau đầu hàng Tào Tháo, được phong làm Bình nan Trung lang tướng."

Tôn Vũ than thở trong lòng: Nơi này dù sao cũng không phải tam quốc của thế giới kia, chỉ có đôi chút giống nhau. Trương Yển lại có thể xuất hiện ở

đây, vậy trên đỉnh núi kia còn có người nào nữa đây?

Lúc này Công Tôn Việt đứng trước trận cười lạnh một tiếng nói: "Nghiêm tướng quân, đi lấy đầu Trương Yên. Ta xem giặc Hoàng Cân còn có thể phái ra bao nhiêu đại tướng nữa."

Nghiêm Cương lên tiếng, giục ngựa phóng về phía Trương Yên. "Thương tướng" xuất ra, thanh thiết thương giống như rồng trời múa lượn, tấn công thẳng vào mặt Trương Yên.

Trương Yên cười lạnh một tiếng, hồng quang lóe lên, trên đỉnh đầu nhảy ra hai chữ "Phi yến". Nàng sử dụng hai thanh đoản thương nghênh chiến với Nghiêm Cương. Nghiêm Cương múa thương như mưa, nhưng Trương Yên thân hình nhanh nhẹn vô cùng, giống như một con chim yến bay lượn ở trong không trung, cho dù Nghiêm Cương gắng sức thế nào cũng không mấy chạm tới Trương Yên.

Thì ra "Phi yến" là một loại hình võ tướng kĩ nhanh nhẹn. Một khi xuất ra, thân thể Trương Yên sẽ nhẹ như yến, cả người trở nên mẫn tiệp không tưởng nổi. Song thương đâm tới giống như linh dương giương sừng, Nghiêm Cương hoàn toàn không nắm bắt được động tác của nàng.

Đầu đến cao trào, Trương Yên giao song thương đâm vào đầu vai của Nghiêm Cương. Nghiêm Cương bị thương thét lên một tiếng đau đớn, vội ghim ngựa chạy thoát trở về.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: hoàng Cân Đồi bạch Mã

Trương Yên cười ha ha, lúc này sĩ khí của quân Hoàng Cân liên dâng cao.

"Hừ!" Công Tôn Việt nói: "Sĩ khí cao thì có ích lợi gì? Dưới uy lực của 'Bạch mã', sức mạnh sẽ áp đảo sĩ khí." Nàng vung lệnh kỳ, bạch mã nghĩa quân tiến công không ngừng, vẫn vững vàng trấn áp quân Hoàng Cân.

"Tình hình có vẻ không ổn!" Tôn Vũ nhìn thấy giặc Hoàng Cân bị bạch mã nghĩa quân dồn ép như vậy nhưng vẫn kiên quyết không chịu rút lui, chúng còn kết trận hình phòng thủ vững chắc. Trong lòng hắn có điểm dự cảm không hay, hắn cảm thấy giặc Hoàng Cân vẫn còn có hậu chiêu.

Đúng như Tôn Vũ dự đoán. Trên đỉnh núi giặc Hoàng Cân vậy đại kỳ, một đội quân khoảng chừng năm nghìn người từ trên đỉnh núi chạy xuống. Trong đội quân này mỗi người đều có thân hình cao lớn, cơ bắp rắn chắc, thân trên để trần, chỉ mặc một cái khố ngắn, trên đầu cũng quấn một dải khăn vàng.

Tôn Vũ kinh hãi trong lòng, đội quân này chẳng lẽ là...

Chỉ nghe trên Đại Hưng sơn mấy vạn giặc Hoàng Cân cùng nhau hô to hưng phấn: "Cho mời lực sĩ Hoàng Cân!"

Quả nhiên, thực sự là lực sĩ Hoàng Cân. Tôn Vũ lại có dự cảm không hay, lực sĩ Hoàng Cân nhất định có chỗ hơn người. Không tốt, Công Tôn Việt gặp nguy hiểm rồi!

"Thương thiên dĩ tử, hoàng thiên đương lập, tuế tại giáp tý, thiên hạ đại cát!"*

"Thương thiên dĩ tử, hoàng thiên đương lập, tuế tại giáp tý, thiên hạ đại cát!"

"Thương thiên dĩ tử, hoàng thiên đương lập, tuế tại giáp tý, thiên hạ đại cát!"

Trong tiếng hô vang của giáo chúng, lực sĩ Hoàng Cân mang theo khí thế chưa từng có tiến thẳng về phía bạch mã nghĩa quân của Công Tôn Việt.

"Lực sĩ Hoàng Cân tới rồi!" Nghiêm Cương giữ chặt đầu vai đang chảy máu chạy vào trong trận, nói với Công Tôn Việt: "Nhị tiểu thư, chúng ta hãy tạm tránh đi. Trước tiên quan sát đội quân này thế nào đã. Nếu đánh bừa có thể gặp phải nguy hiểm."

"Hừ, có gì khác đâu?" Công Tôn Việt cười lạnh nói: "Chỉ là vạm vỡ hơn một chút thôi, không phải đều là bộ binh sao. Chẳng lẽ bạch mã nghĩa quân của ta lại phải sợ bộ binh? Không cần lui, tiếp tục truy kích giặc Hoàng Cân. Nghiêm tướng quân, người bị thương cứ lui về sau trận đi, gọi cái tên Tôn Vũ kia lên trên đối phó với Trương Yên."

Công Tôn Việt mới nói đến đây, lực sĩ Hoàng Cân đã từ trên núi xông xuống.

Công Tôn Việt cười nói: "Đến tìm chết à. Không cần biết lực sĩ khăn vàng lực sĩ khăn đen cái gì, hãy xem 'Bạch mã' của ta quét sạch bọn chúng."

Nàng vừa cười vừa khua thiết thương, hồng quang bùng phát, hai chữ “Bạch mã” càng đỏ rực lên, hơi có chút chuyển sang sắc tím. Thực ra Công Tôn Việt rất nỗ lực học tập binh pháp thao lược, hy vọng có ngày có thể đuổi kịp tỷ tỷ, xuất ra “Bạch mã” lam sắc.

Có điều hiện tại nàng đã nỗ lực đến cực hạn, cũng chỉ có thể phóng ra “Bạch mã” hơi có tí xú sắc tím, khoảng cách biến thành lam sắc còn rất dài.

Ngay khi Công Tôn Việt phóng ra hồng quang, đột nhiên trong đám lực sĩ Hoàng Cân có một đạo cô bước ra. Đạo cô này mặc một đạo bào màu vàng, không nhìn ra tuổi, cầm trong tay một thanh kiếm gỗ đào, hai tay vận pháp quyết, bộ dạng giả thần giả quỷ. Tóc nàng rối tung, nhìn không rõ dung mạo, trên trán cũng quấn một dải khăn vàng.

Đạo cô cao giọng nói: “Ta là Nhân công tướng quân Trương Lương. Tướng địch chó ngông cuồng, xem võ tướng kỹ của ta — Hoàng Cân!”

Thanh kiếm gỗ đào trong tay Trương Lương chìa tới, lam quang phát ra, trên đỉnh đầu ngưng tụ thành hai chữ lớn “Hoàng Cân”. Lam quang phóng ra vạn trượng bao trùm toàn bộ lực sĩ Hoàng Cân.

Chỉ thấy lực sĩ Hoàng Cân cùng thốt lên một tiếng giận dữ, âm thanh chấn động Đại Hưng sơn. Tiếng hô dường như làm cả không trung rung lên, ngay cả những cây nhỏ ven đường đều ảnh hưởng, không dám phát ra chút âm thanh xào xạc nào.

Tôn Vũ kinh hãi, là ngự binh kỹ, hơn nữa là võ tướng kỹ cao cấp lam sắc.

Nhân công tướng quân Trương Lương đột nhiên xuất hiện tại nơi đây? Hơn nữa lại dùng ngự binh kỹ cao cấp lam sắc, quá dọa người rồi.

Tôn Vũ vội kéo dây cương của Công Tôn Toàn, nói: “Bá Khuê, chúng ta mau lên trợ giúp nhị tiểu thư, nếu chậm nàng sẽ gặp nguy hiểm.” Công Tôn Toàn cũng nghĩ như vậy, hai người liền phóng ngựa về phía trước, vệ binh trung quân đi theo bọn họ cũng đồng thời phóng theo. Tiểu Triệu Vân cầm một thanh trúc thương đối nhẹ, cưỡi ngựa trắng, cũng theo hai người về phía trước.

Lúc này Công Tôn Việt cũng có chút biến sắc. Vừa thấy ngự binh kỹ lam sắc “Hoàng Cân”, nàng biết “Bạch mã” hồng sắc của mình không phải là đối thủ. Nhưng tính cách của nàng mạnh, tuyệt đối chưa đánh đã chạy. Công Tôn Việt nắm chặt thiết thương trên tay, hét lớn: “Lừa gạt. Giặc Hoàng Cân nhất định là dùng mẹo kế bịp người, chư quân đừng sợ hãi, hãy dũng cảm xông lên.”

Lúc này hai quân giao chiến, lực sĩ Hoàng Cân cùng hô to, cầm thiết chùy là loại vũ khí hạng nặng đánh về phía bạch mã nghĩa quân. Thương chùy chạm nhau, trường thương của bạch mã quân liền bị đẩy ra. So sánh về sức mạnh, lực sĩ Hoàng Cân đã chiếm ưu thế.

Bạch mã nghĩa quân hoảng sợ không dám so khí lực với lực sĩ Hoàng Cân, lại tìm chỗ yếu hại của địch mà đâm. Nhưng dưới tác dụng của kỹ năng “Hoàng Cân”, lực sĩ Hoàng Cân không chỉ có sức mạnh lớn, hơn nữa còn nhanh nhẹn vô cùng, trường thương của bạch mã quân không thể đâm trúng bọn họ.

Nhưng lực sĩ Hoàng Cân cầm đại chùy đập tới thì bạch mã nghĩa quân rất khó tránh né. Người trúng chùy thì chết liền. Ngựa trúng chùy thì lại phải xuống ngựa, binh sĩ mất đi sức chiến đấu.

Lần bạch mã nghĩa quân gặp thiệt hại lớn, chỉ thấy lực sĩ Hoàng Cân giống như chặt dưa thái rau, xông thẳng vào phía trước quật ngã bạch mã quân xuống đất. Phía sau còn có năm vạn tặc binh tiến lên, nhanh chóng đẩy lui quân của Công Tôn Việt.

“Nhị tiểu thư, mau rút lui.” Nghiêm Cương rên lên đau đớn, nói: “Chúng ta có thể lợi là sự cơ động của kỵ binh, trước tiên rút về bản trận, mời chủ công phóng ra “Bạch mã” cao cấp lam sắc, có thể xoay chuyển thế cục.”

Công Tôn Việt gật gù đầu, đang muốn ra lệnh rút quân.

Bỗng nhiên có một tướng tử trong quân giặc chạy tới, người này chính là Trương Yên. Nàng xuất ra kỹ năng “Phi yến”, đi trong loạn quân như cá bơi dưới nước. Dao thương hai bên chém loạn, nàng rõ ràng có thể lách qua những khe hở để vượt qua phòng tuyến trùng trùng điệp điệp, phóng thẳng tới bên người Công Tôn Việt.

Nghiêm Cương giận dữ hét: “Không hay, nàng muốn đối phó với nhị tiểu thư. Mạt tướng đi cản lại, người mau rút về bên chủ công đi.”

Công Tôn Việt trong lòng hoảng loạn, gấp giọng nói: “Nghiêm tướng quân, người đã bị trọng thương không thể chiến đấu tiếp.”

Nghiêm Cương trung thành hộ chủ, làm lơ không nghe lời nói của Công Tôn Việt, nhắc thiết thương tiến lên nghênh đón Trương Yên. Hồng quang nhấp nháy, Nghiêm Cương và Trương Yên lại giao thủ một lần nữa. Nhưng Nghiêm Cương không bị thương thì cũng không phải đối thủ của Trương Yên, bây giờ lại càng không phải nói. Không được mấy hiệp, Trương Yên lại đâm hai thương trên thân Nghiêm Cương, một cước đá Nghiêm Cương xuống ngựa. Cũng không biết Nghiêm Cương sống chết như thế nào?

Trương Yên cười ha ha, ghim ngựa đuổi theo Công Tôn Việt.

Công Tôn Việt đánh ngựa bỏ chạy, Trương Yên nhanh chóng đuổi theo. Dây cột tóc của hai thiếu nữ đều tung bay về phía sau. Trương Yên cười cũng không biết là con ngựa gì, hoặc là thân thể nàng đặc biệt nhẹ, không tạo thành gánh nặng đối với ngựa nên ngựa của nàng chạy cực nhanh. Không mất mấy thời gian, Trương Yên đã đuổi tới bên cạnh Công Tôn Việt.

Trương Yên cười lạnh một tiếng, song thương vung lên đâm về phía Công Tôn Việt...

-----oOo-----

* Thương thiên dĩ tữ, hoàng thiên đương lập, tuế tại giáp tý, thiên hạ đại cát: Trời Xanh (tức nhà Hán) đã chết, Trời Vàng phải lập, vào năm Giáp Tý, thiên hạ thái bình.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35: Ngọn Nến, Dây Thừng, Roi Da.

"Dùng thương đâm muội tử, ta hận nhất là loại thủ đoạn độc ác như vậy." Tôn Vũ thúc ngựa chạy như điên thẳng hướng Công Tôn Việt. Khi thấy Trương Yên muốn hạ độc thủ mà mình vẫn còn cách Công Tôn Việt quá xa, hắn không chút do dự kéo cung, "Cự lực" cộng thêm "Tất trúng", xem tên của ta!

Mẹ nó, Trương Yên cũng là một mỹ nữ nha, mũi tên này liệu có bắn chết nàng không đây. Lòng Tôn Vũ bỗng trở nên mềm nhũn, hắn liền nhắm về phía đoàn thương của Trương Yên.

"Ông!" Tiếng dây cung vang lên, đại cung của Tôn Vũ bắn ra một tên với lực rất mạnh. Mũi tên này được NM01 tính toán chuẩn xác, trong tình thế ngàn cân treo sợi tóc này, mũi tên bắn thẳng tới đoàn thương trong tay trái của Trương Yên.

"Keng!", lực bắn cực lớn làm cây thương roi xuống đất. Nhưng mũi tên này còn chưa dừng lại, từ trên cán thương này ra bắn thẳng vào đoàn thương trong tay phải của Trương Yên, cả hai cây thương của nàng đều bị một mũi tên của Tôn Vũ bắn rơi.

Oa, tên còn có thể bắn như vậy sao? Bắn tên lại có thể tính toán chính xác đến vậy ư? Trương Yên biến sắc, nàng không biết rằng Tôn Vũ có NM01 giúp hắn tính toán, muốn bắn tên kiểu "bật băng" này thật quá dễ dàng.

Tôn Vũ lại khê ra lệnh cho NM01: "Tăng tốc độ ngựa."

Hai chữ "Kỵ tướng" lập tức hiện lên trên đầu Tôn Vũ. Chiến mã của hắn được kích thích tế bào chân nên có tốc độ rất nhanh, trong nháy mắt đã phi tới bên cạnh ngựa Trương Yên. Tôn Vũ thừa dịp Trương Yên đang ngây ngốc nhìn song thương rơi trên mặt đất, duỗi tay ra bắt lấy cánh tay phải của Trương Yên, kéo nàng tới trên ngựa của mình.

Trương Yên trong lòng vô cùng khẩn trương, tay phải bị nắm chặt không thể động đậy, nàng vung tay trái lên định đánh Tôn Vũ. Không ngờ Tôn Vũ vẫn đang dùng kỹ năng "Cự lực", sức mạnh vô cùng, tay hắn dùng sức ấn vào mạch ở cổ tay phải của Trương Yên, khiến toàn thân Trương Yên bủn rủn không thể động đậy được.

Ha ha, bắt được thủ lĩnh Hắc sơn, lần này lời to rồi. Tôn Vũ thầm nghĩ, tiền thưởng lần này ít nhất cũng được hai mươi cân hoàng kim. Một tay hắn kẹp chặt Trương Yên ở trong ngực, tay kia bắt lấy hai tay nàng như bắt gà con khiến cho nàng không thể động đậy gì được. Hắn cảm nhận được da thịt trên tay Trương Yên rất mịn màng, sờ hết sức thoải mái. Nhìn kỹ lại thấy Trương Yên quả thực mắt ngọc mày ngài, dáng người thon thả, quả thực là một thiếu nữ xinh đẹp.

Ủm, là một nhà khoa học nghiêm túc, ta không thể sờ loạn muội tử nha. Tôn Vũ nghĩ thầm, nhưng muội tử này mà ta bắt được là tướng địch, chỉ cần nhìn vào hai chữ tướng địch này, vậy thì có thể bỏ hai chữ muội tử ở phía sau. Nếu là tướng địch thì đương nhiên phải nghiêm trị... Khục khục, tùy tiện sờ một chút chắc không sao.

"Người... Tên dám tặc này, người đang làm gì vậy?" Trương Yên cảm thấy bàn tay kẻ cướp của Tôn Vũ đang xoa xoa cánh tay mình, trong lòng vô cùng giận dữ. Nàng quay đầu, lộ ra hai hàm răng nhỏ xinh như răng mèo, há mồm cắn vào tay Tôn Vũ một phát.

Ta choáng, người là chim yến hay là mèo đấy? Tôn Vũ bóp mạnh vào cánh tay của Trương Yên, nàng đau qua đành phải há miệng ra, oán hận nhìn Tôn Vũ.

Lúc này Công Tôn Việt rốt cục đã chạy tới bên cạnh Công Tôn Toàn. Nàng khóc lớn nói: "Tỷ tỷ, quân địch bắt nạt ta, người mau tới giúp ta." Nói xong Công Tôn Việt nhảy vào trong lòng Công Tôn Toàn khóc oa oa.

Đồ mờ hôi, tất cả binh sỹ xung quanh đều toát mồ hôi lạnh nghĩ thầm: nhị tiểu thư nhìn bề ngoài vênh váo hồng hách, hóa ra chỉ là giả bộ. Vừa bị đánh nàng đã khóc lóc chạy về nhà tìm tỷ tỷ. Cái này... không phải là làm nũng hay sao?

Công Tôn Toàn dịu dàng nói: "Nhị muội đừng khóc, tỷ tỷ sẽ giúp người hả giận."

Nàng giờ hai thiết mâu trong tay lên, hai chữ "Bạch mã" lam sắc sáng lên trong không trung. Lam quang phát ra vạn trượng, bao trùm cả những binh sĩ bạch mã nghĩa quân đang liên tiếp bị lực sĩ Hoàng Cân đánh lui.

"Oa! Là "Bạch mã" của chủ công."

"Bạch mã' của chủ công quả nhiên khác hẳn của nhị tiểu thư."

"Toàn thân ta đều tràn đầy sức mạnh, ha ha ha."

"Lũ giặc Hoàng Cân kia, chịu chết đi."

...

Trong nháy mắt sĩ khí của bạch mã nghĩa quân dâng cao. Một binh sĩ bạch mã quân sắp bị lực sĩ Hoàng Cân đánh rơi xuống ngựa thì thân thể liền đứng thẳng lên, sau đó đâm một thương xuyên tim lực sĩ Hoàng Cân.

Một binh sĩ khác đang bị lực sĩ Hoàng Cân dùng đại chùy ép tới bỗng nhiên cảm thấy sức mạnh tuôn ra. Hắn đâm một thương lại có thể đánh bay đại chùy của lực sĩ Hoàng Cân, sau đó thuận thế đâm một nhát nữa kết liễu tên lực sĩ Hoàng Cân.

Nhân số bạch mã nghĩa quân có một vạn, vốn đã nhiều gấp đôi số lực sĩ Hoàng Cân. Lần này hai bên đều có ngư binh kỹ lam sắc phụ trợ, bạch mã nghĩa quân lập tức áp đảo lực sĩ Hoàng Cân, đánh cho quân địch liên tiếp phải lui về phía sau.

Binh thường giặc Hoàng Cân nếu không có kỹ năng "Hoàng Cân" trợ giúp thì chỉ là một đám tạp binh đánh loạn xạ trên chiến trường, cơ bản không có tác dụng gì. Giờ chúng chỉ có thể trơ mắt nhìn Công Tôn quân từng đánh lui quân Hoàng Cân đến chân núi.

"Nhuyễn muội từ nhà ta thật là lợi hại..." Tôn Vũ nhìn Công Tôn Toàn, trong lòng thầm nghĩ: nếu nàng không phải muốn ta ở rể, mà là gả vào Tôn gia nhà ta, hơn nữa ta có thể tìm được Hoa Đà chữa bệnh nan y, vậy nhất định phải thu nhuyễn muội tử vào trong phòng, khặc khặc khặc.

Á? Tôn Vũ đột nhiên cảm thấy mu bàn tay đau rần, hóa ra là Trương Yến lại cắn hắn một phát.

"Ta choáng, ta không trêu chọc gì ngươi, sao ngươi lại cắn ta?" Tôn Vũ giận dữ.

Trương Yến oán hận nói: "Mặt ngươi cười đầy âm mưu, không biết là nghĩ chuyện bậy bạ gì. Ta không cắn ngươi thì cắn ai?"

Ta ngất. ta nghĩ đến nhuyễn muội từ nhà ta, không có chủ ý với con mèo hoang nhà ngươi nha! Tôn Vũ buồn bực nghĩ.

Lúc này bạch mã nghĩa quân đại phát thần uy, liên tiếp ép lực sĩ Hoàng Cân phải lui về phía sau.

Công Tôn Việt từ trong ngực Công Tôn Toàn ngẩng đầu lên, mặt vẫn đầy nước mắt đã máng Tôn Vũ: "Tên bại hoại nhà ngươi, sao không sớm tới hỗ trợ ta?"

"Ồi..."

Tôn Vũ lau mồ hôi nói: "Còn muốn sớm thế nào nữa? Ta không phải đã sớm ra tay rồi sao?"

Công Tôn Việt giận dữ hét: "Song thương của Trương Yến đã sắp đâm trúng ta ngươi mới ra tay, rõ ràng là ngươi không muốn cứu ta. Ồi chao, Nghiêm tướng quân sao rồi? Ta phải nhanh chóng tìm nàng."

Những lời này cũng làm Tôn Vũ hoảng sợ, hai người cùng phóng ngựa đi tìm Nghiêm Cương. Nhưng trong loạn quân tìm người nào có dễ dàng như vậy, không biết Nghiêm Cương đã trúng mấy thương rồi có còn sống hay không?

Hai người lo lắng tìm một vòng, cũng may là nhìn thấy Nghiêm Cương đang tự cười ngựa trở về. Trên người nàng trúng bốn thương nhưng cũng không vào chỗ hiểm, xem như nhặt về một cái mạng.

Thấy Tôn Vũ bắt được Trương Yến, Nghiêm Cương giận dữ nói: "Tôn tướng quân, nữ nhân này xin giao cho ta. Ta phải bầm thây nàng thành vạn đoạn mới được."

Ồi, không nên. Giết nữ nhân không hay lắm, lại còn muốn chém thành vạn đoạn thì quá tàn nhẫn rồi. Tôn Vũ vội nói: "Còn phải giữ nàng ta lại để ép hỏi tình huống quân giặc, hiện tại không nên giết."

Nghiêm Cương cũng không nói gì nữa, tự trở lại hậu phương băng bó miệng vết thương.

Trương Yến giả dựa trong lòng Tôn Vũ, oán hận nói: "Muốn giết cứ giết, ép hỏi ta cũng vô dụng. Cái gì ta cũng sẽ không nói."

Chắc chắn chắc, vốn là không muốn ép hỏi ngươi, chỉ sợ ngươi bị người ta bầm thây vạn đoạn thôi, có điều ngươi lại cắn loạn ta nhiều lần, vậy cũng phải cho ngươi biết tay. Tôn Vũ hung dữ hù dọa nàng nói: "Còn to mồm? Hừ hừ, thủ đoạn ép cung của ta rất phong phú. Nước tiêu nóng, lang nha bổng, ghế hùm*... đảm bảo làm cho ngươi đau đến phát khóc."

Trương Yên hừ hừ nói: "Ta ngay cả chết còn không sợ thì còn sợ gì đau đớn? Những chiêu thức này ngươi giữ lại đối phó với mấy tên nhu nhược đi."

Ồ, nước tiêu nóng và lang nha bổng cũng vô dụng với ngươi ư? Tôn Vũ nghiêng đầu hung dữ nói: "Vậy đổi thành ngọn nến, dây thừng, roi da ... Khả khả"

Trương Yên nghe không hiểu những lời tà ác này có nghĩa gì, liền kêu lên: "Những thứ này có gì phải sợ? Chẳng lẽ còn đau hơn lang nha bổng sao? Ngươi đừng hù dọa ta, muốn giết cứ giết, không cần nói nhảm."

Tôn Vũ giả bộ dâm đang nói: "Trước hết lột sạch y phục của ngươi, sau đó lấy dây thừng trói ngươi lại thành tư thế kỳ quái nào đó ... Sau đó dùng roi da quất lên người ngươi tạo thành những đường vân màu hồng. ... Ha ha, cuối cùng dùng một ngọn nến nhỏ lên bộ ngực và..." Ánh mắt của hắn nhìn thẳng về phía giữa hai chân Trương Yên, khiến cho Trương Yên sợ run lên.

"Thế nào? Sợ rồi sao?" Tôn Vũ hừ hừ nói: "Dám cần ta. Ta cho ngươi biết ta không phải người dễ chọc đấy ... Ôi chào... Ngươi lại còn dám cần nữa."

Trương Yên bị những lời nói dâm tà của hắn làm cho toàn thân phát run. Nàng không thèm để ý đến ngọn nến roi da gì của hắn, cắn thêm một phát lên cánh tay Tôn Vũ, khiến cho trên tay hắn để lại hai dấu răng đáng yêu của nàng.

Thật bức mình! Cô nàng không sợ ta. Xem ra ta chỉ có phong cách của một nhà khoa học thôi à, muốn đóng vai dâm tặc cũng không giống, lực uy hiếp không đủ. Tôn Vũ buồn bực nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 36: Địa Công Tướng Quân Trương Bảo

Lúc này chung quanh vang lên tiếng hô hoán chém giết rung trời, lực sĩ Hoàng Cân đã ko thể lui được nữa, đã bị buộc lùi tới sườn núi Đại Hưng sơn. Nữ đạo sĩ Trương Lương tóc tai bù xù không thấy rõ dung mạo cũng thối lui đến giữa sườn núi. Kỹ năng "Hoàng Cân" của nàng tuy rằng cũng là màu lam cao cấp nhưng gặp phải "Bạch mã" của Công Tôn Toàn thì không có lợi thế, bị đánh cho chật vật vô cùng.

Công Tôn Việt nhìn không được liền hướng về trên núi đắc ý kêu lên: "Sợ rồi sao, đại tỷ của ta cũng không phải là dễ đối phó, ha ha ha!"

"Có cái gì buồn cười!", Trương Yên bị Tôn Vũ nắm chặt hai tay không thể động đậy, mắng: "Đừng tưởng rằng chỉ có Nhân công tướng quân ở trên núi. Hừ, Thiên công tướng quân và Địa công tướng quân cũng ở trên đó, lập tức cho các ngươi biết tay."

A? Tôn vũ nghe thấy liền kinh hãi. Thiên công tướng quân chính là Trương Giác, Địa công tướng quân chính là Trương Bào, hai vị đại thần này cũng đến đây? Võ tướng kĩ của bọn họ sẽ là gì? Không hay rồi!

Tôn Vũ vội hét lớn với Công Tôn Toàn: "Bá Khuê, nhanh rút binh. Ta có dự cảm không ổn."

Công Tôn Toàn luôn nghe hắn, liền vẫy lệnh kỳ hạ lệnh rút quân.

Nhưng lúc này rút binh đã chậm, chỉ thấy trên đỉnh Đại Hưng sơn đột nhiên sấm sét ầm ầm, cát đá mù mịt, hắc khí đầy trời... Ở trong khí đen mịt mịt có thể nhìn thấy một đồng thiên binh thiên tướng, thiên thần thiên thú đang hò hét đánh tới.

Ta ngất, chuyện này... quá không khoa học rồi? Tôn vũ chấn động.

Trương Yên ở phía trước hắn cười ha hả nói: "Đây là 'Yêu thuật' của Địa công tướng quân. Ta xem ngươi chạy đi đâu."

Lúc này khí đen cuộn cuộn trên Đại Hưng sơn. Bất luận là quân Hoàng Cân hay là bạch mã nghĩa quân đều giơ tay không thấy ngón. Bên trong khí đen mù mịt có rất nhiều thiên binh thiên tướng giương nanh múa vuốt, bạch mã nghĩa quân hoảng sợ ghim cương chạy tán loạn khắp núi. Bạch mã nghĩa quân vốn đang chiếm ưu thế lại đại loạn, còn lực sĩ Hoàng Cân hiển nhiên đã nhìn quen chuyện này, ở trong khí đen không hề bối rối. Chúng nghe theo tiếng ngựa hí tìm tới gần đánh cho Công Tôn quân tan tác.

Chỉ thấy một binh sĩ bạch mã nghĩa quân bị thiên binh thiên tướng dọa té ngã xuống ngựa, lập tức có một lực sĩ Hoàng Cân tiến lên đi, một chùy đập chết tên bạch mã quân.

Một binh sĩ bạch mã nghĩa quân khác sắp đâm chết một gã lực sĩ Hoàng Cân, nhưng từ trong khí đen nhảy ra một tên thiên tướng chém ra một đao về phía hắn. Gã bạch mã nghĩa quân sợ hãi vội thu thương trở lại, lực sĩ Hoàng Cân nhân cơ hội thoát vây, đánh ngược lại một chùy đập chết tên bạch mã

nghĩa quân.

Đại Hưng son trở thành một đồng hỗn loạn, Công Tôn quân bị khí đen bao trùm nên bị chia năm sẻ bảy.

Lúc này trên đỉnh núi xuất hiện một nữ đạo sĩ toàn thân phát ra kim quang. Nữ đạo sĩ này cũng tóc tai bù xù, không thấy rõ dung mạo, tay cầm một thanh kiếm gỗ đào. Nàng ngồi trên lưng ngựa, gươm thanh kiếm gỗ đào lên cao, kim quang phát ra. Trên đỉnh đầu nàng ngưng tụ thành hai chữ lớn: “Yêu thuật”.

“Ào ào!” Công Tôn quân xông vào, đối phương lại có võ tướng đỉnh cấp.

Nhìn thấy võ tướng kỹ đỉnh cấp kim sắc xuất hiện, nhuyển mũi từ Công Tôn Toàn vốn luôn trấn tĩnh cũng có chút dao động. Nàng không dám tin kêu lên: “Là màu vàng... Quân ta... quân ta lấy gì chống lại.” Nàng đột nhiên nhớ tới Trương Phi, nhớ tới “Đầu thần” ở giữa quân Ô Hoàn tung hoành, uy phong không ai bì nổi, chỉ cảm thấy trong lòng vô cùng sợ hãi, hầu như mất đi ý chí chiến đấu.

Công Tôn Việt cũng hoảng sợ, nằng hệt lớn: “Tỷ, mau chạy đi, võ tướng kỹ của người này gọi ra thiên binh thiên tướng, quân ta làm sao chống lại được. Chúng ta thỉnh triều đình phái đại tướng tới phá yêu thuật mới có thể đối kháng với nàng.”

Tiểu Triệu Vân sợ tới mức toàn thân run lên, nắm chặt trục mâu, tựa vào sau lưng Tôn Vũ không dám nhúc nhích.

Chiến ý toàn quân đã mất, Công Tôn quân bại trận chỉ trong khoảng khắc!

Thiên binh thiên tướng? Chuyện này cũng quá không logic rồi? Nhìn Công Tôn tỷ mũi bên cạnh và tiểu Triệu Vân sợ tới mức mặt mày biến sắc, Tôn Vũ buồn bực nói với NM01: “Phân tích xem đây là chuyện gì.”

NM01 lập tức đáp: “Theo ‘Tam quốc diễn nghĩa’ hồi thứ hai ghi lại, Địa công tướng quân Trương Bảo biết yêu pháp, xỏ tóc cầm kiếm, lấy kiếm làm phép, có thể gọi ra khí đen. Trong khí đen có thiên binh thiên tướng đánh địch tới.”

Tôn Vũ buồn bực nói: “Không nói mấy thứ vô nghĩa này. Tuy rằng ta tin tưởng thế giới này có võ tướng kỹ lung tung này nọ, nhưng thiên binh thiên tướng thì tuyệt đối không tin. Nếu thực sự thiên binh thiên tướng cũng gọi ra được, Trương Bảo không phải là thiên hạ vô địch sao? Người cẩn thận xem xét cho ta, võ tướng kỹ này rốt cục là cái gì.”

NM01 nhận mệnh lệnh bay về phía trước, dùng tia hồng ngoại hướng về phía khí đen tìm hiểu.

Rất nhanh, NM01 báo lại: “Chủ nhân, đã điều tra xong. Trong khí đen thật ra cũng không có cái gì, thiên binh thiên tướng đều chính là ảo giác... Dùng kho từ vũng của ta để định nghĩa thì có thể nói tất cả đều là hình chiếu.”

Tôn Vũ cười lạnh một tiếng. Ta biết ngay mà, không có khả năng có thiên binh thiên tướng, thì ra tất cả là hình chiếu. Nói cách khác đây chỉ là ảo thuật, có ý lấy cái tên “Yêu thuật” để lừa dối người ta. Đã như vậy, ta sẽ vạch trần trò lừa gạt này.

Tôn Vũ vung tay lên, nói với Công Tôn Toàn, Công Tôn Việt và tiểu Triệu Vân phía sau lưng: “Các người ở chỗ này chờ ta, xem ta đi phá yêu thuật của Trương Bảo.”

“Không thể nào, thứ này người cũng phá được?” Công Tôn Việt kinh hãi, vội hỏi: “Người có thể địch nổi thiên binh thiên tướng sao? Hơn nữa... đối thủ có võ tướng kỹ đỉnh cấp kim sắc, người chỉ là tướng lĩnh trung cấp hồng sắc, đừng có đi chịu chết.”

Trương Yên đang bị Tôn Vũ giữ chặt cũng cười lạnh nói: “Đừng có nói nhảm, thiên hạ này căn bản không có người có thể phá được ‘Yêu thuật’ của Địa công tướng quân.”

Công Tôn Toàn cũng lo lắng nhìn hán, ôn nhu nói: “Tâm Chân, hà tất phải làm vậy? Chúng ta tạm tránh đi, khiêu chiến với địch nhân có võ tướng kỹ kim sắc rất nguy hiểm.”

“Tuyệt đối không nguy hiểm, võ tướng kỹ kim sắc của người này là lừa gạt người.” Tôn Vũ cười to nói: “Ta thấy võ tướng kỹ của nàng nhiều lắm cũng chỉ là lam sắc, chỉ là kỹ năng phụ trợ phun ra khí đen mà thôi. Ta đi một chút sẽ trở lại, các người giúp ta trông chừng Trương Yên nhưng đừng giết nàng.”

Tôn Vũ lấy dây thừng trói chặt Trương Yên, đề phòng nàng dùng kỹ năng “Phi yên” chạy trốn. Sau đó hán giao Trương Yên giao cho Công Tôn Toàn trông giữ, lại nhờ nàng coi chừng Triệu Vân, tự mình cưỡi một con ngựa trắng phóng lên trên núi.

Vừa lên núi, khí đen cuộn cuộn đã bao vây Tôn Vũ ở trong. Hán không nhìn ra phương hướng, gươm tay không thấy ngón.

Trong khí đen có lực sĩ Hoàng Cân và bạch mã nghĩa quân đánh nhau tán loạn rất náo nhiệt. Tôn Vũ vừa tiến vào thì thiếu chút nữa bị lực sĩ Hoàng Cân đánh trúng, liền dùng một chùy đánh bay lực sĩ Hoàng Cân kia.

Hán vội ra lệnh cho NM01: “Đem hình ảnh xung quanh chiếu lên võng mạc của ta.” Nói xong hán liền nhắm mắt lại.

NM01 không mất chút công sức nào dùng chức năng hồng ngoại nhìn đêm nắm được tình huống trong khí đen, sau đó đem hình ảnh xung quanh chiếu lại trên võng mạc Tôn Vũ. Tôn Vũ tuy nhắm mắt nhưng lại như đang tròn tròn mắt nhìn xung quanh. Khí đen đầy trời không có chút ảnh hưởng nào đối với hán.

Khả khả, cái này gọi là công nghệ cao đối phó với mê tín phong kiến. Giác ngộ đi, Trương Bảo!

Tôn vũ vỗ mông ngựa. Hai kỹ năng “Ky tướng” và “Cự lực” cùng lúc phát động. Hắn cầm cự chúi chạy thẳng về hướng Trương Bảo trên đỉnh núi.

Bên trong khí đen người ngã ngựa đổ, loạn quân như nước thủy triều nhưng hai mắt Tôn Vũ nhìn thấy tất cả. Hắn ghì cương dẫn con ngựa trắng chỉ chọn chỗ ít người lướt qua. Lực sĩ Hoàng Cân cũng bị khí đen ảnh hưởng nên không biết có một tên tướng địch đi qua bên người mình.

Tôn Vũ vượt qua tầng tầng khí đen, càng ngày càng tới gần đỉnh núi.

Đột nhiên quanh người sáng ngời, rốt cục Tôn Vũ đã chạy qua đám khí đen đến gần đỉnh núi. Hắn mở đôi mắt đang nhắm chặt. Ha ha, chỉ thấy Địa công tướng quân Trương Bảo chỉ cách đó vài bước.

“Yêu nhân, xem chùi!” Tôn Vũ hét lớn một tiếng, vung cự chùy lên đập về phía Trương Bảo...

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Âm Kim Sắc, Màu Sắc Tử Vong.

Tôn Vũ băng qua khí đen, coi như không thấy đám "Thiên binh thiên tướng" đang nhào tới.

Tất cả những thiên binh thiên tướng này đều là ảo giác, ngày xưa gọi là "Chướng nhãn pháp", thời nay chính là "Hình chiếu lập thể". Có điều Địa công tướng quân Trương Bảo có thể dùng thủ thuật bao trùm toàn bộ Đại Hưng sơn như vậy, quả thực cũng rất lợi hại.

Lúc này Trương Bảo đứng ở đỉnh núi, thân khoác đạo bào, tay cầm kiếm gỗ đào làm phép, hắc khí bay lượn đầy trời, quân Hoàng Cân đang chiếm ưu thế lớn. Nàng đang đắc ý thì thấy trong đám khí đen đột nhiên có một tên tướng địch lao ra, thân tỏa hồng quang, trên đỉnh đầu có hai chữ màu đỏ "Ky tướng" và "Cự lực".

"A?" Trương Bảo hoảng sợ, tướng địch lại có thể xông qua phạm vi của "Yêu thuật". Hơn nữa... hắn lại là nam nhân, cùng lúc phát động hai loại võ tướng kỹ. Điều này quá sức tưởng tượng rồi.

"Yêu thuật" của nàng đúng là võ tướng kỹ đỉnh cấp kim sắc, từ trước tới nay không có đối thủ, công thành đánh địch, giết quan binh trong ngàn dặm. Chỉ khi gặp phải hai người Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn mới bị thất thế. Lần này quân Hoàng Cân bị Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn hiệp nghị với các phương chư hầu đánh đuổi nên phải chạy tới phương bắc.

Quân Hoàng Cân chạy đã mệt mỏi rồi, đành dừng trại tại Đại Hưng sơn nghỉ ngơi, không ngờ bị quân Công Tôn Toàn đánh tới, lại còn có người phá được "Yêu thuật" của nàng. Thật không còn đạo lý gì nữa, nam nhân này chỉ dùng võ tướng kỹ trung cấp hồng sắc mà phá được "Yêu thuật" kim sắc của ta? Trương Bảo luống cuống chân tay.

Lúc này Tôn Vũ đã xông qua đám khí đen, giơ cự chùy lên nện về phía Trương Bảo, lớn tiếng nói: "Yêu nhân, nhìn chùi!"

Trương Bảo hoảng sợ vội vàng lăn xuống đất, may mắn tránh được một chùy. "Yêu thuật" của nàng tuy là võ tướng kỹ đỉnh cấp kim sắc nhưng năng lực chiến đấu của bản thân lại rất kém, một khi bị Tôn Vũ tiếp cận thì như cá nằm trên thớt.

Trương Bảo lăn về phía sau mấy vòng, hô lớn: "Tỷ tỷ, cứu ta!"

Cái gì tỷ tỷ muội muội, Tôn Vũ đau đầu. Thời đại Tam quốc này tất cả đều là nữ nhân, mỗi ngày phải nghe tiếng gọi tỷ tỷ muội, đầu hắn đều căng lên rồi. Hắn cũng không nói lời nào, nhấc đại chùy đập tới.

Tuy rằng ta ra tay vui hoa đập liễu thật không tốt, nhưng "Hoa" hiện tại mặc đạo bào, tóc rối bời che mặt nhìn không rõ dung mạo, đánh giết cũng không thấy tội lỗi lắm. Tôn Vũ trong lòng coi nàng là một gã đàn ông, không nhìn nhận đó là nữ nhân.

Mất thấy đại chùy sắp đập trúng Trương Bảo, Tôn Vũ nghĩ thầm, chẳng lẽ lại dễ dàng như vậy à? Theo lẽ thường, Thiên công tướng quân Trương Giác phải tới rồi.

Nghĩ tới đây, trên đỉnh núi đột nhiên có một tia sét đánh tới. Tia sét này tới cực nhanh, ánh sáng lóe lên đã đến trước mặt. May mà Tôn Vũ sớm có chuẩn bị, vội lăn sang bên cạnh. Tia sét kia đánh thẳng vào ngựa của Tôn Vũ.

"Hiii!" Con ngựa trắng hí lên một tiếng đau đớn, ngã cái rầm xuống mặt đất, nhìn như vậy là chết chắc rồi.

"Không thể như vậy, sấm sét cũng đánh tới rồi!" Tôn Vũ kinh hãi. Đây không phải thủ thuật che mắt gì, thực sự là tia sét đánh tới. Ngựa của mình bị sét đánh mà chết, sấm sét này không phải hàng giả.

Người nào lại có năng lực gọi tới sấm sét?

Tôn Vũ vội ngẩng đầu lên nhìn!

Chỉ thấy trên tảng đá lớn cách đây không xa có một tiểu đạo cô tiên phong đạo cốt đứng đó, thoạt nhìn bộ dạng cũng chỉ chừng mười tám tuổi. Tóc nàng bạc trắng tung bay trong gió nhưng cũng không che khuất khuôn mặt xinh đẹp của nàng, thật giống như tiên nữ hạ phàm. Vẻ mặt nàng bình thản giống như Đại La kim tiên đắc đạo đã lâu.

Trên trán nàng cũng buộc một dải khăn vàng, chính giữa có hình Thái cực bát phong đồ. Gió núi nhẹ thổi, áo bào đỏ của nàng bay phất phới trong gió, mái tóc bạc cũng tung bay về phía sau.

Ta choáng, đây không phải là ma nữ tóc bạc sao? Nhuộm tóc bạc để hù người à? Có điều... nhìn khí thế của nàng không phải là đèn đã cạn dầu. Tôn Vũ không nghĩ nhiều nữa, từ mặt đất đứng dậy, nhặt lại cự chùy, chỉ tay vào tiểu đạo cô nói: "Người chính là Thiên công tướng quân Trương Giác?"

Tiểu đạo cô nhẹ giọng đáp: "Không sai, bản đạo chính là Trương Giác." Thanh âm của nàng rất êm tai, dịu dàng như gió nhẹ mùa xuân, mon tron lòng người, man mát an bình.

Tiểu đạo cô Trương Giác khẽ thở dài một tiếng nói: "Ta vốn không muốn ra tay, nhưng thấy ngươi muốn đả thương muội muội của ta, còn muốn chém giết mấy vạn tín chúng Hoàng Cân, đành phải đắc tội rồi."

Tôn Vũ trong lòng âm thầm cảnh giác. Trương Giác này vừa rồi gọi ra một tia lôi điện, võ tướng kỹ của nàng là gì? Ta chớ có trúng chiêu của nàng.

"Các ngươi lui binh đi, ta không muốn tạo nhiều sát nghiệp." Trương Giác nhẹ giọng nói: "Ta phản triều đình tàn bạo bất nhân, không phải phản anh hùng thiên hạ. Vốn nghe bạch mã tướng quân Công Tôn Toàn nhân nghĩa yêu dân, ta cũng không muốn cùng Công Tôn gia trở thành kẻ địch."

Ôi, nghe lời này làm ta tê răng. Tôn Vũ nghĩ thầm, người nói như thế chúng ta chắc chắn thua rồi, không nên nói mấy câu mắc ói như vậy chứ. Hắn đến từ đời sau, thực ra đối khởi nghĩa Hoàng Cân cũng không có thành kiến. Hắn biết rõ đây là nhân dân lao động vùng lên đấu tranh với giai cấp thống trị. Không thể nói họ là giặc cướp, ngược lại đối với tiến trình lịch sử có một ý nghĩa tích cực nhất định.

Vì vậy Tôn Vũ cũng than thở: "Phía bắc chính là Trác huyện, là địa bàn của Công Tôn gia chúng ta. Quân Hoàng Cân các ngươi lui binh đi, ta cũng không muốn ra tay với các ngươi. Đối với khởi nghĩa Hoàng Cân, ta cũng không căm hận gì, cũng không nghĩ các ngươi là giặc cướp. Chỉ cần các ngươi không đến quấy nhiễu dân chúng, không xâm phạm Trác huyện thì không liên quan gì đến ta?"

Mái tóc bạc của Trương Giác tung bay, nàng bất đắc dĩ đáp: "Quân ta bị quan binh vây kín để tiêu diệt, phía nam đã tập kết lên vài lộ quan binh. Thuộc hạ của ta đều mệt mỏi rồi không thể đi được nữa, cần phải có một chỗ dừng chân. Trác huyện ở biên giới phía bắc, chính là chỗ thích hợp để quân ta tạm thời nghỉ ngơi chỉnh đốn. Ngoại trừ Trác huyện chúng ta cũng không thể đến địa phương khác."

"Vậy... không thể thương lượng được rồi?" Tôn Vũ nắm thật chặt đại chùy.

Trương Giác cũng thở dài. Tay nàng vốn luôn để sau lưng, lúc này hai tay đồng thời giơ ra phía trước. Chỉ thấy tay phải nàng cầm một thanh kiếm gỗ đào, tay trái lại cầm một cuốn sách.

"Các ngươi đã không chịu lui binh, vậy chớ trách bản đạo vô tình." Trương Giác nhẹ vung thanh kiếm gỗ đào trong tay phải lên, tay trái khẽ rung, mở cuốn sách ra.

"Thương thiên dĩ từ, hoàng thiên đương lập, tuế tại giáp tý, thiên hạ đại cát!" Trương Giác lẩm bảm niệm. Cuốn sách trong tay trái nàng nhẹ nhàng bay lên, một luồng ánh sáng màu vàng từ trên người nàng tỏa ra.

"Quả nhiên là kim sắc, ta phải cẩn thận rồi." Tôn Vũ âm thầm kêu NM01 hoạt tính hóa tế bào chân của hắn, chuẩn bị chạy bất cứ lúc nào, nhưng trước khi chạy phải nhìn xem võ tướng kỹ của Trương Giác rốt cục là gì.

Nhưng mà kim sắc còn chưa phát hết, kim quang trên người Trương Giác càng ngày càng mạnh, mạnh như mặt trời chói mắt. Nhưng ánh sáng đột nhiên lại ảm đạm xuống, dần dần chuyển thành màu vàng sậm.

Tôn Vũ kinh hãi. Hắn chợt nhớ tới rất lâu trước kia Quan Tĩnh giới thiệu võ tướng kỹ cho mình thì từng nói qua, võ tướng kỹ chia năm cấp lục, hồng, lam, kim, ám kim. Người có võ tướng kỹ ám kim trong thiên hạ còn chưa có ai gặp qua.

"Không thể nào! Trương Phi, Quan Vũ mới chỉ có võ tướng kỹ kim sắc. Trương Giác có tài đức gì mà lại là cấp ám kim?" Tôn Vũ hoảng sợ, hắn cảm giác chân mình run rẩy, đã chuẩn bị sẵn sàng chạy trốn.

Ánh sáng vàng sậm dần dần ngưng tụ trên đỉnh đầu Trương Giác thành một hàng chữ lớn.

Tôn Vũ tập trung nhìn vào, là bốn chữ: "Đại hiền lương sư!"

Ta choáng váng, đừng đùa đùa người ta thế chứ. Ngay cả tên võ tướng kỹ cũng là bốn chữ, quá khác thường rồi. Tôn Vũ trong lòng thầm kêu không ổn,

hình như ta chọc phải một thứ không nên chọc. Không chỉ là võ tướng kỹ ám kim, ngay cả tên cũng có phong cách hơn người bình thường.

Trương Giác trừng mắt, cao giọng nói: "Tì ti vì sao cũng không bằng một vầng thái dương sáng ngời, lời nói và việc làm của nhiều người không bằng một bậc hiền lương của quốc gia*. Ta là đại hiền lương sư, phẩm nhân dưới kia, còn không lùi đi?"

"Tật!" Thanh kiếm gỗ đào trên tay phải nàng chìa ra, một tia lôi điện từ mũi kiếm bắn thẳng đến chỗ Tôn Vũ.

Mẹ nó, chuyện này thật quá hoang đường. May là Tôn Vũ luôn sẵn sàng chạy trốn, tay Trương Giác vừa giơ lên, Tôn Vũ đã ngã lăn sang bên cạnh. Tia lôi điện kia đánh đúng vào vị trí Tôn vũ vừa đứng. Chỉ nghe ầm một tiếng, mặt đất đã bị đánh ra một cái hố nhỏ nhỏ.

Tôn Vũ thấp giọng mắng: "Chuyện này không nằm trong phạm vi của tam quốc, đã vượt qua huyền huyền dị giới rồi."

Không ngờ NM01 lại thấp giọng nói trong tai hắn: "Chủ nhân, trong ‘Tam quốc diễn nghĩa’ có miêu tả Trương Giác có thể gọi ra sấm sét. Nơi đây tạm thời coi là tam quốc đi."

"Ta ngắt, đồ người máy ngu ngốc nhà ngươi cầm miệng đi." Hắn lăn sang bên cạnh, lại có một tia lôi điện đánh vào chỗ hắn. Khói xanh bay lượn, bụi cát mịt mù, trên mặt đất lại xuất hiện một cái hố lớn.

Ta không chơi với ngươi nữa, căn bản ngươi không phải nhân loại. Tôn Vũ chạy về phía chân núi, phía sau hắn sấm chớp giăng đầy trời giống như cảnh tượng ngày tận thế. Sấm sét đánh cho khắp ngọn núi bụi đất mịt mù, mặt đất lồi lõm gồ ghề.

Trương Giác đuổi tới gần vách núi, cao giọng nói: "Đệ tử Hoàng Cân nhanh chóng lùi lại, chỉ cần một mình vì sư là đủ đánh lui địch rồi."

Giặc Hoàng Cân đứng khắp nơi trên núi cùng nhau quay đầu hướng về phía Trương Giác quỳ bái, hưng phấn hô lớn: "Đại hiền lương sư hiển thánh rồi!" Sau đó bọn họ giống như thủy triều lui về phía sau. Trương Bảo thu lại "Yêu thuật", Trương Lương cũng thu "Hoàng Cân", để một mình Trương Giác đối phó với toàn quân Công Tôn Toàn.

Chỉ thấy Trương Giác đứng trên vách núi tỏa ra ánh sáng màu vàng sậm, bốn chữ "Đại hiền lương sư" trên đỉnh đầu ánh lên mặt Công Tôn quân như thiếp vàng...

"Âm dương ngũ hành, cần khôn nhập tỵ, xem uy lự chí bảo ‘Thái bình yêu thuật’** của ta!"

Cuốn sách trong tay trái Trương Giác thì ra chính là chí bảo “Thái bình yêu thuật”. Cuốn thần thư lúc này phóng ra kim quang. Trương Giác giơ kiếm gỗ đào lên, trong miệng niệm: "Tật! Tật! Tật! ..." Hàng trăm tia lôi điện đồng thời phát ra, đánh thẳng vào bạch mã nghĩa quân của Công Tôn Toàn.

“Ầm! Ầm! Ầm!”

Có tia sét đánh lên mặt đất khiến đất đá bay tung tóe.

Có tia sét đánh vào thân cây khiến cây cối gãy đổ.

Có tia sét đánh vào thân người khiến binh sĩ kêu thảm thương ngã xuống

...

Sấm sét ầm ầm trên toàn bộ Đại hưng sơn, cảnh tượng giống như ngày tận thế.

Bạch mã nghĩa quân bị sấm sét hù dọa vỡ mật, chạy loạn khắp Đại Hưng sơn giống như một bầy ruồi vậy.

Tôn Vũ cũng vội chạy trốn xuống phía chân núi, vừa né tránh sấm sét vừa la lớn: "Quá không khoa học rồi! Bạch mã nghĩa quân mau cùng ta rút lui, đừng đánh nhau với loại yêu quái này."

Công Tôn Toàn, Công Tôn Việt, Triệu Vân đứng dưới chân núi cũng mặt mày biến sắc. Loại địch nhân phát ra sấm sét thế này ai có thể địch lại? Công Tôn Toàn ra sức vẫy lệnh kỳ, hạ lệnh đánh chiêu thu binh. Chỉ thấy Công Tôn quân ngã nghiêng ngã ngửa, chạy tán loạn như đàn kiến xuống núi.

Tôn Vũ bộ chạy xuống núi, xoay người nhảy lên ngựa của Triệu Vân, cùng Triệu Vân cười chung một con ngựa rồi đưa tay nắm lấy dây cương của Công Tôn Toàn, hô lớn: "Còn đánh chiêu cái gì. Sấm sét giăng khắp núi, cơ bản không thể nghe được. Bạch mã nghĩa quân cũng không phải lũ ngốc, họ biết rõ phải chạy trốn!"

Mọi người lập tức đánh ngựa chạy như điên. Chỉ nghe phía sau tiếng sấm ầm ầm, sét giăng khắp nơi. Chỗ Công Tôn Toàn vừa đứng đã bị sấm sét đánh cho cát bụi mù mịt bay ra tứ phía.

Tôn Vũ vừa chạy vừa than thở: "Coi như ta đã được mở mang kiến thức về võ tướng kỹ siêu cấp ám kim... Quá... Quá không khoa học rồi!"

-----o0o-----

* "Chúng tinh ức ức, bất như nhất nhật chi minh dã. Trục thiên quân hành chi ngôn, bất như quốc nhất hiền lương dã" - Một câu trong Thái bình kinh.

**** Thái bình yêu thuật - Chữ "yêu" ở đây là trong từ "yêu cầu" chứ không phải "yêu" trong "yêu quái".**

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Thả “Phi Yến”

Công Tôn quân bị trận sấm sét đánh ngã trái ngã phải, toàn quân đều bỏ chạy tơi bời. Khi chạy được ba dặm về hướng bắc Công Tôn Toàn mới trấn định lại, vội vàng thu thập tàn quân.

Tôn Vũ u ám theo sau nhuyển muối từ tập hợp lại bạch mã nghĩa quân đang chạy tứ tán, kiểm kê nhân mã, tổ chức lại đội ngũ.

Trận này bạch mã nghĩa quân thương vong nặng nề. Tôn Vũ thấy rất nhiều binh sĩ trở về đều mặt mũi cháy đen, có người tóc bị đốt trụi, có người phải ném cả áo choàng trắng đi. Vũ khí và chiến mã bị vứt bỏ càng nhiều không kể xiết.

Sau khi kiểm kê, một vạn bạch mã nghĩa quân chỉ còn lại khoảng tám nghìn, ngoài ra không phải chết trận thì bị thương hoặc chạy tứ tán không biết đâu nữa. Việc này làm Công Tôn Toàn đau lòng suýt phát khóc. Công Tôn Việt càng bặm chặt môi, bộ dạng như muốn ăn thịt người.

Bạch mã quân hạ doanh trại, dùng những khúc gỗ rần chắc để làm tường trại, tạm thời dựng được một tòa tiểu thành bằng gỗ chuẩn bị chiến đấu với giặc Hoàng Cân. Tóm lại không thể để quân Hoàng Cân tiến vào Trác huyện.

Tôn Vũ dẫn Triệu Vân đi quanh trại. Hắn ngắm nghía bức tường gỗ, trong lòng thờ dài thầm nghĩ: mộc trại như vậy làm sao có thể ngăn được "Đại hiền lương sư" của Trương Giác? Ta thật lo lắng! Chỉ cần vài tia sét là đánh cái trại này thành gỗ vụn. Làm sao đối phó với cô ta bây giờ?

Triệu Vân phía sau hắn đáng thương nói: "Tầm Chân tiên sinh... Đạo sĩ tỷ tỷ kia thật là đáng sợ, lại có thể phóng sấm sét. Chúng ta có thể đánh thắng được nàng không?"

Ồi! Tôn Vũ quay lại vỗ đầu Triệu Vân, ôn nhu nói: "Từ Long, chờ ngươi mạnh lên thì có thể đánh bại nàng. Ngươi sẽ trở thành một tướng quân còn lợi hại hơn nàng."

Triệu Vân nửa tin nửa ngờ co người lại.

Chợt từ trong quân trường truyền đến tiếng ồn ào. Tôn Vũ vội tiến tới. Vừa định đi vào thì hắn lại nghĩ không có người mời mà mình tự tiện tiến vào hình như không ổn lắm. Vì vậy hắn đứng ở cạnh cửa nhìn vào bên trong.

Chỉ thấy Nghiêm Cương bị băng vải trắng dày đặc trên vai đang cầm trường kiếm đứng trước Công Tôn Toàn nói: "Chủ công, ta phải đi giết Trương Yến báo thù cho các huynh đệ."

Công Tôn Việt cũng đứng bên cạnh phụ họa: "Tỷ tỷ, Nghiêm tướng quân nói đúng. Trương Yến này chẳng có tác dụng gì, nên giết đi."

Công Tôn Toàn nói với hai người: "Người là Tầm Chân tiên sinh bắt về, ta tự ý giết đi chi sợ không ổn lắm."

Mặt Nghiêm Cương co rúm lại, nàng đau xót nói: "Chủ công, người mới là chủ công của Công Tôn gia. Một tên tù binh người muốn giết thì giết sao phải đi thông báo cho bộ hạ. Chuyện này có chỗ nào không ổn?"

Công Tôn Toàn đỏ mặt: "Ta sợ hấn mất hứng."

Nghiêm Cương: "..."

Nghiêm Cương đầu hàng, đổi thành Công Tôn Việt nói tiếp: "Tỷ tỷ, ta thấy Tôn Vũ không muốn chúng ta giết Trương Yến do hắn nhìn trúng sắc đẹp của ả. Vóc người cô ta thon thả xinh đẹp, bộ dáng lúc nào cũng hoan hỉ yêu đời, nói không chừng Tôn Vũ lại thích loại tiểu nữ nhân này. Nếu không thì tại sao tỷ tỷ xinh đẹp lại có địa vị như thế muốn hắn ở rể, mà hắn không đồng ý? Nếu tỷ tỷ không giết Trương Yến, Tôn Vũ không chừng bị cô ta dụ dỗ, lại đi ở rể Hắc sơn."

Mặt Công Tôn Toàn đã đỏ như cà chua, nàng thấp giọng nói: "Không phải như thế... Tầm Chân tiên sinh là có... Ồi chao, ta không thể nói." Nàng không muốn nói ra chuyện Tôn Vũ có bệnh nan y để tránh việc có quá nhiều người biết rõ.

Công Tôn Việt hừ lạnh nói: "Tỷ tỷ, ngươi không xuống tay được, để ta đi! Đừng để một vị tỷ phu tốt như vậy rơi vào nhà người khác."

Công Tôn Toàn nghe lời này, vui vẻ nói: "Người cũng cảm thấy hán rất tốt?"

Công Tôn Việt nghe vậy, khuôn mặt xinh xắn rõ ràng cũng đỏ hồng, nhỏ giọng nói: "Ta cũng cảm thấy tỷ phu không tệ, một đồng võ tướng kỹ khiến người ta nhìn hoa cả mắt. Hán có thể phá 'Yêu thuật' của Trương Bảo, tuy rằng không đánh bại được Trương Giác nhưng cũng đã rất giỏi rồi. Một vị tỷ phu như vậy... ta có thể chấp nhận."

Đồ mờ mờ! Tôn Vũ bên ngoài tưởng thiếu chút nữa ngã sấp xuống. Ôi đàn bà, nói chuyện có ích một chút được không. Bây giờ là tình thế gì rồi? Dịch nhân là loại yêu quái phóng sét sắp đánh tới đây rồi, các người còn ở nơi này nói toàn chuyện linh tinh. Hơn nữa rõ ràng đang nói chuyện có nên giết tù binh hay không, thế nào lại chuyển tới chuyện có chấp nhận ta được hay không rồi?

Công Tôn Việt sau khi xấu hổ lại nắm thật chặt thanh kiếm trên tay, cao giọng nói: "Tỷ tỷ, chính là bởi vì ta vừa ý với tỷ phu nên ta phải giết đồ mèo hoang Trương Yên kia, tránh để tỷ phu biết lại lên thả nằng đi."

"Ồi..." Công Tôn Toàn đỏ mặt nói: "Hán tạm thời còn chưa là tỷ phu của người, đừng gọi bậy bạ. Người tốt nhất đừng tự ý làm loạn, chờ hán tới rồi quyết định sau đi."

Cục cụng của ta ời, chuyện này ta phải xử lý làm sao? Nếu ta đi vào, các nằng chắc chắn muốn ta tỏ thái độ giết hay không giết. Nhuyễn muội từ rất tốt với ta, Nghiêm Cương cũng là người cùng chung hoạn nạn, ta không thể bỏ qua mặt mũi các nằng để bảo vệ một tên địch tướng không quen biết. Chỉ là không đành lòng giết nữ nhân... Lý do như vậy nếu nói ra có thể khiến mọi người chết cười. Nhưng ta đến từ đời sau, sinh từ trên chiến trường sao có thể coi là cừu hận? Sinh từ do mệnh, phú quý tại trời. Mỗi người đều vì bản thân mình, thực ra cũng không phải hận thù thâm sâu gì. Tôn Vũ hết sức khó xử. Muốn mình mở miệng quyết định tính mệnh của một cô gái xinh đẹp đang tuổi thanh xuân, trong lòng có chút không thanh thản.

Được rồi, thả nằng đi! Tôn Vũ nghĩ thầm, dù sao Trương Yên cũng là nhân vật không quan trọng, giết hay thả cũng không có gì khác biệt.

Hán không dám nghe trộm tiếp cuộc nói chuyện trong trường nữa, vội vã đi đến chỗ giam giữ Trương Yên.

Trương Yên bị giam giữ trong một doanh trường dựa vào ngọn núi. Bên ngoài có hai bạch mã nghĩa quân canh gác. Thấy Tôn Vũ, hai người cung kính hành lễ. Liên tục chiến đấu vài trận, với chiến tích và sự biểu hiện năng lực của mình Tôn Vũ đã khiến toàn bộ binh sĩ Công Tôn quân tin phục. Hơn nữa Tôn Vũ lại là một nam nhân, trong đội ngũ binh sĩ toàn là nam giới hán nhận được sự ủng hộ rộng rãi.

Hai gã vệ binh cùng hành lễ với hán, một người cười nói: "Tôn tướng quân đến xem tù binh của ngài bắt được sao? Ha ha!"

Một binh sĩ khác cười nói: "Tôn tướng quân đã cho nam nhân chúng ta thể diện rồi. Dùng võ tướng kỹ đánh bại nữ nhân, còn bắt sống nằng, ha ha ha.. Nếu là ta, lúc này đã đi vào trong trường lột sạch cô nằng tận hưởng một phen. Cho nằng biết nam nhân không dễ chọc vào đâu."

Ta choáng, mấy binh sĩ này chẳng có phép tắc gì cả. Tôn Vũ trong lòng thầm than. Bị nữ nhân ức hiếp đã lâu, tâm lý nam nhân trong thế giới này đều biến thái rồi, ta không thể giống như bọn họ. Có điều ý nghĩ của binh sĩ có thể lợi dụng được, vừa đúng lúc lấy cớ này để thả Trương Yên.

Hán ho khan một tiếng, nói với hai gã vệ binh: "Ừm, bản tướng quân đi vào trường đúng là chuẩn bị cho nằng biết rõ sự lợi hại của nam nhân. Hai người các người hãy lui xa một chút. Lúc bản tướng quân làm chuyện này, không muốn có người nghe trộm bên cạnh."

Hai gã vệ binh có chút do dự nói: "Thế nhưng chức trách của thuộc hạ là canh gác tại nơi đây... Rồi đi chỉ sợ không ổn."

Tôn Vũ giả bộ uy nghiêm nói: "Lẽ nào các người còn sợ nữ nhân kia giờ thù đoạn gì nữa? Các người đã quên là ai đã nằng bắt nằng lại sao? Có ta ở đây, nằng đừng hòng làm trò gì."

Hai gã vệ binh vội cười bồi nói: "Cũng phải, tôn tướng quân ở đây còn sợ nữ nhân kia sao? Hai người chúng ta đi chỗ khác, tôn tướng quân cứ tự nhiên, ha ha ha" Hai người vừa cười dậm dậm vừa đi ra xa.

Tôn Vũ lau mồ hôi, bước vào trong doanh trường.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39: Rất Không Khoa Học

Tôn Vũ đi vào trong doanh trường đang giam giữ Trương Yên.

Vừa đi vào liền nghe thấy một tiếng thét lớn trong góc doanh trường, Trương Yên cảm giận nói:

- Mau cắt đi, đừng chạm vào ta, mau cắt.

Hóa ra nàng đã nghe rõ ràng đoạn đối thoại bên ngoài, lúc này đang cho rằng Tôn Vũ vào trường để vũ nhục nàng, vì thế nàng sợ tới mức tái mét mặt mày, càng không ngừng co người lại trong góc phòng.

Tôn Vũ nhìn kỹ, Trương Yến hai tay hai chân đều bị dây thừng trói chặt, thân hình nàng thon gọn xinh đẹp, chiều cao vừa đủ như mọi thiếu nữ khác, nhưng trước mắt sau lưng, hiển nhiên là một thân thể nữ nhân đã trưởng thành, bộ dáng này thật đúng là khiến cho nam nhân muốn phạm tội.

Tôn Vũ tới gần, duỗi tay cởi dây trói hai chân Trương Yến, định thả nàng đi.

Vừa tới gần, thân thể Trương Yến như một cây cung lập tức bắn ra, giống như một loại chim sâu cần luôn lên mu bàn tay Tôn Vũ.

- Ôi trời, nữ nhân này, ngươi phát điên gì vậy.

Tôn Vũ kêu đau một tiếng, thật muốn thả tay tát nàng.

- Đừng đụng vào ta!

Trương Yến khóc nói:

- Giết ta đi.

- Ta đâu có ức hiếp ngươi cơ chứ.

Tôn Vũ hạ giọng nói:

- Ta tới để thả ngươi đi.

- Đừng hòng lừa ta, ta đã nghe rõ ngươi cùng các binh sĩ ngoài cửa nói những gì.

Trương Yến vừa khóc vừa nghẹn ngào nói:

- Ngươi vừa vào cửa liền cởi dây trói ở chân của ta, không phải là muốn ... muốn mở hai chân ta ... sau đó làm việc kia sao?

Thật oan quá, so với oan ức của “Thị Mầu à à Thị Kính” còn nhiều hơn, thật là “giữa mùa hè tuyết rơi”. Tôn Vũ toát mồ hôi, nữ nhân, trí tưởng tượng của em bé cũng quá phong phú rồi đây. Hắn thấp giọng nói:

- Trước tiên ta cởi dây trói chân của ngươi, sau đó cởi dây trói tay, là vị sợ sau khi cởi trói tay ngươi sẽ đánh ta.

Trương Yến không tin nói:

- Võ tướng kỹ “Phi Yến” của ta, hai chân còn linh hoạt hơn hai tay, ngươi cởi bỏ chân của ta, không sợ ta đá ngươi sao? Ta sẽ không tin ngươi, ngươi đừng hòng thừa dịp ta buông lỏng cảnh giác mà bắt ta ...

Bà nó chứ, nữ nhân gì thế này? Phiền quá đi. Tôn Vũ trong lòng thầm ngao ngán, nếu ta muốn bắt ngươi tiền đảm hậu sát, vậy ta còn mất công lừa ngươi làm gì, chỉ cần dùng sức muốn bắt ngươi cũng quá đơn giản.

Thôi bỏ đi, cưỡng chế thả người ra, giống như phóng sinh con chim nhỏ thôi, bắt lấy cánh của chim, sau đó tóm lấy hai khuỷu chân của nó, rồi ném ra khỏi lồng chim, như vậy nó sẽ bay mất. Tôn Vũ nghĩ thầm, năm nay muốn làm người tốt thực không dễ nha, ta chẳng qua muốn thương hương tiếc ngọc một chút, tại sao lại phiền toái như vậy.

Hắn duỗi tay trái, dùng “Cự lực” bắt lấy hai tay Trương Yến sau đó duỗi tay phải cởi dây trói trên chân Trương Yến.

- Không được chạm vào ta.

Trương Yến kinh hô một tiếng, tuy nàng đang bị trói, nhưng võ tướng kỹ “Phi Yến” vẫn đang lóe lên, thân thể đột nhiên trở nên mềm mại không xương, eo nàng uốn éo kỳ quái, “ngoàm” một tiếng lại cắn lấy tay Tôn Vũ.

Con bà nó, thật khó coi, Tôn Vũ buồn bực dùng tay trái đè nàng xuống, khiến mặt nàng úp trên mặt đất, sau đó Tôn Vũ duỗi tay phải sờ soạng cởi dây trói trên chân.

Đúng lúc này tại cửa doanh trường có một thân ảnh xuất hiện, Công Tôn Việt đang chạy vọt tới, tay cầm một thiết kiếm sáng loáng, định xông tới giết Trương Yến. Nàng xông vào doanh trường, vừa nhìn thấy hình ảnh bên trong, lập tức vô cùng hoảng sợ.

Nàng thấy Tôn Vũ dùng tay trái đặt ở sau lưng Trương Yến, sau đó úp mặt nàng cúi xuống đất. Trương Yến đang dấy dựa giành lấy tự do, mộng nàng nhô lên cao, hai đầu gối quỳ xuống đất. Tay phải Tôn Vũ vừa vịn đang đặt ở hông của nàng, không rõ đáng sợ cái gì.

“Đang” một tiếng, thiết kiếm trong tay Công Tôn Việt rơi xuống đất, phát ra âm thanh gòn tan, mặt của nàng đỏ rực lên giống như mông khi.

- Ngươi ... ngươi ... ngươi lại làm chuyện này sao!

Công Tôn Việt giận dữ, nàng nhanh chóng xoay người nhặt thiết kiếm lên, giờ tay hung dữ giương kiếm lên, giận dữ nói:

- Sao ngươi có thể phụ lòng tỷ tỷ ta như vậy?

- Ta có làm chuyện gì có lỗi với tỷ tỷ ngươi đâu?

Tôn Vũ tò mò nói:

- Ô, mà không đúng, ta làm gì mà phải phụ lòng tỷ tỷ ngươi cơ chứ, ta với nàng có chuyện gì đâu.

- Thực tức chết ta.

Công Tôn Việt nhắc thiết kiếm tức giận lao tới, mũi kiếm giơ lên chém thẳng vào Trương Yến. Mặc dù nàng đang giận dữ nhưng vẫn biết là không được chém Tôn Vũ. Tôn Vũ tốt xấu gì cũng là người một nhà, mắng chửi nhau xong là thôi, không cần phải chém chết lại làm to chuyện.

Tôn Vũ vội vàng ôm lấy Trương Yến nhảy lên tránh đi, tránh né một kiếm của Công Tôn Việt.

Trương Yến kinh hô một tiếng nói:

- Là hần muốn tới vũ nhục ta, ngươi sao lại chém ta? Chém nam nhân này mới đúng, ngươi không thấy ta mới là người bị hại hay sao?

Công Tôn Việt hừ hừ nói:

- Ngươi là giặc Hoàng Cân, ai ai cũng đáng chết, còn nói là người bị hại sao. Ta thấy ngươi muốn dụ dỗ tỷ phu của ta thì có, hôm nay ta phải chém ngươi thành mười bảy mười tám đoạn.

- Ta thêm vào dụ dỗ hần, ngươi muốn giết ta ư, cũng hay, vừa vặn ta không bị tên nam nhân này vũ nhục.

Trương Yến tức giận nói:

- Ngươi coi tên nam nhân này là bảo bối, dụ dỗ ư? Ta thấy ngươi mới muốn dụ dỗ hần, đừng có chụp mũ cho ta.

Ách, hai nữ nhân này đang nói cái gì vậy. Tôn Vũ toát mồ hôi! Đây, các ngươi hãy nói trọng điểm đi, vấn đề hiện tại không phải là dụ dỗ hay không? Ta tự ý thả tù nhân lại bị tóm được, lãnh đạo lại không trách ta tự ý thả tướng địch, mà còn nói thành tướng địch câu dẫn ta ... Tôn Vũ có cảm giác mồ hôi tuôn ra như suối, thế giới này thực quá kỳ diệu.

Ba người đang âm ỉ đột nhiên lại nghe thấy bên ngoài doanh trường có tiếng Công Tôn Toàn nói:

- Ô? Vệ binh đâu? Rõ ràng ta kêu hai vệ binh đến trông chừng Trương Yến mà, không cho ai vào, bọn họ lại đi đâu rồi?

Sau đó lại có thanh âm của Nghiêm Cương:

- Có lẽ vừa rồi nhị tiểu thư tới kêu vệ binh đi, chúa công đừng vội, chúng ta đi vào sẽ rõ.

Công Tôn Toàn lo lắng nói:

- Nhị muội muốn giết Trương Yến, nhưng người không phải do ta bắt được, nếu ta không hỏi Tôn Vũ một tiếng mà cứ tự giết, vậy ta rất khó ăn nói với hần.

Bên ngoài doanh trường tiếng nói chuyện của Công Tôn Toàn và Nghiêm Cương ngày càng gần, nhìn qua là sắp đi vào trong doanh trường.

Công Tôn Việt quay đầu nhìn về phía cửa doanh trường, lại nhìn Tôn Vũ đang ôm Trương Yến, đột nhiên lại hạ thấp kiếm xuống, nói nhỏ:

- Không hay rồi, tỷ tỷ sắp tới. Tên họ Tôn kia, tỷ tỷ của ta một lòng với ngươi, ngươi lại tới ôm ấp tiểu yêu nữ này, nếu để nàng thấy sẽ rất thương tâm. Ngươi có nghĩ tới người như vậy sẽ làm tỷ tỷ ta thương tâm không?

Tôn Vũ đầu đầy mồ hôi, bây giờ không phải lúc nói chuyện này nha, là ta tự ý thả tướng địch bị lão bản bắt được, đây chính là phạm phải quân quy, phải chém đầu, sao lại nói thành thương tâm chứ? Logic của nữ nhân thực không hiểu nổi.

Công Tôn Việt vội la lên:

- Nếu không muốn làm tỷ tỷ ta thương tâm, mau nhanh chóng trốn đi.

- Trốn? Nơi này thì trốn được ở đâu?

Tôn Vũ trái ngó phải ngó, trong doanh trường trống không, hoàn toàn chẳng có chỗ nào để trốn cả.

Công Tôn Việt thờ dài nói:

- Thôi đi, vì tỷ tỷ của ta, ta giúp ngươi một chút. Ta nói trước, đây là vì tỷ tỷ của ta, nếu không ta đã chém ngươi cùng yêu nữ này thành mười tám khúc rồi.

Nàng bước một bước tới bên người Tôn Vũ, duỗi tay kéo Trương Yến qua, kéo nàng tới bên cạnh mình, hai nàng cùng ngồi một chỗ, sau đó nói:

- Trốn sau lưng chúng ta, co người lại một chút, chớ có lộn xộn.

Trương Yến cười lạnh nói:

- Ta vì sao phải làm bức tường giúp ngươi? Sao ta phải giúp nam nhân muốn làm nhục ta trốn nữ nhân của hắn tới bất kể thông dâm chứ?

Công Tôn Việt hừ hừ nói:

- Câm miệng!

Nàng lấy ra một thanh đao ngắn, dùng tay trái đâm vào trước ngực Trương Yến nói:

- Nếu ngươi dám mở miệng, ta đâm chết ngươi luôn.

Trương Yến không sợ nói:

- Đâm đi, chết cũng tốt, đỡ phải bị người khác ô nhục.

Công Tôn Việt vô cùng buồn bực, nàng giơ thanh đao đến trước mặt Trương Yến, lạnh lùng nói:

- Nếu ngươi dám xúc phạm tỷ tỷ ta, ta sẽ không giết ngươi ngay, ta sẽ cắt năm mươi vết đao trên mặt ngươi, xem ngươi có sợ hay không?

Ôi, Trương Yến chết cũng không sợ lúc này lập tức im miệng, có khuôn mặt đẹp cũng không để gì, dù có chết cũng phải mang cái mặt xinh đẹp vào quan tài chứ.

Tôn Vũ buồn bực liếc nhìn hai nữ nhân này, trong lòng thầm cười khò: tâm tư của nữ nhân, rất không khoa học ...

Việc này ta đồng ý cả hai chân hai tay (lời tác giả)

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Đóng Kịch

Công Tôn Việt và Trương Yến song song ngồi xuống, Tôn Vũ co người lại, hai tay ôm đầu gối trốn ở sau lưng các nàng. Vừa mới sắp xếp xong, Công Tôn Toàn và Nghiêm Cương đã đi vào.

"A, nhị muội, ngươi ghé đao vào mặt Trương Yến làm gì vậy?" Công Tôn Toàn kinh hãi nói.

Công Tôn Việt vung vẩy chủy thủ quanh mặt của Trương Yến, sau đó nói: "Tỷ, ta chỉ đang khoa tay múa chân, còn chưa chạm tới mặt cô ta mà?"

Công Tôn Toàn thờ dài nói: "Nhị muội, ngươi cũng đừng can quấy. Chúng ta không thể tự tiện hành hạ người mà Tầm Chân bắt được, để cho hắn xử lý đi. Hắn muốn giết muốn thả tùy ý hắn, ngươi đừng nhiều chuyện nữa."

Tôn Vũ ở phía sau nghe được. Ôi, nhuyển muội tử thật tốt với ta, muốn giết muốn thả đều theo ta, rốt cuộc ta là chủ công hay nàng là chủ công vậy?

Chỉ nghe Công Tôn Việt ngồi trước mặt hừ hừ nói: "Chỉ sợ hắn không giết cũng không thả, lại đưa cô nàng này lên giường của hắn. Đến lúc đó tỷ tỷ..."
Nàng nói những lời kỳ quái này, hiển nhiên là cố ý nói cho Tôn Vũ ở phía sau nghe.

Nhưng mà... Chuyện xảy ra tiếp theo thiếu chút nữa làm mọi người té ngã xuống đất.

Chỉ thấy Công Tôn Toàn đỏ mặt, xấu hổ nói: "Đưa lên giường cũng không sao. Ta được nuông chiều từ bé, không biết cách hầu hạ người khác, sau này chỉ dựa vào một mình ta chăm sóc hẳn chỉ sợ không được chu toàn. Hơn nữa ta hay xuất chinh, lúc không có ta thì hẳn nạp vài tiểu thiếp trò chuyện an ủi khi tịch mịch, còn phải có thông phòng nha hoàn để sai bảo, chuyện này ta không để ý."

Phụt!

Nghiêm Cương học máu!

Công Tôn Việt học máu!

Trương Yến học máu!

Tôn Vũ đỏ mặt cười! Nhuyễn muội tử, người được lắm! Quả là mê trai hết thuốc chữa rồi. Thế giới này không phải nữ tôn nam ti sao? Sao Công Tôn Toàn lại hoàn toàn trái ngược vậy?

Công Tôn Việt kinh hãi, nghĩ thầm: thầm rồi, tỷ tỷ nói lời này đều bị Tôn Vũ phía sau nghe thấy. Hẳn chắc đang cười không ngậm miệng được. Không được, ta phải bảo vệ tỷ tỷ!

Nàng trừng mắt nói với Công Tôn Toàn: "Tỷ tỷ, người đang nói bậy cái gì đó!" Nàng hung ác cầm chủy thủ hạ xuống định rạch vào mặt Trương Yến, nghĩ thầm: thà bị nắng chửi ta cũng phải phá dung mạo của cô nàng này, Tôn Vũ sẽ không thể phụ tỷ tỷ nữa rồi.

Lần này nàng ra tay, Tôn Vũ trong lòng quỳnh lên. Người thật độc ác, không giống một nữ nhân gì cả. Hắn muốn cứu Trương Yến, nhưng lại sợ bị Công Tôn Toàn nhìn thấy. Lúc này mà bị nhìn thấy thì thật rắc rối. Làm sao bây giờ?

Tôn Vũ không kịp nghĩ, cứu người là quan trọng, đúng lúc trước mặt hắn là móng của Công Tôn Việt và Trương Yến. Tôn Vũ vươn tay, vỗ vào móng Công Tôn Việt "bóp" một cái.

"Ồi chào!" Công Tôn Việt đau quá, thanh đao cầm trên tay hạ xuống. Sau đó nàng lập tức nhận ra mình bị Tôn Vũ đánh vào móng... Đồ... Đồ tỷ phụ bại hoại...

Không được, ta phải nhịn xuống. Tỷ tỷ đang ở trước mặt, nếu để nàng nhìn thấy Tôn Vũ khốn kiếp này, ta phải giải thích thế nào? Khuôn mặt xinh xắn của Công Tôn Việt liền đỏ bừng. Nàng lại vung chủy thủ lên định vạch vào mặt Trương Yến.

"Bóp", móng nàng lại bị vỗ một cái.

Nàng hiểu ra Tôn Vũ không cho nàng ra tay... Không muốn móng bị đánh thì không được vung đao lung tung. Công Tôn Việt cắn chặt môi, oán hận thả đao trên tay xuống.

"Phù! Bỏ đao xuống là tốt rồi." Công Tôn Toàn ôn nhu nói: "Nhị muội, đừng suốt ngày làm loạn nữa. Chúng ta còn phải thảo luận xem đối phó với võ tướng kỹ của Trương Giác như thế nào. Theo ta tới đại trường đi, chúng ta gọi Tầm Chân tới để bàn bạc xem."

Tôn Vũ nghe lời này liền thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm: "Nữ nhân các người trước tiên đi làm chính sự đi. Chuyện trọng yếu là đối phó Trương Giác thì không lo, lại tới đây làm âm ỉ với tù binh."

Công Tôn Việt dựng thẳng người nói: "Tỷ tỷ đi trước, ta sẽ theo sau liền."

Công Tôn Toàn lắc đầu, nói với Nghiêm Cương: "Nhìn muội tử này của ta, ôi, thật làm người ta đau đầu." Hai người vừa nói vừa đi ra khỏi lều.

Phù... Ba người trong doanh trường đều thở dài một hơi.

Công Tôn Việt giận dữ xoay người, nhìn Tôn Vũ nói: "Đồ... Đồ lưu manh nhà người. Dám đánh ta... đánh ta chỗ đó!"

"Ngộ biến phải tòng quyền, khục khục, ngộ biến tòng quyền!" Tôn Vũ xấu hổ nói: "Ta làm việc này không phải vì cứu người hay sao?"

Công Tôn Việt chẳng quan tâm hẳn ngộ biến tòng quyền cái gì, nàng cầm chủy thủ, giận dữ nói: "Ta có lòng tốt giúp người che giấu trước mặt tỷ tỷ ta, đồ giặc cướp nhà người vậy mà lại làm nhục ta..."

Tôn Vũ ho khan hai tiếng, bi ối nói: "Người có nghe tỷ tỷ người nói không? Nàng không hề để tâm, ai muốn nhờ người che giấu rồi?"

"Bại hoại! Ngụy biện!" Công Tôn Việt càng nghĩ càng giận. Nàng thấy Tôn Vũ nằm trên mặt đất, ngửa mặt hướng lên trời, liền vọt tới ngồi lên trên người Tôn Vũ, dẫm chủy thủ xuống.

Có điều một đao này cũng không dẫm vào Tôn Vũ, chỉ dẫm xuống bên cạnh đầu Tôn Vũ. Chủy thủ cắm vào cách tai Tôn Vũ mấy tấc. Hai tay Công Tôn Việt chống ở hai bên đầu Tôn Vũ, cả người cười trên thân Tôn Vũ, khòck nức nở nói: "Người là đồ bại hoại. Người trả lại sự trong sạch cho ta." Nàng mặc một bộ giáp trụ hết sức nặng nề, đè trên Tôn Vũ làm hắn khó thở.

Tôn Vũ buồn bực nói: "Ta khôn có làm nhục ngươi, cái gì trong sạch với không trong sạch? Không phải ngộ biến tông quyền đánh có hai cái thôi sao?"

"Có tin ta giết ngươi hay không?" Công Tôn Việt cả giận nói.

"Không tin. Muốn giết thì vừa rồi ngươi đã đâm ta rồi." Tôn Vũ dùng sự phân tích bình tĩnh của nhà khoa học nói: "Ngươi vừa cố ý đâm chệch, chứng tỏ không muốn giết ta. Huống chi... Ta còn mạnh hơn ngươi, ngươi không giết được ta đâu."

Công Tôn Việt nghe mà tròn mắt há mồm. Hắn đã vô lại đến nước này rồi?

Nàng cảm chủy thủ đang cắm trên mặt đất, ra sức kéo, nhưng vừa rồi đâm quá mạnh nên không thể kéo ra được.

Đúng lúc này, cửa doanh trướng có bóng người lóe lên. Công Tôn Toàn rõ ràng lại đến. Nàng vừa tiến vào vừa nói: "Nhị muội, sao ngươi còn chưa đi? Chúng ta đợi cả nửa ngày cũng chưa thấy."

A! Công Tôn Việt nghe thấy tý tý sắp vào. Thế này thì to chuyện rồi! Nàng đang cười trên người Tôn Vũ, thân trên dùng sức nhỏ chủy thủ, trọng tâm không ổn định, trong lòng lại hoảng sợ nên đồ nhào người xuống, dính chặt vào Tôn Vũ. Thật trùng hợp, đôi môi anh đào nhỏ nhắn của nàng vừa vịn đặt ở miệng Tôn Vũ...

Thế nên Công Tôn Toàn vừa mới đi vào nhìn thấy tình cảnh chính là: Công Tôn Việt đẩy ngược Tôn Vũ, cười trên thân Tôn Vũ, cúi người xuống hôn Tôn Vũ.

Công Tôn Toàn trong nháy mắt hóa đá!

"A? Tỷ tỷ, không phải... Ngươi đừng hiểu lầm. Tình huống không phải như vậy!" Công Tôn Việt nhảy dựng lên, chạy đến trước mặt Công Tôn Toàn, vội vàng rống lên: "Tỷ tỷ, không phải như ngươi nhìn thấy đâu."

Tôn Vũ cũng thờ dài một hơi, vội giải thích: "Đúng là không phải như vậy đâu!"

Công Tôn Toàn nhìn thoáng qua Tôn Vũ, lại nhìn thoáng qua Công Tôn Việt, nhìn trái nhìn phải. Nàng thờ dài nói: "Ta cũng biết... một người tốt như Tầm Chân làm sao không có người tranh với ta... Ta từ năm mười lăm tuổi đến lúc hai mươi tuổi cuối cùng cũng gặp được một nam nhân tốt. Không được, nhị muội, ta không thể nhường hẳn cho ngươi."

Công Tôn Việt giống như con gà con mổ thóc gât đầu nói: "Tỷ tỷ, đúng vậy, đừng cho. Ta không muốn loại nam nhân như hắn. Tỷ đừng hiểu lầm."

Nhưng Công Tôn Toàn giống như không có nghe lời nói của Công Tôn Việt, lắm bần: "Kiên quyết không nhường cho ngươi. Ta là tỷ tỷ, ngươi là muội muội, ta làm cả, ngươi làm thiệp!"

Phụt!

Công Tôn Việt học máu!

Tôn Vũ học máu!

Trương Yên ở bên cạnh nhìn trò đùa này, nhìn trái nhìn phải, đột nhiên cười ha hả. Màn kịch này xem thật quá hay!

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Hoàng Phủ Tung Và Chu Tuấn Tới

"Các ngươi! Các ngươi đều không bình thường." Công Tôn Việt òa khóc: "Ta ghét các ngươi!" Nói xong nàng chạy ngoài nhanh như chớp, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Quả thực rất không bình thường. Tôn Vũ dùng linh hồn của một nhà khoa học phát thệ: Công Tôn Toàn là muội tử không bình thường nhất ở cái thế giới này. Hắn bò từ dưới đất lên, ngượng ngùng nói: "Bá Khuê, tình huống thực sự không phải ngươi nghĩ đâu..."

Nhưng mà Công Tôn Toàn lúc này đã chìm đắm vào trong tưởng tượng, hoàn toàn nghe không được Tôn Vũ nói chuyện gì. Nàng xấu hổ đi tới trước mặt Tôn Vũ, ôn nhu nói: "Ngươi nói có bệnh nan y không muốn phụ lòng người khác nhưng lại cùng nhị muội của ta thân mật... Ta sao lại không được?"

"Cái này... Đã nói rồi, không có chuyện như vậy." Tôn Vũ phát hiện ra rất khó nói chuyện với nhuyễn muội tử. Hắn không giải thích được, bởi vì cơ bản nàng không hề nghe.

Công Tôn Toàn cảm đầu cảm cổ nói: "Nếu muội muội có thể hôn người, ta cũng muốn!" Nàng tiến lên, cũng không quan tâm Tôn Vũ đồng ý không, dán đôi môi mềm mại của mình vào miệng Tôn Vũ.

Lần này so với vừa rồi Tôn Vũ và Công Tôn Việt đánh bậy đánh bạ đập môi vào nhau thì có xúc cảm hơn nhiều. Tôn Vũ có thời gian cảm nhận được đôi môi mềm mại của nhuyễn muội tử, hắn không kìm được ý loạn tình mê.

Hai đôi môi rời ra, Công Tôn Toàn đỏ mặt, rất thỏa mãn nói: "Chuyện này ta không chịu thiệt rồi. Ta tới đại tướng trước chờ người, người cũng mau lên. Võ tướng kỹ của Trương Giác quá lợi hại, không có người thì không được." Nàng xoay người bước đi, thoáng cái đã không thấy bóng dáng đâu.

Ta ngất mắt... Tôn Vũ ngã ngồi xuống đất. Người không lỗ vốn, muội muội người cũng không chịu thiệt, người chịu thiệt không phải là ta à?

Chỉ nghe Trương Yến ở bên cạnh cười bò ra đất, hỗn hển nói: "Quá tức cười rồi. Công Tôn gia các người đều là mấy kẻ dở hơi như vậy à. Ha ha ha, cái này mà là danh môn Hà Bắc, danh hải Hà Bắc thì có! Ha ha ha!"

Tôn Vũ sực tỉnh lại, mới nhớ ra mục đích mình đến đây là để thả Trương Yến. Bị một đám nữ nhân làm rộn lên, thiếu chút nữa một nhà khoa học như hắn cũng mất logic rồi.

Tôn Vũ đi tới bên người Trương Yến, thờ dài nói: "Đừng nhúc nhích, ta tới tháo dây trói cho người."

Trương Yến không còn cười nổi nữa. Nàng tưởng Tôn Vũ muốn làm trò khiếm nhã với mình, vội la lên: "Người... Người có mấy cô nàng ngọc ngà ghé kia rồi còn muốn làm gì ta nữa?"

Tôn Vũ cầm lấy thanh chủy thủ Công Tôn Việt để quên cắt hết dây trói của nàng, sau đó nói: "Người đi đi. Ta nói rồi, ta tới là để thả người. Có điều... Người đừng trở lại Đại Hưng sơn nữa. Nếu như gặp lại trên chiến trường ta sẽ không tha cho người nữa đâu."

Trương Yến vân vê sợi dây trói, chân tay có chút bủn rủn. Nàng ngạc nhiên nói: "Người thực sự thả ta đi?"

"Ta sớm nói qua rồi, ta không có hận thù gì với quân Hoàng Cân. Các người tạo phản cũng bởi vì không có cơm ăn, bị buộc không thể không tạo phản." Tôn Vũ thành khẩn nói: "Thế nhưng... Các người không có tổ chức kỷ luật như vậy mà tạo phản thì không thể thành công, sớm muộn gì cũng thất bại. Kể cả võ tướng kỹ ám kim của Trương Giác lợi hại thế nào đi nữa thì triều đình cũng sẽ có đại tướng lợi hại hơn tới đánh bại nàng."

Nói đến đây, Tôn Vũ nhớ ra, trong lịch sử thế giới kia của mình người tiêu diệt quân Hoàng Cân hẳn phải là Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn. Không biết tại thế giới này hai vị siêu cấp đại tướng đó đang ở chỗ nào.

Tôn Vũ phát phát tay, xoay người bước đi.

Trương Yến theo hắn đi ra ngoài doanh trướng, sau đó toàn thân nàng sáng lên hồng quang, đỉnh đầu hiện lên hai chữ "Phi yến". Nàng nhẹ nhàng nhảy lên nóc lầu, rồi lại nhảy lên một nóc lầu khác, cuối cùng nhảy lên tường trại, giống như một con chim yến bay ra ngoài quân doanh của Công Tôn quân, biến mất về phía tây.

Từ trong không trung truyền đến thanh âm nhẹ nhàng của Trương Yến: "Nghe lời của tiên sinh, ta không quay lại Đại Hưng sơn nữa. Đa tạ ân tha mạng, tương lai chắc chắn sẽ báo đáp."

Nhìn hướng nàng biến mất chính là Hắc sơn, Tôn Vũ lắc đầu thờ dài, nghĩ thầm: cô nàng này cuối cùng vẫn là đại soái Hắc sơn, sau này không thể không gặp lại nàng.

Tôn Vũ vội vã trở lại đại tướng, chỉ thấy Công Tôn Toàn, Nghiêm Cương, Công Tôn Việt đều ở trong trướng. Mặt Công Tôn Toàn vẫn còn đỏ rực, Công Tôn Việt thì cực kì tức giận.

Trông thấy Tôn Vũ tiến vào, Công Tôn Toàn liếc mắt nhìn hắn đầy vẻ phong tình, sau đó nói: "Tâm Chân tiên sinh cuối cùng đã tới rồi. Hiện tại chúng ta hãy thảo luận xem có cách nào để đối phó với Trương Giác."

Nghe những lời này, Tôn Vũ thiếu chút nữa phát khóc, nghĩ thầm: chuyện cuối cùng cũng đi vào quỹ đạo rồi. Đây mới là việc chính mà, vừa rồi toàn là những chuyện lớn xôn không đâu.

Chỉ nghe Nghiêm Cương mở miệng nói: "Mặt tướng cho rằng đối phó với loại công kích sấm sét trên diện rộng này chỉ có thể dùng cung tiễn. Chúng ta tìm một con đường nhỏ trên núi, lấy cung nỏ mai phục, khi Trương Giác đi qua thì dùng loạn tiễn giết địch."

Công Tôn Toàn gật đầu nói: "Phương pháp rất tốt, nhưng đối phương có 'Yêu thuật' của Trương bảo. Một khi thi triển, khí đen sẽ tràn ngập khắp nơi. Cung thủ nếu không thể nhìn thấy người trong khí đen thì không thể bắn được. Muốn dùng cung tiễn phá địch, khó!"

Nghiêm Cương suy nghĩ một chút, quả thực là như thế, đành phải im lặng không nói nữa.

Công Tôn Việt lại nói: "Tỷ, lôi điện không thể dùng dưới nước. Chúng ta có thể dẫn quân địch tới một lòng chảo, sau đó dẫn nước phá địch."

Công Tôn Toàn lắc đầu nói: "Nhị muội, làm tướng xuất chinh phải quen thuộc địa hình xung quanh. Trong chu vi mấy chục dặm quanh đây, không có sông suối lớn nào cả... Không có biện pháp ngăn sông dẫn nước."

Ặc, Công Tôn Việt ngậm miệng không nói.

"Tầm Chân, còn ngại?" Một đám nữ nhân nhìn chăm chăm vào Tôn Vũ.

Công Tôn Toàn mỉm cười nói: "Tầm Chân, thời điểm mấu chốt ngại luôn có biện pháp. Ngươi nói đi."

Ta choáng váng. Ta có biện pháp gì. Định nhân là con cá chình phóng điện, ta là một nhà khoa học tay trái gà không chặt. Nếu như cấp cho ta một bộ áo giáp cao su cách điện ta có lẽ sẽ đi khiêu chiến một trận. Nhưng bây giờ ta mặc một bộ giáp sắt dẫn điện thuộc loại hàng đầu, đi ra chính là hữu tử vô sinh.

Tôn Vũ khó khăn nói: "Ta cảm thấy... Chúng ta hiện tại không cần nghĩ quá nhiều, chờ xem biến cố là được rồi."

Chờ xem biến cố? Đây là phương pháp gì? Các nàng nghe đều không hiểu.

Trên thực tế Tôn Vũ cũng biết mình nói bậy. Các nàng tất nhiên là nghe không hiểu.

Đúng lúc này, ngoài doanh trường ngoài đột nhiên vang lên tiếng vó ngựa rầm rầm. Một gã đưa tin phóng ngựa đến trước trại Công Tôn quân, nhảy xuống ngựa, cao giọng nói: "Đây là doanh trường của bạch mã tướng quân Công Tôn Toàn phải không? Ta phụng lệnh tả trung lang tướng Hoàng Phủ Tung đại nhân và hữu trung lang tướng Chu Tuấn đại nhân mang mệnh lệnh đến đây, cho mời Công Tôn đại nhân đến trường của Hoàng Phủ tướng quân một chuyện."

Lính liên lạc vội đón người đưa tin tới đại trường của Công Tôn Toàn.

Người đưa tin lúc này mới tí mĩ kể lại. Hóa ra tả trung lang tướng Hoàng Phủ Tung và hữu trung lang tướng Chu Tuấn luôn luôn đuổi theo quân Hoàng Cân. Liên quân của hai người truy đuổi từ phía nam tới biên giới phía bắc, thiếu chút nữa thì đuổi không kịp. May mắn là quân Hoàng Cân bị Công Tôn quân chặn lại, Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn cuối cùng đã đuổi kịp.

Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn lúc này đang ở phía nam Đại hưng sơn bày trận, cùng với Công Tôn Toàn ở phía bắc tạo thành thế giáp công vây giặc Hoàng Cân ở trên Đại Hưng sơn.

Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn đều là danh tướng, không phải hạng người lỗ mãng, tự nhiên sẽ không khinh suất tiến binh. Hai người quyết định mời Công Tôn Toàn gặp mặt một chút, liên quân lại phá giặc để tránh khỏi loạn quân đại chiến. Nếu không phối hợp chặt chẽ với nhau thì quân giặc sẽ thoát ra khỏi vòng vây.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Meo Meo Mắt Tào A Man

Nửa canh giờ sau, Công Tôn Toàn cùng Tôn Vũ và Nghiêm Cương cưỡi ngựa đi tới doanh trường của Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn, để Công Tôn Việt đang tức giận ở lại trấn thủ doanh trại của Công Tôn quân.

Ba người đánh ngựa vào doanh trại. Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn không hổ là danh tướng đương thời, quân doanh được bọn họ quản lý hết sức gọn gàng. Binh sĩ ai cũng tác phong nghiêm túc, vũ khí sáng bóng.

Lúc họ đi đến trước cửa doanh trường trung quân, đã có ba nữ tướng đứng chờ ở đó. Đứng chính giữa là một lão phụ nhân khoảng năm mươi tuổi, tuổi tuy cao nhưng vẫn đầy sức sống. Nàng mặc một bộ giáp sắt, nhìn qua có vẻ rất uy nghiêm. Người này có lẽ chính là Tả trung lang tướng Hoàng Phủ Tung.

NM01 báo cáo: "Hoàng Phủ Tung, tự Nghĩa Thực, là danh tướng cuối thời kỳ Đông Hán, đã từng có công trấn áp giặc Khăn Vàng. Người này được sử ghi lại là vô cùng lợi hại, đánh cho ba huynh đệ Trương Giác trốn chui trốn nhủi khắp nơi như chuột. Nhưng trong ‘Tam quốc diễn nghĩa’ Hoàng Phủ Tung lại bị La Quán Trung coi nhẹ."

Ở phía bên trái Hoàng Phủ Tung là một lão phụ nhân hơn bốn mươi tuổi, cũng mặc một bộ giáp sắt, tuy nhìn có vẻ thiếu đi một phần uy nghiêm nhưng lại nhiều hơn một phần nho nhã. Có lẽ đây là vị tướng quân dùng văn nhập võ, Hữu trung lang tướng Chu Tuấn.

NM01 tiếp tục báo cáo: "Chu Tuấn, tự Công Vĩ, là danh tướng cuối thời kỳ Đông Hán, cùng Hoàng Phủ Tung có công trấn áp giặc Khăn Vàng, là người đa mưu túc trí, vô cùng khôn ngoan. Trong lịch sử, người này cũng rất lợi hại, nhưng trong "Tam quốc diễn nghĩa" cũng bị xem nhẹ như Hoàng Phủ Tung."

Ở phía bên phải của Hoàng Phủ Tung lại là một thiếu nữ trẻ tuổi, có lẽ chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi. Dáng người nàng cao gầy, rất có phong độ, khuôn mặt xinh đẹp được điểm thêm một đôi meo meo mắt câu hồn đoạt phách. Nàng cũng mặc một bộ áo giáp, nhưng áo giáp của nàng hết sức sắc sảo. Bộ giáp sắt màu đen được dát vàng dát bạc, chạm khắc vô số loại hoa văn rực rỡ.

Khả năng phòng ngự của bộ giáp này tất nhiên là rất kém rồi, ngoại trừ bảo vệ phần ngực, các nơi còn lại hầu như không được che chắn. Bộ giáp nếu nói là dùng để phòng ngự, còn không bằng nói nó là vật phẩm trang sức thì đúng hơn. Bộ giáp này góp phần tôn lên vòng eo thon thả hoàn mỹ của nàng, khiến người khác nhìn qua có cảm tưởng như một con thiên nga lộng lẫy. Ở phía trong áo giáp nàng mặc một bộ y phục màu xanh da trời, trên đó được trang trí thêm vô số loại hoa văn phức tạp vô cùng.

Nhìn thấy Công Tôn Toàn, Nghiêm Cương, Tôn Vũ đi tới, vị thiếu nữ kiều ngạo này dùng đôi meo meo mắt đánh giá kỹ càng Tôn Vũ một hồi. Ánh mắt nàng lấp lóe tinh quang, cũng không biết nàng đang suy nghĩ cái gì.

Công Tôn Toàn hiển nhiên nhận ra Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn, nhưng lại không nhận ra thiếu nữ này. Trước tiên nàng ôm quyền hướng về phía Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn, sau đó chuyển hướng sang phía thiếu nữ nói: "Vị muội muội này là?"

Cô gái kia mỉm cười, ngạo nghễ nói: "Ta là đường nữ của Trung thường thị Tào Đằng, tên là Tào Tháo, tự Mạnh Đức."

Công Tôn Toàn "À" một tiếng, ôm quyền xem như làm quen. Nàng không biết Tào Tháo là ai, cũng không cần nhiệt tình với nàng ta.

Nhưng Tôn Vũ ở bên cạnh lại chấn động trong lòng. Woa woa, gặp được Tào Tháo rồi, đây chính là một đại nhân vật nha....

Trong tai hán truyền đến tiếng báo cáo của NM01: "Tào Tháo, tự Mạnh Đức. Trong hồi thứ nhất của "Tam quốc diễn nghĩa" ghi lại, hán mất híp râu dài, quả nhiên là có một đôi meo meo mắt..."

"Câm miệng, đồ người máy đần, người này không cần ngươi giới thiệu." Tôn Vũ bĩu môi. Hán biết rõ Tào Tháo ở hồi thứ nhất của "Tam quốc diễn nghĩa" đã xuất hiện cùng Hoàng Phủ Tung quét sạch giặc Khăn Vàng, thế nên có gặp được tại đây cũng là chuyện bình thường.

Tôn Vũ không nhịn được chăm chú nhìn Tào Tháo. Chỉ thấy nàng ăn mặc lộng lẫy, giọng nói nhấn chân đều cho người ta cảm nhận được một loại phong thái tự nhiên phóng khoáng. Cả người nàng toát ra ngạo khí, không chỉ theo dáng tươi cười, thậm chí từng động tác đều có thể thấy được. Bộ giáp khác thường cùng vô số trang sức rực rỡ cho thấy nàng rất thích thể hiện.

Đồ mồ hôi, cô nàng này... hình như chính là kiểu nữ vương điển hình. Tôn Vũ trong lòng thất vọng, cái khác ta không sợ, sợ nhất là nữ hoàng bệ hạ.

Mọi người cùng tiến vào doanh trường, Hoàng Phủ Tung ngồi ở ghế thủ vị, cười nói: "Công Tôn tướng quân, lần này chúng ta phải cảm ơn ngươi rồi. Ta đuổi theo giặc Hoàng Cân về hướng bắc, may mà có ngươi ngăn cản đường đi của giặc, ta mới có thể đuổi kịp bọn chúng ở Đại Hưng sơn."

Công Tôn Toàn lắc đầu, thở dài: "Ta cùng với giặc Hoàng Cân đánh một trận, bị 'Đại hiền lương sư' của Trương Giác đánh cho thảm hại, làm cho các vị tướng quân chê cười rồi."

Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn liếc mắt nhìn nhau, vẻ mặt đều rất kỳ quái. Chu Tuấn nói: "Công Tôn Tướng quân, ngươi lại có thể ép được Trương Giác phải tự thân xuất trận ư? Trương Lương và Trương Bảo đều bị ngươi đánh bại sao?"

Chu Tuấn suy nghĩ một chút, lại bổ sung thêm: "Theo như ta được biết, 'Hoàng Cân' của Trương Lương có lẽ đánh không lại 'Bạch Mã' của ngươi, thế nhưng 'Yêu thuật' của Trương Bảo làm sao ngươi có thể phá được?"

Công Tôn Toàn đỏ mặt, chỉ tay vào Tôn Vũ nói: "Đây là đại tướng Tôn Vũ Tồn Tâm Chân của Công Tôn Quân chúng ta. 'Yêu thuật' của Trương Bảo chính là nhờ hán phá đấy."

"Ồ?" Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn đều kinh hãi: "Nam nhân cũng có thể phá 'Yêu thuật' của Trương Bảo?"

Ngay cả Tào Tháo cũng nhìn không được dùng đôi meo meo mắt của nàng đánh giá lại Tôn Vũ một lần nữa.

Công Tôn Toàn thấy các nàng giật mình, trong lòng vô cùng đắc ý, cười nói: "Tồn Tâm Chân tiên sinh có thể sử dụng võ tướng kỹ, hơn nữa lại còn là nhiều loại võ tướng kỹ khác nhau, còn có thể đem vài loại võ tướng kỹ sử dụng cùng một lúc. Hán chính là siêu cấp đại tướng của Công Tôn Quân chúng ta, là chỗ dựa vững chắc đối với quân ta." Nàng vừa nói vừa đỏ mặt xấu hổ như quả táo chín.

Nghiêm Cương ở bên cạnh cũng xấu hổ, nghĩ thầm chủ công đang làm cái gì vậy.... Người đỏ mặt như vậy còn đâu vẻ uy nghiêm nữa. Người ta vừa nhìn là hiểu, không phải là Công Tôn gia coi Tôn Vũ là chỗ dựa, mà là Công Tôn Toàn người không muốn rời xa hán. Thể diện của Công Tôn gia chúng ta coi như mất hết rồi.

Tôn Vũ nghe Công Tôn Toàn tăng bốc chính mình lên tận trời, trong lòng cũng đỏ mồ hôi, vội chạy ra giải thích: "Chủ công nhà ta khen người khác đều hơi quá mức. Mọi người đừng coi là thật, khục khục, đừng coi là thật."

Đỏ mồ hôi, Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn lại kinh hãi. Gã thuộc hạ này ngang nhiên ở trước mặt mọi người nói chủ công nhà mình quá mức. Trên mặt

Công Tôn Toàn cũng không có hề ý tức giận, trái lại lại càng tỏ vẻ thản nhiên. Chuyện này... Đây là tình huống như thế nào?

Meo meo mắt Tào Tháo trong lòng cười lạnh. Nàng chỉ liếc mắt một cái liền nhìn ra, người này chính là nam nhân của Công Tôn Toàn. Hi hi! Thật thú vị!

Hoàng Phủ Tung ho khan hai tiếng, tranh thủ thời gian bắt đầu nói vào vấn đề chính.

Nàng nghiêm túc nói: "Lần này chúng ta mời Công Tôn tướng quân tới đây là muốn cùng thương nghị kế sách thảo phạt giặc Khăn Vàng. Ta vốn định đề cho Tào tướng quân đối phó với 'Hoàng Cân' của Trương Lương và 'Yêu thuật' của Trương Bào, còn ta cùng Chu tướng quân liên thủ đối phó với 'Đại hiền lương sư' của Trương Giác. Nếu như có thêm Công Tôn tướng quân hỗ trợ, kế sách của chúng ta có thể điều chỉnh một chút."

Hoàng Phủ Tung vừa nói ra, Công Tôn Toàn liền không nhìn được liếc về phía Tào Tháo, nghĩ thầm: Trong kế sách của Hoàng Phủ Tung rõ ràng lại đề cho nữ nhân này đồng thời đối phó với Trương Bào, Trương Lương. Tào Tháo lợi hại như vậy sao?

Tôn Vũ ở bên cạnh cũng ngửa ngác trong lòng. Hẳn thích nhất chính là tìm hiểu những điều chưa biết, là một điển hình của người có bệnh hiếu kỳ. Trên thực tế tất cả các nhà khoa học trên thế giới đều như vậy, nếu không thì cũng không thể trở thành một nhà khoa học được. Đầu hấn hiện tại tràn ngập suy nghĩ: Võ tướng kỹ của Tào A Man rốt cục sẽ là cái gì đây?

Hoàng Phủ Tung tiếp tục nói: "Có thêm Công Tôn tướng quân hỗ trợ, ta dự định đem chiến thuật điều chỉnh thành như vậy: Công Tôn Tướng quân dùng 'Bạch mã' phá 'Hoàng Cân' của Trương Lương sau đó mau chóng quét sạch quân địch."

Công Tôn Toàn khom người nói: "Tuân quân lệnh!"

"Tào tướng quân, không có 'Hoàng Cân' của Trương Lương phụ trợ, 'Yêu thuật' của Trương Bào không phải sợ nữa, ta lệnh cho người trong thời gian ngắn nhất giải quyết xong 'Yêu thuật' của Trương Bào sau đó chạy tới giúp chúng ta cùng một chỗ đối phó với Trương Giác." Hoàng Phủ Tung tiếp tục nói.

Tào Tháo hí hóp đôi mắt nhỏ, gật đầu nói: "Không có vấn đề gì!"

Hoàng Phủ Tung lại nói: "Nghiêm Cương, Tôn Vũ, hai người các người hỗ trợ ta và Chu Tuấn tướng quân vây công Trương Giác!"

Nghiêm Cương ôm quyền tiếp lệnh. Tôn Vũ lại mơ màng, trong lòng đang nghĩ đến: Trương Giác phóng sấm sét đầy trời, chúng ta phải vây công như thế nào? Trong chốc lát hàng vạn tia chớp cùng đánh xuống, toàn bộ Đại Hưng Sơn không có chỗ nào có thể chôn. Phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Song Nhân Kỹ “Tận Diệt Hoàng Thiên”

“Ầm ầm, ầm ầm!”

Trống trận đánh dồn dập, bốn phía Đại Hưng sơn đều bị quân Hán bao vây. Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn mang đến năm vạn đại quân, thêm tám nghìn bạch mã nghĩa quân còn lại của Công Tôn Toàn, về số lượng thì đã vượt qua giặc Hoàng Cân, chưa nói đến tố chất binh lính cũng vượt xa quân Hoàng Cân vài lần.

Chỗ khó của trận chiến này chỉ có một, đó chính là “Đại hiền lương sư” của Trương Giác. Chỉ cần loại bỏ đi màn sấm sét giăng đầy trời kia thì trận chiến này lập tức sẽ kết thúc.

Tôn Vũ ngồi trên lưng ngựa, toàn bộ đầu óc đều tập trung suy nghĩ: Rốt cuộc phải dùng biện pháp nào?

“Tâm Chân tiên sinh, nổi trống rồi, phải tiến quân rồi!” Triệu Vân ở phía sau hấn nhỏ giọng nhắc nhở.

“Khục khục, ta ra trận ngay đây.” Tôn vũ quay lại xoa đầu Triệu Vân, nhẹ nhàng nói: “Ngoan ngoãn theo sau chủ công tỷ tỷ, không nên chạy loạn.”

“Vâng!” Triệu Vân nhu thuận gật đầu.

Tôn Vũ đeo tam thạch cung, tay cầm đại thiết chùy, ghim ngựa xông lên. Tám nghìn bạch mã nghĩa quân liền theo hấn tiến về phía trước. Lam quang lóe lên trên đỉnh núi, Trương Lương trên đầu có hai chữ “Hoàng Cân” đi ra, lực sĩ Hoàng Cân lập tức đứng trấn thủ tại sườn núi.

Cùng lúc đó, Công Tôn Toàn hươu thiết mâu lên, lam quang của “Bạch mã” bao trùm tất cả bạch mã nghĩa quân. Hai quân khi đến cách nhau ngoài một

tầm tên thì dừng lại, phùng mang trợn mắt nhìn đối phương, chỉ chờ một tiếng hiệu lệnh của chủ tướng sẽ xông lên liều mạng chém giết .

Chỉ thấy tiểu đạo cô Trương Giác xuất hiện trên vách núi, mái tóc bạc của nàng tung bay trong gió. Tay trái nàng vẫn cầm chỉ bảo ”Thái bình yêu thuật”, tay phải cầm thanh kiếm gỗ đào, cao giọng nói: “Các ngươi còn dám tới khiêu chiến? Không sợ lôi điện của ta sao?”

Bạch mã nghĩa quân nghe thế đều hiện lên vẻ bối rối.

Nhưng trong trận Hán quân vang lên một tiếng cười to, Hoàng Phủ Tung chậm rãi đi ra, đưa tay chỉ về phía Trương Giác trên đỉnh núi, lớn tiếng nói: “Người khác sợ ngươi, nhưng ta không sợ!”

“Là ngươi...” Trương Giác nhìn thấy Hoàng Phủ Tung quả nhiên có chút hoảng hốt. Nàng khẽ cắn môi nói: “Vậy thì đánh thôi.”

“Thái bình yêu thuật” phát động, ánh sáng màu vàng sậm tỏa ra từ người Trương Giác, bốn chữ “Đại hiền lương sư” ngưng tụ lại trên đầu nàng. Nàng nâng thanh kiếm gỗ đào lên, quát lớn: “Tật!”

Một tia sét từ thanh kiếm bắn thẳng về phía Hoàng Phủ Tung.

Tôn Vũ trầm nghĩ: Ta xem ngươi có biện pháp gì chống lại sấm sét của nàng.

Nhưng Hoàng Phủ Tung không hề sợ hãi, người nàng lóe lên kim quang, trên đỉnh đầu nhảy lên hai chữ lớn - “Tận diệt”.

Ồ? Màu vàng! “Tận diệt” là ý gì? Ta nghĩ không ra. Trong lòng Tôn Vũ tò mò.

Đúng lúc này Chu Tuấn đột nhiên xuất hiện ở bên phải Hoàng Phủ Tung. Trên người nàng cũng tỏa ra kim quang, trên đầu nhảy ra hai chữ “Hoàng thiên”.

Tôn Vũ cảm thấy rất thú vị. “Hoàng thiên” lại có ý gì? Càng lúc càng khó hiểu.

Nhưng trong nháy mắt, Hai chữ “Tận diệt” và “Hoàng thiên” trên đỉnh đầu Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn rõ ràng lại hợp nhất với nhau, nối liền thành bốn chữ: “Tận diệt hoàng thiên”.

Ngay tại lúc bốn chữ sát nhập kim quang trên người các nàng lập tức chuyển thành màu ám kim.

Lại có thể như vậy...

Song nhân liên hợp kỹ, võ tướng kỹ siêu cấp ám kim sắc - “Tận diệt hoàng thiên”.

Lúc này lôi điện của Trương Giác đã bắn tới. Hoàng Phủ Tung giơ lên một tấm thuẫn bài ám kim, tia chớp đánh thẳng vào tấm thuẫn.

“Bùng” một tiếng, tia sét bị Hoàng Phủ Tung dễ dàng chặn lại.

Ta ngắt, võ tướng kỹ còn có thể được hai người sát nhập? Tôn Vũ đỏ mặt hỏi. Ta cũng không biết Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn lợi hại như vậy. Điều do La Quán Trung viết bậy trong “Tam quốc diễn nghĩa”, trong đó miêu tả rất nhiều người không đúng. Nhưng... theo tên chiêu thức của các nàng, hẳn là một loại hình võ tướng kỹ thiên địch, giống như “Phá lỗ” của Điền Dục, chỉ có hiệu quả với một loại địch nhân nhất định.

“Tận diệt hoàng thiên” chỉ có hiệu quả với giặc Hoàng Cân thôi Tôn Vũ thở dài, thật đáng tiếc cho một kỹ năng cấp ám kim như vậy. Thảo nào sau này thiên hạ đại loạn, Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn chẳng có vai trò gì. Các nàng chính là chuyên gia đối phó với giặc Hoàng Cân, chuyện khác đều không làm được.

Lúc này trên vách núi Trương Giác hươ kiếm gỗ đào lên. “Tật! Tật! Tật!” liên tục. Mỗi lần hô lên liền có một tia chớp đánh xuống. Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn đứng song song cùng một chỗ, cười ha ha giơ lên hai tấm thuẫn. Các nàng lấy thuẫn đỡ sấm sét, ánh sáng màu vàng sậm bảo vệ khiến cho lôi điện của Trương Giác không thể phá được tấm chắn. Không một tia chớp nào có thể làm tổn thương tới các nàng .

“Thời cơ đã đến, toàn quân tấn công!” Hoàng Phủ Tung cao giọng ra lệnh.

Nàng và Chu Tuấn tiến nhanh về phía Trương Giác trên đỉnh núi.

“Ầm ầm, ầm ầm!”

Tiếng trống rung trời. Công Tôn Toàn chỉ thiết mâu về phía trước. Tám nghìn bạch mã nghĩa quân dẫn đầu xông lên, theo sau là mấy vạn bộ binh Hán quân tầng tầng lớp lớp tiến về phía đỉnh núi .

Địa công tướng quân Trương Bảo xuất hiện giữa sườn núi. Nàng giơ kiếm gỗ đào lên, võ tướng kỹ đỉnh cấp kim sắc “Yêu thuật” phát động. Khí đen lập tức bao trùm Đại Hưng sơn, thiên binh thiên tướng cuộn cuộn đánh tới.

Binh sĩ Hán quân bị khí đen bao trùm thì hoảng loạn.

Lúc này Tào Tháo trong Hán quân đi ra. Bộ giáp của nàng hôm nay càng thêm rực rỡ, trang sức lấp lóe, biểu hiện ra hết sự tao nhã. Mặc bộ trang phục diễm lệ đến chói mắt đứng giữa trận, Tào Tháo giống như một vị nữ vương phong hoa tuyết đại. Đôi meo meo mắt câu hồn đoạt phách chột mờ ra, Tào

Tháo hét to một tiếng: “Phá!”

Thanh âm này như biến thành thực chất. Khí đen phía trước tan ra, thiên binh thiên tướng đều ngã xuống, thì ra đều là một đám người giấy. Gió thổi qua, người giấy theo gió tung bay đầy trời. “Yêu thuật” trong nháy mắt đã bị phá sạch.

Tôn Vũ luôn nhìn hành động của Tào Tháo, nhưng hắn hoàn toàn không hiểu Tào Tháo làm thế nào lại phá được “Yêu thuật”. Hắn tò mò hỏi Nghiêm Cương: “Nghiêm tướng quân, Tào Tháo phá ‘Yêu thuật’ như thế nào? Ta không hiểu gì cả.”

Nghiêm Cương nhún vai nói: “Xem ra ‘Yêu thuật’ là quân sư kĩ, thảo nào phạm vi thi triển lại lớn như thế, có thể bao trùm toàn bộ Đại Hưng sơn.” Nàng quay đầu nói với Tôn Vũ: “Có còn nhớ ta đã nói qua với người ở thành Quan Từ không. Quân sư kĩ nếu gặp phải quân sư lợi hại hơn mình có khả năng sẽ bị phá giải, hoàn toàn không phát huy ra được uy lực.”

Tôn Vũ mới bừng tỉnh hiểu ra. Té ra “Yêu thuật” là quân sư kĩ, khi gặp phải quân sư mạnh hơn mình sẽ có khả năng bị đối phương khám phá. Khúc khệch, Tào Tháo đủ khả năng để làm một vị quân sư hùng mạnh, đêm này không hề nghi ngờ. Bệnh hiếu kì của hắn lại phát tác, võ tướng kĩ của Tào Tháo rốt cục là gì? Nếu nàng chỉ là một quân sư thì thực không hợp lý?

“Yêu thuật” của Trương Bảo bị phá bởi một tiếng hô của Tào Tháo. Sĩ khí của Hán quân tăng vọt. Bạch mã nghĩa quân vốn sợ hãi khí đen cũng không chần chừ nữa, ra sức phóng ngựa về phía trước.

Trương Lương quát to một tiếng, huy động lực sĩ Hoàng Cân tới nghênh chiến. Năm nghìn lực sĩ Hoàng Cân cùng tám nghìn bạch mã nghĩa quân trong nháy mắt đan vào nhau, thương chùy vung lên, huyết nhục bay tung tóe.

Mặt khác năm vạn quân Hán cũng tiến lên Đại Hưng sơn cùng giặc Hoàng Cân giao chiến. Tôn Vũ và Nghiêm Cương liếc nhau, nói: “Đi thôi, chúng ta giúp Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn đối phó với Trương Giác!” Hai người cũng thúc ngựa phóng về phía núi!

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 44: Kiêu Hùng Tào Tháo

Trên Đại Hưng sơn sấm sét ầm ầm, vô số tia chớp bay ngang dọc khắp nơi. Thân thể Trương Giác hơi run rẩy. “Đại hiền lương sư” có lực sát thương kinh khủng nhưng loại võ tướng kỹ mạnh mẽ như này cũng mang đến một gánh nặng rất lớn, không thể sử dụng bừa bãi được.

Trương Giác liên tục phóng ra hàng trăm tia sét, muốn ngăn cản Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn tới gần. Nhưng hai người này cũng thực lợi hại, dưới sự bảo vệ của “Tận diệt hoàng thiên” các nàng từng bước từng bước tiến lên trên núi.

Hai chiếc thuẫn da gấu lên, sấm sét đánh về phía hai người bọn họ đều bị ngăn cản.

Tất nhiên hai người cũng không hề thoải mái. Bởi vì các nàng phóng ra võ tướng kỹ ám kim sắc, thân thể cũng phải chịu một gánh nặng rất lớn.

Một lát sau, Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn đã đi tới giữa sườn núi. Sắc mặt hai người đều trắng bệch, lúc này mặt Trương Giác cũng đã tái nhợt.

Đúng lúc này, Tôn Vũ và Nghiêm Cương cũng đánh ngựa xông lên trên. Mái tóc bạc của Trương Giác bay lên, “Tật”, một tia sét bổ về phía hai người. Tôn Vũ luôn luôn chú ý động tĩnh của nàng. Thấy sấm sét đánh tới, hắn đưa tay đẩy Nghiêm Cương, hai người lăn xuống ngựa, rơi vào trong bụi cỏ. Tia sét bổ trúng vào con ngựa hai người vừa cưỡi, đánh chết tại trận.

Trương Giác vội vã phóng ra lôi điện, đồng thời oanh kích bốn người Hoàng Phủ Tung, Chu Tuấn, Tôn Vũ và Nghiêm Cương. Làn gánh nặng nàng phải chịu càng thêm lớn, mặt từ trắng chuyển sang xanh, toàn thân đều run rẩy.

Chỉ thấy sấm sét giăng đầy trời. Công phu của “Thương tướng” Nghiêm Cương đều dựa vào thương pháp, đối mặt sấm sét thì không thể phát huy. nàng đành không ngừng chạy tới chạy lui né tránh lôi điện, bị kẹt ở giữa sườn núi khó mà tiến thêm được nữa.

Tôn Vũ phát động “Thần hành”, đôi chân nhanh thoăn thoắt cũng không ngừng chạy quanh trên sườn núi né tránh sấm chớp.

Hai người phân tán sự chú ý của Trương Giác, giảm bớt áp lực cho Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn. Hai vị đại tướng liền sóng vai sóng vai tiến về phía trước rất nhanh.

Trương Giác lại phải chuyển hướng sang Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn. Tôn Vũ và Nghiêm Cương mới có thể miễn cưỡng chống đỡ được, không thì đã sớm bị sấm sét đánh cho rớt xuống núi rồi.

Lúc này NM01 đột nhiên nói bên tai Tôn Vũ: "Chủ nhân, ta phân tích cẩn thận mỗi lần phóng sét của Trương Giác, cuối cùng phát hiện ra một nhược điểm."

"A? Nói mau!" Tôn Vũ mừng rỡ, vừa tránh né lôi điện vừa hỏi.

NM01 nói: "Mỗi lần Trương Giác phóng sét, trước tiên phải nói một chữ 'Tật'. Nếu như không nói thì không thể phóng ra được."

Tôn Vũ kỳ lạ: "Ta tưởng hô một tiếng 'Tật' chỉ là để giả thần giả quỷ, tỏ vẻ thần bí trước mặt giáo chúng của nàng. Thì ra 'Tật' là điều kiện để phóng ra sấm sét?"

NM01 đáp: "Đúng vậy, ta lập đi lập lại hình ảnh nàng phóng lôi điện, phát hiện ra sau khi miệng nàng hô lên 'Tật', mũi kiếm gỗ đào mới có thể bắn ra sấm sét. Tuy thoạt nhìn như hai động tác đồng thời xảy ra, nhưng trên thực tế lôi điện bắn ra nhất định là sau tiếng 'Tật' 0.01 giây. Nên kết luận, rằng nàng không hô 'Tật' thì không thể phóng ra sấm sét."

Tôn Vũ cảm thấy rất thú vị, suy nghĩ tìm biện pháp để Trương Giác không thể hô ra tiếng, vậy thì có thể ngăn cản sấm sét của nàng rồi.

Hắn bước hai bước, lúc này đã vượt qua sườn núi, chỉ còn cách Trương Giác một tầm tên nữa thôi.

Hai chữ "Cự lực", "Tất trúng" nhảy lên trên đầu Tôn Vũ. Hắn cầm tam thạch đại cung nhắm vào Trương Giác, Nhưng nhìn khuôn mặt xinh xắn của nàng, lại nghĩ một thiếu nữ mười tám tuổi như hoa như ngọc vậy mà giết đi thì có chút không đành lòng, vì vậy hắn nhắm vào thanh kiếm gỗ đào trên tay nàng.

"Vù!" Mũi tên rời dây bay thẳng đến đỉnh núi.

Một tên này vừa mạnh vừa chuẩn, Trương Giác dường như không chú ý đến. Nghiêm Cương vui mừng kêu lên: "Có hi vọng! Phải trúng!"

Nhưng Trương Giác quay thanh kiếm gỗ đào qua, nhẹ giọng nói: "Tật". Một tia sét phóng tới đánh rơi mũi tên xuống đất.

Phiền phức, thực sự là phiền phức! Tôn Vũ lợi dụng thời gian Trương Giác đánh rơi mũi tên, lại chạy vài bước về phía đỉnh núi.

Về phần Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn thì khoảng cách đến đỉnh núi đã rất gần rồi. Tất cả mọi người đều đoán được khả năng cận chiến của Trương Giác chắc chắn là rất kém. Chỉ cần có người tiếp cận nàng, cuộc chiến liền sẽ kết thúc.

Trương Giác hiển nhiên cũng biết chuyện này. Nhìn thấy Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn tới gần, nàng đành phải buông lỏng cảnh giác với Tôn Vũ và Nghiêm Cương, toàn lực đối phó với hai người kia.

Sấm chớp giăng đầy trời, hàng trăm tia sét liên tục không ngừng đổ về phía Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn. Hai người bọn họ đành phải dừng lại, tập trung tinh thần dùng tám chân đỡ lại lôi điện. Chỉ thấy quanh hai người mặt đất bị đánh tung lên, cơ bản khó mà tiến thêm bước nào nữa.

Tôn Vũ cắn răng, lại cùng Nghiêm Cương tiến tới đỉnh núi. Sấm chớp lập tức lại đánh tới bọn họ. Một tia chớp đổ về phía Nghiêm Cương, Nghiêm Cương trốn vào sau một tảng đá lớn, nhưng tia sét đánh cho tảng đá vỡ tan. Một khối đá bằng nắm tay bay vào đầu Nghiêm Cương, nàng ngã xuống đất té xỉu.

Bốn tướng xông lên đã mất đi một người, áp lực cho Trương Giác liền giảm xuống. Sấm chớp càng mạnh lên, ép ba người Hoàng Phủ Tung, Chu Tuấn, Tôn Vũ khổ không nói nổi, gần như muốn bỏ chạy xuống núi.

Hoàng Phủ Tung hét lớn: "Tào Mạnh Đức đâu? Còn không mau chóng tới chi viện!"

Lúc này Tào Tháo đang khua quân đánh lén, làm cho Trương Bảo không dùng được 'Yêu thuật' không biết chạy đi đâu rồi. Nghe Hoàng Phủ Tung, Tào Tháo nhìn lên phía đỉnh núi, cảnh tượng thật là náo nhiệt.

Tào Tháo đắc ý nói: "Quả nhiên còn phải dựa vào ta. Ha ha ha!" Khuôn mặt quyền rúc của nàng nhẹ vênh lên, miệng tươi cười đắc ý, đôi meo meo mắt híp lại như hai đường chỉ.

"Đến thời gian Tào Mạnh Đức ta ra mặt rồi." Tào Tháo đi vài bước lên trên núi rồi dừng lại. Bộ giáp và quần áo của nàng trong loạn quân có vẻ đặc biệt chói mắt. Tào Tháo thích nhất là nổi bật, việc trội lên so với người khác khiến nàng cực kỳ hứng thú. Chỉ thấy thân nàng phóng ra kim quang, một luồng uy áp giống như đã thành thực chất từ trên người nàng bắn ra.

Giống như lúc trước Trương Phi phóng ra "Đầu thần", Tào Tháo cũng phát ra một luồng khí lạnh buốt, không giống ở chỗ nàng phóng không phải đầu khí, mà là khí phách.

Luồng khí phách này như xông thẳng phía chân trời, hai chữ lớn màu vàng nhảy lên trên đỉnh đầu của nàng — "Kiêu hùng" !

Tào Tháo phát tay áo về phía đỉnh núi, kim quang trên người nàng đột nhiên bùng phát. Kim quang bắn ra vạn trượng, trong nháy mắt bao trùm bốn người Hoàng Phủ Tung, Chu Tuấn, Tôn Vũ, Nghiêm Cương ở trong đó, thậm chí bao phủ toàn bộ binh sĩ đang tiến công.

Tôn Vũ cảm giác thấy toàn thân nhẹ nhàng, trong thân thể tuôn ra một sức mạnh vô cùng vô tận, chạy nhảy đều nhanh hơn so với bình thường. Đại chùy trên tay cũng nhẹ hơn rất nhiều, nhìn mọi vật phía xa càng rõ ràng hơn.

Đồ mồ hôi, võ tướng kỹ của Tào Tháo là cái quái gì? Vì sao có hiệu quả với cả ta vậy? Tôn Vũ quay đầu lại nhìn.

Không riêng gì Tôn Vũ, còn có Hoàng Phủ Tung, Chu Tuấn... kể cả bạch mã nghĩa quân và Hán quân dưới chân núi ở trong kim quang đều mạnh mẽ lên rất nhiều, sĩ khí toàn quân tăng vọt.

Kỹ năng này là gì vậy, còn mạnh hơn ngự binh kỹ, ngay cả với tướng lĩnh cũng có tác dụng? Tôn Vũ tròn mắt há mồm, cái này đúng là làm càn!

Nghiêm Cương nằm trên mặt đất tỉnh dậy. Nàng mừng rỡ nói: "Đây là ngự tướng kỹ, so với ngự binh kỹ càng cao cấp, càng hiếm thấy. Nó có thể tăng sức chiến đấu của tướng lĩnh khác, đồng thời cũng có hiệu quả với binh lính. Thật quá mạnh mẽ!"

Ta ngà! Tôn Vũ lão đảo. Không hổ là Tào Tháo, chuyện này quả thực là nghịch thiên rồi. Đã có thể cường hóa binh sĩ, lại có thể cường hóa tướng lĩnh, đồng thời Tào Tháo còn có thuộc tính của quân sư, có thể nhìn thấu quân sư kỹ của đối thủ.

Yêu quái, nhất định là yêu quái. Kỹ năng này xem ra không kém bao nhiêu so với võ tướng kỹ ám kim của con cá chình điện trên đỉnh núi kia.

Toàn thân Tào Tháo tỏa ra kim quang, hợp với bộ áo giáp lấp lánh vàng bạc và áo choàng sắc sỡ biến nàng thành người chói mắt nhất trên chiến trường. Không hổ là người thích nổi bật.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Chí Bảo “Thái Bình Yêu Thuật”

Được ngự tướng kỹ của Tào Tháo cường hóa, Tôn Vũ cảm giác mình trở nên mạnh mẽ vô cùng, thân thể nhẹ như yến. Hắn như biến thành một người khác vậy.

Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn cũng dần ổn định lại. Giữa không gian giăng đầy sấm sét các nàng tiến từng bước từng bước vững vàng hướng lên đỉnh núi.

Có hi vọng! Có thể đánh thắng! Tôn Vũ trong lòng rung lên, cầm chặt đại chùy trong tay phóng lên đỉnh núi.

Lúc này Trương Giác cũng cảm giác được địch nhân trở nên mạnh mẽ hơn. Nhưng vì trong thời gian dài sử dụng liên tục võ tướng kỹ ám kim, sức ép lên thân thể đã đến cực hạn, sắc mặt của Trương Giác ngày càng tái nhợt, sấm sét cũng càng ngày càng yếu. Mọi người trong lòng vui mừng, thắng lợi đã ở ngay trước mắt rồi.

Lúc này đột nhiên thân thể Trương Giác rung lên. Nàng quát to: "Thái bình yêu thuật! Mở!"

Chỉ thấy chí bảo “Thái bình yêu thuật” đột nhiên bay lên tựa như một dải lụa màu mưa lượn trong gió. Sau đó nó bay vòng quanh Trương Giác, tầng tầng lớp lớp chồng lên nhau.

Khuôn mặt tái nhợt của Trương Giác chợt hồng hào trở lại. Nàng vung kiếm gỗ đào lên. "Tật! Tật! Tật!" liên tiếp, sấm sét bắn ra càng mạnh hơn lúc trước.

Ta ngất mắt! “Thái bình yêu thuật” là pin sạc điện sao? Tôn Vũ đồ mồ hôi. Hắn cầm đại cung bắn liên tiếp vài mũi tên, đều bị Trương Giác đánh rơi. Bên kia Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn cũng khó mà đi tới nửa bước, trái lại bị sấm sét ép tới liên tục lui về phía sau.

Không được, cứ đứng im như vậy thì không xong. Phải liều mạng! Chỉ cần làm Trương Giác không thể nói ra từ "Tật" thì có thể ngăn chặn lại sấm sét của nàng. Nhất định phải tìm cách tiến lên để bịt miệng nàng.

Tôn Vũ bắn tên liên tiếp. Sau đó lợi dụng khoảnh khắc Trương Giác phân tâm đối phó với mũi tên, hắn lộn người vào góc chết trong tầm mắt của Trương Giác, trốn sau một tảng đá lớn.

Trương Giác đánh rơi tên của Tôn Vũ rồi quay đầu lại nhìn, đã không thấy bóng dáng của Tôn Vũ đâu. Nàng còn tưởng rằng hắn chạy xuống núi rồi, trong lòng nhẹ nhõm, rồi toàn lực đối phó với Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn.

Tôn Vũ từ từ bò ra từ phía sau tảng đá, từng chút từng chút một tiến đến phía sau Trương Giác. Hắn bò rất chậm, sợ Trương Giác phát hiện ra động tĩnh của mình.

Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn đương nhiên thấy Tôn Vũ đang làm cái gì. Hai người liếc nhau ngầm hiểu, lúc này là cơ hội ngàn năm khó gặp, phải hấp dẫn sự chú ý của Trương Giác. Hoàng Phủ Tung tay trái cầm thuẫn, tay phải cầm một thanh thiết kiếm, nâng quát to: "Trương Giác, xem kiếm!"

Nói xong nàng liền ném thanh kiếm về phía Trương Giác. Thanh thiết kiếm mang theo ánh sáng màu vàng mãnh liệt bay tới. Trương Giác phải bắn ra năm tia sét mới đánh rơi được thanh kiếm.

Lúc này Tôn Vũ đã bò đến cách Trương Giác năm trượng rồi. Tại chỗ này có thể bắn hạ Trương Giác hay không? Tôn Vũ suy nghĩ một chút, quyết định không nên mạo hiểm. Nhỡ ra tiếng tên xé gió bị Trương Giác phát hiện, nàng mà xoay người lại phóng điện trong cự ly gần như vậy thì mình không thoát được.

Tôn Vũ lại tiếp tục bò về phía trước!

Chu Tuấn thấy thế, cũng rút kiếm bên hông ra, học Hoàng Phủ Tung ném về phía Trương Giác, buộc Trương Giác tập trung chống đỡ.

Lần này Tôn Vũ lại bò gần thêm mấy trượng, chỉ còn cách Trương Giác có một trượng thôi.

Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn liếc nhau, cùng quát to: "Trương Giác, chúng ta liều mạng với ngươi!"

Hai người cùng giơ thuẫn lên, toàn thân tỏa ra âm kim sắc phóng về phía trước, giả bộ muốn liều mạng. Trương Giác hừ lạnh một tiếng, mái tóc bạc của nàng dựng lên. "Thái bình yêu thuật" thì triển đến cực hạn, đã hoàn toàn biến thành một dải lụa tung bay trong gió.

"Tật! Tật! Tật!" Mấy trăm tia chớp đồng thời bắn về phía Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn. Chỉ nghe trong không trung truyền đến một tiếng nổ thật lớn. Bụi mù nổi lên bốn phía, khói nhẹ lượn lờ.

Kỹ năng của hai người Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn chung quy vẫn kém một bậc. Kim quang hộ thân của bọn họ bị lôi điện đánh tan, cùng té xỉu xuống đất. Bốn chữ màu vàng "Tận diệt hoàng thiên" biến mất trong nháy mắt.

Trương Giác thở dài một hơi, thân thể run lên. Thể lực của nàng cũng đã cạn sạch.

Đúng lúc này, Trương Giác cảm giác thấy nguy hiểm. Một người nam nhân dùng tay phải ôm lấy nàng từ phía sau, đồng thời vươn tay trái ra bịt miệng của nàng.

Thì ra trong khoảnh khắc cuộc đấu diễn ra quyết liệt nhất, Tôn Vũ từ mặt đất nhảy vọt lên áp sát phía sau Trương Giác. Lúc này hẳn đã có thể giết chết Trương Giác.

Nhưng nhìn tiểu đạo cô tóc bạc mười bảy tám tuổi trước mặt, Tôn Vũ quả thực không xuống tay được. Theo phân tích của NM01, chỉ cần không để nàng nói "Tật" là có thể ngăn chặn được sấm sét của nàng. Tôn Vũ nghĩ thầm: việc giết một thiếu nữ xinh đẹp như này để cho người khác làm đi, ta chỉ chịu trách nhiệm bất sống là được.

Hắn dùng "Cự lực" khống chế Trương Giác, đồng thời vươn tay trái ra bưng kín miệng nàng.

"U!" Trương Giác kinh hãi, nàng giãy dụa đầu, muốn thoát ra khỏi cánh tay Tôn Vũ. Nhưng Tôn Vũ ra sức bịt chặt lại, sợ nàng nói ra một từ "Tật" thì chắc chắn mình biến thành con lợn nường.

Hắn dựa vào uy thế của "Cự lực", sức mạnh so với tiểu đạo cô Trương Giác này hơn không biết bao nhiêu lần. Hai tay hắn dùng lực siết cho toàn thân Trương Giác bần rần, cơ bản nàng không thể động đậy được.

Thấy tay phải Trương Giác còn muốn vung kiếm gõ đảo lên, Tôn Vũ vội vươn tay đánh rơi thanh kiếm xuống đất. Nhìn thấy cuốn "Thái bình yêu thuật", Tôn Vũ nghĩ thầm, cuốn sách này hình như là cái cục pin nạp điện, khi sử dụng có thể tăng sức mạnh cho sấm sét của Trương Giác, không thể để cho nàng cầm lấy.

Tôn Vũ dùng tay trái bịt miệng của Trương Giác, tay phải đưa ra nắm lấy cuốn "Thái bình yêu thuật".

Thật kỳ quái, Tôn Vũ vừa lấy "Thái bình yêu thuật" ra khỏi tay Trương Giác thì thân thể nàng run lên. Ánh sáng vàng sậm đột nhiên biến mất. Bốn chữ "Đại hiền lương sư" không thấy bóng dáng tăm hơi đâu. Mái tóc bạc cũng chuyển sang màu đen. Đạo bào giống như một kiện thần khí trong nháy mắt hóa thành tro bụi, chỉ còn lại một bộ y phục bằng vải bố.

Dải khăn vàng quấn trên đầu nàng vốn có một hình Thái Cực bát quái đồ lúc này cũng không thấy rồi. Trương Giác mắt nhắm lại, hôn mê bất tỉnh.

Tôn Vũ kỳ quái, chăm chú nhìn lại dung mạo của nàng. Trên mặt nàng đã không còn khí chất "Đại hiền lương sư" giống như một vị tiên nữ nữa, mà đã biến thành bộ dáng của một cô bé nhà bên. Đây đâu còn là Trương Giác, rõ ràng biến thành một người khác rồi. Nếu như không phải chính mình bắt lấy nàng, còn tưởng rằng bị người khác trộm long tráo phụng chứ.

A? Đây là chuyện gì? Tôn Vũ ngắm nghía cuốn "Thái bình yêu thuật" trên tay, trong lòng không khỏi nghi ngờ... Lẽ nào... Cái này thật sự là pin nạp điện? Không nên nghĩ nhiều, cứ cầm lấy rồi tính sau.

Chương 46: “Huyết Lộ” Của Liêu Hóa

Tiếng hò hét trên Đại Hưng sơn dần lắng xuống. Trương Giác thất bại, sĩ khí của quân Hoàng Cân trong nháy mắt tan vỡ. Trương Lương bị bạch mã nghĩa quân của Công Tôn Toàn dồn ép phải lui về phía sau không ngừng. Cuối cùng nàng không trụ lại được nữa, đành phải lệnh cho lực sĩ Hoàng Cân mở đường, muốn thoát ra khỏi vòng vây về hướng tây. Nhưng quân Hán đang thế lớn, làm sao có thể thoát ra dễ dàng như vậy.

Từ khi “Yêu thuật” bị Tào Tháo phá, Địa công tướng quân Trương Bảo đã hoàn toàn không còn tác dụng gì. Nàng được một đội lực sĩ Hoàng Cân bảo vệ chạy trong loạn quân.

Mất thấy hai người Trương Bảo, Trương Lương sắp bị quan quân bắt được. Bỗng nhiên có một nữ kỵ sĩ phóng ra từ trong quân Hoàng Cân. Người này ước chừng mười ba mười bốn tuổi, là một tiểu la ly khá ái. Nàng mặc bộ y phục bằng vải thô, tay cầm một thanh thiết thương, đầu quấn khăn vàng. Bộ dáng của nàng khá phổ thông, không coi là xinh đẹp lắm. Nhìn tuổi nàng vẫn còn nhỏ, còn chưa có phát triển hết.

Nữ kỵ sĩ la ly phóng ngựa vọt tới bên người Trương Bảo, nhắc Trương Bảo lên ngựa của mình, sau đó lại kéo Trương Lương lên lưng ngựa. Ba người một ngựa phóng về hướng tây.

Công Tôn Toàn thấy tướng giặc bỏ chạy, vội ra lệnh bạch mã nghĩa quân và Hán quân chặn lại. Không ngờ thân thể kỵ sĩ la ly kia tỏa ra hồng quang, hóa ra nàng là một võ tướng trung cấp. Chỉ thấy trên đỉnh đầu nàng nhảy ra hai chữ “Huyết lộ”, giờ thương thúc ngựa xông thẳng về hướng phía tây.

Hơn trăm tên binh sĩ tiến lên chặn lại, nhưng nữ kỵ sĩ vùng thương lên liền giết mấy người. Nói ra cũng kỳ quái, cho dù binh lính vây đuổi chặn đường như thế nào thì nàng cũng có thể tìm ra kẽ hở thoát thân. Nàng kiên cường giết ra một đường máu trong Hán quân, mang theo Trương Bảo, Trương Lương thoát khỏi vòng vây.

Công Tôn Toàn nhìn trái nhìn phải. Nghiêm Cương trọng thương. Tôn Vũ đang ở trên đỉnh núi đầu cùng Trương Giác. Võ tướng kị của Công Tôn Việt là “Bạch mã”, cũng không phải là tướng hăm trận. Trong tay đã không có võ tướng, nàng đành phải mở to mắt nhìn Trương Bảo, Trương Lương được nữ kỵ sĩ cứu đi.

“Đó là ai vậy?” Công Tôn Toàn hỏi bộ hạ.

Có binh sĩ biết rõ các tướng lĩnh của giặc Hoàng Cân báo lên: “Nữ kỵ sĩ này tên là Liêu Hóa. Võ tướng kị của nàng là ‘Huyết lộ’, ý là mở một đường máu, chuyên môn dùng để chạy trốn. Triều đình vài lần bao vây tiêu trừ giặc Hoàng Cân, đến thời điểm máu chốt luôn luôn bị Liêu Hóa mang theo thủ lĩnh chạy trốn. Nếu không có võ tướng, chỉ dựa vào binh lính bình thường thì không thể cản được nàng.”

Công Tôn Toàn thở dài nói: “Đáng tiếc Tầm Chân tiên sinh nhà ta không ở đây! Nếu không nàng chạy đi đâu được.”

Trận chiến Đại Hưng sơn cuối cùng đã hạ màn.

Bụi mù trên đỉnh núi còn chưa tản đi, Tôn Vũ ôm Trương Giác lúc này đã biến thân, mồ hôi chảy ròng ròng.

Cô nàng... cá chình điện này phải xử lý như thế nào?

Nếu như giao nàng cho họ Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn, nàng chắc chắn bị giải về kinh đô Lạc Dương xử tử. Một muội tử xinh đẹp như thế này, xử tử thì thật đáng tiếc. Ta chết mất, vì sao tướng lĩnh của thế giới này đều là nữ? Tôn Vũ lau mồ hôi!

Hắn lại nghĩ: kỳ thực khởi nghĩa Hoàng Cân chỉ là bách tính sống không nổi nên chống lại tầng lớp phong kiến thống trị. Xét đến cùng nó không phải chuyện xấu. Trương Giác cũng không thể nói là kẻ đại ác, chỉ là thủ lĩnh của khởi nghĩa nông dân mà thôi. Theo quan điểm của đời sau, nàng là người tốt mới đúng. Nếu có thể không giết thì càng hay.

Tôn Vũ nhìn quanh, Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn lúc này đã té xỉu rồi, trên đỉnh núi chỉ còn mình ôm Trương Giác mà thôi. Bốn phía mây mù lượn lờ, người ở dưới chân núi không thể nhìn được tình huống trên đỉnh núi. Không ai biết Trương Giác đã biến thân.

Tôn Vũ trong lòng thầm nghĩ: Trương Giác biến thành bộ dạng này chỉ có một mình mình biết. Nếu như ta nói Trương Giác đã chạy thoát thì không cần giao nàng cho Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn, nàng có thể nhặt lại được một mạng rồi. Có điều cô nàng cá chình điện này quá nguy hiểm, ta mang nàng trở về cũng phải cẩn thận một chút.

Hắn xé ra một miếng vải nhét vào miệng Trương Giác, để tránh nàng tỉnh lại nói một tiếng “Tật” thì mình biến thành con heo quay.

Sau đó Tôn Vũ cõng Trương Giác trên lưng, hai tay ôm Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn từ từ đi xuống núi.

Lúc này trận chiến dưới chân núi đã dừng lại. Mấy vạn quân Hán đang bắt giặc Hoàng Cân đầu hàng, gom bọn họ lại một chỗ. Tào Tháo ngẩng đầu ưỡn ngực, hăng hái đứng tạo dáng các kiểu trong loạn quân. Cô nàng này thực sự quá thích thể hiện rồi.

Ôi... Mấy người nữ vương như Tào Tháo, ta thật không quen. Tôn Vũ chậm rãi tiến qua, giao Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn cho binh sĩ bên người Tào Tháo để cho bọn họ đưa hai vị đại tướng đi nghỉ ngơi điều trị.

Tào Tháo nhấp nháy meo meo mắt, cười hi hi nói với Tôn Vũ: "Tôn tướng quân thực là lợi hại. Tuy là nam nhân nhưng võ tướng kỹ càng tăng tăng lớp lớp. Ta nhìn người từ chân núi đánh lên núi đỉnh, lúc thì 'Cự lực', lúc thì 'Tất trùng', lại còn 'Thần hành' nữa. Thật sự là thay đổi như chong chóng."

Tôn Vũ cười gượng nói: "Quá khen. Tất cả chỉ là chút võ tướng kỹ trung cấp hồng sắc, không đáng nhắc tới." Hắn thầm nghĩ trong lòng: so với "Kiêu hùng" của Tào A Man nhà người, những kỹ năng này của ta làm sao mang ra khoe khoang được. Người cố ý tới khích lệ một võ tướng trung cấp như ta, là muốn hiển lộ sự cường đại của mình sao?

Tào Tháo tò mò nhìn Trương Giác sau lưng Tôn Vũ, đôi meo meo mắt tràn đầy nghi vấn: "Cô gái này là giặc Hoàng Cân à? Vì sao phải nhét giẻ vào trong miệng nàng?"

Tôn Vũ căng thẳng, Tào Tháo cũng không phải là người dễ lừa gạt. Hắn xóc lại tinh thần, trầm giọng nói: "Đây là tù binh ta bắt được trên núi. Ta thấy nàng nhu thuận, muốn mang nàng về làm nha hoàn. Thế nào? Tào tướng quân muốn đoạt tù binh của ta?"

Tính tình Tào Tháo đa nghi, làm sao bị hắn nói một câu đã lừa được. Nàng mở đôi mắt nhỏ, chăm chú quan sát Trương Giác. Nhìn cả buổi, đôi mắt đột nhiên lóe lên tinh quang, cười kỳ quái nói: "Thì ra là thế! Ha ha ha! Thì ra là thế..."

Nàng phát hiện ra rồi? Tôn Vũ kinh hãi! Lại nghe Tào Tháo nói tiếp: "Thì ra Tôn tướng quân còn là một người háo sắc. Tiểu nha đầu này mi thanh mục tú, để làm ấm giường cũng không sai. Huống hồ nàng là tội phạm Hoàng Cân, cho dù Tôn tướng quân gãy vò nàng thế nào nàng cũng không có chỗ kêu oan... Hừ, dâm tặc!"

Đồ mờ hôi! Sao lại hiểu lầm thành như vậy? Tôn Vũ tròn mắt há mồm.

Lúc này Công Tôn Toàn cũng thu binh trở về. Chúng tướng sĩ đỡ Nghiêm Cương bị trọng thương về phía sau doanh trại nghỉ ngơi. Công Tôn Việt chạy tới nhìn, Tôn Vũ lại bắt một thiếu nữ mỹ lệ trở về, khuôn mặt không kim được vẻ tức giận.

Nàng mắng to: "Tôn Vũ, nhà người thật không biết tốt xấu. Trước đó không lâu người bắt Trương Yên về, người lừa ta thả nàng đi. Hiện tại lại ngang nhiên mang về một người khác, người có để yên không? Lại muốn tiểu thư ta cầm đao đi giết nàng sao?"

Công Tôn Toàn bên cạnh vội giữ tay muội muội, khế khằng khuyên nhủ: "Muội muội, người không được ghen tị. Nữ nhân thì phải ôn nhu, đừng lúc nào cũng nhìn chăm chăm vào nam nhân của mình kêu đánh kêu giết."

Chuyện này... Lại bắt đầu rồi! Tôn Vũ choáng váng đầu. Ôi đàn bà, ta sợ các người rồi. Chờ ta xử lý xong cô nàng cả chính diện Trương Giác này rồi chậm rãi tán dóc cùng các người.

Hắn xóc lại Trương Giác trên lưng, chạy như bay vào doanh trại. Công Tôn Việt nhắc chân muốn đuổi theo, Công Tôn Toàn lại kéo muội muội lại, ôn nhu nói: "Không có việc gì, để hắn đi đi."

Tiểu Triệu Vân đi ra từ sau lưng Công Tôn Toàn. Nàng sợ hãi kêu lên một tiếng, nói: "Ôi! Ta đói bụng quá, ta về doanh trại tìm đồ ăn." Nói xong nàng ném trức thương trên tay xuống, cũng chạy theo phía sau Tôn Vũ.

Tào Tháo nhìn đám người này làm ầm ĩ nửa ngày, nhìn không được nhấp nháy meo meo mắt, lẩm bẩm: "Thật thú vị! Anh chàng này dường như rất có thủ đoạn, ngang nhiên xoay hai vị nữ tướng quân vòng vòng. Hi hi, nam nhân như vậy trái lại rất có tính khiêu chiến. Suốt ngày phải nhìn mấy gã nam nhân kém cỏi rồi, ta có nên hay không đùa giỡn với kẻ có võ tướng kỹ này một chút chứ? Hi hi hi..."

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 47: Bí Mật Của Trương Giác

Tôn Vũ cũng Trương Giác đến hậu doanh, tiến vào doanh trướng của mình. Hắn vội đặt Trương Giác lên giường, sau đó dùng dây trói tay nàng lại. Hắn sợ quái nữ này tỉnh lại hô một tiếng "Tật" đánh tan cái lều này thì xong đời rồi. Cho nên phải cột chặt tay nàng để nàng không lấy miếng vải trong miệng mình ra được.

Trương Giác đã biến thành tóc đen lúc này đang hôn mê. Hơi thở của nàng rất yếu ớt, sắc mặt tái nhợt. Hiển nhiên là bởi vì phóng ra quá nhiều lôi điện nên thể lực tiêu hao, cũng không biết mất bao lâu nàng mới có thể tỉnh lại.

Nhìn bộ dáng thanh thuần khả ái của nàng, hoàn toàn không giống vẻ áp bức người khác khi biến thành tóc bạc. Đúng là sự khác biệt giữa thiếu nữ nhà bên và tiên tử tỷ tỷ.

Tôn Vũ lấy từ trong ngực ra cuốn “Thái bình yêu thuật”. Nhìn kỹ thì đây cũng chỉ là một cuốn sách bình thường, hoàn toàn không có vẻ gì là một món chí bảo.

Kỳ quái! Lúc Trương Giác cầm “Thái bình yêu thuật” thì quyền sách này tỏa kim quang, nhìn vô cùng bất phàm mà.

Tôn Vũ là người hiểu kỳ, hẳn nhìn không được đem “Thái bình yêu thuật” chạm nhẹ vào bàn tay Trương Giác. Khi vừa chạm vào thì thân thể Trương Giác chợt tuôn ra một luồng khí lưu, phảng phất như là tiên khí thấm vào tâm gan người ta.

Tóc Trương Giác đột nhiên từ từ chuyển thành màu trắng bạc. Dải khăn vàng quấn trên đầu bắt đầu hiện ra một hình bát quái đồ mờ mờ. Một tấm đạo bào màu hoàng hạnh không biết từ đâu xuất hiện trên người nàng.

Trương Giác mở hai mắt, tỉnh lại!

Oa, quá không khoa học rồi! Thứ này đúng là pin nạp điện! Tôn Vũ vội rút “Thái bình yêu thuật” ra khỏi tay Trương Giác. Trương Giác nhắm mắt lại, lại hôn mê bất tỉnh. Sau đó tóc nàng trở về màu đen, thái cực bát quái đồ biến mất không thấy đâu, đạo bào trên thân cũng tan thành tro bụi. Nàng lại biến trở về bộ dạng của một thiếu nữ nhà bên.

Tôn Vũ suy nghĩ một chút. Bây giờ hẳn có thể rút ra kết luận rồi. Trương Giác chỉ là một con rối, một cái thể xác. “Đại hiền lương sư” thực sự là cuốn sách “Thái bình yêu thuật” này. Xem ra đây chỉ là một thiếu nữ đáng thương bị yêu vật bám vào mà thôi. Phù, lần này ta thực sự cứu được người rồi!

Cửa doanh trướng có bóng người tiến vào. Triệu Vân đi đến, cười hi hi nói: “Tầm Chân tiên sinh, Từ Long đói bụng, muốn ăn cái gì.”

Tôn Vũ a một tiếng nói: “Trên bàn có đồ ăn, người cứ ăn đi.”

Triệu Vân vui vẻ đi tới bên cạnh bàn, nhìn thấy trên bàn có mấy cái bánh màn thầu, bánh bao thịt, còn có nửa con gà nướng. Nàng quơ tay nhét liên tiếp vào trong miệng.

Tôn Vũ nhìn không nhịn được cười nói: “Người cũng đừng ăn sạch như vậy. Nếu béo quá sẽ không tốt cho thân thể. Không chỉ bổ sung dinh dưỡng mà còn phải rèn luyện nhiều mới có thể khỏe mạnh được.”

Triệu Vân vâng dạ, nhưng trong mồm đầy thức ăn không rảnh nói chuyện.

Tôn Vũ đưa tay chỉ vào Trương Giác đang mê man bất tỉnh trên giường, cười nói: “Triệu Vân, vị tỷ tỷ này phải nhờ người tới chăm sóc rồi.”

Triệu Vân nghiêng đầu, rút cục nuốt một cái bánh bao thịt xuống. Nàng cười nói: “Vị tỷ tỷ này làm sao vậy? Vì sao phải nuốt vãi trong miệng nàng, tay chân đều bị trói lại?”

“Ặc... Chuyện này...” Tôn Vũ suy nghĩ một chút, chỉ cần mình giữ “Thái bình yêu thuật” thì Trương Giác vô pháp biến thân thành đạo cô. Vậy thì không cần phải lo lắng, mà cả ngày trói nàng cũng không được, thả nàng ra đi. Vì vậy hẳn bảo Triệu Vân cởi dây trói cho Trương Giác, miếng vải trong miệng cũng lấy ra.

Triệu Vân ngạc nhiên nói: “Vị tỷ tỷ này vì sao ngủ suốt từ này tới giờ vậy? Ồ, chắc nàng đã đói bụng rồi nên ngủ mê đi. Từ Long trước đây cũng như vậy. Ta tới cho nàng ăn một chút gì thì tốt rồi.” Nàng tốt bụng lấy một miếng gà nướng định đưa vào trong miệng Trương Giác.

Tôn Vũ cười khỏ, đoạt lấy miếng thịt gà trong tay Triệu Vân, nói: “Nàng đang hôn mê, chỉ có thể đổ nước cháo, sao có thể ăn gà nướng. Đi, người đến hậu doanh mang chút cháo tới.”

“Ồ! Không thích ăn gà nướng, thích húp cháo?” Triệu Vân nhấp nháy mắt, buồn bực nói: “Trên đời nào có người như vậy.”

Ta choáng váng! Chuyện này có quan hệ gì thích hay không thích. Vấn đề ở đây là nàng không ăn được. Tôn Vũ đau đầu.

Triệu Vân nhét hết thức ăn trên bàn vào miệng, sau đó mới đi hậu doanh tìm cháo.

Nàng mới vừa đi, Công Tôn Toàn cùng Công Tôn Việt lại tiến vào trướng. Hai người nhìn Tôn Vũ, lại nhìn Trương Giác trên giường. Công Tôn Việt trợn mắt, nói: “Cô nàng này là ai? Người nhặt được từ chỗ nào vậy?”

“Không biết là ai! Nhặt được trên núi.” Tôn Vũ bịa chuyện mặt không đổi sắc.

“Người... Nhặt một dã nữ nhân trên núi trở về, người cũng dám đặt ở trong lều.” Công Tôn Việt giận dữ nói: “Người coi tỷ tỷ ta là loại người gì?”

“Ta coi nàng là chủ công nha.” Tôn Vũ cãi chày cãi cối: “Chính là... Ta không có nha hoàn. Người nhìn Triệu Vân suốt ngày chỉ có biết ăn thôi. Dựa vào

một mình nàng chăm sóc ta thì không được."

Công Tôn Việt giận dữ: "Vậy mà ngươi lại không chịu ở rể Công Tôn gia. Chỉ cần ở rể nhà ta, tỷ tỷ tự nhiên sẽ chăm sóc ngươi, còn có nha hoàn của tỷ tỷ cũng có thể hầu hạ ngươi. Cần phải đi khắp nơi nhất đã nữ nhân sao?"

"Muội muội đừng nói nữa." Công Tôn Toàn kéo tay Công Tôn Việt. Nàng muốn nói chuyện về bệnh nan y của Tôn Vũ cho muội muội, nhưng lại sợ Tôn Vũ không muốn để cho người khác biết rõ, đành phải ôn nhu nói: "Tâm Chân tự có tính toán. Ngươi cũng đừng để ý nhiều."

Công Tôn Toàn đi tới giường, ngồi ở bên người Trương Giác. Nhìn khuôn mặt ngây thơ thiện lương của Trương Giác, nàng than thở: "Xem ra thiếu nữ này là con gái nhà lành, đáng tiếc lại lưu lạc trong quân Hoàng Cân. Thật đáng thương! Tâm Chân thu nàng làm nha hoàn, nàng cũng không phải lang bạt khắp nơi nữa."

Công Tôn Việt bĩu miệng: "Tỷ tỷ, ngươi nhẹ dạ quá. Nếu cứ như vậy, về sau hấn ở rể rồi, là ngươi hay hấn làm chủ gia đình? Tỷ tỷ chớ đảo lộn chuyện nam nữ tôn ti."

Ta choáng! Ta không thêm để ý chuyện nam nữ tôn ti trong thế giới này của các ngươi. Tôn Vũ trong lòng lau mồ hôi lạnh. Ta muốn kết hôn với một người vợ theo nam nữ tôn ti của thế giới kia, chí ít cũng phải là nam nữ bình đẳng. Có điều duyên muội tử là võ tướng cao cấp lam sắc, ta chỉ là võ tướng trung cấp hồng sắc, quả thực không lên mặt với nàng được. Chuyện này tựa như trong thế giới kia của ta một nam nhân lương hai nghìn tệ cưới một người vợ lương một vạn tệ vậy! Thật phiền muộn, ta còn phải gắng sức nâng cao thực lực hơn nữa.

Có điều... Tôn Vũ ác ý tưởng tượng. Ta dù thế nào cũng mạnh hơn nha đầu Công Tôn Việt kia. Ngươi muốn chọc ta nào có dễ dàng như vậy. Nếu so võ tướng kỹ ta còn đánh được ngươi răng rơi đầy đất. Hấn oán hận trừng mắt liếc Công Tôn Việt.

Lúc này Triệu Vân đã đem cháo tới. Nàng ngồi xuống bên giường, đút từng thìa cho Trương Giác.

Mọi người ngồi không ở trong lều cũng chẳng làm gì nữa nên đi ra ngoài quân doanh, nhìn xem quân sĩ giải quyết công việc sau trận chiến. Chỉ thấy bạch mã nghĩa quân chạy tới chạy lui trong quân doanh, rất nhiều lực sĩ Hoàng Cân bị bọn họ áp giải đến chỗ tạm giam.

Binh sĩ Hán quân cũng rất bận rộn. Bọn họ bắt đa số là giặc Hoàng Cân bình thường. Nhưng số lượng những người này nhiều hơn rất nhiều so với lực sĩ Hoàng Cân, quản lý cũng khó khăn hơn.

Thương binh nằm trên cáng cứu thương được khiêng tới khiêng lui.

Một đại đội binh sĩ đang ở trên chiến trường thu nhặt vật tư. Chỉ cần còn dùng được thì mũ giáp, giáp trụ, đao thương kiếm kích, cung tiễn nó... toàn bộ đều phải nhặt trở lại rửa sạch mài sắc để sau này dùng lại.

Tôn Vũ cùng hai tỷ muội Công Tôn đi quanh doanh trại, đột nhiên nhìn thấy Tào Tháo mặc quần áo diêm lệ đi ở phía trước. Dường như nàng đang vội vã đi tới chỗ nào đó, có chút sốt ruột, hoàn toàn không chú ý tới bọn Tôn Vũ theo ở phía sau.

Bệnh hiếu kỳ của Tôn Vũ nổi lên, hấn liền đuổi theo Tào Tháo. Hai tỷ muội Công Tôn dĩ nhiên cũng theo ở phía sau.

Chỉ thấy Tào Tháo đi đến phía sau một cái doanh trường, ba người Tôn Vũ lanh lẹ đi tới nhìn lên.

P phía sau doanh trường có một nam nhân dường như đứng đợi đã lâu. Thấy Tào Tháo đến, người kia bước một bước về phía trước, quỳ một gối xuống đất, nói với Tào Tháo: "Tào tướng quân, mặt tướng là đội trưởng kỵ binh dưới trướng Hữu trung lang tướng Chu Tuấn, tên là Tiêu Vân, đối Tào tướng quân tao nhã vô song vừa thấy đã yêu. Khẩn cầu Tào tướng quân cho mặt tướng một cơ hội, để mặt tướng ở rể Tào gia. Hoặc là... giao du trước một chút cũng được."

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 48: Ta Thà Phụ Nam Nhân Trong Thiên Hạ

Hóa ra Tào Tháo được người này hẹn đến đây để tỏ lộ.

Phụt! Tôn Vũ hộc ra một búng máu chút nữa bay xa đến năm thước.

Hai tỷ muội Công Tôn cũng thấy nhưng chẳng hề ngạc nhiên. Công Tôn Việt vỗ nhẹ lên lưng Tôn Vũ, ghé vào lỗ tai hấn nói nhỏ: "Làm sao vậy? Có gì kì lạ hay sao? Chuyện như vậy tỷ tỷ của ta không biết đã trải qua bao nhiêu lần, sao lại phải hộc máu vậy?"

Tôn Vũ cười bồi nói: "Xin lỗi, quả thật là có chút hiếm thấy."

Ở bên kia Tào Tháo cúi đầu do dự một lát, ôi một tiếng, thờ dài nói: "Được Tiêu Văn tướng quân ưu ái, Tào mỗ vô cùng cảm kích... Ta cảm thấy ngươi cũng không tồi, tuy nhiên... Việc hôn nhân đại sự ta sao lại có thể coi là trò đùa được... Xin ngươi hãy cho ta thời gian suy nghĩ vài ngày."

Woa woa, được xem cảnh tỏ tình trực tiếp thật thú vị! Trong lòng Tôn Vũ vui vẻ. Cảnh này đâu phải lúc nào cũng gặp được....

Công Tôn Toàn ở bên cạnh chứng kiến Tào Tháo do dự thờ dài, trong lòng nàng cũng đồng cảm. Nàng cầm tay Tôn Vũ, thấp giọng nói: "Càng là anh hùng hào kiệt, càng khó có thể tìm được người xứng đôi. Tào Tháo là người có võ tướng kỹ kim sắc, so với ta còn khó hơn nhiều."

Vị đội trưởng kỵ binh tên Tiêu Văn kia sau khi nghe Tào Tháo nói mình không tệ, muốn suy nghĩ vài ngày, lập tức mừng rỡ, luôn miệng nói: "Không vội, Tào tướng quân cứ suy nghĩ kỹ càng, mặt tướng đội tin tốt của ngài." Sau khi nói xong, Tiêu Văn chạy đi, chỉ nháy mắt đã không còn bóng dáng nữa. Nhìn bước chân vô cùng nhẹ nhàng của hắn, có thể thấy hắn đã vui vẻ đến mức không thể vui vẻ hơn được nữa.

Được người ta khen ngợi một chút đã thành như vậy, thật là không có phong độ của nam nhân. Trong lòng Tôn Vũ thầm khinh bỉ hắn.

Nhưng đúng lúc này, Tào Tháo đứng ở trong sân nhìn theo bóng lưng của Tiêu Văn đang dần đi xa, nàng nhẹ nhàng xì một tiếng, khinh thường nói: "Hạng phé vật như vậy còn muốn ở rể Tào gia của ta. Hừ! Cho ngươi chút hi vọng, cứ đợi đến hết đời đi."

A? Hóa ra Tào Tháo vốn xem thường người ta, vừa rồi nói muốn suy nghĩ chẳng qua là lừa người đấy... Ta ngất, sao ngươi không trực tiếp từ chối người ta luôn đi? Tôn Vũ và hai tỷ muội Công Tôn cùng đỏ mặt hỏi.

Vừa nghĩ đến đó, cặp meo meo mắt của Tào Tháo đột nhiên mở lớn. Nàng lại vội vã đi về hướng khác.

Tôn Vũ lại bắt đầu hiếu kỳ: "Nàng ta còn muốn đi đâu nữa?" Hắn cùng hai tỷ muội Công Tôn lại tiếp tục theo đuôi ở phía sau.

Tào Tháo quẹo trái quẹo phải mấy lần, lại đi đến phía sau một cái doanh trường khác. Ba người Tôn Vũ từ bên kia đi vòng qua nhìn trộm.

Ở phía sau doanh trường lại có một người nam nhân khác đang đợi. Hắn cũng mặc một bộ trọng giáp, trên lưng còn đeo một tấm khiên. Khi nhìn thấy Tào Tháo đến, nam nhân này cũng bước về phía trước một bước, quỳ một chân trên đất nói: "Tào tướng quân, mặt tướng tên là Lục Lâm, là đội trưởng đội bộ binh dưới trướng của Tả trung lang tướng Hoàng Phủ Tung. Mặt tướng đối với Tào tướng quân vừa gặp đã yêu. Mỗi khi nghĩ đến hình ảnh Tào tướng quân toàn thân tỏa kim quang rực rỡ, mặt tướng liền cả đêm không thể ngủ được. Khẩn cầu Tào tướng quân cho mặt tướng một cơ hội, để cho ta ở rể Tào gia. Hoặc là... có thể tìm hiểu nhau trước cũng được."

Đỏ mặt hỏi, lại vậy nữa rồi! Tôn Vũ và hai tỷ muội Công Tôn cố nhịn cười.

Đôi meo meo mắt của Tào Tháo híp lại như hai đường chỉ. Nàng rung rung bộ y bào phủ đầy các loại trang sức vàng bạc, thờ dài nói: "Lục Lâm tướng quân, ta cũng biết ngươi không tệ. Tuy nhiên... việc hôn nhân đại sự cả đời, ta cũng không thể tùy tiện được. Xin ngươi cho ta thời gian mười ngày suy nghĩ..."

Ngươi tên là Lục Lâm kia nghe vậy liền mừng rỡ. Nàng nói ta không tồi, có hi vọng! Lục Lâm vội khách khí vài câu rồi chạy biến mất không còn bóng dáng.

Tào Tháo lại hướng về phía bóng lưng của hắn mà phi nhỏ, kiêu ngạo nói: "Ngươi cũng không xem lại đức hạnh của mình, không có cửa đâu! Ngươi cứ chờ cả đời đi."

Ta choáng váng! Tôn Vũ nghĩ thầm lại nữa, rõ ràng ngươi không thích người ta lại không từ chối, làm cho họ trở về đợi kết quả. Người này thật đáng ghét.

Sau khi Tào Tháo từ chối Lục Lâm, nàng lại quay người rời đi.

Tôn Vũ và tỷ muội Công Tôn đã nghiệm xem trò vui. Ba người nhanh chóng đi theo.

Cũng không lâu lắm, Tào Tháo lại đến phía sau một doanh trường, lần này nam nhân kia nói: "Tào tướng quân, mười ngày trước người bảo ta đợi kết quả. Hôm nay vừa tròn mười ngày, xin hỏi Tào tướng quân đã quyết định chưa?"

Tào Tháo nhíu mày, thờ dài nói: "Những ngày này ta đắn đo suy nghĩ. Ngươi thật sự là anh hùng hào kiệt hiếm có, tuy vậy ta còn chưa đưa ra quyết định. Ngươi để cho ta suy nghĩ thêm mười ngày được không?"

Nam nhân kia nghe thấy Tào Tháo gọi mình là anh hùng hào kiệt hiếm có, lập tức mừng rỡ, luôn miệng nói: "Được, lại mười ngày nữa. Xin Tào tướng quân cứ từ từ suy nghĩ." Nói xong cũng vô cùng cao hứng chạy đi.

Tào Tháo nhìn hắn chạy, rồi lại hướng về phía bóng lưng của hắn cười lạnh nói: "Đợi đi, ta sẽ đùa giỡn ngươi cả đời."

Ta ngất! Cô nàng này thật không phải là người tốt. Tôn Vũ nhịn không được nhảy ra khỏi chỗ ẩn nấp, lớn tiếng nói: "Này! Meo meo mắt, ngươi thật là không có đạo lý gì cả. Rõ ràng ngươi không thích người ta, sao lại không từ chối? Ngươi cảm thấy vui khi đùa giỡn người ta như vậy sao?"

Meo meo mắt Tào Tháo xoay người lại nhìn: "Í, hóa ra là Tôn Tướng quân. Ngươi lén lút đi theo ta nghe lén làm gì?" Nàng ưỡn ngực, vòng eo thon thả khẽ uốn éo, quả thực là duyên dáng yêu kiều, xinh đẹp vô cùng.

"Trước tiên không nói về việc ta nghe trộm, ngươi sao lại xấu xa như vậy?" Tôn Vũ tức giận nói: "Ngang nhiên đùa giỡn tình cảm của nam nhân, quả thật là một tội ác tày trời."

Tào Tháo nhún vai, đôi meo meo mắt câu hồn đoạt phách đầy vẻ châm biếm: "Là bọn họ tự tới mắc bẫy, có liên quan gì đến ta đâu? Có câu nói là: con ruồi chẳng bao giờ đi chích quả trứng nào không lỗ*. Ta đùa giỡn bọn hắn, bởi vì bọn hắn đúng là quả trứng có lỗ. Ha ha ha!"

Tôn Vũ trong lòng đỏ mồ hôi, ngươi tự ví mình với con ruồi à. Hắn lại nói: "Ngươi cứ đùa giỡn nam nhân như vậy, cẩn thận gặp phải báo ứng. Nếu sau này lúc ngươi thật lòng thích một người, coi chừng người ta lại đùa giỡn với ngươi."

Meo meo mắt nhếch miệng lên, cười lạnh nói: "Tào Tháo ta sẽ không bao giờ thích cái loại nam nhân vô dụng như vậy, hừ!"

"Nếu ngươi thích thì sao?" Tôn Vũ cũng cười lạnh nói: "Nếu như khi đó hắn dùng thái độ ngươi đối xử với nam nhân khác để đối xử lại với ngươi, ngươi sẽ không cảm thấy đau lòng ư? Điều mình không thích thì đừng làm với người khác, đạo lý này chẳng lẽ ngươi không hiểu?"

Meo meo mắt nghe xong lời này, cười ha ha nói: "Không thể có chuyện đó xảy ra được. Nếu ta thật sự thích một người nam nhân, ta sẽ bám vằm hắn ra, như vậy hắn không thể phụ ta rồi. Ha ha ha!"

Ta ngắt. Tôn Vũ kinh hãi, cô nàng này đúng là không bình thường.

Meo meo mắt ngao nghể cười nói: "Ta thà phụ nam nhân trong thiên hạ chứ không để nam nhân trong thiên hạ phụ ta. Đây chính là cách Tào Tháo ta đối nhân xử thế. Nếu như ngươi không phục, ngươi có thể làm gì được ta?"

Phụt! Tôn Vũ phun ra một ngụm máu ít nhất phải xa mười thước.

Câu nói nổi danh thiên hạ "Ta thà phụ người trong thiên hạ chứ không để thiên hạ phụ ta", trong đó thêm một chữ "Nam", lập tức biến thành như vậy... Meo meo mắt, xem như ngươi lợi hại. Ta đầu hàng!

Tôn Vũ tức giận phẩy tay áo một cái, xoay người rồi đi.

Lúc này hắn bỗng nhiên nghe được tiếng Tào Tháo nói ở sau lưng một cách quái gở: "Tôn Tướng quân, kỳ thật ngươi cũng là một người không tồi, là nam nhân duy nhất có thể sử dụng võ tướng kỹ mà ta từng gặp. Tào mỗ đối với ngươi rất có hảo cảm. Ngươi cho ta mười ngày thời gian suy nghĩ, nói không chừng ta sẽ để cho ngươi ở rể Tào gia nhà."

Tôn Vũ mặt kệ nặng.

Công Tôn Việt vốn nấp ở bên cạnh bỗng nhảy ra nói với Tào Tháo: "Phi phi phi! Tầm Chân tiên sinh muốn ở rể tỷ tỷ của nhà ta, đầu đến lượt loại yêu nữ như ngươi lừa gạt."

Ặc, ai nói muốn ở rể nhà ngươi, thật buồn bực! Tôn Vũ cúi đầu chẳng thèm để ý tới.

Tào Tháo sao có thể sợ loại tiểu cô nương như Công Tôn Việt được. Nàng cười ha ha, ngao nghể nói: "Loại nam nhân mà không ai cần, ta cũng không để vào mắt. Nhưng nếu là nam nhân có người tranh đoạt, ta lại có rất nhiều hứng thú đây. Ha ha ha! Công Tôn Việt, tiểu nha đầu nhà ngươi lại dám chọc đến ta, coi chừng ta đoạt nam nhân của tỷ tỷ ngươi đó!"

"Ngươi dám! Ta lập tức dùng kiếm chọc hai lỗ trên người ngươi." Công Tôn Việt giận dữ.

"Ngươi chỉ biết động đao động thương thôi sao?" Tào Tháo hừ hừ nói: "Dùng đao kiếm để uy hiếp người khác, chính là hành vi của kẻ yếu. Nếu ngươi có bản lĩnh thì hãy cùng với ta đoạt nam nhân để phân thắng bại."

Cái này... cách phân thắng bại như vậy mà ngươi cũng nghĩ ra được sao? Tôn Vũ buồn bực thiếu chút nữa té xuống đất. Được rồi, ta không dám thần kinh các ngươi chơi nữa. Ta không thể chọc vào các ngươi, chuẩn thôi.

Tôn Vũ vừa đi được vài bước, bỗng nghe thấy tiếng gọi lớn của lính liên lạc: "Tả trung lang tướng và Hữu trung lang tướng mời chư vị tướng quân nhanh đến đại trưởng luận công ban thưởng!"

Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn tỉnh rồi? Luận công ban thưởng?

Trong lòng Tôn Vũ vui vẻ, luận công ta khẳng định có, luận thưởng cũng có thể sẽ có, tranh thủ kiếm thêm một ít tiền, sớm ngày đi tìm Hoa Đà chữa bệnh mới là việc chính nhà... Hắn vội kéo Công Tôn Toàn đi nói: "Đi, chúng ta lĩnh thưởng đi."

Chỉ chốc lát sau, mọi người đã đi tới đại trưởng. Tào Tháo cũng đi theo phía sau bọn họ.

Trong đại trưởng đã sớm bày tiệc rượu. Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn đang bị thương ngồi song song trên ghế chủ vị, hai người một trái một phải. Trong lều đã bày sẵn hai hàng bàn ghế, tù đại sảnh tới tận ngoài cửa trưởng.

Tào Tháo tiến lên phía trước, ngồi ở vị trí đầu tiên bên dãy ghế bên trái, Công Tôn Toàn cũng ngồi ở vị trí đầu tiên bên dãy ghế bên phải.

Tiếp đó Công Tôn Việt, Tôn Vũ, Nghiêm Cương đang bị thương cũng lần lượt ngồi vào chỗ của mình. Sau Nghiêm Cương không còn có nữ tướng nào nữa, tất cả đều là nam võ quan cấp thấp. Những người này bởi vì không có võ tướng kỹ nên không thể làm đại quan được, chỉ có thể cùng ngồi với nhau ở cuối hàng ghế.

-----o0o-----

* Nguyên văn: “Thương dăng bất định vô phùng đích đán”, tức là: Ruồi bọ chẳng bao giờ đi chích quả trứng nào không lỗ. Ý nói nếu việc làm của mình không có lỗi, không có lỗ hỏng nào thì chả ai làm gì được mình.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Luận Công Ban Thưởng

Hoàng Phủ Tung hắng giọng một cái, trầm giọng nói: "Lần này thảo phạt giặc Hoàng Cân, tất cả là nhờ chư vị tướng quân đã ra sức. Lão thân đầu tiên muốn kính chư vị một ly."

Mọi người đều nâng ly lên cạn chén.

Sau đó Hoàng Phủ Tung bắt đầu tổng kết quá trình chiến đấu. Thật giống như các bản báo cáo của đời sau, nài nỉ mi kể lại quá trình chiến đấu lại một lần, hơn nữa còn đem chiến công của từng vị tướng quân liệt kê ra.

Có lẽ chỉ còn thiếu một câu kết lại: đây là một đại hội đoàn kết, thắng lợi v.v...

Sau khi kể lẻ xong, Hoàng Phủ Tung cười nói: "Trừ ta và Chu Tuấn đại nhân không nói tới, trận chiến này nếu bàn về công đầu, phải nói đến Tào Mạnh Đức tướng quân. Nếu không nhờ có võ tướng kỹ của Mạnh Đức làm tăng sĩ khí của toàn quân, lại phá giải được 'Yêu thuật' của Trương Bảo, chỉ sợ quân ta thật sự rất khó giành thắng lợi."

Tào Tháo ứng tiếng đứng lên, trong cặp meo meo mắt tràn đầy ngạo khí. Nàng cuối cùng cũng đợi được cơ hội nổi bật, sao lại có thể buông tha được. Tào Tháo ôm quyền đối với chư vị tướng quân, đôi mắt câu hồn đoạt phách từ từ đảo qua khuôn mặt của các nam nhân, cuối cùng dừng lại ở Tôn Vũ, cười hi hi nói: "Một chút công lao nhỏ đó của Tào mỗ, thật sự không đáng giá nhắc tới."

Hoàng Phủ Tung cười nói: "Người cũng đừng khiêm tốn, đợi sau khi bốn tướng quân hồi kinh nhất định sẽ dâng tấu với hoàng thượng xin cho người chức Điện quân giáo úy."

Tào Tháo đắc ý cười cảm tạ.

Hoàng Phủ Tung lại nói: "Trận chiến này nhắc đến công lao, cũng không thể thiếu phần của Tôn Vũ Tôn Tầm Chân tướng quân. Tôn Tướng quân mặc dù chỉ là võ tướng trung cấp hồng sắc nhưng lại dũng cảm khiêu chiến với siêu cấp võ tướng ám kim sắc, không sợ cường địch, dũng mãnh quả cảm. Có thể đánh bại được Trương Giác hoàn toàn là nhờ công của Tôn tướng quân. Sau khi bốn tướng quân về triều nhất định sẽ dâng tấu lên với hoàng thượng xin phong cho người quan hàm Trại quân tả giáo úy."

Tôn Vũ mừng rỡ, hỏi: "Xin hỏi bổng lộc của Trại quân giáo úy là bao nhiêu vậy?"

Đỏ mặt hỏi! Tất cả quan viên trong trường đều lau mồ hôi. Trong tất người này chỉ có tiền sao. Trại quân tả giáo úy là một trong Tây viên bát giáo úy. Mà Tây viên bát giáo úy là ai, chính là thân binh của hoàng đế, trực tiếp nhận lệnh của hoàng đế, tóm lại đó là một chức vị cực kỳ uy phong... Hỏi bổng lộc không phải làm người khác buồn nôn sao?

Hoàng Phủ Tung ho một tiếng, cười khỏ nói: "Lương bổng một năm là hai ngàn năm trăm thạch thóc."

Tôn Vũ tranh thầm tính toán: "Ta làm thủ hạ của nhuyển muội tử đã có lương bổng là hai nghìn thạch rồi, như thế nào thăng quan chỉ lên được có năm trăm thạch? Xem ra lần này thăng quan không lớn rồi..." Trong lòng hần nghĩ vậy, khuôn mặt liền hiện lên vẻ thất vọng.

Quan viên trong trường đều nhìn thấy vẻ mặt xem thường của hần đối với hai ngàn năm trăm thạch thóc. Tất cả đều cảm thấy buồn bực.

Hoàng Phủ Tung nhìn bộ dạng thiếu tiền của hần, liền cười nói: "Ta lại thưởng thêm mười cân hoàng kim cho Tôn tướng quân. Ha ha ha!"

Tôn Vũ lúc này mới chuyển buồn thành vui. Tiền...Có tiền mới là vương đạo.

Phía dưới đột nhiên có một người nam nhân đứng lên, ôm quyền với Tôn Vũ nói: "Tôn tướng quân, Trạ quân tá giáo úy là quan hàm từ trước đến nay chưa từng có nam nhân đảm nhiệm qua. Ngài được tiến cử vào vị trí đó thật sự là một vinh hạnh lớn lao. Ngài cũng đừng so đo về vấn đề bổng lộc nữa."

Tôn Vũ quay đầu nhìn lại. Người nam nhân này đúng là đội trưởng kỵ binh Tiêu Vân từng bị meo meo mắt Tào Tháo đùa cợt.

Ra là hài tử đáng thương này. Tôn Vũ ôm quyền với hắn nói: "Cám ơn huynh đệ đã nhắc nhở."

Bên cạnh lại có một nam nhân khác đứng lên, nói với hắn: "Tôn Tướng quân là niềm kiêu ngạo của nam nhân chúng ta. Chúng ta xin bày một tiệc rượu mời Tôn tướng quân, mọi người cùng uống cho sáng khoái."

Tôn Vũ nhìn lại, người này chính là một nam nhân bị kịch khác - đội trưởng bộ binh Lục Lâm.

Đều là hài tử số khổ bị meo meo mắt đùa cợt đến thâm thương. Thật khiến cho người khác thương cảm. Tôn Vũ lại ôm quyền với Lục Lâm nói: "Cám ơn huynh đệ, tiệc rượu này ta nhất định sẽ đến. Có điều Tôn mỗ không uống được rượu, hay là dùng trà để thay thế đi. Ha ha ha!" Nhà khoa học phần lớn đều kiêng rượu vì bất cứ lúc nào cũng phải giữ vững sự tỉnh táo và lý trí.

Kế tiếp Hoàng Phủ Tung lần lượt phong thưởng cho đám người Công Tôn Toàn, Công Tôn Việt, Nghiêm Cương.

Sau khi phong thưởng xong, yến tiệc bắt đầu. Mọi người vừa ăn vừa nói chuyện phiếm. Nói tới việc để cho ba người Trương Giác, Trương Bào, Trương Lương chạy thoát, trên mặt Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn đều có chút khó chịu. Vì vậy mọi người liền nhanh chóng thay đổi chủ đề, bắt đầu hỏi về việc Tôn Vũ làm cách nào có thể đánh bại được Trương Giác.

Tôn Vũ sớm đã nghĩ kỹ lý do thoái thác, liền nói bậy nói bạ: "Lúc ấy mặt tướng từ phía sau tiến về phía Trương Giác, thừa dịp nàng không chú ý, từ sau lưng chém. Nàng một đao khiến nàng bị thương. Nhưng nàng đột nhiên gọi đến một trận gió lốc, theo gió bay đi."

Chúng tướng đều giống như bưng bình hiểu ra, gật đầu nói: "Đã sớm nghe nói Trương Giác có thể hô phong hoán vũ, tất nhiên là dùng phong độn để chạy đi. Yêu nhân bậc này tất nhiên là không dễ bắt rồi, Tôn Tướng quân đừng thất vọng quá."

Tôn Vũ cười gượng, nghĩ thầm: yêu nhân bậc này hiện tại đã bị ta bắt, đang nằm trên giường ta đó. Có điều nàng không phải là yêu nhân, yêu ma thực sự phải là quyền "Thái bình yêu thuật". Đáng tiếc ta không thể lấy quyển sách ra nhờ các người hỗ trợ phân tích xem nó đặc biệt ở chỗ nào. Tôn Vũ nghĩ tới đây, đột nhiên cảm thấy lòng hiếu kỳ lại phát tác. Nếu như ta đem "Thái bình yêu thuật" đặt ở trong tay Triệu Vân, nàng có thể biến thành con cá chình điện tóc bạc kia được không? Hoặc đặt ở trong tay Nhuyễn muội tử, nàng sẽ biến thành yêu quái sao?

Khoa học chính là không ngừng thí nghiệm để tìm ra chân lý. Tôn Vũ hạ quyết tâm, sau này tìm vài nữ nhân làm thí nghiệm. Đương nhiên trước khi làm thí nghiệm phải che miệng của nàng rồi, bằng không thì... không chừng mình sẽ bị điện giật chết.

Sau khi yến tiệc kết thúc, đám người Tiêu Vân, Lục Lâm giữ Tôn Vũ lại, muốn hắn tiếp tục đi đến bình doanh ăn uống một trận nữa. Tôn Vũ tất nhiên là đáp ứng rồi. Hắn liền đi theo bọn họ đi tới bình doanh.

Chỉ chốc lát sau, toàn bộ năm vạn quân Hán đều biết chuyện này. Vô số binh sĩ chạy đến chỗ tiệc rượu, vây kín tầng tầng lớp lớp quanh doanh trường.

Lục Lâm cười to nói: "Tôn Tướng quân là một nam nhân, nhưng lại là một nam biết sử dụng võ tướng kỹ! Hắn là kỳ tích trong nam nhân, là chúa cứu thế của nam nhân. Hôm nay chúng ta có thể gặp được Tôn Tướng quân là phúc khí của chúng ta. Mọi người đều lấy làm vinh dự vì có Tôn tướng quân. Cạn chén!"

Năm vạn người cùng kêu lên nói: "Vinh dự vì có Tôn tướng quân!"

Khục khục khục, có cần phóng đại như vậy không? Tôn Vũ đỏ mặt hỏi. Kỳ thật ta cũng không có võ tướng kỹ đâu, tất cả kỹ năng của ta đều là giả đấy. Tôn Vũ cũng chỉ dám nghĩ như vậy trong lòng. Hắn giờ lên một ly trà, lấy trà thay rượu hướng về phía chúng quân mời.

Mọi người cùng nhau say sưa một hồi lâu mới tản đi.

Tiêu Vân phân phó binh lính tản đi, chỉ để lại Tôn Vũ, Tiêu Vân, Lục Lâm ba người. Sau đó hắn ôm quyền với Tôn Vũ nói: "Tôn tướng quân, tiểu tướng có lời này, không biết có nên nói hay không."

Tôn Vũ ngạc nhiên nói: "Cứ nói đừng ngại."

Tiêu Vân thấp giọng nói: "Từ trước khi Vương Mãng soán Hán, thiên hạ đều là do nam nhân làm chủ, nữ nhân chỉ phụ thuộc vào nam nhân chúng ta. Nhưng sau đó nữ nhân lại nhanh chóng biến hóa, trở thành chủ nhân của thiên hạ này. Ta cùng Lục Lâm huynh nhớ lại uy phong của lúc đó, trong tâm đều cảm thấy không cam lòng. Chúng ta sớm muốn lật đổ nữ nhân tự lập làm vua, nhưng sợ thực lực không đủ, từ trước đến nay đều không dám lỗ mãng. Thật ra nam nhân có tâm tư giống như hai huynh đệ chúng ta nhiều không kể xiết."

Bọn họ nói đến đây, ngừng một chút, lại nói: "Hai huynh đệ bọn ta nói như vậy, cái mạng này cũng không cần đếm xỉa đến rồi. Nếu như Tôn Tướng quân muốn đem đầu của chúng ta hiến cho các nữ tướng để lập công, ta cũng không có gì để nói nữa."

Tôn Vũ trong lòng kinh sợ, luôn miệng nói: "Ta sẽ không bán đứng nhị vị huynh đệ."

Lục Lâm và Tiêu Vân lại nói: "Hai người chúng ta không dám làm bừa, đều bởi vì không biết võ tướng kỹ nên đành phải nén giận. Nhưng lần này gặp được Tôn tướng quân, mới biết thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân, thế gian này chưa biết chừng còn có rất nhiều nam nhân biết võ tướng kỹ nữa. Nếu có thể tìm được bọn họ cùng chống lại nữ nhân, lo gì nam nhân chúng ta không thể trở mình?"

Đồ mồ hôi! Các người... lại nghĩ nhiều như vậy? Trong lòng Tôn Vũ mồ hôi lạnh chảy ròng: ta là xuyên việt đi vào thế giới này của các người. Thế gian có ta là ngoại lệ cũng không có nghĩa là còn có những người khác như vậy. Võ tướng kỹ của ta đều là giả dối, làm sao có thể là đối thủ với những kỹ năng làm cân kia của nữ nhân.

Tiêu Vân thở dài một tiếng nói: "Ta cũng biết Tôn tướng quân chỉ có võ tướng kỹ hồng sắc, muốn đối phó với các nữ nhân còn chưa đủ thực lực. Huynh đệ ta tìm Tôn tướng quân đến, chỉ muốn nói một câu."

Tôn Vũ nói: "Mời nói!"

Tiêu Vân cùng Lục Lâm nhìn nhau, đồng thời nói: "Nếu như có một ngày Tôn tướng quân triệu tập đủ nam nhân có thực lực, muốn khởi binh tranh đoạt thiên hạ cùng nữ nhân, chớ quên hai huynh đệ ta. Dù có ở chân trời góc biển nào đi nữa, chỉ cần Tôn tướng quân thông báo một tiếng, chúng ta nguyện làm lính hầu của Tôn tướng quân, đoạt lại thiên hạ của nam nhân chúng ta."

Tôn Vũ trong lòng thở dài, thầm nghĩ: chỉ sợ nguyện vọng của các người ta không có cách nào thực hiện rồi. Ta chưa từng muốn tranh giành thiên hạ với nữ nhân. Ta chỉ muốn chữa khỏi bệnh của mình mà thôi.

"Uống!" Tôn Vũ giọng trầm lên nói: "Ta đã nhớ rõ lời nói hào hùng của hai vị huynh đệ. Tương lai nếu như có cơ hội, chắc chắn ta sẽ mời nhị vị tương trợ."

Nói đến đây, trong lòng hắn chợt động, nói với Tiêu Vân và Lục Lâm: "Tào Tháo... Nàng cũng không phải thật tâm với hai người các người. Không cần phải nịnh nọt nàng." Nói xong hắn liền đem chuyện Tào Tháo lừa cột sau lưng bọn họ nói ra.

Trên mặt Tiêu Vân và Lục Lâm hiện lên vẻ thất vọng, nhưng cũng không phải quá thất vọng. Hai người cười khổ nói: "Cái kết quả này đã sớm nằm trong dự liệu. Mà thôi, nữ nhân có võ tướng kỹ kim sắc thì chúng ta cũng không có khả năng trông mong gì."

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Vấn Đề Phí Tồn Vân Du Thiên Hạ

Ba ngày sau, Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn khái hoàn trở về Lạc Dương, meo meo mắt Tào Tháo dĩ nhiên cũng theo trở lại. Nàng thuận miệng nói với Công Tôn Việt chuyện tranh đoạt nam nhân, chớp mắt một cái đã quên sạch.

Ba người áp giải toàn bộ tù binh Hoàng Cân về Lạc Dương, U châu lần nữa lại khôi phục sự yên bình. Công Tôn Toàn cũng thu thập tàn quân trở lại Trác huyện.

Tôn Vũ về ngôi nhà nhỏ của mình. Lúc này vết thương của Công Tôn Toàn đã khỏi rồi, Tôn Vũ tưởng rằng nàng phải quay về Bắc Bình, không ngờ Công Tôn Toàn không hề khách khí, tiếp tục ở lại trong nhà của Tôn Vũ.

Khục khục, nữ nhân của thế giới này thật không rụt rè. Nếu là ở thế giới kia họ đã sớm đỏ mặt chạy mất, Tôn Vũ trong lòng thầm nghĩ.

Nghĩ thì nghĩ thế nhưng đại lão bản phát tiền lương cũng không thể đuổi đi, còn phải niềm nở chào đón nữa.

Mấy ngày này trong nhà Tôn Vũ thường nổ ra cuộc tranh cãi giữa hai tỷ muội. Công Tôn Việt lớn tiếng nói: "Tỷ tỷ, người phải trở về Bắc Bình. Suốt ngày đọi tại Trác huyện, người làm gia chủ Công Tôn thế nào gia được?"

Công Tôn Toàn ôn nhu nói: "Nhị muội, ta không phải đã để người mang bạch mã nghĩa quân trở về Bắc Bình sao? Chức vị gia chủ tạm do người đảm nhiệm là tốt rồi. Dù sao hiện tại giặc Hoàng Cân đã bị tiêu diệt, thiên hạ rất thái bình."

Công Tôn Việt tức giận đến xi khói, hét lớn: "Tỷ tỷ, thiên hạ lúc nào thái bình? Phía bắc sau khi Trương Thuần chết, Ô Hoàn do Khâu Lực Cư làm thủ lĩnh lại lần nữa rục rịch ngóc đầu dậy. Phía nam Viên Thiệu chiêu binh mãi mã không biết muốn làm cái gì. Công Tôn gia chúng ta đang ở tình cảnh rất nguy hiểm, mà người cứ... Vậy mà lại... nhàn rỗi ở cùng Tôn Vũ cái đồ đại dâm tặc này."

Công Tôn Toàn đỏ mặt nói: "Nhị muội, hấn lúc nào là dâm tặc rồi? Ta rõ ràng nhìn thấy... là người đè hấn đặt ở dưới mà cường hôn... Giở trò lưu manh

chính là người mà."

Công Tôn Việt: "..."

Công Tôn Toàn: "..."

Công Tôn Việt tức giận nói: "Đó là ngoài ý muốn! Hoàn toàn là ngoài ý muốn. Trước tiên không nói việc đó. Tỳ tỳ, người xem hẳn nhặt một nữ nhân trở về đặt ở trên giường. Chuyện này... quả thực quá mức rồi."

"Muội muội ghen tị? Không phải nhặt được một nha hoàn thôi sao? Việc nhỏ mà thôi." Công Tôn Toàn luôn luôn rộng lượng.

"Ghen?" Khuôn mặt nhỏ nhắn của Công Tôn Việt tức giận đến đỏ bừng: "Ta không cần phải ghen vì hắn. Ta... Ta... Vậy ta cùng Nghiêm Cương tướng quân mang bạch mã nghĩa quân trở về Bắc Bình. Hừ hừ... Tỳ không quản Công Tôn gia thì để ta quản."

Công Tôn tức giận đi ra khỏi phòng, chạy như bay đến bình doanh. Từ trong doanh vang lên một hồi gà bay chó sủa. Công Tôn Việt nóng nảy muốn cho đại quân trở về Bắc Bình ngay. Rất nhiều bạch mã nghĩa quân còn đang ngủ trưa cũng đành phải dậy thu dọn đồ đạc.

Ôi chao, chuyện lộn xộn gì thế này?

Tôn Vũ lúc này đang ở trong góc phòng bếp đảo hũ. Lần trước hắn ở Trác huyện dùng "Tất trùng" phá "Bôn xạ" của Trương Thuần giải cứu Công Tôn Toàn, được thưởng mười lăm cân hoàng kim. Lần này lại được mười cân, tổng cộng đã có hai mươi lăm cân hoàng kim rồi.

Thời kỳ này không có ngân hàng, vàng bạc chỉ có thể cất trong nhà. Thế nhưng trong nhà sao có thể đặt một đồng vàng như thế nên Tôn Vũ học tập một lần làm địa chủ. Hắn đào một hũ đất trong góc phòng bếp, trước tiên chôn một cái hũ xuống, sau đó đem toàn bộ tiền thưởng đặt ở trong. Rồi hắn bịt lại miệng hũ, dùng bùn đất lấp lên.

Làm xong việc này, Tôn Vũ hài lòng nghĩ: hai mươi lăm cân hoàng kim cũng không ít rồi. Không biết bằng này tiền có đủ hay không mời Hoa Đà chữa bệnh cho mình. Tuy rằng trong sử sách truyền rằng Hoa Đà là một vị tiên y, hình như xem bệnh không có thu tiền. Nhưng chắc chắn rằng sử sách viết bậy, huống hồ hiện tại thế giới này còn không đúng lịch sử kia nữa chứ. Có trời mới biết tính tình Hoa Đà như thế nào. Nhỡ ra mở miệng muốn một trăm cân hoàng kim thì mình chẳng phải là lúng túng rồi sao. Còn phải kiếm nhiều tiền hơn nữa.

Tôn Vũ rửa bùn đất trên tay, chậm rãi trở lại trong phòng của mình. Trương Giác trên giường đang ngủ say. Đã mười ngày nữa rồi nàng vẫn còn là hôn mê bất tỉnh. Xem ra chuyện dùng "Đại hiền lương sư" thật không phải là một việc đơn giản.

Nhìn qua cửa sổ có thể nhìn thấy tiểu Triệu Vân đang ở trong sân luyện thương pháp. Thân thể của nàng đã khỏe mạnh lên không ít. Mỗi ngày ăn ngon uống bổ, rèn luyện khoa học, tiểu la lý từng giống như con mèo bị bỏ rơi này cũng bắt đầu trở nên linh lợi rồi, động tác múa trúc thương thoát nhìn có bài bản hẳn hoi. Đáng tiếc là làm thế nào nàng cũng không xuất ra võ tướng kỳ.

Tôn Vũ thờ dài, kêu lớn ra ngoài sân: "Tử Long, tạm ngừng luyện tập đi, lại đây nói chuyện, ta có việc muốn hỏi người."

Triệu Vân vui mừng kêu lên một tiếng, ném trúc thương xuống chạy ào vào trong nhà.

Tôn Vũ hỏi: "Ta kêu người giúp ta hỏi thăm giá ngựa, đã hỏi chưa?"

Triệu Vân cười hì hì nói: "Hỏi rồi. Ngựa phân ra ba loại, có ngựa cày, ngựa kéo xe và chiến mã."

"Ngựa cày rẻ nhất, chỉ cần bốn nghìn văn tiền một con. Ngựa kéo xe cũng không đắt hơn nhiều, chỉ cần sáu nghìn văn tiền một con. Nhưng để kéo xa chỉ dùng vào một con ngựa thì không tốt lắm, bình thường đều phải dùng hai con, xe lớn còn cần phải bốn con ngựa. Cuối cùng chính là chiến mã, đó là loại tốt nhất..."

Trên mặt Triệu Vân hiện ra vẻ mong chờ nói: "Chiến mã rẻ nhất cũng cần hai vạn văn tiền. Chiến mã quý nhất... nghe nói phải mấy chục vạn... Ta nghe nói con ngựa trắng kia của chủ công tỳ tỳ có giá trị mười vạn tiền."

Tôn Vũ vừa nghe. Đồ mờ hời!

Thì ra hắn đang tính toán xem phí tổn mình đi chu du thiên hạ tìm kiếm Hoa Đà cần phải nhiều ít bao nhiêu. Muốn đi khắp nơi đương nhiên không thể không có ngựa. Nhưng mà cưỡi ngựa đi đường dài như vậy thì một chết người nên cần phải mua xe. Thời đại này lại không có tiền giấy, muốn đi chu du thiên hạ phải mang toàn vàng bạc theo bên người thật là phiền phức, nên dùng xe còn có tác dụng chứa tiền.

Tôn Vũ dự định mua một chiếc xe ngựa có thể dùng trong cuộc sống hằng ngày lúc dùng chân và thêm hai con chiến mã nữa. Như vậy bình thường thì ở trong xe, nếu đụng tới giặc cướp chặn đường, mình và Triệu Vân có thể cưỡi chiến mã đánh đuổi địch nhân hoặc là chạy trốn.

Nếu tính toán như thế, xe ngựa cần hai vạn bốn ngàn văn tiền, hai con chiến mã rẻ nhất cũng cần bốn vạn văn tiền. Còn không tính đồ đạc khác, chỉ riêng ngựa và xe đã mất sáu vạn bốn ngàn văn tiền.

Theo tỉ giá quy đổi giữa vàng và đồng ở thời đại này, một cân hoàng kim có thể đổi một vạn văn tiền. Vậy hai lăm cân hoàng kim của mình là hai lăm vạn văn tiền. Còn chưa ra khỏi cửa, chỉ mua xe ngựa đã hết một phần tư.

Khổ quá, kiếm tiền thật khó khăn! Tôn Vũ về mặt đau khổ than thở: "Thời đại này ngao du thiên hạ thật không phải là việc đơn giản. Cũng không biết trong "Tam quốc diễn nghĩa" Gia Cát Lượng dùng biện pháp nào để đi vậy."

Lúc này trên giường Trương Giác đột nhiên nhẹ trở mình. Tôn Vũ nghe tiếng quay lại nhìn. Hắn mừng rỡ. Trương Giác tỉnh rồi!

Nhật ký khoa học gia:

Hôm đó, Tiêu Vân và Lục Lâm khuyên ta lật đổ sự thống trị của nữ nhân. Thành thật mà nói, ta kinh sợ rồi!

Đầu tiên, ta không có thực lực như vậy. Ngay cả đám người cấp kim sắc Trương Phi, Quan Vũ, Tào Tháo ta cũng không có thực lực đánh thắng, lại càng không nói đến Lữ Bố có khả năng là ám kim.

Nhưng ta hiểu, khi có áp bức sẽ có phản kháng. Không nói nam nhân muốn đoạt lại quyền thống trị, ngay cả đời sau, nữ giới không phải cũng đấu tranh đòi quyền bình đẳng với nam giới sao? Ý nghĩ của bọn họ cũng không sai, sai lầm chỉ ở chỗ không ước chừng được thực lực của đôi phương.

Ta nghĩ, nếu có khả năng, đương nhiên chỉ là nếu như, thực lực của ta có một ngày có thể đánh bại các nữ nhân, ta không ngại thử lập nên một xã hội nam nữ bình đẳng... Khục khục, viết xuống câu này, trong lòng ta thực ra lại nghĩ đến một xã hội nam tôn nữ ti.

Ta không thể không thừa nhận, ta rất chờ mong cuộc sống nhất phu đa thê này. Ba nghìn mỹ nữ hậu cung, chuyện này là ước mơ của mỗi nam nhân, có thể nói là rất viễn vông. Ta cũng không ngoại lệ.

Chẳng qua ta lại nghĩ đến, nếu như ta làm vua. Trong cung vô tướng kỹ bay loạn đầy trời, "Chiến thần" và "Đấu thần" tiện tay đập đi phòng ở, lúc này còn có cô nàng tóc bạc chạy đến bắn ra sấm sét, vậy quang cảnh sẽ như thế nào? Nghĩ vậy ta không rét mà run.

Lập hậu cung không phải dễ dàng như vậy, khục khục, ít nhất tại cái thế giới này là như thế.

Tôn Vũ

Ghi tại thời đại kỳ dị được gọi là "Trung bình nguyên niên".

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Sự Thực Thắng Hùng Biện

Trương Giác nằm trên giường từ từ tỉnh dậy. Tôn Vũ vui mừng, vội tiến đến bên giường, mở to đôi mắt hiếu kỳ nhìn Trương Giác.

"A? Đây là nơi nào?" Trương Giác nhìn Tôn Vũ, lại nhìn Triệu Vân đang ngạc nhiên chạy tới đây xem. Nàng lùi lại vào trong giường, có vẻ rất sợ hãi.

Tôn Vũ thấp giọng nói: "Trương Giác, ngươi yên tâm đi, ngươi đã an toàn rồi. Ta sẽ không giao ngươi cho quan phủ đâu."

"Trương Giác? Ai là Trương Giác?" Trương Giác co người lại trên giường, sợ hãi nói: "Ta không phải Trương Giác Tên ta là Trương Bạch Kỵ, người Cự Lộc. Sao ta lại ở nơi đây? Ta rõ ràng đang ở nhà đọc sách mà."

Tôn Vũ suy nghĩ một chút. Quả nhiên cô gái này khi tỉnh lại sẽ có thân phận khác.

Hắn lấy cuốn "Thái bình yêu thuật" từ trong ngực ra, giơ ra xa xa cho Trương Bạch Kỵ nhìn, thấp giọng nói: "Ngươi có từng thấy qua quyển sách này không?"

Trương Bạch Kỵ gật đầu nói: "Ta đã thấy... Ta ở nhà xem quyển sách này, khi đang xem thì đột nhiên ngất xỉu đi. Khi tỉnh lại... thì đã ở nơi đây rồi. Ngươi là ai? Đây là chỗ nào? Vì sao ta lại ở đây?" Nàng càng lúc càng sợ hãi, không ngừng lùi về góc tường.

Tôn Vũ thờ dài nói: "Yên tâm, ta không phải người xấu. Ta không hại ngươi đâu. Ngươi xem nha hoàn này của ta giống người xấu hay sao?"

Trương Bạch Kỵ nhìn qua Triệu Vân, thấy khuôn mặt thiên chân vô tà của nàng, làn da trắng như tuyết hơi có chút tái nhợt, rõ ràng không phải người xấu, ngược lại giống như một cô bé đáng thương bị người khác ức hiếp. Trương Bạch Kỵ an tâm lại một chút, thấp giọng nói: "Tiên sinh, chuyện của ta là thế nào?"

Lòng hiếu kỳ của Tôn Vũ phát tác, hắn hỏi: "Quyển sách này ngươi từ nơi nào có được?"

Trương Bạch Kỳ suy nghĩ một chút, trả lời: "Nhà ta tại huyện Cự Lộc rất có chút của cải, có thể xem là tiểu phú gia, nên cha thường mua sách cho ta đọc. Có một ngày một lão đạo cô từ trong làng đi tới. Bà ta tự xưng là Nam Hoa lão tiên, nói mình có ba cuốn thiên thư nguyện ý bán cho cha ta. Cha nghĩ ta thích đọc sách nên mua về, chính là cuốn “Thái bình yêu thuật” trên tay ngươi đó."

Trương Bạch Kỳ tiếp tục nói: "Ta mang quyển sách này tới hậu viện, mới xem được vài trang thì mất tới sầm lại. Khi tỉnh lại thì... đã ở... ở nơi này của tiên sinh rồi."

Tôn Vũ trong lòng chợt động. Hắn phân tích logic một chút, nhìn lại cô gái này quả thực không phải Trương Giác, mà là Trương Bạch Kỳ. Nhưng nàng chỉ cần cầm trên tay “Thái bình yêu thuật” liền sẽ biến thân thành Trương Giác. “Thái bình yêu thuật” là một cuốn yêu thư, chỉ không biết là sách này gặp người liền đoạt xá hay là chỉ đoạt một mình Trương Bạch Kỳ. Như vậy xem ra Trương Bảo và Trương Lương vốn cũng không phải thân muội muội của nàng, quả nửa là nghĩa muội, hoặc là quái vật Nam Hoa lão tiên mang tới từ nơi nào không biết nữa.

Khoa học là phải thông qua vô số lần thí nghiệm mới tìm được ra chân lý. Tôn Vũ trước tiên trấn an Trương Bạch Kỳ vài câu, khuyên nàng nghỉ ngơi cho tốt, qua một thời gian nữa sẽ đưa nàng về nhà. Sau đó hắn dẫn Triệu Văn chui vào phòng chứa củi.

Dựa vào việc nam nhân của thế giới này không thể sử dụng võ tướng kỹ để phán đoán, mình cầm cuốn “Thái bình yêu thuật” này mà không biến thân được thì cũng rất bình thường. Nhưng nếu là nữ nhân thì nói không chừng lại được. Muốn làm thí nghiệm đương nhiên phải để Triệu Văn tới làm thử trước.

Tôn Vũ dẫn Triệu Văn tới phòng chứa củi. Hắn cầm sợi dây trói Triệu Văn lại, miệng nói: "Từ Long ngoan, tiên sinh nhờ ngươi làm một thực nghiệm nhỏ. Ngươi ngoan ngoãn nghe lời ta, đến tối ta sẽ cho ngươi ăn ngon."

Triệu Văn cái gì cũng không hiểu, ngoan ngoãn gật đầu nói: "Vâng."

Mới nói xong câu này, Tôn Vũ cầm một miếng vải nhét vào miệng Triệu Văn. Chiêu thức lợi hại nhất của Trương Giác chính là phóng điện. Nhưng nhất định trước đó cần phải nói một tiếng "Tật" sấm sét mới có thể phóng ra. Làm thí nghiệm phải bịt miệng đối tượng thí nghiệm trước. Người cũng phải trói lại, nếu không một tia sét đánh tới thì mình nhất định phải chết.

Triệu Văn ngoan ngoãn để cho hắn bịt miệng mình, trói lại.

Tôn Vũ lấy “Thái bình yêu thuật” ra, chạm nhẹ vào tay Triệu Văn...

Tất cả vẫn như cũ. Triệu Văn không có một chút biến hóa nào cả.

Phù! Khá tốt! Triệu Văn không biến thành Trương Giác. Nhưng mà trời mới biết Triệu Văn có thể chất đặc thù hay không. Tôn Vũ suy nghĩ một chút, khoa học thực nghiệm chỉ làm một lần thì không thể nghiệm chứng ra chân lý. Bất luận là thành quả khoa học gì cũng đều trải qua trăm nghìn thí nghiệm mới cho ra kết luận. Ta phải tìm mấy người nữa tới làm thí nghiệm.

Tiếp theo nên tìm ai đây? Nữ nhân gần gũi nhất... chỉ có Nhuyễn Muội từ Công Tôn Toàn mà thôi.

Có điều... trói người, bịt miệng làm thí nghiệm, loại việc này... người ta có thể tin hay sao?

Tôn Vũ trong lòng lau mồ hôi, thầm nghĩ: Nhuyễn Muội từ vô cùng tốt với ta, nói không chừng lại chịu phối hợp thì sao? Và lại hậu thể muốn làm thực nghiệm trên thân thể còn phải thuyết phục, trấn an người tự nguyện nữa. Được rồi, ta nói chuyện một chút với Nhuyễn Muội từ trước xem sao.

Tôn Vũ thấp thòm đi tới phòng Nhuyễn Muội từ, chỉ thấy Công Tôn Toàn đang ở vô cùng vui vẻ chải đầu. Thấy Tôn Vũ tới, khuôn mặt xinh xắn của Nhuyễn Muội từ đỏ lên: "Tâm Chân, xem tóc của ta coi có được không?"

"Khúc khúc, rất là xinh đẹp." Tôn Vũ nghĩ một đằng nói một nẻo: "Bá Khuê, ta tìm được một bảo vật. Nhưng phương pháp sử dụng bảo vật này còn chưa có tìm ra, muốn nhờ ngươi giúp ta kiểm nghiệm một chút. Ngươi có sẵn lòng không?"

Công Tôn Toàn đỏ hồng mặt nói: "Đương nhiên bằng lòng. Ngươi muốn ta làm gì?"

Tôn Vũ xấu hổ nói: "Cần phải trói ngươi lại, bịt kín miệng, sau đó ta đặt bảo vật lên tay ngươi. Vậy là có thể kiểm nghiệm ra phương pháp sử dụng bảo vật rồi."

Nói xong câu này, Tôn Vũ trong lòng chỉ muốn vả vào mồm mình. Hắn thầm nghĩ, chớ nói tại thời xưa, kể cả thế giới kia của ta, người không có lý do gì muốn trói một nữ nhân rồi bịt miệng nàng, trừ phi người ta bị ngốc, bằng không tuyệt đối không có khả năng đồng ý. Hành vi này quá đen tối rồi! Nói không chừng sẽ khiến người ta hoài nghi. Ngộ nhờ Nhuyễn Muội từ nghĩ ta là sắc lang, kêu một tiếng "Người đâu, mang tên sắc lang này ra ngoài chém" thì ta chết oan uổng rồi."

Tôn Vũ vội nói: "Ta thuận miệng nói thôi. Không được cũng không sao đâu." Nói xong hắn xoay người muốn chạy.

Lại nghe Công Tôn Toàn xấu hổ nói: "Ta có thể... Có thể giúp ngươi..."

Oa, Tôn Vũ rất cảm động. Nhuyễn Muội từ thật là một người tốt. Ta không ngờ người cũng có tấm lòng muốn hiến thân làm khoa học. Hắn vội tiến đến bên người Công Tôn Toàn, lấy ra sợi dây vừa rồi trói Triệu Văn.

Mặt xinh của Công Tôn Toàn đỏ bừng, thấp giọng nói: "Tâm Chân... Xin hãy trói nhẹ thôi... Đây là lần đầu tiên."

Tôn Vũ nghĩ thầm, người lần đầu tiên hiến thân làm thực nghiệm khoa học có chút căng thẳng là điều rất bình thường. Có điều trói lỏng quá nhỡ ra người thực sự biến thân thành Trương Giác phóng loạn sấm sét thì ta xong đời. Cứ trói chặt một chút thì hơn. Vì vậy hắn nghiêm túc nói: "Trói chặt mới tốt. Buộc lỏng sợ người giãy dựa thoát ra."

Công Tôn Toàn cúi thấp đầu gần như chạm tới ngực, xấu hổ nói: "Người muốn ta... ta giãy dựa làm cái gì. Cứ theo lời người... là được rồi! Chỉ là không nghĩ tới người lại thích trói..."

A? Lời này có điểm không đúng. Tôn Vũ nghĩ thầm, nàng đang suy nghĩ cái gì? Hiển nhiên nửa cuộc đời thanh xuân của mình cho khoa học nên Tôn Vũ có chút trì độn. Lúc này cuối cùng hắn cũng hiểu ra rồi. Ôi chao! Nhuyễn muội tử còn nghĩ rằng ta muốn trói nàng lại để XXX rồi. Oan uổng quá!

Hiện tại làm sao bây giờ? Nhuyễn muội tử cho rằng ta muốn XXX nàng, giải thích có tác dụng hay sao?

Tôn Vũ nghĩ thầm, hiện tại dù giải thích thế nào nhuyễn muội tử cũng sẽ không tin tưởng. Nàng chắc chắn nhận định rằng ta muốn XXX nàng. Vậy cứ dứt khoát trói nàng lại làm thí nghiệm, dù sao làm xong rồi nàng sẽ biết ta là thuần khiết.

Sự thực sẽ thắng hùng biện!

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 52: Làm Một Thí Nghiệm Nhỏ

Nhuyễn muội tử thật nhu thuận. Tôn Vũ muốn trói như thế nào nàng đều ngoan ngoãn nghe hắn.

Khụ khụ, người đừng có dùng khuôn mặt hồng hồng cùng đôi mắt to ngập nước của người để nhìn ta được không? Trong lòng Tôn Vũ đỏ mặt hỏi nghĩ: ta không có ý định ở rể nhà người đâu....

Thật ra cách trói của hắn cũng rất đơn giản. Đầu tiên trói hai tay lại, sau đó tiếp tục trói hai chân, cuốn vài vòng ở đó. Ha ha, thế là xong!

Tôn Vũ phui tay nói: "Bá Khuê, miệng cũng phải bịt lại."

Sắc mặt của nhuyễn muội tử đã đỏ đến mức sắp rỉ máu. Nàng xấu hổ nói: "Miệng cũng phải bịt ư? Vậy mà ta tưởng rằng... Nam nhân thích nghe nữ nhân... chứ!"

Khụ khụ, ở đằng sau người muốn nói gì nữa? Đừng có bảo là "rên rỉ" nhé? Trong lòng Tôn Vũ toát mồ hôi lạnh. Mặc kệ, làm thí nghiệm trước đã. Hắn tìm một miếng vải nhét vào miệng nhuyễn muội tử.

Phù, thật sự là một môi. Mặc dù nhuyễn muội tử rất phối hợp nhưng tại sao ta cứ có cảm giác khó chịu vậy. So với lúc làm thí nghiệm với Triệu Vân còn một môi hơn nhiều. Tôn Vũ lấy "Thái bình yêu thuật" ra, định đặt vào tay của nàng.

Đúng lúc hắn sắp chạm đến bàn tay của nhuyễn muội tử, đột nhiên có một tiếng quát to ở ngoài cửa truyền vào: "Này, dân tặc, người định làm gì tỷ tỷ của ta?"

Á..., đây là tiếng của Công Tôn Việt. Nàng ta không phải đã đi quân doanh tập hợp quân để chuẩn bị trở về Bắc Bình sao? Tại sao lại quay trở về? Trong lòng của Tôn Vũ hoảng sợ, hắn phát hiện tình huống lúc này rất phiền phức. Công Tôn Toàn bị hắn trói thành cái bánh chưng nằm trên giường, trong miệng bị nhét vải, còn mình lại đứng ở bên giường, cái này giống như...

Công Tôn Việt hiển nhiên là cực kỳ phẫn nộ. Nàng rút kiếm ra, chém một kiếm về phía Tôn Vũ, miệng hét lớn: "Dân tặc xem kiếm!"

Ồ! Công Việt làm thật rồi. Lần này là chém thẳng vào mặt chứ không còn là chém trượt sang bên cạnh ta nữa rồi. Tôn Vũ sợ hãi kêu lên một tiếng, nhanh chóng ra lệnh cho NM01 kích hoạt tế bào, nghiêng người sang né tránh được trường kiếm của Công Tôn Việt. Sau đó hắn liền thuận thế khóa tay của nàng lại.

Công Tôn Việt giận dữ, đem kiếm chuyển sang tay kia, lại chém tới. Tôn Vũ đành vươn tay ra khóa chặt cả hai tay nàng lại. Hai tay bị khóa thì còn có hai chân, Công Tôn Việt liền nhấc chân đá về phía hạ thân của Tôn Vũ.

Ái chà, tiểu cô nương nhà ngươi thật là độc ác. Tôn Vũ bắt đắc đi đánh phải đặng Công Tôn Việt ngã xuống giường, rồi đè nàng xuống để nàng không đá được hấn nữa. Sau đó hấn mới vội vàng nói: "Hãy nghe ta giải thích, ta không phải..."

"Ngươi không phải cái gì?" Công Tôn Việt khản trương nói: "Ngươi ăn hiếp tỷ tỷ của ta, bây giờ còn định ăn hiếp ta? Mau buông ta ra!"

Tôn Vũ vội nói: "Ta không phải định ức hiếp tỷ tỷ của ngươi. Nàng chỉ đang giúp ta làm một thí nghiệm nhỏ mà thôi."

"Nói bậy! Nhất định là nói bậy." Công Tôn Việt nói: "Ngươi tưởng ta dễ bị lừa gạt như vậy sao?"

"Ta thật sự không lừa ngươi, nếu không tin ngươi có thể hỏi tỷ tỷ của ngươi." Tôn Vũ vội la lên.

Công Tôn Việt quay đầu lại, liền thấy trong miệng của Công Tôn Toàn bị bịt vải, chỉ nghe thấy tiếng kêu "Ư... Ư..." của nàng. Công Tôn Việt tức giận nói: "Ngươi bảo ta hỏi tỷ tỷ? Ngươi biến tỷ tỷ thành như vậy, nàng trả lời thế nào được? Ngươi là đồ độc ác!"

"Khụ khụ!" Tôn Vũ đỏ mặt hỏi: "Chuyện này có nguyên nhân, ngươi hãy nghe ta giải thích đã..."

"Ta không nghe, không nghe không nghe!" Công Tôn Việt vùng vẫy kịch liệt muốn đứng lên, nhưng Tôn Vũ đã nhanh chóng đè nàng lại, khiến cho nàng không thể động đậy được.

Không nghe ta giải thích thì phải làm sao? Trong lòng Tôn Vũ chột động, à, đây chẳng phải là một đối tượng thí nghiệm sao? Được rồi, cứ trói nàng vào cùng làm thí nghiệm, làm xong sẽ thả ra. Đến lúc đó tất nhiên là không cần giải thích nữa rồi.

Tôn Vũ lại lấy thêm một sợi dây thừng nữa, dứt khoát trói Công Tôn Việt lại.

Hấn một bên trói, Công Tôn Toàn một bên kêu "Ư... Ư...", Công Tôn Việt một bên khóc "Hu hu".

Sau khi trói xong Công Tôn Việt, Tôn Vũ lại lấy thêm một miếng vải ra, chuẩn bị nhét vào miệng Công Tôn Việt.

Công Tôn Việt nhìn thấy Tôn Vũ sắp đem miếng vải nhét vào miệng của mình, nàng đột nhiên ngừng khóc, sắc mặt trở nên tái nhợt, sau đó gằn từng chữ: "Ngươi... lại dám... cùng lúc ô nhục cả ta và tỷ tỷ!"

"Ngươi... Tên vô lại, ta đã nhìn nhầm ngươi rồi!" Công Tôn Việt sợ rằng khi miệng nàng bị bịt sẽ không còn cơ hội nói chuyện nữa, vì vậy nên nàng nói cực nhanh: "Ta còn tưởng rằng ngươi là anh hùng hảo hán, cho nên ta lên vùng trộm thích ngươi ở sau lưng tỷ tỷ. Thậm chí ta từng tưởng tượng cùng với tỷ tỷ hầu hạ một chồng. Kết quả... ngươi lại là một người như vậy! Ta nhìn lầm ngươi rồi."

Đỏ mặt hỏi... Tay Tôn Vũ đang cầm miếng vải run lên, sợ tới mức làm miếng vải rơi xuống trên mặt đất. Chuyện này... thông báo này đến quá đột nhiên, ta còn chưa có tư tưởng chuẩn bị. Thế giới này không phải là nữ tôn nam ti sao? Nhị nữ cùng thờ một chồng là chuyện gì? Chẳng lẽ... giống với thế giới kia của ta, hai huynh đệ lấy một vợ... Chuyện này chỉ có ở người nghèo thôi chứ.

Công Tôn Việt tiếp tục nói: "Hôm nay ta và ngươi làm một giao dịch. Nếu như ngươi đồng thời ô nhục hai tỷ muội chúng ta, nếu ta không chết, thì giết ngươi đến cùng. Nhưng nếu ngươi chỉ ô nhục một mình ta, buông tha cho tỷ tỷ của ta, ta... ta sẽ không truy cứu nữa, coi như mình bị rấn cấn một phát. Tỷ tỷ thấy được bộ mặt thật của ngươi, tất nhiên sẽ không cho ngươi ở rể Công Tôn gia nữa. Chúng ta coi như chưa từng gặp ngươi... Hu hu!"

Ta ngắt, ngươi càng nói càng thái quá. Tôn Vũ đỏ mặt hỏi khẽ nhại, dứt khoát nhét miếng vải nhét vào trong miệng của Công Tôn Việt. Sợ rằng nếu cứ để nàng nói tiếp, không biết nàng sẽ nói ra những thứ gì nữa.

Trói hai người xong rồi, phù, Tôn Vũ thở phào nhẹ nhõm. Hiện tại có thể yên tĩnh mà làm thí nghiệm rồi. Hấn lại cầm lấy "Thái bình yếu thuật", nói với Công Tôn Việt: "Nhị tiểu thư, ta thật sự đang làm thí nghiệm. Sau khi ta làm thí nghiệm thí nghiệm xong tự nhiên sẽ thả các ngươi ra."

Công Tôn Toàn: "Ư... Ư...!"

Công Tôn Việt: "Ư... Ư...!"

Tôn Vũ đỏ mặt hỏi, vội vàng đem "Thái Bình Yếu Thuật" đặt vào bàn tay của Công Tôn Toàn. Hấn nhẹ nhàng đụng một cái, không có phản ứng, tóc của Công Tôn Toàn vẫn là màu đen, một chút biến đổi cũng không có.

Hừm! Không có hiệu quả.

Tôn Vũ lại nhét "Thái Bình Yếu Thuật" vào trong tay của Công Tôn Việt. Vẫn không có hiệu quả.

Nếu đã đều không có hiệu quả, vậy thí nghiệm xong rồi. Lần lượt thí nghiệm với Triệu Vân, Công Tôn Toàn, Công Tôn Việt, ai cũng không có biến hóa, chẳng lẽ "Thái bình yếu thuật" chỉ có tác dụng với một mình Trương Bạch Kỵ ư? Đừng nói với ta món đồ chơi này là trang bị đã khóa nhé.

Trước tiên Tôn Vũ lấy miếng vải trong miệng hai tỷ muội Công Tôn ra, sau đó hấn suy nghĩ một lúc, quyết định cởi trói cho Công Tôn Toàn trước. Có trời mới biết sau khi cởi trói cho Công Tôn Việt liệu cô nàng này có không phân biệt phải trái gì nhảy lên chém ngươi hay không.

Hai tỷ muội vừa được lấy miếng vải ra khỏi miệng, còn không đợi sợi dây trên người được cởi bỏ đã lập tức mở miệng.

Công Tôn Toàn mặt đỏ mà nói: "Chỉ như vậy là xong rồi sao? Hóa ra là thí nghiệm thật sao, ta còn tưởng rằng... Ôi chào!"

Công Tôn Việt sắc mặt tái nhợt, lau mồ hôi nói: "Xong rồi?"

Tôn Vũ đáp: "Đã xong!"

"Người không phải định ô nhục tỷ muội chúng ta?" Công Tôn Việt quả thật không thể tin được.

"Chắc, tất cả chỉ là thí nghiệm thôi. Ta không có ý định ô nhục các người." Tôn Vũ tức giận nói.

Công Tôn Việt sắc mặt tái nhợt, giận dữ nói: "Chẳng qua chỉ là làm thí nghiệm ư? Người có còn là nam nhân nữa không! Nếu như người là nam nhân, trong tình huống như vậy mà chỉ muốn làm thí nghiệm thôi sao?"

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Tiếp Tục Thí Nghiệm

Ta ngất, nhị tiểu thư người ăn nhằm thứ gì à? Tôn Vũ toát mồ hôi. Người nói ta không được làm nhục người, bây giờ ta không ra tay người lại trách ta không phải nam nhân. Thật bất bình thường!

Công Tôn Việt cắn giận nói: "Ban nãy ta... Ban nãy ta nói những gì người đều quên hết đi!"

Chắc chắn, chỗ nào quên còn được, cái gì hai tỷ muội cùng chung một chồng đều nói ra rồi. Trái tim nhỏ bé của ta sợ đến đập thành thịch. Bây giờ lại muốn ta quên hết, không thể thất thường như vậy chứ. Tôn Vũ buồn bực nghĩ.

Chẳng riêng Tôn Vũ sẽ không quên, hiển nhiên Công Tôn Toàn cũng sẽ không quên. Nàng vội quay đầu lại nói: "Nhị muội, lần trước thấy người đẩy Tầm Chân ngã trên mặt đất rồi cường hôn là ta đã biết người thích hẳn rồi. Không có việc gì, đại tỷ sớm đã có ý này. Đương nhiên là có đồ gì tốt thì hai tỷ muội chúng ta cùng chia sẻ."

"...".

Tôn Vũ suýt bị té xỉu tại chỗ. Hắn thầm nghĩ: nếu ở thế giới kia thì cũng tương đương với chuyện hai nam nhân chiếm được một mỹ nữ rồi cùng nhau hưởng thụ... Còn phải phân ra lão đại lên trước hay lão nhị lên trước nữa. Có phải đúng ý này không?

Khuôn mặt Công Tôn Việt trắng bệch, nàng giận dữ nói: "Ta không còn mặt mũi nào nhìn các người rồi..."

Công Tôn Toàn vội vàng khuyên giải nàng: "Nhị muội, sau này ba chúng ta đều là người một nhà, có gì mà không còn mặt mũi chứ. Người đừng ngại."

Ôi, nữ nhân, hãy nắm bắt đúng trọng điểm nào. Bây giờ các người phải hỏi ta "Rốt cuộc người thí nghiệm cái gì?" Không nên nói đến những chuyện xúi quẩy kia nữa. Tôn Vũ buồn bực suýt chút nữa hôn mê bất tỉnh. Xem ra nữ nhân xử trí sự tình trọng yếu không giống với nam nhân chúng ta.

Tôn Vũ cời dây trói trên người hai nàng ra. Sắc mặt Công Tôn Việt tái nhợt, trái nhìn Công Tôn Toàn, phải liếc Tôn Vũ, miệng nói: "Ta không còn mặt mũi gặp các người nữa." Nhưng một bước cũng không rời.

Công Tôn Toàn nhẹ nhàng vỗ đầu an ủi muội muội rồi nói với Tôn Vũ: "Tầm Chân, muội muội ta đã tỏ ý như vậy rồi... Ta kể bệnh tình của người cho nàng nghe."

Tôn Vũ gật gật đầu.

Thế là Công Tôn Toàn chậm rãi kể về căn bệnh nan y chỉ có thể sống được mười năm của Tôn Vũ cho Công Tôn Việt nghe.

Sắc mặt Công Tôn Việt vốn đã trắng nay lại càng tái nhợt hơn. Nàng nghe xong ôm chặt lấy Tôn Vũ, kêu lên: "Người còn tâm trạng làm thí nghiệm sao? Bây giờ là lúc nào rồi. Đi, ta cùng người đi xuống phía nam tìm Hoa Đà."

Ặc, tính tình nhị lão bản và đại lão bản thật khác biệt, trong lòng Tôn Vũ đổ mồ hôi. Tính cách Công Tôn Toàn là đợi người khác quyết định cho mình, còn Công Tôn Việt là tự quyết định cho bản thân.

"Dừng!" Tôn Vũ vội kêu lên: "Ta chẳng có tiền để lặn lội đường xa. Việc này chưa kiếm đủ tiền sao đi được?"

“Tiền?” Công Tôn Việt gạt mình hiểu ra: “Khó trách mỗi lần luận công ban thưởng người đều có bộ dạng hám lợi, còn hỏi bổng lộc nhiều hay ít nữa. Ta thật sự không chịu nổi người, Công Tôn gia chúng ta thiếu tiền sao? Người ở rể tại nhà ta sẽ có tiền tiêu không hết.”

Lại nữa rồi, vẫn là ở rể. Tôn Vũ buồn rầu nghĩ: không được, ta phải nói cho rõ ràng, bằng không các nàng ấy sẽ cho rằng ta vì chữa bệnh mà phải ở rể nhà bọn họ. Chuyện này thật quá phiền phức.

Tôn Vũ “khụ, khụ” hai tiếng, chậm rãi nói: “Xin lỗi, ta không thể ở rể Công Tôn gia.”

“Cái gì?” Hai tỷ muội Công Tôn cùng kinh hãi, Công Tôn Việt giận dữ nói: “Thế nào? Người khinh thường Công Tôn gia chúng ta, hay là khinh thường cả tỷ tỷ của ta?”

“Không phải vậy!” Tôn Vũ vội vàng giải thích: “Ta không hề khinh thường Công Tôn gia, cũng rất thích nhuyển... tỷ tỷ người.” Hắn thiếu chút nữa nói luôn ba chữ “nhuyển muội tử” ra, liền vội vàng dừng lại.

Công Tôn Việt nghe thấy lời này, khế bữu môi. Nàng mắt hững nói: “Ta hiểu rồi, người thích tỷ tỷ, không thích ta. Cho nên cũng có thể ở rể, nhưng chỉ mong muốn cùng tỷ tỷ của ta...”

Nàng đang nói đột nhiên bật khóc, hét lớn: “Ta sẽ rời đi...!”

Ta ngắt, nữ nhân nhà người có sức tưởng tượng thật phong phú. Đầu Tôn Vũ đầm đìa mồ hôi, nghĩ thầm nếu người là nhà khoa học, bằng vào trí tưởng tượng này nhất định sẽ là một Marie Curie thứ hai.

Nhuyển muội tử ở bên cạnh thấy muội muội khóc vội vàng ôm nàng vào lòng, nhẹ nhàng an ủi: “Muội đừng khóc, còn nhiều thời gian mà, mai sắt sẽ có ngày nên kim. Đứng rồi, người và ta nhìn rất giống nhau, chờ sau khi ta thành thân với hắn, người hóa trang thành hình dáng của ta. Người không mở miệng nói chuyện, chắc gì Tầm Chân sẽ nhận ra được. Sau đó gao nấu thành com với hắn... Hắn chạy không thoát rồi.”

Công Tôn Việt ngưng khóc, ngẩng đầu nói: “Như vậy cũng được hay sao?”

Công Tôn Toàn nhẹ nhàng nói: “Có gì không được chứ. Cái gì của tỷ tỷ cũng là của người.”

Các nàng nói chuyện rất nhỏ, vốn chỉ có Công Tôn Việt mới nghe được, thế nhưng NM01 trong tai Tôn Vũ lại nghe được rõ ràng rồi kể lại cho Tôn Vũ không sai lấy một chữ. Nghe xong Tôn Vũ đổ mồ hôi lạnh ròng ròng, nữ nhân ở thế giới này thật đáng sợ.

Không được, nhất định phải nói rõ ràng. Tôn Vũ vội vàng nói: “Các người cũng biết ta đến từ một thôn nhỏ tên Bắc Kinh.”

Tỷ muội Công Tôn gật gù đầu.

Tôn Vũ lắc lắc đầu nói: “Ở chỗ chúng ta... không thịnh hành chuyện ở rể này.”

Tỷ muội Công Tôn kinh hãi!

Lúc này cách thời điểm Vương Mãng soạn ngôi nhà Hán, chính là lúc ngọc tỷ truyền quốc bị ném vỡ khoảng hai trăm năm. Thời gian xuất hiện võ tướng kỹ cũng mới chỉ hai trăm năm. Bởi vì võ tướng kỹ xuất hiện, kết cấu xã hội ngày càng đi theo hướng nữ tôn nam ti, nhưng thời gian hai trăm năm cũng không đủ để hoàn toàn cải biến địa vị nam nữ trong xã hội. Vẫn còn một ít nam nhân không muốn ở rể danh môn, thà rằng lấy một người con gái bình thường làm vợ còn hơn. Phong tục các nơi cũng không đồng nhất, chuyện cưới gả nam nữ khá lộn xộn. Có nơi tất cả nam nhân đều ở rể nhà gái, nhưng vẫn có nơi duy trì việc nữ gả vào nhà nam.

Tỷ muội Công Tôn vừa nghe được lời Tôn Vũ lại cho rằng hắn đến từ một thôn làng không có phong tục ở rể.

Công Tôn Việt vội la lên: “Ý của người là... không thể ở rể? Chúng ta phải gả vào nhà người? Thế nhưng mà... Công Tôn gia chúng ta là danh môn Hà bắc, nếu như chúng ta gả vào nhà người, danh môn Công Tôn... chẳng phải sẽ không có người kế thừa sao?”

Công Tôn Việt cắn môi, buồn rầu nói: “Vậy chỉ có một biện pháp giải quyết thôi. Tỷ tỷ gả vào nhà người, ta... ta kế thừa dòng họ Công Tôn... Hu hu!” Công Tôn gia phải có người kế tục, hai tỷ muội không thể cùng gả vào Tôn gia, phải có một người ở lại kế thừa gia nghiệp. Công Tôn Việt nghĩ quá nửa là Tôn Vũ thích tỷ tỷ nàng hơn, bản thân mình đành phải hy sinh.

Công Tôn Toàn thấy muội muội vì muốn giúp đỡ mình mà chịu việc hy sinh lớn như vậy, trong lòng đau đớn. Nàng vỗ vỗ đầu Công Tôn Việt, dịu dàng nói: “Muội muội, ta là trưởng nữ, gia tộc phải do ta kế thừa, còn người gả vào nhà Tầm Chân đi...”

Hai tỷ muội tình cảm sâu đậm, nhất thời không nói nên lời, nước mắt lưng tròng, đều có ý nghĩ nhường thứ tốt cho người kia.

Toát mồ hôi, Tôn Vũ đổ mồ hôi ròng ròng: hai tỷ muội học theo Khổng Dung nhường lê* hay sao? Còn định nhường tới nhường lui, như vậy không phải trắng trợn đá qua đá lại ta ư? Có điều... từ ước muốn trong lòng một người nam nhân mà nói, ta lại muốn cùng lấy cả hai tỷ muội, khặc khặc.

Tôn Vũ vội nói: “Các người không cần khó xử. Người thôn Bắc Kinh bọn ta cũng không ép nữ nhân gả vào nhà mình. Ở chỗ chúng ta, trai gái thành thân là loại quan hệ giúp đỡ hỗ trợ lẫn nhau. Không cần nam nhân đến ở rể nhà gái cũng chẳng muốn nữ nhân gả vào nhà trai, các người vẫn có thể kế thừa Công Tôn gia chủ. Khụ khụ!”

Vừa nghe lời này, hai tỷ muội Công Tôn cùng mừng rỡ. Công Tôn Việt cười nói: “Như vậy không có vấn đề gì rồi. Còn chờ gì nữa, mau đi chữa bệnh thôi. Trong nhà chúng ta có rất nhiều tiền, không cần lo chuyện phí tổn.”

Ặc... Cô nàng Công Tôn Việt này thật hấp tấp, làm gì có người nào như người chứ. Tôn Vũ buồn bực nói: “Đừng nóng vội, ta còn chưa làm xong thí nghiệm đâu.”

Khổng Dung nhường lễ: Thời Đông Hán, Khổng Dung (153-208) giữ một chức quan to trong triều đình. Thuở nhỏ, lúc Khổng Dung mới được bốn tuổi, có người khách đến nhà biếu một giỏ lê. Người lớn trong nhà bèn bảo Khổng Dung tự chọn lấy cho mình một quả. Cậu bé Khổng Dung liền chọn một quả nhỏ nhất trong giỏ. Người khách lấy làm lạ, bèn hỏi: "Sao cậu không lấy quả lớn mà lại lấy quả nhỏ vậy?". Khổng Dung đáp: "Thưa, vì cháu nhỏ hơn các anh cháu nên cháu lấy quả nhỏ nhất; và vì cháu lớn hơn em cháu nên cháu nhường em quả lớn hơn".

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Chí Bảo Muội Muội

“A!” Công Tôn Việt vỗ đầu, hỏi: “Quên mất, rốt cuộc người đang làm thí nghiệm gì vậy?”

Vừa hỏi ra lời này, Tôn Vũ không kiềm được mà rơi nước mắt. Cuối cùng người cũng đi vào trọng tâm rồi, đây mới là chuyện nên hỏi nhất. Tán dóc cả nửa ngày đến tận bây giờ người mới nhớ ra.

Tôn Vũ cẩn thận suy nghĩ một chút,. Nhuyễn muội tử và Công Tôn Việt đều có ý là phải gả cho mình, nhất là nhuyễn muội tử đối xử với mình vô cùng tốt. Một chút bí mật nhỏ không cần phải giấu các nàng..

Bởi vậy Tôn Vũ cười nói: “Các người tới đây, chúng ta tiếp tục làm thí nghiệm này đi.”

Hắn dẫn hai tỷ muội Công Tôn về căn phòng của mình. Lúc này Trương Bạch Ky đang nằm trên giường nghỉ ngơi. Tuy rằng nàng đã tỉnh lại nhưng thân thể vẫn còn rất yếu ớt. Sử dụng võ tướng kỹ ám kim vượt quá sức chịu đựng của bản thân khiến nàng kiệt sức, tay chân đều mềm nhũn.

Tôn Vũ đi tới bên giường, dịu dàng nói với Trương Bạch Ky: “Trương cô nương, ta tới nhờ người giúp ta làm một thí nghiệm nhỏ. Ta cần phải trói người lại, nhưng người đừng hoảng sợ, chỉ chốc lát là làm xong thôi.”

Trương Bạch Ky biết Tôn Vũ đã cứu mạng mình. Tuy trong lòng nàng có chút hồ nghi nhưng vẫn ngoan ngoãn để hai tỷ muội Công Tôn trói nàng lại, sau đó bịt kín miệng.

Tôn Vũ đem “Thái bình yêu thuật” ra, chạm vào người Trương Bạch Ky!

Chỉ thấy tóc Trương Bạch Ky từ từ chuyển thành màu trắng, một tấm đạo bào màu hoàng hạnh không biết từ đâu đột nhiên xuất hiện, dải khăn vàng trên trán cũng hiện ngay ra Thái cực bát quái đồ. Thân thể nàng toát một luồng tiên khí, vẫn là khuôn mặt kia nhưng khí chất đã biến đổi, mang đầy vẻ tiên phong đạo cốt. Thiếu nữ nhà bên lúc này đã biến thành thân tiên tỷ tỷ.

Điều này khiến cho hai tỷ muội Công Tôn hoảng sợ.

Công Tôn Việt hét lớn: “A, nàng là Trương Giác!”

Tôn Vũ gật đầu, nhỏ giọng kể lại chuyện mình bắt Trương Giác ra.

Lúc này hắn không lấy “Thái bình yêu thuật” đi, cứ để cho Trương Bạch Ky hoàn toàn biến thành Trương Giác.

Sau khi biến thân hoàn thành, Trương Giác mở mắt ra, tỉnh lại. Nhưng lập tức nàng phát hiện mình bị trói chặt lại, trong miệng cũng bị nhét vải, muốn nói một tiếng “Tật” là hoàn toàn không có khả năng.

Trương Giác giãy dụa, trong miệng phát ra những tiếng “Ư ư”.

Thấy Trương Bạch Ky đã hoàn toàn biến thành Trương Giác, Tôn Vũ tiến đến gần, nhỏ giọng nói với Trương Giác: “Trương.. tiên cô, ta biết trói người lại như vậy là rất vô lễ. Thế nhưng... nếu không trói ta lại sợ người phóng điện khắp nơi, sự tình gấp gấp đành phải làm thế. Người chớ hoảng sợ, ta chỉ muốn hỏi người một vài vấn đề mà thôi.”

Nghe hấn nói vậy, thần tiên tỷ tỷ Trương Giác dần dần bình tĩnh lại.

Tôn Vũ lại nói tiếp: “Ta không dám bỏ miếng vải trong miệng ngươi ra, vì chỉ cần ngươi nói một tiếng ‘Tật’ là sẽ có sấm sét phóng ra. Ở khoảng cách gần như thế này ta khó có thể tránh thoát được, đành phải cời trói tay phải ngươi ra, ngươi muốn nói gì cứ viết ra là được.”

Nói xong Tôn Vũ ra hiệu cho Công Tôn Việt cầm kiếm kề bên cổ Trương Giác. Sau đó hấn cời trói tay phải của Trương Giác ra rồi đưa một chiếc bút lông và một tấm da dê vào tay nàng. (P/s: Thời Đông Hán, mọi thứ đều viết trên thẻ trúc, nhưng quyền truyện này đâu phải thời Đông Hán mà là giả không lịch sử. Chuyện có giấy viết không cần đi sâu nghiên cứu.)

Thần tiên tỷ tỷ vốn định dùng cánh tay phải được tự do kia để lấy miếng vải trong miệng ra, nhưng mà có thanh kiếm của Công Tôn Việt kề ngay trên cổ nên đành thôi. Nàng nhắc bút viết lên trên giấy: “Chúng tinh ức ức, bất nhược nhất nhật chỉ minh dã; trụ thiên quân hành chỉ ngôn, bất nhược quốc nhất hiền lương dã. Ta là đại hiền lương sư, hạng phạm nhân còn không lui ra?”

Toát mồ hôi! Bị trói như vậy mà còn muốn cố viết ra lời đạo đầu? Tôn Vũ vội vàng ngắt lời: “Đừng lãng phí mực như vậy. Những lời nói suông này không cần viết ra, ta chỉ muốn hỏi ngươi một vài vấn đề mà thôi.”

Tôn Vũ nhìn chăm chăm vào mắt Trương Giác, nói thẳng vào vấn đề: “Ta biết rõ người kỳ thực chỉ là một quyền sách! Chính là bản ‘Thái Bình yêu thuật’ này.”

Lời này vừa nói ra, trong lòng Trương Giác kinh hoàng. Tay nàng đang cầm bút cũng run run.

Tôn Vũ tiếp tục nói: “Ta muốn biết, ngươi là yêu quái? Thần tiên? Hay là kết quả của công nghệ cao? Nếu ngươi không trả lời được thì ta ném cuốn ‘Thái Bình yêu thuật’ này vào đồng lửa thiêu lui nó đi. Ta nói được là làm được.” Trong lòng Tôn Vũ lại thầm nghĩ: tư liệu sống để nghiên cứu khoa học quý giá như vậy, đòi nào ta lại đốt đi.

Trương Giác bị hấn dọa sẽ đốt sách liền vội vàng nhắc bút viết lên giấy: “Ta chính là chí bảo ‘Thái Bình yêu thuật’. Ngươi nói cái gì mà yêu quái, thần tiên, kết quả của công nghệ cao ta không hiểu. Dù sao từ khi tự mình sinh ra đến nay, ta luôn luôn có hình dáng là một quyền sách.”

Tôn Vũ thầm nghĩ, quả nhiên ta đã đoán đúng. Ngươi chính là một quyền sách. Ngươi đoạt lấy thân thể Trương Bạch Kỵ để làm hại thế gian. Hấn hỏi tiếp: “Vị sao chỉ khi đặt trên tay Trương Bạch Kỵ ngươi mới xuất hiện, còn ở trên nữ nhân khác lại không thấy đâu?”

Trương Giác cầm bút trả lời: “Cái này mà ngươi cũng không biết? Mọi chí bảo trong thiên hạ đều phải nhận chủ, chỉ khi nhận chủ mới có thể sinh ra hiệu lực. Ta đã nhận Trương Bạch Kỵ làm chủ nhân vì thế nên chỉ có thể xuất hiện trên người Trương Bạch Kỵ.”

Hả? Còn có chuyện như thế sao? Nói như vậy chẳng lẽ trong thiên hạ này còn rất nhiều chí bảo khác... Bệnh hiếu kỳ của Tôn Vũ lại phát tác, hấn vội vàng hỏi: “Cứ theo như ngươi nói, vậy còn rất nhiều chí bảo khác sao?”

Trương Giác nhắc bút trả lời: “Chí bảo còn không ít. Theo ta được biết còn có: ‘Thanh Nang thư’, ‘Độn Giáp thiên thư’, ‘Thanh Long Yển Nguyệt đao’, ‘Trượng Bát Xà mâu’, ‘Phượng Thiên Họa kích’, ‘Thất Tinh kiếm’, ‘Thanh Hồng kiếm’, ‘Ngọc tỷ truyền quốc’...”

Nàng vừa viết xuống một đồng tên này, Tôn Vũ chảy mồ hôi ròng ròng. Tất cả những thứ này đều vô cùng quen thuộc. Trước đây đọc “Tam quốc diễn nghĩa” thì hấn đã không ít lần thấy tên chúng. Không ngờ... ở thế giới này tất cả đều là chí bảo.Ồ, khoan đã... Trước đây lúc ta gặp Lưu Quan Trương sau lưng ba người bọn họ đeo Thư Hùng song cổ kiếm, Thanh Long Yển Nguyệt đao, Trượng Bát Xà mâu... Lẽ nào... lẽ nào tất cả ba người này đều bị binh khí đoạt mất thân thể, đẩy thật ra không phải là chính họ?

Tôn Vũ vội vàng nói: “Có phải tất cả chí bảo đều giống nhau, sẽ cướp đi thần trí của chủ nhân hay sao?”

Trương Giác nhíu mày, tuy miệng nàng đã bị bịt kín nhưng Tôn Vũ lại cảm giác được nàng thờ dãi. Nàng nhắc bút viết: “Thực ra toàn bộ chí bảo đều không cướp đi thần trí của chủ nhân. Ta cũng là bất đắc dĩ... Ta tồn tại là để lập nên một thời đại thái bình, bởi vậy ta mới tên là ‘Thái bình yêu thuật’. Nhưng hiện nay thiên hạ hỗn loạn vô cùng, nếu như không tạo phản thì làm sao có thể vì tạo thái bình cho thiên hạ? Chủ nhân của ta không có ý tạo phản, ta đành đoạt lấy thần trí của nàng, phát cờ tạo phản.”

Đổ mồ hôi! Như vậy mà cũng có thể nói ư. Trong lòng Tôn Vũ thờ phào nhẹ nhõm. Vậy là Lưu Quan Trương không bị chí bảo trên người cướp đi thần trí. Nếu không thì trước đây ta lại nói chuyện phiếm cùng một đồng binh khí. Chuyện như vậy cũng quá kì lạ rồi.

Tôn Vũ lại hỏi tiếp: “Những chí bảo khác có công dụng như thế nào?”

Trương Giác lắc đầu, viết: “Ta cũng không rõ, chỉ biết nếu như bản thân người có được võ tướng kỹ thì không những có thể sử dụng võ tướng kỹ của mình mà còn có thể phát động chí bảo kỹ trên chí bảo. Ví dụ như chí bảo kỹ của ta chính là ‘Đại hiền lương sư’.”

Ta đổ mồ hôi, thật mạnh! Tôn Vũ kể lau mồ hôi, thầm nghĩ, xem ra Lưu Quan Trương rất lợi hại. Võ tướng kỹ của bản thân đã vô cùng đáng sợ rồi, thế mà còn có thể sử dụng chí bảo kỹ. Như vậy chẳng phải là nghịch thiên hay sao?

Dừng ở đây, rốt cuộc nghiên cứu khoa học đã cho ra đáp án rồi, nếu tính chuyện này là khoa học. Tôn Vũ thầm nghĩ trong lòng, giờ đã không gì còn muốn hỏi Trương Giác rồi. Hấn than thở với Trương Giác: “Trương tiên cô... À, không đúng, chí bảo ‘Thái bình yêu thuật’ muội muội, thật ra ta thấy ngươi tạo phản không đóc gì sai. Nhưng ngươi lại chiếm đoạt thân thể của Trương cô nương để tạo phản, trong khi nàng ấy không hề muốn như vậy. Ta cảm thấy... ngươi làm vậy không được nhân hậu cho lắm. Ta quyết định để ngươi tiếp tục đợi ở trong sách rồi giúp ngươi tìm một chủ nhân mới có ý muốn tạo phản. Trương Bạch Kỵ thật đáng thương! Hình như trong nhà nàng ở huyện Cự Lộc còn có cha mẹ người thân, ngươi đừng bám lấy nàng nữa.

Trương Giác nhướn mày, giận dữ viết trên giấy: “Ta sống vô số năm rồi, so với bà bà ngươi còn lớn hơn, đừng gọi ta là muội muội...”

Toát mồ hôi! Chuyện chính bây giờ không phải gọi như vậy có được hay không. Ta muốn nhét ngươi trở lại quyển sách kia, tại sao đến thời điểm cuối cùng ngươi lại quan tâm đến vấn đề xưng hô nhỏ nhỏ này? Tôn Vũ đổ mồ hôi. Xem ra chẳng cần biết ngươi già bao nhiêu tuổi, chẳng cần biết ngươi là người hay là sách, chỉ cần là giống cái thì đều có những ý nghĩ không nắm đúng trọng tâm vấn đề. Hắn giật lại cuốn “Thái bình yêu thuật” trên tay Trương Giác xuống.

Chỉ thấy Trương Giác nhắm mắt lại, mái tóc bạc chuyển về màu đen, đạo bào tan biến, hóa lại thành bộ dạng Trương Bạch Kỳ. Tôn Vũ vội vàng lấy tám vài bịt miệng nàng ra, dây thừng trên người cũng cởi bỏ.

“A?” Trương Bạch Kỳ vừa tỉnh lại, ngạc nhiên hỏi: “Vừa rồi ta giống như ngủ thiếp đi. Tầm Chân tiên sinh, các tỷ tỷ, thí nghiệm của mọi người làm xong rồi sao?”

“Làm xong rồi, rất tốt đẹp!” Tôn Vũ an ủi: “Không có việc gì nữa rồi, ngươi nghỉ ngơi sớm đi. Nhanh chóng bồi dưỡng thân thể tốt vào, chúng ta sẽ phải người đưa ngươi về quê nhà ở Cự Lộc.”

Tôn Vũ dẫn hai tỷ muội Công Tôn trở lại đại sảnh, nhún vai nói: “Đã thấy chưa, thí nghiệm này thật là thú vị. Khoa học chính là vậy, tràn ngập hứng thú khiến cho con người ta mê muội. Ha ha, mỗi khi ta tìm ra một chuyện không biết rõ, ta lại nhận không được sự hưng phấn.”

Công Tôn Toàn: “...”

Công Tôn Việt: “...”

Hai người không hề có hứng thú với cái danh từ “Khoa học” này. Các nàng chỉ quan tâm thứ gì tìm được, thấy được.

Công Tôn Toàn có vẻ hơi lo lắng. Nàng nặng nề nói: “Tầm Chân... Hóa ra Trương Giác không phải chạy thoát mà bị ngươi bắt lại. Nếu như để triều đình biết được thì ngươi sẽ gặp rắc rối lớn.”

Công Tôn Việt cũng nói: “Tầm... Chân...” Nhanh như vậy mà nàng đã có thể gọi Tầm Chân theo tỷ tỷ rồi, đúng là nước dâng thì thuyền dâng: “Ngươi lại còn nói sẽ giúp ‘Thái bình yêu thuật’ tìm chủ nhân muốn tạo phản, lời như vậy mà cũng có thể nói ra? May mà chỉ có hai tỷ muội chúng ta nghe được, không truyền đến tai người khác. Ta thấy... chúng ta mang chỉ bảo này hiến cho triều đình đi, bớt được rất nhiều phiền phức.”

Ặc, thứ này là tư liệu sống quan trọng để nghiên cứu thế giới này, sao có thể đưa cho triều đình. Trong lòng Tôn Vũ phản đối, hắn thuận miệng nói: “Đề ta từ từ cân nhắc!”

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 55: Đồng Trắc, Điều Thuyền, Lữ Bố

Hoàng đô, Lạc Dương!

Mây đen che kín bầu trời, gió giật ầm ầm, từng bầy quạ đen bay loạn trên bầu trời thành Lạc Dương khiến cho lòng người hoảng sợ. Tiếng quạ kêu buồn thảm báo hiệu hôm nay sẽ là một ngày kinh hoàng.

Trong đại điện hoàng cung ở thành Lạc Dương đúng là có một chuyện kinh hoàng đang diễn ra!

Trong đại điện chất đầy thi thể. Những thi thể này đều là thái giám, cung nữ hoặc là thị vệ trong cung.

Lúc này một đội binh sĩ mặc áo giáp đen đang chuyển những thi thể này ra khỏi cung điện. Về mặt bọn họ tràn đầy kiêu ngạo và khinh thường, dường như việc giết chết đám người này chẳng tốn chút công sức nào.

Ở giữa biển máu này, ngay trên ngai vàng cửu ngũ chí tôn có một nam tử trẻ tuổi đang ngồi đó. Người này mặc bộ long bào của đế vương, nhưng điều kỳ lạ là trên hắn lại không hề có chút uy nghiêm nào của đế vương, chỉ có vẻ sợ sệt và nhu nhược. Người này tên là Lưu Hiệp, còn gọi là Hán Hiến Đế.

Lúc này trên khuôn mặt của Hán Hiến Đế Lưu Hiệp tràn đầy vẻ sợ hãi, hắn lớn tiếng nói: "Đồng tể tướng, vì sao ngươi lại giết hết người trong cung?"

Đối diện với Lưu Hiệp là một ngư tử đầy vẻ ngạo nghễ. Nàng khoảng hai mươi tuổi, trên người mặc một bộ y phục của văn thân, nhưng ở phía dưới lớp y

phục này nàng lại mặc một bộ giáp sắt. Tay nàng cầm một thanh thiết kiếm, trên thân kiếm có máu tươi đang nhỏ xuống. Nàng chính là vị gian tướng quyền khuyh thiên hạ — Đồng Trắc.

Đồng Trắc lạnh lùng cười, quơ quơ thanh kiếm, vẩy máu trên thân kiếm xuống đất. Sau đó nàng ngao nghể nói: "Luru Hiệp, mau giao thiên hạ này cho ta đi. Ngươi là một nam nhân không biết võ tướng kỹ, có tư cách gì để chiếm lấy ngai vàng? Thật ra thiên hạ này sớm đã thành vật trong túi ta rồi, chẳng qua là ta muốn chọn một ngày đẹp trời để lấy lại mà thôi."

Hán Hiến Đế sợ tới mức toàn thân run rẩy. Hán lui về góc của long ý, bí thầm nói: "Ngươi muốn thiên hạ này, ta sẽ nhường cho ngươi. Ta đối với ngươi luôn luôn nói gì nghe nấy, thiên hạ này sớm đã là của ngươi rồi. Ngươi... cần gì phải đuổi tận giết tuyệt?"

Đồng Trắc tiến về phía trước một bước, đuổi kiếm chỉ vào Luru Hiệp: "Nhưng trong tay ngươi có một món đồ khiến cho cuộc sống của ta khó có thể bình yên được. Lỡ như có một ngày ngươi khám phá được bí mật trong đó, học được võ tướng kỹ lợi hại, chẳng phải là gây cho ta rất nhiều phiền toái hay sao?"

Luru Hiệp run lên. Từ dưới long ý hắn lấy ra một cái ngọc tỷ rất lớn, run rẩy nói: "Thì ra... ngươi muốn cướp Truyền quốc ngọc tỷ..."

"Ha ha, Truyền quốc ngọc tỷ, nguồn gốc của võ tướng kỹ trong thiên hạ." Hai mắt Đồng Trắc tỏa sáng, cười nói: "Ai có được nó, người đó sẽ có cơ hội khám phá bí mật của võ tướng kỹ, đạt được sức mạnh vô địch thiên hạ. Vật như vậy lại để trong tay hoàng gia thật sự là đáng tiếc, hiện tại nó nên đổi chủ nhân rồi. Ha ha ha ha!"

Luru Hiệp cực kỳ sợ hãi. Hắn ôm Truyền quốc ngọc tỷ từ trên long ý lăn xuống, núp ở trong một góc đại điện, toàn thân phát run: "Chuyện này... Truyền thuyết này chỉ sợ là giả. Ngọc tỷ đã truyền không biết bao nhiêu đời trong hoàng gia, chưa ai tìm ra được bí mật của nó cả. Đồng tướng, ngươi không thể chỉ vì một truyền thuyết hư ảo mà mang lấy danh xấu giết vua cướp nước chứ."

Đồng Trắc cười lạnh nói: "Cho dù không vì ngọc tỷ đi nữa, ta vẫn muốn giết vua cướp nước. Hừ!"

Nàng giơ kiếm lên, đi đến trước mặt Luru Hiệp, vung kiếm muốn chém.

Đúng lúc này, ở ngoài cửa đại điện đột nhiên truyền đến một tiếng quát to: "Dừng tay!"

Đồng Trắc quay người, chỉ thấy bên cạnh cửa điện có hai nữ tử đang đứng ở đó, một cao một thấp. Người cao hơn khoảng chừng mười sáu tuổi, dáng người cao gầy thon thả, khuôn mặt cực kỳ xinh đẹp, quả thực làm cho người ta vừa nhìn nhìn thấy liền say mê trong lòng, không thể tự kiềm chế được. Nàng mặc một bộ nghề thường vũ y lộng lẫy, nói không hết được về xinh đẹp động lòng người.

Nàng là nghĩa nữ của Đồng Trắc, tên là Điều Thuyền. Vừa rồi chính nàng đã hô lên "Dừng tay".

Người thấp hơn chỉ khoảng mười hai tuổi, dáng người còn chưa có phát dục, chỉ là một tiểu la ly. La ly này mặc một bộ giáp đen, trên lưng đeo một thanh Phương Thiên Họa kích. Bởi vì vóc dáng của nàng thấp bé, họa kích lại quá dài khiến cho thanh kích từ đầu vai của nàng vươn dài ra, dường như còn cao gấp đôi nàng. Nhưng bộ dạng buồn cười này cũng không làm cho người ta cảm thấy nàng ngây thơ đáng yêu, bởi vì trên người nàng mơ hồ lộ ra một luồng sát khí, phối hợp với bộ giáp màu đen khiến cho người ta cảm giác được sự uy phong lẫm lẫm của nàng.

La ly uy phong này cũng không thể nói là đẹp, nhưng khuôn mặt cũng coi như là tinh tế. Có điều về mặt nàng lãnh đạm, không vui không buồn.

Nàng cũng là nghĩa nữ của Đồng Trắc, tên là Lữ Bố.

Điều Thuyền mở miệng nói: "Nghĩa mẫu, người ngang nhiên muốn giết hoàng thượng? Làm một người bất trung bất nghĩa sao? Hải nhi không thể đồng ý với người được!"

Lữ Bố ở bên cạnh cũng lạnh lùng thốt lên: "Tỷ tỷ không đồng ý, ta cũng không đồng ý!"

Đồng Trắc nhìn thấy hai nghĩa nữ của mình chạy vào trong điện, trong lòng có một chút không thoải mái. Nàng biết rõ hai người này đều có ý phản đối, cho nên lúc giết hoàng đế mới cố ý không gọi các nàng. Không ngờ các nàng lại tự mình chạy tới đây.

Đồng Trắc nhin không được ngạc nhiên nói: "Ta ở ngoài thành Lạc Dương bố trí hai mươi vạn kỵ binh Tây Lương, dặn bọn hắn không để cho bất cứ ai vào thành. Hai người các ngươi sao lại vào được?"

Điều Thuyền cười ngao nghể nói: "Có võ tướng kỹ của ta ở đây, hai mươi vạn thì sao? Hai trăm vạn cũng chẳng là gì đối với ra."

Đồng Trắc nghiêng đầu suy nghĩ, sau đó cười nói: "Thì ra là vậy. Ở ngoài cửa thành ta lưu lại Hoa Hùng, Lý Giác, Quách Tỷ, Phàn Trù, Từ Vinh... Một đồng đại tướng chạy đi đâu rồi? Ta đã ra nghiêm lệnh tuyệt đối không cho các ngươi vào mà."

Tiểu la ly Lữ Bố tiến về phía trước một bước, một chữ cũng không có nói, chỉ lộ ra sát khí nhe nhẹ trên người.

Đồng Trắc nhìn thoáng qua Lữ Bố, cười nói: "Là ta suy tính không chu toàn. Nếu như ngươi muốn xông vào, đám tướng lĩnh bắt tài kia thật đúng là không có cách bắt ngươi, ha ha! Bây giờ các ngươi đã vào được, nhìn thấy ta muốn giết hoàng đế, các ngươi muốn làm gì? Giết ta giúp đỡ Hán thất?"

Điều Thuyền cười ngao nghể nói: "Đúng là chúng ta muốn giết ngươi, giúp đỡ Hán thất! Muội muội, lên!"

Lữ Bố lại tiến về phía trước một bước, đầu khí mãnh liệt từ trong thân thể nhỏ bé của nàng phát ra. Đầu khí này như thực chất, thổi bay mọi thứ ở trong đại điện hoàng cung, khiến cho toàn bộ đồ vật đều đổ trái đổ phải.

Phương Thiên Họa kích dài một trượng hai từ trên lưng của Lữ Bố bay lên, giống như có người điều khiển tự động rơi vào trong tay Lữ Bố.

"Chết đi, quốc tặc Đồng Trác!" Điều Thuyền nhẹ quát một tiếng, chỉ tay về phía Đồng Trác. Cùng lúc đó, Lữ Bố đã giơ cao Phương Thiên Họa kích quét về phía Đồng Trác...

Nhưng Đồng Trác cũng không sợ hãi. Trên người nàng nhấp nháy lam quang, hai chữ lớn màu lam nhảy ra: "Soán quốc". Trong khoảnh khắc hai chữ này tỏa ra ánh sáng màu lam bao trùm lên Điều Thuyền và Lữ Bố. Phương Thiên Họa kích trên tay Lữ Bố ngừng lại, nàng rõ ràng đã ngừng tiến công.

Trong nháy mắt sau đó!

"Hoàng thượng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!" Điều Thuyền và Lữ Bố bỗng nhiên quỳ xuống, hướng về Đồng Trác xưng thần.

"Ha ha ha ha ha!" Đồng Trác điên cuồng cười: "Võ tướng kỹ mạnh nhất thiên hạ này không phải cái gì màu vàng, màu ám kim, mà là võ tướng kỹ màu lam 'Soán quốc' của ta. Ha ha ha, bất cứ ai ở trước mặt của ta, đều chỉ có thể cúi đầu xưng thần, không người có thể chống cự với ta."

Đồng Trác cười một hồi, đột nhiên nhớ tới mình còn chưa giết Hán Hiến Đế Lưu Hiệp. Nàng quay đầu lại, lúc này Lưu Hiệp vốn co rúm người trong một góc hoàng cung đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

"A? Tên nam nhân vô dụng này dám thừa dịp lúc ta đối phó với Điều Thuyền và Lữ Bố để chạy trốn ư." Đồng Trác giận dữ, nàng quát to với Điều Thuyền và Lữ Bố: "Chúng nữ nhi, mau tìm Hán Hiến Đế Lưu Hiệp ra đây cho ta. Cho dù có phải lật tung cả thành Lạc Dương này cũng phải lấy được Truyền quốc ngọc tỷ về!"

Tâm trí của Điều Thuyền và Lữ Bố đã bị khống chế. Ở trong mắt của các nàng hiện tại Đồng Trác mới là hoàng đế, mà ngược lại Lưu Hiệp lại biến thành một tên gian tặc.

La ly giáp đen Lữ Bố nhắc Phương Thiên Họa kích dài gấp đôi mình lên, đi theo sau lưng Điều Thuyền, chậm rãi ra khỏi hoàng cung.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Hịch Văn Thảo Động

Mấy ngày sau, ở Trác huyện!

Tôn Vũ xách theo mấy miếng thịt heo, chậm rãi đi từ chợ về nhà. Gần đây hắn đến chợ rất nhiều lần, nhưng không có một lần nào gặp được cô nàng bán thịt heo Trương Phi.

Trong lòng Tôn Vũ thở dài: "Chắc, cũng không biết ba cô nàng không đáng tin cậy này đang lạc đường ở đâu nữa. Thật có chút nhớ các nàng!"

Lúc này, Triệu Vân đi theo sau lưng Tôn Vũ nghiêng đầu nói: "Ồ, đã lâu không gặp đại tỷ tỷ tặng ta giầy rom và bánh bao rồi. Đại tỷ tỷ kia tên là gì nhỉ? Hình như là... Lưu... Bị!"

Tôn Vũ lạnh người, xoa đầu Triệu Vân nói: "Tử Long, sau này ngươi muốn học ai cũng được, chỉ duy nhất không được học ba tỷ tỷ kia. Ba người đó đều không đáng tin cậy."

Triệu Vân nghiêng đầu nói: "Vì sao? Ta thấy Lưu Bị tỷ tỷ đối xử với ta rất tốt mà. Sau này Tử Long muốn giống như nàng."

Ặc, ta bỏ cuộc. Tôn Vũ buồn phiền kéo bàn tay nhỏ của Triệu Vân, nói: "Cái bộ dạng nũng nịu của nàng, ngươi tuyệt đối không được học. Buổi tối hôm nay ngươi phải luyện thêm hai trăm lần đâm thẳng, hai trăm lần vung thương."

"Á? Nhiều như vậy sao...!" Triệu Vân buồn rầu bĩu cái miệng nhỏ nhắn lên.

Kể từ sau khi Tôn Vũ biết Triệu Vân muốn sử dụng võ tướng kỹ phải đạt thành ba điều kiện, hắn luôn cố gắng làm thí nghiệm. Ví dụ như bạch mã, ngân giáp, trường thương, hắn đưa ba món này cho Triệu Vân sử dụng, kết quả Triệu Vân vẫn không xuất ra được võ tướng kỹ. Lại ví dụ như làm cho nàng ăn no cơm, ngủ thoải mái... Hầu như tất cả phương pháp hắn có thể nghĩ ra cũng đều đã thử qua vài lần nhưng Triệu Vân vẫn không có phản ứng.

gi.

Xem ra muốn giải ba lớp gông xiềng của Triệu Vân không phải là chuyện dễ dàng.

Hai người mang theo thịt heo trở về nhà, liền thấy hai tỷ muội Công Tôn đang ngồi trong sân. Vốn Công Tôn Việt phải trở về Bắc Bình, nhưng sau lần làm thí nghiệm kia nàng lại không đi nữa, chỉ lệnh Nghiêm Cương quay về Bắc Bình, hai tỷ muội cùng ở lại trong nhà Tôn Vũ. Nữ nhân trong cái thế giới này so với nữ nhân của thế giới mà Tôn Vũ đã từng biết kia không biết phóng khoáng hơn bao nhiêu lần.

Tôn Vũ vừa đi vào trong sân, bỗng nghe được tiếng hai tỷ muội đồng thanh nói: "Tâm Chân, cơ hội để xuôi nam tìm kiếm Hoa Đà đã tới rồi!"

Tôn Vũ kỳ quái hỏi: "Chúng ta không phải đã thương lượng, quyết định không vội vàng xuôi nam rồi mà?"

Hóa ra những ngày gần đây bọn họ thương lượng đi thương lượng lại, đều thấy được lúc này xuôi nam tìm kiếm Hoa Đà là một việc rất ngốc nghếch. Trước tiên cứ ở lại Bắc Bình, sau đó để cho mạng lưới tình báo của Công Tôn gia đi tìm Hoa Đà, sau khi tìm được mới xuất phát đến đó. Nếu không cứ đi tìm lung tung thì đến bao giờ mới tìm được Hoa Đà? Hơn nữa lúc đó vì bọn họ đã đi xa khỏi mạng lưới tình báo nên việc tìm kiếm càng trở nên khó khăn hơn.

Hôm nay không biết trời nổi gió gì mà lại để cho hai tỷ muội Công Tôn cùng nói cơ hội xuôi nam đến.

Tôn Vũ vội hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì?"

Sắc mặt Công Tôn Toàn sắc mặt ngưng trọng. Nàng lấy ra một phong thư, đưa cho Tôn Vũ nói: "Đã xảy ra chuyện lớn rồi. Đồng Trác soạn quốc, hoàng thượng trốn khỏi Lạc Dương, hiện tại sinh tử chưa biết. Mấy ngày trước Đồng Trác đã xưng đế, hơn nữa còn sửa lại niên hiệu."

"Sao?" Tôn Vũ chấn động. Tam quốc trong thế giới kia của ta không có tình tiết này....

Tôn Vũ vội hỏi: "Nàng tự xưng đế gì? Sửa lại niên hiệu là gì?"

Công Tôn Toàn thở dài, nói: "Nàng tự xưng là Ma Nữ Hoàng Đế, sửa quốc hiệu thành "Ma", niên hiệu thành Phùng Ma nguyên niên."

"Phùng Ma nguyên niên?" Trong lòng Tôn Vũ run lên, không ổn, cái thế giới này... điên rồi. Trước kia là Trung Bình nguyên niên, ta còn có thể ước đoán thành công nguyên năm 184. Bây giờ lại thành Phùng Ma nguyên niên, ta phải tìm thứ gì để so sánh?

Nhuyễn muội tử Công Tôn Toàn lại chỉ vào thư nói: "Tình huống bây giờ rất phức tạp. Sau khi Đồng Trác xưng đế, phát ra hịch văn cho các chư hầu trong thiên hạ, yêu cầu tất cả mọi người nhận nàng làm hoàng đế, hướng nàng xưng thần. Nếu không nàng sẽ hưng binh thảo phạt bọn họ."

Tôn Vũ kinh sợ, cái thế giới này quả nhiên điên rồi. Hắn vội la lên: "Nhuyễn... Bá Khuê, Công Tôn gia chúng ta định thế nào? Hướng nàng xưng thần, hay là liều mạng với nàng?"

Công Tôn Toàn nghe được Tôn Vũ nói "Công Tôn gia chúng ta" trong lòng liền trở nên ảm áp. Nàng ôn nhu nói: "Xưng thần là tuyệt đối không thể, ta chết cũng không xưng thần với quốc tặc. Nhưng nếu cùng với nàng liều mạng... chỉ sợ Công Tôn gia chúng ta không có đủ thực lực đó. Tổng binh lực của Công Tôn gia chúng ta chỉ có 5 vạn, mà Đồng Trác lại có hơn hai mươi vạn thiết kỵ Tây Lương, Công Tôn gia chúng ta không phải là đối thủ của nàng. Tâm Chân... Theo người chúng ta nên làm gì bây giờ?"

Chuyện này... phải xử lý làm sao? Tôn Vũ nghĩ thầm, liệu có thể trông chờ vào Vương Doãn ra tay, phái Điều Thuyền đi mê hoặc Lữ Bố, dùng liên hoàn kế giết chết Đồng Trác hay không? Ặc... Có lẽ là không được. Lữ Bố trong thế giới này hẳn là nữ nhân. Vậy thì... Có thể trông cậy được vào liên minh quân phản Đồng Trác không?

Tôn Vũ nghĩ nửa ngày, thở dài: "Bá Khuê, nếu như Công Tôn gia của chúng ta đánh không lại Đồng Trác, lại không muốn xưng thần với Đồng Trác, vậy chỉ có một biện pháp duy nhất, đó là tổ chức liên minh quân phản Đồng Trác. Tập hợp lực lượng của tất cả các chư hầu trong thiên hạ cùng nhau đồng lòng đối kháng với Đồng Trác."

Công Tôn Toàn nghe xong, vui vẻ nói: "Phương pháp này không tồi, ta thật sự không muốn xưng thần với Đồng Trác. Phùng Ma nguyên niên, cái tên này thật khó nghe.... Tại sao nàng không đổi thành Đào Hoa nguyên niên, Dương Liễu nguyên niên, Phiêu Tuyết nguyên niên... Nếu như nàng đổi niên hiệu thành như vậy, ta có thể cân nhắc lại."

Phụt! Tôn Vũ thiếu chút nữa hộc máu ngã xuống đất. Nhuyễn muội tử của ta, người không muốn xưng thần lại là vì quốc hiệu của người ta quá khó nghe. Ta không muốn theo chủ công không đáng tin cậy như vậy nha....

Công Tôn Toàn vỗ bàn, lớn tiếng nói: "Người đâu, cầm giấy bút ra đây. Ta muốn viết hịch văn cho tất cả chư hầu trong thiên hạ, hiệu triệu mọi người tạo thành..."

Tôn Vũ liền nhắc nhở: "Tạo thành liên minh quân phản Đồng Trác."

Nhuyễn muội tử cười nói: "Đúng, tạo thành liên minh quân phản Đồng Trác, cùng nhau thảo phạt Đồng Trác! Thế nhưng ta chưa từng viết hịch văn, làm sao bây giờ?"

Tôn Vũ cười khò một tiếng nói: "Ta đọc, người viết đi."

Hắn thấp giọng ta lệnh cho NM01: "Làm một bản hịch văn thảo Đồng cho ta."

NM01 được lệnh, lập tức tìm được một bản hịch văn ở trong kho dữ liệu đọc ở bên tai Tôn Vũ. Tôn Vũ vô thức đọc theo NM01: "Toàn dùng đại nghĩa bá cáo thiên hạ: Tặc thần Đồng Trác, lừa đất dối trời, giết vua phá nước; ô uế chốn cung cấm, giết hại kẻ dân lành; bạo ngược bắt nạt, tội ác chất chồng! Nay phụng mệnh chiếu của thiên tử, hợp quân nghĩa binh sẽ quét sạch cả Hoa Hạ, tiêu trừ mọi quân hung bạo. Rất mong các người đều dấy nghĩa binh cùng hã lòng công phần công phần để giúp vua cứu chúng. Hịch này đến nơi, lập tức thi hành." *

Tôn Vũ một bên đọc, Nhuyễn Muội Tử một bên ghi. Sau khi viết xong nàng đắc ý nhìn một lần, đưa cho Tôn Vũ nói: "Tâm Chân, người xem chữ ta viết được không?"

Tôn Vũ cảm lên nhìn. Ô, sao mà quen mắt vậy.... NM01 nhắc nhở bên tai hắn: "Chủ nhân, bản hịch văn này là ta sao chép bản hịch văn thảo Đồng của Tào Tháo. Chỉ sửa lại chữ thứ nhất, đem chữ Tháo đổi thành chữ Toàn."

Ặc, sao lại đùa bọn như thế? Tôn Vũ đổi mò hỏi, gật đầu với nhuyễn muội tử nói: "Viết rất tốt! Rất có khí thế!"

Được Tôn Vũ khen, Công Tôn Toàn mừng rỡ. Nàng lập tức cười hi hi gọi một quan văn tới: "Đem hịch văn này sao chép thành mấy chục bản, phát khắp thiên hạ..."

Bản hịch văn thảo Đồng của Công Tôn Toàn được truyền khắp từ bắc đến nam. Chỉ trong một ngày hịch văn đã đến Nam Bì. Viên Thiệu tuy luôn luôn không đi cùng đường với Công Tôn Toàn, nhưng nàng muốn mượn cơ hội này dương oai thiên hạ, cũng đáp ứng hịch văn của Công Tôn Toàn, phát binh gần mười vạn hướng về thành Lạc Dương.

Sau đó hịch văn truyền về hướng về phía nam, trên đường đi chưa hề không ai không đồng ý xuất binh.

Cuối cùng người mang tin tức đã đến Trần Lưu, đem hịch văn thảo Đồng đưa vào trong phủ của Tào Tháo. Meo meo mắt Tào Tháo đang ở trong sân vui đùa viết cái gì đó, nghe nói Công Tôn Toàn đưa hịch văn tới tới, Tào Tháo tò mò nhận lấy mở ra xem.

Vừa mở ra xem, Tào Tháo lập tức giận dữ, ném cây bút trên tay đi, nói: "Được lắm! Nữ nhân xấu xa Công Tôn Toàn này, dám đoạt danh tiếng của ta." Hóa ra Tào Tháo cũng đang viết hịch văn, nội dung ở trong đó giống hệt của Công Tôn Toàn, chỉ khác ở chỗ chữ thứ nhất là Tháo chứ không phải là Toàn.

Trong đời Tào Tháo yêu nhất là sự nổi bật. Lần này Đồng Trác soán quốc, sau khi nàng biết tin tức liền mừng rỡ. Mấy ngày qua nàng liên tục vắt óc suy nghĩ nên viết ra một bản hịch văn trắng lè như thế nào để nổi tiếng khắp thiên hạ đây. Không ngờ hịch văn vừa mới viết xong, mực nước còn chưa khô thì bản hịch văn của Công Tôn Toàn đã đưa tới trước. Hơn nữa... lại còn giống hệt bản hịch văn của mình.

Thật khinh người quá đáng! Dám đoạt danh tiếng của ta, đây chính là dịp nổi danh thiên hạ nha... Tào Tháo quát ra phía bên ngoài sân: "Có ai không, gọi Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng, Vu Cấm, Lý Điển... Khởi binh! Chúng ta đi thảo Đồng Trác! Hừ, đem Đồng Trác cộng thêm Công Tôn Toàn cùng một chỗ đánh cho đến chết!"

Bên trên là bản dịch của Phan Kế Bính – Bùi Kỷ.

Nguyên văn:

"Toàn đáng can đĩ đại nghĩa bá cáo thiên hạ: đồng trác khi thiên võng địa, diệt quốc thí quân; uế loạn cung cấm, tàn hại sinh linh; lang lè bắt nạt, tội ác sung tích! Kim phụng thiên tử mệnh chiếu, đại tập nghĩa binh, thế dục tảo thanh hoa hạ, tiêu lục quần hung. Vọng hưng nghĩa sư, cộng tiết công phần; phò trợ vương thất, chứng cứu lễ dân. Hịch văn đáo nhất, khả tốc phụng hành!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 57: Thảm Kịch Của Nhà Trương Bạch Kỳ

Công Tôn Toàn phát ra hịch văn thảo tặc làm thiên hạ chấn động, mười tám lộ chư hầu liền khởi binh hưởng ứng. Trao đổi qua thư tín, mọi người quyết định trước tiên tới chỗ của Tào Tháo là Trần Lưu để tập kết, hợp binh thảo phạt Đồng Trác.

Thiên hạ bắt đầu nổi sóng, không bao lâu nữa sẽ có một trận đại chiến.

Tôn Vũ theo đào lên hai lăm cân hoàng kim mình chôn trong nhà. Hắn gói ghém cẩn thận bỏ vào trong một chiếc xe ngựa. Đây chính là tiền thuốc men

chuẩn bị khi gặp Hoa Đà, phải thật cẩn thận. Tuy rằng hắn có thể tìm nhuyễn muội tử đòi tiền dùng, nhưng nam nhân mà dùng tiền của nữ nhân thì không ổn, có cảm giác như đang đào mồ. Tự mình kiếm tiền để sử dụng vẫn an tâm hơn.

Lúc này mười tám lộ chư hầu cùng thảo phạt Đông Trác, Tôn Vũ quyết định mượn cơ hội này đi về phía nam tìm kiếm Hoa Đà. Hơn nữa khi các lộ chư hầu tụ tập lại thì tin tức cũng dễ tìm hiểu hơn, nói không chừng sẽ có một lộ chư hầu biết Hoa Đà đang ở đâu. Hơn nữa đi theo đại quân Công Tôn gia về hướng nam có vẻ an toàn hơn, thứ hai là không phải dùng tiền của mình đi mua ngựa mua xe, giảm bớt không ít chi phí.

Không có cơ hội nào để tìm kiếm Hoa Đà tốt hơn thế này!

Về chuyện thắng bại của liên minh quân thảo Đông lần này Tôn Vũ chẳng có chút lo lắng nào. Mười tám lộ chư hầu mang theo thủ hạ lương tướng như mây, muốn đánh bại Đông Trác còn không phải là chuyện nhỏ ư? Ở thế giới kia của mình, Đông Trác bị đánh đến nỗi phải dời đô về Trường An, cho nên trận này hẳn là không có gì khó khăn. Mình đi theo chiếm ngưỡng một chút võ tướng kỹ của anh hùng thiên hạ cũng là việc vui.

Tôn Vũ thu dọn xong chút vàng ít ỏi của mình, lại đưa Triệu Vân và Trương Bạch Kỳ cùng lên xe.

Nhà cũ của Trương Bạch Kỳ ở Cự Lộc. Tôn Vũ dự định khi xuôi phía nam lúc ngang qua Cự Lộc sẽ thuận tiện để Trương Bạch Kỳ trở về cố hương. Cô nàng này thực ôn nhu uyển chuyển, giống như một tiểu cô nương nhà bên. Loại nữ nhân này không phải là đối tượng để “Thái bình yêu thuật” bám vào. Về sau tìm một nữ nhân thích tạo phản cho nó, nó sẽ không cướp đi lý trí của chủ nhân.

Trong lòng Tôn Vũ thậm chí trộm nghĩ tìm một người nghe lời mình, cho nàng khống chế “Thái bình yêu thuật”. Vậy thì mình liền có được một thuộc hạ cấp ám kim có thể phóng sấm sét đầy trời, oai phong biết bao.

Nhìn vẻ mặt hăm hiên rõ ràng của Tôn Vũ lúc ôm vàng, Công Tôn Việt nhìn không được. Nàng cười con ngựa trắng, từ phía xa lớn tiếng nói: “Tầm Chân, làm gì mà ngươi luôn nhìn chăm chăm vào chút tiền này. Công Tôn gia chúng ta có rất nhiều tiền người lại không chịu dùng!”

“Không được...” Tôn Vũ nghiêm túc nói: “Ở thôn Bắc Kinh của chúng ta, nam nhân không thể dùng tiền nữ nhân, nếu không sẽ bị coi là ăn bám, là đào mồ, cả đời không thể ngẩng đầu lên được. Ta chỉ có thể tiêu tiền của mình! Đương nhiên đi theo quân đội cùng ăn uống thì không tính. Cái này gọi là ăn cơm nhà nước, không coi là ăn bám.”

“Thật không hiểu nổi mấy cái phép tắc quái quỷ ở chỗ người.” Công Tôn Việt tức giận nói: “Ở đây đều là nữ nhân nuôi gia đình.”

Đồ mồ hôi! Tôn Vũ hét hồn, chạy nhanh trốn vào trong xe.

Lúc này nhuyễn muội tử Công Tôn Toàn cũng đã chuẩn bị xong, từ trong phòng đi ra. Nàng mặc giáp bạc, khoác áo choàng trắng, trên đỉnh mũ cầm một chiếc lông vũ màu trắng, lưng đeo thiết mâu. Tư thế thật oai hùng hiên ngang! Có điều vẻ mặt nàng luôn thẹn thùng xấu hổ không có chút tương xứng nào với bề ngoài của nàng.

Công Tôn Toàn mỉm cười nói: “Nhị muội, trận này người không nên đi. Anh hùng thiên hạ cùng tụ tập một chỗ, cho dù võ tướng kỹ lam sắc của tỷ tỷ cũng chẳng là gì, ‘Bạch mã’ màu đỏ của người lại càng không có đất dụng võ. Người giúp tỷ tỷ bảo vệ Bắc Bình cho tốt. Ở Hoàn lúc nào cũng có khả năng đột kích, chúng ta không thể đi hết về phía nam.”

“Nhưng ta muốn theo Tầm Chân đi xem hắn chữa bệnh.” Công Tôn Việt chu cái miệng nhỏ nhắn lên.

“Ngaoan, nghe lời ta! Hoa Đà chưa chắc đã tìm được đâu.” Công Tôn Toàn ôn nhu nhìn nàng.

Lúc này đại quân Công Tôn gia từ Bắc Bình tới đã tập kết xong. Năm ngàn bạch mã nghĩa quân, một vạn bộ binh, tổng cộng một vạn năm ngàn quân, chiếm một phần ba lực lượng của Công Tôn gia. Những người này theo Công Tôn Toàn tới phía nam thảo phạt nghịch tặc Đông Trác, binh lực còn lại trấn thủ tại U châu do Công Tôn Việt suất lĩnh để phòng ngừa quân Ô Hoàn.

Diên Dực, Nghiêm Cương đều ở lại nhà. Công Tôn Toàn dẫn theo Tôn Vũ xuôi nam. Đây đều là ý kiến của Tôn Vũ. Dù sao mười tám lộ chư hầu tụ tập, đến lúc đó mãnh tướng như mây, thủ hạ của Công Tôn Toàn có vài võ tướng trung cấp màu đỏ sẽ không dùng đến, đỡ bị người cười nhạo.

Đại quân chậm rãi di chuyển. Năm ngàn bạch mã nghĩa quân ở phía trước, một vạn bộ binh ở phía sau, để một chiếc xe tám ngựa kéo đặt ở giữa. Công Tôn Toàn, Tôn Vũ, Triệu Vân, Trương Bạch Kỳ yên vị ở trong xe, từ từ đi về phía nam.

Bởi vì Tôn Vũ tính tiện đường đưa Trương Bạch Kỳ về nhà cho nên đại quân cố ý lựa chọn đi ngang qua huyện Cự Lộc.

“Trương cô nương, nhà của người có bao nhiêu thân nhân?” Trên xe ngựa, Tôn Vũ tán gẫu với Trương Bạch Kỳ.

Trương Bạch Kỳ khẽ cười nói: “Có phụ thân, mẫu thân, cậu... Tổng cộng hơn ba mươi người. Nhà chúng ta cũng coi như có chút của cải, có trăm mẫu ruộng tốt.”

Tôn Vũ trong lòng trầm nghĩ: thời kì này người có tư cách đọc sách, trong nhà khẳng định là có tiền. Người nghèo làm gì có tiền đọc sách.

Hôm nay đại quân đã đến trấn Cự Lộc. Chỉ thấy Cự Lộc là một tòa thành nhỏ nhìn thật thảm thương. Cửa thành đổ nát, binh lính thủ thành ủ rũ, có vẻ tinh thần họ rất rệu rã.

Đại quân thông báo một tiếng, xuất ra cờ hiệu của Công Tôn gia, dễ dàng tiến vào thành. Cảnh tượng trong trấn Cự Lộc như ngày tận thế tận thế, phòng

ốc xập xệ, rất nhiều nhà bị đốt cháy một nửa, còn có rất nhiều nhà tranh bị đổ sập hoàn toàn. Người đi lại trên đường rất thưa thớt. Tình thoảng mấy người đi trên đường nhìn trước nhìn sau, có vẻ vô cùng cẩn thận.

Tôn vũ lấy làm lạ, nhìn không được hỏi Trương Bạch Kỳ: “Trương cô nương, trấn Cự Lộc của các người vốn là như vậy sao?”

Về mặt Trương Bạch Kỳ thê lương. Nàng vội la lên: “Không phải, nơi này vốn là một địa phương phồn hoa náo nhiệt. Làm sao lại biến thành như thế này? Ta muốn nhanh về nhà, hỏi mẫu thân một chút.”

Công Tôn Toàn gọi một tên lính liên lạc tới, lệnh cho hắn đi tìm huyện lệnh hỏi: “Trấn Cự Lộc làm sao lại biến thành như vậy?”

Chỉ chốc lát sau lính liên lạc trở về đưa tin: “Chủ công, Cự Lộc vốn vô cùng phồn hoa, nhưng nửa năm trước Thiên công tướng quân Trương Giác tụ tập dân chúng khởi nghĩa, lập nên quân Hoàng Cân, quan quân nhiều lần bao vây tiêu trừ dần tới trấn Cự Lộc tan hoang thế này. Cho dù là hiện tại Cự Lộc cũng không phải chỗ thái bình, còn có một lượng lớn giặc Hoàng Cân ẩn nấp trên các ngọn núi gần chỗ này. Bọn chúng không dám tới thị trấn làm loạn, nhưng thường xuyên đánh cướp các thôn xóm nhỏ quanh đây. Cư dân ở nơi này khổ không nói nổi.”

Công Tôn toàn và Tôn Vũ cùng “A” một tiếng, vẻ mặt rất nghiêm trọng.

Triệu Vân lại nói: “Những người kia còn có cơm ăn không? Có đói bụng không? Từ Long chính là bởi vì trong nhà bị cường đạo đến cướp cho nên cha mẹ nuôi không nổi ta, đành phải bỏ ta đi...”

“Ngaoan, tiên sinh sẽ không bỏ người đâu.” Tôn vũ sờ đầu Triệu Vân nói: “Không nên nhớ không vui chuyện.”

Trương Bạch Kỳ ở bên cạnh nghe lời nói của lính liên lạc liền hoảng hốt. Nàng vội la lên: “Nhà của ta... Cha mẹ của ta...”

Tôn vũ thở dài, nghĩ thầm: Nhà của người là phú hộ, nằm trong vòng khởi nghĩa Hoàng Cân và quan quân bao vây tiêu trừ làm sao có thể bình yên vô sự?

Hắn vội vàng kêu xe phu đi theo chỉ dẫn của Trương Bạch Kỳ hướng về một góc thị trấn. Không bao lâu, xe ngựa đi tới trước một ngọn núi nhỏ vắng lặng. Trên núi có một tòa nhà thật lớn, xem ra chính là Trương gia.

Tôn Vũ nhìn từ phía xa. Cửa lớn đã không cánh mà bay. Trên nóc nhà và mái cong còn có thể nhìn thấy rất nhiều mũi tên cắm vào... Đại viện này... xem ra đã trải qua một trận đại chiến. Chỉ sợ người bên trong đều lạnh ít dữ nhiều.

Trương Bạch Kỳ nhảy xuống xe ngựa, vội vã chạy vào nhà. Đám người Tôn Vũ chạy theo ở phía sau.

Chỉ thấy trong sân mọc đầy cỏ hoang, chung quanh vương vãi những đoạn gãy trúc. Hiển nhiên là trúc thương gãy rơi lại, đầu thương đã bị người ta lấy đi, vì thế chỉ để lại cán thương ở trong này.

Các phòng trong nhà đều mở cửa, trên cửa còn có vết đao chém, lửa thiêu. Có cánh cửa rõ ràng bị chém thành hai nửa. Về phần cửa sổ thì tất cả đều bị đập nát.

Hiển nhiên nơi này từ lâu đã không có người...

Về mặt Trương Bạch Kỳ càng ngày càng tái nhợt. Nàng tiến vào hậu viện, chỉ thấy trong hậu viện có một đống xương người. Xương người bị xếp thành một đống, dễ thấy là sau khi chết bị người ta quăng vào cùng một chỗ, sau đó biến thành bạch cốt. Có mấy bộ xương còn mặc quần áo, nhưng quần áo đều có màu đỏ sẫm...

Trương Bạch Kỳ nhìn vài bộ quần áo kia, thì thào nói: “Cha, mẹ...” Sau đó nàng sụp xuống, hôn mê bất tỉnh.

Ôi! Thảm kịch nhân gian! Tôn Vũ thở dài, công Trương Bạch Kỳ ra khỏi tòa nhà đặt lên xe ngựa. Xem ra... mình lại có thêm một nha hoàn. Lại nói tiếp, Trương gia lọt vào tai ương là có quan hệ với Trương Bạch Kỳ. Nàng bị chỉ bảo “Thái bình yếu thuật” không chế biến thành Trương Giác phát động khởi nghĩa Hoàng Cân, mới đưa huyện Cự Lộc vào vòng binh đao chiến hỏa.

Cô nàng này cũng thật đáng thương! Tôn vũ nghĩ thầm: đời này cũng đừng cho Trương Bạch Kỳ biết là chính nàng biến thân thành Trương Giác phát động khởi nghĩa Hoàng Cân, nếu không nàng nhất định sẽ bị điên.

Ngày thứ hai, Trương Bạch kỳ từ từ tỉnh dậy. Tôn Vũ, Công Tôn Toàn, Triệu Vân giúp đỡ Trương Bạch Kỳ chôn thân nhân, dựng phần mộ cho bọn họ, sau đó liền hóa thiêu Trương phu.

Trương Bạch Kỳ không còn nhà để về, đành phải đi theo Tôn Vũ, cùng Triệu Vân làm nha hoàn của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 58: Liên Minh Quân Phản Động Trác

Lại đi thêm vài ngày, đại quân cuối cùng cũng đến Trần Lưu.

Xung quanh Trần Lưu đã có vô số quân doanh được dựng lên. Những dãy lều trướng tầng tầng lớp lớp như kéo dài tới tận cuối chân trời, mắt thường không thể nhìn thấy hết được. Một mảng đông nghìn nghịt bày ra trước mặt, không biết đạo quân này lớn đến chừng nào.

Công Tôn Toàn thấp giọng nói: "Xem ra mười tám lộ chư hầu đều tới rồi. Có thể chúng ta là nhóm cuối cùng."

Tôn Vũ gật đầu nói: "Chuyện này cũng không khó hiểu, Công Tôn gia chúng ta nằm sát biên giới phía bắc, đương nhiên không nhanh bằng những lộ chư hầu này. Bọn họ đều là ở tại trung nguyên mà."

NM01 bay lên trên cao thu lấy hình ảnh binh doanh xung quanh Trần Lưu, sau đó quay trở về báo cáo: "Chủ nhân, nơi đây ít nhất cũng có bốn mươi vạn đại quân. Bởi vì rất nhiều binh sĩ đang ở trong các doanh trướng nên ta không thể thống kê ra con số chính xác."

Tôn Vũ nhún vai nói: "Người không cần đếm đầu. Lát nữa sẽ có người phụ trách thống kê. Ta nghĩ... Viên Thiệu hẳn là rất thích làm chuyện này."

Công Tôn Toàn lưu đại quân lại ngoài thành, dẫn binh sĩ bảo vệ cẩn thận Triệu Vân, Trương Bạch Kỳ. Sau đó nàng cùng Tôn Vũ mang theo hơn mười hộ vệ chậm rãi tiến vào Trần Lưu.

Meo meo mắt Tào Tháo sớm đã nhận được tin, nàng tự mình ra nghênh đón. Chỉ thấy nàng vẫn mặc một bộ áo giáp kim sắc, y phục bên trong cũng có năm màu rực rỡ. Nàng đứng trước hai quân, ánh sáng lóa mắt bắn ra bốn phía. Nàng vẫn luôn ghi hận việc Công Tôn Toàn đoạt danh tiếng của nàng, nhưng trên mặt không có chút biểu hiện gì, cười hi hi nói: "Bạch mã tướng quân đã tới rồi. Chỉ còn thiếu một lộ quân của người thì liên minh quân phản Động đã tụ tập đông đủ. Mau mời vào!"

Nói xong Tào Tháo nhìn thoáng qua Tôn Vũ bên người Công Tôn Toàn, cười nói: "Tôn tướng quân cũng tới rồi? Hi hi, rất tốt."

Rất tốt cái gì hả? Tôn Vũ trong lòng thầm oán: nghĩ đến Tào Tháo âm hiểm xảo trá trong thế giới kia, ta không rét mà run. Nhìn thấy meo meo mắt nhà người trong lòng ta lại phát lạnh.

Công Tôn Toàn sóng vai với Tào Tháo tiến vào trong thành.

Tào Tháo cười hi hi nói: "Công Tôn tướng quân, lần này người viết hịch văn thảo tặc rất hay đó!" Nàng trong lòng thầm nghĩ, lại có thể giống như đúc với bản của ta, chuyện này không hỏi rõ rang thì ta ăn ngủ không yên.

Công Tôn Toàn đỏ hồng mặt nói: "Thực ra không phải ta làm, là Tầm Chân... nhà ta viết." Nàng chỉ tay về phía Tôn Vũ, ôn nhu nói: "Tầm Chân nhà ta văn võ song toàn, viết thiên hịch văn đó là chỉ là chuyện nhỏ nhặt thôi."

Đỏ mặt hời! Nhuyễn muội tử, lần này người khoe sai người rồi. Trong lòng Tôn Vũ chảy mồ hôi ròng ròng, thầm nghĩ: bản hịch văn kia là NM01 trực tiếp sao chép hịch văn của Tào Tháo. Người khen ta trước mặt Tào Tháo thế này... không phải trước mặt tác giả khen sách lậu hay sao? Chuyện này... Chuyện này thật quá làm ta toát mồ hôi rồi.

Tào Tháo nghe Công Tôn Toàn nói thế, đôi meo meo mắt câu hồn đoạt phách nhìn về phía Tôn Vũ, ôn ền nói: "Ồ! Thì ra là do Tầm Chân tiên sinh viết. Tiên sinh thực sự là một người đại tài!" Nàng trong lòng thầm mắng: cơ hội để lão nương nổi bật ngang nhiên bị một người nam nhân đoạt đi. Muốn chết hả? Đồ ác tâm nhà người, lão nương nhất định sẽ cho người sáng mắt ra.

Tôn Vũ cười khỏ một tiếng. Thầm rồi, tác giả đã phát hiện ra ta đi in sách lậu. Còn gì mặt mũi của ta... Tranh thủ đi vào trong thì hơn. Hắn vội vàng nói với Tào Tháo: "Tào tướng quân quá khen, ta không dám nhận. Trình độ viết hịch văn của ta so với Tào tướng quân còn xa mới bằng."

Tào Tháo trong lòng hừ lạnh một tiếng, thầm nghĩ: viết giống như đúc với ta còn nói không bằng, giả bộ khiêm tốn quá đi. Tên hỗn đản này, lão nương nhất định phải cho người nếm mùi đau khổ. Nên xoay hắn thế nào bây giờ? Để hắn yêu ta, sau đó bỏ rơi hắn, hoặc là đùa giỡn với hắn, làm hắn thêm muốn mà không làm gì được... Ừm, biện pháp này không tồi!

Đôi meo meo mắt của Tào nữ vương híp lại như sợi chỉ. Lòng dạ của nàng rất sâu, tuy trong lòng nghĩ cách hại người thế nào nhưng trên mặt lại nở nụ cười dịu dàng như gió xuân. Công Tôn Toàn hoàn toàn bị nàng lừa gạt. Chỉ có Tôn Vũ bởi vì có chỗ kiêng dè với Tào Tháo trong thế giới kia của mình nên trong lòng vẫn đề phòng meo meo mắt.

Ba người tiến vào thành Trần Lưu. Chỉ thấy thành Trần Lưu vô cùng phồn hoa náo nhiệt. Cửa hiệu san sát mọc hai bên đường. Người dân đi chật trên đường, vẻ mặt mỗi người trên đều tươi sáng, hiển nhiên cuộc sống ở đây rất thoải mái sung túc. Các loại rau dưa, hoa quả, thịt cá bày đầy hai bên đường phố. Tiếng rao hàng ồn ào khắp nơi. Ngựa xe như nước xuôi ngược không ngừng.

Thật là một tòa thành thị phồn hoa. Tôn Vũ than thở trong lòng: Trần Lưu không hổ là sào huyệt của Tào Tháo, nàng cai quản thật tốt. Tào Tháo trong thế giới kia của ta được xưng là năng thần thời trị, gian hùng thời loạn. Xem ra trong thế giới này Tào Tháo cũng là một năng thần.*

Tôn Vũ ngừng đầu lên nhìn. Trên bầu trời Trần Lưu có hai chữ lớn màu lục "An dân" bay lơ lửng. Hiển nhiên là có một vị quan văn sử dụng võ tướng kỹ bao trùm tòa thành này. Thật thú vị!

Tào Tháo theo hướng nhìn của Tôn Vũ, chỉ vào chữ "An dân" trên bầu trời cười nói: "Đó là võ tướng kỹ của thái thú Trần Lưu Trương Mạc. Nàng và ta tuy là quan hệ thuộc cấp nhưng cũng là một người bạn tốt của ta."

NM01 đưa tin bên tai Tôn Vũ: "Trương Mạc, một trong những quần hùng thời Hán末, thái thú Trần Lưu, bởi vì Tào Tháo nhậm chức Duyệt châu mục, nên Trương Mạc là thuộc hạ của Tào Tháo. Làm người chính trực, yêu tài trọng nghĩa, có quan hệ sâu đậm với Tào Tháo và Viên Thiệu."

Đi được vài bước, lại có một hàng chữ màu lục bay lên bầu trời. Tôn Vũ nhìn lên, là hai chữ "Hưng thương". Đây có lẽ là một quan văn kỹ thuật đẩy thương nghiệp phát triển. Tào Tháo rất coi trọng dân chính, mấy quan văn đều cùng lúc phóng ra kỹ năng.

Tào Tháo lại chỉ vào "Hưng thương" cười nói: "Đây là võ tướng kỹ của phú thương Vệ Hoảng. Chính nàng là người bỏ vốn trợ giúp ta khôi binh."

Ba người đi vào trung tâm Trần Lưu, chỉ thấy tại đây đã dựng một quân trường thật lớn. Trong trường bày hai hàng bàn. Phía sau bàn phần lớn đã có người ngồi. Sau bọn họ còn có tướng lĩnh tùy tùng. Trong quân trường chật ních người.

Tào Tháo dẫn Công Tôn Toàn đi vào, lớn tiếng nói: "Thái thú Bắc Bình Công Tôn Toàn, lĩnh một vạn năm nghìn quân gia nhập vào liên minh quân phản Đông Trác!"

Những người trong trường nghe lời này liền đứng dậy hành lễ, đồng thời tự báo thân phận.

Tổng cộng có mười tám trấn chư hầu đến, có:

Đệ nhất trấn: Viên Thuật, hậu tướng quân, thái thú Nam Dương.

Đệ nhị trấn: Hàn Phúc, thứ sử Ký Châu.

Đệ tam trấn: Khổng Du, thứ sử Dự Châu.

Đệ tứ trấn: Lưu Đại, thứ sử Duyệt Châu.

Đệ ngũ trấn: Vương Khuông, thái thú quận Hà Nội.

Đệ lục trấn: Trương Mạc, thái thú Trần Lưu.

Đệ thất trấn: Kiều Mạo, thái thú Đông Quận.

Đệ bát trấn: Viên Di, thái thú Sơn Dương.

Đệ cửu trấn: Bào Tín, tướng ở Tế Bắc.

Đệ thập trấn: Khổng Dung, thái thú Bắc Hải.

Đệ thập nhất trấn: Trương Siêu, thái thú Quảng Lăng.

Đệ thập nhị trấn: Đào Khiêm, thứ sử Từ Châu.

Đệ thập tam trấn: Mã Đằng, thái thú Tây Lương.

Đệ thập tứ trấn: Trương Dương, thái thú Thượng Đảng.

Đệ thập ngũ trấn: Tôn Kiên, Ô trình hầu, thái thú Trường Sa.

Đệ thập lục trấn: Viên Thiệu, Kỳ hương hầu, thái thú Bột Hải.

Còn có:

Đệ thập thất trấn: Công Tôn Toàn, thái thú Bắc Bình.

Đệ thập bát trấn: Tào Tháo, Duyệt châu mục.

Công Tôn Toàn đáp lễ từng người một. Những chư hầu này có người mang ba vạn quân, có người mang năm vạn quân. Nhiều nhất chính là Viên Thiệu ở Hà Bắc, suất lĩnh mười vạn binh, quả thực là thế lớn. Công Tôn Toàn chỉ có một vạn năm nghìn người, xem như là một chư hầu có thực lực kém nhất, vì vậy nàng cùng Tôn Vũ ngồi ở chỗ cuối cùng.

Một vị phụ nhân trung niên ngồi trên ghế thủ vị, ước chừng khoảng bốn lăm bốn sáu tuổi. Nàng mặc giáp vàng, đội mũ vàng, khoác áo choàng màu lam,

khí thế thật không tầm thường. Tôn Vũ nghĩ thầm, người này quá nửa chính là Viên Thiệu. Ta còn tưởng rằng nàng là một cô gái xinh đẹp, hóa ra lại là một

phụ nữ trung niên, khục khục.

Chỉ thấy Viên Thiệu mở miệng nói: "Hiện tại trấn chư hầu cuối cùng là Công Tôn tướng quân cũng đến rồi. Chúng ta hãy thương nghị kế sách tiến binh."

Tôn Vũ nghĩ thầm, lúc này hẳn sẽ có một người đi ra đề cử Viên Thiệu làm minh chủ mới đúng?

Vừa nghĩ đến đây, chỉ thấy phía trước có một vị phụ nhân trung niên bước ra, chính là thái thú quận Hà Nội Vương Khuông. Nàng cao giọng nói: "Nay phụng đại nghĩa, tất nhiên phải lập minh chủ. Mọi người nghe theo mệnh lệnh của minh chủ mới có thể thống nhất chỉ huy."

Xi, quả nhiên là cái kiến nghị vô bổ này. Tôn Vũ trong lòng thầm oán.

Lúc này Tào Tháo ngồi ở một bên nhấp nháy cặp meo meo mắt, nghĩ thầm: Nếu luận thực lực đương nhiên chọn Viên Thiệu đứng đầu. Chi bằng ta biết thời biết thế, đứng ra đề cử Viên Thiệu. Vậy có thể nổi bật rồi! Lời nói phải có chút hoa lệ mới biểu thị được oai phong của Tào Mạnh Đức ta. Phải nói như thế nào đây? Ta nên nghĩ sẵn trong đầu, chi bằng nói: "Viên bản sơ bốn đời làm tam công, lại có nhiều thủ hạ, nguyên là con cháu danh tướng nhà Hán, nên tôn làm minh chủ."

Tào Tháo suy nghĩ chu đáo rồi, ngôn từ rất tráng lệ, nhất định mình có thể nổi bật. Vì vậy nàng cười hi hi đứng lên, bộ y giáp sắc sỡ rung rung, vừa muốn mở miệng nói...

Bỗng nhiên phía sau Công Tôn Toàn có một người đứng lên, chính là Tôn Vũ. Tôn Vũ cao giọng nói: "Viên bản sơ bốn đời làm tam công, lại có nhiều thủ hạ, nguyên là con cháu danh tướng nhà Hán, nên tôn làm minh chủ."

Hộc, Tào Tháo thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu. Nàng rên lên trong lòng: "Được lắm! Lại là cái tên Tôn Vũ này, dám đoạt danh tiếng của ta. lời nói cũng giống của ta như đúc. Ta... hặn... người!"

-----o0o-----

*Năng thần: quan giới

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Đào Viên Tam Tỷ Muội Tới

Tôn Vũ xuất đầu lộ diện trước mười tám lộ chư hầu thực ra chỉ là muốn làm quen với bọn họ, sau này để bề hỏi thăm tung tích của Hoa Đà. Hắn không nghĩ tới Tào Tháo ở bên cạnh tức giận đến hộc máu.

Lúc trước Viên Thiệu thấy hắn là bộ hạ của Công Tôn Toàn, Viên gia và Công Tôn gia luôn luôn đối địch với nhau, thấy hắn đứng lên còn tưởng rằng hắn muốn nói lời bất lợi với mình, không ngờ lại tôn mình làm minh chủ. Vì vậy Viên Thiệu nhìn Tôn Vũ rất vừa ý.

Chư hầu trong trường đều nghĩ thầm, Công Tôn gia rõ ràng lại phái một nam nhân đứng ra phát ngôn. Xem ra người này là nam nhân của Công Tôn Toàn, không thì thế nào lại để cho loại người đề tiện này lên tiếng trong một việc trọng yếu như thế?

Tôn Vũ vừa mới ngồi xuống đã nghe Công Tôn Toàn ôn nhu nói: "Tâm Chân, làm sao ngươi biết rõ về Viên Thiệu như vậy?"

Ồi! Thâm rồi! Ta quá kiêu ngạo, thiếu chút nữa đã quên việc này. Tôn Vũ vội giải thích: "Nghe bọn lính nói. Ha ha ha!"

Công Tôn Toàn tuyệt đối không nghi ngờ hắn, dùng ánh mắt nhu tình như nước nhìn hắn.

Lúc này đột nhiên có binh sĩ tiến vào thông báo: "Minh chủ, bên ngoài có ba nữ nhân tự xưng là cái gì đào viên tam tỷ muội, gọi là Lưu Bị, Quan Vũ, Trương Phi. Các nàng nói muốn tới tham gia đội quân cần vương, cùng thảo phạt quốc tặc Đông Trác."

Viên Thiệu nghe vậy tò mò nói: "Lai lịch của ba người này như thế nào?"

Lính liên lạc nói: "Không biết lai lịch ra sao. Nhưng mà... Xem ra... rất không đáng tin cậy." Thì ra lính liên lạc nhìn thấy Lưu Bị yếu điệu ngay cả kiếm cũng không cầm được, Quan Vũ dán râu giả, Trương Phi cầm hồ lô rượu uống nửa say nửa tỉnh, cho là ba người này không đáng tin, vì vậy trong lòng

thăm xem nhẹ các nàng.

Oa, ba vị đại năng này cuối cùng cũng tới rồi, ta còn tưởng rằng các nàng đang lạc đường ở đâu rồi chứ. Tôn Vũ vội đứng dậy, nói với Viên Thiệu: "Minh chủ đại nhân, ba nữ anh hùng này là bằng hữu của chủ công ta. Đại tỷ Lư Bì trong tam tỷ muội là đồng môn của chủ công, cùng học ở chỗ đại sư Lư Thực, còn từng được danh sư Trịnh Huyền chỉ dạy. Nàng là con cháu của Trung Sơn Tĩnh vương Lư Thắng, thuộc tông thất nhà Hán."

Viên Thiệu có thiện cảm với Tôn Vũ, nghe hắn nói vậy liền cười với mọi người: "Nếu đã là con cháu Trung Sơn Tĩnh vương thuộc Hán thất thì chuyện này có phần của các nàng. Người đâu, mời ba người họ vào trước..."

Chỉ chốc lát sau, lính liên lạc dẫn ba người tiến vào. Các nàng vừa xuất hiện liền làm chư hầu trong trường như hóa đá. Lư Bì không khoác áo giáp mà mặc một chiếc váy dài màu xanh lục, bộ dáng như một tiểu thư khuê các chậm rãi đi vào trong trường.

Theo sau nàng là Quan Vũ đeo râu giả. Nàng mặc thiết giáp, bên ngoài áo giáp lại có một bộ y phục văn sĩ, trên tay cầm Thanh Long Yển Nguyệt đao. Thoạt nhìn có vẻ nàng chỉ giả bộ lợi hại.

Đi sau cùng là Trương Phi, mái tóc ngắn của nàng dựng thẳng đứng lên. Nàng cầm trên tay Trượng Bát Xà mâu, trên mũi mâu treo một cái hồ lô rượu. Cô nàng chắc đã uống say túy lúy, bước thấp bước cao đi tới.

Ta đồ mờ hồ, ba người này mà cũng gọi là anh hùng? Đây là bộ dạng gì vậy. Chư hầu trong trường đều lau mồ hôi! Ngay cả chỗ ngồi cũng đã quên gọi người sắp xếp cho Lư Quan Trương.

Bộ dạng như vậy rõ ràng chưa có ai từng thấy. Tôn Vũ thờ dài, vội bắt chuyện: "Lư cô nương, Quan cô nương, Trương cô nương, các người tới chỗ của chủ công ta ngồi đi."

Lư Quan Trương chẳng chút khách khí nào, đi đến bên cạnh Công Tôn Toàn ngồi xuống quanh bàn. Trương Phi nhìn thấy trên bàn có rượu liền vui mừng nói: "Rượu của ta uống sạch rồi, không ngờ nơi này có. Ta lại uống tiếp một trận nữa."

Quan Vũ vuốt bộ râu dài của mình, đôi mắt khép hờ giả bộ thâm trầm, ra vẻ không muốn nói chuyện.

Lư Bì lại ôn nhu nói: "Công Tôn tỷ tỷ, ta không ngờ các người cũng tới rồi."

Công Tôn Toàn và Tôn Vũ đều tò mò. Ba tên quái vật này sao lại chạy tới đây? Tôn Vũ hỏi: "Ba người các người không phải xuôi nam thảo phạt giặc Hoàng Cân ở Đại Hưng sơn hay sao? Thế nào mà biến mất không thấy tăm hơi, bây giờ lại chạy đến nơi này rồi?"

Lư Bì thờ dài nói: "Nhị muội nói nàng lần này nhất định có thể tìm được đường. Vì vậy... chúng ta cứ đi theo nàng. Đi tới đi lui, đi một hồi lâu, rốt cục năm trăm hương dừng chúng ta tập trung được đều không chịu nổi, tất cả đều quay về nhà rồi mà vẫn không tìm ra quân Hoàng Cân ở đâu. Sau đó ba người chúng ta đi đến một tòa thành nhỏ tên là Bình Nguyên, đành tạm thời ở lại Bình Nguyên vài ngày."

Tôn Vũ đồ mờ hồ! Cô nàng này có tài hoa lớn cỡ nào mới có thể lạc đường thành như vậy.

Lư Bì lại nói: "Chúng ta đợi ở Bình Nguyên một thời gian, nghe nói Đồng Trác khởi binh tạo phản, nhị muội nói muốn giúp đỡ Hán thất, nhất định phải tới tham gia liên minh quân phản Đồng Trác. Ta nghĩ dù sao ở Bình Nguyên cũng buồn chán nên theo nhị muội đi tới nơi này."

Tôn Vũ trong lòng đồ mờ hồ, hắn vội vàng hỏi: "Vậy chính người không muốn giúp đỡ Hán thất?"

Lư Bì đỏ mặt xấu hổ nói: "Ta chính là người trong Hán thất. Nếu như ta tự nhận là giúp đỡ Hán thất, không phải vừa ăn cướp vừa la làng hay sao? Loại chuyện này ta không làm được."

Ta ngất! Đại tỷ, người đừng từ sai rồi, vừa ăn cướp vừa la làng là để hình dung cho việc này sao? Tôn Vũ hoàn toàn cam bái hạ phong.

Lúc này Trương Phi ở bên cạnh đã nốc hết hai ba bát rượu. Nàng cười hi hi ngả vào người Lư Bì, trong miệng vẫn lẩm bẩm nói: "Uống thật thống khoái! Ái chà, ta phải ngủ một chút... Khò... Khò..." Trong nháy mắt nàng đã ngáy pho pho rồi.

Ba người có bộ dạng quái dị khiến chư hầu trong trường đều thi nhau nhìn trộm. Viên Thuật ngồi bên trái Viên Thiệu nhăn mày. Nàng kém Viên Thiệu vài tuổi nhưng cũng quá bốn mươi rồi. Nàng mặc giáp sắt nhưng da mặt lại trắng nõn, thoạt nhìn giống như một quan văn, không có khí thế tướng quân. Tướng mạo nàng không thể nói là xấu, nhưng cũng không đẹp, chỉ như những người bình thường khác. Nhưng Viên Thuật lúc nào cũng biểu hiện ra bộ dạng ta đây rất lợi hại.

Viên Thuật liếc mắt nhìn Lư Quan Trương, nói với mọi người hai bên: "Cô nàng tên Quan Vũ kia bị thần kinh à? Tốt lành gì cũng là một nữ nhân, lại có thể học theo đám đàn ông thấp hèn đi đeo râu giả vào. Trông thật khó coi!" Viên Thuật tự nhận mình có thân phận cao quý, lời nói không hề che giấu ý khinh bỉ. Nàng cố ý nói to để cho Quan Vũ nghe thấy.

Tôn Vũ trong lòng hoảng sợ. Hắn nhớ tới Trương Phi đã từng nói qua, nếu có người nói về râu của Quan Vũ sẽ khiến nàng tức giận. Hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Hắn vội nhìn về phía Quan Vũ, trong lòng thầm nghĩ: người ngàn vạn lần chớ làm bậy đó. Hai chữ "Chiến thần" mà nhảy ra thì đám chư hầu trong trường này sẽ bị dọa chết khiếp.

Chỉ thấy Quan Vũ khép mắt, thờ ơ hờ hững với lời khiêu khích của Viên Thuật. Tôn Vũ khó hiểu. Nàng nghe người ta chê bộ râu của nàng xấu xí mà không tức giận hay sao?

Hắn nhìn kĩ... Hóa ra Quan Vũ đang ngủ gật. Nàng không hề nghe thấy những lời nói của Viên Thuật.

Đồ mờ hồ! Ngươi thật bản lĩnh! Ngươi đứng cầm Thanh Long Yển Nguyệt đao nặng tám mươi hai cân mà cũng có thể ngủ được, quá siêu rồi! Bản lĩnh này so với "Chiến thần" còn không bố hơn. Quả thực Tôn Vũ thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh.

Lúc này Viên Thiệu ngồi trên ghế thủ tọa đứng lên, cao giọng nói: "Tế cò! Tuyên thệ trước khi xuất quân!"

Các lộ chư hầu đi theo Viên Thiệu ra khỏi thành. Binh sĩ đã dựng lên một đài điểm tướng cao ba tầng ở ngoài thành, bên trên cắm cờ xí của mười tám lộ chư hầu. Trên đài đã bày sẵn bạch mao hoàng việt*, binh phù tướng ấn. Viên Thiệu sửa sang lại y phục, đeo bảo kiếm, đứng đài dâng hương bái lạy. Sau đó nàng cao giọng tuyên bố: "Nhà Hán chẳng may, phép vua loi lổng. Tặc thần Đồng Trác, thừa dịp làm ác, vạ đến ngôi vua, hại ra trăm họ. Thiệu sợ xã tắc không còn nên phải tụ họp nghĩa binh, cùng nhau cứu nạn nước. Phàm là người đồng minh, ai cũng phải dốc lòng hết sức để giữ lấy đạo làm tôi không được hai lòng. Ai trái lời thề này, sẽ chết mất mạng, tiết tự cháu con. Xin trời đất tổ tông chứng giám cho!"

Sau khi đọc xong, mười tám lộ chư hầu uống máu ăn thề. Tôn Vũ thấy mười tám nữ nhân từng người cắt ngón tay hứng máu vào bát, trong lòng thầm nghĩ: "Những nữ nhân này thật dũng cảm, cũng giống như nam nhân ở thế giới kia của ta."

Chỉ thấy trong mười tám lộ chư hầu có một người đi ra. Nàng là một mỹ phụ trung niên, mặt mày như tranh vẽ nhưng tư thế oai hùng hiên ngang. Nàng ôm quyền nói: "Tôn Kiên nguyện làm tiên phong!" Thì ra người này là Tôn Kiên, thái thú Trường Sa.

Viên Thiệu vui mừng nói: "Tôn Văn Đài muội tử dũng mãnh quả cảm, có thể đảm đương chức tiên phong!"

Ngay sau đó Tôn Kiên tự dẫn binh mã của mình đi về hướng Dĩ Thủy quan.

Tôn Vũ biết rõ thủ hạ của Công Tôn Toàn không có đại tướng nào, nên ngậm miệng kéo nhuyễn muội tử lui lại. Không ngờ động tác này của hắn bị meo mắt Tào Tháo ở bên cạnh thấy được.

Tào Tháo nghĩ thầm: Công Tôn gia các người đã đoạt danh tiếng của ta vài lần rồi. Làm ta tức chết! Ta phải chơi các người một ván. Nghe nói tướng thủ Dĩ Thủy quan là Hoa Hùng vô cùng lợi hại, Công Tôn gia lại không có đại tướng, thật đúng dịp làm xấu mặt các người.

Nàng nói với Viên Thiệu: "Mình chủ, Đồng tặc thế lớn. Tôn Văn Đài tướng quân chỉ một mình làm tiên phong sợ rằng có nguy hiểm. Ta xem Công Tôn tướng quân mang theo bạch mã nghĩa quân rất hăng hái nhanh nhẹn. Thật là một đội quân hùng mạnh. Chi bằng để Công Tôn quân và Tôn tướng quân cùng làm tiên phong."

Viên Thiệu là người thô kệch, rất dễ dàng bị lừa gạt. Nàng nghe thấy có lý, vì vậy lại ra lệnh: "Tướng quân Công Tôn Toàn, lệnh cho người cùng tướng quân Tôn Kiên đều làm tiên phong đánh Dĩ Thủy quan!"

Thật buồn bực! Muốn trốn cũng không xong. Tôn Vũ ủ rũ cúi đầu, nghĩ thầm: ta chẳng qua muốn nhân cơ hội này tìm kiếm Hoa Đà, lại đi kéo ta vào cuộc chiến. Nếu ta nhớ không lầm... Dĩ Thủy quan có một tên yêu quái tên là Hoa Hùng.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Dĩ Thủy Quan Có Yêu Quái Gọi Là Hoa Hùng

Công Tôn Toàn nhận quân lệnh, vội vàng ra khỏi thành trở lại quân doanh tập hợp quân để xuất phát. Thấy Tôn Vũ râu rĩ không vui, Công Tôn Toàn nhìn không được cười nói: "Tâm Chân, ngươi làm sao vậy? Tiên phong là chuyện tốt, có công đâu. Đây là cơ hội tốt để thể hiện sự uy vũ của chúng ta."

Tôn Vũ nói: "Ta có dự cảm không tốt! Tướng thủ ở Dĩ Thủy quan... Người này tên Hoa Hùng, là một kẻ rất phiền phức."

Công Tôn Toàn ôn nhu nói: "Có Tâm Chân ở đây sẽ không cần phải sợ hãi. Ngươi nhất định có thể đánh bại được hắn."

Đồ mờ hồ! Nhuyễn muội tử, ngươi kỳ vọng vào ta quá cao rồi. Ta chỉ là một võ tướng trung cấp hồng sắc nhỏ bé, tuy rằng có thể phát ra đồng thời mấy kỹ năng nhưng so với các đại tướng cao cấp của thế giới này, quả thực kém không chỉ một chút đâu.

Đúng rồi! Trong "Tam quốc diễn nghĩa" không phải có đoạn rót rượu trăm Hoa Hùng đó hay sao? Lưu Quan Trương, ba cô nàng không đáng tin cậy này đang ở nơi nào? Tôn Vũ lập tức nghĩ tới chuyện núp bóng người khác! Hơn nữa là núp bóng bộ ba không đáng tin này.

"Ồ? Đào viên tam tỷ muội đâu rồi?" Tôn Vũ nhìn lại phía sau. Lưu Quan Trương rõ ràng không cùng đi theo.

Công Tôn Toàn cười nói: "Đào viên tam tỷ muội cũng không phải thuộc hạ của ta, dĩ nhiên sẽ không theo chúng ta. Bọn họ ở lại đại tướng rồi."

Thảm rồi! Tôn Vũ buồn bực nói: "Bá Khuê, trận này chỉ sợ khó đánh. Người nghe lời ta, ngàn vạn không nên xông lên phía trước. Chúng ta để cho... Khục khục, để cho Tôn Kiên đi đánh Di Thủy quan đi."

Công Tôn Toàn kỳ quái nhìn Tôn Vũ. Tuy nàng rất nghi hoặc vì cái gì có công đầu mà lại không đoạt, muốn đem công lao tặng cho người khác, nhưng nàng rất tin tưởng Tôn Vũ, vì vậy ngoãn ngoãn gật đầu.

Hai người trở lại quân doanh của Công Tôn quân, mang theo Triệu Vân, Trương Bạch Kỳ, điểm năm nghìn bạch mã nghĩa quân, một vạn bộ binh, chậm rãi đi theo phía sau Tôn Kiên hướng về Di Thủy quan.

"Tâm Chân tiên sinh, chúng ta lại phải ra trận hay sao?" Triệu Vân nghiêng cái đầu nhỏ, phiền muộn nói: "Đánh trận thì không còn thời gian ăn cơm rồi. Lại phải chạy khắp nơi, Từ Long không thích."

"Ặc..." Tôn Vũ đỏ mặt, sờ đầu Triệu Vân cười nói: "Chúng ta chỉ tới xem trò. Trận đánh này không cần chúng ta phải ra mặt. Người cứ ở trong xe ngoãn ngoãn ăn cơm đi, cố gắng béo khỏe lên một chút."

Trương Bạch Kỳ ở bên cạnh cần mẫn không nói lời nào. Từ khi biết rõ cha mẹ mình chết trong loạn chiến với quân Hoàng Cân, nàng luôn im lặng như vậy. Công việc bưng trà đưa nước gì đó của nha hoàn, nàng ngoãn ngoãn nghe theo, nhưng lại không nói lời nào. Tôn Vũ biết rằng trong lòng nàng đau khổ, cũng không yêu cầu nàng làm gì. Vốn là một thiếu nữ nhà bên vui vẻ yêu đời lại bị "Thái bình yêu thuật" làm hại.

Lúc này đại quân đã gần đến Di Thủy quan. Khoảng cách đến cửa ải chỉ còn vài dặm thì Tôn Kiên ở phía trước đột nhiên ngừng lại.

Tôn Vũ lấy làm lạ, cùng Công Tôn Toàn đánh ngựa đến tiền quân hỏi Tôn Kiên: "Tôn tướng quân vì sao lại dừng lại?"

Tôn Kiên mặc dù đã trung niên, sinh vài người con rồi nhưng không hề mất tư thế oai hùng. Nàng mặc thiết giáp, khuôn mặt đầy anh khí. Nghe Tôn Vũ hỏi, Tôn Kiên cười lạnh nói: "Trình sát báo lại, phía trước đã đánh nhau rồi."

"A? Không phải chúng ta là tiên phong hay sao? Còn có người chạy nhanh hơn so với chúng ta?" Tôn Vũ đỏ mặt hỏi.

"Hãy đi lên cao quan sát xem!" Tôn Kiên thấy ven đường có một quả núi nhỏ, liền dẫn mấy đại tướng tâm phúc cùng một tiểu đội binh sĩ đi lên núi. Tôn Vũ và Công Tôn Toàn cũng đi theo.

Mọi người từ trên núi nhìn về hướng Di Thủy quan. Chỉ thấy có một đội quân khoảng ba nghìn người đã bày trận trước Di Thủy quan. Trong trận có một lá đại kỳ viết chữ "Bảo".

Tôn Kiên cười lạnh nói: "Là quân của tướng Bảo Tín ở Tế Bắc. Xem ra nàng không muốn để Tôn Kiên ta lập công đầu, bởi vậy chạy theo đường nhỏ đến trước một bước. Cũng được! Ta xem nàng có bản lĩnh gì!"

Tôn Vũ nghe lời này, trong lòng mừng thầm. Chỉ cần có người đánh nhau phía trước thì mình không cần lên sân khấu nữa, vậy là an toàn rồi. Việc chính của ta là làm quen với các lộ chư hầu trong liên minh quân, sau đó hỏi thăm tin tức của Hoa Đà.

Tôn Kiên thấy Công Tôn Toàn luôn luôn đỏ mặt theo sau Tôn Vũ, một câu nói cũng không nói. Chuyện của Công Tôn quân hoàn toàn do Tôn Vũ định đoạt, nhìn không được ngạc nhiên nói: "Tôn Vũ tướng quân, chức vị của người ở Công Tôn gia là gì?"

"Ồ... Quân nghị giáo úy!" Tôn Vũ đáp.

"..." Tôn Kiên trong lòng lấy làm lạ. Chức quan nhỏ như thế, rõ ràng lại có thể hiệu lệnh Công Tôn gia, dường như ngay cả chủ công Công Tôn Toàn cũng nghe lời hắn. Thật đúng là kỳ lạ! Kể cả hắn là nam nhân của Công Tôn Toàn đi nữa thì cũng không thể có chuyện như vậy. Đây chính là thế giới nữ tôn nam tì, nam nhân ở rể giống như bát nước hắt ra ngoài, là không hề có một chút địa vị nào.

Tôn Kiên lắc đầu, nghĩ thầm: Công Tôn gia danh môn Hà Bắc cũng càng ngày càng không đáng tin rồi.

Có điều nàng lại nghĩ: Công Tôn gia tựa hồ không có ý tranh công. Nhìn bộ dạng tên Tôn Vũ này, Bảo Tín ở phía trước giúp đỡ ngăn cản một trận, hắn còn cao hứng không thôi. Lòng dạ thật là rộng rãi. Mấy ngày hôm trước nhìn hắn trong quân tướng đại diện cho Công Tôn gia lên tiếng, ăn nói từ tốn, không kiêu ngạo không siểm nịnh, không giống với đám nam nhân vô dụng bình thường. Thế gian có câu "Chi hạ đẳng đàn ông và tiểu nhân là khó dạy", Tôn Vũ này dường như không giống vậy. Cũng không biết hai nữ nhi Tôn Sách và Tôn Quyền của ta trong tương lai có thể chiêu được một nam nhân như vậy ở rể hay không.

Tôn Vũ đến từ một thế giới khác. Thế giới đó không phải nữ tôn nam tì, mà là nam nữ bình đẳng. Cho nên trên người Tôn Vũ tự nhiên có một loại khí chất cùng nữ nhân ngang vai ngang vế. Hơn nữa... chung quy Tôn Vũ cảm thấy nam nhân là phải mạnh hơn nữ. Điều này làm cho hắn ở giữa đám nam nhân bộc lộ tài năng có vẻ đặc biệt chói mắt.

Lúc này trong quân của Bảo Tín trước Di Thủy quan có một nữ tướng lao ra, trên tay cầm một thanh kim đằng*. Nàng lớn tiếng quát: "Ác tặc trong ải nghe đây, lão nương tên là Bảo Trung. Các người giúp đỡ Đồng Nhịch, tội ác tày trời, còn không mau mau xuống đây nhận lấy cái chết?"

NM01 giới thiệu với Tôn Vũ: "Bảo Trung, em Bảo Tín. Theo hồi thứ năm “Tam quốc diễn nghĩa” ghi lại, Bảo Trung phụng lệnh Bảo Tín, lĩnh ba nghìn quân theo đường nhỏ đi trước đến Di Thủy quan. Kết quả... bị Hoa Hùng vùng đao chém rớt xuống ngựa."

Tôn Vũ trong lòng thờ dài, thầm nghĩ: xem ra Bảo Trung sắp gặp chuyện xui quấy rồi. Mà tạm thời ta nhìn xem nàng có phải mỹ nữ hay không. Nếu là mỹ nữ ta còn cứu nàng một mạng. Nếu như nàng mặt xanh nanh vàng, vậy thì quên đi.

NM01 dùng chức năng chụp ảnh cự ly xa chụp một bức hình Bảo Trung cho Tôn Vũ xem. Chỉ thấy mặt mũi Bảo Trung đầy vẻ hung dữ, thật đúng là mặt xanh nanh vàng...

Ặc... Tôn Vũ vội vàng ra lệnh: "Nhanh tắt đi hình chiếu của người đi. Dọa ta chết mất!"

Lúc này cửa Di Thủy quan mở rộng, một viên nữ tướng dẫn theo năm trăm thiết kỵ chạy ra. NM01 truyền lại ảnh chụp, chỉ thấy viên đại tướng này có thân hình cao lớn, sớ rắng cao đến hai thước, lưng hùm vai gấu, tay cầm một thanh đại đao. Bộ dáng kia... khục khục, đầu báo tay vượn, nhìn tổng thể như một con tinh tinh mẹ.

Trời ơi! Hù chết mẹ ta. Tôn Vũ mắng to NM01: "Về sau hễ ai có bộ dạng như vậy đều phải che mắt ta lại!"

Trống trận vang lên trước Di Thủy quan. Bảo Trung mặt xanh nanh vàng thấy tướng địch xuất hiện, cười to nói: "Tối tốt lắm!" Nàng cầm kim đăng vung lên, trên thân bùng phát hồng quang, trên đỉnh đầu nháy ra hai chữ lớn "Đăng tướng". Bảo Trung thúc ngựa khua đăng chạy thẳng đến hướng Di Thủy quan.

Bên kia, mẩu tinh tinh đầu báo tay vượn cười to nói: "Ta chính là Hoa Hùng. Tặc tướng còn không lui đi!" Mẩu tinh tinh Hoa Hùng thúc ngựa múa đao, chạy thẳng về phía Bảo Trung.

Hai tướng cùng lúc vọt tới. Bảo Trung phát động "Đăng tướng", hồng quang trên thân nhấp nháy trông rất uy phong.

Đã thấy mẩu tinh tinh Hoa Hùng cười nhạt một tiếng. Trên thân nàng đột nhiên tỏa ra lam quang, hai chữ lớn màu lam "Dũng tướng" bay lên. Nàng vung đại đao trong tay. Thanh đao chém ra gió vun vút khiến người khác kinh hồn lạc phách.

Bảo Trung vừa thấy người Hoa Hùng tỏa lam quang liền biết là hồng bát rồi. Nhưng hai ngựa đã chạy gần lại nhau, Bảo Trung muốn chạy trốn cũng không còn kịp nữa. Nàng cắn răng đánh ra một đăng.

Mẩu tinh tinh Hoa Hùng hét lớn một tiếng, tay nâng đao chém thẳng vào thanh đăng của Bảo Trung. Chỉ nghe được một tiếng “Keng!” ngân dài, thanh kim đăng đã bị chém thành hai đoạn.

Thế đao của Hoa Hùng không ngừng, sau khi chặt đứt kim đăng thuận thế chém về phía trước. Từ đầu đến chân Bảo Trung, cả người lẫn ngựa bị cắt thành hai nửa.

Máu tươi bắn ra xối xả, thi thể bay tứ tung, quân của Bảo Tín sợ đến ngã người. Toàn quân nhịn không được đều lùi về phía sau một bước.

Hoa Hùng lập tức khua quân đột kích. Năm trăm thiết kỵ Tây Lương mang theo uy phong của Hoa Hùng trăm tướng, nhất loạt xông lên. Bảo Tín đánh không lại, vội vàng chạy trốn chết. Chỉ trong chớp lát, ba nghìn quân của Bảo Tín bị đánh cho tan tác.

"Ta choáng váng! Hoa Hùng quả nhiên là yêu quái!" Tôn Vũ buồn bực. Tên yêu quái này... phải đối phó thế nào?

Hắn đã gặp qua vài loại võ tướng kỳ lam sắc, ví như “Bạch mã” của Công Tôn Toàn, "Hoàng Cân" của Trương Lương, nhưng tất cả đều là ngự binh kỳ. Đây là lần đầu tiên hắn đụng phải võ tướng cấp lam sắc. Nếu liều mạng xông lên... Chỉ sợ không ổn. Bảo Trung là võ tướng cấp hồng sắc bị một đao đã mất mạng rồi. Kể cả ta cùng lúc phát động tất cả võ tướng kỳ hồng sắc của mình cũng chưa chắc có thể đánh thắng.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: \mãnh Tướng\ Đối \hổ Tướng\

Ba nghìn nhân mã của Bảo Tín bị năm trăm kỵ binh của Hoa Hùng dễ dàng đánh bại. Bại binh chạy loạn khắp núi đồi.

Tôn Kiên thờ dài, vội vàng xuống núi phái quân tiếp ứng bại binh của Bảo Tín.

Tôn Vũ và nhuyền muội tử cũng trở lại trong quân.

"Tâm Chân... Làm sao bây giờ?" Công Tôn Toàn lo lắng nói: "Đại tướng quân địch có võ tướng kỹ lam sắc, chúng ta làm sao đánh thắng được. Nếu như đó chỉ là ngự binh kỹ thì ta còn có thể dùng 'Bạch mã' liều mạng với nàng. Nhưng nàng đích thị là một võ quan, xem ra chỉ có thể dùng chiến thuật biến người rồi."

"Chiến thuật biến người?" Tôn Vũ nhắm mắt, nhớ lại cảnh Trương Phi tả xung hữu đột ở giữa bốn vạn đại quân Ô Hoàn. Hắn thở dài nói: "Như vậy chỉ sợ không ổn, tổn thất quá lớn. Chúng ta cứ im lặng quan sát đi, nói không chừng Tôn Kiên có biện pháp. Cho dù nàng ta không có biện pháp thì chúng ta cũng không xuất thủ, chờ trung quân tới. Đào viên tam tỷ muội đến thì không có vấn đề gì rồi."

Công Tôn Toàn ôn nhu nói: "Vậy thì theo lời ngươi. Lần trước ta cũng tận mắt thấy sự lợi hại của đào viên tam tỷ muội. Một 'Chiến thần', một 'Đầu thần', quả thực không cần sợ Hoa Hùng kia nữa. Cũng không biết mất bao lâu bọn họ mới có thể tới."

Tôn Vũ nghĩ thầm, sự tình ở thế giới này phát triển cũng tương tự như thế giới kia của ta. Ngoại trừ một ít chi tiết nhỏ, phương hướng đại khái không có gì khác biệt lắm. Vì vậy hắn giả vờ cao thâm nói: "Yên tâm, đào viên tam tỷ muội rất nhanh sẽ tới thôi."

Buổi tối hôm đó, Tôn Kiên và Tôn Vũ cho dựng quân doanh cách vài dặm về phía đông Dĩ Thủy quan.

Sáng sớm hôm sau, Tôn Kiên dẫn đại quân đến trước cửa quan. Nàng biết Công Tôn quân không có ý tranh công nên khá yên bụng, bèn chậm rãi bố trí trận hình. Nàng chỉ vào Hoa Hùng trên tường thành mắng to: "Ngu phụ trợ ác, sao không sớm hàng?"

Tôn Vũ ở phía sau trông thấy bộ dạng hùng hổ của Tôn Kiên, thầm nghĩ trong lòng: Tôn Kiên có bản lĩnh gì lại dám quát mắng Hoa Hùng như vậy, không sợ bị Hoa Hùng một đao bổ đôi hay sao? Chẳng lẽ nàng còn giấu đòn sát thủ nào, cho nên không sợ Hoa Hùng? Có điều trong thế giới kia của ta, Tôn Kiên hình như là bị đánh bại. Sau đó mới có sự kiện Quan Vân Trường ôn tửu trăm Hoa Hùng.

Chỉ nghe một tiếng pháo vang lên, cửa Dĩ Thủy quan mở rộng, mẩu tinh tinh Hoa Hùng dẫn năm ngàn nhân mã, mang theo một viên phó tướng phóng ra. Hóa ra Hoa Hùng cũng không phải đồ ngốc. Nàng ở trong ải nhìn thấy binh của Tôn Kiên tới, phía sau còn có Công Tôn quân áp trận. Hai đội quân tổng cộng có mấy vạn người, vì vậy Hoa Hùng cũng không dám lại mang theo năm trăm thiết kỵ rồi, dứt khoát điểm năm ngàn binh mã đi ra.

Hoa Hùng dựa lưng vào Dĩ Thủy quan bày trận hình, cười to với Tôn Kiên nói: "Ngày hôm qua ngươi thấy uy phong của ta mà bây giờ còn dám tới khiêu chiến? Không sợ chết hay sao?" Thanh âm của nàng cực kỳ khó nghe, không khác lắm so với tiếng kêu của tinh tinh. Tôn Vũ ở phía sau quan chiến, một là không muốn nhìn mặt của nàng, hai là không muốn nghe tiếng nói của nàng, vì thế dứt khoát quay người đi.

Tôn Kiên mặc áo giáp bạc, đầu đội mũ chóp đỏ, cưỡi ngựa Hoa Tông, tay cầm Cổ Đỉnh đao, lưng đeo Thước Họa cung, phối hợp với khuôn mặt xinh đẹp của nàng, tư thế thật oai hùng hiên ngang. Tôn Kiên cười nói: "Ngươi cho rằng võ tướng kỹ lam sắc là có thể dọa lui được Giang Đông chi hủ? Có phần tự cao quá đó! Hai người chúng ta tới đánh một trận."

Tôn Kiên tự mình xuất trận, khua Cổ Đỉnh đao lên phi thẳng về hướng Hoa Hùng.

Tôn Vũ từ xa xa nhìn về phía chiến trường, trong lòng thầm nghĩ: thì ra đây là Cổ Đỉnh đao trong trò chơi "Tào Tháo truyện". Ta còn cho rằng là một thanh đoản đao, hóa ra là trường đao. Không thể tin được trò chơi của người Nhật Bản.

Hoa Hùng thấy Tôn Kiên đánh tới, quát to một tiếng: "Tốt! Biết rõ sự lợi hại của ta còn dám khiêu chiến, không hổ là Giang Đông chi hủ." Nàng cũng thúc ngựa múa đao lao ra trận.

Hai người phong tới gần nhau, người Hoa Hùng tỏa ra lam quang, hai chữ "Mãnh tướng" nhảy lên đỉnh đầu. Nàng phát một đao, thế đao cực mạnh, muốn chém Tôn Kiên thành hai nửa.

Chỉ nghe Tôn Kiên cười dài nói: "Ngươi biết vì sao biệt hiệu của ta là Giang Đông chi hủ không? Ta sẽ cho ngươi đáp án." Nàng vung Cổ Đỉnh đao, trên thân cũng bùng phát lam quang, trên đỉnh đầu nhảy ra hai chữ lớn "Hủ tướng".

Thảo nào biệt hiệu là Giang Đông chi hủ. Tôn Vũ thở dài, trong lòng thầm nghĩ: người trong thế giới lấy biệt hiệu quá tiêu chuẩn rồi. Tỷ như võ tướng kỹ của Công Tôn Toàn là "Bạch mã", cho nên gọi là Bạch mã tướng quân. Biệt hiệu của Tôn Kiên là Giang Đông chi hủ, kết quả võ tướng kỹ tên là "Hủ tướng". Đặt tên nên có chút sáng tạo có được hay không?

"Keng!" Tôn Kiên và Hoa Hùng cùng chém một đao. Hai thanh trường đao phát ra âm thanh ong ong. Từ xưa đến nay, lực sĩ đánh hổ, hổ ăn lực sĩ, hổ và lực sĩ vốn là tử địch. Mà "Hủ tướng" và "Mãnh tướng" đương nhiên là phải liều mạng với nhau.

"Keng! Keng! Keng!" Hai viên đại tướng khua đại đao lên, người một đao ta một đao chém qua chém lại. Ánh đao nhảy múa, lam quang phát tán. Chiến mã của hai người tả xung hữu đột xối tung bụi đất nổi lên bốn phía.

Tôn Vũ bậm môi, trong lòng thầm nghĩ: Tôn Kiên ngươi tốt nhất là đánh thắng đi! Như vậy Công Tôn quân chúng ta có thể lười biếng xem trò. Ta cũng không muốn cùng loại yêu quái mẩu tinh tinh Hoa Hùng này đánh nhau. Chưa nói đến đánh, chỉ cần nhìn mặt nàng đã muốn ói. Như vậy làm sao đánh được? Người lớn lên lại có bộ dạng như vậy, quả không khoa học rồi! Điều này lẽ nào chính là sự lai giống trong gen di truyền? Ấy, ta là nhà khoa học nghiên cứu người máy nano, vấn đề gen di truyền ta không nghiên cứu qua nha.

Giữa tràng đấu hai viên đại tướng đã giao thủ vài hiệp, ánh đao bay loạn khắp nơi. Dưới trướng Tôn Kiên có một viên tướng sợ rằng chủ công gặp nguy hiểm nên cầm một thanh Thiết Tích Xà mâu xông thẳng vào trận. Người này cũng là một nữ nhân trung niên, tướng mạo bình thường, không đẹp cũng

không xấu. Nàng tên là Trình Phở, tự Đức Mưu, người Thổ Ngân, ở Hữu Bắc Bình. Nàng cảm xà mâu muốn cùng Tôn Kiên giáp công Hoa Hùng.

Lại nghe trong trăn của Hoa Hùng có người mắng: "Lấy ít đánh nhiều, có biết xấu hổ hay không? Hoa tướng quân, ta tới trợ giúp người." Lại là một mẫu tinh tinh từ trong quân của Hoa Hùng xông ra. Người nọ là phó tướng của Hoa Hùng, tên là Hồ Chấn.

Tôn Vũ kêu thảm một tiếng, nghĩ thầm: Đồng Trác là từ bên Tây Lương tới. Chẳng lẽ người bên đó đều như mẫu tinh tinh hay sao?

Tiểu mẫu tinh tinh hồ Chấn đụng Trình Phở, hai người đều tỏa hồng quang, rõ ràng đều là "Thương tướng". Hồ Chấn dùng một thanh thiết thương bình thường, Trình Phở dùng Thiết Tích Xà mâu, nhưng võ tướng kỹ đều là dùng thương. Hai thanh thương đâm qua đâm lại tạo thành một màn thương ảnh.

Bệnh hiệu kỳ của Tôn Vũ lại phát tác. "Thương tướng" đụng "Thương tướng", kết quả sẽ như thế nào? Có phân ra thắng bại hay không?

Lúc này NM01 báo cáo với Tôn Vũ: "Chủ nhân, theo ta phân tích, Hồ Chấn sẽ thua."

Tôn Vũ vội vàng: "Nhanh báo cho ta kết quả phân tích!"

NM01 báo cáo: "Trên thân Hồ Chấn chỉ phát ra ánh sáng màu đỏ nhạt, nhưng hồng quang trên thân Trình Phở lại rất đậm. Trải qua xử lý loại bỏ các cấp màu sắc có thể phân tích ra, hồng quang trên người Hồ Chấn chỉ là ánh sáng đỏ nhạt bình thường, nhưng hồng quang của Trình Phở đã có chút sắc tím, đang ở giai đoạn chuyển biến thành lam sắc. Có thể thấy Trình Phở đã gần võ tướng cao cấp lam sắc rồi. Hồ Chấn tất bại!"

Tôn Vũ cười cười, thấp giọng mắng: "NM01, nếu như thắng bại đều có thể dùng màu sắc để phán đoán, chúng ta cũng không cần chiến tranh rồi, trực tiếp phóng ra ánh sáng có phải xong không? Chiến đấu còn phải xem thiên thời, địa lợi, nhân hòa..."

Hắn lời còn chưa dứt, chỉ nghe Trình Phở hét lớn một tiếng. Thiết Tích Xà mâu rung lên đâm vào yết hầu của Hồ Chấn. Tiểu mẫu tinh tinh hú lên quái dị, ngã ngửa mà chết.

Ta ngất mắt! Thật đúng là có thể so màu đỏ của ai đậm hơn. Tôn Vũ đổ mồ hôi!

Trình Phở sau khi đâm chết Hồ Chấn, đánh ngửa về phía trận đánh của Tôn Kiên và Hoa Hùng. Thiết Tích Xà mâu đâm ra, muốn cùng Tôn Kiên giáp công Hoa Hùng.

Tôn Vũ trong lòng lấy làm lạ: nếu cứ như vậy, chẳng phải là không cần phải ôn tửu trăm Hoa Hùng rồi. Chỉ cần dựa vào Tôn Kiên và Trình Phở là có thể đánh bại Hoa Hùng.

Lúc này Hoa Hùng và Tôn Kiên đang đánh đến hồi sôi nổi, đao quang như chớp. Hoa Hùng quay lại nhìn, phát hiện Hồ Chấn bị giết rồi, Trình Phở đang vọt tới phía mình. Tình huống hiển nhiên vô cùng nguy hiểm.

"Hãy a!" Hoa Hùng hét lớn một tiếng, lam quang trên người đột nhiên nhạt dần.

Tôn Vũ mừng rỡ. Lam quang của Hoa Hùng nhạt rồi, trận này nàng đánh không lại Tôn Kiên rồi.

Nhưng mà lam quang của Hoa Hùng nhạt dần cũng không phải nàng trở nên yếu. Chỉ thấy trên người trong lam quang phát ra những tia sáng màu vàng nhẹ nhẹ. Hóa ra... lúc đầu chỉ của Hoa Hùng, cũng chính là sĩ khí tăng tới cao nhất thì trên người nàng bắn ra kim quang nhàn nhạt. Chính những tia kim quang này làm lam quang nhạt dần. Thì ra bởi thực lực của Hoa Hùng mạnh mẽ, đang ở giai đoạn từ võ tướng cao cấp lam sắc chuyển thành võ tướng đỉnh cấp kim sắc.

Cho nên khi năng xuất ra toàn lực thì lam quang liền sẽ chuyển thành kim quang. Một luồng sát khí mãnh liệt từ trên người nàng phóng ra, binh sĩ quanh ải sợ đến biến sắc.

"Không hay!" Tôn Vũ kinh hãi nói: "Tôn Kiên sắp bại rồi! Nhuyễn muội... Bá Khuê, người mau dẫn quân lui về phía sau, để tránh khỏi bị bại quân của Tôn Kiên làm phân tán."

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Một Mình Người Có Thể Đánh Năm Nghìn Quân Của Ta Chẳng?

Lam quang trên thân Hoa Hùng biến thành kim quang. Tôn Vũ thấy tình thế không tốt, vội đánh ngựa chạy tới chi viện cho Tôn Kiên.

Lúc này Tôn Kiên bỏ một đao về phía Hoa Hùng. Trình Phở cũng xông tới đâm Thiết Tích Xà mâu vào yết hầu Hoa Hùng. Chỉ nghe Hoa Hùng cười lớn một hồi, thanh âm cực kỳ khó nghe. Nàng vung đại đao lên, chém văng Cổ Đỉnh đao trong tay Tôn Kiên bay về phía Trình Phở.

Trình Phở vội vàng dựng thẳng mâu lên chặn. "Keng!" Chấn động làm hai tay Trình Phở tê dại. Nàng nhìn kỹ, vật bay tới chính là thanh Cổ Đỉnh đao của chủ công, vội chạy tới nhặt lên.

Lúc này Tôn Kiên không còn đao, liền ngậy người ra. Hoa Hùng cười to một tiếng, khua đao chém về phía Tôn Kiên.

Một đao này mà chém xuống, Giang Đông chỉ hỏ Tôn Kiên nhất định sẽ bị bỏ làm đôi.

Đột nhiên, một mũi tên mang theo hồng quang bay nhanh như chớp hướng đến Hoa Hùng. Thì ra là Tôn Vũ. Hắn vừa phóng ngựa về phía trước, vừa cầm tam thạch đại cung, sử dụng đồng thời hai kỹ năng "Cự lực", "Tất trúng" nhắm vào Hoa Hùng. Vút! Một mũi tên bay tới.

Lúc này Hoa Hùng đang muốn xả đôi người Tôn Kiên, nhưng đột nhiên mũi tên bắn tới, nàng không muốn cùng địch nhân đồng quy vu tận, đành phải thu đao lại chặn. Tôn Vũ dùng "Cự lực" bắn tam thạch đại cung, vậy mà nàng nhẹ nhàng đánh rơi mũi tên xuống đất.

Mẫu tinh tinh quay đầu lại nhìn, thấy trên Tôn Vũ có hai hàng chữ đỏ, trên tay còn cầm một cây cung. "Ồ? Nam nhân? Hai võ tướng kỹ sử dụng cùng lúc?" Mẫu tinh tinh bị dọa ngẩn người. Đây là chuyện gì vậy? Đầu óc của mẫu tinh tinh Hoa Hùng kém xa so với sức mạnh nên nàng cứ đứng ngẩn người như thế.

Tôn Vũ thừa dịp trong khoảnh khắc Hoa Hùng dờ ra, hai chữ "Kỵ tướng" lại nhấp nháy. Hắn đánh ngựa như bay vọt tới trước mặt Tôn Kiên, vươn tay ra cầm dây cương của Tôn Kiên xoay người chạy trốn.

Lại một võ tướng kỹ khác, ba kỹ năng cùng xuất ra? Hoa Hùng kinh hãi! Tôn Kiên kinh hãi! Bình sĩ hai quân, ngoại trừ Công Tôn quân ở ngoài, đều kinh hãi. Hoa Hùng kinh ngạc đến nỗi quên cả đuổi theo. Nàng chỉ tay về phía Tôn Vũ nói: "Hừ, yêu quái từ nơi nào tới đây?"

Ta choáng! Người mới là yêu quái. Nhìn bộ dạng người không khác gì Tôn Ngộ Không phiên bản nữ, còn dám nói ta là yêu quái. Tôn Vũ xoay người kéo cung. Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt! Ba tên liên tiếp bắn ra. Nhưng Hoa Hùng vung đại đao lên, ba mũi tên đều bị đánh rơi xuống đất.

Hoa Hùng lúc này mới giật mình tỉnh lại, quát lớn: "Tôn Kiên chịu chết đi, ăn ta một đao. Đúng rồi, tên nam yêu quái kia cũng chết đi, cũng ăn ta một đao!"

"Phi! Người mới là nữ yêu quái." Tôn Vũ lại bắn thêm ba tên. Nhưng khi hắn dùng vài kỹ năng cùng lúc thì thực lực nhiều nhất cũng chỉ hơn võ tướng trung cấp hồng sắc một chút, so với võ tướng cao cấp lam sắc còn kém một bậc. Đối phó với loại đại tướng từ màu lam chuyển sang vàng như Hoa Hùng hiển nhiên không có tác dụng gì. Tên hắn bắn ra đều bị Hoa Hùng dễ dàng đánh rơi.

Tôn Kiên lúc này cũng tỉnh táo lại. Nàng lấy Thước Họa cung từ trên lưng mình xuống, soạn soạn bắn ra hai tên. Mũi tên của nàng so với Tôn Vũ thì mạnh hơn nhiều, không chỉ chuẩn, hơn nữa còn mang theo lam quang, thanh thế kinh người.

Hoa Hùng hoảng sợ, cúi đầu tránh hai mũi tên của Tôn Kiên, tốc độ không khỏi chậm lại. Nhưng khi Tôn Kiên kéo cung đến lần thứ ba, bởi vì dùng sức quá lớn, Thước Họa cung bị gãy thành hai nửa.

Trời ạ! Hồngбет rồi! Tôn Vũ đánh ngựa chạy như điên.

Hoa Hùng vừa đuổi theo vừa chỉ đại đao về phía trước, hô lớn: "Toàn quân đột kích!"

Năm nghìn Tây Lương thiết kỵ phóng về phía trước. Hoa Hùng đánh ngựa dẫn đầu, truy đuổi phía sau Tôn Vũ và Tôn Kiên. Nàng khua đao chém loạn lên. Trình Phở một tay cầm Thiết Tích Xà mâu, một tay cầm Cổ Đỉnh đao của Tôn Kiên chạy phía sau Hoa Hùng. Nàng hét lớn: "Chớ làm tổn thương chủ công ta!"

Trong quân Tôn Kiên còn có đại tướng Hoàng Cái, Hàn Đương. Hai người thấy tình hình không ổn, vội vàng dẫn hai đội binh mã xuất trận tới tiếp ứng Tôn Kiên. Nhưng mà hai viên tướng vừa mới xuất trận, mặt bên đột nhiên có một đội phục binh phi ra. Một vạn thiết kỵ Tây Lương do đại tướng Lý Túc trong quân Đông Trác suất lĩnh.

Lý Túc tự xưng là hậu nhân Lý Quảng, đội mũ bạc, mặc Ngấn Tỏa giáp, khoác áo bào trắng, dùng một cây Trường Ngự Đao Tu Ngộ Câu thương, đeo cung mang tên, dẫn theo một vạn kỵ binh Tây Lương chạy vòng qua núi tới phía bên của quân Tôn Kiên. Thấy Hoa Hùng tấn công, Lý Túc cũng xuất binh xông ra.

Hoàng Cái, Hàn Đương trở tay không kịp. Hai người liền bị loạn quân tách ra. Quân Tôn Kiên chạy tán loạn khắp nơi giống như nước thủy triều đang rút. Nếu không phải Tôn Vũ sớm nhắc Công Tôn Toàn ở phía sau lui quân thì lúc này đã bị loạn quân của Tôn Kiên tràn vào.

Tôn Vũ kéo Tôn Kiên chạy giữa đám loạn quân. Nhưng Hoa Hùng như âm hồn bất tán, luôn đuổi theo ở phía sau.

Lúc này có một đại tướng của quân Tôn Kiên từ trong đám loạn quân chạy ra. Nàng tên là Tổ Mậu, năm nay mới vừa đôi tám, thanh xuân xinh đẹp, giỏi dùng song đao. Nàng chạy đến gần Tôn Vũ và Tôn Kiên, vội vàng la lên: "Chủ công, chiếc mũ chóp đỏ của người quá nổi bật, dù chạy đến chỗ nào cũng bị Hoa Hùng trông thấy. Người hãy cởi nó ra đưa cho ta!"

Tôn Kiên vội vàng cởi mũ đưa cho Tô Mậu.

NM01 đột nhiên nói bên tai Tôn Vũ: \"Tô Mậu, tự Đại Vinh, người ở Phú Xuân, Ngô quận. Theo hồi thứ năm ‘Tam quốc diễn nghĩa’ ghi lại, hán đội mũ chóp đỏ của Tôn Kiên, lôi kéo Hoa Hùng rời đi. Sau đó hán đem chiếc mũ treo lên một cây cột rồi ẩn núp ở bên cạnh. Lúc Hoa Hùng tiến lên lấy mũ thì Tô Mậu nhảy ra định giết Hoa Hùng. Kết quả bị Hoa Hùng chém một đao ngã ngựa.\"

Tôn Vũ nghe đoạn giới thiệu này trong lòng khê động, thầm nghĩ: lẽ nào trong thế giới này Tô Mậu cũng sắp chết rồi.

Hắn nhìn kỹ lại Tô Mậu. Thấy một thiếu nữ như hoa như ngọc như vậy mà chết thì thật là đáng tiếc. Trong bụng hắn có chút không đành lòng. Được rồi, cứu nàng một mạng đi.

Tôn Vũ vươn tay đoạt lấy chiếc mũ của Tôn Kiên đội lên đầu mình, thấp giọng nói: \"Các người mau chạy đi. Ta sẽ dẫn dắt Hoa Hùng rời đi nơi khác!\" Nói xong hắn thu hồng quang trên người lại, đánh ngựa luồn vào trong đám loạn quân.

Lúc này Hoa Hùng đang ở trong loạn quân tìm kiếm Tôn Kiên đội mũ chóp đỏ trên đầu. Đột nhiên phía trước có một người dùng áo choàng trùm lên người, trên đầu đội mũ đỏ, thân thể phát ra lam quang, trên đỉnh đầu có hai chữ lớn màu lam \"Hổ tướng\" đang quay lưng về phía mình liền mạng chạy trốn.

Hoa Hùng cười to nói: \"Tôn Kiên chạy đi đâu!\", rồi giục ngựa đuổi theo.

Tôn Kiên này thực ra là Tôn Vũ giả trang. Hắn trùm áo choàng lên người làm Hoa Hùng theo phía sau không phân biệt được nam nữ, sau đó gọi NM01 bắt chước phóng ra ánh sáng màu lam và hai chữ \"Hổ tướng\", trên đầu lại đội mũ đỏ của Tôn Kiên. Giữa loạn quân Hoa Hùng làm sao nhận ra được.

Huống hồ Hoa Hùng chết cũng không nghĩ tới có người có thể phóng ra võ tướng kỹ giả! Nàng giống như một con tinh tinh đang đánh ngựa đuổi theo hướng Tôn Vũ, dọc đường đi vung trường đao lên, gặp người giết người, không ai có thể ngăn cản.

Tôn Vũ len lén sử dụng \"Kỵ tướng\". Hắn không để chữ hiện trên đỉnh đầu, chỉ tăng tốc độ của chiến mã lên mà thôi. Hoa Hùng truy đuổi ở phía sau, trong lòng khó hiểu, vì sao ngựa của Tôn Kiên đột nhiên chạy nhanh như vậy? Lẽ nào kỹ năng \"Hổ tướng\" này còn có thể tăng tốc độ ngựa? Quá dọa người rồi.

Hai người một đuổi một chạy rất nhanh phóng qua loạn quân. \"Tôn Kiên\" chỉ một mình một ngựa, phía sau Hoa Hùng cũng không có một thủ hạ nào. Phía trước có một gò núi nhỏ chắn tầm mắt, \"Tôn Kiên\" đánh ngựa vòng qua gò núi, chớp mắt đã không thấy đâu rồi.

Hoa Hùng đầu chịu buông tha, cũng nghiêng răng nghiêng lợi đánh ngựa vòng qua núi.

Mới vừa vòng qua vách núi, Hoa Hùng liền hít một hơi khí lạnh. Chỉ thấy phía trước đứng dày đặc người cười ngựa trắng, khoác áo choàng trắng. Số lượng phải đến năm nghìn người. Hơn nửa năm nghìn bạch mã kỵ sĩ này đều tản ra lam quang, \"Tôn Kiên\" đã sớm trốn đến phía sau những kỵ sĩ này.

Nhuễn muội tử Công Tôn Toàn đứng giữa trận, trên thân phóng ra lam quang vạn trượng bao trùm toàn bộ kỵ sĩ cười ngựa trắng. Hai chữ lớn màu lam \"Bạch mã\" trôi nổi trên không, vô cùng uy phong凛冽!

Trông thấy Hoa Hùng đuổi theo, Công Tôn Toàn vung thiết mâu lên, cao giọng nói: \"Hoa Hùng, một mình người có thể đánh lại năm nghìn bạch mã nghĩa quân chăng?\"

Đánh cái rắm á! Hoa Hùng trong lòng run lên. Đây là chiến thuật biến người? Lại còn có ngự binh kỹ phụ trợ! Có thắng ngược mới xông vào trận.

Mẫu tinh tinh hú lên một tiếng quái dị, giật cương chuyển hướng, chạy trốn về phía Dĩ Thủy quan.

Thấy Hoa Hùng chạy rồi, Công Tôn Toàn cũng thở phào nhẹ nhõm. Nàng cao giọng ra lệnh đạo: \"Tiếp ứng bại quân của Tôn Kiên, lui về phía sau năm dặm đến Lương Đông hạ trại!\"

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Có Muốn Ở Rể Tôn Gia Hay Không

Đương lúc Tôn Kiên đại bại, lại bị Lý Túc suất lĩnh thiết kỵ Tây Lương đánh cho tan tác. Binh lực mười phần chỉ còn lại bốn phần, thê thê thảm thảm lui về Lương Đông thu nạp lại bại quân.

Tôn Vũ vội vàng cự tuyệt: "Tôn Kiên tướng quân, ngài nói giỡn rồi. Ta còn trẻ tuổi, chưa nghĩ tới việc kết hôn. Khục khục!"

"Tuổi còn trẻ?" Tôn Kiên không đồng ý nói: "Ta thấy ngươi ít nhất cũng mười tám tuổi rồi, không thể xem là trẻ tuổi nữa. Ngươi ta mười tám tuổi thì đã có con, ngươi lại còn chưa ở rể nhà nào. Tôn Kiên ta không quen nhìn anh hùng thiếu niên sống độc thân qua ngày, dù thế nào cũng phải tìm cho ngươi một mối lương duyên xứng đôi."

Tôn Vũ trong lòng âm thầm kêu khóc. Tôn Kiên này rốt cuộc là cái dạng người gì? Xem ra nữ nhân chỉ cần đến tuổi trung niên, không cần biết là nữ tướng quân hay là bà tổ trưởng dân phố, đều rất nóng lòng làm người mai mối.

Tôn Kiên trầm tư một lúc lâu, lại nói: "Nữ nhi Tôn Sách của ta mặc dù tốt, nhưng dù sao ngươi cũng chưa thấy qua. Nếu không... ngươi lựa chọn Hoàng Cái hoặc là Tô Mậu vậy? Hai người bọn họ đều thanh xuân xinh đẹp, rất thích hợp để thành thân. Ngươi vừa rồi cũng trông thấy các nàng, có phải rất xinh đẹp hay không?" Trong lòng nàng hạ quyết tâm, muốn chiêu nạp người nam nhân biết võ tướng kỹ này đến Giang Đông để hẳn làm thuộc hạ cho mình. Cho nên nàng dùng bất cứ mảnh khoe nào, trong khoảnh khắc bán luôn cả hai ái tướng đắc lực của mình.

Tôn Vũ đỏ mặt hỏi! Hắn vội vàng nói: "Chuyện này để sau hãy bàn!" Nói xong nhanh chân vọt lẹ, không dám đứng tiếp chuyện Tôn Kiên nữa.

Lại nói trận này Tôn Kiên đại bại, cũng không dám tiếp tục đi đánh Dĩ Thủy quan. Công Tôn Toàn nghe lời Tôn Vũ kiến nghị cũng chỉ án binh bất động.

Tôn Kiên đem chiến bại mình trải qua tỉ mỉ viết lại trong một phong thư rồi sai người mang tin tức cho mình chủ liên minh quân Viên Thiệu ngay trong đêm đó.

Viên Thiệu kinh hãi, vội vàng dẫn mười sáu lộ chư hầu còn lại cùng chạy tới Lương Đông. Các lộ chư hầu dựng doanh trại bên cạnh Công Tôn quân. Sau đó Viên Thiệu mời mười tám lộ chư hầu đến đại tướng thương nghị.

Tôn Vũ trong lòng đã biết chuyện rò rỉ rọu trăm Hoa Hùng. Vì vậy hắn chỉ đến xem trò vui, cùng nhuỷễn muội tử chậm rãi đi đến đại tướng.

Chỉ nghe Viên Thiệu cao giọng nói: "Ngày hôm trước em của tướng quân Bảo Tín là Bảo Trung không tuân theo sự sắp đặt, tự mình xuất binh. Kết quả hại người hại mình, đã mất mạng. Nay lại có tướng quân Tôn Văn Đài đại bại quay về, ảnh hưởng đến nhuệ khí tam quân. Chuyện này nên làm sao bây giờ?"

Tôn Vũ trong lòng cười thầm: "Hiện tại biện pháp đương nhiên là mời mỹ nhiệm nương Quan Vũ xuất chiến, một đao chặt thủ cấp của Hoa Hùng mang về." Nhưng hắn đảo mắt nhìn trái nhìn phải. Ở? Sao Lưu Quan Trương lại không ở trong trường vậy?

Tôn Vũ nhìn không được hỏi meo meo mắt Tào Tháo ở bên cạnh: "Tào Mạnh Đức tướng quân, sao ta không thấy đào viên tam tỷ muội?"

Tào Tháo nghe vậy lấy làm lạ: "Ồ? Đào viên tam tỷ muội không ở chỗ các ngươi sao? Hôm qua các nàng đã đi trước một bước, nói là tới Dĩ thủy quan giúp các ngươi. Lúc đó Viên Thuật đại nhân còn cười nhạo bọn họ một phen, nói ba người các nàng bộ dạng quái dị, chắc chắn không phải dùng đến. Theo lý mà nói, các ngươi từ Dĩ Thủy quan rút lui trở về, nửa đường hẳn là phải gặp ba người bọn họ nha."

Tôn Vũ vừa nghe, vội vàng hỏi: "Ba người các nàng do ai dẫn đường?"

Tào Tháo đáp: "Chính là cô nàng dán râu kia dẫn đường, hình như gọi là Quan nhị tỷ. Nàng nói nàng biết rõ Dĩ thủy quan ở chỗ nào, dẫn Lưu Bị và Trương Phi đi hướng tây rồi."

Thảm rồi! Thảm rồi! Quá thảm rồi! Tôn Vũ trong lòng điên cuồng kêu lên: thảm rồi, cô nàng Quan Vũ mù đường kia lại đi dẫn đường. Các nàng không biết lạc đến chỗ sơn cùng thủy tận nào rồi. Mẹ ơi, Hoa Hùng làm sao bây giờ? Rớt rọu trăm Hoa Hùng đến cùng phải làm sao bây giờ? Trời ơi, làm người có thể không đáng tin đến vậy sao? Viên Thuật, ngươi cứ như là thần nhân vậy, rõ ràng lại đoán trúng ba người các nàng không phải dùng đến. Ta phục ngươi rồi!

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Trêu Cợt Meo Meo Mắt

Không có Lưu Quan Trương, việc đối phó với Hoa Hùng lại trở thành một vấn đề đau đầu.

Tôn Vũ trở lại doanh trường, vô cùng buồn bực. Võ tướng kỹ của Hoa Hùng từ lam sắc chuyển thành kim sắc, ngay cả Giang Đông chi hủ Tôn Kiên

cũng không đánh lại được, phải làm thế nào bây giờ? Lần trước đối phó với Trương Giác, Trương Bảo, Trương Lương còn có đại tướng ám kim sắc hỗ trợ, lần này... thảm rồi!

Ờ? Đúng rồi, võ tướng kỹ "Kiêu hùng" của Tào Tháo hẳn phải có tác dụng. Để nàng dùng ngự tướng kỹ phụ trợ cho Tôn Kiên không biết chừng có thể đánh thắng được Hoa Hùng.

Tôn Vũ vừa nghĩ tới đây, chợt nhớ tới tính cách của meo meo mắt. Cô nàng đáng ghét kia có quá nửa là không chịu ra tay, muốn ngồi xem người khác ra làm trò hề, sau đó mới xuất hiện để nổi danh. Bằng không thì tại sao mà đại tướng Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên dưới trướng của nàng đều có năng lực chiến đấu với Hoa Hùng lại không được phái ra? Ở trong "Tam quốc diễn nghĩa", Tào Tháo chỉ giả bộ tham gia chứ không để cho đại tướng xuất chiến, rõ ràng là muốn ngồi yên xem trò vui.

Chắc, nửa đời trước ta đều hiến dâng cho sự nghiệp khoa học, đối với loại việc đấm đá thế này thật sự là không rõ.... Tôn Vũ buồn bực lắc đầu, bỗng nhìn thấy tiểu Triệu Vân cầm trúc thương đi vào doanh trướng.

Nàng vừa mới đi luyện thương pháp trở về, người nhể nhại mồ hôi. Nhìn thấy Tôn Vũ, nàng cười hi hi nói: "Tầm Chân tiên sinh, ta luyện xong thương pháp rồi, có thể ăn cơm không?"

Ồ! Triệu Vân nhỏ bé của ta ời, võ tướng kỹ của ngươi đến bao giờ mới có thể sử dụng đây? Ba lớp gông xiềng mà Trịnh Huyền nói rốt cuộc là gì? Thật làm cho người ta tò mò.

Lúc này Trương Bạch Kỳ cũng ôm một đồng quần áo đã giặt sạch đi vào trong doanh trướng. Tôn Vũ nhìn Trương Bạch Kỳ, liền sờ vào "Thái bình yêu thuật" trong ngực, nghĩ thầm: nếu ta bị Hoa Hùng đuổi đến đến bước đường cùng thì đành phải nhét "Thái bình yêu thuật" vào tay của Trương Bạch Kỳ, sau đó nhanh chân chạy trốn. Hừ hừ, để ta xem Hoa Hùng ngươi liệu có chống đỡ nổi con cá chình điện ám kim sắc này hay không.

Trương Bạch Kỳ chỉ cần biến thân thành Trương Giác, liền trở thành một lá bài tẩy của ta. Tuy vậy lá bài này ta không thể không chế được, địch hay ta đều giết tuốt, một khi đã thả ra là không thể thu hồi lại được. Không đến lúc vạn bất đắc dĩ Tôn Vũ cũng không muốn sử dụng.

Thôi quên đi, ta đi tản bộ vậy!

Tôn Vũ ra khỏi lều đi quanh doanh trại.

Lúc này trăng sáng sao thưa, gió đêm ừ ù, cảnh vật xung quanh đều chìm trong yên lặng, chỉ thỉnh thoảng mới có tiếng binh sĩ cười đùa vang lên. Tôn Vũ tha thân đi quanh, vừa đi vừa nghĩ cách đối phó với Hoa Hùng, nhưng hần nghĩ thế nào cũng không thấy biện pháp gì.

Hắn đi ngang qua cửa ra vào đại doanh của Công Tôn quân. Lính canh cổng thấy hắn liền hành lễ, cung kính cười nói: "Tôn Tướng quân nửa đêm đi tuần tra, thật sự là khó cực rồi."

Ặc, ta nào có đi tuần tra, chỉ đi dạo quanh thôi. Tôn Vũ phát phát tay, biểu thị: các đồng chí vất vả.

Lúc này cửa doanh trại đột nhiên sáng đèn, một giọng nữ kiều ngạo cất lên: "Thủ vệ đâu, đi vào thông báo một tiếng. Tào Mạnh Đức đến viếng thăm!"

Tôn Vũ quay đầu lại nhìn. Tào Tháo mặc một bộ váy dài năm màu rực rỡ, mỗi tay đều cầm một ngọn nến, đang đứng ở trước cửa doanh trại Công Tôn quân kêu cửa. Ta ngắt, nữ nhân này... Tại sao mỗi lần xuất hiện đều phải làm dáng như vậy.

Tôn Vũ đi ra nghênh đón. Hắn ôm quyền nói: "Tào tướng quân đêm khuya tới chơi, không biết có chuyện quan trọng gì?"

Meo meo mắt thấy Tôn Vũ vừa lúc đứng ở cửa, trong lòng mừng thầm. Nàng đến chủ yếu là tìm Tôn Vũ. Lúc trước Tôn Vũ viết hịch văn đoạt danh tiếng của nàng, sau đó lại giành trước việc đề cử Viên Thiệu làm minh chủ, lại đoạt danh tiếng của nàng thêm một lần nữa. Trong lòng của nàng rất khó chịu, lần này chính là đến để trả thù Tôn Vũ.

Trước hết để cho hắn yêu mến ta, sau đó không nhiệt tình cũng không lạnh nhạt, ta chậm rãi nhào nặn tên này. Trong lòng meo meo mắt đã quyết định như vậy, lúc này vừa thấy Tôn Vũ, nàng đương nhiên phải ngẩng đầu ưỡn ngực ra giống như một con khổng tước xòe đuôi làm dáng để hấp dẫn Tôn Vũ. Đôi meo meo mắt câu hồn đoạt phách của nàng đảo qua đảo lại người Tôn Vũ, nũng nịu nói: "Ta là tới tìm Tôn Tướng quân đây."

"Tìm ta? Tìm ta làm gì?" Tôn Vũ thầm cảnh giác trong lòng. Hắn không bị bộ dạng của Tào Tháo hấp dẫn, ngược lại còn tỏ ra sợ hãi.

Meo meo mắt chậm rãi tiến tới, vút ngọn nến trên tay đi. Ánh nến đã tắt, cảnh vật chỉ còn lại có ánh trăng dịu dịu. Nàng níu lấy khuỷu tay Tôn Vũ, ôn ền nói: "Ta muốn mời Tôn tướng quân đến chỉ điểm cho ta một chút về võ tướng kỹ. Tôn tướng quân một thân kiêm nhiều loại võ tướng kỹ, chính là kỳ tài trời sinh, khiến cho ta... động lòng." Nàng giả bộ xấu hổ tím đỏ, cả người đều dán vào Tôn Vũ. Bộ ngực cao vút không biết vô ý hay cố tình mà chạm vào cánh tay của Tôn Vũ.

Ặc, cô nàng này muốn làm gì vậy? Tôn Vũ đỏ mặt hỏi! Ta còn là xử nam, chịu không nổi đâu. Có điều... nếu một đại mỹ nữ như meo meo mắt thật sự thích ta, khả khả khả... Tôn Vũ thần hồn bay bổng.

Đúng lúc này, trong tai Tôn Vũ vang lên âm thanh của NM01: "Chủ nhân, trải qua kiểm tra của dụng cụ phân tích nói dối, meo meo mắt nói nàng động lòng với người là nói dối!"

Tôn Vũ rùng mình tỉnh lại! Đúng vậy, ta cũng chỉ có một đồng võ tướng kỹ màu đỏ thôi, loại võ tướng cấp kim sắc như meo meo mắt có mà động lòng

cái rắm, rõ ràng là đến đùa giỡn ta. Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa mất lửa, xem ra định lực của ta còn phải tu luyện thêm. Khục khục, đêm nay phải đến doanh trướng của nhuyển muội tử, dùng nàng để tu luyện định lực mới được... Khục khục, thiếu chút nữa lại thần hồn bay bổng rồi.

Meo meo mất tiếp tục dụ hoặc nói: "Tôn tướng quân, chúng ta tìm một chỗ không người từ từ nói chuyện nha."

Hừ, quyền rũ! Ngươi tiếp tục quyền rũ, ta sẽ không bị ngươi lừa gạt đâu. Tôn Vũ dùng tốc độ nhanh nhất nhắm một lần số Pi 3.1415926... sau khi nhắm đến mức không còn nhớ con số phía sau nữa, lòng hắn bắt đầu bình tĩnh lại. Hắn cười nhạt cười: "Đi, đi nơi nào tâm sự cũng được."

Tôn Vũ trầm nghĩ trong lòng: ngươi muốn mê hoặc ta, ta sẽ mê hoặc lại ngươi. Xem ai chịu thua ai.

Meo meo mất cho là hắn đã trúng kế, kéo Tôn Vũ đến một nơi không có người. Vừa đi nàng vừa lả lơi nói: "Trong nhà tướng quân có mấy người? Hiện đang sống ở đâu? Đã có hôn phối chưa?"

Tôn Vũ theo nàng đi tới đi lui, đi đến đằng sau một doanh trướng chất đầy binh khí. Ở đây không có vệ binh, chỉ có con dê mèn đang ra sức gáy. Khung cảnh thật nhẹ nhàng êm ái.

Meo meo mất thấy xung quanh không có người ngoài càng bắt đầu can rở hơn. Mỗi động tác đều toát ra mị lực vô hạn, muốn cho Tôn Vũ quỳ gối dưới váy của nàng.

Hừ hừ, ngươi muốn đùa giỡn ta, xem ta dùng thủ đoạn mà đám tiểu lưu manh ở thế giới kia thường dùng để trừng trị ngươi. Tôn Vũ giả bộ bị nàng quyến rũ đến thần hồn điên đảo, bước về phía trước một bước, càng lúc càng tiến gần meo meo mất hơn, cố ý nín thở để mặt đỏ bừng lên. Hắn giả bộ hô hấp dồn dập, dường như muốn nói điều gì đó.

Meo meo mất mừng rỡ, nghĩ thầm: nam nhân này đã trở thành tù binh của ta rồi. Hắn nhất định là muốn tỏ tình với ta. Ha ha ha, sau đó ta liền khen ngợi hắn một chút rồi nói mười ngày sau sẽ cho hắn một câu trả lời thuyết phục.

Nhưng nàng vừa nghĩ tới đây, Tôn Vũ đột nhiên tiến nhanh về phía trước tóm được bờ vai của nàng, trầm giọng nói: "Ta nhìn không được, ta muốn cô..." Hắn ngậm vận kinh lực, hai mắt liền đỏ vằn lên, nhìn qua quả thật giống như một tên điên đã bị dục vọng thiêu đốt.

Meo meo mất bị dọa sợ người. Tên này... chẳng lẽ muốn...

Tôn Vũ tiếp tục trầm giọng nói: "Ta muốn cô, hiện tại muốn..." Nói xong liền vờn tay ra, bắt đầu xé quần áo của meo meo mất.

Á! Meo Meo mất hoảng sợ, muốn lùi về phía sau nhưng bờ vai đã bị Tôn Vũ nắm chặt, nửa bước cũng không lùi được. Trong lòng nàng thầm kêu không ổn: thăm rồi, ta chỉ muốn quyến rũ để làm cho hắn yêu mến ta chứ đâu muốn kích thích thú tính của hắn.....

Nàng muốn há mồm kêu cứu nhưng cá tính cao ngạo khiến cho nàng đã há to miệng lại không thể phát ra âm thanh được. Làm sao ta có thể kêu cứu được? Thật mất mặt. Vì vậy nàng cắn môi, cố gắng lùi về phía sau. "Xoạt" một tiếng, bộ quần áo đã bị xé rách vai, lộ ra da thịt trắng muốt.

Tôn Vũ cười thầm trong lòng, nhưng trên mặt lại giả bộ như Trư Bát Giới. Hắn nhìn chằm chằm vào bờ vai của meo meo mất, chảy dài rờn rờn nói: "Da thịt trắng như tuyết... Ta muốn..." Hắn cố ý nuốt nước miếng cái ực. Sau đó đẩy mạnh meo meo mất ngã xuống đất.

Lần này meo meo mất thật sự hoảng sợ rồi. Nàng vùng nắm đấm về phía Tôn Vũ, Tôn Vũ liền sử dụng "Cự lực" bắt được nắm tay nhỏ của nàng, lập tức khiến nàng toàn thân vô lực.

Nếu không kêu cứu... Ta sẽ bị nam nhân này ô nhục. Meo meo mất tuy cao ngạo, tích sĩ diện, nhưng lúc này không phải lúc sĩ diện. Nàng há miệng muốn kêu to cứu mạng.

Nhưng lúc này đã chậm, Tôn Vũ vờn tay ra bịt kín cái miệng anh đào nhỏ nhắn của nàng, khiến cho nàng không cách nào kêu cứu được. Sức lực không bằng Tôn Vũ, kêu cứu cũng kêu không được, Meo Meo mất hoảng hốt, giấy dựa đá loạn lên. Nhưng với sức lực của Tôn Vũ nàng giấy dựa chỉ phí công vô ích.

Võ tướng kỹ của nàng mặc dù là kim sắc nhưng lại là ngự tướng kỹ, đối với năng lực đánh đấm không có trợ giúp gì, căn bản là không có tác dụng gì trong lúc này.

Ư ư... Chẳng lẽ vì quyền rũ một người nam nhân thất bại mà ta bị XXX sao? Chuyện này cũng quá... mất mặt rồi. Meo meo mất tức giận đến chảy nước mắt rờn rờn. Cặp mắt vốn giào kia lúc này lại đẩy về đau thương...

Nàng nhắm mắt cam chịu số phận, nghĩ thầm: coi như ta bị quý đè. Đợi việc này qua đi, ta lập tức ra lệnh cho Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng, Lý Điển, Nhạc Tiến... Đem nam nhân này băm thây vạn đoạn.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65: Điều Kiện Ở Rể Hấp Dẫn

Meo meo mắt trước đây quyến rũ nam nhân, làm bọn họ yêu mình, sau đó lại trêu chọc bọn họ. Nàng chưa từng một lần thất bại.

Thực ra nguyên nhân rất đơn giản. Thế giới này là nữ tôn nam ti, nữ nhân luôn luôn cao quý hơn. Phần lớn nam nhân không dám có ý nghĩ hung bạo với phụ nữ, giống như thế giới nam tôn nữ ti rất ít có nữ nhân đi cưỡng gian nam nhân. Meo meo mắt chưa từng gặp người nào có can đảm cưỡng ép nàng.

Lúc này đây nàng chạy tới trêu chọc Tôn Vũ, không ngờ lại kích thích thú tính của Tôn Vũ, hắn đề luôn nàng xuống đất. Lần này kêu trời trời không thấu, kêu đất đất chẳng hay rồi. Hai hàng nước mắt chảy ròng ròng, nàng thầm nghĩ: xong rồi, tấm thân trong sạch của ta đã mất, ta coi như bị quý dè. Sau này phải gọi người băm vằm hắn ra. Chỉ là... Ta vì cái gì như thế không cam lòng được... Thà ta phụ nam nhân trong thiên hạ, không để nam nhân trong thiên hạ phụ ta... Ta không cam lòng!

Meo meo mắt tự thương cảm một lúc lâu mới cảm giác thấy Tôn Vũ cũng không có đề lên trên người nàng, thậm chí không có động tay động chân như lúc trước.

A? Thật kỳ quái? Meo meo mắt mở đôi mắt đang nhắm chặt ra thì thấy Tôn Vũ đang mỉm cười nhìn nàng.

"Người... Người không phải muốn làm mấy chuyện xấu hay sao? Tôi đi?" Meo meo mắt phát hiện Tôn Vũ buông lỏng bàn tay bịt miệng mình, nhưng nàng ngang bướng không chịu kêu cứu mà lại khiêu khích nói: "Tôi đi, cưỡng bạo ta đi? Thú tính của người không phải đang phát tác hay sao?" Meo meo mắt là một nữ nhân quật cường, tuy rằng vừa rồi tức giận đến khóc một hai giây, nhưng mà lập tức lại cứng rắn trở lại.

Tôn Vũ thở dài, nhẹ nhàng buông tay meo meo mắt ra, nâng nàng đứng dậy, sau đó mỉm cười nói: "Ta vốn không có phát tác thú tính. Vừa rồi chẳng qua chỉ là giả bộ thôi."

"Người... Tên hỗn đản này!" Meo meo mắt giận dữ.

"Đừng coi thường nam nhân!" Tôn Vũ cười ha ha, xoay người đi: "Có lẽ bình thường cô gặp đều là nam nhân khúm núm đối với cô, nhưng Tôn Vũ ta không giống như vậy. Đừng có trêu chọc ta!" Tôn Vũ đi vòng qua lều, biến mất trong màn đêm.

Thấy hắn đi rồi, Tào Tháo mới phát hiện cả người mình đều xụi lơ. Nàng đặt móng ngựa ngồi trên mặt đất đất, nghiêng răng ken két nói: tên bại hoại này, ta có nên đi gọi Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng, Lý Điển, Nhạc Tiến... tới đem hắn băm thây vạn đoạn hay không?

Ôi, coi như xong! Là ta quyến rũ hắn trước để trêu chọc hắn, hắn lại quay lại chơi ta một vỏ. Vì chuyện như vậy mà giết người phóng hỏa thì không đáng rồi. Meo meo mắt rộng lượng hơn nữ nhân bình thường nhiều, ít nhất trong việc xử lý nam nhân thường rất độ lượng. Nàng từ từ bò dậy, trong ánh mắt lấp lánh đầy vẻ bất phục: Tốt! Nếu người đã muốn cùng ta chơi đùa, ta sẽ cùng người chơi đùa. Meo meo mắt ta không làm Tôn Vũ người yêu ta, ta không phải là họ Tào nữa. Thà ta phụ nam nhân trong thiên hạ, không để nam nhân trong thiên hạ phụ ta. Chí hướng của Tào Tháo ta, nhất định phải thực hiện!

Meo meo mắt sửa sang lại quần áo. Vai áo nàng bị rách nhìn rất bất nhã. Nhưng nàng không để tâm, dứt khoát đưa tay xé luôn đầu vai bên kia. Hai bên vai đều lộ ra nhìn trông càng diễm lệ. Nàng như một con thiên nga kiêu ngạo, thanh nhã đi về phía cửa trại.

Mới vừa đi ra vài bước, chỉ thấy trong cửa đại tướng có bóng người. Giang Đông chỉ hỏ Tôn Kiên đứng ở nơi đó, cao giọng kêu lên: "Tôn Vũ Tôn Tầm Chân tướng quân có ở đây không? Ta là Tôn Kiên. Lần trước ta nói với tướng quân chuyện ở rể Tôn gia, Tôn tướng quân suy nghĩ thế nào rồi?"

Nhuyễn muội tử Công Tôn Toàn đứng ở cửa đại doanh. Nàng như một con trâu mẹ đang bảo vệ nghé con, hừ lạnh với Tôn Kiên: "Tầm Chân nhà ta sẽ không ở rể Tôn gia của người đâu, hắn muốn cùng ta thành thân! Hơn nữa hai tỷ muội Công Tôn gia chúng ta sẽ cùng thành thân với Tầm Chân. Tôn Kiên, từ bỏ ý định của người đi."

Thì ra trong lúc Tào Tháo "tâm sự" với Tôn Vũ, Tôn Kiên lại chạy tới Công Tôn quân hỏi hắn có bằng lòng ở rể Tôn gia hay không. Lúc này Tôn Vũ chính là đang trêu chọc Tào Tháo, Tôn Kiên liền trực tiếp tìm Công Tôn Toàn. Công Tôn Toàn vừa nghe Tôn Kiên tới để chiêu Tôn Vũ ở rể Tôn gia, tức giận nghĩ: đến đoạt nam nhân của ta?

Nhuyễn muội tử tuy ở trước mặt Tôn Vũ thì rất ôn nhu, nhưng với ngoại nhân nàng đích thị là một nữ tướng quân uy phong. Hai người Công Tôn Toàn và Tôn Kiên nói vài câu đã biến thành cãi lộn tranh đoạt nam nhân. Đương nhiên Tôn Kiên là đoạt giúp đỡ nữ nhi của mình.

Chỉ nghe Tôn Kiên ngạc nhiên nói: "Hai tỷ muội Công Tôn các người cùng thành thân? Không phải thế chứ, hào phóng như vậy?"

Khuôn mặt xinh xắn của nhuyễn muội tử đỏ lên. Nàng lớn tiếng nói: "Có cái gì kỳ quái? Hai tỷ muội chúng ta tình thâm nghĩa trọng, xai chung một chồng không có gì hiếm lạ cả."

Trong lòng Tôn Kiên suy nghĩ như chớp. Thiếu niên anh hùng duy nhất trong thiên hạ có võ tướng kỹ, không đoạt thì thật là đáng tiếc. Người nào cướp được chính là đã vớ bẫm, không thể tặng cho Công Tôn gia các người. Nàng ngẩng cao đầu nói: "Hừ, hai tỷ muội các người cùng chung một chồng là tốt à? Hai nữ nhi của ta cũng có thể. Tầm Chân, người mau ra đây. Ta sẽ lệnh cho Tôn Sách, Tôn Quyền đều thành thân cùng người!"

Lúc này Tôn Vũ nào dám đi ra. Hắn chảy mồ hôi đầm đìa, trốn trong doanh trường của mình không dám động đậy.

Tào Tháo nhìn thấy chuyện nào nhiệt này. Khó trách ta quyền rũ không được Tôn Vũ, thì ra một đám nữ nhân đang đứng xếp hàng đợi hắn chọn.

Nàng thầm nghĩ: Tào Tháo ta là người như thế nào? Hừ, danh tiếng của thiên hạ này đều phải thuộc về ta. Các người nếu như đều muốn đoạt tên nam nhân này, ta đương nhiên phải thò tay vào tham gia náo nhiệt.

Tào Tháo tiến về phía trước một bước, chui vào giữa Tôn Kiên và Công Tôn Toàn, lớn tiếng nói: "Các người đừng cãi cọ nữa, không phải chỉ là hai tỷ muội thôi sao? Làm sao bằng Tào gia nhà ta người nhiều thế lớn? Tôn Tầm Chân, người mau ra đây. Nếu như người chịu ở rể Tào gia, ta gọi Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng, Lý Điển, Nhạc Tiến... Hừ hừ, tất cả chúng ta đều thành thân với người!"

Nói câu này xong, trong lòng Tào Tháo rất đắc ý. Ha ha ha, thiên hạ này nếu nói đến ra tay hoành tráng, ai có thể so được với Tào Tháo? Bản lĩnh làm náo động Công Tôn Toàn và Tôn Kiên có thúc ngựa cũng không theo kịp ta.

Có điều lần này nàng ra tay quá đà rồi. Ngay cả Tào Tháo cũng không tin những lời này của mình. Trên thực tế nàng cũng chỉ nói chơi để góp phần náo nhiệt. Nếu thật muốn mang cả đám đại tướng cùng Tôn Vũ thành thân, nàng chắc chắn là không chịu. Công Tôn Toàn và Tôn Kiên căn bản là không nằng. Hai người cùng xì một tiếng, khinh miệt nói: "Tào Mạnh Đức, người chạy tới đây nói bậy cái gì vậy? Nơi này không có chuyện của người, đứng sang một bên chơi đi."

Cái gì? Sự tình náo động như vậy sao lại không phải chuyện của ta? Lần này Tào Tháo thực sự không vui rồi. Hai tay nàng chống nạnh, lớn tiếng nói: "Tào Mạnh Đức ta nói một là một, nói hai là một! Tôn Tầm Chân, người đi ra đây. Người muốn lấy hai người, hay là muốn toàn bộ Tào gia chúng ta."

Trời, cô nàng này nói thật à? Bị điên rồi phải không? Tôn Kiên vừa nghe, Tào Tháo bỏ tiền vốn lớn như vậy à? Không được, lão nương không thể thua. Nàng dựng thẳng người lên, cao giọng nói: "Tào gia có vài người như vậy tính cái rắm gì. Nghe cho rõ đây, Tôn gia ta nguyện ý để Tôn Sách, Tôn Quyền, Tôn Thượng Hương, Chu Du, Hoàng Cái, Tỏ Mậu..."

Oa, chiến thuật biến người! Tào Tháo và Tôn Kiên vừa ra chiêu này, Công Tôn Toàn tròn tròn mắt. Người nhà Công Tôn mới thăm thương làm sao, làm sao xuất ra đội hình như vậy được.

Sắc mặt nhuyền muội tử trắng nhợt, nước mắt vòng quanh. Nàng khóc nức nở nói: "Các người khi dễ Công Tôn gia ta không có người. Tầm Chân sẽ không đáp ứng các người đâu. Quê nhà của hắn không có chuyện ở rể, hắn sẽ không đáp ứng các người."

Nhìn thấy nhuyền muội tử khóc, Tôn Vũ không có cách nào trốn được nữa. Hắn từ trong doanh trường lao ra ôm lấy nhuyền muội tử vào trong lòng, ôn nhu nói: "Bá Khuê ngoan, đừng khóc. Nàng nói rất đúng, ta sẽ không ở rể Tôn gia và Tào gia. Ngoan, không khóc nữa!"

Hắn quay qua Tôn Kiên và Tào Tháo lạnh lùng nói: "Mời hai vị tướng quân trở về đi. Các người làm chủ công cả ta khóc, thứ lỗi chúng ta không thể tiếp đón! Chuyện ở rể đừng nghĩ tới nữa. Quê nhà của ta nam nữ bình đẳng, không có chuyện ở rể."

Tào Tháo thì chỉ thích thể hiện. Về phần Tôn Kiên, sau khi nói ra một đồng tên cũng có chút hối hận. Nào có chuyện xuất vốn lớn như vậy để chiêu một người nam nhân ở rể. Chuyện này mà truyền ra chắc chắn sẽ mất mặt Giang Đông chi hủ, cho nên trong lòng nàng mong Tôn Vũ không đáp ứng.

Nghe Tôn Vũ cự tuyệt, hai người vội vàng nói vài câu, vù một cái đã biến mất vô tung vô ảnh.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Ngự Tướng Kỹ phụ Tá

Không có Lưu Quan Trượng, việc đối phó với Hoa Hùng lại trở thành một vấn đề đau đầu.

Tôn Vũ trở lại doanh trường, vô cùng buồn bực. Võ tướng kỹ của Hoa Hùng từ lam sắc chuyển thành kim sắc, ngay cả Giang Đông chi hủ Tôn Kiên cũng không đánh lại được, phải làm thế nào bây giờ? Lần trước đối phó với Trương Giác, Trương Bảo, Trương Lương còn có đại tướng ám kim sắc hỗ trợ, lần này... thâm rồi!

Ồ? Đúng rồi, võ tướng kỹ "Kiêu hùng" của Tào Tháo hẳn phải có tác dụng. Để nàng dùng ngự tướng kỹ phụ trợ cho Tôn Kiên không biết chừng có thể đánh thắng được Hoa Hùng.

Tôn Vũ vừa nghĩ tới đây, chợt nhớ tới tính cách của meo meo mắt. Cô nàng đáng ghét kia có quá nửa là không chịu ra tay, muốn ngồi xem người khác ra

làm trò hề, sau đó mới xuất hiện để nổi danh. Bằng không thì tại sao mà đại tướng Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên dưới trướng của nàng đều có năng lực chiến đấu với Hoa Hùng lại không được phải ra? Ở trong "Tam quốc diễn nghĩa", Tào Tháo chỉ giả bộ tham gia chứ không hề cho đại tướng xuất chiến, rõ ràng là muốn ngồi yên xem trò vui.

Chắc, nửa đời trước ta đều hiến dâng cho sự nghiệp khoa học, đối với loại việc đấm đá thể này thật sự là không rõ.... Tôn Vũ buồn bực lắc đầu, bỗng nhìn thấy tiểu Triệu Vân cầm trúc thương đi vào doanh trướng.

Nàng vừa mới đi luyện thương pháp trở về, người nhể nhại mờ mờ. Nhìn thấy Tôn Vũ, nàng cười hi hi nói: "Tâm Chân tiên sinh, ta luyện xong thương pháp rồi, có thể ăn cơm không?"

Ôi! Triệu Vân nhỏ bé của ta ơi, võ tướng kỳ của ngươi đến bao giờ mới có thể sử dụng đây? Ba lớp gông xiềng mà Trịnh Huyền nói rốt cuộc là gì? Thật làm cho người ta tò mò.

Lúc này Trương Bạch Kỳ cũng ôm một đồng quần áo đã giặt sạch đi vào trong doanh trướng. Tôn Vũ nhìn Trương Bạch Kỳ, liền sờ vào "Thái bình yêu thuật" trong ngực, nghĩ thầm: nếu ta bị Hoa Hùng đuổi đến đến bước đường cùng thì đành phải nhét "Thái bình yêu thuật" vào tay của Trương Bạch Kỳ, sau đó nhanh chân chạy trốn. Hừ hừ, để ta xem Hoa Hùng ngươi liệu có chống đỡ nổi con cá chình điện ám kim sắc này hay không.

Trương Bạch Kỳ chỉ cần biến thân thành Trương Giác, liền trở thành một lá bài tẩy của ta. Tuy vậy lá bài này ta không thể khống chế được, địch hay ta đều giết tuốt, một khi đã thả ra là không thể thu hồi lại được. Không đến lúc vạn bất đắc dĩ Tôn Vũ cũng không muốn sử dụng.

Thôi quên đi, ta đi tản bộ vậy!

Tôn Vũ ra khỏi lều đi quanh doanh trại.

Lúc này trăng sáng sao thưa, gió đêm ừ ừ, cảnh vật xung quanh đều chìm trong yên lặng, chỉ thỉnh thoảng mới có tiếng binh sĩ cười đùa vang lên. Tôn Vũ tha thần đi quanh, vừa đi vừa nghĩ cách đối phó với Hoa Hùng, nhưng hần nghĩ thế nào cũng không thấy biện pháp gì.

Hắn đi ngang qua cửa ra vào doanh của Công Tôn quân. Lính canh cổng thấy hắn liền hành lễ, cung kính cười nói: "Tôn Tướng quân nửa đêm đi tuần tra, thật sự là khổ cực rồi."

Ặc, ta nào có đi tuần tra, chỉ đi dạo quanh thôi. Tôn Vũ phát phát tay, biểu thị: các đồng chí vất vả.

Lúc này cửa doanh trại đột nhiên sáng đèn, một giọng nữ kiều ngạo cất lên: "Thủ vệ đâu, đi vào thông báo một tiếng, Tào Mạnh Đức đến viếng thăm!"

Tôn Vũ quay đầu lại nhìn. Tào Tháo mặc một bộ váy dài năm màu rực rỡ, mỗi tay đều cầm một ngọn nến, đang đứng ở trước cửa doanh trại Công Tôn quân kêu cửa. Ta ngắt, nữ nhân này... Tại sao mỗi lần xuất hiện đều phải làm dáng như vậy.

Tôn Vũ đi ra nghênh đón. Hắn ôm quyền nói: "Tào tướng quân đêm khuya tới chơi, không biết có chuyện quan trọng gì?"

Meo meo mắt thấy Tôn Vũ vừa lúc đứng ở cửa, trong lòng mừng thầm. Nàng đến chủ yếu là tìm Tôn Vũ. Lúc trước Tôn Vũ viết hịch văn đoạt danh tiếng của nàng, sau đó lại giành trước việc đề cử Viên Thiệu làm minh chủ, lại đoạt danh tiếng của nàng thêm một lần nữa. Trong lòng của nàng rất khó chịu, lần này chính là đến để trả thù Tôn Vũ.

Trước hết để cho hắn yêu mến ta, sau đó không nhiệt tình cũng không lạnh nhạt, ta chậm rãi nhào nặn tên này. Trong lòng meo meo mắt đã quyết định như vậy, lúc này vừa thấy Tôn Vũ, nàng đương nhiên phải ngẩng đầu ưỡn ngực ra giống như một con khổng tước xòe đuôi phát ra vương bát chi khí để hấp dẫn Tôn Vũ. Đôi meo meo mắt câu hồn đoạt phách của nàng đảo qua đảo lại người Tôn Vũ, nũng nịu nói: "Ta là tới tìm Tôn Tướng quân đây."

"Tìm ta? Tìm ta làm gì?" Tôn Vũ thầm cảnh giác trong lòng. Hắn không bị bộ dạng của Tào Tháo hấp dẫn, ngược lại còn tỏ ra sợ hãi.

Meo meo mắt chậm rãi tiến tới, vút ngọn nến trên tay đi. Ánh nến đã tắt, cảnh vật chỉ còn lại có ánh trăng dịu dịu. Nàng níu lấy khuỷu tay Tôn Vũ, ồm ồm nói: "Ta muốn mời Tôn tướng quân đến chỉ điểm cho ta một chút về võ tướng kỳ. Tôn tướng quân một thân kiêm nhiều loại võ tướng kỳ, chính là kỳ tài trời sinh, khiến cho ta... động lòng." Nàng giả bộ xấu hổ tím đỏ, cả người đều dán vào Tôn Vũ. Bộ ngực cao vút không biết vô ý hay cố tình mà chạm vào cánh tay của Tôn Vũ.

Ặc, cô nàng này muốn làm gì vậy? Tôn Vũ đỏ mặt hỏi! Ta còn là xử nam, chịu không nổi đâu. Có điều... nếu một đại mỹ nữ như meo meo mắt thật sự thích ta, khả khả khả... Tôn Vũ thần hồn bay bổng.

Đúng lúc này, trong tai Tôn Vũ vang lên âm thanh của NM01: "Chủ nhân, trải qua kiểm tra của dụng cụ phân tích nói dối, meo meo mắt nói nàng động lòng với người là nói dối!"

Tôn Vũ rùng mình tỉnh lại! Đúng vậy, ta cũng chỉ có một đồng võ tướng kỳ màu đỏ thôi, loại võ tướng cấp kim sắc như meo meo mắt có mà động lòng cái rắm, rõ ràng là đến đùa giỡn ta. Nguy hiểm thật, thiếu chút nữa mắc lừa, xem ra định lực của ta còn phải tu luyện thêm. Khục khục, đêm nay phải đến doanh trướng của nhuyễn muội tử, dùng nàng để tu luyện định lực mới được... Khục khục, thiếu chút nữa lại thần hồn bay bổng rồi.

Meo meo mắt tiếp tục dụ hoặc nói: "Tôn tướng quân, chúng ta tìm một chỗ không người từ từ nói chuyện nha."

Hừ, quyến rũ! Ngươi tiếp tục quyến rũ, ta sẽ không bị ngươi lừa gạt đâu. Tôn Vũ dùng tốc độ nhanh nhất nhắm một lần số Pi 3.1415926... sau khi hắn nhắm đến mức không còn nhớ con số phía sau nữa, lòng hắn bắt đầu bình tĩnh lại. Hắn cười nhạt cười: "Đi, đi nơi nào tâm sự cũng được."

Tôn Vũ thầm nghĩ trong lòng: người muốn mê hoặc ta, ta sẽ mê hoặc lại người. Xem ai chịu thua ai.

Meo meo mất cho là hấn đã trúng kế, kéo Tôn Vũ đến một nơi không có người. Vừa đi nàng vừa là loi nói: "Trong nhà tướng quân có mấy người? Hiện đang sống ở đâu? Đã có hôn phối chưa?"

Tôn Vũ theo nàng đi tới đi lui, đi đến đằng sau một doanh trướng chất đầy binh khí. Ở đây không có vệ binh, chỉ có con dê mèn đang ra sức gáy. Khung cảnh thật nhẹ nhàng êm ái.

Meo meo mất thấy xung quanh không có người ngoài càng bắt đầu can rở hơn. Mỗi động tác đều toát ra mị lực vô hạn, muốn cho Tôn Vũ quỵ gối dưới váy của nàng.

Hừ hừ, người muốn đùa giỡn ta, xem ta dùng thủ đoạn mà đám tiểu lưu manh ở thế giới kia thường dùng để trừng trị người. Tôn Vũ giả bộ bị nàng quyến rũ đến thần hồn điên đảo, bước về phía trước một bước, càng lúc càng tiến gần meo meo mất hơn, cố ý nín thở để mặt đỏ bừng lên. Hấn giả bộ hô hấp dồn dập, dường như muốn nói điều gì đó.

Meo meo mất mừng rỡ, nghĩ thầm: nam nhân này đã trở thành tù binh của ta rồi. Hấn nhất định là muốn tỏ tình với ta. Ha ha ha, sau đó ta liền khen ngợi hấn một chút rồi nói mười ngày sau sẽ cho hấn một câu trả lời thuyết phục.

Nhưng nàng vừa nghĩ tới đây, Tôn Vũ đột nhiên tiến nhanh về phía trước tóm được bờ vai của nàng, trầm giọng nói: "Ta nhịn không được, ta muốn cô..." Hấn ngậm vận kinh lực, hai mắt liền đỏ vằn lên, nhìn qua quả thật giống như một tên điên đã bị dục vọng thiêu đốt.

Meo meo mất bị dọa sững người. Tên này... chẳng lẽ muốn...

Tôn Vũ tiếp tục trầm giọng nói: "Ta muốn cô, hiện tại muốn..." Nói xong liền vươn tay ra, bắt đầu xé quần áo của meo meo mất.

Á! Meo Meo mất hoảng sợ, muốn lùi về phía sau nhưng bà vai đã bị Tôn Vũ nắm chặt, nửa bước cũng không lùi được. Trong lòng nàng thầm kêu không ổn: thầm rồi, ta chỉ muốn quyến rũ để làm cho hấn yêu mến ta chứ đâu muốn kích thích thú tính của hấn.....

Nàng muốn há mồm kêu cứu nhưng cá tính cao ngạo khiến cho nàng đã há to miệng lại không thể phát ra âm thanh được. Làm sao ta có thể kêu cứu được? Thật mất mặt. Vì vậy nàng cắn môi, cố gắng lùi về phía sau. "Xoạt" một tiếng, bộ quần áo đã bị xé rách vai, lộ ra da thịt trắng muốt.

Tôn Vũ cười thầm trong lòng, nhưng trên mặt lại giả bộ như Trư Bát Giới. Hấn nhìn chăm chăm vào bờ vai của meo meo mất, chảy dài rờn rờn nói: "Da thịt trắng như tuyết... Ta muốn..." Hấn cố ý nuốt nước miếng cái ực. Sau đó đẩy mạnh meo meo mất ngã xuống đất.

Lần này meo meo mất thật sự hoảng sợ rồi. Nàng vùng nắm đấm về phía Tôn Vũ, Tôn Vũ liền sử dụng "Cự lực" bắt được nắm tay nhỏ của nàng, lập tức khiến nàng toàn thân vô lực.

Nếu không kêu cứu... Ta sẽ bị nam nhân này ô nhục. Meo meo mất tuy cao ngạo, tích sĩ diện, nhưng lúc này không phải lúc sĩ diện. Nàng há miệng muốn kêu to cứu mạng.

Nhưng lúc này đã chậm, Tôn Vũ vươn tay ra bịt kín cái miệng anh đào nhỏ nhắn của nàng, khiến cho nàng không cách nào kêu cứu được. Sức lực không bằng Tôn Vũ, kêu cứu cũng kêu không được, Meo Meo mất hoảng hốt, giãy dụa đá loạn lên. Nhưng với sức lực của Tôn Vũ nàng giãy dụa chỉ phí công vô ích.

Vỡ tướng kỹ của nàng mặc dù là kim sắc nhưng lại là ngự tướng kỹ, đối với năng lực đánh đấm không có trợ giúp gì, căn bản là không có tác dụng gì trong lúc này.

Ư ư... Chẳng lẽ vì quyến rũ một người nam nhân thất bại mà ta bị XXX sao? Chuyện này cũng quá... mất mặt rồi. Meo meo mất tức giận đến chảy nước mắt rờn rờn. Cặp mắt vốn giào kia lúc này lại đầy vẻ đau thương...

Nàng nhắm mắt cam chịu số phận, nghĩ thầm: coi như ta bị quỷ đè. Đợi việc này qua đi, ta lập tức ra lệnh cho Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng, Lý Điển, Nhạc Tiến... Đem nam nhân này băm thây vạn đoạn. Sau khi bị hai kẻ bệnh tâm thần Tào Tháo và Tôn Kiên làm náo loạn, tâm tình của Nhuyễn muội từ cực kém. Tôn Vũ ôn nhu ôm nàng khuyên nhủ nửa ngày, nàng vẫn khóc như mưa.

"Tâm Chân, có phải Công Tôn gia chúng ta quá kém hay không. Hức hức, tuổi trẻ anh hùng như chàng, những đại gia nhà giàu kia muốn đoạt đi... Hức hức hức... Chàng không muốn ở cùng ta và muội muội nữa rồi phải không?" Nhuyễn muội từ đau lòng khóc nức nở.

"Làm sao như vậy được." Tôn Vũ nhẹ nhàng vỗ về Nhuyễn muội từ, ôn nhu nói: "Nàng đối với ta tốt nhất. Người ta thích nhất chính là nàng rồi. Đám người lớn xôn xôn Tôn gia và Tào gia kia ta xem làm sao bằng nàng được."

Nhuyễn muội từ ừ một tiếng, vẫn khóc rờn rờn nói: "Vây chàng cho tới bây giờ cũng không chịu thân mật cùng ta... Kể cả lần này ôm ta, cũng là ta khóc chàng mới bằng lòng ôm một cái. Bình thường đều cách ta rất xa."

Tôn Vũ thở dài. Hấn lo lắng mình có bệnh nên không dám thân mật với Công Tôn Toàn. Hấn sợ bệnh của mình không chữa được mà chết đi, để người ta phải sống thủ tiết thì không được. Nhưng lúc này nhìn Công Tôn Toàn khóc rất thương tâm, hấn lại thấy đau lòng.

Tôn Vũ nhịn không được nhẹ nhàng nâng cằm của Nhuyễn muội từ lên, chỉ thấy khuôn mặt xinh đẹp của nàng như lê hoa đài vũ. Tôn Vũ cúi đầu hôn lên

đôi môi nhỏ nhắn kiểu diễm của nàng.

"Ôi chào!" Nhuyễn muội từ xấu hổ cúi đầu. Nhưng nàng lại liền ngẩng đầu lên, thấp giọng nói: "Hôn... Hôn một cái nữa."

Hôn thì hôn! Tôn Vũ cũng có chút kích động. Kịp trước hán là một xử nam hiền dăng cho khoa học, ngay cả tay con gái cũng chưa cầm qua, không ngờ hiện tại có nhuyễn muội từ cho mình tùy ý ôm hôn, muốn làm gì thì làm. Thật đúng là số mệnh!

Tôn Vũ cúi đầu hôn thật sâu nhuyễn muội từ. Toàn thân nhuyễn muội từ mềm nhũn như muốn tan thành nước.

"Có muốn hay không... Vào trường đi..." Nhuyễn muội từ khe khẽ nói như muỗi kêu: "Bên trong... Có giường..."

Oa, nhuyễn muội từ thực sự là hào phóng. Tôn Vũ đỏ mặt hỏi. Hán thấp giọng nói: "Hãy chờ ta chữa xong bệnh đã... Nếu không ta không an lòng."

Nhuyễn muội từ hơi có chút thất vọng. Nhưng nàng càng thêm cảm động trước sự trân trọng của Tôn Vũ đối với mình. Nam nhân này nếu không chữa được bệnh thì không muốn phụ lòng người con gái khác. Thật sự là một anh hùng hào hán! Nàng ôn nhu nói: "Ta nghe lời chàng."

Tôn Vũ xoay người trở về doanh trường của mình.

Nhuyễn muội từ lại nói: "Tầm Chân... Ngày mai phải đi đánh Hoa Hùng rồi, chàng tìm ra biện pháp nào chưa?"

"Chuyện này... Chưa có." Tôn Vũ than thở.

Nhuyễn muội từ suy nghĩ một chút, phiên muội nói: "Nếu như chúng ta có thể như Tào Tháo sử dụng ngự tướng kỹ thì tốt rồi. Tướng quân Tôn Kiên được cường hóa sức chiến đấu nói không chừng có thể đánh bại được Hoa Hùng."

"Đúng vậy, ngự tướng kỹ..." Tôn Vũ đồng ý nói: "Cái này so ngự binh kỹ mạnh hơn nhiều, quả thực vô cùng lợi hại. Nhưng với tính cách cổ quái của cô nàng meo meo mắt kia mà muốn nàng ra tay giúp đỡ thì thật không dễ dàng."

Tôn Vũ nói đến đây, trong lòng chợt động: cường hóa Tôn Kiên? Cường hóa người khác? NM01 có thể hoạt tính hóa tế bào của ta thì đương nhiên cũng có thể hoạt tính hóa tế bào của người khác. Ta chỉ cần để nó bay vào thân thể họ. Trước đây chỉ có mình mình độc hưởng lợi ích này, chưa từng nghĩ tới việc dùng nó trên người khác...

Có hi vọng! Ta nói không chừng cũng khả năng sử dụng ngự tướng kỹ. Chỉ có điều một lần ta chỉ có thể cường hóa một tướng, không thể như Tào Tháo cường hóa cả tướng lĩnh lẫn binh sĩ như vậy. Nhưng mà... Đối phó với một mình Hoa Hùng thì cường hóa một người là đủ rồi!

Tôn Vũ liền ra lệnh cho NM01: "Hoạt tính hóa tế bào của nhuyễn muội từ! Đồng thời phóng ra hiệu quả ánh sáng..." Hán tỉ mỉ nói cho NM01 kế hoạch của mình.

NM01 nhận mệnh lệnh, lập tức ở trên thân Tôn Vũ phóng ra lam quang rồi hiển thị trên đầu Tôn Vũ hai chữ lớn: "Phụ tá". Sau đó NM01 mang theo "Phụ tá" từ từ bay về phía Công Tôn Toàn.

NM01 là người máy nano mắt thường không thể nhìn thấy được. Cho nên trong mắt người khác chính là hai chữ màu lam "Phụ tá" từ trên đỉnh đầu Tôn Vũ bay về phía Công Tôn Toàn.

Sau đó NM01 chui vào trong thân thể Công Tôn Toàn hoạt tính hóa tế bào của nàng. Hai chữ "Phụ tá" bay lơ lửng trên đầu Công Tôn Toàn.

"Bá Khuê, hiện tại nàng cảm giác như thế nào?" Tôn Vũ ôn nhu hỏi.

Công Tôn Toàn tròn mắt há mồm nhìn Tôn Vũ biểu diễn. Nàng giơ tay nhìn, kinh ngạc nói: "Ta cảm giác mình mạnh lên rất nhiều... , Tầm Chân, chàng cũng có ngự tướng kỹ?"

Tôn Vũ gật đầu nói: "Ta vừa mới phát hiện ra mình có thể sử dụng võ tướng kỹ này, cho nên thử dùng với nàng một lần. Đáng tiếc kỹ năng 'Phụ tá' của ta chỉ có hiệu lực với một vị tướng, hơn nữa trong thời gian sử dụng kỹ năng này, ta không thể sử dụng võ tướng kỹ khác." Đó là đương nhiên, NM01 bay đến người khác rồi, Tôn Vũ liền biến thành một người bình thường, không thể dùng được võ tướng kỹ nữa.

Công Tôn Toàn vui mừng nói: "Thật tốt quá! Tuy rằng không có tác dụng gì với ta, nhưng ngày mai chàng dùng kỹ năng này trên người tướng quân Tôn Kiên thì nhất định có thể có đánh bại được Hoa Hùng! Tầm Chân, chàng luôn mang cho ta những điều bất ngờ. Thật là một thiên tài!"

Nhuyễn muội từ đi tới bên người Tôn Vũ, hôn nhẹ lên má hán rồi xấu hổ chạy về doanh trường.

Tôn Vũ thu hồi NM01. Hán sờ lên má mình, cười hi hi trở về doanh trường. Lúc này Triệu Văn đã ăn no, mới đi ngủ rồi. Đây là kế hoạch Tôn Vũ lập cho nàng để giúp nàng sớm cường kiện thân thể.

Nhìn thân hình nhỏ xinh của Triệu Văn, Tôn Vũ thầm nghĩ: nếu ta hoạt tính hóa tế bào của Triệu Văn để nàng mạnh mẽ lên, nàng có thể phóng ra võ tướng kỹ hay không? Ấc... Sợ rằng không được. Hoạt tính hóa tế bào chỉ là khai phá tiềm năng con người, cũng không phải làm thân thể cường tráng lên. Nàng vẫn rất yếu ớt, không chịu được gánh nặng của võ tướng kỹ.

Hán còn nhớ rõ Trương Bạch Kỳ biến thành Trương Giác sau khi phóng một trận sấm sét cấp ám kim thì hôn mê vài ngày trời. Mà Trương Bạch Kỳ sinh

ra trong một gia đình địa chủ giàu có, thân thể của nàng khỏe mạnh hơn so với Triệu Vân nhiều. Nếu như đổi thành Triệu Vân, chỉ sợ sẽ không tỉnh lại.

Nghĩ đến Trương Giác, Tôn Vũ lại nghĩ tới đám địch nhân hùng mạnh. Hắn nghĩ thầm: NM01 có thể chui vào cơ thể quân ta, đương nhiên cũng có thể lên vào thân thể địch nhân. Nếu như ta ra lệnh cho nó phá hủy tổ chức tế bào của địch nhân thì chẳng phải là cường địch mạnh đến đâu cũng có thể thoải mái giết chết hay sao?

Vừa nghĩ đến điều này, toàn thân Tôn Vũ run rẩy kích động. Hắn vội thấp giọng ra lệnh cho NM01: "Sáng mai ngươi lên vào cơ thể Hoa Hùng, phá huỷ tế bào não bộ để cô ta xong đời. Vậy sẽ đỡ mất rất nhiều công sức của chúng ta."

Không ngờ NM01 không chút chần chừ đáp: "Ta từ chối!"

"Cái gì?" Tôn Vũ giận dữ: "Ta là chủ nhân của ngươi, là người sáng tạo ra ngươi. Ngươi lại dám từ chối mệnh lệnh của ta!"

NM01 dùng âm thanh điện tử đáp: "Chủ nhân, lúc đầu người chế tạo ta thì đã định ra ba định luật trong bộ xử lý trung ương! Trừ phi người sửa lại khối xử lý trung ương, nếu không ta sẽ từ chối tất cả mệnh lệnh giết người."

A? Tôn Vũ kinh hãi. Hắn mới nhớ lại lúc đầu thiết kế NM01 đã lo lắng sau khi người máy có trí năng sẽ chống lại nhân loại. Vì vậy hắn đặt ra ba định luật người máy. Đương nhiên ba định luật này là bị hắn thoáng sửa chữa qua.

- 1, Người máy không được làm thương tổn con người.
- 2, Nếu không vi phạm điều luật một, người máy phải phục tùng tất cả mệnh lệnh của chủ nhân.
- 3, Nếu không vi phạm điều luật thứ nhất và thứ hai, người máy phải tự bảo vệ an toàn của mình.

Ta ngất mặt! Lúc đầu đặt ra ba cái định luật này là sợ hãi NM01 phản lại nhân loại. Không nghĩ tới... hiện tại cũng không có cách nào dùng để đối phó với địch nhân. Thật là bí hiểm! Nếu như mình ở thế giới kia thì việc dùng các thiết bị điện tử đổi một bộ xử lý trung ương mới cho NM01 chỉ là chuyện nhỏ. Nhưng hiện tại... Đi nơi nào để sửa chữa đây?

Xem ra NM01 chỉ có thể phụ trợ cho mình, không thể lên vào thân thể địch nhân để làm thương tổn bọn họ.

Đúng là gây ông đập lưng ông! Tôn Vũ dựng thẳng ngón giữa lên trời. Mẹ kiếp, đời này ta sẽ không bao giờ làm ra mấy cái định luật người máy gì gì đó nữa.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Tôn Tầm Chân Kỹ Kinh Tứ Tòa

Sáng hôm sau, Tôn Vũ dậy thật sớm.

Hắn dùng một tấm vải rách làm khăn rửa mặt. Đang lau mặt thì đột nhiên nghe lính liên lạc chạy tới báo lại: "Tướng quân, không tốt rồi. Hoa Hùng dẫn binh đến trước trại mắng chửi liên minh quân, nói quân ta không có dũng sĩ, tất cả đều là một đám tôm binh tướng tép... Minh chủ Viên Thiệu giận dữ. Nàng đang điều binh khiển tướng ra trại nghênh chiến."

Ta ngất! Viên Thiệu này phải an quả đáng rồi. Tôn Vũ thờ ơ ném khăn rửa mặt đi, cười nói: "Chúng ta ra xem trò vui."

Đi tới trước trại, Công Tôn Toàn cũng đã mặc giáp trụ đứng đó. Hai người liếc nhau mỉm cười, cùng đi về phía đại doanh liên minh quân.

Lúc này Hoa Hùng đang ở ngoài trại kêu gào. Viên Thiệu trong lòng phiền não, bây giờ không ra không được. Nàng cao giọng nói: "Ai dám đi ứng chiến?"

Một bác gái cao lớn thô kệch từ phía sau Viên Thuật bước ra, là kiều tướng Du Thiệp. Nàng nói: "Tiểu tướng nguyện đi."

Thái Thú Hàn Phức cũng nói: "Theo tướng quân Tôn Kiên, Hoa Hùng là một võ tướng cao cấp từ lam sắc chuyển sang kim sắc. Tướng quân Du Thiệp khó có thể thắng được. Ta có thượng tướng Phan Phụng. Hãy để Phan Phụng và Du Thiệp cùng xuất chiến đối phó với Hoa Hùng."

Viên Thiệu vui mừng, vội vàng nói: "Mau mời nhị vị tướng quân xuất trận nghênh địch."

Phan Phụng dùng một thanh đại phủ, thần lực kinh người. Nàng và Du Thiệp nhận lệnh, cùng lên ngựa xuất trận. Hai người phóng võ tướng kỹ ra. Võ tướng kỹ của Du Thiệp là "Thương tướng" hồng sắc, rõ ràng một cái đệm thịt. Phan Phụng là "Phủ tướng" lam sắc, thoạt nhìn còn có chút bản lĩnh.

Có điều kếp phụ muốn đòi cũng chỉ là kếp phụ. Tôn Vũ và Công Tôn Toàn mới vừa đi vào đại trường đã nghe lính liên lạc báo lại: "Không tốt rồi! Hai vị tướng quân Du Thiệp và Phan Phụng hai đánh một cũng không địch lại. Không đến mười hiệp cả hai đã bị Hoa Hùng chém rơi xuống ngựa."

Tôn Vũ nghe vậy trong lòng cười thầm: Một đám ngốc! Mẩu tinh tinh Hoa Hùng rõ ràng là võ tướng kim sắc. Các ngươi còn phải đám tướng tôm tép này đi ra làm gì? Việc này không phải là tặng công cho địch hay sao?

Theo "Tam quốc diễn nghĩa", lúc này hẳn là Quan nhị gia đứng ra rồi. Nhưng Quan nhị tỷ rất không đáng tin trong thế giới này không biết chạy đi đâu rồi. Tôn Vũ đành phải thở dài một tiếng nói: "Tiểu tướng nguyện đi trăm đầu Hoa Hùng mang về."

"Người?" Các tướng quân trong doanh trường quay lại nhìn. Một người nam nhân nói ra lời này, mặt mọi người đều toát ra vẻ không tin được.

Những người không biết Tôn Vũ đều nghĩ: nam nhân đều không thể sử dụng võ tướng kỹ. Có phải ngươi muốn đi chịu chết hay không?

Những người biết Tôn Vũ lại nghĩ: võ tướng kỹ của hắn là hồng sắc. Làm sao là đối thủ của Hoa Hùng được?

Viên Thuật quát to: "Tên nam nhân kia, ngươi là đang cười nhạo chúng ta không có đại tướng hay sao? Ngang nhiên dám chạy đến đây nói bậy nói bạ, cẩn thận ta gọi người dùng loạn côn đánh chết ngươi."

Tào Tháo ở bên cạnh nhấp nháy mắt. Hi hi, thời điểm nổi bật đã đến rồi. Nàng đi ra giữa trường, cười nói: "Viên công bớt giận. Người này này đã từng đánh bại Thiên công tướng quân Trương Giác, vài ngày trước lại cứu tướng quân Tôn Kiên ở dưới đao Hoa Hùng trở về, không phải người thường. Nếu hắn đã nói có thể trăm Hoa Hùng, chi bằng nghe xem hắn nói gì đã."

Tôn Vũ liếc mắt cảm tạ Tào Tháo, tiếp tục nói: "Chỉ một mình ta thì không được. Ta muốn mời Giang Đông chi hủ Tôn Kiên tướng quân cùng ta ra ngoài nghênh địch. Vậy nhất định có thể đánh bại Hoa Hùng."

Tôn Kiên bước ra. Nàng rất có thiện cảm với Tôn Vũ, còn dự định mang hắn về Giang Đông, vì vậy trầm giọng nói: "Tôn Vũ tướng quân, lần trước hai người chúng ta còn có thêm Trình Phổ cũng không thể đánh thắng Hoa Hùng được. Lần này chúng ta lại xuất chiến thì có tác dụng gì?"

Tôn Vũ biết muốn thuyết phục mọi người phải lộ ra chút bản lĩnh.

Hắn mỉm cười, trên người tỏa ra lam quang, hai chữ "Phụ tá" nhảy lên trên đỉnh đầu. Hắn cười nói: "Tôi hôm qua tiểu tướng lĩnh ngộ một loại võ tướng kỹ mới. Có kỹ năng này kết hợp với uy phong của tướng quân Tôn Kiên nhất định có thể đánh bại Hoa Hùng."

Chư hầu trong doanh trường đều tò mò nhìn Tôn Vũ. Ồ? Nam nhân này có thể phóng xuất võ tướng kỹ, hơn nữa còn là võ tướng kỹ cao cấp lam sắc. Nhưng "Phụ tá" là có ý gì?

Tôn Vũ nhẹ nhàng vung tay lên. Hai chữ "Phụ tá" trên đỉnh đầu hắn từ từ bay về phía Tôn Kiên. Chư hầu trong trường thấy cảnh này đều ngây người. Chữ võ tướng kỹ còn có thể bay đi? Quá khác thường rồi!

Hai chữ "Phụ tá" bay lên trên đỉnh đầu Tôn Kiên, NM01 liền chui vào trong cơ thể Tôn Kiên. Chỉ chớp mắt sau, Tôn Kiên cảm giác được cả người mình tràn ngập sức mạnh, thân nhẹ như yến, sức lực vô cùng.

"A?" Tôn Kiên ngạc nhiên nói: "Cái này là... Ngự tướng kỹ! Loại hình một người."

"Không sai, là ngự tướng kỹ hỗ trợ một người." Tôn Vũ kiêu ngạo nói: "Mời Tôn tướng quân thử xem võ tướng kỹ của mình."

Tôn Kiên hiếu kỳ phát động "Hỗ tướng", chỉ thấy kim quang tỏa ra khắp trường. "Hỗ tướng" của Tôn Kiên vốn là lam sắc, bây giờ lại biến thành kim sắc.

Qua nhiều lần chiến đấu Tôn Vũ đã nhận định được rằng sau khi năng lực bản thân võ tướng được nâng cao, võ tướng kỹ của họ cũng sẽ thăng cấp. Sau khi Tôn Kiên được hoạt tính hóa tế bào, sức mạnh và tốc độ đều tăng lên. Đương nhiên võ tướng kỹ "Hỗ tướng" sẽ thăng một cấp.

Chỉ thấy dưới hai chữ "Hỗ tướng" màu vàng trên đầu Tôn Kiên lại có hai chữ nhỏ màu lam "Phụ tá". Nhìn có vẻ rất thú vị.

"Ồ!" Chư hầu trong trường đều kinh ngạc kêu lên. Võ tướng kỹ "Phụ tá" này thật mạnh! Người gọi là Tôn Vũ này thật thần kỳ!

Đôi meo meo mắt của Tào Tháo mở to. Nàng thầm nghĩ trong lòng: võ tướng kỹ này quả là kì diệu... Xét theo phạm vi, "Kiêu hùng" của ta có thể bao phủ toàn bộ chiến trường, đề cao sức chiến đấu của mọi người. Nhưng nếu chỉ nhắm vào một người... "Phụ tá" của hắn lại càng lợi hại. Nam nhân này... Tào gia nhất định phải đoạt được.

Tôn Kiên lúc này cũng nghĩ: người này nhân quả nhiên bất phàm, rất xứng đôi với nữ nhi của ta. Nhất là đại nữ nhi Tôn Sách, được xưng là Giang Đông tiểu bá vương. Nếu như có thể được "Phụ tá" của Tôn Vũ, vậy sức chiến đấu chẳng phải là nâng thêm một bậc hay sao?

Có điều các chư hầu khác không suy nghĩ sâu xa như bọn họ. Nhất là Viên Thuật cái người ngu ngốc này. Nàng hừ một tiếng nói: "Hắn có võ tướng kỹ lợi hại thì làm sao? Cũng chỉ là một tên nam nhân dê tiện. Hừ, để hắn xuất chiến nhanh đi!"

Tôn Kiên và Tào Tháo cùng trừng mắt liếc Viên Thuật. Hai người trong lòng đều suy nghĩ: Đồ ngu ngốc, không hiểu được cách dùng người! Là nam hay nữ thì có quan hệ gì? Quan trọng là người đó có hữu dụng hay không.

Tôn Kiên thu hồi lại "Hổ tướng". Tôn Vũ cũng thu hồi "Phụ tá". Hai người cùng xuất trận nghênh địch. Tào Tháo neho mắt nhìn theo bóng lưng Tôn Vũ. Trong lòng nàng không biết đang nghĩ ra mưu ma chước quỷ gì.

Tiếng trống đánh dồn dập ngoài trại. Hoa Hùng đang cao giọng mắng chửi liên minh quân.

Chỉ thấy cửa trại vừa mở, Tôn Kiên và Tôn Vũ cùng phóng ngựa chạy ra. Quân sĩ hai bên đều hô to, thanh thế rung trời.

Mẫu tinh tinh Hoa Hùng nhìn kỹ, là Tôn Kiên và Tôn Vũ. Nàng lập tức cười ha ha nói: "Hai người các ngươi là bại tướng của ta, lại còn dám đến đây khiêu chiến? Muốn đi tìm chết hay sao?"

Tôn Kiên lạnh giọng quát: "Hôm nay ta cho ngươi biết rõ sự lợi hại của Giang Đông chi hủ." Nói xong Tôn Kiên múa Cổ Đỉnh đao, lam quang của "Hổ tướng" nhấp nhোảng trên thân. Nàng khua đao thúc ngựa phi thẳng về hướng Hoa Hùng.

Tôn Vũ thì có ý đứng tại chỗ, không hề động dấy.

"Hừ, tự tìm chết! Lần này đừng mong chạy thoát!" Hoa Hùng hú lên như vượn, thân người tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt. Nàng cũng vung đại đao trên tay lao thẳng tới hướng Tôn Kiên. Hai ngựa đều chạy cực nhanh. Cự ly mấy trăm bước chớp mắt đã qua.

"Nhìn đao!" Tôn Kiên và Hoa Hùng cùng hét lớn. Hai thanh trường đao như chém rách hư không. Đao khí cuộn trào mãnh liệt thổi tung bụi mù khắp bốn phía.

"Ha ha, chính là lúc này!" Lam quang trên thân Tôn Vũ lóe lên, hai chữ "Phụ tá" nhảy ra. NM01 mang hai chữ này bay cực nhanh về phía Tôn Kiên. Tốc độ bình thường không thể so sánh nổi, gần như tiếp cận vận tốc âm thanh!

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 68: Ba Võ Tướng Kỳ Chồng Chất Hoa Lệ

Hai thanh đao của Hoa Hùng và Tôn Kiên chạm nhau. Một tiếng "Keng!" vang lên. Tôn Kiên suýt chút nữa phải buông Cổ Đỉnh đao.

Tôn Kiên ngửa mặt người về phía sau, vừa hóa giải lực do thanh đao truyền đến vừa tránh khỏi nhát chém của Hoa Hùng.

Hoa Hùng đắc ý cười lớn, nói: "Bại tướng dưới tay ta đã tiến bộ hơn lần trước một chút rồi."

Hai ngựa lướt qua nhau. Hoa Hùng và Tôn Kiên đồng thời ghim cương quay đầu ngựa, chuẩn bị giao thủ lần thứ hai.

Đúng lúc này, "Phụ tá" do Tôn Vũ phóng ra đã bay đến bên người Tôn Kiên. Chỉ thấy lam quang trên người Tôn Kiên bùng phát. Hai hàng chữ màu lam "Hổ tướng" và "Phụ tá" cùng hiện thị trên đỉnh đầu nàng, trông có vẻ vô cùng kỳ dị.

Quân sĩ hai bên cùng xôn xao ầm ĩ: "Oa, chuyện gì thế này? Tại sao võ tướng kỳ của người kia lại có thể bay đến đầu người khác?"

Hoa Hùng thấy kỳ lạ. Nàng quay đầu nhìn về phía lam quang bay đến. Chỉ thấy Tôn Vũ ngồi trên lưng ngựa, không có gì khác lạ, trên người cũng không có lấy một tia sáng. Tất nhiên là như vậy rồi! NM01 đã bay đến bên người Tôn Kiên, Tôn Vũ liền trở lại là một người bình thường.

Tướng mạo Hoa Hùng nhìn như mẫu tinh tinh. Trí lực của nàng tỷ lệ thuận với vẻ ngoài. Nàng hoàn toàn không cảm thấy nguy hiểm đang tới gần, ngược lại còn cười hừ hừ nói: "Giả thần giả quỷ, tiếp ta một đao."

Lúc này Tôn Kiên phóng ngựa về phía trước đánh tới Hoa Hùng. Hai hàng chữ màu lam trên đầu rực sáng.

Hoa Hùng không thèm quan tâm, cũng cầm đao xông lên.

Ngay khi hai ngựa tới cách nhau nửa đường, Tôn Vũ hét lớn một tiếng: "Phát động." NM01 trong thân thể Tôn Kiên nhận được mệnh lệnh của chủ nhân, lập tức hoạt tính hóa tế bào của Tôn Kiên.

Tôn Kiên liền cảm thấy sức mạnh như suối tuôn ra, thân thanh khí sáng. Nàng cười ha ha, toàn lực thúc dục "Hổ tướng" của bản thân. Chỉ thấy một

luồng kim quang bắn ra từ trên người nàng xua tan lam quang vốn có. Hai chữ “Hổ tướng” trên đỉnh đầu trong nháy mắt chuyển thành kim sắc.

Kim quang vạn trượng bắn ra bốn phía giống như một vầng mặt trời nhỏ tỏa sáng ngao nghễ giữa chiến trường.

Đáng tiếc là thân thể Tôn Kiên không tỏa ra đầu khí như Trương Phi và Quan Vũ. Dù sao kim quang này cũng là hàng nhái, còn xa mới đạt được trình độ cường đại như “Chiến thần”, “Đấu thần”. Võ tướng cấp kim sắc thật sự khi sử dụng võ tướng kỹ thì đầu khí phát ra có thể che mưa gió, nhưng võ tướng kỹ hàng nhái trên người của Tôn Kiên hiện giờ cùng lắm cũng chỉ có thể phủ bụi quanh thân thôi.

Nhưng hàng nhái này Hoa Hùng cũng còn xa mới có khả năng chống đỡ!

Hai ngựa gặp nhau, Hoa Hùng thấy ánh sáng trên người Tôn Kiên biến thành màu vàng đã bị uy phong của nàng áp chế rồi, vì vậy mà mất đi khí thế. Đúng lúc này, Tôn Kiên vung đao chém về phía Hoa Hùng.

Hoa Hùng cùng dùng toàn lực vung đao chém lại.

Hai đao chạm nhau, chỉ nghe một tiếng “Keng!” ngân lên khắp chiến trường. Tiếng kim loại va chạm mạnh này khiến người ta cảm thấy ê răng. Sau đó mọi người thấy đại đao của Hoa Hùng bị tuột khỏi tay văng ra xa mấy chục trượng rồi mới “leng keng” rơi xuống mặt đất.

Tôn Kiên chỉ dùng một đao đã đánh bay binh khí của Hoa Hùng. Kỳ thực kể cả Hoa Hùng chỉ là võ tướng lam sắc cũng không thể có chuyện bị một đao giả kim sắc của Tôn Kiên đánh rơi vũ khí, đầu thế nào cũng phải đấu được hơn mười chiêu. Nhưng Hoa Hùng hoàn toàn bị võ tướng kỹ khác thường của Tôn Vũ làm cho kinh hãi, đây mới chính là nguyên nhân thất thủ.

Chuyện này dọa Hoa Hùng đến hồn phi phách tán. Loại người như nàng chiếm được thượng phong xem ra rất oai phong凛冽, nhưng khi xuống hạ phong thì như chó nhà có tang vậy. Đại đao trên tay vừa rơi xuống, nàng vội vàng thúc ngựa bỏ chạy.

“Sao có thể để người chạy được?” Tôn Vũ lớn tiếng phát lệnh: “Phát động kỵ tướng!”

Chỉ thấy trên đỉnh đầu Tôn Kiên nhảy lên một hàng chữ đỏ “Kỵ tướng”, một kỹ năng tăng tốc độ ngựa.

Trong nháy mắt, tốc độ chiến mã tăng vọt, càng chạy càng nhanh giống như thiên mã hành không. Bây giờ trên đầu Tôn Kiên có ba hàng chữ, “Hổ tướng” màu vàng, “Phụ tá” màu lam, “Kỵ tướng” màu đỏ... Hào quang tỏa sáng rực rỡ trên đầu.

Quân sĩ hai bên la hét ầm ĩ. Tiếng kêu của quân sĩ Đồng Trác tràn ngập mùi vị thất bại. Binh sĩ liên minh quân bên này lại như mở cờ trong bụng, cười to nói: “Ha ha ha, võ tướng kỹ của đại tướng bên ta thật lợi hại! Tôn Kiên tướng quân, chém tướng địch!”

Tôn Kiên phóng ngựa đuổi theo phía sau Hoa Hùng. Tốc độ ngựa của nàng hiện giờ nhanh hơn nhiều so với Hoa Hùng. Cho dù Hoa Hùng có chạy thế nào cũng không thoát khỏi lòng bàn tay nàng được, chỉ chốc lát đã đuổi tới ngay sau ngựa Hoa Hùng. Tôn Kiên hét lên một tiếng, vung đao chém tới. Hoa Hùng làm sao tránh được. Một đao này chém ngang lưng, Hoa Hùng bị chém thành hai nửa. Máu tươi phun xối xả, máu tinh tinh đã mất mạng.

“A!” Quân sĩ hai bên nhìn đến ngây người ra.

“Tôn Kiên uy vũ! Tôn Vũ uy vũ!” Đám binh lính hét lớn.

Tôn Kiên nhân cơ hội vung Cổ Đình đao về phía trước ra hiệu. Binh sĩ liên minh quân tràn lên đánh cho thiết kỵ Tây Lương của Hoa Hùng đại bại bỏ chạy. Nhuyễn muội từ lo lắng Tôn Vũ có sơ xuất gì. Nàng cũng dẫn bạch mã nghĩa quân xông lên. Lam quang của “Bạch mã” bao trùm cả năm nghìn kỵ binh. Sắc áo choàng trắng trên binh nguyên giống như cuồng phong sóng vỗ, chém giết thiết kỵ Tây Lương đến mức má má cũng không nhận ra được.

Trận này đại quân Đồng Trác thảm bại, tổn thất đại tướng Hoa Hùng. Tôn Kiên và Công Tôn Toàn dẫn binh đuổi giết thẳng đến tận Dĩ Thủy quan nhưng bị quân Đồng Trác đóng cửa thành rồi ném đá lăn cây bức lui. Tuy nhiên Dĩ Thủy quan cũng đã cận kề nguy hiểm. Hai người Tôn Kiên và Tôn Vũ có công đầu, chiến thắng trở về quân doanh.

Lúc bọn họ giành thắng lợi về thì trong doanh đã giết lợn tế dê, chuẩn bị xong yến tiệc. Tào Tháo mặc một bộ quần áo hoa lệ rực rỡ từ trong quân doanh ra nghênh đón. Nàng có tâm tư riêng, biết rõ Tôn Kiên và Công Tôn Toàn không có khả năng chịu ra sức cho nàng, bởi vậy nàng không quan tâm những người khác, đôi meo meo mắt chỉ nhìn chăm chăm lên một mình Tôn Vũ, cười hi hi nói: “Tôn Vũ tướng quân thật bản lĩnh! Ta đã chuẩn bị xong yến tiệc, mời Tôn tướng quân vào ngồi.”

Mọi người tiến vào đại trướng. Chỉ thấy minh chủ Viên Thiệu trên ghế chủ vị đứng lên, nâng chén nói: “Các vị tướng quân, lần này đây chúng ta giết Hoa Hùng, đánh bại quân Đồng Trác, Dĩ Thủy quan đã có thể đánh một trận mà phá tan. Ta chúc các vị tướng quân kỳ khai đắc thắng, trừ tặc an quốc.”

Đám chư hầu đều nâng chén cạn một hơi.

Viên Thiệu lại nói: “Lần này giết chết Hoa Hùng chính là công lao của Tôn Kiên tướng quân. Quả đúng là Giang Đông chi hổ, oai phong hiển hách.”

Tôn Kiên vội vàng đứng dậy nói: “Minh chủ quá lời, lần này người lập công đầu hẳn phải là Tôn Vũ Tôn Tầm Chân tướng quân. Nếu không có võ tướng kỹ “Phụ tá” thì ta cũng không phải đối thủ của Hoa Hùng rồi.”

Viên Thiệu còn chưa mở miệng thì Viên Thuật đứng cạnh nàng đột nhiên đứng lên cười lạnh nói: “Hắn chỉ là nam nhân dê tiện, cái loại võ tướng kỹ bất chính kia có gì hữu dụng chứ? Người giết Hoa Hùng là Tôn Kiên tướng quân, nam nhân kia không có liên quan gì.”

Ta nhỏ vào, lại còn nói võ tướng kỹ của ta bất chính? Trong lòng Tôn Vũ thầm oán giận, nhưng kiếp trước hắn chính là một nhà khoa học bình tĩnh lý trí, không dễ dàng nổi giận. Mặt hắn không đổi sắc, chỉ đứng lắng nghe.

Trên mặt Tôn Kiên cũng hiện vẻ tức giận. Nàng có ý định chiêu Tôn Vũ nên tất nhiên phải nói giúp Tôn Vũ. Vì vậy nàng nghiêm mặt nói với Viên Thuật: “Viên Thuật, người biết chiến tranh là gì sao? Ta làm tướng ở trên chiến trường lẽ nào còn không biết người nào xuất lực, người nào không? Công đầu trận này chính là của Tôn Vũ, ta không thể nhận.”

Tổ tông Viên Thuật bốn đời làm tam công, môn sinh đệ tử khắp thiên hạ, đương nhiên không để Tôn Kiên vào mắt. Nàng hừ lạnh nói: “Bao nhiêu chư hầu trong trường đều khiêm nhường không dám giành công lao. Một tên nam nhân đệ tiên của Công Tôn gia kia có tư cách gì nhận công lao? Đuổi hắn ra khỏi trường cho ta.”

Ta nhìn. Tôn Vũ thầm nghĩ: ta tới đây để tìm Hoa Đà, không cần chấp nhặt với nàng. Dù sao Viên Thuật trong thế giới kia của ta cũng là một tên ngốc, nếu cô ta mà biết phân biệt trái phải ta mới thấy kỳ lạ.

Có điều Tôn Vũ có thể nhìn nhưng nhuỷen muội từ không nhìn được. Công Tôn gia và Viên gia vốn mâu thuẫn với nhau, bây giờ Viên Thuật còn dám mắng nam nhân của nàng. Nàng vỗ bàn một cái, giận dữ đứng lên nói: “Viên Thuật, ngậm cái mồm chó của ngươi lại.”

Lúc này, Tào Tháo ở một bên cũng nhìn không thuận mắt rồi. Nàng neho đôi meo meo mắt, bộ quần áo rung rung đi ra giữa trường, nói với Viên Thuật: “Người có công phải được thưởng, đây là tuân theo quy tắc hành quân đánh trận. Nếu không như vậy thì còn tướng sĩ nào chịu phục tùng mệnh lệnh? Xuất thân ra sao thì có liên quan gì tới chuyện này?”

Viên Thuật nghe xong tức giận vung tay nói: “Nếu các người đã xem trọng một tên nam nhân đệ tiên như vậy, nữ nhân cao quý như ta cũng khinh thường không kết giao với các người. Ta xin cáo lui.”

Đây không phải trẻ con chửi nhau, nhận thấy lời mình nói không có đạo lý, tranh luận không được lại ăn vạ rằng “Ta không thèm chơi với các người” sao? Trong lòng Tôn Vũ đỏ mặt hỏi.

Tôn Kiên là Giang Đông chi hủ, nàng cũng chẳng sợ Viên Thuật, kỳ lạ nói: “Người muốn lui thì cứ lui. Ai quan tâm đến cái đồ ngớ ngẩn hay cầu nhàu như người chứ.”

Trong lòng Tào Tháo cũng rất tức giận Viên Thuật, vì vậy nàng không tới can ngăn mà còn cười khùng khục với Tôn Kiên.

Tôn Vũ thấy các nàng trêu đùa rất thú vị cũng nhìn không được mà cười ha ha. Dù sao khiêm tốn quá cũng không tốt, thỉnh thoảng phải phách lối một lần.

Lần này Viên Thuật tức giận đến nhất phát xuất thế, nhị phát thăng thiên. Nàng phát tay áo định rời đi.

Viên Thiệu trên ghế chủ vị vội vàng đảm đương việc hòa giải. Nàng khuyên nhủ: “Đừng vì đấu khẩu nhau mà ảnh hưởng đến đại sự thảo phạt quốc tặc.”

Viên Thuật là đồng môn với Viên Thiệu nên đành giữ mặt mũi cho Viên Thiệu. Nhưng bây giờ trong lòng nàng đã hận ba người Tôn Kiên, Tào Tháo, Công Tôn Toàn thấu xương, thế sau này nhất định phải cho ba kẻ này biết tay. Trong suy nghĩ của nàng, Tôn Vũ đến tư cách hận cũng không có, chỉ cần hận chủ công Công Tôn Toàn của hắn là được.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 69: Hạ Hầu Đôn, La Ly Mang Gông Xiềng

Buổi luận công ban thưởng này bỗng chốc trở nên không thoải mái, tất cả mọi người đều cảm thấy mất mặt. Tiệc rượu nhanh chóng kết thúc. Mười tám lộ chư hầu đều trở về doanh trường của mình nghỉ ngơi, chuẩn bị để ngày mai tiếp tục tiến quân.

Công Tôn Toàn tức giận kéo Tôn Vũ đi. Nàng nói: “Chúng ta quay về Bắc Bình, không thể ở cùng cái tên Viên Thuật ngu ngốc này được.”

"Ặc... Chúng ta còn chưa tìm Hoa Đà mà." Tôn Vũ buồn phiền nói: "Bây giờ trở về Bắc Bình chẳng phải là tay trắng hay sao?" Có điều vừa nói câu này ra khỏi miệng, trong lòng Tôn Vũ khẽ động. Hoa Hùng đã bị giết, tiếp theo sẽ phải đấu với Lữ Bố rồi. Hiện tại Lưu Quan Trương không biết chạy tới nơi nào nữa. Chuyện “Tam anh chiến Lữ Bố” e là sẽ không xảy ra, chẳng lẽ lại dựa vào mình và Tôn Kiên đi đánh Lữ Bố? Chắc chắn là không được, chỉ sợ ta vừa thò mặt ra đã chết không kịp ngáp! Chi bằng bây giờ chuồn cho nhanh.

Tôn Vũ vội vàng nói: "Vậy chúng ta đi đến chỗ các lộ chư hầu nghe ngóng tin tức của Hoa Đà một chút, sau đó liền thoát ly liên minh quân."

Nhuyễn muội từ lúc này mới nhớ ra còn phải tìm Hoa Đà. Vì vậy nàng kéo Tôn Vũ lần lượt đi từng doanh trường báỉ phỏng mười tám lộ chư hầu. Mục đích tất nhiên là để tìm hiểu tin tức của Hoa Đà.

Đi nghe ngóng một vòng, đầu tiên là thứ sử Ký châu Hàn Phức. Vị lão phụ nhân này lắc đầu tỏ ý Hoa Đà đã lâu rồi không xuất hiện ở Ký Châu. Kế tiếp lại hỏi thứ sử Dự châu Không Điền, nàng cũng nói đã hơn một năm không thấy Hoa Đà. Thái thú Hà Nội Vương Khuông cũng cho biết hai năm rồi chưa thấy qua Hoa Đà...

Hai người ra khỏi doanh trường của Thái thú Hà Nội Vương Khuông, lại tiếp tục đi tới. Phía trước xuất hiện một doanh trường trang trí năm màu sắc sỡ. Vô số dải lụa màu cờ gấm tung bay trong gió. Bên ngoài doanh trường còn treo đèn lồng năm màu. Thật sự là quá mức rực rỡ, vô cùng phô trương. Nhìn từ phía xa làm cho người ta có cảm giác như một đám nầm độc trong rừng rậm.

Tôn Vũ kỳ quái: "Doanh trường lộng lẫy như vậy là của lộ chư hầu nào?"

Công Tôn Toàn chu miệng nói: "Loại doanh trường không đứng đắn như vậy ngoại trừ meo meo mắt Tào Tháo còn có thể là ai khác? Ngay cả doanh trường cũng muốn khoe mẽ."

Tôn Vũ lên lau mồ hôi, nói: "Chỗ này chúng ta không cần đi báỉ phỏng. Cô nàng meo meo mắt không đáng tin cậy kia cũng chưa chắc biết Hoa Đà hiện đang ở đâu." Nghĩ đến nữ nhân phiền toái này, Tôn Vũ liền nổi da gà toàn thân, không gặp không thấy là tốt nhất.

Công Tôn Toàn ôn nhu nói: "Hay là cứ vào đi. Tào Tháo tuy thích khoe khoang, không có nguyên tắc nhưng tốt xấu gì đi nữa thì tin tức cũng linh thông. Hỏi nàng một chút không chừng sẽ có thu hoạch."

Tôn Vũ cẩn thận nghĩ, điều này cũng có lý. Sào huyết của Tào Tháo ở chính giữa Trung Nguyên, đó là khu đất vàng. Nếu đặt ở hậu thế thì chính là đầu mối giao thông trung tâm, tin tức linh thông là hiển nhiên. Hơn nữa trong lịch sử của thế giới kia Hoa Đà đã từng chữa bệnh cho Tào Tháo. Cho nên nếu hỏi Tào Tháo về Hoa Đà, khả năng thu được tin tức là rất lớn. Chắc, đành phải vào thôi.

Công Tôn Toàn và Tôn Vũ đi đến phía trước doanh trường của Tào Tháo nhờ binh sĩ đi thông báo một tiếng rồi đứng chờ ở cửa. Trong lúc chờ Tào Tháo ra nghênh tiếp, Tôn Vũ nhìn ngó xung quanh.

Cửa doanh trường của Tào Tháo cũng rất không nghiêm chỉnh. Hai cây cột gỗ ngoài cửa quán đầy vải gấm năm màu. Hai bên cửa rủ xuống vô số ruy băng xanh xanh hồng hồng, mỗi khi gió thổi qua liền bay lên phấp phới. Trên mỗi cây cột cách nhau ba thước đều treo một chiếc đèn lồng. Mỗi chiếc đèn lại có màu sắc khác nhau, từ trên xuống dưới theo thứ tự lần lượt là đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím... giống như cầu vồng.

Từ cửa nhìn vào, bên trong doanh trường cũng rất không đứng đắn. Hai cái doanh trường gần nhau không có màu sắc giống nhau. Hồng chắc chắn sẽ không gần hồng, lam chắc chắn sẽ không gần lam, vàng chắc chắn phải gần lục, nói tóm lại là cực kỳ rực rỡ.

"Cái này... Xây doanh trại tạm thời như thế này... Nếu như quân địch bí mật đến đánh úp mà nhìn thấy cảnh này có lẽ đều bị hù chết." Tôn Vũ lau mồ hôi, thầm nghĩ: "Tào Tháo thật là hiếm thấy, thích khoe khoang đến tình trạng này. Nếu như thời đại này có không quân thì chắc chắn doanh trại của Tào Tháo là mục tiêu oanh tạc đầu tiên. Từ trên cao nhìn xuống doanh trại này giống hệt một đám nầm độc."

Lúc này lính liên lạc đã chạy ra, sau lưng còn có một la ly xinh xắn đi theo. La ly này ước chừng khoảng mười ba tuổi, thân thể nhỏ nhắn xinh xắn, mặc một bộ thiết giáp màu xanh da trời, dưới lớp áo giáp lộ ra áo bào màu tím. Tóc buộc hai cái đuôi ngựa, đôi mắt to chớp chớp, trông vô cùng đáng yêu.

Ặc, tiểu la ly cũng ăn mặc lòe loẹt như vậy? Chẳng lẽ là chịu ảnh hưởng của chủ công? Tôn Vũ trong bụng rửa thầm meo meo mắt một hồi.

Tiểu la ly mỉm cười nói: "Công Tôn tướng quân, Tôn tướng quân, chủ công Mạnh Đức tỷ tỷ nhà ta nghe nói hai người tới thì vô cùng vui vẻ. Tiệc rượu đã chuẩn bị xong, mời hai vị mau vào."

Công Tôn Toàn và Tôn Vũ đi theo tiểu la ly vào bên trong. Bệnh hiếu kỳ của Tôn Vũ lại phát tác. Hắn nhìn không được hỏi: "Vị tiểu muội muội này là...?"

Tiểu la ly hi hi cười nói: "Ta là Hạ Hầu Đôn, tự Nguyên Nhượng."

"Ặc..." Tôn Vũ lau mồ hôi. Xem ra không riêng gì Triệu Vân biến thành la ly, ngay cả Hạ Hầu Đôn cũng thành la ly rồi. Nhìn bộ dạng thế này khó có thể tưởng tượng đây là một vị mãnh tướng trong mãnh tướng. Tôn Vũ vội vàng ôm quyền với tiểu la ly nói: "Ngưỡng mộ đã lâu ngưỡng mộ đã lâu! Thì ra là Hạ Hầu Tướng quân. Từ lâu ta đã nghe nói đại danh của tướng quân, hôm nay nhìn thấy quả nhiên là uy phong... Khục khục... Uy phong lắm lắm."

Hạ Hầu Đôn nghe xong lời hắn nói liền hoảng sợ. Nàng thật lui về phía sau nói: "Không... Không phải..."

"Ha ha ha!" Một tiếng cười to truyền đến. Tào Tháo từ trong đại trường bước ra. Nàng cười nói: "Tôn Vũ tướng quân, ta còn tưởng rằng ngươi là người đứng đắn. Hóa ra... Cũng là một kẻ khoác lác.... Thị nữ Hạ Hầu Đôn của ta đã làm tướng quân từ bao giờ vậy? Hơn nữa... Ngươi ở nơi nào nghe qua đại danh của nàng? Ha ha!"

"Hà? Nàng chỉ là thị nữ thôi à?" Tôn Vũ cảm thấy kỳ quái.

Tào Tháo đưa Công Tôn Toàn và Tôn Vũ vào trong trường, trong miệng cười nói: "Đứa nhỏ Hạ Hầu Đôn này là một tướng tài nhưng lại không thể xuất

ra được võ tướng kỹ, cho nên ta nhận năng làm thị nữ. Đợi ngày nào đó nàng có thể sử dụng võ tướng kỹ lại phong cho nàng làm tướng quân, ha ha! Tôn Vũ tướng quân, người vừa rồi thổi phồng nàng cả buổi nhưng lại không đứng chỗ rồi. Không thể tưởng được người cũng biết khoác lác để trêu đùa tiểu cô nương."

Ồ? Trong lòng Tôn Vũ kinh ngạc. Lại một tiểu la lỵ không sử dụng được võ tướng kỹ. Chẳng lẽ nàng cùng Triệu Vân nhà ta giống nhau?

Tôn Vũ vội hỏi: "Cô đã mời danh sư Trịnh Huyền đến xem chưa?"

Tào Tháo cười nói: "Trước đó vài ngày đại sư Trịnh Huyền vân du có đi ngang qua Trần Lưu. Ta mời bà dùng “Danh sư” xem cho Hạ Hầu Đôn. Kết quả lão sư Trịnh Huyền nói trên người Hạ Hầu Đôn có một lớp gông xiềng, cần mở khóa mới có thể sử dụng được võ tướng kỹ. Ta hỏi nàng làm thế nào để mở được lớp gông xiềng này, bà lại không chịu nói cho ta biết. Bà chỉ lắc đầu nói một câu “đứa nhỏ đáng thương” rồi bỏ đi, khiến cho ta đứng ngẩn ngơ."

Một lớp gông xiềng? Tôn Vũ kinh ngạc. Trịnh Huyền từng nói trên người Triệu Vân có ba lớp gông xiềng, không ngờ trên người Hạ Hầu Đôn cũng có một lớp. Ba lớp gông xiềng trên người Triệu Vân mình đã thử đi thử lại mà đều không có phản ứng, vậy Hạ Hầu Đôn đáng thương thì làm thế nào đây?

Mọi người đi vào trong doanh trướng, tiệc rượu quả nhiên đã được sắp xếp xong xuôi. Trên ghế còn đã có một đám võ tướng của Tào gia ngồi đó. Tào Tháo lần lượt giới thiệu các nàng, tất cả Tôn Vũ đều đã nghe qua: Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng, Lý Điển, Nhạc Tiến, Vu Cẩm... Tôn Vũ theo thứ tự ôm quyền chào. Tất cả những người này đều là đại nhân vật đó ha.

Tào Tháo cười nói: "Hôm nay trong bữa tiệc luận công ban thưởng Công Tôn tướng quân và Tầm Chân tiên sinh bị Viên Thuật làm bực bội, Tào Tháo ta cũng nhìn không thuận mắt. Hiện tại bữa tiệc rượu này coi như Tào Tháo ta khao hai vị, mong đừng để bụng chuyện hồi nãy nữa."

Tôn Vũ cười nói: "Cũng không có gì. Đầu khẩu đầu thế giết được người khác, Viên Thuật dù có nói thế nào chẳng nữa cũng không có ảnh hưởng gì đến Tôn Vũ ta."

Đôi meo meo mắt của Tào Tháo hip lại như sợi chỉ. Nàng cười nói: "Có lý, Tôn tướng quân thật sự là độ lượng. Thế gian này có câu nói: chỉ có hạng đàn ông và tiểu nhân là khó dạy. Nhưng Tôn tướng quân lại không hề giống như vậy."

Ta ngất! Câu đó là “chỉ có hạng đàn bà và tiểu nhân là khó dạy”*, sao lại biến thành đàn ông? Tôn Vũ lừ mắt liếc Tào Tháo một cái.

Mọi người vừa tán gẫu vừa ăn uống. Tào Tháo chuẩn bị bữa tiệc rượu này thật đúng là vừa nhanh lại vừa đầy đủ, có rượu có rau có thịt. Chỉ tiếc là không mang Triệu Vân đáng thương đến, bằng không thì chắc chắn nàng sẽ rất vui mừng.

Rượu qua ba tuần, Tào Tháo cười nói: "Công Tôn tướng quân và Tầm Chân tiên sinh đến thăm chỗ ta, không biết có chuyện gì muốn ta hỗ trợ?"

Ừ, nên nói chuyện chính rồi. Tôn Vũ ôm quyền nói: "Hôm nay đến nhà là muốn hỏi thăm Tào tướng quân một chút tin tức về Hoa Đà."

-----o0o-----

*Câu nói của Khổng Tử: Duy nữ tử dữ tiểu nhân, vị nan dưỡng dã. Cận chi tắc bất tổn, viễn dữ tắc oán.(Chỉ hạng đàn bà và tiểu nhân là khó dạy. Gần thì họ nhờn, xa thì họ oán.)

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 70: Manh Mối Truy Tìm Hoa Đà

Rượu quá ba tuần, Tôn Vũ hỏi thăm Tào Tháo về tin tức của Hoa Đà.

Tào Tháo nheo mắt nói: "Hoa Đà à... Vài ngày trước ta có nghe tin tức của nàng!"

Oa, Công Tôn Toàn và Tôn Vũ đều mừng rỡ. Nhuyễn muội tử vội vã nói: "Xin Tào tướng quân nói cho ta biết nàng đang ở đâu."

Tào Tháo ngạc nhiên nói: "Công Tôn gia có người mắc trọng bệnh hay bị trọng thương sao?"

"Ặc... Có người mắc trọng bệnh cho nên chúng ta cần tìm gấp Hoa Đà." Tôn Vũ do dự một chút, không nói ra chuyện mình bị bệnh nan y.

"Ồ! Ra là như vậy." Tào Tháo nói: "Mấy hôm trước ta nghe đám thương nhân vân du tứ phương nói Hoa Đà hiện giờ đang ở Bắc Hải. Chúng ta chỉ cần

đi tìm thái thú Bắc Hải là Không Dung hỏi thì biết liền. Không Dung cũng tham gia liên minh quân, doanh trưởng ở cách đây không xa."

Tôn Vũ vui mừng, vội vàng muốn cáo từ đi tìm Không Dung.

Tào Tháo cười nói: "Không Dung là loại người cổ hủ nặng về lễ nghi. Bây giờ đêm hôm khuya khoác các người đi cầu kiến nàng ắt hẳn là không được. Sáng ngày mai đi gặp nàng cũng không muộn."

Tôn Vũ trầm nghĩ: Tào Tháo nói có lý, huống hồ bệnh của ta nhanh chậm một đêm cũng không hề gì.

Vì vậy hần ở lại doanh trưởng của Tào Tháo nói chuyện phiếm, ăn một bữa cơm. Trước khi trở về Tôn Vũ còn tiện thể đút một bao thức ăn về cho Triệu Vân. Hần dự định sáng ngày mai đi bãi phòng Không Dung.

Ngày hôm nay Tôn Vũ ở trên chiến trường giúp Tôn Kiên giết Hoa Hùng, sau đó uống tiệc rượu cả tối, cảm giác mệt mỏi rã rời. Hần vừa trở lại doanh trưởng liền lăn ra giường ngáy khò khò, làm Trương Bạch Kỵ phải vất vả giúp hần cởi áo, gối đầu đắp chăn cho hần.

Sáng hôm sau tỉnh lại thì mặt trời đã chiếu đến mộng rồi. Tôn Vũ vùng dậy, vội vàng sửa soạn mặc quần áo chuẩn bị đi bãi phòng thái thú Bắc Hải Không Dung.

Nhưng Tôn Vũ dậy quá muộn. Lúc hần mặc quần áo xong xuôi chạy ra ngoài doanh trưởng thì thấy xung quanh liên minh quân đều đã nhổ trại rồi. Ngoại trừ quân của Công Tôn Toàn, các chư hầu khác đều chỉnh đốn sẵn sàng. Vô số binh sĩ phân thành vài chục đội đi về hướng tây.

Thảm rồi! Tôn Vũ kéo một tên lính gác lại hỏi: "Quân đội của thái thú Bắc Hải Không Dung cũng xuất phát rồi sao?"

Lính gác đáp: "Xuất phát rồi thưa tướng quân, hơn nữa là nhóm đi sớm nhất. Hiện tại hẳn là họ đã qua Di Thủy quan, đi tới Hồ Lao quan rồi."

Ta choáng váng! Người ở đây cũng không biết Hồ Lao quan có tên yêu quái Lữ Bố kia, chỉ có một mình ta biết chuyện này. Ta không muốn đánh trận này. Tôn Vũ vội vàng chạy tới doanh trưởng của nhuyễn muội tử. Chỉ thấy nàng cũng chưa có dậy, đang ở trên giường quần chăn ngủ say. Choáng váng... Nhuyễn muội tử đang mộng xuân hay sao? Thế nào mà khuôn mặt đỏ hồng, lại còn chảy nước miếng.

Tôn Vũ cố nhin ý nghĩ cúi xuống hôn môi nhuyễn muội tử, kêu lên bên tai nàng: "Thảm rồi! Toàn quân đã xuất phát. Không Dung cũng đã xuất quân... Chúng ta mau mau đuổi theo. Nếu đến muộn lại bị ép tham gia trận chiến Hồ Lao quan."

Nhuyễn muội tử trở mình ôm cổ Tôn Vũ kéo xuống ngực mình, miệng mơ mơ màng màng nói: "Không có việc gì! Tham gia thì tham gia, chúng ta có bốn mươi ba vạn đại quân... Sợ cái gì..."

Đầu Tôn Vũ bị bộ ngực cao ngất của nhuyễn muội tử ép cho không thở được. Hần vội vàng kêu lên: "Địch nhân ở Hồ Lao quan rất lợi hại. Thảm rồi! Nàng mau dậy đi."

Nhuyễn muội tử tối hôm qua không biết mơ cái gì, bây giờ vẫn còn say sưa trong giấc mộng, cho dù Tôn Vũ gọi thế nào cũng không tỉnh. Tôn Vũ buồn bực, đành phải bế nhuyễn muội tử ra khỏi giường, mặc mũ giáp cho nàng rồi vác lên lưng chạy đi.

Chạy đến cửa doanh trưởng hần trông thấy cây mâu của nhuyễn muội tử cũng thuận tay cầm lấy.

"Toàn quân xuất phát!" Tôn Vũ cao giọng kêu lên: "Đuổi theo quân của Không Dung!"

Lại là "Giúp chủ công ra lệnh tam quân", ánh mắt binh sĩ Công Tôn quân đều nhìn hần đầy vẻ quái đản. Sáng sớm đã vác chủ công ngủ vùi trên lưng chạy tới ra lệnh, làm người không thể đùa bỡn như vậy chứ.

Năm nghìn bạch mã nghĩa quân vội vàng lên ngựa tập kết ở cửa trại.

Tôn Vũ ôm nhuyễn muội tử đang ngủ không biết trời đất là gì đặt trên lưng ngựa, đeo thiết mâu lên trên lưng nàng, sau đó dẫn năm nghìn kỵ binh tiến về phía trước. Hần phân phó một vạn bộ binh bảo vệ Trương Bạch Kỵ và Triệu Vân từ từ đi theo phía sau.

Bầu trời trong xanh ngăn ngắt. Mặt trời tỏa nắng chói chang.

Trên đường gặp đại đội bộ binh của các chư hầu khác đang hành quân, Tôn Vũ dẫn năm nghìn kỵ binh vượt qua lam bụi mù tung bay khắp đường. Đám bộ binh lớn tiếng chửi bậy, có điều Tôn Vũ chẳng hơi đâu ngoảnh lại nhìn.

Có lính liên lạc quay lại hét lớn: "Quân địch đã vứt bỏ Di Thủy quan chạy trốn... Quân tiên phong đã đi qua Di Thủy quan, hướng tới Hồ Lao quan."

Tôn Vũ nghe lời này càng thêm nóng ruột! Hần vội vàng dẫn bạch mã nghĩa quân phóng thực mạng đuổi theo.

Chỉ chốc lát sau lại có lính liên lạc hô lớn: "Quân tiên phong của thái thú Hà Nội Vương Khuông đã giao chiến với quân canh giữ Hồ Lao quan. Chư quân mau chóng tiến lên..."

Một lát sau lại có lính liên lạc kêu lên: "Quân tiên phong của thái thú Bắc Hải Không Dung cũng đã gia nhập chiến cuộc. Hồ Lao quan đang đại chiến... Chư quân nhanh chóng tiếp viện..."

Ta choáng váng! Nhanh như vậy đã đánh rồi? Thật chẳng có đạo lý gì, quân tiên phong chờ trung quân đến rồi mới đánh chứ. Trong lòng Tôn Vũ phiền muộn nghĩ: Quân của Không Dung đã tham chiến... Ta đây muốn hỏi chuyện của Hoa Đà chẳng phải là phải đánh xong mới hỏi được sao? Thế nhưng mà... Trận này... Ta luôn có cảm giác lo lắng... Hồ Lao quan chính là địa bàn của Lữ Bố.

Một hồi sau Tôn Vũ đi tới Dĩ Thủy quan. Lúc này Dĩ Thủy quan đã biến thành trạm canh gác của liên minh quân. Có vài vị chư hầu đứng trên thành. Tôn Vũ nhìn thấy Viên Thiệu và Viên Thuật đều ở trên đó, đang chỉ huy binh sĩ kiểm tra lại toàn bộ Dĩ Thủy quan phòng ngừa có gian tế nấp bên trong. Chư hầu cũng không có dừng lại ở chỗ này mà tiếp tục dẫn binh tiến về hướng tây.

Dọc theo đường đi cũng không nhìn thấy kỵ binh của chư hầu khác, xem ra kỵ binh đều đã chạy đến Hồ Lao quan. Trận Dĩ Thủy quan làm sĩ khí của liên minh quân tăng vọt, người người đều muốn tranh công. Ai là người đầu tiên đánh bại được Đồng Trác có thể giành được uy danh hiển hách. Cho nên mỗi lộ chư hầu đều gắng sức tiến nhanh, vớt bộ binh ở lại phía sau chẳng thêm quan tâm đến.

Trông thấy Tôn Vũ dẫn bạch mã nghênh quân phóng về phía trước, bộ binh của thái thú Thượng Đảng Trương Dương cười nói: "Ngủ đến lúc này mới dậy còn muốn đi tranh công? Ha ha ha!"

Tôn Vũ không có tâm tình đi tranh cãi với đám tiểu tốt. Hắn chỉ hy vọng sớm tìm được Không Dung để hỏi chỗ của Hoa Đà. Tốt nhất là không phải tham gia vào trận chiến Hồ Lao quan.

Lúc này nhuyển muội từ cuối cùng cũng tỉnh dậy vì xóc nảy. Nàng đỏ mặt nói: "Chuyện gì thế này? Sao ta tỉnh dậy lại ở trên lưng ngựa? Ôi chao! Ta đang mơ một giấc mơ đẹp..." Bấy giờ nàng mới nhận ra mình nằm rạp trên lưng ngựa, Tôn Vũ đang cười ở bên cạnh, đưa tay kéo dây cương của nàng. Khuôn mặt xinh xắn của nhuyển muội từ đỏ lên. Tối hôm qua nàng mơ Tôn Vũ tìm đến Hoa Đà trị xong bệnh, hai người động phòng hoa chúc... Kết quả bọn họ kích tình quá mức làm chiếc giường nảy lên nảy xuống.

Không ngờ vừa tỉnh lại thì thấy làm gì có chiếc giường nhún nào, rõ ràng là ở trên lưng ngựa của mình. Nhuyển muội từ cảm giác mặt mình sắp phồng rồi.

Nàng đang định hỏi Tôn Vũ làm sao mình lại đang ở trên ngựa phóng đi.

Chỉ thấy sắc mặt của Tôn Vũ trầm trọng. Hắn nghiêm túc nói: "Hồ Lao quan... Đến rồi!"

Nhật ký khoa học gia:

Thành thật mà nói, ta rất không muốn đi đến Hồ Lao quan. Bởi vì ta biết rõ, dù cho thế giới này có nhiều chỗ khác biệt với thế giới kia của ta nhưng con quái vật kia nhất định là ở Hồ Lao quan. Không hiểu vì sao ta có cảm giác như thế, nhưng chắc chắn là như vậy!

Tên của hắn là Lữ Bố! Đương nhiên, ta hẳn là gọi là "Nàng" mới đúng. Ta rất rõ ràng nàng hẳn phải là một võ tướng cấp ám kim. Mà Trương Giác đã khắc sâu vào ta ám kim sắc là cái gì! Đó là màu sắc của tử vong, là một sức mạnh cường đại không thể địch nổi.

Trên đường đi tới Hồ Lao quan, ta không ngừng nhắc nhở chính mình không được ra mặt! Ngàn vạn lần không được thò mặt ra! Không có Lưu Quan Trương ở Hồ Lao quan, nếu như dám cả gan chường mặt ra, ta đây sẽ bị Lữ Bố vùi vào trong bóng đêm của lịch sử.

Ta quyết định chỉ là một người qua đường, tìm Không Dung hỏi thăm chỗ ở hiện tại của Hoa Đà rồi phải mộng mơ chuẩn bị. Ta phải là một người qua đường kiên định, quyết không lộ mặt ra cho người ta thấy!

Tôn Vũ

Ghi tại "Phùng ma nguyên niên"

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Vô Cùng Nổi Bật

Hồ Lao quan ở phía đông Lạc Dương, nay là thành phố Huỳnh Dương tỉnh Hà Nam ở khu vực tây bắc bộ cách trấn Dĩ Thủy mười sáu cây số. Đây là cửa ngõ trọng yếu ở phía đông Lạc Dương, bởi vì Tây Chu Mục vương nuôi hổ tại đó nên nó được gọi là Hồ Lao quan. Nam liền với dãy Tung sơn, bắc gần với sông Hoàng Hà, đồi núi chập chùng nên nơi đây tự nhiên thành một chốn hiểm địa, rất có thể "Một người giữ quan ải, vạn người không thể qua". Từ xưa đến nay nó là vùng giao tranh giữa các phe phái.

Chỉ thấy giữa hai vách núi cao chót vót có một bức tường quan ải được xây lên. Bức tường này cao chừng ba trượng, dày tám thước. Cửa quan to lớn hùng tráng, có cảm giác áp bức khiến người ta không dám nhìn thẳng vào. Tôn Vũ nhìn thấy cờ gấm tung bay trên tường ải, hiển nhiên toàn bộ quân chủ

lực của Đồng Trắc đều tập trung ở Hồ Lao quan rồi.

Sau khi Hoa Hùng chết, Đồng Trắc sợ rằng Hồ Lao quan không giữ được nên điều động hai mươi vạn binh mã do Lữ Bố suất lĩnh đến đây thủ ải.

Trong liên minh quân đã có tám lộ chư hầu chạy tới trước, chia làm tám đội đứng ở trên đồi nhìn xuống. Tám lộ chư hầu này phân biệt là: Vương Khuông, Kiều Mạo, Bảo Tín, Viên Di, Khổng Dung, Trương Dương, Đào Khiêm, Tào Tháo.

Tám lộ chư hầu không hề khinh suất tiến công mà đứng án binh bất động, nhìn hai đội quân sĩ đang chém giết ở phía trước.

Tôn Vũ nhìn thấy vậy liền biết bây giờ không phải lúc thích hợp để hỏi thăm Khổng Dung về tin tức Hoa Đà, ít ra cũng phải chờ trận này đánh xong mới được. Nếu phía trước đang đánh nhau mà mình lại đi hỏi chuyện Hoa Đà chỉ sợ bị Khổng Dung xem nhẹ vài phần. Hắn đành chậm rãi dẫn quân tiến lên đồi đứng cùng tám lộ chư hầu, giương mắt nhìn cục diện chiến trường.

Tôn Vũ đi tới bên cạnh meo meo mắt Tào Tháo. Tào Tháo có ý kết giao với hắn, vì vậy cười nói: "Hiện tại bên ta xuất trận là danh tướng Hà Nội Phung Duyệt, thủ hạ của Vương Khuông. Định quân xuất trận là Hậu Thành, một trong tám kiện tướng dưới trướng Lữ Bố."

Tôn Vũ nhìn theo hướng Tào Tháo chỉ. Chỉ thấy hai viên đại tướng đều tỏa ra hồng quang, trên đầu có hai chữ "Thương tướng", cũng không nhận ra được ai là Hậu Thành, ai là Phung Duyệt. Thương ảnh đầy trời giống như hoa lê nở rộ làm những người đứng xem không rời mắt được.

Kỵ binh ở sau lưng hai người gào thét trợ uy, thanh thế ngất trời.

Ồ? Không đúng! Hình như có vấn đề? Tôn Vũ vội vàng hỏi NM01: "Ta nhớ trận chiến Hồ Lao quan không phải như thế này."

NM01 đáp: "Trong hồi thứ năm của "Tam quốc diễn nghĩa" ghi lại, danh tướng Hà Nội Phung Duyệt xuất chiến với Lữ Bố, không đến năm hiệp đã bị Lữ Bố đâm một kích ngã ngựa. Ở đây lại biến thành Hậu Thành... Xem ra Lữ Bố chẳng thêm xuất chiến."

Đồ mờ hồ! Lữ Bố ở thế giới này cao giá đến vậy ư? Tôn Vũ hiểu kỳ nhìn về phía tràng đấu. Phung Duyệt kia vốn năm hiệp đã phải toi mạng giờ lại đang đánh nhau tung bùng với Hậu Thành. Xem ra còn đánh tiếp mấy chục hiệp cũng không thành vấn đề.

Phù, không có Lữ Bố thì càng hay. Ta cũng không muốn giáp mặt với Lữ Bố. Sớm đánh xong trận này thì tốt rồi. Ồ? Đợi đã... Lữ Bố phải tám kiện tướng dưới trướng của mình xuất trận. Vậy... Chẳng phải là... Tôn Vũ lạnh người. Cái tên Trương Liêu nháy mắt xuất hiện trong đầu hắn.

Không ổn... Trương Liêu chắc chắn lợi hại hơn so với Hoa Hùng! Trận này chỉ sợ không dễ đánh rồi.

Lúc này thủ hạ của thái thú Thượng Đàng là đại tướng Mục Thuận nhìn thấy Phung Duyệt đánh lâu không thắng, liền cảm thương thương xông lên.

Phía Hồ Lao quan cũng có một tướng phi ngựa chạy ra, tên là Tống Hiến. Nàng cảm thương nghênh chiến với Mục Thuận. Trên thân hai người lóe lên hồng quang, lại là một đôi thương tướng.

Thật không có sáng tạo! Thương tướng có quá nhiều. Tôn Vũ trong lòng thầm nghĩ: đều nói thương là vua của mọi loại binh khí. Nhưng mà người dùng thương đứng đầy đường thế này thật là nhàm chán.

Chỉ thấy trong quân Khổng Dung lại có một tướng xông ra. Nàng cầm một cây thiết chùy. Cây chùy này phải nặng năm mươi cân, lúc múa sinh ra gió. Trông thật uy phong! Viên đại tướng này kêu lên: "Ta nhận ân của Khổng tướng quân đã mười năm, nay nguyện lấy cái chết để báo đáp!" Viên tướng này tên là Võ An Quốc, chính là dũng sĩ nổi danh đất Bắc Hải.

Tôn Vũ trong lòng thầm nghĩ: hậu thế có rất nhiều người yêu thích Tam quốc cho rằng Võ An Quốc là một vị tướng mạnh. Bởi vì hắn có thể tiếp Lữ Bố mười chiêu mà không chết, coi như là một người lợi hại. Không biết trong thế giới này Võ An Quốc là người như thế nào?

Chỉ thấy người Võ An Quốc tỏa ra lam quang, trên đầu nhảy ra hai chữ màu lam "Chùy tướng", thì ra là một võ tướng cao cấp lam sắc. Tôn Vũ thầm nghĩ: người này cũng rất lợi hại, rõ ràng là một võ tướng cấp lam sắc. Lữ Bố sẽ phải ra một trong tám kiện tướng ra nghênh chiến chứ?

Đại kỳ trên Hồ Lao quan tung bay. Một viên tướng lao ra, tự báo họ tên: "Ta là Tang Phách!" Trên người nàng nhấp nháy lam quang, hai chữ màu lam "Thương tướng" nhảy lên đỉnh đầu.

Ồ? Tang Phách lợi hại như vậy sao? Tôn Vũ lấy làm lạ, hình như trong "Tam quốc diễn nghĩa" Tang Phách chỉ là một nhân vật bình thường.

Võ An Quốc khua đại chùy lên đầu với Tang Phách.

Thế công của Võ An Quốc vô cùng mãnh liệt. Mỗi một chùy đánh ra như sấm nổ, ép cho Tang Phách thở không nổi. Tang Phách lại có thương pháp tinh diệu, mỗi chiêu đều đâm vào kẽ hở của đối phương làm cho Võ An Quốc luống cuống tay chân. Xem ra lại là một đôi dờ hơi nữa, trong thời gian ngắn không phân ra thắng bại.

Tôn Vũ biết Lữ Bố phải ra những tướng lĩnh này chỉ là món khai vị, cao thủ thật sự còn chưa xuất hiện. Trương Liêu, Cao Thuận, hai tên yêu quái này bây giờ còn không lộ diện. Một khi họ xuất hiện, chỉ sợ ba tràng đại chiến trong nháy mắt đã hạ màn. Tuy rằng ta tới là để tìm Hoa Đà, chỉ đứng để xem kịch, nhưng cũng không thể nhìn phe mình bại trận được. Cần phải có một người có thực lực xuất trận.

Tôn Vũ nghĩ tới đây, liền đặt mục tiêu vào Tào Tháo ở bên cạnh. Mãnh tướng của Tào Tháo nhiều không đếm xiết, nhưng hết lần này tới lần khác nàng

chỉ đứng xem trò vui, không phải thủ hạ của mình ra trận. Tính cách này thực sự quá mức xấu xa hèn mọn rồi.

Hắn xoay người, cười nói với Tào Tháo: "Tào tướng quân, cô thấy ba tràng chiến đấu này có kết quả thế nào?"

Tào Tháo híp mắt lại, cười hì hì nói: "Ít nhất còn phải đánh nửa canh giờ nữa, nếu không sẽ không phân ra thắng bại."

Tôn Vũ cười nói: "Đánh nửa canh giờ nữa thì chúng ta ngủ gật mất. Tào tướng quân, nếu có người có thể xuất thủ vào lúc này, trong nháy mắt làm trận chiến phân ra thắng bại... Chắc chắn sẽ tăng thể diện ở trước mặt các chư hầu." Hắn ngụ ý đây cơ hội để nổi bật rất tốt.

Tào Tháo nghe vậy. Ồ? Thật đúng là như vậy. Đây là một cơ hội rất tốt nha. Nàng nghiêng đầu suy nghĩ. Được rồi, nổi bật tuy rằng rất hay, nhưng lại phải lộ thực lực của mình. Cứ đứng tọa sơn quan hổ đấu thì hơn.

Lúc này Tôn Vũ lại bồi thêm một câu: "Chủ lực của Đồng Trác đều ở Hồ Lao quan rồi. Đánh xong trận này sẽ không còn cơ hội lập công đương danh tốt như vậy nữa."

Tào Tháo vừa nghe lời này. Ồ! Đúng vậy. Sau khi đánh xong trận này thì không còn có cơ hội chơi trội rồi. Không được, danh tiếng phải là của ta. Tào Tháo dựng thẳng người lên, nói với mấy viên đại tướng ở phía sau: "Chúng ta cũng xuất trận. A ha ha ha ha! Hãy để Lữ Bố biết võ tướng kỹ của ta, cũng để cho mười tám lộ chư hầu biết sự lợi hại của Tào mỗ."

Nói xong Tào Tháo đánh ngựa xuống đồi chạy về phía chiến trường. Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng, Lý Điển, Nhạc Tiến, Vu Cầm đều chạy bên cạnh nàng. Còn la lỵ Hạ Hầu Đôn chưa mở khóa võ tướng kỹ thì cầm một lá cờ mang chữ "Tào" chạy phía sau Tào Tháo.

Tôn Vũ trong lòng thầm nghĩ: Tào Tháo là một cô nàng quái đản. Không biết nàng ta sẽ bày trò gì đây?

Sau khi phóng ngựa xuống, Tào Tháo đột nhiên nhảy lên đứng trên lưng ngựa. Nàng trở thành tâm điểm thu hút mọi ánh mắt trên chiến trường. Nàng mặc một bộ áo giáp được kết bằng vàng bạc. Bộ áo giáp này thực ra giống một miếng bảo vệ ngực hơn, nó chỉ vừa đủ che bộ ngực đầy đặn của nàng.

Bên ngoài áo giáp là một chiếc áo choàng màu lam được thêu hoa văn tinh xảo, càng tôn thêm vẻ cao quý của nàng. Tào Tháo cười ha ha một hồi, hấp dẫn ánh mắt của mọi người rồi mới cao giọng nói: "Xem uy lực võ tướng kỹ 'Kiêu hùng' của ta!"

Meo meo mắt đứng trên lưng ngựa bày ra một tư thế giống như vũ đạo, thân thể tỏa ra kim quang. Tạo hình ấn tượng như thể kết hợp kim quang nhấp nháy, thêm vào hai chữ "Kiêu hùng" trên đầu... Meo meo mắt quả là nổi bật vô tiền khoáng hậu, làm cho toàn bộ mọi người trên chiến trường đều kinh ngạc đến ngây người ra.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Trương Liêu, Uy Phong!

Tào Tháo phóng ra kim quang bao trùm lên Phương Duyệt, Mục Thuận, Võ An Quốc đang giao chiến với đối phương ở phía trước.

Uy lực của ngự tướng kỹ hiển lộ lúc này là không thể nghi ngờ!

Chỉ thấy thân thể ba người rung lên, tinh thần phấn chấn, sức mạnh tuôn ra như suối. Phương Duyệt đâm một thương đã áp chế được Hậu Thành. Mục Thuận khua hai thương thương làm Tống Hiến luống cuống tay chân. Võ An Quốc đập một chùy đánh bay trường thương của Tang Phách ra xa.

Chỉ trong nháy mắt, ba viên tướng dưới trướng Lữ Bố đều rơi xuống thế hạ phong. Tang Phách mất vũ khí chỉ có thể ghim ngựa bỏ chạy, không dám quay người lại giao chiến.

Phương Duyệt, Mục Thuận, Võ An Quốc cùng phóng ngựa đuổi theo ba người Hậu Thành, Tống Hiến, Tang Phách đang chạy trốn về phía Hồ Lao quan.

Tào Tháo nhân cơ hội khua quân tiến lên. Hai cánh kỵ binh ép vào đánh cho thế trận của quân Đồng Trác dao động, sĩ khí nhanh chóng giảm xuống.

Liên minh quân phản Đồng Trác đứng trên đồi nhìn xuống, ngoại trừ Công Tôn Toàn còn tất cả các chư hầu khác đều kinh hãi. Mọi người nhao nhao bàn luận: "Không ngờ Tào A Man lợi hại như vậy. Ta cứ tưởng rằng nàng là đồ ngốc chỉ có vẻ hào nhoáng bên ngoài. Nếu người này phụ trợ cho các mãnh tướng của mình, chỉ sợ không ai cản nổi."

Tôn Vũ nghe bọn họ bàn luận, chỉ cười mà không nói. Đây không phải là thừa lời hay sao? Yêu quái như Tào Tháo còn có kỹ năng phụ trợ cho tinh binh

lượng tướng, đám vô dụng các người làm sao có thể so sánh được. Vì vậy Tào Tháo ở thế giới kia cuối cùng đã thành tựu bá quyền.

Ặc, hiện tại đã chiếm thế thượng phong, ta có thể đi tìm Không Dung hỏi xem Hoa Đà ở nơi nào rồi. Tôn Vũ vừa nghĩ vừa đánh ngựa đi về phía Không Dung.

Hắn đang muốn mở miệng hỏi Không Dung, chợt nghe phía trước Hồ Lao quan có người quát lớn: "Không được loạn!" Tiếng quát này đầy oai phong. Thiên quân vạn mã bị thanh âm quét qua đều người ngã ngựa đổ, giống như chấn động của loa công suất lớn vậy.

Sau đó ngay ở cửa Hồ Lao quan, có một luồng kim quang chói mắt phóng lên cao. Đầu khí mãnh liệt trào ra làm binh sĩ ở gần đó giống như bị cuồng phong thổi tới, cả một đám ngã trái ngã phải.

Tôn Vũ hoảng sợ. Ai có thể kinh khủng như vậy? Chẳng lẽ là Lữ Bố? Chắc là không phải! Lữ Bố không thể là kim sắc. Bởi vì Quan Vũ, Trương Phi đều là kim sắc, Lữ Bố ít nhất cũng là võ tướng siêu cấp ám kim, so ra còn lợi hại hơn Trương Giác nhiều. Vậy ngoại trừ Lữ Bố, cũng chỉ có Trương Liêu rồi...

Danh tướng Hà Nội Phương Duyệt phóng ngựa nhanh nhất, lúc này đã vọt tới gần cửa Hồ Lao quan. Nàng vung thương định đâm tới Hậu Thành. Bỗng một luồng đầu khí quét qua làm Phương Duyệt sợ run lên, cây thương đang giơ cao cũng không dám đâm xuống.

Một thiếu nữ ước chừng mười sáu mười bảy tuổi phóng ngựa ra trước Hồ Lao quan. Nàng mặc một bộ giáp sắt màu lam. Áo giáp che chắn cũng không nhiều, để lộ ra bắp đùi khỏe mạnh và cánh tay tròn lẳn của nàng. Nàng còn khoác một chiếc áo choàng dài màu lam, tay cầm một thanh trường đao cực lớn. Khuôn mặt của thiếu nữ này rất đẹp, nhưng vẻ mặt nàng lại lạnh lùng. Có vẻ đây là một nữ tướng rất cứng rắn quật cường.

Thân thể thiếu nữ tỏa ra kim quang, đầu khí mãnh liệt từ người nàng xông ra làm chiếc áo choàng lam bay phát phới. Trên đỉnh đầu nàng nổi lên hai chữ lớn màu vàng — uy phong!

Phương Duyệt hoảng hốt. Võ tướng cấp kim sắc không phải là người mình có thể đối đầu được. Nàng sợ đến mức tay chân mềm nhũn, xoay người muốn chạy trốn. Thực ra Phương Duyệt cũng không phải là hạng người trông thấy địch nhân hùng mạnh đã khiếp sợ bủn rủn như vậy. Nhưng võ tướng kỹ "Uy phong" của Trương Liêu có hiệu quả phá tan ý chí chiến đấu của địch thủ. Loại hiệu quả này đã làm cho Phương Duyệt trở nên nhát như chuột.

Lúc này "Uy phong" Trương Liêu đã vọt tới bên người Phương Duyệt. Nàng quát lên: "Ta là Trương Liêu. Người xuống gặp Diêm vương gia cáo trạng thì đừng quên tên của ta."

Trương Liêu vung đao bỏ về phía Phương Duyệt. Phương Duyệt luống cuống tay chân giơ thương lên đỡ. "Rắc" một tiếng, cây thương bị chém thành hai đoạn.

Phương Duyệt sững người, cảm giác tay chân mình càng lúc càng bủn rủn. Nàng đã hiểu việc này chắc chắn là do hiệu quả võ tướng kỹ của đối phương. Mình chỉ cần giao thủ với nàng một đao, ý chí chiến đấu liền sẽ giảm xuống. Không hổ tên là "Uy phong". Nàng vội ném đoạn thương gãy về phía Trương Liêu, xoay người ghim ngựa muốn bỏ chạy.

Nhưng Trương Liêu làm sao có thể để cho Phương Duyệt cơ hội chạy thoát. Nàng chém tới một đao, Phương Duyệt lập tức ngã ngựa chết tại trận.

Tôn Vũ đứng trên đồi thấy được cảnh này, trong lòng rét run lên. Hắn thầm nghĩ: dùng đại đao như vậy, chắc chắn là Trương Liêu rồi. Có đầu khí tuôn ra, càng chứng tỏ nàng là võ tướng cấp kim sắc thực sự. Mình trợ giúp Tôn Kiên biến thành cấp kim sắc hoàn toàn không thể chống lại võ tướng đỉnh cấp kim sắc chân chính như vậy. May mà ta không chạy ra vác tù và hàng tổng, không thì không dễ dàng chuồn được.

Trương Liêu chém hạ Phương Duyệt, lại phóng ngựa nhằm về phía Mục Thuận. Mục Thuận không dám nghênh chiến với võ tướng cấp kim sắc, vội thúc ngựa bỏ chạy. Phía trước chỉ còn một mình Võ An Quốc. Võ An Quốc cũng thực là một kẻ liều mạng, biết rõ địch nhân là võ tướng kim sắc mà vẫn cầm đại chùy xông tới.

Tôn Vũ thầm nghĩ: với vũ lực của Võ An Quốc thì rõ ràng không phải là đối thủ của Trương Liêu. Trong "Tam quốc diễn nghĩa" có ghi Võ An Quốc tiếp được Lữ Bố mười chiêu mới bị chặt đứt cổ tay. Bây giờ đối thủ Trương Liêu chắc cũng chỉ tiếp được hơn hai mươi chiêu thôi. Nếu ta muốn hỏi thăm Không Dung tin tức của Hoa Đà, chỉ bằng giúp Võ An Quốc một tay, coi như tặng một lần ân tình cho Không Dung.

"Keng!" Đao chùy chạm nhau. Trương Liêu và Võ An Quốc lấy cứng đối cứng. Cổ tay Võ An Quốc tê rần. Sức mạnh thanh đại đao của Trương Liêu không hề kém so với Võ An Quốc dùng đại chùy.

Khi đao chùy giao kích thì hiệu quả của "Uy phong" lại phát động. Ý chí của Võ An Quốc liền hạ xuống một bậc. Nhưng Võ An Quốc là dũng sĩ nổi danh đất Bắc Hải, ý chí chiến đấu sục sôi, sĩ khí cực cao. Tuy rằng chiến ý bị giảm không ít nhưng dường như không hề ảnh hưởng đến nàng. Nàng lại vung chùy đập tới Trương Liêu.

Trương Liêu vung đao lên tiếp chiêu. "Keng". Hai người tiếp tục giao thủ một hiệp nữa.

Chỉ nghe tiếng "Keng! Keng! Keng!" không ngừng. Mỗi một lần đao chùy chạm nhau, chiến ý của Võ An Quốc lại giảm xuống. Đây là hiệu quả đặc thù của "Uy phong". Nhưng ý chí của Võ An Quốc rất mạnh. Tuy rằng sau mỗi đao sức mạnh của Võ An Quốc giảm xuống một bậc, nhưng nàng vẫn múa đại chùy cuốn chặt lấy Trương Liêu, rõ ràng lại có thể tiếp được mười chiêu.

Nhưng mà thực lực của Võ An Quốc cũng chỉ có từng đó, nếu còn muốn chống đỡ tiếp thì quá sức rồi. Không Dung đứng trên đồi nhìn thấy ái tướng của mình gặp nguy hiểm, giậm chân lo lắng không thôi.

Tôn Vũ đứng bên cạnh Không Dung. Hắn liền nói: "Không đại nhân không cần lo lắng. Ta sẽ giúp ái tướng Võ An Quốc của người một tay."

Không Dung thấy Tôn Vũ thì rất vui mừng. Nàng đã tận mắt chứng kiến Tôn Vũ dùng "Phụ tá" trợ giúp Tôn Kiên giết Hoa Hùng. Chỉ cần Tôn Vũ chịu giúp Võ An Quốc, nhất định sẽ làm thực lực của Võ An Quốc tăng mạnh.

Tôn Vũ mỉm cười với Không Dung. Hắn vung tay lên, NM01 mang theo hai chữ "Phụ tá" từ trên người hắn bay về phía chiến trường, chui vào trong thân thể Võ An Quốc. Tôn Vũ nói với Không Dung: "Không đại nhân, mặc dù ta giúp Võ đại nhân nhưng chỉ sợ nàng cũng đánh không lại Trương Liêu. Xin Không đại nhân gọi nàng trở về, không để mất một viên hồ tướng."

Lúc này Võ An Quốc đã bị Trương Liêu dồn ép chật vật. Vì đao chùy giao kích đã hơn mười lần, chiến ý cao ngất của nàng cũng bị "Uy phong" quét sạch. Hai tay nàng bủn rủn, xem chừng sắp bại trận tới nơi. Đúng lúc này "Phụ tá" của Tôn Vũ bay đến. Toàn thân Võ An Quốc được hoạt tính hóa, chiến ý đã mất đi phút chốc lại dâng trào.

Hai chữ màu lam "Chùy tướng" cũng chuyển thành kim sắc. Lúc này nàng đồng thời được nhận hiệu quả "Phụ tá" của Tôn Vũ và "Kiêu hùng" của Tào Tháo, sức chiến đấu được tăng vọt.

Trương Liêu khẽ "Ồ" một tiếng. Ánh mắt lạnh lùng của nàng hướng về phía đỉnh đồi, nhìn thấy Tôn Vũ đứng ở phía xa xa... Theo binh sĩ báo lại, chính nam nhân này đã dùng "Phụ tá" giết chết Hoa Hùng.

Trương Liêu cười nhạt, quát lớn về phía đỉnh đồi: "Hừ! Giả võ tướng kim sắc! Làm sao có thể địch nổi ta?" "Uy phong" của nàng không chỉ hạ thấp chiến ý của địch nhân mà còn phóng đại thanh âm của nàng. Nó có thể át tiếng âm âm trên chiến trường để truyền vào tai mọi người. Tháo nào vừa rồi nàng quát một tiếng "Không được loạn", âm thanh chấn động toàn bộ chiến trường.

Trương Liêu chém tới một đao, Võ An Quốc vừa mới biến thành kim sắc chưa kịp đón đánh. Chỉ nghe một tiếng "Keng" ngân vang. Võ An Quốc liền cả người lẫn ngựa bị đẩy lui ba bước. Võ tướng kim sắc hàng nhái quả nhiên không bằng kim sắc thật.

Vàng thật không sợ lửa. Lời này thực không sai.

Võ An Quốc còn muốn đánh tiếp. Chỉ thấy Không Dung trên đỉnh đồi vung lệnh kỳ lệnh cho nàng lui lại. Nàng đành phải ghìim ngựa chạy về. Trương Liêu thúc ngựa đuổi theo. Tôn Vũ quát to: "Kỵ tướng"! Chiến mã của Võ An Quốc lập tức phóng như bay. Chỉ trong chớp mắt đã chạy về chỗ các chư hầu đứng trên đồi quan chiến.

Không Dung thấy ái tướng vô sự, trong lòng rất cảm kích Tôn Vũ. Có điều lúc này trên chiến trường vẫn còn tiếp tục chiến đấu, nàng cũng không thể nói với Tôn Vũ điều gì, chỉ âm thầm quyết định sau này sẽ cảm tạ Tôn Vũ một phen.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: “Ám Tiễn” Của Tào Tính

Tào Tháo đứng trên lưng ngựa đã thấy rõ ràng sức mạnh của Trương Liêu. Nàng biết đây là một cường địch, nhìn quanh bên người không có võ tướng cấp kim sắc mang đầu khí có thể chống lại Trương Liêu. Nàng liền chỉ tay về phía trước lệnh cho sáu viên tướng: Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng, Lý Diễn, Vu Cầm, Nhạc Tiễn cùng xông lên, bên người chỉ để lại một mình tiểu la lỵ Hạ Hầu Đôn cầm cờ.

Thân thể các nàng đồng thời tỏa ra hồng quang lam quang. Nhất là Hạ Hầu Uyên lại nháy ra hai chữ màu vàng nhạt "Cung vương". Lại thêm phía sau hơn một vạn binh sĩ cùng xông lên. Tất cả được kim quang của Tào Tháo bao trùm. Tào quân khí thế ngút trời ào lên tấn công quân Đồng Trác.

"Uy thế thật lớn! Không hổ danh là Tào Tháo." Tôn Vũ trong lòng thầm nghĩ, Trương Liêu lợi hại thế nào chẳng nữa cũng đánh không lại chiến thuật xa luân chiến của Tào quân. Chỉ cần một "Cung vương" Hạ Hầu Uyên cũng đủ làm Trương Liêu đau đầu rồi.

Lúc này tại cửa Hồ Lao quan lại lóe lên lam quang. Một đội thiết kỵ từ trong cửa phóng ra. Đội thiết kỵ này ước chừng năm nghìn người, tất cả đều được trang bị nặng. Các kỵ binh mặc giáp dày, tay cầm trường mâu, sát khí đằng đằng, khí thế thật bất phàm. Bọn họ còn được lam quang bao trùm, hiển nhiên là có ngự binh kỹ phụ trợ.

Chính giữa đội thiết kỵ là một viên nữ tướng. Đó là Quách Tỹ, đại tướng của Đồng Trác. Người nàng phóng ra lam quang, trên đỉnh đầu có hai chữ "Tây Lương". Thì ra đội quân của nàng là thiết kỵ Tây Lương tinh nhuệ lừng danh. Mà võ tướng kỹ của nàng chính là ngự binh kỹ cường hóa thiết kỵ Tây Lương.

Thiết kỵ Tây Lương đến từ Lương châu. Lúc này Lương châu là biên giới giáp ranh của hai tộc Hán – Khương. Dân ở đây nhanh nhẹn dũng mãnh, không hề sợ chết. Từ xưa tình kỵ đất Lũng đã hoành hành thiên hạ, sử viết "Ngựa lớn Lương châu, hoành hành thiên hạ". Tần Thủy Hoàng từ đất này tiêu diệt sáu nước. Đường Thái Tông đứng tại đây ngắm nhìn thiên hạ. Sau lại có Mã Siêu dựa vào uy mệnh của quân Tây Lương ở sông Vị Thủy đánh Tào Tháo phải cắt râu bỏ áo chật vật chạy trốn. Có thể thấy sức chiến đấu của quân Tây Lương mạnh đến nhường nào.

Quân Tây Lương chia làm hai nhánh. Một nhánh do Đồng Trác nắm giữ. Một nhánh khác là quân của Mã Đằng, Hàn Toại, cũng chính là quân Tây Lương do Mã Siêu thống lĩnh sau này. Thiết kỵ Tây Lương tuy được xưng là thiết kỵ, nhưng không giống như kỵ sĩ châu Âu toàn thân là giáp. Ở thời kì Tam quốc kỹ thuật chế tạo áo giáp còn rất thô sơ. Cho nên giáp sắt của quân thiết kỵ thực ra chính là áo giáp bằng sắt tốt, chỉ tốt hơn áo giáp của binh sĩ bình thường một chút mà thôi. Cũng bởi vì giáp sắt của bọn họ không phải quá nặng nề nên càng thêm linh hoạt.

Bọn họ cũng không có sở trường về cung nỏ, thực ra là một đội kỵ binh dùng tiêu thương. Mỗi binh sĩ đều cài sau lưng hai thanh tiêu thương, trên tay cầm một thanh trường thương. Lúc gặp địch thì phóng tiêu thương ra trước, sau đó mới tấn công quân địch.

Quách Tỹ suất lĩnh thiết kỵ Tây Lương từ trong Hồ Lao quan xông ra. Thiết kỵ Tây Lương xuất quan liền đối mặt với Tào quân mang kim quang đang tràn tới. Thiết kỵ Tây Lương không chút do dự rút tiêu thương từ trên lưng ra đồng loạt phóng về phía Tào quân.

Tầm bắn của tiêu thương tuy ngắn nhưng trọng lượng lớn, uy lực so với cung tiễn lớn hơn rất nhiều. Nhìn chung trong thời kì Tam quốc, người bị trúng mũi tên không chết được, vẫn có thể hăng hái chiến đấu dù toàn thân nhuốm máu, nhưng nếu trúng một tiêu thương thì khó có thể tham chiến lại.

Một loạt tiêu thương phóng tới, lớp bộ binh phía trước của Tào quân lập tức đổ nhào xuống một. Những người trúng tiêu thương hầu như mất đi năng lực chiến đấu, chỉ có thể nằm trên mặt đất chờ chết. Sĩ khí của Tào quân sẽ giảm mạnh. Thiết kỵ Tây Lương phóng vọt về phía trước, khu vực trường mâu lên giao chiến với Tào quân.

Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng, Vu Cầm, Lý Điển, Nhạc Tiến nhìn thấy thiết kỵ Tây Lương dũng mãnh, vội vàng xuất ra võ tướng kỵ của mình. Một đám hồng lam quang cuộn cuộn phóng tới trận quân địch. Trương Liêu cũng thúc ngựa múa đao xông tới nghênh chiến.

Tướng lĩnh Tào quân tuy rằng mỗi người đều kém Trương Liêu, nhưng dựa vào kỹ năng "Kiêu hùng" của Tào Tháo phụ trợ thì xa luân chiến với Trương Liêu không có vấn đề gì. Nhìn thấy Trương Liêu bị cuốn lấy, lại có vài tướng trong tám kiện tướng của Lữ Bố phi ra trợ giúp cho Trương Liêu. Ánh sáng đủ mọi loại màu sắc bay lượn khắp không trung. Thật là một trận đại chiến ác liệt!

Quân sĩ hai bên đan vào nhau, đao thương kiếm kích múa loạn, đánh thật náo nhiệt. Tôn Vũ nghĩ thầm: thế giới này đã hoàn toàn không giống với lịch sử trong thế giới kia của ta. Không chỉ Đồng Trác tự lập làm vua lấy hiệu 'Phùng Ma', ngay cả trận chiến Hồ Lao quan này đều khác thường. Về sau ta nhất định phải cẩn thận, không nên nhầm lẫn lịch sử của hai thế giới này. Lịch sử của thế giới kia không thể quá tin tưởng, nhiều nhất chỉ có thể dùng để tham khảo.

Lúc này chiến trường rất hỗn loạn. Meo meo mắt quá nổi bật. Nàng đứng trên lưng ngựa cao hơn tất cả mọi người nên trở thành đích ngắm rất rõ ràng.

Không ai chú ý tới trong đám thiết kỵ Tây Lương có một kỵ binh toàn thân mặc giáp trụ vừa vùng trường mâu giao chiến với Tào quân, vừa từ từ tiếp cận tới gần Tào Tháo.

Người này thực ra cũng không phải kỵ binh trong quân Đồng Trác mà là một gã đại tướng, tên là Tào Tính, chính là một trong tám kiện tướng dưới trướng Lữ Bố. Võ tướng kỵ của nàng tên là "Ám tiễn", là một loại võ tướng kỵ dùng để đánh lên. Vì để thi triển kỹ năng của mình, nàng rất thích hóa trang thành tiểu binh trốn ở giữa loạn quân ám toán tướng địch. Đây là một nhân vật vô cùng khó đề phòng.

Toàn thân Tào Tính được bao trùm bằng giáp dày che đầy vóc người dung mạo của nàng, nhìn qua giống như một người nam nhân bình thường. Trong loạn quân chẳng có ai chú ý tới một tiểu binh như vậy. Dù sao nam nhân cũng chẳng thể làm ra được trò gì. Tào Tính len qua đám quân từ từ tiến tới gần Tào Tháo, khoảng cách chỉ còn một trăm bước.

Đúng lúc này, Tào Tính giương cung cái tên nhắm thẳng về phía Tào Tháo. Kỹ năng "Ám tiễn" của nàng hết sức thú vị. Đây là võ tướng kỵ loại hình ẩn nấp. Trong thời gian sử dụng võ tướng kỵ không hề phát ra ánh sáng, cũng không hiển thị ra chữ. Phải đợi một lúc sau khi mũi tên bay ra mới có thể phát sáng và hiện chữ. Vì vậy tính bí mật vô cùng cao, địch nhân rất dễ dàng bị nàng ám toán.

Tào Tính len lén nhắm vào Tào Tháo, nhẹ buông tay, một mũi tên đen kịt im lặng bay về phía Tào Tháo. Mũi tên này chế bằng gỗ đen, đuôi tên cũng có màu đen, trên chiến trường mù mịt khói bụi sẽ rất khó nhìn ra. Hơn nữa võ tướng kỵ "Ám tiễn" của Tào Tính còn triệt tiêu tiếng xé gió làm cho mũi tên giống như không khí bình thường vậy.

Lúc này Tào Tháo hoàn toàn không biết nguy hiểm tới gần. Nàng đứng cao ngất trên lưng ngựa, dương dương đắc ý nhìn chung quanh. Trên người nàng tỏa kim quang rực rỡ, bộ dáng vô cùng nổi bật.

Mũi tên của Tào Tính càng lúc càng bay tới gần.

Tào Tính trong lòng vui mừng. Mũi tên này giết chết Tào Tháo chính là lập được đại công rồi. Tướng quân nhất định sẽ trọng thưởng cho ta.

Chẳng có ai chú ý tới mũi tên này? Không! Có một người chú ý tới.

Bên người Tào Tháo có một tiểu la ly luôn đứng ôm cò. Nàng gọi là Hạ Hầu Đôn!

Hạ Hầu Đôn có tướng tài nhưng không sử dụng được võ tướng kỵ. Đứng ra sẽ chẳng có ai quan tâm tới nàng, tựa như Triệu Vân chỉ có thể sống đầu

đường xó chợ vậy. Nhưng Tào Tháo không hề ghét bỏ nàng, mỉm cười thu nàng làm thị nữ, còn dịu dàng nói với nàng: "Chờ tới lúc ngươi có thể sử dụng võ tướng kỹ, ngươi liền sẽ trở thành đại tướng quân."

La ly Hạ Hầu Đôn cảm kích ơn sâu nặng của Tào Tháo. Nàng tuyệt đối không cho phép người nào làm thương tổn tới Tào Tháo! Âm tiển của Tào Tính vừa mới bắn ra, Hạ Hầu Đôn đã cảnh giác phát hiện ra mũi tên kia. Nhưng nàng không có võ tướng kỹ, làm sao bây giờ?

Hạ Hầu Đôn sợ hãi kêu lên một tiếng. Nàng nhảy lên lưng ngựa, sau đó dùng hết sức mình nhảy tới phía trước Tào Tháo để ngăn cản mũi tên. Ở giữa không trung nàng còn cố mở rộng tay chân, cố gắng làm phạm vi che chắn lớn hơn một chút.

Đúng lúc này, mũi tên vô thanh vô tức cuối cùng bay đến rồi!

"Phập!". Mũi tên bắn trúng mắt trái của Hạ Hầu Đôn. Chỉ nghe nàng kêu thảm thiết một tiếng, từ giữa không trung rơi xuống, vừa lúc ngã xuống đúng trên lưng ngựa của nàng. Mũi tên đen như mực cắm vào mắt trái Hạ hầu Đôn, máu tươi bắn ra xối xả...

Tôn Vũ đứng trên đồi thấy cảnh này, cảm thấy trong lòng đau xót. Thật là một la ly trung tâm hộ chủ! Thật là một la ly đáng thương!

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 74: Mở Khóa! Thị Huyết La Ly!

Mắt trái của Hạ Hầu Đôn bị âm tiển của Tào Tính bắn trúng, máu tươi dính đầy trên lưng ngựa.

Từng giọt từng giọt máu từ mắt nàng nhỏ xuống bộ áo giáp màu xanh khiến nó bị nhuộm đỏ. Thân thể nhỏ yếu của nàng cong lại, hiển nhiên là nàng cực kỳ đau đớn.

Meo meo mắt kính hải. Tuy nàng luôn thích khoe khoang nhưng đối với thuộc hạ của mình lại rất chân thành yêu quý. Huống chi Hạ Hầu Đôn vì bảo vệ nàng mới bị thương khiến nàng đau lòng đến mức suýt ngất đi. Nàng vội vàng nhảy xuống ngựa, nhào tới bên người tiểu la ly, nôn nóng nói: "Tiểu Đôn? Ngươi có sao không?"

"Không có việc gì đâu chủ công tỷ tỷ. Không đau đâu!" Hạ Hầu Đôn đau đến mức toàn thân đều co lại. Nàng một tay che mắt trái, mũi tên vẫn còn đang cắm trong mắt, máu tươi từ ngón giữa chảy ra. Bộ dạng đáng thương thật sự làm cho người ta không chịu nổi.

Tôn Vũ đứng ở phía xa cũng đau xót trong lòng. Hắn thầm nghĩ: ở thế giới kia của ta Hạ Hầu Đôn cũng bị bắn thành độc nhãn. Không ngờ ở thế giới này tiểu la ly cũng không thoát khỏi kiếp nạn này. Thật sự là ý trời! Tiểu la ly đáng thương, làm sao để giúp đỡ nàng đây?

Meo meo mắt ôm lấy Hạ Hầu Đôn, gấp giọng nói: "Đừng sợ, ta mang ngươi đi gặp đại phu."

Tiểu Hạ Hầu Đôn trung thành và tận tâm, luôn một lòng vì Tào Tháo, làm sao nàng có thể đồng ý cho Tào Tháo lui binh lúc này. Nàng vội kêu lên: "Chủ công, hiện tại ngươi không thể đi. Các vị tướng quân vẫn còn đang khổ chiến, ta không đau... không cần đi gặp đại phu."

Thấy Tào Tháo không tin, tiểu la ly cắn chặt răng. Nàng nén đau cảm lấy mũi tên rút mạnh ra. Máu tươi chảy đầm đìa, trên đầu mũi tên vẫn còn dính con ngươi của nàng. Tiểu la ly run rẩy nói: "Chủ công, người xem, ta không đau... Ta không sao đâu." Để chứng minh mình thật sự không đau, nàng liền nuốt luôn con ngươi vào trong bụng: "Chủ công hãy nhìn xem. Ta đã nói là không đau rồi mà... Không cần đi gặp đại phu."

Ta ngất, không thể nhìn được nữa rồi. Tôn Vũ chỉ muốn nhắm mắt lại không nhìn cảnh này nữa.

Nhưng đúng lúc này đột nhiên xảy ra chuyện là.

Trên đỉnh đầu Hạ Hầu Đôn bỗng nhiên xuất hiện một chiếc khóa lớn màu vàng. Chiếc khóa này xoay quanh đỉnh đầu của nàng hai vòng, sau đó bắn ra kim quang rực rỡ.

"Gông xiềng?" Tôn Vũ lắp bắp kinh hãi. Chẳng lẽ... Đây là thứ danh sư Trịnh Huyền từng nói... Sau khi mở khóa gông xiềng mới có thể sử dụng võ tướng kỹ đây ư?

Lúc này bên cạnh chiếc khóa bỗng nhiên hiện ra một hàng chữ nhỏ: Hạ Hầu Đôn nuốt sống con ngươi của mình, đã được điều kiện mở gông xiềng...Bắt đầu mở khóa.

Ồ!Ồ!Ồ!

Tất cả mọi người đều hiếu kì nhìn chăm chăm vào chiếc khóa lớn kia, khi đọc được hàng chữ nhỏ lại cảm thấy ngỡ ngàng.

Đột nhiên chiếc khóa phát ra kim quang chói lọi. Một con gió thổi qua, chiếc khóa vàng liền vỡ vụn, kim quang chiếu sáng đầy trời đều thu vào trong người tiểu la ly Hạ Hầu Đôn.

Thân thể Hạ Hầu Đôn rung lên. Nàng từ trong lòng của Tào Tháo đứng lên. Đầu khí mãnh liệt phát ra như gió lốc thổi quần áo của tất cả mọi người tung bay phất phật. Khói lửa bụi mù bốn phía đều bị đầu khí thổi tan. Nếu như lúc này có mưa, Tôn Vũ có thể chắc chắn rằng màn mưa không thể chạm đến cơ thể của tiểu Hạ Hầu Đôn.

Thân hình vốn mỏng manh yếu ớt của nàng lúc này lại trở nên bồng bồng sát khí. Hào quang màu vàng bao bọc xung quanh nàng, trên đỉnh đầu của nàng xuất hiện hai chữ to màu vàng chói mắt —Thị huyết!

La ly nhu nhược trong nháy mắt biến thành la ly khát máu!

Từ trong chiếc mũ giáp màu lam người ta thấy một con mắt đỏ rực của nàng hiện ra.

Lúc này tiểu Hạ Hầu Đôn dường như đã hết đau. Nàng đột nhiên chụp thanh thiết thương, xoay người leo lên trên lưng một con ngựa đen, khẽ nói với Tào Tháo: "Chủ công, rốt cục ta đã có võ tướng kỹ rồi. Ta phải ra sức vì chủ công."

Con mắt duy nhất của nàng đảo qua, Hạ Hầu Đôn liền thấy được Tào Tính nguy trang thành tiểu binh giữa biển người. Nàng phần nộ quát một tiếng, thúc ngựa giờ thương phóng thẳng về phía Tào Tính. Trong miệng nàng vẫn còn dính máu tươi từ con mắt của mình. Hàm răng vốn trắng như tuyết đã bị nhuộm thành màu đỏ hồng.

Võ tướng kỹ "Thị huyết" có đặc điểm là càng thấy máu thì càng trở nên mạnh mẽ.

Mười mấy thiết kỵ Tây Lương được ngự binh kỹ phụ trợ lao ra cản Hạ Hầu Đôn. Chỉ thấy nàng quét thiết thương một cái, mười mấy người kia liền hộc máu ngã ngựa. Máu tươi bắn lên không trung thành vòi giống như cầu vồng. Thị huyết la ly đưa tay ra lấy một chút máu cho vào trong miệng, đầu khí trên người càng bùng phát mạnh hơn, sức chiến đấu lại tăng lên một bậc.

Thị huyết la ly, càng đánh càng mạnh!

Tào Tính lúc này đã bị dọa vỡ mật. Nàng vội vàng sử dụng kỹ năng "Ám tiễn" bắn liên tiếp những mũi tên màu đen về phía tiểu la ly. Nhưng ở dưới mũi thương tuyệt diệu của Hạ Hầu Đôn, dù có là ám tiễn cỡ nào đi nữa cũng không thể đụng được đến thân thể của nàng.

Ngựa phi đến đâu, máu nhuộm đến đó!

Thị huyết la ly sau khi phóng ngựa giết qua tầng tầng lớp lớp quân địch đã tiếp cận được với Tào Tính. Tào Tính giương cung lên bắn một mũi tên ở khoảng cách rất gần về phía Hạ Hầu Đôn, nhưng nàng nhẹ nhàng nghiêng đầu tránh được mũi tên, sau đó đâm một thương về phía Tào Tính, vùi nàng vào bóng tối vô biên!

Mũi thương nhuộm máu xoay tròn theo gió, mười mấy thiết kỵ Tây Lương bên cạnh lại đổ máu ngã ngựa. Thị huyết la ly như đang diễn tấu khúc Trần Hồn giữa đám thiết kỵ Tây Lương. Ai đụng phải nàng thì chắc chắn không còn hi vọng sống sót.

Ở phía xa Trương Liêu đang bị một đám đại tướng Tào quân vây quanh, không có rảnh tay để đối phó với thị huyết la ly. Hạ Hầu Đôn tả xung hữu đột giữa đám thiết kỵ Tây Lương như ở chỗ không người, đánh cho quân Đồng Trác kêu cha gọi mẹ.

Tôn Vũ thấy cảnh này thì ngây người ra. Đây... Đây này là coi bỏ gông xiềng sao? Khí thế thật lớn, sức mạnh khiến người khác phải rung động. Hạ Hầu Đôn chỉ có một khóa đã khủng bố như vậy, nếu như Triệu Vân giải ba khóa thì tràng cảnh sẽ thế nào đây?

Tôn Vũ thờ dài, nói với các chư hầu bên cạnh: "Lúc này nếu không xông lên thì đợi khi nào nữa?"

Các chư hầu tỉnh ra. Đúng vậy, không có lúc nào tiến công tốt như lúc này. Vương Khuông, Kiều Mạo, Bảo Tín, Viên Di, Khổng Dung, Trương Dương, Đào Khiêm đều phát cờ lệnh. Kỵ binh của các lộ chư hầu cùng lúc xông lên, nương theo thị huyết la ly mở đường đánh quân Đồng Trác toi bời, phải chặt vật lui về Hồ Lao quan.

Trương Liêu thấy tình thế không tốt, đành phải thờ dài một tiếng, thu đại đao thúc ngựa quay về. Quách Tỹ đi theo sau nàng, thu quân lui vào trong Hồ Lao Quan.

Liên quân của chư hầu đuổi tới dưới tường thành. Linh trên thành không ngừng ném gỗ đá xuống. Liên quân hôm nay vừa mới đến Hồ Lao Quan, còn chưa chuẩn bị tốt dụng cụ để công thành nên đành phải tạm thời thu binh, đóng quân ngoài năm dặm ở phía đông Hồ Lao quan.

Tào Tháo đau lòng đỡ Hạ Hầu Đôn đi trị thương. Meo meo mắt tuy thích khoe khoang nhưng có một điểm tốt là luôn che chở cho thủ hạ! Nếu đại tướng dưới trướng nàng bị thương thì nàng sẽ rất đau lòng.

Xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo yêu quý tiểu la ly, Tôn Vũ cũng đến doanh trại của Tào Tháo an ủi Hạ Hầu Đôn. Đương nhiên hẳn không hề giả vờ lấy lòng. Tôn Vũ thật sự cảm thấy thương xót cho Hạ Hầu Đôn. Tuổi còn trẻ lại có khuôn mặt đáng yêu như vậy, kết quả bị mù một con mắt, cuộc sống sau này của nàng sẽ như thế nào đây?

Không ngờ bản thân Hạ Hầu Đôn không hề đau lòng. Tuy nàng chỉ còn một con mắt nhưng lại rất vui mừng, hưng phấn, bởi vì rốt cuộc nàng có thể góp sức cho chủ công Tào Tháo kính yêu của nàng rồi...

Sau khi bỏ ra mấy canh giờ thăm hỏi Hạ Hầu Đôn, cuối cùng Tôn Vũ cũng đã có thời gian bái phỏng Không Dung. Vì vậy hắn liền tranh thủ thời gian cùng Công Tôn Toàn đi về phía doanh trại của Không Dung.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Tiểu Cô Nương Một Mình Một Ngựa

Không Dung là đại nho Hán mạt, nhà văn học đứng đầu Kiến An thất tử, con cháu đời thứ hai mươi của Không Tử. Tích Không Dung nhường lễ nổi danh ở hậu thế! Tôn Vũ khi còn nhỏ cũng từng đọc chuyện Không Dung nhường lễ, câu chuyện làm hắn rất xúc động.

Sau này lớn lên Tôn Vũ mới hiểu được, chuyện nhường lễ này mới nhìn thì đơn giản nhưng làm được thì lại khó. Kể cả trẻ nhỏ ở thời bây giờ có mấy ai hiểu được nên nhường quả lễ lớn hơn cho bậc cha chú, chỉ sợ là mình không lấy được quả to nhất mà thôi. Từ chuyện này xem ra Không Dung hẳn phải là người tốt.

Tôn Vũ và Công Tôn Toàn đi tới bên ngoài doanh trường của Không Dung. Võ An Quốc vội vàng đi ra nghênh tiếp hai người vào. Lúc này Tôn Vũ mới có thời gian quan sát kỹ Võ An Quốc. Chỉ thấy nàng là một nữ nhân ba mươi tuổi rất cường tráng, diện mạo khá thô hào. Ban ngày Tôn Vũ dùng kỹ năng "Phụ tá" cứu nàng một mạng, Võ An Quốc rất cảm kích, rung rung nước mắt cảm tạ hắn. Ân nhân cứu mạng là người vô cùng quan trọng trong thời cổ đại.

Tôn Vũ đi vào đại trường, Không Dung sớm đã ngồi đây đợi hắn. Bộ dạng Không Dung như một bà cụ, mặt mũi hiền lành, mặc y phục văn sĩ, trên người toát ra khí chất văn nhân. Thấy Tôn Vũ và Công Tôn Toàn đi vào, Không Dung lập tức đứng dậy vãn an hai người. Bà luôn mồm cảm tạ Tôn Vũ đã cứu đại tướng Võ An Quốc của mình.

Về phương diện lễ nghĩa, Không Dung đứng thứ hai thì không ai dám đứng thứ nhất.

Tôn Vũ nhanh chóng nói rõ mục đích tới đây, hỏi về chỗ ở hiện tại của Hoa Đà.

Không Dung đắm chiêu một lúc lâu mới chậm rãi nói: "Vài ngày trước y thần Hoa Đà quả thực ở chỗ của ta. Nàng chữa trị khỏi những người bị bệnh nan y xong thì quyết định đi du lịch khắp Bắc Hải một vòng, cứu chữa cho bách tính xung quanh. Ta muốn phái người hộ tống nàng nhưng nàng kiên quyết không chịu, bởi vậy ta cũng không biết rõ chỗ ở cụ thể của nàng. Thế này đi, đợi sau khi đánh bại tặc thần Đồng Trác, Tầm Chân tiên sinh hãy đến Bắc Hải ở tạm mấy ngày. Ta sẽ phái người tìm kiếm chung quanh, mời y thần trở về thành gặp mặt tiên sinh."

Ý kiến này không tệ. Tôn Vũ nghĩ thầm: Không Dung là trùm ở Bắc Hải, nhờ nàng đứng ra giúp ta tìm Hoa Đà là tốt nhất. Nếu ta tự mình đi tìm thì khác gì con ruồi bay loạn. Đợi sau khi liên minh quân phản Đồng giải tán, ta sẽ đi tới Bắc Hải một chuyến.

Tôn Vũ liền cảm ơn Không Dung, cho biết sau khi liên quân giải tán sẽ lập tức trở về Bắc Hải.

Có điều việc này lại làm nhuyến mũi từ Công Tôn Toàn buồn rầu. Nàng ở bên cạnh thấp giọng nói: "Tầm Chân, chúng ta mang theo một vạn năm nghìn binh sĩ. Nhiều người như vậy không có khả năng đều đi Bắc Hải làm khách, ta phải mang bọn họ về Bắc Bình."

Tôn Vũ suy nghĩ một chút, cười nói: "Vậy nàng mang binh quay về Bắc Bình. Ta đi Bắc Hải một chuyến, chữa xong bệnh sẽ lập tức trở về tìm nàng."

Công Tôn Toàn rất muốn đi cùng Tôn Vũ tìm Hoa Đà, nhưng nàng cũng biết một vạn năm nghìn binh sĩ không có ai suất lĩnh thì không được, đành phải đồng ý với Tôn Vũ.

Hai người cáo từ Không Dung. Võ An Quốc đi theo tiễn bọn họ đến cửa doanh trường. Nhìn bộ dạng cảm kích đến rơi lệ của nàng, nếu là nàng có một nữ nhi chắc chắn là muốn chiêu Tôn Vũ ở rể rồi. Nghĩ đến điều này khiến Tôn Vũ nói da gà.

Tối hôm đó, bộ binh của các lộ hầu môn đều lục tục chạy tới Hồ Lao quan, tạm thời dựng doanh trại ở phía trước Hồ Lao quan. Viên Thuật và Viên Thiệu đi cuối cùng cũng đã dẫn theo đại quân đến đây. Doanh trại của bốn mươi ba vạn đại quân kéo dài vài dặm. Chỉ nhìn đám doanh trường liền nhau không ngớt kia cũng đủ dọa chết người rồi.

Một vạn bộ binh của Công Tôn quân đi phía sau đã tới. Trương Bạch Kỳ và Triệu Vân cũng đi theo quân đến. Lần đầu tiên Triệu Vân cách xa Tôn Vũ lâu như vậy, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút trắng bệch. Nàng rất sợ Tôn Vũ không còn muốn nàng đi theo nữa. Có điều bây giờ Triệu Vân so với

trước kia cũng đã lớn gan lên không ít. Ít ra nàng không có theo sát Tôn Vũ từng bước một như trước.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn tái nhợt của Triệu Vân, Tôn Vũ đột nhiên nhớ tới thị huyết la ly Hạ Hầu Đôn. Sau khi mở khóa gong xiềng Hạ Hầu Đôn đã biến thành siêu nhân. Không biết tiểu la ly Triệu Vân có tới ba lớp gong xiềng thì lợi hại đến mức nào. Ba lớp gong xiềng của nàng rốt cuộc là cái gì đây?

Tôn Vũ hồi tưởng lại cảnh thị huyết la ly mở khóa gong xiềng, trong không trung bay lên một hàng chữ nhỏ: Hạ Hầu Đôn nuốt sống con người của mình, đạt được điều kiện mở khóa...

Câu này làm Tôn Vũ có một cảm giác rất kỳ lạ. Bởi vì những dạng câu văn như này thông thường được sử dụng trong các chương trình máy tính ở đời sau. Ví dụ như: Khi A đạt tới B, hoàn thành điều kiện, bắt đầu vận hành trình tự gì đó...

Đây là ngôn ngữ máy tính điển hình, mẫu câu đánh giá điều kiện.

Không ngờ mình xuyên qua thời không đi tới thế giới kì quái này lại còn có thể nhìn thấy câu nói giống như vậy. Thật thú vị.

"Tứ Long, luyện thương pháp đi!" Tôn Vũ càng nghĩ càng cảm thấy tò mò, rốt cuộc Triệu Vân lợi hại như thế nào. Hắn lại buộc Triệu Vân đi luyện thương pháp.

Sáng sớm hôm sau, nắng mai mới vừa chiếu, Trong đại doanh của Viên Thiệu đã vang lên tiếng kèn lệnh triệu tập chư hầu nghị sự.

Tôn Vũ sửa sang lại quần áo bước ra ngoài trường. Chỉ thấy phía cửa trại có rất nhiều quân lính của Viên Thiệu đang ghép những khối gỗ lớn tạo thành tường trại. Binh sĩ còn làm các hàng rào giống như sừng hươu đặt xung quanh trại để làm công sự phòng ngự kiên cố. Trên tường trại cao ngất còn khoét ra các lỗ để bắn tên, xem ra Viên Thiệu định đánh lâu dài với quân Đông Trác.

Mười tám lộ chư hầu đều đi về phía đại trường tham gia nghị sự. Tôn Vũ cũng cùng đi theo Công Tôn Toàn.

Thấy chư hầu đã đến đông đủ, Viên Thiệu tổng kết trận chiến hôm qua một lượt, khen ngợi thị huyết la ly Hạ Hầu Đôn, sau đó nói với các chư hầu: "Hồ Lao quan thành cao tường dày, trong thời gian ngắn khó có thể công phá được. Trước tiên chúng ta lập doanh trại tạm thời, chỉnh đốn quân sĩ, sau đó gấp rút chế tạo xe công thành, máy bắn đá, tinh lan, thang mây. Chờ khi giới công thành chế tạo xong, bốn mươi ba vạn đại quân của chúng ta luân phiên đánh Hồ Lao quan. Trong một hai tháng nhất định có thể đánh hạ được."

Mất nhiều thời gian như vậy? Mà cha nó, ta còn muốn chờ sau khi trận chiến chấm dứt theo Không Dung đi Bắc Hải tìm Hoa Đà chứ. Tôn Vũ vô cùng bức dọc!

Đám chư hầu cũng rất bình tĩnh, nhao nhao tỏ ý không thành vấn đề, cứ chậm rãi đánh, dù đánh trong mười tháng cũng được. Thời đại này chiến tranh công thành vốn rất chậm, cũng chỉ có Tôn Vũ mới cảm thấy chiến tranh hẳn phải là rất nhanh đã phân ra thắng bại.

Lúc này đột nhiên có một tên lính liên lạc lão đạo chạy vào trong đại trường, hét lớn: "Không tốt rồi! Không tốt rồi!"

Viên Thiệu không vui nói: "Hô to gọi nhỏ cái gì. Cứ từ từ nói."

Lính liên lạc vội la lên: "Có một tiểu cô nương một mình một ngựa đi tới trước đại doanh của chúng ta, tay cầm một thanh phượng thiên họa kích. Nàng tự xưng là nghĩa nữ của Đông Trác, muốn chúng ta mau rút đi."

Ặc! Tôn Vũ căng thẳng. Không ổn! Người này... Nhất định là Lữ Bố! Trời ạ, Lữ Bố tới rồi. Tam quốc đệ nhất dũng tướng cuối cùng cũng tới rồi. Ta phải bình tĩnh, ngàn vạn lần không nên chơi trội. Nếu như cái đồ ngốc Viên Thiệu kia phái ta đi ra ngoài nghênh địch thì thảm rồi.

Lúc này Viên Thiệu vội nói với lính liên lạc: "Nghĩa nữ của Đông Trác? Tiểu cô nương một mình một ngựa? Binh sĩ canh trại để làm gì? Chuyện nhỏ như vậy không giải quyết đi còn chạy tới đây báo cái gì."

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Nhân Trung Lữ Bố (1)

Lính liên lạc lau mồ hôi nói: "Không thể đuổi được nàng. Thuộc hạ huy động hơn trăm tên lính xông ra đều bị nàng đánh lui. Bắt đắc dĩ đành phải báo tin cho chủ công để người phái đại tướng ra nghênh địch."

"Hừ! Nam nhân thật vô dụng! Nếu dựa vào nam nhân các người chỉ sợ suốt đời cũng không thể đánh bại được tướng địch. Vẫn phải để nữ nhân chúng ta phải ra đại tướng mới được." Viên Thuật bực mình nói tiếp: "Vô tướng kỹ của cô bé kia là cấp bậc gì?"

Lính liên lạc quỳ trên mặt đất, đầu cũng không dám ngẩng lên nói: "Không... không sử dụng vô tướng kỹ... Chỉ một mình nàng lấy một đầu một trăm, đánh hạ toàn bộ đám binh sĩ thủ vệ."

Lần này toàn bộ chư hầu trong trường đều chấn động! Một tiểu cô nương không cần sử dụng vô tướng kỹ cũng có thể đánh ngã một trăm nam nhân? Chuyện này thật khác thường. Nếu dùng vô tướng kỹ thì không có gì kỳ lạ. Nhưng nếu không sử dụng vô tướng kỹ thì cho dù là nữ tướng hàng đầu cũng không phải là đối thủ của nam nhân, chưa kể đây là một địch một trăm nữa.

Cặp meo meo mắt của Tào Tháo hí thành một đường. Cô nàng thích náo nhiệt này cười hi hi nói: "Đi, chúng ta ra công trại xem thử xem đây rốt cuộc là thần thánh phương nào."

Tôn Vũ đi theo mọi người ra khỏi đại trường, cùng leo lên đài cao ở phía sau cửa trại nhìn ra phía bên ngoài.

Trên bãi đất trống trước cửa trại có một thanh trường kích màu đen dài một trượng hai cắm xuống đất. Mũi kích nằm trong đất nên không thể biết rõ độ sắc bén của nó, nhưng không khó để đoán ra nó nhất định là lợi khí có thể cắt vàng đoạn ngọc. Bởi vì... Nó là Phương thiên họa kích, binh khí của Lữ Bố.

Trường kích cắm thẳng đứng xuống đất. Ở phía trên đuôi kích có một tiểu la ly mặc giáp đen đang ngồi yên lặng tại đó, dáng vẻ ưu nhã vô song.

Vừa nhìn thấy nàng, Tôn Vũ liền nghĩ đến hai chữ "mèo đen". Đúng vậy, cô bé này từ đầu đến chân đều có một luồng khí chất tao nhã mà lại thông dong, giống như một con mèo đen lãnh ngạo.

La ly giáp đen này không thể nói là rất đẹp, nhưng khuôn mặt cũng coi như tinh tế, vẻ mặt nàng lạnh lùng, không vui không buồn. Nhìn qua nàng chỉ khoảng mười hai tuổi. Trên lưng nàng còn đeo một thanh cự cung so với thân người còn lớn hơn.

Trên khoảng đất trống xung quanh thanh họa kích có mấy chục binh lính của liên minh quân đang nằm đó. Xem ra những binh lính này đều bị thương nhưng không có ai chết. Tất cả bọn họ đều đang cố gắng bò về phía trại.

Ở phía xa xa là một con ngựa cao to màu lửa đỏ, trên thân không hề có dây cương hay yên ngựa gì cả, giống như một con ngựa hoang bình thường đang nhàn nhã gặm cỏ.

Tôn Vũ biết rõ kia không phải là con ngựa hoang. Nó chắc chắn là ngựa Xích Thố!

Viên Thuật tức giận nói: "Một tiểu cô nương như vậy mà các ngươi cũng không đánh lại? Nam nhân đứng là đồ phế vật! Trên người nàng ngay cả một tia sáng của vô tướng kỹ cũng không có phát ra."

Ta ngất! Cái đồ ngốc Viên Thuật nhà ngươi không nói gì thì không ai bảo ngươi là người câm. Tôn Vũ trong lòng thầm mắng: suốt ngày nói nam nhân thế này nam nhân thế nọ, cẩn thận lão tử nổi giận một đao chọc chết đồ ngu ngốc nhà ngươi.

Lúc này la ly giáp đen bên ngoài trại cuối cùng đã mở miệng. Nàng lạnh lùng nói: "Các ngươi... Ôn ào quá! Lui binh đi."

Chóng mặt! Viên Thiệu bị câu nói khó hiểu này làm cho cực kỳ khó chịu, nàng lớn tiếng nói: "Tướng đến là người nào? Hãy xưng tên ra."

La ly giáp đen lạnh lùng thốt ra: "Lữ Bố!"

Quả nhiên là Lữ Bố. Tôn Vũ nhìn Lữ Bố ngồi ở trên thanh Phương thiên họa kích, nghĩ thầm: lần trước ta cùng "Thái bình yêu thuật" nói chuyện phiếm. Nó có nói Phương thiên họa kích cũng là chí bảo. Thứ này không biết có công năng gì đây, thực muốn mở mang tầm mắt một phen.

Lúc này Viên Thiệu lại hỏi: "Lữ Bố, ngươi sao lại đến đây? Muốn khiêu chiến với anh hùng trong thiên hạ hay sao?"

La ly giáp đen hừ lạnh nói: "Đuổi các ngươi đi!"

Ặc... Các chư hầu ghen ghét. Lữ Bố này thật kỳ quái, hỏi nàng một câu, nàng đáp lại một câu, không hề chủ động bắt lời. Hơn nữa nói chuyện quá mức ngắn gọn, làm cho người ta muốn cãi nhau với nàng cũng không được.

Viên Thiệu hết sức buồn bực, vung tay lên nói: "Vị tướng quân nào nguyện ra trại khiêu chiến, đánh đuổi tiểu cô nương kỳ quái kia đi cho ta."

Bộ tướng Mục Thuận của thái thú Thượng Đảng Trương Dương ngày hôm qua bị Trương Liêu dọa tới mức phải ghim ngựa chạy trốn, lúc trở về bị mọi người cười nhạo không thôi. Hôm nay nàng muốn lập uy để xóa hổ thẹn, vì vậy bước ra khỏi hàng nói: "Mạt tướng nguyện đi."

Nàng cầm một thanh thiết thương phi ngựa ra doanh trại. Trên người nàng lóe lên hồng quang, trên đỉnh đầu nhay ra hai chữ "Thương tướng".

Tôn Vũ thờ dài, nghĩ thầm: người này chết chắc rồi.

La ly giáp đen Lữ Bố nhìn thấy Mục Thuận sử dụng "Thương tướng" hồng sắc xông tới. Nàng khẽ nhún mào, mắt húng bâu môi nói: "Thật ảm ỉ! Tiếng vó ngựa của ngươi quá vang!"

Nàng vẩy vẩy tay, ngựa Xích Thố đang ở một bên ngoan ngoãn găm cò lập tức nhẹ nhàng chạy tới bên người Lữ Bố. Con ngựa này toàn thân đều là màu lửa đỏ, không hề có một con lông tạp nào. Thân dài một trượng, cao tới tám thước, chỉ cần nó khẽ giơ chân đều khiến người ta có cảm giác như phi mã hành không. Nhưng điều khiến người ta kinh ngạc là móng chân của nó khi chạm đất lại không hề gây ra tiếng động, yên yên tĩnh tĩnh.

Lữ Bố giống như một con mèo đen nhẹ nhàng nhảy lên lưng ngựa, đưa tay nhắc lên phượng thiên họa kích đang cắm dưới đất. Nàng lạnh lùng tới: "Người tới là võ tướng cấp hồng sắc, vậy thì dùng màu đỏ để chơi đùa đi."

La ly giáp đen nhẹ nhàng vung Phượng thiên họa kích lên. Hồng quang từ trên người của nàng bắn ra, một hàng chữ đỏ nhỏ xinh xuất hiện ở trên đỉnh đầu của nàng — Nhân trung Lữ Bố!

Các chư hầu đứng trong trại xem trận đấu liên ngảy người... Võ tướng kỹ của cô bé này... Tại sao lại là bốn chữ? Hơn nữa... cái tên thật là kì quái. "Nhân trung Lữ Bố" có ý gì đây?

Ngay cả Tôn Vũ đều tò mò lau mồ hôi. Quái lạ! Võ tướng kỹ của Lữ Bố sao lại là màu đỏ? Chuyện này cũng quá không logic rồi. Có điều cái tên này cũng rất phong cách, "Nhân Trung Lữ Bố", bốn chữ. Ngoại trừ "Đại hiền lương sư" và "Tận diệt hoàng thiên", đây là lần thứ ba Tôn Vũ chứng kiến võ tướng kỹ có bốn chữ.

Cả hai cái trước đó đều là võ tướng kỹ cấp ám kim, uy lực cực lớn. Nhất là "Đại hiền lương sư", chiêu đó quả thực quá nghịch thiên. Thế nhưng "Nhân trung Lữ Bố" của Lữ Bố sao lại là màu đỏ được? Chuyện này...

Lúc này Mục Thuận thấy đối thủ là võ tướng cấp hồng sắc, trong lòng thầm an tâm. Nàng cũng không muốn gặp lại cái loại võ tướng kỹ màu vàng khủng bố như của Trương Liêu nữa. Nếu như địch nhân là màu đỏ, cho dù tên của võ tướng kỹ có chút quái dị đi nữa cũng không cần phải lo lắng.

Mục Thuận phóng ngựa đến trước mặt Lữ Bố, hét lớn một tiếng. "Thương tướng" phát huy đến cực hạn, thương ảnh bay đầy trời đâm thẳng về phía Lữ Bố.

La ly giáp đen nhẹ nhàng duỗi kích ra ngăn cản. Thương kích chạm nhau, không ngờ lại vô thanh vô tức, ngay cả một tiếng "Keng" cũng không nghe thấy.

Mục Thuận kỳ quái. Nàng hét lớn một tiếng, lật thiết thương lật lại đâm về phía Lữ Bố.

"Chắc, vốn muốn chơi đùa cùng ngươi thêm chút nữa, nhưng mà ngươi quá âm ỉ rồi." La ly giáp đen Lữ Bố lạnh lùng thốt ra: "Mỗi lần đâm một thương liên quát một tiếng, phiền chết người ta."

Nàng không duỗi kích ngăn cản thế thương của Mục Thuận nữa mà tiện tay quét qua. Phượng thiên họa kích dài một trượng hai liên quét trúng lưng của Mục Thuận. Mục Thuận hú lên quái dị, bị kích này quét bay khỏi ngựa, văng ra ngoài đến năm sáu trượng, rầm một tiếng té nhào xuống đất, cũng không biết sống chết ra sao nữa.

Binh sĩ ở trong doanh trại vàng lao tới khiêng Mục Thuận về, muốn xem còn có thể cứu chữa nàng được hay không.

Lữ Bố lại lạnh lùng nói: "Yên tâm, không chết. Tỷ tỷ nói tiểu hài tử giết người không tốt, cho nên ta không giết người, chỉ đánh thành trọng thương là thu tay!"

Bối rồi! Mười tám lộ chư hầu đứng trên đài cao đều cực kỳ bối rồi.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 77: Nhân Trung Lữ Bố (2)

Lúc này cái đồ ngốc Viên Thuật lại nhảy ra nói: "Hai quân giao chiến là chuyện nghiêm túc đến cỡ nào. Vậy mà một tiểu cô nương như ngươi lại dám nói bậy nói bạ làm quân tâm hỗn loạn! Người đâu, đi ra thu thập tiểu cô nương này cho ta. Chỉ là một võ tướng màu đỏ, bọn phế vật các ngươi định để nàng chơi đùa trước cửa doanh trại bao lâu nữa?" Nửa câu đầu nàng rống với Lữ Bố, nửa câu sau lại biến thành rống với người của mình. Trước rống sau cũng rống, mười phần ngu ngốc.

Lữ Bố nhú mày, trên khuôn mặt trắng nõn tràn đầy vẻ mất hứng. Nàng hừ lạnh nói với Viên Thuật: "Ngươi quá âm ỉ rồi, nếu lại nhao nhao nữa ta liền đi vào trong trại đánh bay ngươi lên trời."

Trong doanh trại của liên minh quân lại có người lớn tiếng nói: "Mạt tướng nguyện ý ra nghênh địch!" Mọi người quay đầu nhìn lại, hóa ra là dũng sĩ Võ

An Quốc dưới trướng Khổng Dung. Hôm qua tất cả mọi người tận mắt thấy nàng dũng mãnh đại chiến với Trương Liêu, quả thật là một hảo hán. Vì vậy mọi người đều nói: "Võ tướng quân đi là tốt rồi. Với bản lĩnh của người, đánh bại một võ tướng cấp hồng sắc thì không thành vấn đề."

Võ An Quốc gật đầu. Nàng cảm đại chùy phóng ngựa ra khỏi trại.

Ồ? Hình như có gì đó không ổn. Tại sao ta lại có cảm giác Võ An Quốc sắp gặp chuyện không may? Tôn Vũ vội ra lệnh cho NM01: "Tìm thông tin về trận Hồ Lao quan cho ta. Kết cục của Võ An Quốc như thế nào?"

NM01 lập tức hồi báo: "Theo 'Tam quốc diễn nghĩa' ghi lại, trong trận Hồ Lao quan lúc Võ An Quốc xuất chiến với Lữ Bố, chiến đấu được hơn mười hiệp thì cổ tay của Võ An Quốc bị Lữ Bố chém một kích gọt đứt."

Hả? Tôn Vũ trong lòng thầm nghĩ, chuyện này chắc có lẽ không xảy ra ở đây đâu. Lữ Bố đã biến thành võ tướng màu đỏ rồi, theo lý thuyết thì nàng không thể đánh lại được Võ An Quốc.

Nhưng... Vì sao trong lòng của ta vẫn luôn có cảm giác bất an vậy?

Võ An Quốc vung đại chùy lên đánh ra gió vu vu. Lam quang trên người nàng bùng phát, hai chữ "Chùy tướng" màu lam bay lên trên đầu, nhìn có vẻ cực kỳ khí thế. Người còn chưa tới, một cổ sát khí khủng bố đã ập đến trước mặt Lữ Bố.

"Lần này người tới là võ tướng cấp lam sắc, vậy thì dùng lam sắc để chơi đùa đi." Lữ Bố ở trên ngựa Xích Thố dựng thẳng người lên. Nàng chỉ là một tiểu la ly, thân thể còn chưa có phát dục, nhưng một thân mũ đen giáp đen tạo cho nàng khí thế không hề nhỏ, khiến cho nàng dù còn nhỏ tuổi nhưng cũng đã hiện ra vẻ uy phong lẫm lẫm.

Chỉ thấy hồng quang trên người Lữ Bố đột nhiên lóe lên, sau đó biến mất không thấy gì nữa, thay vào đó là một mảng ánh sáng màu lam... Trong nháy mắt Lữ Bố rõ ràng lại biến lại biến ảo màu sắc, từ võ tướng cấp hồng sắc biến thành võ tướng cấp lam sắc, hơn nữa bốn chữ "Nhân trung Lữ Bố" trên đỉnh đầu nàng cũng đã chuyển thành màu xanh da trời...

Các chư hầu đang quan chiến đều giật mình kinh ngạc!

Chỉ có Tôn Vũ vẫn rất bình tĩnh. Hắn đã sớm đoán được việc Lữ Bố không thể nào chỉ là võ tướng màu đỏ. Nhưng điều thú vị ở đây là Lữ Bố rõ ràng có thể đổi màu, chẳng lẽ nàng là ô tô hay sao?

Võ An Quốc vung lên đại chùy đánh thẳng về hướng Lữ Bố. Sức mạnh kinh người tạo ra tiếng gió vùn vút.

"Quá âm ỉ rồi, có phiền hay không vậy. Cả đám đều ồn ào như vậy." La ly giáp đen Lữ Bố thật ra là một cô bé rất yêu thích sự yên tĩnh. Nàng ghét nhất là các âm thanh ồn ào hỗn loạn.

Phượng thiên hạc kích xuất ra, vô thanh vô tức chặn đứng đại chùy của Võ An Quốc. Tiếng gió từ cây chùy vọng lại lập tức dừng lại. Lữ Bố trầm giọng nói: "Đánh nhau liền đánh nhau, đừng làm ra những âm thanh đáng ghét nữa. Bằng không thì... Ta đánh bay ngươi!"

Võ An Quốc giận dữ. Một tiểu la ly lại dám uy hiếp mình. Nàng vung đại chùy lên, một chùy tiếp một chùy đánh về phía Lữ Bố. Tay trái Lữ Bố nắm lấy bõm của ngựa Xích Thố, tay phải giơ hạc kích lên, đón đỡ đại chùy của Võ An Quốc. Mỗi khi đại chùy sắp đánh ra tiếng gió vút vút, Lữ Bố liền đưa một kích vừa vận đỡ ở trên cây chùy, khiến cho đại chùy không thể nào phát ra tiếng vang được.

Đánh được hơn mười chiêu, Lữ Bố khó chịu nói: "Không chơi nữa! Ngươi còn ồn ào hơn cả cái người đánh một chiêu lại hét lớn một tiếng kia." Nàng vung hạc kích cắt thẳng về phía cổ tay của Võ An Quốc.

"Không hay rồi!" Tôn Vũ ở trong trại thấy vậy vội vàng thả "Phụ tá" ra. NM01 dùng vận tốc gần như tiếp cận với tốc độ âm thanh bay thẳng về hướng Võ An Quốc, muốn giúp nàng trốn thoát. Nhưng động tác của Lữ Bố quả thật nhanh như chớp, NM01 mới bay ra khỏi người Tôn Vũ, hạc kích của Lữ Bố đã cắt đến cổ tay của Võ An Quốc...

Máu tươi vung vãi khắp nơi, bàn tay phải của Võ An Quốc đã đứt lìa. Nàng kêu thảm một tiếng rồi ghì mình ngựa trốn về doanh trại.

Tôn Vũ thở dài, đành phải thu hồi NM01. Đã chậm một bước rồi, không ngờ hai người vừa mới đánh nhau chưa đến lúc liều mạng không chết không xong, Lữ Bố lại đột nhiên ra tay độc ác... Cuối cùng Võ An Quốc vẫn không tránh được kết cục bị đứt tay phải.

Thấy Võ An Quốc chiến bại, các chư hầu lập tức ồn ào náo loạn cả lên: "Đây là chuyện gì vậy?"

"Tiểu cô nương tên gọi Lữ Bố kia rốt cuộc là đẳng cấp gì? Lúc lam lúc đỏ."

"Ta không tin nàng còn có thể biến thành kim sắc!"

Các chư hầu nghị luận một hồi, cùng nhìn về phía Tào Tháo. Tất cả đều nói: "Tào tướng quân, tình hình này chỉ còn cách phái đại tướng Hạ Hầu Đôn của người ra trận... Chỉ có nàng là đại tướng cấp kim sắc."

Cặp meo meo mắt của Tào Tháo quét trái quét phải, cười quái dị vài tiếng, sau đó nói: "Không được! Đại tướng Hạ Hầu Đôn của ta ngày hôm qua bị thương con mắt. Hiện tại vết thương còn chưa lành, ta không nỡ bắt nàng đi đốc suất liều mạng trên chiến trường." Meo meo mắt tuy thích khoe khoang nhưng không hề ngốc. Thực lực của kẻ địch biến hóa thất thường, dù có nói gì đi nữa nàng cũng không nỡ bắt đại tướng của mình đi nghênh chiến cô

nàng Lữ Bố quý dị này.

Lúc này Tôn Kiên từ phía sau đi ra, tức giận nói: "Các ngươi luôn miệng nói tới Càn Vương nhưng lúc khó khăn cũng chỉ biết nghĩ đến mình. Cứ đưa đưa đẩy đẩy còn ra thể thống gì nữa, các ngươi không dám xuất chiến, ta đi!" Nói xong lời này nàng lại nghĩ về thực lực của mình. Chỉ e mình và Võ An Quốc cũng chẳng hơn kém nhau là bao. Võ An Quốc không đánh thắng được Lữ Bố, nàng chắc chắn cũng không thắng được.

Vì vậy Tôn Kiên chuyển hướng về phía Tôn Vũ, ôm quyền nói: "Tôn Vũ tướng quân, chúng ta lại hợp tác một lần nữa, ra khỏi doanh trại nghênh chiến Lữ Bố được không?"

Ôi má ơi! Tôn Vũ kêu lên thảm thiết trong lòng: rõ ràng lại đẩy trách nhiệm lên trên đầu của ta. Ta không muốn đánh nhau với Lữ Bố. Ở thời đại tam quốc này không nên đánh nhau với ai nhất? Câu trả lời chắc chắn là Lữ Bố rồi. Dù có mười cái mạng không đủ dùng.

Hắn vốn muốn cự tuyệt, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt giống như cầu xin của Tôn Kiên. Ôi, bà cô này thật khó! Càn Vương như vậy thì bán mạng làm cái gì? Tôn Vũ hít sâu một hơi. Có điều hắn cũng không chán ghét loại người làm việc kỹ lưỡng, chịu trả giá máu và mồ hôi như vậy. Bởi vì những người này đều có phẩm chất cao thượng, rất đáng khâm phục, không hề đáng buồn cười chút nào.

Lúc này Tôn Vũ đang có sự đấu tranh tư tưởng rất lớn. Hắn thầm nghĩ: ta cộng thêm Tôn Kiên quá nửa vẫn là không đánh lại được Lữ Bố. Tuy vậy Lữ Bố dường như chỉ đã thương người chứ không giết người! Lúc ta sử dụng "Phụ tá" liền đứng xa một chút, cẩn thận một chút, có lẽ sẽ không có việc gì. Chỉ cần để cho Tôn Kiên biết khó mà lui là được rồi.

Hắn ôm quyền nói với Tôn Kiên: "Tôn Kiên tướng quân, ta rất sẵn lòng cùng người xuất chiến. Tuy vậy ta cảm thấy Lữ Bố thâm sâu khôn lường. Tướng quân cũng đừng ham chiến, nếu cảm thấy không địch lại lập tức rút về mới là thượng sách."

Tôn Kiên khẽ gật đầu.

Hai người từ từ phóng ngựa ra khỏi doanh trại, tới trước mặt Lữ Bố thì dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 78: Nhân Trung Lữ Bố (3)

Trước đó Lữ Bố đã từng nói qua mấy câu nhưng các chữ hầu ở cách nàng quá xa nên đều không nghe rõ, chỉ có Tôn Vũ nhờ có chức năng thu âm thanh của NM01 mới có thể nghe được rành mạch. Hắn nghe được trong mỗi câu nói của Lữ Bố đều mang theo mấy từ "Ngươi quá ảm i!" Nói như vậy dường như chỉ cần không làm ồn thì nàng sẽ không đá thương ngươi.

Vì vậy Tôn Vũ nói với Tôn Kiên: "Tôn Tướng quân, cố gắng không phát ra tiếng động. Như vậy có lẽ sẽ có lợi cho chiến đấu."

Tôn Kiên không biết hắn nói vậy có ý gì, nhưng nàng cho rằng Tôn Vũ tất có kỳ mưu, vì vậy thấp giọng nói: "Chuyện này không thành vấn đề. Chúng ta không nói lời nào, không thét to, chỉ đề ý tới việc đánh nhau là được."

Tôn Kiên vốn muốn nói vài lời mào đầu trước trận đấu, nhưng nàng nghĩ đến Tôn Vũ khuyên nàng chớ có lên tiếng nên đã lược bớt đoạn này đi. Nàng vung Cổ Đỉnh đao lên lao thẳng về phía Lữ Bố.

Tôn Vũ không dám khinh thường, mau chóng thả ra "Phụ tá". NM01 chui vào trong cơ thể của Tôn Kiên, liền sau đó kim quang tỏa sáng trên người Tôn Kiên, hai chữ "Hỗ tướng" hiện ra chói mắt.

Lữ Bố kỳ quái nhìn Tôn Vũ thả ra "Phụ Tá", trong đôi mắt giống như mắt mèo tràn đầy mê hoặc. Nàng lại nhìn về phía hai chữ màu lam "Phụ tá" xuất hiện ở phía trên hai chữ màu vàng "Hỗ tướng" của Tôn Kiên, trong lòng lấy làm lạ: tướng địch này là cấp kim sắc hay sao? Tại sao không có đầu khí?

"Các ngươi chơi rất khá, không hề ồn ào." Lữ Bố thấp giọng nói: "Ta cũng dùng kim sắc để chơi đùa đi!"

Một luồng kim quang rực rỡ đột nhiên bắn ra từ trong thân thể của Lữ Bố. Bốn chữ "Nhân trung Lữ Bố" trên đầu nàng lại từ màu lam biến thành màu vàng. Đầu khí mãnh liệt từ trong cơ thể Lữ Bố tuôn ra, xông thẳng đến trước mặt Tôn Kiên khiến nàng phải nhắm mắt lại.

Nhưng Lữ Bố bỗng ồ một tiếng, trong lòng thầm nghĩ: vì sao ta biến thành kim sắc liền phát ra đầu khí? Không được, địch nhân không có đầu khí, ta cũng không nên dùng đầu khí.

Thân thể nàng khẽ rung. Đầu khí tỏa ra ngoài rõ ràng lại bị nàng hút trở về. Điều này khiến thực lực của nàng giảm mạnh, không khác biệt lắm so với Tôn

Kiên giả kim sắc.

Quả nhiên... Lữ Bố là một quái vật có thể không chế sức chiến đấu! Tôn Vũ thầm nghĩ: Má ơi! Ta và Tôn Kiên chắc chắn không thể thắng nàng được. Được rồi, chỉ cần ta và Tôn Kiên không làm ồn ào, nàng sẽ không ra tay hung ác. Tệ nhất ta mượn cơ hội quan sát một chút.

Lúc này Tôn Kiên đã vọt tới trước mặt Lữ Bố. Nàng vung Cổ Đình đao lên, bổ một đao về phía ngực Lữ Bố. Lữ Bố nhẹ nhàng hơi kích lên, vô thanh vô tức đón đỡ. Đao kích giao nhau, không hề có một chút âm thanh nào phát ra.

Tôn Kiên đánh một đao không thành công, liền chém liên tiếp vài đao. Lữ Bố vung Phụng thiên hạc kích tiện tay đánh trả. Nàng có vẻ vô cùng cao hứng chơi đùa cùng Tôn Kiên.

Sau vài chục chiêu, Tôn Kiên đã không địch lại! Lữ Bố xuất thủ chiêu sau nhanh hơn chiêu trước làm cho Tôn Kiên phải chống trả khổ sở. Tôn Kiên thật sự khó chịu, nhện không được muốn hét to vài tiếng. Nhưng nàng nghĩ đến lời Tôn Vũ nói không thể phát ra âm thanh, đành phải cố gắng nhẫn nại.

Cũng may mắn nàng không có phát ra tiếng quát cho nên còn có thể kiên trì, nếu không Lữ Bố đã sớm hạ độc thủ rồi.

Cứ đánh tiếp như vậy không được. Tôn Vũ trong lòng buồn bực, nhưng khổ nỗi hắn không có biện pháp. Nếu như meo meo mất đồng ý phải thị huyết la ly xuất chiến thì tốt rồi. Minh dùng "Phụ tá" phối hợp với thị huyết la ly vốn đã là kim sắc, nói không chừng có thể đánh một trận sòng phẳng với Lữ Bố.

Đang nghĩ tới đây, trên con đường bên cạnh gò núi đột nhiên chui ra ba nữ nhân.

Hồ Lao quan khắp nam bắc đều là núi cao liên miên bất tận. Bên cạnh nơi trú quân của liên minh quân cũng có nhiều núi rừng, hai bên chiến trường đều có núi rừng. Trong rừng cây đột nhiên chui ra ba người, cũng không có gì là kỳ lạ! Thần kỳ ở chỗ chính là thân phận của ba người này.

Ba người này đều cười những con ngựa cao to, lưng đeo binh khí, hẳn là ba vị chiến tướng, nhưng trông hình dáng của ba người này cũng không giống như chiến tướng lắm. Vị dẫn đường ở phía trước là một mỹ nữ đeo râu. Dung mạo tuy rất đẹp nhưng bộ râu giả lại phá hủy hoàn toàn hình tượng của nàng. Nàng mặc trên người một bộ thiết giáp, ở bên ngoài lại khoác một bộ áo văn sĩ màu xanh lá khiến cho nàng càng trở nên văn không ra văn võ không ra võ. Trên lưng nàng là cây Thanh long yển nguyệt đao nặng tam mươi hai cân, chính là Quan Vũ Quan Vân Trường.

Đi phía sau Quan Vũ là một vị thiếu nữ mặc cung trang màu lục, lưng đeo Thụ Hùng song kiếm, thướt tha như nước, chính là Lưu Bị Lưu Huyền Đức.

Đi sau cùng là một vị thiếu nữ có mái tóc ngắn dựng thẳng, thân hình mảnh mẽ. Nàng đeo trượng bát xà mâu sau lưng, trên mũi mâu còn treo một hồ lô rượu lắc lư theo từng bước chân ngựa. Không phải đoán cũng biết đó là Trương Phi Trương Dực Đức.

Ba người này chui ra từ rừng cây liền nhìn thấy trên chiến trường phía trước Lữ Bố đang đánh nhau với Tôn Kiên!

Quan Vũ mừng rỡ, cười to nói: "Oa ha ha ha! Nhìn đi, ta đã nói ta tìm được đường mà, đây không phải đã tìm được hay sao? Dĩ Thủy quan! Đào viên tam tỷ muội chúng ta đến rồi!"

Lưu Bị ôn nhu cười nói: "Nhị muội, bản lĩnh của muội thật sự là cao, từ trong núi ngoằn ngoèo như vậy cũng có thể chui ra được. Tỷ tỷ sớm đã không nhận ra Dĩ Thủy quan ở phương hướng nào rồi."

Trương Phi nhếch miệng nói: "Nhị tỷ, tỷ hình như lại nhầm rồi... Ta cảm thấy nơi đây không giống với Dĩ Thủy quan, ngược lại là có điểm giống với Hồ Lao quan... Chúng ta muốn đi Dĩ Thủy quan giúp đỡ liên minh quân đối phó với Hoa Hùng, không phải muốn tới Hồ Lao quan. Đi, quay về trong núi tìm đường tiếp thôi."

Quan Vũ mở to đôi mắt đang khép hờ, ngó trái ngó phải, liền thấy được Tôn Vũ đang đứng ở trước cổng doanh trại của liên minh. Vì vậy Quan Vũ cười nói: "Nơi đây rõ ràng là Dĩ Thủy quan mà. Hai người xem, tên kia không phải là Tôn Vũ Tôn Tầm Chân sao? Nhìn kia, phía trước người đang đánh nhau với tướng địch không phải là Tôn Kiên tướng quân hay sao? Chúng ta nhận được tin tức Tôn Kiên tướng quân và Công Tôn Toàn tướng quân cùng làm tiên phong tấn công Dĩ Thủy quan... Điều này làm sao sai được!"

Quan Vũ khé lắc lư đầu, cho ra kết luận: "Nơi này là Dĩ Thủy quan, người phía trước đang cùng Tôn Kiên tướng quân đánh nhau chính là Hoa Hùng. Nhưng, ta nghe nói bộ dạng Hoa Hùng giống như một mẫu tinh tinh, tại sao lại biến thành một tiểu cô nương mặc mũ đen giáp đen rồi?"

Trương Phi quay qua nhìn. Thật đúng là Tôn Kiên, Tôn Vũ. Nàng có chút buồn bực nói: "Ta cảm thấy nơi này rõ ràng là Hồ Lao quan. Nghe lời của tỷ nói ngược lại thực có điểm giống Dĩ Thủy quan. Ôi chao, Hoa Hùng sắp đánh bại Tôn Kiên tướng quân rồi. Xem kia, Tôn Kiên đã bị Hoa Hùng áp chế hoàn toàn. Hi hi, ta đi giúp nàng!"

Trương Phi gỡ trượng bát xà mâu từ trên lưng xuống rồi vung lên cao. Chỉ nghe một tiếng "Ầm!" vang lên, kim quang bắn ra, hai chữ "Đấu Thần" nhảy lên trên trên đỉnh đầu. Rừng cây sau lưng kêu xào xạc khi bị đấu khí của nàng quét qua.

Trương Phi một mình cười ngửa lao ra, hét lớn một tiếng nói: "Ta chính là Yến nhân Trương Dực Đức, ai dám cùng ta quyết một trận tử chiến?" Tiếng rống thật lớn, âm thanh chấn động khắp Hồ Lao quan. Lỗ tai của mười tám lộ chư hầu liên minh quân đều bị chấn động ong ong.

Nghe được tiếng rống, Tôn Vũ thiếu chút nữa rơi nước mắt. Lưu Quan Trương, các người rốt cuộc đã tới rồi. Không có các người thì làm sao đối phó được với Lữ Bố đây? Bây giờ thì tốt rồi, rốt cục có thể tọa sơn quan hổ đấu, mình không cần phải liều mạng nữa.

"Đấu thần" của Trương Phi không chỉ là một võ tướng kỹ đơn thuần. Nó bao gồm hai công năng lớn, một là đề cao sức chiến đấu của bản thân Trương Phi đến cực đại, thứ hai là có thể khiến cho tiếng quát của Trương Phi có uy lực kinh tâm đoạt phách. Cho nên trước khi Trương Phi lâm trận nhất định sẽ hét lớn một tiếng, phát ra hiệu quả chấn nhiếp quân địch.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Giải Cấm! Chí Bảo Trượng Bát Xà Mâu!

Khi chiến đấu với kỵ binh Ô Hoàn, Trương Phi từng rống một tiếng chấn động toàn bộ đại quân Ô Hoàn làm người ngã ngựa đổ. Bởi vì "Đấu thần" còn mang theo hiệu quả thanh âm chấn nhiếp.

Có điều...

Thế nhưng...

Tiếng hét lớn đối với những người khác có lẽ có hiệu quả làm phân tâm địch, nhưng đối với Lữ Bố thì hoàn toàn phản hiệu quả!

Lữ Bố không bị tiếng rống này chấn nhiếp, ngược lại còn chọc giận đến nằng. Nàng đâm một kích đẩy lui Tôn Kiên, sau đó tức giận quay đầu lại nhìn Trương Phi đang xông tới, hừ hừ nói: "Người quá âm ỉ rồi! Âm ỉ chết người rồi! Ta muốn đánh bay người lên trời."

Lữ Bố chẳng hề để ý đến Tôn Kiên nữa. Nàng ghim ngựa chạy tới nghênh chiến Trương Phi. Tiểu Lữ Bố yêu thích yên tĩnh, chán ghét nhất là sự ồn ào. Nhưng Trương Phi vừa xông ra đã hét một tiếng đinh tai nhức óc, chuyện này làm tâm tình của Lữ Bố cực xấu.

"Trượng lợi hại thế nào, hóa ra chỉ là kim sắc. Hừ! Ta cũng dùng kim sắc chơi đùa với người." Lữ Bố vừa rồi dùng chính là võ tướng kỹ kim sắc, chỉ là thu lại đấu khí để đánh với Tôn Kiên. Lúc này nàng không hề tự giới hạn nữa mà thả lỏng phóng ra đấu khí. Đấu khí trên người nàng tuôn ra ào ạt va chạm với đấu khí của Trương Phi. Hai luồng đấu khí độ sức với nhau giữa không trung làm nổi lên từng trận gió xoáy nhỏ.

Có điều mọi người đều nhìn thấy rõ ràng đấu khí của Lữ Bố tựa hồ đã áp chế được Trương Phi. Tất cả gió xoáy đều thổi về phía Trương Phi. Có thể thấy đấu khí của Lữ Bố mạnh hơn so với Trương Phi một bậc.

A ha! Kim sắc đấu kim sắc! Đây chính là cảnh tượng khó gặp trong đời! Tôn Vũ phóng ngựa tới giữ lại Tôn Kiên còn đang muốn xông lên. Hấn thấp giọng nói: "Chúng ta cứ đứng xem trước đã!"

Chỉ thấy Trương Phi và Lữ Bố cùng vọt về phía nhau. Mâu kích giao tranh!

"Keng!"

Phương thiên họa kích đấu với binh khí của người khác chưa từng phát ra âm thanh gờ lại bị trượng bát xà mâu của Trương Phi đánh ra một tiếng giống như rỗng ngăm. Có thể thấy với năng lực của Lữ Bố cũng không hoàn toàn hóa giải được sức mạnh của Trương Phi.

"Âm ỉ chết rồi!" Lữ Bố giận dữ. Nàng múa phương thiên họa kích lên. Chọc vào Lữ Bố đang tức giận thật là đáng sợ. Kích ảnh lấp loáng khắp không trung bao trùm cả người Trương Phi ở bên trong.

Trương Phi ha ha cười lớn: "Ta càng muốn âm ỉ, người có thể làm gì được nào? Ha ha ha ha!" Trượng bát xà mâu múa lên tạo thành một quang sáng chói mắt. Kim quang quanh hai người bị dồn nén vỡ tung tóe giữa không trung như hoa lửa.

Trong một chớp mắt đó, không ai thấy rõ hai người đã giao kích với nhau bao nhiêu chiêu. Chỉ thấy mâu ảnh và kích ảnh bao trùm hai người. Kim quang chói mắt rất lâu sau cũng không tắt đi.

Tôn Vũ cảm giác thấy cần cổ của mình lạnh lạnh. Hai tên yêu quái này...

Trong khoảnh khắc Trương Phi và Lữ Bố đã trao đổi hơn năm mươi chiêu. "Keng! Keng! Keng!". Tiếng binh khí va chạm vang lên không ngừng bên tai. Mỗi một lần thanh âm vang lên, Lữ Bố càng trở nên buồn bực!

"Âm ỉ chết rồi! Âm ỉ chết rồi! Âm ỉ chết rồi!" Lữ Bố giận dữ nói: "Những kẻ làm âm ỉ, tất cả đều phải đánh bay!" Lữ Bố tức giận đến tột độ, kim quang trên thân đột nhiên bùng phát. Bộ áo giáp màu đen như bị kim quang nuốt trọn, toàn bộ đều ánh thành màu vàng.

Lữ Bố nén giận quét một kích trúng vào thân mâu của Trương Phi, đẩy lui cả người lẫn ngựa Trương Phi vài chục bước, thiếu chút nữa thì rớt xuống

ngựa.

"Hà! Đánh không lại rồi." Trương Phi lấy lại bình tĩnh, quay đầu hô lên với Quan Vũ và Lưu Bị ở phía sau: "Đại tỷ, nhị tỷ, à Hoa Hùng này quá lợi hại. Ta đánh không thắng được nàng, đành phải giải cầm cho chị bảo thôi!"

"Giải cầm chị bảo?" Những người khác nghe lời này không hiểu có ý gì, nhưng Tôn Vũ nắm "Thái bình yêu thuật" trong tay lại biết rõ uy lực của chị bảo. Hắn chợt nhớ tới Trương Giác có từng nói qua, chị bảo trong thiên hạ còn có: Thanh nòng thư, Độn giáp thiên thư, Thanh long yển nguyệt đao, Trọng bát xà mâu, Thư Hùng song cô kiếm, Phương thiên họa kích, Thất tinh kiếm, Thanh hồng kiếm, Truyền quốc ngọc tỷ...

Trọng bát xà mâu trên tay Trương Phi chính là một trong số đó. Ôi mẹ ơi! Cô nàng này muốn bỏ lệnh cầm của xà mâu, sẽ không biến thân như Trương Giác chứ?

Bệnh hiệu kỳ của Tôn Vũ lại phát tác nghiêm trọng! Nó có giống như "Thái bình yêu thuật" làm cho chủ nhân biến thân hay không? Mà còn cướp đi thần trí của chủ nhân nữa chứ?

Trương Giác từng nói qua, bởi vì Trương Bạch Kỳ không có lòng tạo phản cho nên nó mới cướp đi ý chí của nàng. Nói cách khác nếu như Trương Bạch Kỳ có tâm tạo phản, nó sẽ không cướp đi thần trí của chủ nhân mà chỉ là một đồ vật trong tay nàng.

Trương Phi có năng lực khống chế Trọng bát xà mâu hay không?

Chỉ thấy Trương Phi dùng hai tay nâng Trọng bát xà mâu lên. Trên thân mâu đột nhiên bắn ra kim quang, hai chữ màu vàng nhảy ra: "Thần bình".

Chị bảo kỳ kim sắc, xem ra kém một bậc so với "Thái bình yêu thuật". Tôn Vũ thầm nghĩ.

Kim quang của xà mâu bùng phát. Vô số những con rắn lớn màu vàng bay lượn trên không trung. Những con rắn này rít lên, mở to cái mồm như chậu máu của mình để lộ ra những chiếc răng nanh khủng bố. Chúng bay về phía Lữ Bố, há miệng muốn cắn vào thân thể nhỏ nhắn xinh xắn của tiểu la ly giáp đen kia. Kim xà uốn lượn khắp bầu trời làm mọi người hoa mắt. Xà mâu của Trương Phi nằm trong đám hỗn loạn này đâm về phía Lữ Bố.

Ta choáng! Chuyện này quá không khoa học rồi. Tôn Vũ nhin không được hô lên: "Đang chiếu phim huyền huyền hay sao?"

Đúng lúc này NM01 giải thích nghi hoặc cho hắn: "Chủ nhân, không có gì kỳ lạ cả. Toàn bộ đều là hình chiếu thôi! Những con rắn không hề tồn tại, tất cả đều do kim quang ngưng tụ mà thành."

Ồ? Hóa ra là ảo thuật. Quấy rầy tầm nhìn của địch nhân để đâm một mâu tất sát. Hắn vội chăm chú nhìn kỹ lại.

Tuy rằng chỉ là ảo thuật, nhưng Lữ Bố cũng không biết những con kim xà kia là giả. Tiểu la ly trời sinh đối với mấy thứ rắn rết chuột bọ luôn có cảm giác sợ hãi. Kim xà ào ào xông tới khiến Lữ Bố phải nghiêng người tránh đi. Ngay lúc Lữ Bố đang mất thăng bằng thì trọng bát xà mâu của Trương Phi xuyên qua kim quang đâm thẳng về phía Lữ Bố. Một mâu này vừa nhanh vừa độc, hướng đúng chỗ yếu hại của Lữ Bố.

Tôn Vũ nhìn kĩ. Sau khi trọng bát xà mâu được giải cầm Trương Phi quả nhiên đã thay đổi hình dạng. Bộ tóc đen dựng đứng của nàng hoàn toàn chuyển thành màu vàng. Nhìn có vẻ... rất giống siêu xayda!

Một mâu này sắp đâm trúng Lữ Bố!

Lữ Bố chợt cười lạnh nói: "Ta cũng có chị bảo!" Phương thiên họa kích trên tay nàng bỗng sáng lên, phát ra kim quang rực rỡ. Thanh họa kích bay lên giữa kim quang, tỏa ra một luồng khói đen mù mịt cuốn lấy hết kim xà từ trường mâu của Trương Phi. Chỉ chớp lát sau, những con kim xà kêu lên thảm thiết, bị hắc khí nuốt hết, biến mất không thấy bóng dáng đâu.

Mà một kích tất sát của Trương Phi cũng bị Lữ Bố nhẹ nhàng chặn lại.

Lúc này Lữ Bố cũng đã thay đổi bộ dạng. Một đám mây màu đen xoay quanh thân nàng. Khuôn mặt vốn thanh tú của tiểu la ly lúc này lại đầy sát khí. Làn hắc khí nhẹ nhẹ giống như nước chảy mây trôi tụ quanh thân thể của nàng. Lữ Bố vùng phương thiên họa kích lên, hừ lạnh nói: "Phá!"

Sau một tiếng "Phá", kim quang trên thanh mâu của Trương Phi tan biến, kim xà cũng không phóng ra nữa.

Ta choáng váng! Đây là tam quốc diễn nghĩa hay là phong thần diễn nghĩa? Tôn Vũ buồn bực. Hắn cẩn thận suy nghĩ mới hiểu được. Hóa ra kim xà trên mâu của Trương Phi cũng giống như "Yêu thuật" của Trương Bào, là một quân sư kỹ loại hình ảo thuật. Mà người có quân sư kỹ đều có khả năng bị địch nhân cao siêu hơn nhìn thấu. Bản thân Lữ Bố tuyệt đối không thể là quân sư, nhưng phương thiên họa kích của nàng có thể trợ giúp chủ nhân phá quân sư kỹ. Nói cách khác, hắc khí xoay quanh người nàng cũng giống như hắc khí do "Yêu thuật" của Trương Bào phóng ra, cũng chỉ là ảo thuật do quân sư kỹ của phương thiên họa kích phóng ra.

Lẽ nào chị bảo phương thiên họa kích có thể nhìn thấu ảo thuật và quân sư kỹ? Điều này... Lữ Bố nếu như đã không trúng kế, vậy thì phải rồi? Vậy chẳng phải là ngoại trừ dùng sức mạnh chân chính đánh nhau với nàng thì không còn biện pháp nào khác hay sao.

Chương 80: Âm Kim Sắc - Nhân Trung Lữ Bố

Trương Phi đã không địch lại Lữ Bố được nữa, ngay cả chí bảo Trọng bát xà mâu cũng bị hóa giải. Nàng bị Lữ Bố ép đến mức luống cuống tay chân, phải liên tục lui về phía sau.

Lúc này Quan Vũ đứng ở bên ngoài quan chiến nói: "Tam muội không ổn rồi. Ta phải đi giúp nàng."

Thanh long yểm nguyệt đao nặng tám mươi cân vung lên, hai chữ "Chiến thần" màu vàng hiện ra. "Chiến thần" của Quan Vũ cũng là một võ tướng kỹ không chỉ đơn thuần đề cao chiến lực của bản thân mà nó còn có ba công năng khác: một là đề cao tốc độ chiến mã của Quan Vũ giống như kỵ tướng. Hai là tăng mạnh sức chiến đấu của Quan Vũ. Ba là kèm theo hiệu quả của ngự binh kỹ, có thể đề cao sức chiến đấu của các binh sĩ dưới trướng Quan Vũ.

Nhưng hiện giờ Lưu Quan Trương đều là tư lệnh tay không, hiệu quả của ngự binh kỹ đương nhiên là không phát huy ra được rồi.

Quan Vũ nhẹ nhàng giật dây cương. Chiến mã được "Chiến thần" tăng tốc độ lập tức phóng vào chiến trường như bay. Người còn chưa tới, đầu khí mãnh liệt đã tới trước. Luồng đầu khí này cùng với đầu khí của Trương Phi hợp làm một, rõ ràng lại có thể mạnh mẽ dồn ép được đầu khí của Lữ Bố trở về.

Ngựa của nàng quá nhanh, trong nháy mắt Thanh long yểm nguyệt đao đã tới trước mặt Lữ Bố.

Lữ Bố vùng kích lên đỡ. Thanh long yểm nguyệt đao thiếu chút nữa đã áp chế được Phương thiên họa kích của Lữ Bố. Nhưng không biết thế nào mà thân thể nhỏ nhắn của Lữ Bố kia lại ẩn chứa một sức mạnh không lồ khó có thể tưởng tượng như vậy. Họa kích của nàng tuy hơi bị ghìm xuống nhưng vẫn chặn được đao của Quan Vũ.

Lúc này Trương Phi lại đâm tới một mâu. Trong lúc Lữ Bố phân tâm, Quan Vũ lại bổ thêm một đao... Quan Trương liên thủ thật vô cùng khủng bố. Trong khoảng thời gian ngắn Lữ Bố bị ép tới mức luống cuống tay chân, phải liên tục lui về phía sau.

Tôn Vũ ở bên cạnh quan sát trận chiến này, trong lòng lấy làm lạ nghĩ: Lữ Bố chắc không chỉ có chút thực lực như vậy. Ta có cảm giác võ tướng kỹ của nàng phải là âm kim sắc mới đúng. Dù sao võ tướng màu vàng đều là hai chữ, còn võ tướng kỹ của Lữ Bố lại là bốn chữ "Nhân trung Lữ Bố".

Trước kia Tôn Vũ chỉ thấy qua hai võ tướng kỹ có bốn chữ. Một cái là "Đại hiền lương sư" của Trương Giác, cái kia là song nhân kỹ "Tận diệt hoàng thiên". Hai võ tướng kỹ có bốn chữ này đều là cấp độ âm kim sắc. Không có lý do gì mà Lữ Bố lại không được như vậy?

"A... Hai người cấp kim sắc..." Lữ Bố lầm bầm "Ta chỉ dùng kim sắc đối địch xem ra không được." Nàng vùng kích đỡ hai ba lần công kích của Quan Vũ và Trương Phi xong liền ghì ngựa lùi lại vài bước, kim quang trên người đột nhiên nhạt dần.

Tôn Vũ trầm nghĩ: đến rồi! Lại sắp thay đổi màu sắc.

Chỉ thấy kim quang trên người Lữ Bố trở nên âm đạm, nhưng kim quang chói mắt kia lại dần chuyển thành màu âm kim... Bốn chữ "Nhân trung Lữ Bố" trên đỉnh đầu của nàng cũng thu ánh sáng lại, chậm rãi biến thành màu âm kim.

Quả nhiên là âm kim sắc! Tôn Vũ cảm giác cổ họng của mình có chút khô khốc. Hắn liền nghĩ tới cảnh Trương Giác đứng ở trên đỉnh Đại Hùng sơn. Sấm sét giăng khắp núi, trên ngọn núi nở thành một đồng hồ hỗn độn, hồ đất xuất hiện chẳng chịt.

Âm kim sắc, đó chính là màu sắc tử vong... Lúc đó quân ta cũng có âm kim sắc "Tận diệt hoàng thiên" hấp dẫn sự chú ý của Trương Giác ở phía trước, mình mới có thể từ phía sau lưng đánh lên Trương Giác thành công.

Hiện tại bên mình đã không có cường viện âm kim sắc. Chỉ dựa vào võ tướng cấp kim sắc liệu có thể đánh thắng được hay không?

Lữ Bố đã hoàn thành quá trình chuyển đổi từ màu vàng thành màu âm kim. Nàng cưỡi ngựa Xích Thố màu lửa đỏ, trên người mặc giáp đen, đội mũ đen. Toàn thân lộ ra luồng sát khí uy phong lâm liệt. Đầu khí của Trương Phi và Quan Vũ phóng ra đang ép sát về phía nàng, nhưng nàng vẫn vững vàng ngồi im. Điều ngạc nhiên là nàng để mặc cho đầu khí lướt qua cơ thể mà không phát ra đầu khí của mình đến đối kháng.

Quan Vũ bĩu miệng nói: "Giả thần giả quỷ, chẳng hù dọa được ai."

Trương Phi liếc qua Quan Vũ, nhỏ giọng nói: "Nhị tỷ, râu mép của người có vẻ còn giả thần giả quỷ hơn cả nàng, cũng một chín một mười cả thôi."

Quan Vũ giận dữ: "Muội dám nói râu mép của ta không đẹp?"

Ta ngất,! Hai tỷ muội này thế nào lại đấu võ mồm trên chiến trường. Tôn Vũ đỏ mặt hỏi, hán vộ vàng lớn tiếng nói: "Chuyên tâm chiến đấu đi! Mỹ nhiêm

nuong, râu mép của cô rất đẹp. Chẳng qua là nữ nhân dân râu có chút không thích hợp, chỉ bằng cô gỡ nó xuống đi?"

Quan Vũ không chịu kém thế trả lời: "Nếu tam muội không uống rượu, ta liền bỏ râu."

Trương Phi phì phì vài tiếng, nói: "Nếu đại tỷ tức giận mắng chửi người khác, ta sẽ không uống rượu."

Lưu Bị ở phía xa ôn nhu đáp lại: "Dù các muội làm việc gì, đại tỷ cũng sẽ không nổi nóng đối với các muội."

"Quá mức âm ỉ! Làm cái gì mà âm ỉ? Ta muốn đánh bay toàn bộ các người lên trên trời." Lữ Bố rút cục không thể nhịn được nữa. Vừa rồi nàng chỉ ghì mình ngựa thối lui vài bước, thay đổi màu sắc một lát mà mấy người này lại bắt đầu làm âm ỉ rồi.

Nàng vỗ nhẹ trên lưng ngựa Xích Thố, hừ lạnh nói: "Mấy người các người phải bị đánh bay lên trên trời, bởi vì thật sự các người quá âm ỉ rồi!"

La ly giáp đen không ngồi nữa mà nhảy lên đứng hai chân trên lưng ngựa.

Nàng đứng cao ngất trên ngựa Xích Thố, trên người tản ra những tia sáng ám kim, nhưng ở bên ngoài lại có một luồng khói nhẹ màu đen bao quanh. Nàng vung Phuong thiên họa kích dài một trượng hai lên, phóng về phía Quan Vũ và Trương Phi.

Đối mặt với thế công của ám kim sắc Lữ Bố, Quan Vũ và Trương Phi đều có vẻ mặt mờ mịt khó hiểu. Các nàng còn chưa đụng qua địch nhân cấp ám kim sắc, tất nhiên sẽ không biết uy lực của nó rồi.

Ngược lại Tôn Vũ đứng bên ngoài biết rõ sự khủng bố của nó. Hắn hét lớn với Quan Vũ và Trương Phi: "Tập trung vào! Toàn lực ứng chiến! Ám kim sắc không phải là chuyện đùa! Các cô phải vô cùng cẩn thận..."

"Hừ, Quan nhị tỷ ta lại phải sợ ư?" Quan Vũ vuốt ve chòm râu dài của mình, khép hờ mắt nói: "Ta là vô địch thiên hạ!"

Xoẹt! Phuong thiên họa kích quét qua trước mặt. Một kích này tới vừa nhanh lại vừa độc, mang theo một luồng lưu quang màu ám kim. Quan Vũ đang vuốt râu, nàng ứng phó không kịp đành phải ngửa người ra sau. Mũi kích quét qua bộ râu giả của nàng, lập tức có bốn năm cọng râu bị chém đứt, lại bị đầu khí trên thân Quan Vũ phát ra thổi bay cao lên.

"Hoa Hùng.. Tiểu cô nương tà ác nhà người dám chém đứt râu mép của ta..." Quan Vũ cho tới bây giờ còn tưởng rằng Lữ Bố là Hoa Hùng. Nàng tức giận đến xanh mặt nói: "Ta phải liều mạng với người."

"Thanh long yễn nguyệt đao! Mở ra!" Quan Vũ hét lớn một tiếng, giờ chỉ bảo Thanh long yễn nguyệt đao lên cao. Trên thân đao kim quang phát ra rực rỡ, cũng giống như Trượng bát xà mâu của Trương Phi hiện ra hai chữ lớn màu vàng — Thần binh!

Một con Thanh Long cực lớn từ trên thân đao bay vút ra, giương nanh múa vuốt, vô cùng uy vũ. Quan Vũ vung đao bỏ về phía Lữ Bố, đồng thời Thanh Long trên bầu trời cũng lao xuống thân thể nhỏ nhắn của Lữ Bố.

Chỉ bảo được giải cấm, bộ dạng của Quan Vũ cũng xảy ra biến hóa. Cặp mắt vốn đang khép hờ lúc này lại trừng lớn giống như chuông đồng!

Khụ khụ, Quan nhị Gia ở thế giới kia của ta bình thường đều khép hờ mắt, lúc trừng mắt chính là muốn giết người, không thể ngờ được... Tôn Vũ lắc đầu, trong lòng thở dài: Lưu Quan Trương của cái thế giới này, quả không đáng tin cậy rồi.

Thanh Long tập kích đến, Lữ Bố giờ Phuong thiên họa kích lên. Nàng quát nhẹ một tiếng: "Phá!"

Thanh Long vốn đang giương nanh múa vuốt liền bị hắc khí nuốt hết, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu.

Trương Phi hét lớn: "Nhị tỷ, kim xà của muội đã bị phá. Tỷ phóng thanh long ra thì có ích gì? Ta đến giúp tỷ." Nàng nâng Trượng bát xà mâu lên gia nhập vào trận chiến.

Hai người liên thủ, một mâu một đao cùng lúc đánh về phía Lữ Bố. Nhưng Lữ Bố lúc này đã khác hoàn toàn khác trước đó. Mặc dù nàng không hề thả ra đầu khí nhưng sức mạnh đã xúc tích lại, chiêu nặng như núi, mỗi một kích đâm ra nặng tựa ngàn cân. Ngay cả Quan Vũ dùng Thanh long yễn nguyệt đao nặng tám mươi cân cũng phải cố gắng hết sức mới chống đỡ được công kích của Lữ Bố.

"Nhị tỷ, người này thật khó đối phó...." Trương Phi đâm tới một mâu, hô lớn.

"Tam muội cẩn thận một chút. Hãy xem uy phong của nhị tỷ ta... Ôi chao." Quan Vũ thiếu chút nữa đã bị Lữ Bố đánh ngã ngựa.

"Nhị tỷ đừng hồ đồ nữa. Nếu đánh không thắng thì đại tỷ sẽ ra tay, như vậy thì to chuyện rồi." Trương Phi lau mồ hôi, vội la lên.

Quan Vũ nghe vậy thì kinh sợ. Nàng nhanh chóng nghiêm túc lại, vừa đánh vừa nói: "Đúng vậy! Nếu đại tỷ ra tay... thật là đáng sợ."

"Âm ỉ quá đi! Hai người các người ồn ào chết mất!" Lữ Bố bị hai nàng một bên đánh một bên nói chuyện tào lao khiến cho tâm phiền ý loạn: "Bay lên trời đi!"

La ly giáp đen uy phong lẫm lẫm rút cục không nhịn nổi mà bắt đầu sử dụng đòn sát thủ. Thanh phuong thiên họa kích thần kỳ kia bắt đầu trầm xuống dưới, kề sát mặt đất, sau đó đột nhiên hất lên cao. Thế công như linh dương độ sừng, góc độ vô cùng xảo trá nhưng lại mang theo sức mạnh cực lớn.

Nàng đề ý thấy sức chiến đấu của Quan Vũ hơi kém hơn so với Trương Phi một chút, vì vậy trước tiên phải tấn công Quan Vũ.

Một kích này vừa nhanh vừa mạnh, Quan Vũ không kịp né tránh, đành phải vung đao chống đỡ.

Một tiếng "Choang" cực lớn vang lên. Một luồng thần lực từ cán đao của Quan Vũ truyền lên trên đánh bay nàng ra khỏi lưng ngựa, thoáng chốc đã bay cao đến hai ba trượng. May mà Quan Vũ đã chống đỡ kịp thời, tuy nàng bị đánh bay lên trời nhưng không hề bị thương. Nàng lộn một vòng trên không rồi tiếp đất một cách vững vàng. Nhưng chiến mã của nàng không biết đã chạy đi đâu rồi!

"Hừ, đã bay lên trời? Tiếp theo." Lữ Bố lại chuyển hướng kích về phía Trương Phi.

Tôn Vũ trong lòng thầm kêu: không tốt! Chắc chắn Trương Phi cũng không phải là đối thủ của Lữ Bố. Ta nên dùng "Phụ tá" hỗ trợ Trương Phi.

Hắn vội thấp giọng ra lệnh cho NM01: đi mau, hoạt tính hóa tế bào của Trương Phi, đề cao lực chiến đấu của nàng.

NM01 vâng lệnh bay đi, thế nhưng rất nhanh đã quay trở về, nói ở bên tai Tôn Vũ: "Chủ nhân, tế bào của nàng không có cách nào để hoạt tính hóa, bởi vì chính bản thân võ tướng kỹ kim sắc đã có công năng hoạt tính hóa tế bào rồi."

A? Tôn Vũ buồn bực. Vậy ra "Phụ tá" của mình không có tác dụng đối với võ tướng cấp kim sắc. Trời ạ! Thảm rồi, tuyệt chiêu lợi hại nhất của ta bây giờ cũng thành vô dụng.

Trương Phi đối diện với Lữ Bố hừ hừ nói: "Này, ngươi có biết muốn mua một con chiến mã phải tốn bao nhiêu tiền không? Phải cần những bốn vạn văn tiền! Bốn vạn ngươi hiểu không? Ta phải bán biết bao nhiêu thịt heo mới đủ tiền mua một con cho nhị tỷ đây. Vậy mà bây giờ ngươi lại làm chiến mã của nhị tỷ chạy mất, ta muốn ngươi bồi thường!"

"Lắm lời quá!" Lữ Bố vung kích quét qua, quang mang màu ám kim đã đến trước mặt Trương Phi. Trương Phi vội vàng vung Trượng bát xà mâu lên, kết quả Lữ Bố dùng móc câu trên mũi kích khóa cán xà mâu lại, vung tay hất lên trên trời. Trương Phi cũng bị đánh bay đi. Lúc rơi xuống đất nàng ổn định lại thì đã phát hiện chiến mã của mình đã sớm không thấy bóng dáng đâu nữa.

"Thảm rồi... Lại là bốn vạn văn tiền... Ta phải bán bao nhiêu thịt heo đây...." Trương Phi khóc không ra nước mắt.

Tôn Vũ thờ dài một hơi. Hai cái đồ ngốc này, thật không thể chịu nổi các nàng. Nhưng cũng không thể bỏ mặc nhìn Lữ Bố đã thương các nàng, vẫn phải cứu thôi. Tôn Vũ phát động Kỳ tướng xông vào trong chiến trường, mỗi tay kéo một người lên trên lưng ngựa của mình. Ba người một ngựa bỏ chạy về phía Lưu Bị.

Lữ Bố không truy kích các nàng. Nàng giờ họa kích lên chỉ vào doanh trại liên minh quân nói: "Tốt rồi, các ngươi lui binh đi! Không nên lại đến Hồ Lao quan làm âm ỉ, nếu không ta đánh bay toàn bộ các ngươi lên trên trời."

Ôi trời, tiểu la lý nhà ngươi làm ơn phong phú từ ngữ lên một chút đi. Tại sao lúc nào cũng chỉ có một câu như vậy? Tôn Vũ vừa chạy vừa nghĩ: có nhiều loại cách nói để cho ngươi thay đổi mà. Ví dụ như: đừng tới chọc ta, nếu không ta giết sạch các ngươi. Đừng tới chỗ ta náo loạn, nếu không ta đánh các ngươi tàn phế. Như vậy nghe có khí thế hơn hẳn, ngươi cứ một câu đánh bay lên trời, không có chút thú vị nào...

Lúc này các chư hầu trong doanh trại liên minh quân đều xem đến choáng váng. Hai đại tướng cấp kim sắc đều bị Lữ Bố đánh bại, làm gì còn có người ra khỏi trại khiêu chiến nữa. Một đám chư hầu nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều cảm thấy ngơ ngàng.

Viên Thiệu tối sầm mặt lại nói: "Còn có vị tướng quân nào có đại tướng có thể chiến với Lữ Bố không?"

Mọi người đều lắc đầu!

Viên Thiệu cắn môi nói: "Đã như vậy... Phát động bốn mươi ba vạn đại quân dùng chiến thuật biến người bao vây nàng. Ta cũng không tin nàng có thể địch nổi bốn mươi ba vạn binh sĩ quân ta. Dù có lợi hại đến đâu đi nữa cũng phải có lúc mệt mỏi chứ."

Lúc này đồ ngốc Viên Thuật từ bên cạnh đi ra, ứng tiếng nói: "Có lý, không cần đấu tướng với nàng nữa, chúng ta trực tiếp phái đại quân xông lên là được!"

Những chư hầu khác cũng đều bắt đầu gật gù đồng ý. Hiện tại ngoại trừ dùng chiến thuật biến người thật sự đã không còn biện pháp khác.

"Tùng tùng! Tùng tùng!" Liên minh quân bắt đầu gõ trống trận.

Mười tám cửa trại cùng lúc mở ra, bốn mươi ba vạn đại quân dốc toàn bộ lực lượng! Bạch mã nghĩa quân của Công Tôn Toàn, thiết kỵ Tây Lương của Mã Đằng, đại kích sĩ, tiên đăng từ sĩ của Viên Thiệu, tinh binh Đan Dương của Đào Khiêm... Biến người đông như kiến ùn ùn xông ra. Hai cánh kỵ binh lao tới, cự thuẫn của bộ binh ở chính giữa xếp như một bức tường, phía sau là một rừng trường mâu và vô số cung nỏ.

Không cần biết Lữ Bố nhà ngươi có bao nhiêu lợi hại, bốn mươi ba vạn đại quân chắc chắn có thể đập ngươi nát như tương!

"Thật quá ồn ào! Có nhiều người như vậy!" Lữ Bố nhắc họa kích lên, định xông về phía bốn mươi ba vạn đại quân.

Đúng lúc này từ trong Hồ Lao quan có một cỗ kiệu nhỏ đi ra. Cỗ kiệu màu đỏ, phía trên trang trí bằng những dải gấm năm màu. Cỗ kiệu do bốn tráng hán vạm vỡ khênh đi như bay về phía trước.

Khi kiệu đến cách Lữ Bố mười bước, một bàn tay như ngọc vén rèm lên. Một thiếu nữ xinh đẹp từ trong kiệu nhẹ nhàng bước ra phía trước.

Thiếu nữ này khoảng chừng mười sáu tuổi. Nàng mặc một bộ vũ y nghệ thuật màu đỏ, đôi tay áo như mây bay thướt tha ở sau lưng. Khuôn mặt của nàng cực kỳ đẹp, dung mạo nàng giống như tiên nữ trong các truyện thần thoại thời viễn cổ. Bộ ngực đầy đặn như muốn bứt tung chiếc áo yếm, bờ hông cao vút có vẻ vô cùng eo dãn. Cặp mắt như nước hồ mùa thu kia phẳng phất như biết nói khiến cho lòng người phải rung động.

Nàng bước ra khỏi cỗ kiệu, còn chưa nói gì, các chư hầu trong liên minh quân phản Đông Trác đã bị nàng dung mạo tao nhã vô song của nàng làm cho kinh ngạc đến ngây người. Ngay cả bốn mươi ba vạn binh sĩ đang muốn xuất kích cũng không khỏi đồng thời dừng bước.

Mà ngay cả vốn ở hậu thế quanh năm suốt tháng tiến hành khoa học nghiên cứu, coi hồng phấn không khác khô lâu như Tôn Vũ cũng nhận không được mà thán thán lòng: nữ nhân này đẹp quá mức tưởng tượng. Về đẹp này thật là khó tin.

"Bu Bu!" Thiếu nữ thờnh nói: "Trở về đi! Bốn mươi ba vạn đại quân muội có thể đánh hết được sao? Để tỷ tỷ để đối phó với bọn họ."

La ly giáp đen nghe được tiếng của nàng liền mừng rỡ. Nàng quay đầu lại vui mừng nói: "Tỷ tỷ đã đến rồi!"

"Ta đến rồi!" Tuyệt sắc giai nhân nhẹ nhàng nâng cánh tay mảnh khảnh lên, toàn bộ mọi người đều như ý loạn tình mê. Nàng khẽ cười nói với mười tám lộ chư hầu: "Tiểu nữ tên là Điều Thuyền, xin các vị đại nhân nhanh chóng lui binh!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Khuynh Quốc Khuynh Thành Điều Thuyền

"Lui binh? Lui binh cái rắm!" Viên Thuật là người đầu tiên kêu lên. Bản tính của nữ nhân vốn luôn đố kỵ, tuy không đến mức ghen ghét sắc đẹp của tất cả các nữ nhân trong thiên hạ, nhưng đối với thiên hạ đệ nhất mỹ nữ thì tất nhiên là không vừa mắt rồi.

Viên Thuật hét lớn: "Đám binh sĩ các ngươi đứng ngốc ở đó làm gì? Chỉ nhìn thấy một nữ nhân đã chùn bước? Cẩn thận ta giết sạch cả nhà các ngươi bây giờ!"

Viên Thiệu nhờ tiếng hét của Viên Thuật mà tỉnh táo lại, nàng vội vàng ra lệnh: "Nổi trống, tiến quân!"

Không cần quan tâm ngươi là Điều Thuyền hay là ai đi nữa, Viên Thiệu vung đại kỳ trên tay lên: "Toàn bộ liên minh quân tổng tiến công. Đem Lữ Bố, Điều Thuyền đều đập thành thịt vụn cho ta!"

Sau một tiếng hô đồng thanh "Tuân lệnh!", bốn mươi ba vạn đại quân tiếp tục tiến về phía trước. Từ mười tám cửa trại vô số binh sĩ ăn mặc đủ các kiểu áo giáp khác nhau chen chúc xông ra.

Bạch mã nghĩa quân của Công Tôn Toàn, thiết kỵ Tây Lương của Mã Đằng, đại kích sĩ, tiên đăng tử sĩ của Viên Thiệu, tinh binh Đan Dương của Đào Khiêm... Vô số cường binh dưới sự thống lĩnh của đại tướng tử trong doanh trại vọt ra, tiếng hò hét chấn động cả bầu trời.

Ánh sáng của ngũ binh kỹ chiếu rọi khắp nơi. Công Tôn Toàn đã phóng ra "Bạch mã" màu lam, Mã Đằng phóng ra "Tây lương" lam sắc, Tào Báo đã phóng ra "Đan Dương" màu đỏ, Khúc Nghĩa phát động "Tiên đăng" màu lam... Ánh sáng màu xanh lam và màu đỏ tỏa ra vạn trượng, còn xanh hơn màu xanh của bầu trời. Ánh sáng bao trùm lên bốn mươi ba vạn đại quân khiến trông họ như một mảng mây rực rỡ bồng bềnh trôi đi.

Tào Tháo đứng trên đài cao phóng ra "Kiêu hùng" khiến cho đại quân vốn được bao phủ bởi ánh sáng xanh đỏ lại được dát thêm một tầng kim quang nhàn nhạt nữa.

Đội quân này có lẽ khắp thiên hạ không ai địch nổi!

Không đúng! Có người có thể địch được!

Trên thế giới này có một người có thể một mình ngăn chặn trăm vạn đại quân. Nàng tên là Điều Thuyền!

Nhìn thấy liên minh quân của mười tám lộ chư hầu xông tới, Điều Thuyền mỉm cười leo lên nóc cỗ kiệu. Nàng đứng trên cao, dải khăn lụa đón gió tung bay quanh thân thể. Cảnh tượng đẹp không bút nào tả xiết.

Điều Thuyền vươn hai tay ra. Hai cây quạt nhỏ thêu hoa xuất hiện ở trong tay của nàng. Hai cây quạt nhỏ này đều có màu hồng phấn, thêu ở trên đó là

hoa mẫu đơn màu đỏ thắm. Điều Thuyền nhẹ nhàng vung quạt lên, thân thể như mây trôi nước chảy bắt đầu nhảy múa.

Những tia sáng màu ám kim từ người của nàng phóng lên cao, nhưng trên người nàng không hề có đầu khí. Luồng sáng màu ám kim này mang một vẻ du dương rung động lòng người, dường như có một khúc ca tao nhã đang được tấu lên trong không trung.

Đây là võ tướng kỹ gì? Tôn Vũ kinh hãi. Ở trong thế giới kia của ta, Điều Thuyền cũng không phải là chiến tướng. Tại sao trên người nàng lại tỏa ra quang mang màu ám kim được? Ta có dự cảm không tốt.

Lúc này Tôn Vũ đã đưa Quan Vũ Trương Phi chạy tới bên cạnh Lưu Bị đang đứng ở mặt bên chiến trường.

Quan Vũ hiểu kỳ nhìn thoáng qua Điều Thuyền ở phía xa, hừ hừ nói: "Lại một người cấp ám kim nữa, không biết lại là cái loại võ tướng kỹ không đứng đắn nào đây? Chỉ là một tên Hoa Hùng đã phiền toái thế rồi, bây giờ lại có thêm một Điều Thuyền nữa. Chỉ tại Tam muội làm ta vướng víu chân tay, nếu không ta đã sớm đánh bại Hoa Hùng rồi."

Trương Phi lập tức kháng nghị nói: "Rõ ràng là do râu của nhị tỷ quá dài làm cản trở tầm mắt của muội, không thì làm sao muội có thể thua ở dưới tay của Hoa Hùng được."

Lưu Bị mỉm cười vỗ vỗ đầu hai người, nói: "Người kia không phải là Hoa Hùng, là Lữ Bố! Mau xuống khỏi lưng ngựa của Tôn tiên sinh đi. Ba người cười một con lỗ đê chết ngựa của người ta thì sao?"

Quan Vũ và Trương Phi rất nghe lời nàng, liền xuống ngựa. Quan Vũ nhìn về phía chiến trường nói: "Đại tỷ, nếu như bốn mươi ba vạn đại quân vẫn đánh không thắng, vậy thì chỉ còn cách sử dụng võ tướng kỹ của tỷ rồi."

Trương Phi hoảng sợ, vội vàng nói: "Không được! Trên đời này ta sợ nhất là võ tướng kỹ của đại tỷ, ngàn vạn lần không nên dùng. Đánh không thắng cũng không sao, chúng ta không đánh được có thể bỏ chạy. Nếu đại tỷ dùng võ tướng kỹ, ta liền... ta liền không thể chịu đựng được."

Tôn Vũ nghe các nàng nói chuyện, bệch hiểu kỳ lại nổi lên. Hắn nhìn không được hỏi: "Lưu cô nương, rốt cuộc cô có võ tướng kỹ gì vậy? Quan Vũ Trương Phi đều đánh không lại Lữ Bố, võ tướng kỹ của người có thể đánh lại không?"

Lúc này ánh sáng ám kim trên người Điều Thuyền đã cực kỳ rực rỡ. Một hàng chữ lớn màu ám kim xuất hiện ở trên đỉnh đầu của nàng — "Khuyên đảo chúng sinh".

Thân thể của nàng bắt đầu chuyển động. Bộ áo bào xinh đẹp của nàng xoay trong gió tạo thành những vòng tròn tuyệt đẹp. Hai cây quạt nhỏ vẽ lên không trung thành một chuỗi tàn ảnh màu hồng phấn. Cây quạt vung về phía trước, ánh sáng màu ám kim đột nhiên bắn ra, chiếu lên từng đôi mắt của binh sĩ liên minh quân.

Điều Thuyền khẽ cười nói: "Ngã!"

Theo tiếng "Ngã" của nàng, binh sĩ của liên minh quân đột nhiên cảm thấy hai chân mình trở nên mềm nhũn. Bốn mươi ba vạn đại quân đều đồng loạt ngã xuống. Động tác ngã xuống đất này bởi vì quá mức ngay ngắn nên âm thanh phát ra cũng chỉ có hai tiếng "Rầm rầm", "Rầm rầm". Một tiếng là âm thanh bộ binh ngã xuống, tiếng thứ hai là âm thanh kỵ binh ngã xuống đất... Bởi vì kỵ binh ở vị trí cao hơn nên thời gian họ từ trên lưng ngựa ngã xuống cũng dài hơn.

Binh sĩ ngã xuống đất thật ra cũng không bị thương, chỉ cảm thấy chiến ý giảm sút, trong lòng không nảy sinh ra nổi sát ý. Ngay cả dũng khí cầm đao bọn họ cũng không có, toàn thân đắm chìm trong một loại cảm giác yếu ớt. Dường như có âm thanh của đàn sáo đang vờn quanh tai họ, có cửu thiên tiên nữ bay qua trước mặt họ. Nhân gian thắng cảnh nhiều không kể xiết, mọi người chỉ muốn nằm ở trong cảm giác ôn nhu này đến cuối đời, làm gì có ai muốn động đao động thương nữa?

Bốn mươi ba vạn đại quân nghiêng ngã ngã xuống đất, đại quân của liên minh quân lập tức tan rã!

Khuyên đảo chúng sinh! Tác dụng của võ tướng kỹ này giống như tên của nó. Bốn mươi ba vạn đại quân có đáng kể gì trong toàn bộ chúng sinh?

Yên tĩnh! Yên tĩnh tuyệt đối!

Tất cả mọi người có mặt tại đây, kể cả Tôn Vũ, đều kinh sợ đến ngây người!

Đây là uy lực gì? Chỉ một tiếng quát nhẹ mà bốn mươi ba vạn người đã ngã xuống đất. Đây còn là người sao?

Điều Thuyền thu quạt về, khẽ thở dài: "Các người lui binh đi!"

Trong doanh trại liên minh quân, Viên Thuật bị một chiêu "Khuyên đảo chúng sinh" của Điều Thuyền dọa sợ tới mức toàn thân phát run, hai hàm răng đập vào nhau cạch cạch. Nàng lẩm bẩm nói: "Đánh không lại rồi... Chúng ta đánh không lại quái vật như vậy... Lui binh thôi."

Viên Thiệu cũng cảm thấy hai tay mình run rẩy, nàng lẩm bẩm: "Không có khả năng như vậy. Thế gian không thể có thần kỹ bậc này... Diên Phong đâu? Diên Phong mau ra đây, mau tới phá quân sư kỹ của Điều Thuyền!"

Ở sau lưng Viên Thiệu vang lên thanh âm trầm thấp của Diên Phong: "Chủ công, ta không phá được. Nàng sử dụng không phải quân sư kỹ mà là võ tướng kỹ thuộc tâm linh không chế hệ."

Không phá được?

Toàn bộ mười tám lộ chưa hầu đều xuất hiện thoái ý.

Viên Thiệu cắn răng, phải đánh chiêu thu binh! Nàng không dám là đối đầu với loại yêu quái như Điều Thuyền.

Lúc này Tôn Vũ đứng ở một bên quan chiến cũng rất sốt ruột. Nhuyễn muội tử đâu rồi? Vừa rồi nhuyễn muội tử phóng ra "Bạch mã" đứng ở giữa bạch mã nghĩa quân, liệu nàng có bị "Khuynh đảo chúng sinh" đẩy ngã xuống đất không?

Tôn Vũ tập trung nhìn vào. Hắn thở phào nhẹ nhõm. Nhuyễn muội tử Công Tôn Toàn vẫn còn cười trên lưng ngựa, chỉ là đan thờ người ra. Nàng bị cảnh tượng bốn mươi ba vạn đại quân ở xung quanh đồng loạt ngã xuống đất làm cho hoảng sợ, còn chưa kịp hồi phục tinh thần.

Tôn Vũ nhìn kỹ lại. Không riêng gì Công Tôn Toàn vẫn ngồi trên lưng ngựa, mấy đại tướng Mã Đằng, Tào Báo, Khúc Nghĩa sử dụng ngự binh kỹ đứng trong trận này cũng không ngã ngựa, chỉ có điều họ đều trở nên ngây dại giống như Công Tôn Toàn.

"Ta hiểu rồi!" Tôn Vũ vỗ tay kêu lên: "Võ tướng kỹ của Điều Thuyền chỉ có thể nhắm vào nam nhân, không có hiệu quả đối với nữ nhân! Nói cách khác, chỉ nhắm vào binh sĩ, đối với võ tướng không có tác dụng... Ặc... nhưng hình nó có tác dụng với ta, bởi vì ta là nam nhân."

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 82: Lưu Huyền Đức Chuẩn Bị Xuất Thù

Tôn Vũ nói xong, ba người Lưu Quan Trương cũng hiểu ra. Trương Phi nhìn trái nhìn phải, sau đó cười nói: "Ồ, thật đúng là như vậy! Điều Thuyền chỉ có thể làm nam nhân ngã quy, không thể làm như thế với nữ nhân... Hi hi, vậy không cần phải sợ nữa. Chúng ta chỉ cần đánh bại Lữ Bố thì Điều Thuyền chẳng có gì đáng ngại nữa rồi."

Quan Vũ vuốt râu, phì một tiếng nói với Trương Phi: "Muội chỉ luôn làm vương chân vương cẳng ta, làm sao có thể đánh thắng Lữ Bố được?"

Tôn Vũ đỏ mặt hơi nghe hai cô nàng này nói chuyện. Hắn nhin không được nhắc nhở: "Ngay cả ngựa các cô cũng không có, còn đánh Lữ Bố cái gì? Và lại có ngựa đi nữa, chỉ dựa vào các hai người cũng đánh không lại nàng... Hiện tại Viên Thiệu đang đánh chiêu thu binh, xem ra các chư hầu đã không còn chiến ý. Chúng ta cũng nên rút đi."

Quan Vũ cắn môi, buồn bực nói: "Không được, ta không thể chịu thua. Ta là Quan nhị tỷ vô địch thiên hạ, làm sao có thể chịu thua địch nhân được. Huống hồ ta còn muốn giúp đỡ Hán thất nữa chứ."

Nàng xoay người lại nói với Lưu Bị: "Đại tỷ... Đành phải mời người ra tay rồi."

"Cái gì?" Trương Phi khản trương, nói luôn mồm: "Đừng, đừng để đại tỷ xuất thù. Ta sợ võ tướng kỹ của nàng!"

Ồ hò, chủ đề đi một vòng lại quay qua Lưu Bị. Tôn Vũ nhin đã lâu, vô cùng tò mò muốn biết võ tướng kỹ của Lưu Bị rốt cục là cái gì. Đáng tiếc Lưu Bị chưa từng có xuất thù.

Chỉ nghe Lưu Bị khẽ thở dài: "Tam muội, tuy rằng muội không thích đại tỷ dùng võ tướng kỹ, nhưng lần này đại tỷ phải dùng rồi. Nghe nói Hán Hiến Đế Lưu Hiệp mà Đồng Trác đang đuổi bắt là cháu ta. Ta làm cô của hắn thì không thể thấy chết mà không cứu."

Lưu Bị rút Thư Hùng song cổ kiếm từ trên lưng xuống, đánh ngựa chậm rãi chạy về phía chiến trường. Nàng ôn nhu nói: "Để xem rốt cục chúng ta có phải là đối thủ của Lữ Bố hay không!"

Viên Thiệu và Viên Thuật đứng trên đài cao ra sức giậm chân, ra lệnh cho thủ hạ đánh chiêu thu binh. Chiêu ở đây là một loại nhạc khí, hình dáng hẹp dài, bên trên có cán, dùng đồng để chế thành.

Nhưng Viên Thiệu hạ lệnh một lúc lâu mà không nghe thấy tiếng chiêu. Viên Thuật tức giận quay đầu lại mắng: "Binh sĩ đánh chiêu đâu? Đang làm cái gì vậy..." Đang nói quang quác thì ngừng lại, bởi vì nàng nhận ra binh sĩ phụ trách đánh chiêu đang nằm vật xuống đất, toàn thân mềm nhũn, làm gì có hơi sức để đánh chiêu.

Viên Thuật hoảng sợ, vội vàng chạy xuống dưới đài, muốn tự mình đánh chiêu.

Mười tám trấn chư hầu đều có chút hoảng loạn, mọi người quay mặt nhìn nhau. Hai mắt Tào Tháo hí thành một đường nhìn Lữ Bố và Điều Thuyền ở phía xa, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì. Tôn Kiên gợn dử hằm hằm, lại khổ nỗi không có biện pháp nào.

Toàn bộ năm nghìn bạch mã nghĩa quân đều ngã xuống đất. Võ tướng kỹ của Công Tôn Toàn mà không có bạch mã nghĩa quân dưới tay thì cũng như không. Nàng lấy lại bình tĩnh, giật cương ngựa chạy về phía Tôn Vũ... Nữ nhân mà, nếu lúc nào không có chủ kiến thì khó tránh khỏi nghĩ đến nam nhân mình. Ngay cả trong thế giới nữ tôn nam ti này cũng không có ngoại lệ.

Nhìn thấy liên minh quân có ý rút lui, Điều Thuyền thở dài, trở lại bên trong kiệu. Nàng vẫy tay qua cửa sổ kiệu, nói với Lữ Bố: "Bu Bu, chúng ta trở về đi."

La lỵ giáp đen Lữ Bố nghe tiếng vỗ vỗ vào ngựa Xích Thố, định theo Điều Thuyền quay vào Hồ Lao quan.

Đúng lúc này, Lư Bội mặc một thân váy áo màu lục giống như quý nhân cung đình chậm rãi đi tới trước trận. Nàng đứng giữa Lữ Bố và bốn mươi ba vạn binh sĩ đã ngã xuống đất.

"Lữ Bố, Điều Thuyền..." Lư Bội nhẹ giọng than thở: "Hai người các ngươi đều là anh kiệt thời nay, tại sao lại giúp Trụ làm ác?"

Nghe Lư Bội nói vậy, Lữ Bố quay người lại. Trong khoảnh khắc khuôn mặt lạnh nhạt của nàng dường như có chút mê man. Nhưng nàng lại như nhớ lại cái gì đó: "Giúp Trụ làm ác? Ta không có! Nghĩa mẫu Đồng Trác của ta là hoàng đế. Ta trợ giúp nàng chính là giúp thiên hạ chính thống. Có gì không đúng?"

Lư Bội ôn nhu nói: "Hoàng đế vốn là họ Lư, tên là Hán Hiến Đế Lư Hiệp. Đồng Trác là tặc thần soán quốc, làm sao có thể xưng Đồng Trác làm chính tông thiên hạ được chứ?"

"Soán quốc?" Lữ Bố đột nhiên cảm thấy đầu rất đau, tựa hồ có chuyện quan trọng gì đó mà nàng quên mất rồi... Hoàng đế là Lư Hiệp? Không đúng, ta nhớ kỹ hoàng đế chính là nghĩa mẫu Đồng Trác của ta mà. Lư Hiệp mới là tặc thần! Nghĩa mẫu còn kêu ta bắt giữ Lư Hiệp chứ đâu?

Thì ra võ tướng kỹ "Soán quốc" của Đồng Trác là một loại võ tướng kỹ có thể ảnh hưởng đến nhân tâm. Nàng có thể khiến người khác cho rằng Đồng Trác mới là hoàng đế, làm mọi người đều cam tâm tình nguyện để nàng sai bảo. Lữ Bố trúng "Soán quốc" của Đồng Trác nên trong đầu nàng hoàng đế biến thành Đồng Trác... Lòng trung thành cũng xảy ra biến hóa.

Đầu Lữ Bố rất đau. Nàng khổ sở suy tư một hồi lâu cũng không nhớ ra được việc gì, vì vậy lạnh lùng nói: "Ngươi là người phương nào? Lại chạy ra đây nói bậy! Mau lui binh đi, nếu không ta đánh bay ngươi lên trời."

Lư Bội gơ Thụ Hùng song cổ kiếm trên tay lên, ôn nhu nói: "Tiểu muội muội, ngươi rất lợi hại. Âm kim sắc 'Nhân trung Lữ Bố' thực sự oai phong bất phàm. Nhưng mà... Võ tướng kỹ lợi hại nhất của thế giới này tuyệt đối không phải loại hình làm bừa đánh ẩu! Võ tướng kỹ lợi hại chân chính là loại sức mạnh không chế tâm linh!"

"Không chế tâm linh?" Lữ Bố nghe lời này, đầu lại bắt đầu ngâm ngấm đau. Nàng dường như nghĩ tới Đồng Trác đã sử dụng võ tướng kỹ gì đó với mình... Giống như gọi là... Ôi, không nhớ gì cả. Kỹ năng kia giống như chính là không tâm hệ...

Lữ Bố đối với chuyện nào không rõ ràng thì dứt khoát không nghĩ tới nữa. Nàng tập trung lại, hừ lạnh nói: "Nhiều lợi quá! Ngươi mau đi đi. Ta thấy ngươi nhu nhược như nước, không muốn động thủ với ngươi..."

"Không nên xem thường anh hùng thiên hạ." Lư Bội ôn nhu cười giống như đóa hoa đang nở, xinh đẹp không thể tả. Bộ váy dài màu lục khẽ lay động, nàng vươn đôi tay nhỏ bé trắng nõn nà từ trong tay áo rộng thùng thình ra, Thụ Hùng song cổ kiếm nhẹ nhàng vạch một đường.

"Lữ Bố, ta tới đánh bại ngươi!" Lư Bội nói: "Xem chiêu!"

Một luồng ánh sáng màu lam nhu hòa từ trên người Lư Bội tỏa ra. Luồng lam quang này không giống như các võ tướng khác sử dụng võ tướng kỹ lam sắc làm lửa mắt người, mà lại tràn đầy vẻ ấm áp ôn hòa.

"Lam sắc?" Chư hầu đứng bên ngoài quan sát Lư Bội khiêu chiến với Lữ Bố đều ngây người ra. Vừa rồi "Đấu thần" và "Chiến thần" song chiến với Lữ Bố cũng bị đánh bại, một võ tướng cấp lam sắc lại dám ngang nhiên thách thức Lữ Bố? Không muốn sống hay sao?

Lúc này Lư Bội đang ôn nhu nhìn nhìn Lữ Bố, lam quang trên thân dập dờn. Mọi người đều nhìn nàng chờ ra chiêu. Hai mắt nàng chợt đỏ lên, "Oa" một tiếng khóc lớn.

"Sao thế? Làm sao lại khóc?" Chúng chư hầu đều kinh ngạc: "Lẽ nào Lư Bội tự biết không địch lại, sợ đến phát khóc?"

Tôn Vũ lúc này đang trấn an nhuyển muội từ Công Tôn Toàn ở phía sau, nhìn thấy Lư Bội khóc liên kinh hãi, vội hỏi Quan Vũ, Trương Phi: "Lư cô nương sao lại khóc vậy?"

Trương Phi ôm đầu, buồn bực nói: "Ta chỉ sợ đại tỷ dùng võ tướng kỹ. Nhìn nàng khóc rất đáng thương, ta lại phiền muộn."

Quan Vũ vuốt chòm râu, khép hờ mắt lại, bình tĩnh nói: "Lúc đại tỷ ta dùng võ tướng kỹ thì sẽ khóc. Đây là tình huống bình thường."

Chương 83: Lư Huyền Đức Thích Khóc

Đây... Đây mà là tình huống bình thường? Trời đất, ta đã sớm biết Lư Quan Trương chẳng đáng tin cậy gì rồi mà. Tôn Vũ đồ mờ hồ!

Lư Bị khóc càng lúc càng thương tâm. Hai hàng nước mắt tuôn ra như suối. Lam quang nhu hòa trên người nàng chiếu sáng khắp nơi, trên đỉnh đầu từ từ ngưng kết ra hai chữ màu lam trông thật tội nghiệp — Thống khóc!(khóc nước nỡ)

Chuyện này... Tên võ tướng kỹ không đứng đắn như vậy rồi cuộc có tác dụng gì? Tôn Vũ lắc lắc đầu, nhìn về phía Quan Vũ, Trương Phi xin giúp đỡ.

"Đừng nóng vội, sẽ biết ngay thôi." Quan Vũ nhún vai nói: "Đây là võ tướng kỹ đáng sợ nhất thiên hạ! Có một không hai!"

Tôn Vũ cẩn thận nhớ lại, danh sư Trình Huyền cũng từng nói trong các võ tướng kỹ bà từng gặp qua thì Lư Bị là đáng sợ nhất... Thế nhưng mà..."Thống khóc" là cái võ tướng kỹ quái gì, chẳng nhẽ làm địch nhân khóc đến chết à.

Lúc này Lữ Bố nghe tiếng khóc đến choáng váng đầu óc. Nàng hừ lạnh một tiếng, có chút chột dạ nói: "Vị này... Khụ khụ... Tỳ tỳ, ta không đánh tỳ, làm sao lại khóc? Đừng khóc nữa, ồn ào quá! Ta sẽ không đánh tỳ đâu?"

Lư Bị giương đôi mắt to đầm nước lên, nước nỡ nói: "Tiểu muội muội không đánh ta, nhưng mà ta lại muốn đánh muội. Bởi vì muội giúp Trư làm ác, ta chỉ có thể xin lỗi muội rồi."

Lư Bị rút Thư Hùng song cổ kiếm ra. Tay trái nàng cầm Hùng kiếm, tay phải cầm Thư kiếm. Chỉ nghe nàng lầm bầm: "Nam nhân đều bị võ tướng kỹ của Diêu Thuyền đánh ngã rồi, không thể trông cậy vào được. Vậy thì ta dùng Thư kiếm..."

Tay phải nàng nhẹ nhàng nâng lên, chỉ Thư kiếm về phía Lữ Bố. Nàng cất giọng đầy vẻ thâm đáng thương, buồn ai oán nói: "Các vị anh hùng, người gọi Lữ Bố này... Nàng ức hiếp ta. Mọi người hãy giúp ta đánh nàng đi!"

"Bệnh thần kinh à? Có phải trẻ con đánh nhau đâu, mình đánh không thắng lại gọi ca ca tỳ tỳ tới giúp đỡ." Viên Thiệu đứng trên đài thấy cảnh này thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh. Nàng xoay người bỏ đi, không muốn để ý tới cô nàng Lư Bị tâm thần này nữa.

Nhưng đúng lúc này, toàn bộ liên minh quân phản Đổng Trác đột nhiên rung động. Viên Thiệu bị luồng lam quang của Lư Bị chiếu tới, chợt cảm thấy trong lòng âm ập. Nàng thấy Lư Bị đang khóc, trong tâm không hiểu sao lại thấy thương cảm. Cảm giác này giống như gai độc đâm vào tim khiến Viên Thiệu vô cùng khó sở.

Nàng cảm thấy... Lại có người dám ức hiếp một cô nương đáng thương như Lư Bị. Thật không thể tưởng tượng được! Ồ, đúng rồi! Người ức hiếp Lư Bị chính là Lữ Bố... Ta phải giúp Lư Bị đánh Lữ Bố. Viên Thiệu nghĩ tới đây, đột nhiên ngừng đầu, lớn tiếng ra lệnh: "Tướng lĩnh Viên gia nghe lệnh. Toàn bộ xuất kích vây công Lữ Bố!"

Ngay tại lúc Viên Thiệu hạ lệnh, hầu như toàn bộ chư hầu đều hạ mệnh lệnh giống vậy: "Toàn bộ võ tướng xuất kích, bất kể giả nào cũng phải đánh bại Lữ Bố! Xả giận cho Lư Bị muội tử!"

Thực ra không cần các nàng hạ lệnh, võ tướng trong doanh trại đều đã sôi sục rồi.

Trước khi Viên Thiệu ra lệnh, đã có mười một đại tướng cưỡi ngựa phóng ra doanh trại. Mười một người này tự báo họ tên nói: "Lư Bị muội tử, chúng ta là thù hạ dưới trướng đại nhân Viên Thuật gồm Kỳ Linh, Lý Phong, Trương Huân, Lương Cương, Trần Kỳ, Trần Lan, Dương Hoàng, Lôi Bạc, Lư Huân, Nhạc Tự, Kiều Nhuy tới trợ giúp muội đánh bại Lữ Bố để trả giận đây!"

Ngay sau đó lại có mười hai người lao ra, tự báo họ tên: "Lư Bị muội tử, chúng ta chính là tướng lĩnh dưới trướng đại nhân Viên Thiệu gồm Nhan Lương, Văn Xú, Chu Linh, Lữ Uy Hoàng, Chu Ngang, Quý Ung, Cao Can, Cao Lãm, Thuần Vu Quỳnh, Khôi Nguyên Tiến, Trương Nghĩa Cừ, Hàn Cừ Tử tới trợ giúp muội đánh bại Lữ Bố để trả giận!"

"Lư Bị muội tử, chúng ta là thù hạ của Tào Tháo đại nhân gồm Hạ Hầu Đôn, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng, Lý Điển, Nhạc Tiến, Vu Cầm, tới trợ giúp muội đánh bại Lữ Bố để trả giận!"

"Lư Bị muội tử, chúng ta là người dưới trướng đại nhân Tôn Kiên gồm Hoàng Cái, Trình Phổ, Hàn Đương, Tổ Mậu, tới trợ giúp muội..."

"Lư Bị muội tử, ta là đại tướng Trương Cáp dưới trướng Hàn Phức, tới trợ giúp muội..."

"Lư Bị muội tử, chúng ta là thù hạ của Mã Đằng đại nhân gồm Trương Ngoạn, Thành Công Anh, Thành Nghi, Lương Hưng, Trình Ngân, Diêm Hành, Hàn Toại tới trợ giúp muội..."

"Lư Bị muội tử, ta là..."

Oa wa wa! Một đám đông tướng danh tướng vốn được các chư hầu giấu đi bây giờ lại xông ra toàn bộ. Cả trăm người lao tới, thương mâu, đại đao, trường kích, lưu tinh chùy, song tiên, song đao... các loại vũ khí cái gì cần có thì đều có đủ.

Một đám hồng quang, lam quang, kim quang bùng phát. Khắp không trung là các hàng chữ đủ mọi màu sắc. Tôn Vũ đưa mắt nhìn thấy: "Thị huyết", "Kỵ tướng", "Thương tướng", "Chùy tướng", "Cung vương", "Cung tướng", "Mãnh tướng", "Bôn xạ"... liên miên bất tận, không thể đếm xuể.

Trăm viên đại tướng đầy cảm phẫn lao về phía Lữ Bố hung ác độc địa. Trong lòng bọn họ chỉ muốn giúp người bị hại là Lư Bị đang khóc nức nở kia bầm thây Lữ Bố thành vạn mảnh.

Quá khoa trương rồi! Quá không khoa học rồi! Quá con mẹ nó cường đại rồi! Tôn Vũ không nhịn được chửi toạc ra. Đây... Chính là võ tướng kỹ diệu khiến nhân tâm... Loại võ tướng kỹ dùng sức đánh bừa đứng trước kỹ năng này quả thực không đáng nhắc tới.

"Thống khóa" của Lư Bị quả nhiên là võ tướng kỹ đáng sợ nhất thiên hạ, có một không hai!

Hơn trăm viên võ tướng bị "Thống khóa" của Lư Bị dẫn ra khỏi trại. Cảnh tượng như một đám mây ngũ sắc cuộn cuộn hướng về phía Lữ Bố. Hồng quang, lam quang, kim quang trộn lẫn vào nhau, ánh lên khắp trời đất giống như một bông hoa đang nở rộ.

Lữ Bố giương mắt ngắm nghía hơn trăm người đang phóng về phía mình, trong mắt không hề có một chút sợ hãi nào. Nàng chỉ nhàn nhạt nói: "Thật ảm ỉ! Xem ra phải đánh bay toàn bộ các ngươi lên trời."

Bên trong kiệu phía sau nàng, Điều Thuyền khẽ thở dài nói: "Bu bu, ra tay phải có chừng mực, đừng giết chết người. Tiểu hài tử giết người là không tốt! Có nghe thấy không?"

Lữ Bố gật đầu đáp: "Muội biết rồi, tỷ tỷ về trước đi. Sắp có một trận hỗn chiến, muội sợ tỷ bị ngộ thương."

Điều Thuyền thở dài. Chiếc kiệu nhỏ được khiêng như bay về hướng Hồ Lao quan, trong chớp mắt không còn thấy bóng dáng tăm hơi đâu.

Giữa chiến trường chỉ để lại một mình Lữ Bố!

Một người chuẩn bị khiêu chiến cả trăm người!

Trong thiên hạ này không ai có thể đối kháng cùng lúc với hơn trăm viên võ tướng, hơn nữa còn phải đối phó với một đồng võ tướng kỹ xảo trá tai quái. Kể cả là siêu cấp võ tướng ám kim sắc như Lữ Bố cũng không có thực lực này.

Tiếc là Lữ Bố cũng không nghĩ tới việc lùi bước! Nàng muốn chiến đấu. Nàng là nhân trung Lữ Bố, há có thể e ngại điều gì?

Nhìn đám võ tướng lao tới, Lữ Bố hừ lạnh nói: "Quá mức ảm ỉ! Đánh bay toàn bộ các ngươi lên trời!" Ánh sáng ám kim sắc trên người nàng đột nhiên bùng phát. Một tia hồng quang, một tia lam quang, một tia kim quang từ trong quần áo sáng ám kim bắn ra, sau đó hỗn hợp lại cùng một chỗ, biến thành một tầng ám kim sắc càng thêm đậm.

Thị huyết la ly Hạ Hầu Đôn đã vọt tới trước mặt Lữ Bố. Một thanh thiết thương từ trong đầu khí cuộn trào mãnh liệt đâm ra. Lữ Bố không thèm nhìn, khua kích qua đã đẩy lui cả người lẫn ngựa Hạ Hầu Đôn ra xa một trượng.

Ngay phía sau là một đám võ tướng cao cấp lam sắc và võ tướng trung cấp hồng sắc. Mấy chục thanh đao thương mâu chùy cùng đánh về phía Lữ Bố.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 84: Bách Anh Chiến Lữ Bố (1)

Lữ Bố vung họa kích lên vẽ một đường tròn hoàn mỹ trên không trung. Một loạt tiếng "Keng keng choang choang" vang lên. Hơn mười võ tướng trung cấp hồng sắc bị nàng quét bay lên cao. Võ tướng cấp lam sắc phải gắng gượng lắm mới ổn định được thân hình, nhưng cũng bị đẩy lui vài chục bước.

"Hừm, chỉ dựa vào những người này thì không được. Nhị tỷ, chúng ta lên." Trương Phi bắt một con ngựa vô chủ ở ven đường đang chạy rông. Nàng

xoay người nhảy lên ngựa, cầm trường bát xà mâu một lần nữa xông vào vòng chiến.

Quan Vũ vuốt râu, than thở: "Lữ Bố lại có khí phách thế này. Thật buồn bực! Xem ra nàng quả thật oai phong hơn ta..."

"Nhị tỷ, đừng cảm thán nữa. Mau lên đi!" Trương Phi đã phóng ngựa chạy ra phía xa.

Quan Vũ thở dài. Nàng cũng tìm một con ngựa không người cưỡi, xoay người nhảy lên ngựa, khua Thanh long yểm nguyệt đao lên hướng về vòng chiến.

"Tầm Chân... Chúng ta có lên không?" Công Tôn Toàn có phần sợ hãi nhìn về phía chiến trường. Nàng nhin không được tiến đến sau lưng Tôn Vũ nhỏ giọng hỏi.

"Không cần... Trận chiến như thế này chúng ta gia nhập chính là đi hiến mệnh." Tôn Vũ phì cười nói: "Thực lực của ta quá kém, không đủ tầm đề tham gia. Ôi! Xem ra ta còn phải nghĩ biện pháp nâng cao thực lực của mình mới được."

Công Tôn Toàn vội vàng nắm chặt quần áo của hân: "Tầm Chân, chàng đã là người lợi hại nhất giữa đám nam nhân rồi, không cần phải tự ti như vậy. Kể cả thực lực của chàng không được nâng cao, ta... cũng rất thoải mái rồi."

"Đồ ngốc!" Tôn Vũ vỗ vỗ vai nhuyển muối từ, nhẹ giọng an ủi: "Nhìn sức mạnh của Lữ Bố, ta lại càng muốn đề cao thực lực. Ta đã nghĩ ra biện pháp đề cao thực lực rồi!"

"Biện pháp gì?" Công Tôn Toàn tò mò hỏi.

"Truyền quốc ngọc tỷ! Chỉ cần tìm được truyền quốc ngọc tỷ, phá giải bí mật của võ tướng kỹ, ta nhất định có thể tìm ra biện pháp trở nên mạnh mẽ hơn." Tôn Vũ tin tưởng nói: "Chỉ là không biết truyền quốc ngọc tỷ hiện đang ở nơi nào. Bá Khuê, sau này nàng hãy phái thêm nhiều người ra ngoài thăm dò. Chúng ta phải cố gắng tìm ra vị trí của ngọc tỷ."

Lữ Bố vung kích đẩy lui đám đại tướng Giang Đông Hoàng Cái, Trình Phở, Hàn Đương, Tổ Mậu sang một bên. Lúc này đột nhiên có một thanh trường bát xà mâu đâm ngang hông nàng, lại có thêm Thanh long yểm nguyệt đao bổ đến. Thì ra Quan Vũ và Trương Phi đã tới. Lữ Bố nhướng mày: "Lại là hai người các ngươi?"

"Keng keng keng keng". Hai người Quan Trương liên thủ đấu với Lữ Bố mấy chiêu, miễn cưỡng trụ lại không có bị Lữ Bố đẩy lui.

Lúc này lại có một thanh trường mâu từ bên cạnh đâm tới. Hóa ra là thị huyết la ly Hạ Hầu Đôn. Nàng vừa rồi bị Lữ Bố đánh văng ra ngoài, hồ khẩu nứt toác. Nàng liếm máu tươi trên bàn tay, chiến lực liên tăng vọt. Hạ Hầu Đôn đâm một thương mang theo sát khí đầy khát máu thẳng về phía Lữ Bố.

Lữ Bố vừa định đối phó với nàng, bên cạnh lại có một thanh trường thương đâm tới. Người vừa ra tay là một thiếu nữ khoảng mười tám tuổi, mi thanh mục tú, trầm ổn đoan trang, trên thân tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt. Xem ra là một võ tướng vừa mới thăng cấp từ lam sắc lên kim sắc. Thương pháp của nàng là trung bình thương, rất cẩn thận chặt chẽ. Nàng tên Trương Cáp, đại tướng dưới trướng Hàn Phức.

Võ tướng kỹ của Trương Cáp tên là "Ngang dương" (dâng trào). Mỗi một thương nàng đâm ra thì chiến lực của bản thân lại dâng lên một bậc, thuộc về loại hình càng đánh càng hăng hái. Lữ Bố đành phải phân tâm ứng phó với nàng mấy chiêu.

Chợt có một mũi tên bay đến, Lữ Bố nghiêng người sang tránh. Đây là mũi tên do Hạ Hầu Uyên bắn tới, trên đỉnh đầu nàng có hai từ "Cung vương" màu vàng nhạt. Hạ hầu Uyên giương cung cài tên bắn liên tiếp về phía Lữ Bố

.

Năm viên đại tướng kiên cường chặn đứng lại thế công của Lữ Bố. Xung quanh các võ tướng cấp lam sắc cũng bao vây quanh lại. Tôn Kiên xuất ra "Hổ tướng", Cao Lâm dùng "Đao tướng" ... cùng vây công Lữ Bố.

Lữ Bố nhíu mày, không thể để đại tướng quân địch cuốn lấy, nếu không thì không dễ đánh. Nàng nhẹ nhàng vồ lên lưng Xích Thố, muốn phóng ngựa thoát khỏi vòng vây của các tướng địch xung quanh.

Lúc này lại có hai viên đại tướng từ bên cạnh phi ra, đều là nữ nhân trung niên lực lưỡng, tướng mạo hung ác độc địa, cũng là màu vàng nhạt giống Trương Cáp. Bọn họ là Nhan Lương, Văn Sứ, thủ hạ của Viên Thiệu. Hai người mới từ lam sắc thăng cấp thành "Kỵ vương" màu vàng nhạt, phóng ngựa như bay, thực lực so "Kỵ tướng" cao hơn không chỉ một bậc. Xích Thố của Lữ Bố vừa mới nhấc vó, Nhan Lương, Văn Sứ đã phi quanh nàng giống như đèn kéo quân, đánh với Lữ Bố được hơn mười chiêu.

"Hừ, muốn dùng khoải mã cuốn lấy ta, lại thêm đình cấp võ tướng kim sắc vây công?" Lữ Bố hừ lạnh, khua một kích đẩy lui Nhan Lương, Văn Sứ. Nàng cúi đầu nói nhỏ bên tai Xích Thố: "Xích Thố! Đi nào!"

Nghe tiếng của Lữ Bố, Xích Thố ngẩng đầu hí lên một tràng đỉnh tai như óc, lũ chiến mã xung quanh sợ hãi đến mức đều lui lại.

Chỉ thấy trên thân Xích Thố tỏa ra ánh sáng ám kim, bốn chữ lớn màu ám kim hiện lên trên đầu nó.

Tôn Vũ kêu thầm thiết một tiếng, nghĩ thầm: không thể nào, ngay cả ngựa cũng có võ tướng kỹ? Con ngựa kia cũng là chí bảo hay sao? Hơn nữa còn là kỹ năng ám kim sắc... Không phải là... Mã trung Xích Thố chứ?

Bốn chữ hiện ra, thật đúng là "Mã trung Xích Thố" !

"Nhân trung Lữ Bố, Mã trung Xích Thố!"

Bốn chữ "Nhân trung Lữ Bố" trên đầu Lữ Bố và "Mã trung Xích Thố" trên đầu Xích Thố hợp thành một thể, biến thành một hàng tên võ tướng kỳ dài đến tám chữ. Tất cả các đại tướng xung quanh đều ngẩn người kinh ngạc!

Võ tướng kỳ tám chữ này đột nhiên bùng phát hào quang, ánh sáng ám kim thoáng cái rút đi, từ chính giữa bắn ra một tia sáng màu bảo thạch! Ai nói trên thể giới này ám kim sắc chính là cực hạn? Ở bên trên ám kim sắc còn có một loại ánh sáng giống như bảo thạch rực rỡ tỏa ra!

Lữ Bố phối hợp với Xích Thố đã vượt qua ám kim sắc trở thành thân tướng cấp bảo thạch!

Tôn Vũ đứng bên ngoài cũng hít một hơi khí lạnh. Hắn từng gặp qua Hoàng Phủ Tung và Chu Tuấn liên thủ phóng song nhân kỳ "Tận diệt hoàng thiên", không ngờ Lữ Bố có thể cùng với Xích Thố của nàng cũng kết hợp phóng võ tướng kỳ. Việc này quả mức nghịch thiên rồi.

Người có võ tướng kỳ, ngựa có võ tướng kỳ, phương thiên họa kích cũng mang theo võ tướng kỳ... Hắc giáp la ly... Cô nàng này... có còn là người hay không?

Nhân trung Lữ Bố, mã trung Xích Thố!

Nhân mã hợp nhất, thiên hạ vô địch!

Hai "Kỵ vương" Nhan Lương, Văn Sứ dùng tốc độ cực nhanh của ngựa vây công lấy Lữ Bố được liên tiếp hai ba mươi chiêu. Nhan Lương dùng đao, Văn Sứ dùng thương. Hai người cùng chung một đặc điểm là tốc độ ngựa cực nhanh.

Một thương một đao giống như cánh bướm xuyên hoa tạo thành một vòng tàn ảnh xung quanh Lữ Bố.

Lữ Bố hừ lạnh một tiếng, tay trái khẽ vuốt cổ Xích Thố. Xích Thố đột nhiên tung vó phi tới, giữa đám người hiện lên một cái bóng nhàn nhạt. Xích Thố như quỹ ảnh màu đỏ "Vù" một cái lù ra ngoài. Tốc độ vượt xa Nhan Lương, Văn Sứ, xuyên qua kẽ hở giữa hai người bọn họ.

Nhan Lương, Văn Sứ cùng ghim ngựa đuổi theo. Nhưng cho dù hai người thúc đẩy "Kỵ vương" thế nào đi nữa cũng không theo kịp Lữ Bố, chỉ ở đằng sau hít khói. Tốc độ của Xích Thố "Kỵ vương" làm sao có thể so sánh được?

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Bách Anh Chiến Lữ Bố (2)

Lữ Bố nhân mã hợp nhất hóa thành một ảnh ảo vụt tới vụt lui giữa đám người. Nàng không giao thủ với Quan Vũ, Trương Phi, Hạ Hầu Đôn, Trương Cáp, Nhan Lương, Văn Sứ mà dựa vào tốc độ ngựa xông tới giữa đám tướng lĩnh phía sau. Phương thiên họa kích vung lên, gặp người là đánh.

Một kích quét qua, bốn năm võ tướng hồng sắc lảo đảo xuống ngựa, lại một kích đập tới, một viên võ tướng lam sắc cũng ngã xuống đất... Mấy võ tướng cấp kim sắc của liên minh quân vội vàng vây Lữ Bố lại, nhưng Lữ Bố ý vào tốc độ cực nhanh, hoàn toàn không cho các nàng một cơ hội nào. Chỉ thấy Xích Thố giữa đám người kéo thành một tàn ảnh màu đỏ, tốc độ nhanh như quỷ mị.

Lữ Bố mặc giáp đen mũ đen ngồi trên lưng ngựa cũng tạo thành một tàn ảnh. Tàn ảnh còn kéo theo động tác khuếch kích, nhìn vô cùng ẩn tượng...

Mỗi khi tàn ảnh của Lữ Bố lướt qua thì đám võ tướng hồng sắc không ai địch nổi, trong nháy mắt có hơn chục võ tướng cấp hồng sắc bị đánh bay khỏi lưng ngựa. Võ tướng cấp lam sắc có lẽ còn có thể chống đỡ một chiêu nửa chiêu, nhưng kết cục so với đám hồng sắc cũng không khác bao nhiêu.

"Lữ Bố, ngươi không biết xấu hổ à? Có dám dừng lại đánh với ta không?" Quan Vũ hét lớn phía sau nàng.

"Khụ, nhị tỷ, nếu nàng ta mà dừng lại thì chẳng phải là đồ ngốc hay sao?" Trương Phi giờ trượng bát xà mâu lên nói: "Thực ra người không biết xấu hổ chính là chúng ta. Hơn một trăm người lại vây công một mình nàng. Ha ha ha!"

Hạ Hầu Uyên ở phía xa hét lớn một tiếng. Kim sắc "Cung vương" xuất thủ, một mũi kinh tiễn mang theo kim quang xuyên qua đoàn người bắn thẳng đến hướng Lữ Bố.

Lữ Bố bữu môi, quét một kích đẩy lui mấy võ tướng hồng sắc bên người, sau đó đưa tay ra bắt mũi tên Hạ Hầu Uyên phóng tới. Nàng đặt thanh phương

thiên họa kích lên lưng ngựa, thuận tay lấy thanh đại cung từ trên lưng xuống.

Thân thể của Lữ Bố nhỏ nhắn xinh xắn, không biết thế nào nàng có thể bắn cây cung lớn hơn người mình. Nàng nhắm Hạ Hầu Uyên, hừ lạnh nói: "Ta cũng bắn tên!"

Tay nàng nhẹ buông! Mũi tên mang theo ánh sáng chói mắt như bảo thạch rời cung bay qua chiến trường mờ mịt khói lửa. Danh tướng Hà Bắc Cao Lãm chỉ cảm giác dưới nách mát lạnh, mũi tên của Lữ Bố bắn ra vừa đi qua nách nàng...

Dừng tướng Giang Đông Tỏ Mậu chợt nghe tiếng gió thổi vù vù. Mũi tên của Lữ Bố vừa bay ngang qua cổ nàng...

Hai người giết nãy mình. Nếu mũi tên này nhắm vào bọn họ, chỉ sợ trên người các nàng đã có một cái lỗ rồi. May mà mục tiêu của Lữ Bố không phải là các nàng. Mũi tên xuyên qua một rừng người giống như có mắt, "Phập" một tiếng bắn vào đầu vai Hạ Hầu Uyên. Hạ Hầu Uyên ngã người ngã xuống ngựa, Nhạc Tiến vội vàng đỡ nàng trở về bên cạnh Tào Tháo.

Nếu như không phải Điều Thuyền dặn Lữ Bố "Trẻ con không thể giết người" thì một tên này của Lữ Bố nhắm tới chính là yết hầu của Hạ Hầu Uyên rồi.

Nửa canh giờ sau!

Trên chiến trường chỉ còn không đến mười người, tất cả những người khác đều đã bị đánh ngã ngựa. Lữ Bố đánh tan tác đám đại tướng liên minh quân. Tuy không ai bị giết chết nhưng có rất nhiều người bị đánh trọng thương. May là xung quanh đều là người mình, có người ngã ngựa lập tức sẽ được cứu ra khỏi chiến trường, không đến nỗi bị vó ngựa giẫm chết.

Còn có thể trụ lại giao chiến với Lữ Bố toàn bộ đều là tướng lĩnh cấp kim sắc. Quan Vũ, Trương Phi, Hạ Hầu Đôn, Trương Cáp, Nhan Lương, Văn Sù, ngoại trừ mấy người này thì tất cả đều hoặc ít hoặc nhiều bị thụ thương, không có cách nào tái chiến. Nếu như không phải Lữ Bố không có ý giết người, chỉ sợ đám người kia đều chết sạch.

Giáp vai Trương Phi bị Lữ Bố đánh nát, lúc này vai nàng để trần. Da trên vai đỏ hồng, hiển nhiên là bị họa kích đâm trúng. Nàng lau mồ hôi nói: "Được rồi, tạp binh đã không còn. Bây giờ mới thực sự vào trận chiến."

Quan Vũ vừa rồi đầu với Lữ Bố hơn mười đao, hai tay cũng có chút tê dại. Nàng cười lạnh nói: "Vốn không nên để những kẻ lâu la này lên làm vương tay vương chân."

Con mắt duy nhất của thị huyết la ly Hạ Hầu Đôn đã đỏ như máu. Nàng liếm máu ở chỗ hở khâu bị rách của mình, độc nhãn phát ra huyết quang đầy sát khí.

Danh tướng Hà Bắc Nhan Lương, Văn Sù thì nhẹ nhàng siết dây cương, chuẩn bị thúc ngựa đột kích bất cứ lúc nào.

Trương Cáp âm thầm ngưng tụ kỹ năng "Ngang đương", chiến ý không ngừng tăng lên. Nếu như không phải nàng luôn luôn tự thúc đẩy chiến ý của mình thì đã sớm bị thực lực siêu cường của Lữ Bố chấn trụ rồi.

Lữ Bố giương kích chỉ vào sáu người Quan Vũ nói: "Các ngươi còn muốn xông lên sao? Mau rút đi, ta đã rất mất bình tĩnh rồi. Nếu còn đánh tiếp, ta lỡ tay giết chết các ngươi thì tỷ tỷ sẽ trách ta."

"Thắng bại còn chưa phân định đâu!" Trương Phi lau mồ hôi trên trán. Tay nàng dính đầy bụi đất, cái trán liền biến thành màu đen, nhìn nàng như một con mèo khoang: "Vừa rồi đám người hồng sắc lam sắc kia làm vương vúi tay chân bọn ta. Bây giờ đã không còn cản trở gì nữa, chúng ta có thể thoải mái đánh một trận."

Quan Vũ vuốt chòm râu, tiếp lời: "Đúng vậy! Có điều tam muội cũng đừng có làm vương tay chân ta."

Hai người bọn họ còn đang nói nhảm, thị huyết la ly Hạ Hầu Đôn đã cảm thiết thương tâm về phía Lữ Bố, nàng không thích nhiều lời. Trương Cáp thấy thế cũng phóng theo Hạ Hầu Đôn. Hai người đâm thẳng hai thanh thương vào mặt Lữ Bố.

Hai người bọn họ mới hành động, Nhan Lương Văn Sù liếc nhìn nhau, từ hai bên cánh vòng lại ép vào. Tốc độ hai người so với thị huyết la ly và Trương Cáp nhanh hơn rất nhiều, chỉ chớp mắt đã đến gần Lữ Bố. Một đao một thương cùng đánh về phía ngựa Xích Thố. "Kỵ vương" của họ ưu thế ở chỗ tốc độ, nhưng Lữ Bố có Xích Thố so với "Kỵ vương" lại càng nhanh hơn, vì vậy Nhan Lương, Văn Sù chọn mục tiêu là con ngựa. Chỉ cần giết chết Xích Thố thì Lữ Bố không thể so tốc độ với họ. Đến lúc đó hai "Kỵ vương" màu vàng nhạt đã ở thế bất bại, tiến có thể công, lui có thể chạy.

Nhưng Lữ Bố liếc mắt đã nhìn thấu ý nghĩ của bọn họ. Phurong thiên họa kích chỉ nhẹ nhàng vung lên đã chặn đứng lại đòn tấn công của Nhan Lương, Văn Sù, ngựa Xích Thố không hề tổn thương một cọng lông nào. Lúc này thị huyết la ly và Trương Cáp cũng đã đến gần. Hai trường thương mạnh mẽ đâm tới, Lữ Bố liền giương kích lên nghênh địch.

Một tràng tiếng "Choang choang" của binh khí giao kích vang lên, cũng không biết trong nháy mắt đã trao đổi bao nhiêu chiêu. Nhan Lương, Văn Sù, Trương Cáp, ba đại tướng màu vàng nhạt đều bị đẩy lùi mấy bước. Chỉ có thị huyết la ly thực lực cao cường còn có thể đối công với Lữ Bố không lùi bước.

Quan Vũ, Trương Phi không dám nói chuyện phiếm nữa, vội vàng ghim ngựa xông tới.

Mười tám lộ chư hầu, Lưu Bị, Tôn Vũ... mọi người đều hồi hộp nhìn trận đấu. Sáu đại tướng của liên minh quân đang liên thủ vây kín Lữ Bố. Nếu như

sáu người các nàng chiến bại thì liên minh quân hoàn toàn mất đi hy vọng.

Chưa nói đến Đồng Trác, chỉ hai người Lữ Bố và Điều Thiện liên minh quân đã đánh không thắng. Chuyện này một khi truyền khắp thiên hạ thì ai còn dám chống lại Đồng Trác nữa? Đến lúc đó việc Đồng Trác soán quốc chỉ sợ đã chắc như đinh đóng cột, ai cũng không lay chuyển được.

Chẳng lẽ... Niên hiệu phải đổi thành cái tên "Phùng ma nguyên niên" khó nghe như vậy ư?

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 86: Rút Quân, Liên Quân Phản Đồng Trác Lần Thứ Nhất Thất Bại.

Công Tôn Toàn kỳ vọng nhìn Tôn Vũ, mong đợi hắn đưa ra ý kiến. Tôn Vũ trầm nghĩ: làm đàn ông có thể co có thể giãn, bây giờ muốn đánh bại Lữ Bố và Điều Thiện thực là “nhiệm vụ bất khả thi”, trước phải tạm lui binh. Thời tam quốc này tướng tài như nấm, đâu chỉ có mấy người chỗ này thôi. Sau này tìm được yêu quái Hoàng Trung, Ngụy Duyên, Mã Siêu, Cam Ninh, Thái Sứ Từ, Tôn Sách, Hứa Chử, Điền Vi... về đánh Lữ Bố một trận nữa thì có cơ hội thắng rồi, cần gì phải giằng co thắng thua bây giờ.

Và lại có đánh bại Đồng Trác hay không cũng chẳng liên quan gì đến mình. Mình đi tìm Hoa Đà đã, chữa hết bệnh rồi nghĩ thứ gì cũng chưa muộn. Nếu không thắng quan phát tài, đánh bại Đồng Trác mà mình lại ngóm to te thì còn làm gì được nữa?

Tôn Vũ tới cạnh Công Tôn Toàn nói: “Bá Khuê, chúng ta cũng đồng ý rút quân đi, bây giờ đánh không thắng Đồng Trác được.”

Công Tôn Toàn rất nghe lời Tôn Vũ, thấy hắn nói triệt binh thì liền biểu thị thái độ mình cũng đồng ý rút quân. Thấy phần lớn chư hầu đều tán thành rút quân, Viên Thiệu cũng không chần chừ nữa, bà ta phát phát tay nói: “Đã muốn rút, vậy rút cả đi. Lần này xem như liên minh phản Đồng chúng ta gặp xui rồi. Mấy năm sau tìm được lương thần đại tướng, chúng ta lại xuất binh tìm Lữ Bố. Đến lúc đó, bản tướng quân sẽ phát hịch văn mời anh hùng thiên hạ, lần nữa dựng cờ khởi nghĩa.”

Mọi người ôm quyền, xem như ứng lời. Ngay lúc đó đã có mấy chư hầu bắt đầu rút binh.

Tôn Vũ kéo tay Nhuyễn muội tử, thấp giọng: “Chúng ta cũng mau rút thôi, nơi này không nên ở lâu, không an toàn.”

Công Tôn Toàn ngạc nhiên: “Lữ Bố và Điều Thiện cũng đâu giết người, chỉ có đem người đã thương thôi mà. Mình đâu cần phải vội thế làm gì?”

“Đương nhiên là vội rồi!” Tôn Vũ nhìn Nhuyễn muội tử thật đơn thuần, thờ dài nói: “Lữ Bố tuy không giết người, nhưng Đồng Trác thì không biết được. Lữ Bố đâu bằng ta phải tới tướng khác, dẫn Tây Lương thiết kỵ giết qua... Binh lính của chúng ta hiện nay đều đã chùn tay mỏi gối, sao thể chiến đấu, lúc ấy chẳng phải tùy người ta chém giết hay sao?”

Công Tôn Toàn nghe mà hoảng sợ, vội vàng nói: “Ta sao lại quên mất Đồng Trác còn tướng lĩnh khác chứ. Lữ Bố và Điều Thiện quá lợi hại khiến ta choáng váng mất rồi. Mau lên, chúng ta mau rút binh thôi.”

Haizz. Tôn Vũ buồn bực thở dài, IQ của Nhuyễn muội tử bị Lữ Bố dọa sợ làm cho giảm xuống mất rồi. Hắn liếc mắt qua lại thấy mãnh hổ Giang Đông Tôn Kiên đang đi về phía mình.

Tôn Kiên cũng tham gia trận hỗn chiến vừa qua, chỉ là bị thương nhẹ, lúc này tay băng vải trắng. Nàng đi tới cạnh Tôn Vũ, chấp tay nói: “Tôn tướng quân, không biết tướng quân sau đây đã tính toán thế nào? Có muốn hay không đến Giang Đông của chúng ta thăm một chuyến, nhìn xem Tôn Sách, Tôn Quyền, Tôn Thượng Hương các con gái ta có hợp ý tướng quân không? Có thể chọn một người ở rể...”

Sặc! Ngất mặt thôi! Vẫn còn muốn mời ta về ở rể, ta thà chết cũng không chịu. Tôn Vũ nhếch miệng nói: “Ý tốt ủa tướng quân ta xin ghi nhớ, nhưng tạm thời ta chưa có ý định thành thân.”

Nhuyễn muội tử Công Tôn Toàn đang trừng mắt nhìn Tôn Kiên. Tôn Kiên bĩu môi, đành mang thủ hạ rời đi.

Tôn Kiên vừa rời đi, meo meo mắt Tào Tháo lại chui ra. Cô nàng này tuy rằng bị Lữ Bố đánh bại, nhưng nàng ta cũng chẳng có vẻ gì là sa sút tinh thần cả, vẫn đáng vẻ hăng hái, quần áo sắc sỡ, khôi giáp đầy vàng bạc chiếu rọi lóa mắt. Nàng cười hi hi nói với Tôn Vũ: “Tôn tướng quân thực sự muốn theo Công Tôn Toàn sao? Đừng có trách ta không nhắc nhở trước, tướng quân đi theo tiểu chủ hầu không có tương lai tốt gì đâu. Tướng quân xem mới đây đó, bách anh chiến Lữ Bố, quân Công Tôn gia ngay cả võ tướng cũng kiếm không ra. Hứng thú theo ta tới Tào gia không? Thật sự lấy kỹ năng “Phụ tá” của tướng làm chức đại tướng cũng không vấn đề.”

Mẹ ơi, thiệt là sợ cô nàng này luôn, có đào chân tướng nhà người ta thì cũng đừng làm ngay trước mặt chủ nhà chứ. Tôn Vũ đỏ mặt hỏi!

Thời này một là không điện thoại, hai là giao thông bất tiện, Tôn Vũ nếu trở về Bắc Bình rồi có trời mới biết lúc sẽ gặp lại, vì thế Tào Tháo, Tôn Kiến mới vội vã đi tới mời gọi hẳn như thế. Nhưng điều này Tôn Vũ lại không hiểu được.

Nhuyễn muội từ lại trừng mắt nhìn Tào Tháo. Vì sao ai cũng chạy tới định bắt nam nhân của mình vậy? những kẻ này thật quá kỳ cục!

Tôn Vũ cười khỏ, nói với Tào Tháo: “Tướng quân ưu ái ta xin ghi nhớ. Nhưng ta chỉ thích ở Công Tôn gia, nhà khác ta không thích.”

Nhuyễn muội từ mừng rỡ! Trong lòng âm thầm cười tươi như hoa nở.

Tào Tháo đảo mắt, liếc nhìn về phía Viên Thiệu, hạ giọng nói: "Tôn tướng quân, chớ có trách ta không có nhắc nhở. Viên Thiệu đối với Công Tôn gia vẫn như hổ đói rình mồi. Hiện tại thiên tử Đại Hán không có ở đây, quốc gia lại bị董卓 làm cho loạn xà ngầu, Viên Thiệu chắc chắn nhân cơ hội đánh chiếm Bắc Bình. Các người mới vừa rồi cũng nhìn thấy đấy, thủ hạ đại tướng của Viên Thiệu như nắm sau mưa... Công Tôn gia làm sao chống lại được... Tôn tướng quân, hi hi, Công Tôn tướng quân, các người nếu là gánh không nổi Viên Thiệu, không ngại mang theo cả Công Tôn gia tới đầu nhập chỗ Tào Tháo ta. Hi hi hi, yên tâm! Ta không ngại đâu."

Tôn Vũ nghe lời này, trong lòng nhảy dựng lên. Tào Tháo này thật lợi hại. Trong thế giới kia của mình có chuyện gì phát sinh Tào Tháo đều đoán trước được. Trên thực tế trong thế giới kia của Tôn Vũ, sau này Viên Thiệu tại Giới kiều đánh bại Công Tôn Toàn, thành đại bá chủ hùng cứ Hà Bắc. Công Tôn Toàn thua trận tự sát, kết quả rất thảm. Có điều ở thế giới này lịch sử đã hoàn toàn thay đổi, chuyện này không nhất định sẽ xảy ra. Nói không chừng Viên Thiệu bận rộn đối phó董卓 nên không có thời gian tới để ý tới Công Tôn Toàn thì sao.

Nghĩ tới chỗ này, Tôn Vũ cũng không dám phá hỏng con đường Tào Tháo đưa ra. Nói gì thì nói cũng phải cho mình với Nhuyễn muội từ lưu lại đường lui, nhờ đâu Công Tôn gia thật sự thua Viên Thiệu, dù sao cũng nên tính trước bước an toàn. Từ khi mình tới cái thế giới này, trở thành thủ hạ của nhuyễn muội, năng đối xử với mình cực kỳ tốt, như thế mình phải có trách nhiệm bảo vệ nhuyễn muội từ an toàn.

Hắn hướng Tào Tháo ôm quyền, nghiêm túc nói: "Cảm ơn ý tốt của Tào tướng quân. Nếu như... ta chỉ nói là nếu như... Công Tôn gia chúng ta thật bị Viên Thiệu bức đến cùng đường, ta nhất định khuyên can chủ công tới đầu nhập dưới trướng Tào tướng quân."

Tào Tháo nghe thế, mặt tươi như hoa. Nàng là người yêu tài, võ tướng kỹ của Tôn Vũ tuy rằng cũng chưa tính là lợi hại, nhưng rất lạ lùng, đáng giá để thu vào. Về phần “Bạch mã” của Công Tôn Toàn, đây cũng là ngựa binh kỹ rất tốt, không dùng thì phí. Nàng uốn bộ ngực đầy đặn lên, cười quyến rũ nói: "Vậy ta đón chờ tin tốt của các vị."

Nói xong Tào Tháo xoay người về doanh, mang binh rút lui.

Mười tám lộ chư hầu chỉ trong nháy mắt đã lui hết. Tất cả đều trở lại trong doanh trướng của mình, vội vã lệnh cho đám binh lính bôn rùn tay chân kia mau chóng rút quân.

Tôn Vũ và Công Tôn Toàn cũng vội vàng trở về doanh trại. Lúc này Trương Bạch Kỳ và Triệu Vân đang sợ hãi chờ hai người bọn hắn. Vừa thấy được Tôn Vũ, Triệu Vân tựa như mèo con nhảy vào trong ngực Tôn Vũ, khóc ròng nói: "Thật là sợ quá đi! Mới vừa rồi không biết có chuyện gì xảy ra, tự nhiên hộ vệ binh lính bên cạnh đều ngã hết xuống đất không đứng dậy được, cả người mềm nhũn hết ra. Ta còn tưởng rằng bọn họ đói quá không chịu nổi! Do hồi đó ta đói bụng cũng là như vậy mà. Ta cho bọn họ húp cháo mà bọn họ không chịu uống."

Ặc, ta chịu người rồi đó. Mấy người kia bị thế có liên quan gì đến đói bụng đâu trời? Đó là do "Khuyên đảo chúng sanh" của Điều Thuyền gây nên. Tôn Vũ dờ khóc dờ cười xoa xoa đầu Triệu Vân nói: "Không sao đâu, bọn họ không đói bụng đâu, chỉ là bị bệnh thôi."

Binh sĩ Công Tôn quân cũng đã khôi phục lại được một chút sức lực, bước đi hay cưỡi ngựa là không thành vấn đề, chỉ có vung đao hất kiếm là không nổi thôi. Công Tôn Toàn ra lệnh một tiếng, chư quân cũng đều hành động, thu dọn đồ đạc, chuẩn bị rút về Bắc Bình.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 87: Truy Binh Tới

Công Tôn quân thu dọn hành trang, chuẩn bị rút về Bắc Bình.

Tôn Vũ và Công Tôn Toàn đã sớm bàn bạc, Công Tôn Toàn dẫn quân trở lại Bắc Bình, Tôn Vũ thì theo quân của Khổng Dung đi Bắc Hải tìm kiếm Hoa Đà, lo chữa trị bệnh nan y của hắn. Công Tôn Toàn dặn dò kỹ lưỡng Tôn Vũ một hồi, nào là chú ý ăn ngon, nào là ngủ đủ giấc, trên đường an toàn

là trên hết, lo sớm trở lại Bắc Bình, vân vân và vân vân.

Tôn Vũ vui vẻ cười hi hi nghe nàng dặn dò. Phụ nữ là thế, có đôi khi họ rất phiền, nhưng nhiều lúc sự quan tâm tỉ mỉ của họ lại khiến người ta ảm áp yêu thương.

"Bá Khuê, sau khi về Bắc Bình ngày đêm luyện binh, cẩn thận đề phòng Viên Thiệu, không nên chủ động đi trêu chọc bà ta.". Tôn Vũ cũng dặn dò nàng nói: "Công Tôn gia chúng ta bây giờ chưa phải là đối thủ của Viên Thiệu. Làm tốt công tác chuẩn bị phòng ngự, chờ ta trị lành bệnh trở lại, chúng ta sẽ thương lượng kế tiếp nên làm thế nào."

Công Tôn Toàn gật gật đầu.

Tôn Vũ mang theo Triệu Vân và Trương Bạch Kỳ rời khỏi doanh trại Công Tôn quân, điều khiển một chiếc xe ngựa đi về hướng quân đội của Khổng Dung. Công Tôn Toàn ở xa xa đưa mắt nhìn theo hân, hết sức lưu luyến không muốn rời xa. Thật ra thì Tôn Vũ cũng thật lòng không nỡ rời xa nhuyển muội tử, nhưng có điều chữa bệnh quan trọng hơn. Nhuyển muội tử lại không thể vứt bỏ quân đội của nàng không quản đến, đành phải tạm thời tách ra.

Chẳng qua Bắc Hải cách Bắc Bình cũng không xa, tìm được Hoa Đà trị lành bệnh rồi, muốn chạy về Bắc Bình chỉ cần một tháng mà thôi.

Rất nhanh quân doanh Công Tôn quân đã khuất khỏi tầm mắt, Tôn Vũ không nhìn thấy bóng dáng của nhuyển muội tử nữa. Tôn Vũ chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng hư vô.

Công Tôn Toàn an bài cho Tôn Vũ ba mươi tên bạch mã nghĩa quân sung làm hộ vệ đi theo. Nhưng một chiều "Khuyên đảo chúng sanh" của Điều Thuyền làm đám hộ vệ này còn đang mềm nhũn người, cũng chỉ có thể cỡi ngựa đi theo sau xe ngựa.

Đội trưởng đội hộ vệ tên là Yến Vân, là một nam tử vóc người lực lưỡng, mặt mũi kiên nghị. Y là một thiên phu trưởng được chọn ra từ bạch mã nghĩa quân. Lúc này toàn thân y mềm nhũn đi sát bên xe ngựa của Tôn Vũ, có vẻ buồn bực nói: "Tôn tướng quân, vốn là thuộc hạ nên giúp ngài đánh xe. Nhưng mà... cả người thuộc hạ bây giờ không có sức lực gì hết, yếu đến rơi ngựa còn vùng không nổi..."

Tôn Vũ vừa đánh ngựa vừa cười nói: "Người cứ nghỉ ngơi trước đi. Cũng không biết chiều này của Điều Thuyền kéo dài bao lâu đây. Ta nghĩ nhiều lắm cũng chỉ một ngày mà thôi, hôm sau người lại là một hảo hán như rồng như hổ rồi."

Yến Vân cười khổ đáp: "Tôn tướng quân nói giỡn rồi, hảo hán cái gì chứ? Đàn ông chúng ta đều không thể dùng võ tướng kỹ, không gánh nổi từ hảo hán rồi, đều là mạng lính quèn mà thôi. Ếc... Ta là nói không bao gồm Tôn tướng quân ở bên trong đâu."

Tôn Vũ cười khổ một tiếng, cũng không tiếp lời.

Yến Vân lại nói: "Tôn tướng quân, thuộc hạ cảm thấy đám phụ nữ vẫn không đủ hung ác. Nếu thuộc hạ là Đồng Trác, thừa cơ hội toàn quân binh lính liên minh quân đều mất hết sức lực, các đại tướng đều bị Lữ Bố đánh trọng thương thì sẽ phái ra một đám kì binh, nhất định tiêu diệt được toàn bộ liên minh quân."

Tôn Vũ lắc đầu, cười nói: "Nhà người cũng thật ác độc... Lữ Bố với Điều Thuyền cũng không đã thương người, có lẽ Đồng Trác cũng là một người tốt." Hân vừa dứt lời liền kêu lên ôi chao, trong lòng cảm thấy không yên bụng.

Tôn Vũ quay đầu lại nhìn, Công Tôn quân đang từ từ rút lui. Bởi vì đám lính cũng đều bủn rủn tay chân rút lui thật sự không nhanh. Tôn Vũ càng thêm lo lắng, nếu như lúc này truy binh đến, với tính tình của nhuyển muội tử thì nàng nhất định không chịu vứt bỏ binh lính một mình chạy trốn. Lần trước đại quân Ô Hoàn truy kích Công Tôn quân, nhuyển muội tử thà rằng tự mình làm con mồi để cho quân lính chạy trốn, làm người thiện lương đến mức nào... Nếu như lúc này truy binh của Đồng Trác đến, nhuyển muội tử nhất định sẽ chết.

Tôn Vũ thở dài, thấp giọng nói: "NM01, bay lên trên không trung quan sát hướng Hồ Lao quan. Nếu có dấu hiệu của kẻ địch, lập tức báo cáo cho ta."

Thật đúng là sợ thứ gì thứ đó liền tới.

NM01 mới vừa bay lên không bao lâu đã bay trở lại báo cáo: "Chủ nhân, cửa chính Hồ Lao quan mở ra rồi. Một đội quân ước chừng hai vạn kỵ binh xuất quan, đang hướng quân ta đánh tới. Trước mắt cách quân ta còn có năm dặm đường!"

Thời ơi, Tôn Vũ kinh hãi. Mình còn nói Đồng Trác là người tốt, tốt cái rắm ấy mà tốt. Bây giờ phải làm sao đây?

Hai vạn người... Chắc chắn còn có đại tướng dẫn quân. Liên minh quân xem chừng đã không còn tướng nào xuất trận được, binh lính cũng không nổi. Hai vạn binh mã chỉ cần giết tới đây, quân liên minh sẽ máu chảy thành sông. Công Tôn quân cũng chắc chắn chạy không thoát. Nhuyển muội tử cũng có thể có vì bảo vệ bạch mã nghĩa quân mà bị giết chết.

Tôn Vũ cảm giác trái tim mình đang đập tình tình! Làm sao bây giờ? Hiện tại sử dụng "Kỵ tướng" chạy trốn chết? Quay trở lại gặp nhuyển muội tử, khuyên nàng không cần lo thù hạ binh lính, kéo nàng lùi gấp?

Nhưng là với tính tình của nàng sẽ tuyệt đối không chịu bỏ rơi chẳng nói đến binh lính, nên làm gì bây giờ? Hay là đánh ngã nàng, mang nàng chạy trốn? Tôn Vũ cắn chặt răng nghĩ thầm, kế hiện nay có lẽ cũng chỉ có thể làm như vậy.

Hân đang định giật cương chuyển hướng ngựa, cánh tay vung lên đột nhiên đụng phải một món đồ trong ngực. Đó là một quyển sách. Đúng! Là một quyển sách cuộn lại trong ngực, phía trên viết đầy những ký tự cổ xưa thần bí — "Thái bình yêu thuật".

Tôn Vũ hai mắt sáng ngời, chỉ bảo “Thái bình yêu thuật”. Đứng rồi, còn có nó! Biện pháp này nói không chừng có thể cứu được Công Tôn quân thoát nạn.

Hắn dẫn dò Trương Yến: "Ngươi cùng những hộ vệ khác bảo vệ Triệu Vân trở về cạnh chủ công, nói cho chủ công mau chóng rút về Bắc Bình. Binh lính hiện tại không còn sức lực nữa rồi, bảo tất cả bọn họ ném hết vũ khí, mũ giáp đi, tranh thủ thời gian mau chóng chạy lẹ đi cho ta. Ta không cần các ngươi bảo vệ."

Yến Vân kỳ quái, vội vàng nói: "Tôn tướng quân, sao có thể như vậy được. Chủ công muốn chúng ta hộ vệ ngài, ngài sao lại đuổi chúng ta trở về."

Tôn Vũ nhếch miệng nói: "Chủ công cũng phải nghe ta. Ngươi có nghe hay không?"

"Ặc..." Yến Vân đỏ mặt, lời này cũng nói ra được... Mặc dù chủ công nghe lời ngài nói chúng ta cũng biết đấy, nhưng mà ngài cũng không cần nói trắng ra như vậy chứ. Hắn chẳng thể làm gì nữa trừ việc ngoan ngoãn vâng lời, mang theo ba mươi tên hộ vệ quay đầu trở về.

Tiểu Triệu Vân từ trong xe ngựa nhảy ra, hét lớn: "Tầm Chân tiên sinh, ta muốn đi theo tiên sinh!"

"Chớ có theo ta, nguy hiểm lắm, sẽ chết đấy!" Tôn Vũ hù dọa nàng.

"Hả? Chết á?" Triệu Vân giật mình, nhưng nàng suy nghĩ một chút lại nói: "Nếu như Tầm Chân tiên sinh chết rồi, ta cũng sẽ chết đói mất thôi, cho nên ta phải đi theo Tầm Chân tiên sinh mới được."

"Ngao nào! Nghe lời ta, về trong quân đi!" Tôn Vũ lại hung ác ra lệnh: "Nếu không ta sẽ ném ngươi đi, để cho ngươi chết đói giờ."

Triệu Vân mếu máo nói: "Tiên sinh nói giỡn thôi. Người sẽ không bỏ mặc ta đâu. Ta mặc kệ, ta muốn đi theo người cơ."

Tôn Vũ bực cả mình, dùng dây trói gô tiểu Triệu Vân lại như bánh tét rồi ném lên trên lưng ngựa Yến Vân, nói với y: "Mang nàng trở về. Ngươi nói cho chủ công, ta tìm được Hoa Đà rồi sẽ trở về Bắc Bình đi tìm nàng và Triệu Vân. Xin nhờ nàng giúp ta đem Triệu Vân nuôi cho trắng trẻo mập mạp."

Yến Vân gật đầu! Mang theo Triệu Vân đi.

Tôn Vũ nhảy lên bạch mã bên xe ngựa, đưa tay ra kéo Trương Bạch Kỳ lên lưng ngựa.

Trương Bạch Kỳ bắt đầu cảm thấy không được bình thường. Nàng bị Tôn Vũ kéo đến ngồi trước người hắn, cả người lọt vào trong ngực Tôn Vũ. Mặt nàng đỏ bừng bừng, nhưng nàng nghe nói Tôn Vũ mới nói lời vừa rồi của cô chút không khác lạ nên không nhận được thấp giọng hỏi: "Tôn tướng quân... Ngài muốn mang ta đi nơi nào?"

Tôn Vũ sờ tay vào ngực, vuốt “Thái bình yêu thuật”, thở dài với Trương Bạch Kỳ: "Trương cô nương... Hai người chúng ta đi chặn lại truy binh... Thật xin lỗi cô, chúng ta có thể sẽ chết. Nhưng trừ cô ra ta không nghĩ tới còn có ai có thể chống đỡ được hai vạn truy binh lúc này."

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 88: Đồng Trác soán Quốc

"Ta?" Khuôn xinh đẹp của Trương Bạch Kỳ đẩy về kính ngạc, miệng há thành hình chữ O: "Ta có thể đánh lui hai vạn quân địch sao? Làm sao ta không biết vậy?"

"Cô không cần biết! Đi theo ta là được rồi." Tôn Vũ không muốn để cho nàng biết nàng có thể biến thân thành Trương Giác.

Bởi vì nguyên do Trương Bạch Kỳ biến thân, cha mẹ người thân của nàng toàn bộ chết trong loạn quân, cũng không biết là quân Hán giết hay là quân Hoàng Cân giết. Nếu như nàng biết được sự thật, có thể sẽ cho rằng chính nàng đã hại chết người thân của, sẽ mắc chứng tâm thần cũng không biết chừng!?

Lặng lẽ phát động "Kỵ tướng", Tôn Vũ vỗ con ngựa trắng chạy thẳng hướng Tây.

Gió ù ù thổi qua bên tai. Trương Bạch Kỳ căng thẳng co rúm người lại, còn Tôn Vũ không ngừng an ủi nàng trên đường. Ba dặm đường chỉ chốc lát đã qua, chỉ thấy phía trước quả thực xuất hiện một đội quân khoảng hai vạn kỵ binh, có điều kỳ lạ là đội quân này là không tiến tới mà đang đứng nguyên tại chỗ.

Đại tướng lĩnh quân là các ái tướng của Đồng Trác: Lý Giác, Quách Tỹ, cùng với Trương Tế, Phàn Trì. Đội quân này vốn đang băng băng thẳng tới hướng liên quân phản Đồng Trác, nhưng đang đi giữa chừng thì đột nhiên bị Lữ Bố và Điều Thuyền ngăn lại.

Lúc Tôn Vũ chạy tới, Lý Giác, Quách Tỹ đang cùng Lữ Bố, Điều Thuyền nói chuyện. Tôn Vũ bởi vì có NM01 nên còn cách một dặm đã biết tình huống này. Tôn Vũ từ xa đã trốn vào trong rừng cây ven đường, không để bị quân Đồng Trác phát hiện. Hắn lợi dụng chức năng thu âm của NM01 nghe lén phía trước nói chuyện.

Chỉ nghe Lý Giác lớn tiếng nói: "Lữ Bố tướng quân, Điều Thuyền tiểu thư, vì sao hai vị cản ta?"

Điều Thuyền ngồi trong kiệu nói vọng ra: "Trở về đi thôi, quân ta đã thắng. Quân liên minh cũng đang triệt binh, lúc này lại đuổi theo chỉ tăng thêm giết chóc mà thôi."

Lý Giác nói: "Điều Thuyền tiểu thư, không phải là mặt tướng muốn đuổi theo giết đâu. Đây là Đồng tướng quân. . . Ấc, không đúng, đây là Ma nữ hoàng để bệ hạ phát lệnh."

"Là nghĩa mẫu ta ra lệnh sao?" Thanh âm của Điều Thuyền ngừng lại, thật lâu không nói gì. Qua hồi lâu, nàng mới thở dài một tiếng nói: "Ta phải đi khuyên can nghĩa mẫu. Người làm đế vương phải có tấm lòng bao dung thiên hạ, sao có thể giết người lung tung được."

"Lý Giác, Quách Tỹ hai vị đại nhân, ta hi vọng các vị án binh bất động, chờ tin tức của ta. Nếu là có người nghĩ làm loạn. . ." Nàng quay đầu hướng về phía Lữ Bố nói: "Bu Bu, ai dám tiến tới, muội cứ thỏa mái đánh một trận cho tỹ."

Lữ Bố dạ một tiếng, vỗ nhẹ ngựa Xích Thố, canh giữ ngay giữa đường lớn. Ngựa đỏ, mũi đen, giáp đen, lại thêm Phương thiên họa kích, Lữ Bố trấn ngay giữa đường, hai vạn kỵ binh quân Đồng Trác ngay cả thở mạnh cũng không dám. Ai mà không biết Lữ Bố tướng quân thích an tĩnh, nếu dám ồn ào làm loạn mà nàng nghe được thì hậu quả rất sẽ nghiêm trọng.

Tôn Vũ đứng xa xa nhìn thấy cảnh này, trong lòng đối với Lữ Bố cùng Điều Thuyền càng thêm thiện cảm. Hai cô nàng này xem ra chả giống kẻ giúp ác làm xấu. Hai người các nàng đơn độc chạy tới đánh bại quân liên minh cũng là vì để cho đôi bên không phát sinh đại chiến, giảm bớt thương vong hai quân mà thôi. Đúng là người tốt! Nếu như hai người bọn họ đã chặn lại truy binh thì ta cũng không cần thả ra Trương Giác để cản truy binh làm gì nữa, như thế là tốt nhất.

Song Tôn Vũ tính toán rất nhanh thành tính huyệt rồi!

Chỉ thấy từ Hồ Lao quan có một đội kỵ binh phóng tới. Dẫn quân là một ngự tỹ khoảng hai mươi tuổi, thân hình cao đẹp, ngực trần công mông phòng thủ, đầy đặn quyến rũ. Cô nàng này mặc một bộ giáp mềm, bao phủ phía ngoài áo giáp là long bào vàng óng. Có điều thú vị là bộ long bào này không hề giống trong truyền thống trang trọng nghiêm túc, mà là chế tác hết sức hoa mỹ. Hở ngực lộ lưng, có vẻ rất model.

Một bộ long bào dành cho nữ! Nếu là bên trong chiếc long bào này không có giáp mềm thì... ôi cha chà... chắc chắn là có thể thấy bộ ngực đầy đặn, còn có thể thấy được bờ vai trắng bóng nữa rồi. . . Mặc long bào cũng đừng chơi trội như vậy chứ? Tôn Vũ lau nước miếng. Hắn đã trầm phần trăm xác định được thân phận của cô nàng này.

Nàng chắc chắn chính là Đồng Trác, tự xưng Ma nữ hoàng đế!

Đồng Trác cười một con ngựa Tây Lương đi tới trước đại quân. Nàng ngẩng khuôn mặt cao ngạo lên, hừ lạnh nói: "Ta đã đoán được mà. Hai đứa con gái nuôi không nghe lời này, lại ở chỗ này ngăn cản nhân mã của ta. Hừ hừ, ngày thơ ờng nghịch, bày đặt làm người tốt? Thế thì làm sao có thể xưng hùng thời loạn thế được chứ!"

Thấy Đồng Trác tới, Điều Thuyền vội ra khỏi cỗ kiệu. Ánh nắng chiếu lên khuôn mặt xinh đẹp của nàng khiến cho binh sĩ Đồng Trác quân trong lòng nổi sóng, tựa như ném một viên đá vào hồ nước tĩnh lặng, gợn lên từng vòng sóng nước. Ngay cả quân mình cũng không chịu nổi vẻ xinh đẹp của Điều Thuyền!

Điều Thuyền hướng Đồng Trác nói: "Nghĩa mẫu đại nhân, ta và Bu Bu đoạt trước một bước chỉ vì cố hết sức mình giải quyết trận chiến này mà không cần phải chết người, ngài cần gì lại phải lệnh kỵ binh đuổi giết chứ. Bây giờ đây quân liên minh đã không có ý chí chiến đấu, đội kỵ binh này đi qua, sẽ giết chết bao nhiêu người đây? Chỉ cần bọn họ thần phục, chẳng nhẽ không được sao?"

Đồng Trác lắc đầu cười khò nói: "Ài, kẻ trướng 'Soán quốc' của ta tại sao trước sau gì theo thời gian trôi qua cũng sẽ khôi phục thần trí chứ? Thật phiền phức quá đi mất. . . Hại ta không thể để hai người cách ta quá xa, rồi còn phải thỉnh thoảng bỏ khuyết thêm một lần nữa chứ! Mệt!"

Tiếng cười của nàng đột nhiên chuyển sang lạnh lẽo: "Ta đây lại khắc sâu cho các ngươi thêm một chút ấn tượng, ta là hoàng đế! Các ngươi phải nghe ta." Trên người Đồng Trác chợt lóe lam quang, hai chữ to nhảy lên trên đỉnh đầu - Soán quốc. Lam quang này trong nháy mắt bao trùm mọi người ở xung quanh.

Lam quang bắn tới, Tôn Vũ không biết đây là cái thứ gì, nhưng vẫn vô thức che Trương Bạch Kỵ ở sau lưng. Lam quang này không chiếu trúng Trương Bạch Kỵ, nhưng rọi khắp người Tôn Vũ.

"Ngô Hoàng vạn tuế! Vạn tuế! Vạn vạn tuế!" Trừ Tôn Vũ ra, chỉ cần bị lam quang rọi trúng, bao gồm Lý Giác, Quách Tỹ, hai vạn thiết kỵ Tây Lương, cùng cả Lữ Bố và Điều Thuyền, đều đồng loạt quỳ sát trên mặt đất!

Đồng Trác lớn tiếng nói: "Lữ Bố, Điều Thuyền, bây giờ hai người lập tức theo ta trở về Lạc Dương, đứng ở bên ngoài làm mấy chuyện mắt mặt nữa."

Hai mắt của Điều Thuyền và Lữ Bố đều mê mang, dường muốn kháng cự nhưng rồi chống không lại đối sự kính sợ hoàng quyền và lòng trung thành. Hai người cúi đầu nói: "Tuân lệnh!"

Đồng Trác cười lạnh, giắt ngựa quay trở lại Hồ Lao quan, trước khi đi phân phó với Lý Giác, Quách Tỹ: "Mau đuổi tới doanh trại quân liên minh, giết được bao nhiêu thì giết cho ta, hừ! Tốt nhất là giết sạch cả đi. Để xem ai còn dám nhảy ra nói một chữ không với Đồng Trác ta!"

Lý Giác, Quách Tỹ không dám có chút hó hé, chỉ vâng dạ: "Vâng!"

Đồng Trác đánh ngựa đi. Lữ Bố và Điều Thuyền giống như gặp ma, thần thò đuổi theo phía sau Đồng Trác vào trong Hồ Lao quan. Tôn Vũ núp trong rừng nhìn thấy cảnh này chỉ có thể há hốc mồm.

Chiều này của Đồng Trác thật đúng là thần kỳ! Chỉ cần người nào trong lòng có một chút lòng trung nghĩa, hoặc là đối với hoàng quyền kính sợ, thì hoàn toàn không cách nào đối kháng lại Đồng Trác được. Dù cho người có bao nhiêu binh lính, dù cho quân liên minh có đánh bại được Lữ Bố và Điều Thuyền, ở trước mặt Đồng Trác cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của nàng ta.

Đồng Trác chỉ cần dùng "Soán quốc" hướng về phía mười tám lộ chư hầu thì đám người này còn không ngoan ngoãn theo đuôi nàng hay sao chứ?!

Áy, chờ chút, cô nàng Tào Tháo trong lòng có trung thành đối với hoàng quyền sao? Có kính sợ sao? Không? Có? Có hay là không đây? Tôn Vũ trong lòng thầm nghĩ: Thế giới kia của mình, Tào Tháo nổi danh là người thay mặt thiên tử ra lệnh cho chư hầu, theo lý thuyết, đối với hoàng quyền chắc hẳn không có lòng trung thành hay kính sợ gì cả? Nhưng lòng người rất phức tạp, khi nàng có quyền thế có thể đối với hoàng đế kêu hét sai khiến, nhưng khi nàng không quyền không thế, trong lòng sao có thể không kính sợ hoàng quyền đây?

Những người sống ở thời đại hần đều không có ngoại lệ, đều đối với hoàng quyền mang theo sự kính sợ. Nói một cách khác, không có ai có thể cùng Đồng Trác đối kháng. . .

Trừ. . . Ta!

Tôn Vũ nghĩ tới đây, trong lòng không khỏi cả kinh. Mới vừa rồi lam quang chiếu đến mình nhưng mình lại không có mảy may phản ứng. Trong lòng không có một chút ý nghĩ nào quỳ bái Đồng Trác!

Tại sao?

Không lẽ là bởi vì. . . mình đối với hoàng quyền không có trung thành, cũng không có kính sợ. Mình là kẻ đến từ một thế giới khác, hơn nữa không phải là xã hội phong kiến, đối với hoàng quyền chẳng những không có kính sợ và trung thành, ngược lại có ý phê phán. Nói không chừng trên thế giới này. . . Người duy nhất có thể đánh bại Đồng Trác chính là mình rồi!

Tôn Vũ kích động đến đến toàn thân run rẩy. . . Mình. . . Mình có năng lực độc nhất vô nhị ở trên thế giới này, đó chính là đánh bại Đồng Trác?

Mình đi đánh bại Đồng Trác? Phù! Tôn Vũ bị ý nghĩ của mình làm choáng váng. Đánh đổ nàng, cướp lấy hoàng quyền, ta tới làm hoàng đế? Trong lòng Tôn Vũ liên tục nhảy ra ý nghĩ mà chính hắn cũng cảm thấy sợ hãi.

Chớ ngu như thế, ta ngay cả tướng lĩnh dưới trướng Đồng Trác cũng đánh không lại, đã vội nghĩ viễn vông rồi. Đầu phải chỉ cần đánh thắng một mình Đồng Trác là có thể đánh thắng được Đồng Trác quân đâu! Loại ý tưởng ngốc nghếch này chỉ nên tưởng tượng mà thôi, vấn đề hiện tại là tìm cách ngăn cản truy binh.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 89: Đóng Cửa! Thả Trương Giác!

Lúc này Đồng Trác đã mang theo Lữ Bố và Điều Thuyền đi xa. Hai nghĩa nữ có vấn đề này của nàng mặc dù là nhân tài vô địch thiên hạ, nhưng luôn phải tự nàng ra mặt mới có thể giải quyết, cũng đủ để nàng nhức đầu.

"Soán quốc" mặc dù có uy lực vô cùng, nhưng "Khuyên đảo chứng sinh" của Điều Thuyền cũng là võ tướng kỹ khổng chế tâm linh, vì vậy nàng có sức đề kháng về tinh thần rất mạnh mẽ. Đồng Trác muốn khống chế hoàn toàn Điều Thuyền và Lữ Bố thì nhất định phải lúc nào cũng dắt theo hai người bên cạnh, không thể thả ra quá lâu. Đây cũng là có một nhược điểm của việc không có thủ hạ đủ mạnh mẽ.

Thấy Đồng Trác biến mất phía cuối con đường, Lý Giác, Quách Tỹ lấy lại tinh thần, lớn tiếng hạ lệnh: "Toàn quân nhỏ trại. Hiện tại không có ai tới cản đường rồi, đuổi theo quân liên minh, giết bọn chúng không còn manh giáp cho ta."

"Ai nói không còn người cản đường nữa?" Tôn Vũ thúc ngựa từ trong rừng cây xông ra, hai người một ngựa chắn ở giữa đường. Hấn lạnh lùng nói: "Muốn đi tru diệt binh sĩ liên minh quân phải qua cửa ải này của ta đã."

Lý Giác, Quách Tỹ có chút sững sờ, đây là chuyện gì vậy? Một nam một nữ, hai người một ngựa lại chạy tới ngăn chặn hai vạn đại quân của mình.

Quách Tỹ là một người phụ nữ trung niên, bộ dạng vô cùng bình thường. Bà ta nhìn kỹ lại, nhận ra Tôn Vũ, cho nên cười lạnh nói: "Hóa ra là Công Tôn gia Tôn Vũ Tôn Tâm Chân, người chẳng qua chỉ là một võ tướng hồng sắc mà thôi. . . Á, tính cả 'Phụ tá' coi như là võ tướng lam sắc đi, chỉ bấy nhiêu thực lực cũng dám tới chặn lại hai vạn đại quân của ta sao? Cho dù thêm cả 'Chiến thần' và 'Đấu Thần' cũng không có thực lực ngăn chặn thiết kỵ Tây Lương của ta được."

Tuy nói như thế nhưng địch nhân dám hai người một ngựa tới đây chặn đường, biết đâu chừng thật có bản lĩnh gì thì sao?. Có thể trong rừng cây bên cạnh còn có phục binh không chừng. Quách Tỹ không dám sơ ý, trên người tỏa ra lam quang, hai chữ "Tây Lương" trong nháy mắt nhảy lên, ánh sáng màu lam của ngự binh kỹ bao trùm toàn quân, quân uy tức khắc dâng lên.

Lý Giác cũng là một bác gái trung niên. Bà ta nghiêng đầu nhìn Tôn Vũ, cười hừ hừ nói: "Thì ra người chính là tên đàn ông gần đây chur quân đang đồn đãi có võ tướng kỹ đầy sao. Cô bé người ôm trong ngực này có lai lịch gì? Định dùng kỹ năng 'Phụ tá' giúp đỡ nàng đối phó hai vạn đại quân chúng ta hay sao?"

Lý Giác giọng thiết mầu lên, trên người cũng tỏa ra lam, hai chữ lớn "Phi hùng" nhảy ra. Thì ra là Lý Giác suất lĩnh lấy ba ngàn tinh binh, được xưng "Phi hùng quân", là đội quân tinh nhuệ của Đồng Trác, toàn bộ đều là tinh anh và kỹ nhân đệ sĩ trong quân Tây Lương tạo thành. Phi hùng quân được trang bị hết sức hoàn mỹ, trình độ còn hơn thiết kỵ Tây Lương một bậc, sức chiến đấu vô cùng mạnh mẽ. Đội quân tinh nhuệ này luôn luôn do Lý Giác suất lĩnh.

Thiết kỵ Tây Lương cộng thêm Phi hùng quân, đây đều là siêu cấp tinh nhuệ trong tinh nhuệ. Cho dù Quan Vũ, Trương Phi ở chỗ này cũng chả có chút lợi thế gì. Hơn nữa trong quân của hai người họ còn mang theo các tướng Trương Tế, Phàn Trù, muốn giẫm đạp loại tôm tép như Tôn Vũ thật sự không cần tốn nhiều sức.

Tôn Vũ có chút khấn trương, lòng bàn tay đầm mồ hôi. Trương Bạch Kỵ ngồi ở trước người hấn lại chưa từng gặp qua cục diện thiên quân vạn mã như thế này, toàn thân nàng run rẩy sợ hãi.

Lý Giác, Quách Tỹ biết Tôn Vũ cũng không lợi hại, vốn cho là Tôn Vũ dựa vào Trương Bạch Kỵ, nhưng lúc này lại thấy Trương Bạch Kỵ sợ phát run lên. Bộ dạng nàng hoàn toàn là cô bé nhà bên mà thôi, nhìn sao cũng chả giống nhân vật lợi hại gì. Điều này khiến cho hai người cảm thấy mơ hồ.

Lúc này Tôn Vũ lấy "Thái bình yếu thuật" trong ngực ra nhét vào trong tay Trương Bạch Kỵ.

Xoạt!

Mái tóc dài đen nhánh trong nháy mắt biến thành màu bạc. Đạo bào hoàng hạnh bỗng xuất hiện trên người Trương Bạch Kỵ. Trên trán nàng hiện lên hình Thái cực bát quái đồ. Khuôn mặt Trương Bạch Kỵ không còn giống cô bé nhà bên nữa mà trở nên tiên phong đạo cốt, giống như tiên cô từ thiên giới hạ phàm, nghiêm nghị không thể xâm phạm.

Hai mắt Trương Bạch Kỵ mở ra, đã biến thành thần tiên tỷ tỷ: "Tỉ tỉ vì sao cũng không bằng một vàng thái dương sáng ngời, lời nói và việc làm của nhiều người không bằng một bậc hiền lương của quốc gia. Ta là đại hiền lương sư, phạm nhân dưới kia, còn không lui đi?"

Lý Giác, Quách Tỹ sợ hết hồn. Hai vạn thiết kỵ Tây Lương đều hít một hơi khí lạnh. Không ít người đã nhận ra đây là "Thiên công tướng quân" Trương Giác. Nhưng tại sao? Tại sao "Thiên công tướng quân" Trương Giác lại dùng phương thức như thế xuất hiện ở nơi này?

Tôn Vũ đã sớm trừ tính rồi. Muốn đối kháng hai vạn đại quân quân địch dựa vào ai cũng không được. Chỉ có một biện pháp, chính là triệu hồi ra Trương Giác, cũng chỉ có "Đại hiền lương sư" của nàng mới có thể lấy sức mạnh một người đánh lui hơn vạn quân địch. Lúc này cũng bất chấp bại lộ bí mật Trương Giác trong tay mình nữa rồi. Vì để cho nhuyển muội tử bình an rút lui thì phải trả bất cứ giá nào cũng được.

Trương Giác vừa tỉnh lại liền phát hiện mình cưỡi ở trên một con ngựa, sau lưng có người đàn ông đang ôm mình. Ở? Tên đàn ông này không phải kẻ bắt mình sao? Chuyện đầu tiên nàng nghĩ đến chính là công kích Tôn Vũ, môi anh đào khẽ mở, đang muốn hô "Tật".

Tôn Vũ vội vàng nói: "Đừng giật sét ta, là ta thả cô ra đây. Cô xem tình huống bây giờ đi!"

Trương Giác đảo mắt nhìn qua. Hai vạn thiết kỵ trên người lóe ra lam quang đứng ở trước mặt, tùy lúc chuẩn bị xung phong xông tới. Thương mâu rậm rịt đăng đăng sát khí như ghim vào mắt.

"Chuyện gì xảy ra thế này?" Trương Giác lạnh lùng hỏi.

"E hèm!" Tôn Vũ quyết định nói dối chuyện này. Hấn mặt dày mảy dạn nói với Trương Giác: "Ta cho tới bây giờ không nghĩ tới muốn giết cô, chỉ muốn để cho kí chủ của cô sống những ngày tốt đẹp. Không ngờ triều đình nhất định phải diệt trừ cô mới vui vẻ được. Ta mang theo cô cùng kí chủ tới nơi này lại bị triều đình phái tới hai vạn kỵ binh đuổi kịp. Ta đánh không lại họ, hết cách, chỉ đành phải mời cô ra nghênh địch mà thôi. Vừa tránh cho kí chủ của cô bị họ giết rồi lại đem cô thiêu hủy."

Trương Giác nhìn Lý Giác, Quách Tỹ, lại nhìn hai vạn thiết kỵ, đúng là đáng về quan binh, hơi chút tin tưởng Tôn Vũ. Nàng cười lạnh nói: "Ta không tin người có lòng tốt mang ta bỏ chạy, quả nửa là người muốn trốn một mình. Hừ! Ta giết người, rồi sẽ giết sạch bọn họ."

Tôn Vũ há miệng nói: "Cô không thể giết ta, có biết không? Ta có võ tướng kỹ 'Kỵ tướng', có thể phóng ngựa chạy rất nhanh. Nhưng mà cô giống như không hề rành cỡi ngựa, hai vạn quân địch này không dễ dàng đối phó, cô chưa chắc đánh thắng được bọn họ, đến lúc đó còn phải dựa vào ta đánh ngựa bỏ chạy nữa đó."

Trương Giác hướng về phía quân Lý Giác, Quách Tỹ cẩn thận đánh giá. Những thiết kỵ Tây Lương và Phi hùng quân đều lấp lánh lam quang, nhìn qua đúng là khó đối phó. Trong quân còn có mấy tên đại tướng, xem ra cũng có võ tướng kỹ. Nàng suy nghĩ cẩn thận, thật đúng là không dám giết Tôn Vũ nữa. Nếu Tôn Vũ chết rồi, nàng lại không giỏi cỡi ngựa, biết đâu không thoát thân được thì xong đời rồi.

Trương Giác nhíu mày, lạnh nhạt nói: "Bây giờ ta tạm thời không giết người, người cô mà điều khiển ngựa! Chúng ta mau chạy đi."

Chạy, bắt giẫm đi. Ta tới đây là để ngăn cản truy binh, tranh thủ thời gian cho nhuyển mọi từ rút quân. Tôn Vũ trầm nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng lại nói: "Cô ngồi cho vững, bây giờ chúng ta bỏ chạy."

Trên người lóe lên hồng quang, "Kỵ tướng" phát động, nhưng hấn cũng không có giật ngựa bỏ chạy mà lại hướng ngược về phía quân Lý Giác, Quách Tỹ.

"Người muốn làm gì?" Trương Giác giận dữ.

"Tìm đường sống trong chỗ chết, cách chạy trốn tốt nhất chính là vọt tới trong trận địch quân tìm đường." Tôn Vũ thuận miệng nói bậy.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 90: Xông Trận (1)

Thấy hai người xông tới, Lý Giác, Quách Tỹ giật mình. Hai người cùng vung tay lên, hai vạn đại quân được lệnh ào ào phòng về phía Tôn Vũ và Trương Giác.

"Thật không hiểu được chuyện gì đang xảy ra." Trương Giác vừa mới tỉnh lại thì lại bị lôi vào trận chiến này, ù ù cạc cạc không hiểu chuyện gì cả. Người nàng tỏa ra ánh sáng ám kim, bốn chữ "Đại hiền lương sư" xuất hiện trên đỉnh đầu.

Lúc này nàng không cảm kiếm gỗ đào. Nhưng mà cái thứ ấy vốn chỉ là đồ trang sức mà thôi, không có kiếm vẫn phóng điện vèo vèo như thường. "Thái bình yêu thuật" trên tay Trương Giác bay lên giữa không trung. Ngón tay phát ra như kiếm, nàng mở miệng hô: "Tật"!

Một luồng hồ quang điện long lánh từ trên đầu ngón tay nàng phóng thẳng về phía Lý Giác, Quách Tỹ đang đứng trước quân. Nhưng tia sét này không trúng ai mà đánh trượt xuống mặt đất.

Một tiếng nổ lớn vang lên. Cát đá bay mù mịt, trên mặt đất xuất hiện một cái cực lớn, khói bụi lượn lờ xung quanh! Thiết kỵ Tây Lương chưa từng đối đầu với Trương Giác trước đó nên đều ngã người ra... Đây là sức mạnh của con người người hay sao?

Tôn Vũ rất hài lòng với biểu hiện khiếp sợ của thiết kỵ Tây Lương. Lần đầu hấn nhìn thấy Trương Giác cũng bị nàng dọa chết khiếp. Võ tướng kỹ có thể tiện tay phóng điện này thật không tưởng, đám người bình thường như thiết kỵ Tây Lương không bị hù sợ mới lạ.

Tôn Vũ quyết định đổ dầu vào lửa. Hấn nói thầm bên tai Trương Giác: "Đây là đội quân do Đồng Trác phái tới. Trong khi cô ngủ say, Đồng Trác đã cướp đi hoàng quyền, tự lập làm hoàng đế, xưng là Ma Nữ hoàng đế. Cô ta còn là hôn quân hơn với Hán Hiến Đế trước kia, đối với nhân dân lại càng thêm tàn bạo."

Trương Giác nghe vậy cực kỳ tức giận. Nàng không ngừng hô: "Tật! Tật! Tật! Tật! Tật!" Sấm sét giăng khắp bốn phía như lưới trời ụp xuống đánh cho thiết kỵ Tây Lương tan tác.

Lý Giác, Quách đều choáng váng. Hai người không dám do dự thêm chút nào nữa, quát to: "Toàn quân tiến công! Vây công tên yêu đạo này lại! Bắn tên, phóng thương, kỵ binh xông lên cho ta..."

"Àm!". Hai vạn thiết kỵ Tây Lương giống như bộc phá nổ bùng lao về phía Tôn Vũ và Trương Giác. Tiêu thương và tên bay tới như mưa sa.

Tôn Vũ âm thầm ra lệnh cho NM01 phân tích đường bay của tất cả những mũi tên và tiêu thương bay tới. Những cái nào có thể bắn trúng mình thì dùng

đại chùy đánh rơi xuống, hễ là bắn không trúng thì hẳn mặc kệ cho chúng xẹt qua bên người.

Trong làn mưa tên Tôn Vũ vung đại chùy lên đánh văng đám thương tên đi. Còn Trương Giác thì thoải mái phóng tia chớp ra bốn phương tám hướng đánh rơi chúng xuống đất.

Từ trong đại quan có hai viên tướng xông ra, một người là Trương Tế, người kia là Phàn Trù. Hai người cũng là xuất ra "Thương tướng" hồng sắc. Vừa mới lộ đầu ra chưa kịp làm gì thì Trương Giác đã vung tay lên phóng một tia sét đánh trúng con ngựa của Trương Tế. Con chiến mã tội nghiệp kia tức thì cháy đen thui. Trương Tế từ trên yên ngựa nhảy xuống. Phàn Trù thì bị Tôn Vũ phát động "Cự lực", "Tất trúng" bắn một mũi tên trúng niêng giáp ngực, cũng sợ hãi lăn xuống ngựa.

Tôn Vũ và Trương Giác xông vào trong quân Đồng Trác khiến cho chúng lập tức hỗn loạn. Bất luận là ai đụng phải loại quái vật biết phóng điện này thì trong khoảnh khắc cũng sẽ mất khả năng suy nghĩ. Trương Giác tiện tay phóng chớp, liên tục giết mấy trăm người. Tôn Vũ cũng vung đại chùy lên giúp đỡ Trương Giác giải quyết đám kẻ địch xông lại gần.

Không lâu sau, quân Đồng Trác đã bị thương vong nặng nề. Thi thể cháy đen nằm khắp mặt đất. Có điều Phi hùng quân và thiết kỵ Tây Lương đều là quân tinh nhuệ của Đồng Trác, có kinh nghiệm chiến đấu với đủ loại võ tướng kỹ thần kỳ, chỉ một lúc sau đã dần ổn định lại.

Lý Giác hét lớn: "Tướng địch mặc dù có thể phóng sét nhưng năng lực cận chiến rất kém cỏi. Chư quân liệu mình xông tới cho ta, chỉ cần cá người áp sát được thì sẽ có cơ hội."

Thiết kỵ Tây Lương xếp thành từng hàng dày khít chặn chiến mã của Tôn Vũ và Trương Giác lại. May nhờ Tôn Vũ phát động "Kỵ tướng" nên con ngựa chạy rất nhanh, ở trong quân trận len lỏi qua các khe hở nên không bị vây lại. Đây là Tôn Vũ học từ Lữ Bố, dựa vào tốc độ ngựa chạy tán loạn trong trận địa địch tìm chỗ sơ hở để công kích. Lấy ít đánh nhiều thì chỉ có biện pháp này.

NM01 quét hình chiến trường chiếu lên trên võng mạc Tôn Vũ, phân tích trận hình của địch. Có radar truyền trực tiếp như vậy, Tôn Vũ giống như đang chơi trò "Tam quốc vô song" vậy, luôn biết được cách phân bố binh sĩ địch.

Chỗ nào nhiều thì tránh, chỗ nào ít thì xông qua, để Trương Giác phóng sét đánh cho quân Đồng Trác ngã nghiêng ngã ngựa.

Phù! Cũng may là trong quân địch không có kỵ tướng đủ mạnh. Nếu như bị kỵ tướng dùng sự cơ động quán láy, lại bị quân trận dày khít thế kia vây công thì thần tiên tỷ tỷ cá chình điện chi sợ cũng chịu không nổi. Tôn Vũ trong lòng thầm kêu may mắn.

Trên màn hình radar hiển thị có một kẻ địch rất mạnh đang tới.

Tôn Vũ ngẩng đầu nhìn. Phía trước là một nữ tướng mi thanh mục tú, khuôn mặt mỹ lệ, ước chừng hai mươi tuổi, sử dụng một cây Bách điều triều hoàng thương, uy phong hiên hách, khí thế bất phàm. Trên người nàng tỏa ra ánh sáng màu vàng nhạt nhưng không có đầu khí, xem ra là mới thăng lên võ tướng cấp kim sắc. Võ tướng kỹ của nàng tên là "Thương vương". Hai chữ "Thương vương" màu vàng hiện lên trên đỉnh đầu nàng.

Trương Giác bắn ra một tia chớp. Viên nữ tướng kia gờ Bách điều triều hoàng thương lên chặn lại. Thân thể nàng khẽ run lên một cái, nhưng không có bị đánh ngã ngựa.

Nữ tướng kêu lên: "Bắc địa thương vương Trương Tú ở chỗ này, yêu đạo chó có càn rồi."

"Cái gì? Bắc địa thương vương Trương Tú hả." Tôn Vũ lấy làm lạ: "Sao nàng lại xuất hiện ở chỗ này?"

Thật ra ở trong "Tam quốc diễn nghĩa" Bắc địa thương vương Trương Tú cũng không lợi hại, trong "Tam quốc chí" cũng không xuất hiện nhiều, nhưng ở trong tam quốc bình thư lại là một nhân vật rất lợi hại. Nghe nói hẳn là sư huynh của Triệu Vân, Bách điều triều hoàng thương uy chấn thiên hạ. Về sau hẳn cùng với Triệu Vân đại chiến ba trăm hiệp, bị Triệu Vân dùng Thất thám xà bàn thương giết chết. Vì thế Triệu Vân trở thành Thương vương duy nhất.

Dĩ nhiên cái món Bình thư này không thể tin tưởng được. Nhưng ở thế giới này cũng giống như trong Bình thư, Trương Tú thật sự là Bắc Địa Thương Vương! Thật thú vị!

NM01 mau chóng giải thích: "Trương Tú, người Vũ Uy Tổ Lệ, chính là cháu trai Trương Tế, lúc tuổi còn trẻ vẫn đi theo Trương Tế, lấy công trận thắng tới Kiến trung tướng quân, phong Tuyên Uy hầu. Bởi vì lúc này Trương Tế là thuộc hạ Đồng Trác, cho nên Trương Tú cũng là thuộc cấp của Đồng Trác. Sau khi Đồng Trác chết, Trương Tú mới đến Uyển thành liên minh cùng Lưu Biểu."

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 91: Xông Trận (2)

Trời ạ, chuyện này thật phiền phức. Thảo nào thanh thế của Đồng Trác như mặt trời ban trưa. Vô số đại tướng tiểu tướng nổi danh vô danh đều là thuộc hạ của Đồng Trác, không biết Đồng Trác còn cất giấu bao nhiêu nhân tài nữa đây. Tôn Vũ mặc dù biết cả chinh điện thần tiên tỷ tỷ chắc chắn không sợ Trương Tú, nhưng giữa thiên quân vạn mã mà có đại tướng cấp bậc này quần lấy mình thì sẽ rất vướng tay vướng chân.

May là Trương Liêu không có ở đây...

Tôn Vũ không dám nghĩ nhiều nữa, hấn hết lớn với Trương Giác: “Cẩn thận tên tướng địch kia!”

“Không cần ngại nói lời vô dụng”. “Thái bình yêu thuật” trong tay Trương Giác phát sáng. Nàng vung tay phải lên, hơn mười tia chớp cùng bắn về phía Trương Tú. Lần này thì ngay cả Bắc địa thương vương Trương Tú cũng phải lùi lại mấy bước né tránh.

Tôn Vũ nhân cơ hội này thúc ngựa chạy xa khỏi Trương Tú, hướng về chỗ yếu nhất của trận hình địch.

Thời đại này các đại tướng xung trận thường chỉ dựa vào dũng khí, xông bừa về phía trận địch. Một khi lọt vào trong đại quân thì ắt sẽ mất phương hướng, không nhận ra cách sắp xếp trận hình của địch và các nơi yếu hại.

Nhưng Tôn Vũ thì khác, hẳn có NM01 có thể bất cứ lúc nào cung cấp cho hắn toàn bộ tình hình của chiến trường, sự phân bố binh lực địch có thể thấy rõ ràng chi tiết. Tôn Vũ phát động “Kỵ tướng” tá xung hữu đột giữa đại quân. Cộng thêm sự lợi hại của Trương Giác, quân Đồng Trác quả thật không thể giữ hai người bọn họ lại được.

Trương Giác vừa phóng ra hai tia sét giết mấy chục tên lính, nàng nhìn không được ngạc nhiên nói: “Ồ, người luồn vào chỗ sơ hở của quân trận rất tài tình, có phần giống thuộc hạ Liêu Hóa của ta. Võ tướng kỹ “Huyết lộ” của nàng sở trường là tìm kiếm nhược điểm trong quân trận, mở một đường máu để chạy trốn.”

Tôn Vũ cười ha ha nói: “Cô ta chỉ có thể chạy trốn, không có chí khí gì cả. Ta đây chính là xông trận địch, làm sao giống nhau được.”

Trương Giác nhướn mày nói: “Xông trận? Người vừa rồi còn nói muốn dẫn ta chạy trốn, sao bây giờ lại chạy loạn trong trận địch?”

Đúng lúc này có một nữ nhân lực lưỡng từ trong trận xông ra, nhìn rất giống con gấu lớn. Người này lại là một bộ tướng, không hề cười ngửa. Cô ta hét lớn: “Yêu ma tà đạo, có Hồ Xà Nhi tới đây!”

NM01 đưa tin cho Tôn Vũ: “Hồ Xà Nhi là thuộc hạ của Trương Tú, sức có thể nâng năm trăm cân, bước đi như bay, ngày đi được bảy trăm dặm. Trong trận đánh giữa Trương Tú và Tào Tháo, Hồ Xà Nhi ăn trộm song kích của cận vệ Tào Tháo là Điện Vĩ, dẫn tới Điện Vĩ chết trận ở Uyển thành.”

Tôn Vũ trong lòng rung động, một ngày đi được bảy trăm dặm? Không lẽ... người này là Thổ hành tôn?

Chỉ thấy Hồ Xà Nhi hét lớn một tiếng, trên người hiện lên một tầng ánh sáng màu lam, hai chữ “Kiêu kiện” nhảy ra. Hồ Xà Nhi chạy thẳng tới hướng Tôn Vũ và Trương Giác. Võ tướng kỹ “Kiêu kiện” giúp nàng có sức mạnh cực lớn, lại chạy vô cùng nhanh. Chỉ dựa vào một đôi chân lại có thể đuổi theo kịp Tôn Vũ cười ngửa được phụ trợ bởi “Kỵ tướng”.

Chuyện này thật phiền toái! Cuối cùng cũng xuất hiện một người có thể đuổi kịp tốc độ của ta, nếu dây dưa với người này ắt hẳn sẽ bị vây công rồi. Tôn Vũ trong lòng nặng nề, việc này không dễ giải quyết.

Hồ Xà Nhi dùng thần lực nhấc lên một tảng đá lớn ở ven đường. Trương Giác vung tay bắn ra một tia sét lại bị Hồ Xà Nhi dùng tảng đá chặn lại. “Ầm” một tiếng, tia sét bắn vào tảng đá, Hồ Xà Nhi hơi khựng lại một chút. Tảng đá bị đánh thủng một lỗ nhỏ nhưng do đá không dẫn điện nên Hồ Xà Nhi không bị ảnh hưởng gì.

Không thể để người này quần lấy mình!

Tôn Vũ kéo tam thạch đại cung nhắm vào mu bàn chân của Hồ Xà Nhi. Mặc dù Hồ Xà Nhi dùng tảng đá che chắn toàn thân nhưng vẫn bàn chân vẫn lộ ra. Trên đỉnh đầu Tôn Vũ xuất hiện hai chữ “Tất trúng”, mũi tên bắn ra trúng ngay giữa mu bàn chân của Hồ Xà Nhi khiến cho tên quái vật này đổ rầm xuống đất.

Nhìn thấy Hồ Xà Nhi ngã xuống, quân Đồng Trác kinh hãi hô lên.

Lý Giác, Quách Tỹ luôn luôn xem thường đám đàn ông dê tiện. Bọn họ cũng biết Tôn Vũ có nhiều võ tướng kỹ nhưng đều là cấp hồng sắc, không có nhiều uy hiếp. Không ngờ mấy cái võ tướng kỹ này tới thời điểm quan trọng lại phát huy tác dụng. Điều này làm cho Lý Giác, Quách Tỹ giống như chó cắn phải nhím, không thể ngậm miệng lại.

“Thật phiền toái!” Lý Giác, Quách Tỹ gằn dữ ra lệnh: “Nếu cứ chạy tới chạy lui trong trận như vậy, ta cũng không tin hắn và Trương Giác có thể cầm cự được bao lâu. Chúng ta cứ đánh từ sáng đến tối, xem hắn có bao nhiêu sức lực.”

Thật tình Tôn Vũ cũng không tốn nhiều sức lực, nhưng ngựa rất nhanh sẽ mệt. Phiền toái nhất chính là Trương Giác. Chỉ bảo “Thái bình yêu thuật” tuy vĩnh viễn không biết mệt mỏi nhưng thân thể mà nó ký túc là Trương Bạch Kỵ cũng chỉ là một cô gái bình thường, không thể gánh vác được việc võ tướng kỹ ám kim sử dụng trong thời gian dài. Lần sử dụng trước làm nàng hôn mê mất mấy ngày, hiện tại Trương Giác phóng một trận sấm sét đã có vẻ không chống đỡ được nữa rồi. Trên trán nàng lấm tấm mồ hôi, xem ra không trụ được bao lâu nữa.

Tôn Vũ ước chừng nhuyển muối từ hần là đã nhỏ trại rồi đi. Hần cũng không tiếp tục xung trận nữa mà luồn trái lách phải thoát ra khỏi vòng vây quân địch, chạy về phía trận doanh liên minh quân.

Lý Giác, Quách Tỳ đâu chịu bỏ qua. Nếu chuyện quân trận của mình bị người ta xông vào làm loạn truyền đến tai Đồng Trác thì bọn họ không bị mắng chết mới lạ. Hai người chỉ huy đại quân ra sức đuổi theo.

Nhưng Lý Giác, Quách Tỳ đuổi thế nào cũng không theo kịp Tôn Vũ bởi hần đã hoạt tính hóa tế bào của ngựa, làm cho con ngựa chạy rất nhanh, tốc độ không kém so với “Kỵ tướng” là bao. Hai vạn người đuổi theo sau Tôn Vũ, giống như Tôn Vũ đang làm người dẫn đường vậy.

Một chạy một đuổi, Tôn Vũ vì muốn kéo dài thời gian nên cố ý không chạy thẳng về hướng đông mà chạy vào trong rừng cây, dùng “Cự lực” chém đứt mấy cây lớn ven đường làm chướng ngại vật giảm tốc độ quân địch. Khi chạy lên trên núi thì hần lại đẩy mấy khối đá lớn ngăn cản truy binh.

Chạy được nửa ngày Tôn Vũ mới trở lại doanh trại liên minh quân. Lúc này mười tám lộ chư hầu đã hoàn toàn rút lui, bởi vì đi vội vàng vàng cho nên doanh trại cũng không có đồ xuống. Phía trước Tôn Vũ là tướng trại được ghép bởi các cây gỗ lớn, mấy cửa trại đều rộng mở.

Khu trại chìm trong yên lặng, không có bóng dáng một người nào. Tôn Vũ thấy nhuyển muối từ đã rời đi, trong lòng cảm thấy an tâm một chút. Nhưng không biết nàng là đã rút lui xa chưa, hần tính toán lại thời gian. Điều Thuyền và Lữ Bố giúp cản trở một lúc, sau đó chính mình và Trương Giác gây rối, đã gần nửa ngày trôi qua, trời cũng sắp tối rồi.

Mặt trời đang dần hạ xuống phía tây. Thời đại này vì lý do chiếu sáng khó khăn nên ban đêm không thể hành quân. Chỉ cần kéo đến tối, Lý Giác, Quách Tỳ không thể nào truy kích tiếp được nữa.

Tôn Vũ quyết định ở tại doanh trại liên quân ngăn cản quân địch. Doanh trại trống trơn, vừa đúng lúc để sử dụng một kế sách nổi tiếng: không thành kế.

Tôn Vũ chạy đến cửa doanh trại, cố ý không hề vội vã đi vào mà quay đầu hô lớn với truy binh: “Đến nơi rồi, ha ha ha! Có giới các ngươi xông vào bắt ta đi!” Nói xong Tôn Vũ chậm rãi ghim cương ngựa chạy vào trong doanh trại.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 92: Không Thành Kế Phiên Bản Hoàng Cân

Trương Giác lấy làm lạ hỏi: "Người đang làm gì vậy? Còn không mau chạy đi? Tinh lực của ta sắp cạn rồi, không thể tiếp tục phóng điện để đối phó với đại quân ở phía sau nữa."

Tôn Vũ thấp giọng đáp: "Ta biết rõ, nhưng cứ chạy liên tục thế này cũng không phải là biện pháp tốt. Bây giờ chúng ta cứ ở chỗ này hù dọa bọn hần, đợi đến lúc trời tối hai người chúng ta lại cưỡi ngựa chạy tiếp. Đại quân của chúng không tiện hành quân khi trời tối, chúng ta phải lợi dụng thời gian này để nghỉ ngơi lấy lại sức."

Hai người làm bộ chậm rãi đi vào trong doanh trại. Tôn Vũ còn thuận tiện ra lệnh cho NM01: "Bay đến bên cạnh Lý Giác, Quách Tỳ nghe lên xem bọn họ đang có mưu đồ gì. Nếu như chúng muốn liều lĩnh xông vào trong doanh trại, người lập tức thông báo cho ta."

NM01 lập tức từ trên người Tôn Vũ bay đến bên cạnh Lý Giác, Quách Tỳ.

Lý Giác, Quách Tỳ thấy hai người tiến vào trong trại thì sửng sốt, liệu có nên đánh vào không? Theo thám tử nói Lữ Bố đã thương tất cả các tướng lĩnh của liên minh quân, Điều Thuyền khuyên đảo tất cả các binh sĩ của liên minh quân, theo lý thuyết thì liên minh quân đã không còn một chút chiến lực nào nữa rồi.

Quách Tỳ hừ lạnh nói: "Là không thành kế, hai người chúng ta xua quân giết vào là được, trong doanh trại nhất định trống không."

Lý Giác thận trọng nhìn về phía doanh trại. Nàng nghiêm túc nói: "Chưa chắc như vậy! Thủ lĩnh Trương Giác của giặc Hoàng Cân đã đến, bên trong doanh trại kia cũng không hẳn là liên minh quân. Không chừng liên minh quân đã sớm bỏ chạy rồi, bên trong tất cả đều là giặc Hoàng Cân. Nếu như chúng ta cứ vội vàng xông vào thì có thể sẽ trúng mai phục của bọn chúng. Theo ta trước tiên cứ phái một tiểu đội vào thăm dò thì tốt hơn!"

Quách Tỳ lắc đầu: "Trương Giác đang ở đây, chỉ cần nàng tiện tay phóng điện một cái là tiểu đội xong đời rồi, chắc chắn sẽ không thể do thám được tin tức gì."

Hai người ở chỗ này thương nghị nhưng lại không ngờ NM01 đã sớm bay đến bên cạnh nghe sạch nội dung cuộc trò chuyện của họ. NM01 mau chóng

báo tin này lại cho Tôn Vũ.

Tôn Vũ nghe xong, nghĩ thầm: Sức tưởng tượng của Lý Giác thật là phong phú. Co ta lại có thể lo lắng đến khả năng bên trong có giặc Hoàng Cân nữa. Cũng tốt, nếu người đã lo lắng điều này ta liền biểu diễn cái đó cho người xem.

Sau khi đi vào trong doanh trại, Tôn Vũ lặng lẽ ra lệnh vài câu cho NM01. NM01 liền bay đến đằng sau một doanh trướng, từ trên đỉnh lều phóng ra hai chữ to màu lam: "Hoàng Cân". Hai chữ này có ý để cho đỉnh trướng che khuất một nửa, theo vị trí của Lý Giác, Quách Tỹ nhìn tới chỉ thấy nửa trên của hai chữ "Hoàng Cân", nửa dưới hoàn toàn bị ngăn lại ở đằng sau doanh trướng.

Nhìn qua thật giống như có người trốn ở đằng sau doanh trướng sử dụng ngự binh kỹ "Hoàng Cân", nhưng bởi vì không có giấu kỹ nên hai chữ màu lam hiện ra một nửa ở trên đỉnh trướng.

Lý Giác, Quách Tỹ không khó "phát hiện" ra phần trên của hai chữ. Hai người nhìn nhau cười cười, vung tay nói: "Giặc Hoàng Cân thật là ngu xuẩn, ngay cả mai phục cũng không biết, lại còn làm lộ võ tướng kỹ ra nữa. Ha ha ha, các người muốn mai phục ở trong doanh trướng ư, còn lâu chúng ta mới mắc mưu."

Lý Giác cười nói: "Hai chữ 'Hoàng Cân' này hẳn là ngự binh kỹ của Nhân công tướng quân Trương Lương. Không ngờ nàng cũng chạy đến nơi này."

Quách Tỹ cũng cười nói: "Chắc hẳn địa công tướng quân Trương Bảo cũng trốn ở bên trong. Các nàng cố ý phái Trương Giác đi ra dụ địch để gài bẫy quân Tây Lương chúng ta. Hừ hừ, một đám người quê mùa còn học đòi dùng kế sách, có lẽ nên học cách chạy trốn trước đi thì tốt hơn. Ha ha ha!"

Hai người bàn bạc ổn thỏa, quyết định tạm thời không tiến trại. Quân sĩ của cả hai đều là kỵ binh, vốn là định thừa dịp ăn sẵn, bỏ đá xuống giếng, tất nhiên là không có mang theo dụng cụ công thành rồi. Hai người quyết định báo tin lại cho Đồng Trác để nàng phái viện quân chuyên về đánh doanh trại đến. Lúc này sắc trời đã tối, muốn đánh doanh trại thì phải đợi đến hôm sau, vì vậy Lý Giác, Quách Tỹ hạ lệnh dựng trại tạm thời, cách doanh trại liên minh quân một dặm về phía tây, chờ ngày hôm sau viện quân đến liền đánh vào!

Nhìn thấy Lý Giác, Quách Tỹ mắc lừa, Tôn Vũ thờ phào nhẹ nhõm. Lần này nhuyển mọi từ chắc chắn có đủ thời gian để chạy trốn rồi. Chỉ cần hiệu quả "Khuyên đảo chúng sinh" của Điều Thuyền kết thúc, Công Tôn quân có thể rút lui nhanh chóng, không cần phải e ngại bị quân Đồng Trác đuổi theo nữa.

Hắn vỗ vỗ con bạch mã đang mệt đến thở không ra hơi, thấp giọng nói: "Con ngựa đáng thương, cố lên, chúng ta đã sắp an toàn rồi. Phiên người lại vất vả một chút, chờ chúng ta đi về hướng đông, để cái doanh trại trống không này lại cho quân Đồng Trác chơi."

Trương Giác đang dựa trong ngực Tôn Vũ đột nhiên gãy giữa thân thể, tay phải giống như kiếm chỉ vào mi tâm của Tôn Vũ, lạnh nhạt nói: "An toàn? Ta thấy người bây giờ rất không an toàn! Chỉ cần ta phóng một tia chớp ra là người sẽ lập tức xuống âm tào địa phủ gặp diêm vương gia kêu oan."

Ặc, sao ta lại quên mất con cá chình điện này. Tôn Vũ đỏ mặt hời! Vừa rồi cá chình điện không giết mình bởi nàng muốn lợi dụng ngựa của mình để chạy trốn. Bây giờ đã tạm thời an toàn, cá chình điện lại trở thành nhân tố không an toàn rồi.

Tôn Vũ trong lòng hơi kinh sợ, nhưng hắn vốn là người tinh táo đa trí nên chỉ trong nháy mắt đã trấn định lại. Hắn biết rõ Trương Giác sẽ không giết mình, nếu quả thật muốn giết thì nàng còn nói nhảm làm gì, chỉ cần phóng thẳng một tia chớp là xong.

Sau khi suy luận kỹ càng, Tôn Vũ trầm giọng nói: "Thả tay xuống đi! Cô không có ý định giết ta, cần gì phải chìa tay vào người ta."

"Làm sao người biết ta sẽ không giết người?" Trương Giác lạnh lùng nói: "Lúc người ở Đại Hưng sơn hại ta chưa đủ sao? Không có lý gì ta không giết người."

Tôn Vũ bình tĩnh cười nói: "Cô có rất nhiều lý do không giết ta. Một, ta từng bắt cô lại, nhưng ta không có giết cô, à, không đúng, là ta không có thiếu hùy " Thái bình yêu thuật ". Hai, ta không phải người xấu, đối xử với kí chủ Trương Bạch Kỳ của cô rất tốt. Ba, cái này là điểm trọng yếu nhất, sau khi cô phóng ra lôi điện quá độ liền sẽ hôn mê vài ngày, nếu như bây giờ giết ta thì sẽ không có người bảo vệ khi cô hôn mê nữa."

Nghe vậy Trương Giác vốn đang chỉ tay vào mi tâm Tôn Vũ liền từ từ buông xuống. Nàng thở dài: "Không ngờ người thông minh như vậy... Ta vốn cũng không có ý giết người..."

"Vậy cô uy hiếp ta làm gì?" Tôn Vũ tò mò hỏi.

Trương Giác cười khổ một tiếng, nói: "Hôm nay liên thủ cùng người đối kháng với triều đình cũng thật thú vị. Những võ tướng kỳ kỳ lạ của người làm ta mở rộng tầm mắt, nhưng ta không ngờ người lại còn có thể giả mạo "Hoàng Cân" nữa! Khó trách trận Đại Hưng sơn trước đây chúng ta bại bởi người... Phóng lôi điện suốt một buổi, mệt mỏi quá! Cho ta nghỉ ngơi một lát."

Nói xong nàng nhắm mắt lại, yếu ớt nói: "Đừng có nhốt ta mãi ở trong sách. Thỉnh thoảng... để cho ta ra ngoài hít thở không khí một chút..."

Thân thể của Trương Giác khẽ ngã vào trong ngực Tôn Vũ, im lặng ngủ say.

Nhật ký khoa học gia:

Ngày đó, sau khi được chứng kiến sức mạnh của Lữ Bố và Điều Thuyền ở Hồ Lao quan, ta bỗng giật mình phát hiện ở sâu trong lòng ta dâng lên một niềm khao khát mãnh liệt về sức mạnh như vậy. Đúng vậy, người đàn ông nào lại không có khát vọng về sức mạnh, tài phú, địa vị, quyền thế chứ? Ta cũng không ngoại lệ! Tuy rằng ta đã tự cho là mình không tầm thường.

Nhưng việc làm cho ta giật mình còn ở phía sau. Tuy Lữ Bố và Điều Thuyền vô địch thiên hạ nhưng lại không chống được cái võ tướng kỹ buồn cười kia của Đồng Trác. Mà võ tướng kỹ buồn cười đó lại có một sơ hở duy nhất trên thế giới này, đó chính là ta!

Ta là người duy nhất có thể đối kháng được với hoàng quyền tối cao! Ta là dị loại đến từ thế kỷ 21, trong lòng không hề bị hoàng quyền khống chế và giam cầm như những người khác. Nếu như trong thiên hạ này Đồng Trác chỉ có một đối thủ, người đó không hề nghi ngờ gì - chính là ta.

Ta chưa bao giờ nhận ra rằng mình lại có vai trò quan trọng như vậy, lại có được sức mạnh có thể cải biến thế giới này.

Có nên sử dụng sức mạnh này hay không, thật khó xử.

Từ sau ngày đó, ta thường có một giấc mộng. Trong mộng ta đã trị khỏi bệnh, sau đó tập hợp tất cả các tinh binh lương tướng trong thiên hạ đánh bại Lữ Bố và Điều Thuyền, sau đó ta đi đến trước mặt Đồng Trác. Nàng phóng ra "Soán quốc" với ta nhưng ta vẫn bất động, rồi vung tay đẩy ngã nàng xuống đất. Nhờ vậy mà Lữ Bố và Điều Thuyền được giải thoát, toàn bộ thiên hạ cũng đều được cứu thoát.

Ta đã thành hoàng đế, hoàng đế chính là ta!

Tôn Vũ

Ghi tại thế giới kì dị được xưng là "Phùng ma nguyên niên"

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Tầm Y Bắc Hải Quận

Chắc, đạo cô ngốc! Đã ngất đi rồi thì ta sao có thể không thu cô trở về quyền sách đây? Tôn Vũ thở dài một tiếng. Thiên đạo rồi ren, quần ma nổi dậy, Đồng Trác đã mở ra tám màn tam quốc loạn thế. Tiếp theo chính là các cuộc hỗn chiến dài đằng đẵng giữa các thế lực quân phiệt khiến dân chúng lâm than. Chỉ bảo "Thái bình yêu thuật" vốn là vật không rõ lai lịch, nếu như cứ thả tự do để cô phóng điện lung tung thì chẳng phải làm cho thiên hạ này vốn đã loạn lại càng loạn hơn hay sao?

Trừ khi... Cô nghe theo lệnh của ta. Thế nhưng siêu nhân ám kim sắc làm sao có khả năng nghe lệnh một tên nam nhân vốn không biết võ tướng kỹ như ta đây? Dù có nói thế nào đi nữa cũng không thể thả cô ra, quá nguy hiểm! Nếu ta bị điện giật chết thì sao? Tôn Vũ thò tay lấy "Thái bình yêu thuật" đút lại trong ngực mình.

Mái tóc bạc của Trương Giác từ từ biến thành màu đen, khuôn mặt khôi phục lại vẻ dịu dàng. Nàng lại biến thành cô bé nhà bên vô hại Trương Bạch Kỵ. Nhìn nàng thờnh trong lúc ngủ trông say thật đáng yêu.

Tôn Vũ cảm giác cái sổ mình thật đen đui, rõ ràng cầm chỉ bảo trên tay nhưng món chỉ bảo này lại tự có ý chí, không có cách nào thành thành trợ thủ của mình được. Tại sao mình không lấy được loại bảo bối ngoan ngoãn nghe lời chứ?

Nghĩ đến cặp đôi bi kịch Trương Bạch Kỵ và Trương Giác này, Tôn Vũ lại nghĩ tới Lữ Bố và Điều Thuyền. Có lẽ cả hai nàng đều là người tốt... Đáng tiếc họ lại rơi vào trong tay của tà ác ngự ty Đồng Trác, bị khống chế thần trí biến thành con rối của nàng ta. Thật đáng thương! Tôn Vũ nhin không được có chút muốn đi cứu các nàng ra.

Tôn Vũ lại nghĩ tới ý tưởng điên rồ mà trước đó mình đã suy nghĩ. "Soán quốc" của Đồng Trác! Trong thế giới này có lẽ chỉ có mình mới có thể chống lại, bởi vì mình đến từ thế kỷ 21, trong lòng vốn không hề có khái niệm về hoàng quyền, là người duy nhất có thể đối kháng với loại võ tướng kỹ khống chế tâm linh người khác như "Soán quốc" này.

Vậy... chính mình liệu có tinh thần trách nhiệm với xã hội này, đứng cầm đứng ra phản kháng Đồng Trác hay không? Rốt cục có muốn hay không đây? Chính bản thân Tôn Vũ cũng không rõ nữa.

Trên bầu trời vẫn còn một mảnh trăng tàn. Ánh trăng nhẹ nhàng vuốt ve vạn vật.

Tôn Vũ chậm rãi đánh ngựa ra khỏi doanh trại liên minh quân, lưu lại một cái doanh trại trống không để ngày mai Lý Giác, Quách Tỹ đến đánh chơi. Trương Bạch Kỵ đang ngủ say ở trong ngực của hắn, vì tinh lực tiêu hao quá độ nên khuôn mặt của nàng trông có chút tái nhợt.

Tôn Vũ khẽ vuốt ve khuôn mặt của nàng, thờ dài nói: "Lần này ta có lỗi với cô rồi. Sau này nếu không đến lúc cấp thiết, ta nhất định sẽ không thả Trương Giác ra."

Con ngựa của hai người đã rất mệt mỏi, Tôn Vũ cũng không vội thúc giục nó, tùy ý để nó bước chậm về phía đông.

Nhuyễn muội tử Công Tôn Toàn có lẽ đã dẫn quân lính chạy trốn đi rất xa. Ngày mai các binh sĩ Công Tôn quân sẽ không còn bị võ tướng kỹ của Điều Thuyền ảnh hưởng nữa, có thể thoải mái trở về Bắc Bình. Tôn Vũ cũng không cần phải lo lắng cho an toàn của Nhuyễn muội tử và Triệu Vân nữa.

Hiện tại việc đáng lo nhất là có thể tìm được Hoa Đà hay không? Hoa Đà có thể chữa khỏi bệnh của mình hay không đây?

Tôn Vũ đi theo con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu được ánh trăng chiếu sáng, hướng về Bắc Hải.

Quận Bắc Hải, còn gọi là Bắc Hải quốc, lãng Tri Doanh, hiện nay chính là tỉnh Sơn Đông, đông nam Xương Nhạc. Người dân nơi đây vốn chất phác, cuộc sống yên bình, có nhiều tài tử danh sĩ. Trấn thủ Bắc Hải chính là đại nho đương thời Khổng Dung. Người này rất chú trọng trọng văn hóa lễ giáo, bởi vậy ở quận Bắc Hải có nhiều dòng dõi Nho học, càng xuất thêm nhiều văn sĩ phong lưu.

Tôn Vũ ôm Trương Bạch Kỳ đang ngủ say nhàn nhả đi hơn mười ngày đường, cuối cùng đã tới được địa bàn của quận Bắc Hải. Đoạn đường này cũng khá an toàn, trên đường đi không có đụng phải cướp bóc. Có lẽ là do đại quân của Khổng Dung đã xuất phát đi trước mình một ngày mở đường nên bọn giặc cướp đều tạm thời tránh đi.

Trương Bạch Kỳ cuối cùng cũng tỉnh lại. Nàng tưởng rằng mình sợ quá mà ngất đi nên luôn miệng xin lỗi Tôn Vũ làm cho hắn có chút xấu hổ. Lúc nàng ngủ say thì không sao, sau khi tỉnh lại thì chủ nhân và nha hoàn cùng cười một con ngựa lại có chút kiêu diễm rồi.

Một cô bé nhà bên ngồi trong ngực của mình, Tôn Vũ nhận không được cảm thấy miệng đắng lưỡi khô.

Tôn Vũ vốn mang theo hai mươi lăm cân hoàng kim xuôi nam, thế nhưng toàn bộ hoàng kim lại đặt ở trong xe của Triệu Vân, bây giờ chiếc xe ngựa kia có lẽ đã đi theo Công Tôn quân quay trở về Bắc Bình... Trên người Tôn Vũ cũng chỉ có hai ba xuôi tiền tiêu vặt. Muốn mua thêm một con ngựa thì chắc chắn là không đủ, hai người đành phải cùng cưỡi một con ngựa.

Chút tiền ấy có thể mời được Hoa Đà đến chữa bệnh hay không cũng là một vấn đề. Có lẽ đến Bắc Hải mình phải vay tiền của Khổng Dung. Mình đã từng đã giúp Khổng Dung, lẽ nào bà ta lại không cho mượn chứ?

Vì để giảm bớt gánh nặng cho ngựa cũng như không gây chú ý cho người ngoài, Tôn Vũ ném hết khỏi giáp và đại chùy của mình đi. Hắn chỉ mặc một bộ áo vải, lấy một cây gậy trúc tạm làm trúc thương. Chỉ có như vậy thì khi đi ở trên đường mới không gây chú ý, bằng không thì một nam tướng quân mặc áo giáp và một thiếu nữ cùng cưỡi một con ngựa trông thật quá bắt mắt.

Hai người đi đến chân núi Thái Sơn, sau đó từ phía nam Thái Sơn đi vòng qua chính là quận thành Bắc Hải.

Nơi đây đã bắt đầu náo nhiệt rồi. Trên đường đi thỉnh thoảng có thể gặp được quán rượu quán trà. Trong các quán trà còn có thể bắt gặp các thư sinh đang say sưa đàm kinh luận đạo. Không hổ là khu vực Sơn Đông - quê quán của Khổng Tử, ngay cả các quán nước ven đường cũng không thể xem thường. Tôn Vũ lơ mơ nhớ ra, hình như "Danh sư" Trịnh Huyền cũng là người Bắc Hải! Hắn không khỏi đánh giá cao thêm một phần đối với trình độ của các văn nhân Bắc Hải.

Đi đến gần chân một ngọn núi, Tôn Vũ dừng ngựa, đưa Trương Bạch Kỳ tiến vào một quán rượu nhỏ ven đường. Xung quanh quán không hề có bóng người, dựng quán ở nơi dựa núi gần song như thế này cũng không tồi. Tôn Vũ bỏ ra năm mươi văn tiền chọn mấy món ăn, định ngồi ở chỗ này nghỉ ngơi một chút sau đó mới tiếp tục đi.

Tôn Vũ vừa ngồi xuống không bao lâu, mới ăn hết hai phần đồ ăn thì cửa tiệm lại mở ra. Một thiếu nữ chừng mười lăm mười sáu tuổi đi vào. Khuôn mặt duyên dáng, đáng yêu đầm ấm, xem ra nàng được giáo dục rất tốt. Thế nhưng trên người nàng đầy nàng đầy bụi bặm, phong trần mệt mỏi, trông tinh thần rất sa sút. Nàng mặc một bộ áo vải rách, chân quần xà cạp, rõ ràng là đang ra sức bỏ chạy. Nhìn bộ dáng của nàng có lẽ cũng phải đi hơn mười ngày đường rồi.

Thiếu nữ này có lẽ đã rất đói bụng. Nàng ngồi xuống trong tiệm, sờ soạng trong ngực một lúc mới lấy ra một khối ngọc bội xanh biếc, kêu lên với chủ quán: "Chủ quán, ta muốn dùng khối ngọc bội này đổi một ít tiền mua đồ ăn. Ông xem có thể đổi hay không." Thời đại này tuy đã có tiền nhưng mọi người vẫn thường xuyên lấy vật đổi vật, cho nên dùng ngọc bội để đổi lấy đồ ăn là chuyện rất bình thường.

Chủ quán ứng tiếng chạy đến. Hắn cầm lấy ngọc bội lật qua lật lại quan sát một hồi. Khối ngọc bội này là ngọc bích thượng hạng, óng ánh mượt mà, chất lượng cực tốt, đáng giá không ít tiền. Tên chủ quán liền này lòng tham, nhếch miệng nói: "Khối ngọc này của cô quá kém, ta xem nhiều lắm là trị giá một trăm văn tiền. Như vậy đi, ta cho cô một bàn đồ ăn trị giá năm mươi văn, sau đó cho cô thêm năm mươi văn, cô thấy thế nào?"

Thiếu nữ sùng sốt, nàng ôi chao một tiếng nói: "Chủ quán, sao ông có thể định giá loạn như vậy. Khối ngọc bội này chị của ta dùng năm kim mới mua được, dù gì đi nữa ông cũng phải tính ít nhất một kim cho ta chứ, tại sao lại chỉ có một trăm văn tiền?"

Thời đại này hoàng kim đều là dùng cân để tính. Một kim chính là một cân vàng. Một cân vàng đổi thành tiền đồng là một vạn văn. Tên chủ quán này thật quá mức tham lam, mới mở miệng đã giảm giá trị khối ngọc bội của thiếu nữ kia đi mấy trăm lần.

Chương 94: Hắc Điểm

Nghe thiếu nữ nói vậy, lòng tham của tên chủ quán đối với khối ngọc bội lại càng tăng lên. Hắn nghiêm mặt nói: "Người nói khối ngọc bội này giá trị năm kim? Đúng là buồn cười! Nhìn bộ quần rách nát trên người người làm sao có thể có ngọc bội giá trị năm kim được? Ta hiểu rồi! Người nhất định là ăn trộm ngọc bội của người ta, hừ, ta muốn bắt người đi gặp quan."

Thiếu nữ nghe hắn nói phải gặp quan thì càng hoảng sợ hơn. Nàng vội vàng nói: "Ông không đòi ngọc bội của ta thì thôi, tại sao lại còn vu oan ta là cướp. Trả ngọc bội cho ta, ta không đòi nữa."

Chủ quán đòi nào chịu trả lại, hắn cầm ngọc bội trong tay cười khẩy! Hắn thấy trong tiệm chẳng có mấy người khách, ngoại trừ bàn của Tôn Vũ, cũng chỉ có thiếu nữ này, xung quanh quán cũng không hề có bóng dáng một ai hết, trong đầu liền xuất hiện ý định chiếm đoạt ngọc bội. Chủ quán gầm to về phía hậu viện: "Đại ca, nhị cữu tử, đi ra đây! Chúng ta có vụ làm ăn mới!"

Có hai nam nhân trẻ tuổi từ trong phòng bếp đi ra. Một người cầm một con dao phay trên tay, tên còn lại cầm một cái xẻng.

Chủ quán chỉ tay vào thiếu nữ nói: "Đại ca, nhị cữu tử, con bé này lấy ra một khối ngọc bội đáng giá, không chừng trên người còn có những đồ quý giá khác, chúng ta lột sạch quần áo nó ra cẩn thận tìm xem. Ha ha ha, xem bộ dạng con nhỏ này có lẽ tắm rửa sạch sẽ xong cũng là một mỹ nhân hiếm thấy, vừa vặn giải cơn khát cho ba huynh đệ chúng ta!"

Nói xong chủ quán quay đầu lại cười hung ác với Tôn Vũ và Trương Bạch Kỳ: "Vốn chuyện này không có liên quan đến hai người các người nhưng các người lại đen đủi dính vào. Để tránh các người báo quan bọn ta đành phải giết người diệt khẩu vậy. Ha ha!." Vừa nói hắn vừa nhìn chăm chăm vào Trương Bạch Kỳ, cười âm thầm nói: "Mỹ nhân này cũng không tệ, lát nữa để cho ta hưởng dụng."

Phì, thật sự là thần kinh rồi! Tôn Vũ trong lòng dờ khóc dờ cười. Giữa ban ngày ta vào quán ăn một bữa cơm, nghỉ ngơi một chút thôi mà cũng đụng phải hắc điểm, có còn để cho người ta sống hay không đây?

Tôn Vũ bực mình chỉ vào Trương Bạch Kỳ cùng với thiếu nữ kia, hỏi tên chủ quán: "Người đúng là ngu ngốc! Đối tượng người muốn cướp chính là nữ nhân đây. Người không lo sợ hai người này biết võ tướng kỹ sao?"

Chủ quán nghe vậy liền giật mình hoảng sợ. Nhưng hắn nhìn kỹ bộ dáng của thiếu nữ kia, nữ nhân biết võ tướng kỹ có lẽ đều làm quan rồi, đâu có ai ăn mặc rách rưới đi phiêu bạt giang hồ, lại còn phải dùng ngọc bội để đổi đồ ăn nữa? Hắn lại nhìn về phía Trương Bạch Kỳ, trông bộ dạng nàng suy yếu vô lực, cho dù nàng có võ tướng kỹ đi nữa chắc cũng không có tinh lực để thi triển!

Hắn bình tĩnh lại, rút một thanh cương đao từ dưới quầy lên, cười to nói: "Hai người bọn họ nếu biết võ tướng kỹ thì ta sẽ nuốt luôn thanh đao này vào bụng. Đại ca, nhị cữu tử, chúng ta còn chờ cái gì, bắt ba người này lại. Nam thì chém chết, nữ giữ lại từ từ hưởng dụng..."

Chủ quán cầm đao bước về phía thiếu nữ kia, đại ca và nhị cữu tử của hắn thì vây Tôn Vũ lại. Thấy Trương Bạch Kỳ tái nhợt mặt ngồi mềm nhũn ở trên ghế nên ba tên cường đạo chẳng để ý gì đến nàng, chỉ tập trung đối phó với Tôn Vũ mà thôi.

Theo bọn chúng suy luận, nữ nhân chỉ cần không biết võ tướng kỹ thì sẽ không có gì phải sợ, ngược lại Tôn Vũ lại thành uy hiếp lớn nhất. Dù sao hắn cũng là nam nhân, bình thường nếu cả hai bên đều không biết võ tướng kỹ thì sức chiến đấu của nam nhân đều mạnh mẽ hơn nữ nhân một chút.

Chủ quán cười gần với thiếu nữ nói: "Nếu lúc đầu người chấp nhận dùng ngọc bội đổi lấy một trăm văn tiền thì tốt rồi, mọi người đều vui vẻ. Kết cục người lại không chịu đổi, làm hại ta phải động đao động thương, lát nữa chắc chắn sẽ không thiếu màn tiền đâm hậu sát. Đã thế người lại còn làm liên lụy hai người vốn không quen biết kia, sau này trên đường đến diêm vương điện người nhớ nói một tiếng xin lỗi với bọn chúng nhé. Ha ha ha!"

Thiếu nữ có vẻ hoảng hốt nhưng không phải quá khiếp sợ hãi. Không ngờ nàng lại cúi người cầm lấy cái ghế mình đang ngồi chuẩn bị phản kháng.

Tôn Vũ phát hiện thiếu nữ này có một loại phong thái của tiểu thư khuê các, mà còn là loại tiểu thư khuê các đã quen nhìn chiến trận. Tuy nàng mặc áo vải thô giống như một dân nữ bình thường nhưng cũng không thể che lấp được khí chất của nàng. Hơn nữa nếu như dân nữ bình thường đụng phải cường đạo e là sợ tới ngắt xiu, hoặc là chạy trốn chết để mặc bọn cường đạo đuổi theo chém giết. Nàng bình tĩnh phản kháng lại như vậy thật đúng là hiếm có.

Chủ quán vung đao chém xuống, thiếu nữ liền vung ghế lên chặn lại. Thanh đao cắm "phập" vào chiếc ghế...

Tôn Vũ cười lắc đầu. Thật thú vị! Cô bé này gặp chuyện không hoảng loạn, bình tĩnh tự nhiên, quả không phải người bình thường. Được rồi, không cần

để ý đến nàng nữa, trong chốc lát nàng khó mà chết được, trước tiên phải giải quyết bên này của mình đã. Tôn Vũ xoay đầu lại liền nhìn thấy "đại ca", "nhị cữu tử" đang cầm dao phay và xéng đánh về phía mình.

Muốn giải quyết hai người này không khó, tùy ý dùng "Cự lực" hoặc gì gì đó cũng có thể nhẹ nhàng giải quyết. Thế nhưng phóng loạn hồng sắc lam sắc khắp nơi cũng không tốt. Sử dụng nó ở trên chiến trường còn có thể dọa người khác, hoặc là để khoe mẽ chứ ở trong loại hắc điểm như thế này thì cần gì phải tạo hiệu quả đó.

Tôn Vũ ra lệnh cho NM01: "Cường hóa sức mạnh của ta, nhưng không cần phát ánh sáng ra, lộ giới không bằng giấu dốt."

NM01 tuân lệnh làm theo.

Lúc này xéng của nhị cữu tử đã đập về phía Tôn Vũ. Tôn Vũ tiện tay nắm lấy cái xéng, sau đó ném trở về. Rầm! Khuôn mặt của nhị cữu tử bị đập dẹp lép như cái thớt. Liền sau đó dao phay của đại ca cũng chém tới, Tôn Vũ nghiêng người tránh rồi đâm thẳng vào mặt hắn. Tiếng xương gãy "rắc rắc" vang lên, mặt của đại ca đã bị Tôn Vũ đánh lõm vào trong đầu, toàn bộ ngũ quan trên mặt hắn đều dồn vào một chỗ.

Chắc chắn, đừng trách ta ra tay hung ác. Mỏ hắc điểm giết người cướp của dù có ở triều đại nào đi nữa cũng đều phải phán tử hình đấy!

Trương Bạch Kỳ ở bên cạnh mỉm cười nói: "Hai tên cướp ngu ngốc này này dám chọc tới Tầm Chân tiên sinh, coi như bọn hắn không may."

Lúc này thiếu nữ ở bên kia đang ở tình thế nguy hiểm. Chủ quán vung đao chém loạn một hồi, tuy hắn hoàn toàn không biết đao pháp, chẳng qua là vung vẩy lung tung nhưng nói cho cùng thì đao cũng hơn ghê nhiều lắm. Chiếc ghế trên tay thiếu nữ đã bị chặt mất một chân, chỉ thiếu chút nữa là nàng đã bị chủ quán làm bị thương.

Tôn Vũ liền vọt tới tóm lấy gáy tên chủ quán từ phía sau.

Chủ quán và thiếu nữ đều kinh sợ. Bọn họ nghiêng đầu lại nhìn mới phát hiện Tôn Vũ đã giết chết hai tên cường đạo kia. Chủ quán điên cuồng hét lên, muốn quay đầu lại chém Tôn Vũ nhưng bị hắn dùng sức bóp một cái. Một tiếng "răng rắc" vang lên, xương cổ của chủ quán đã bị Tôn Vũ bóp gãy, cái đầu của hắn lập tức rũ xuống.

Tôn Vũ quăng thi thể của hắn xuống mặt đất, lắc lắc đầu rồi nhặt miếng ngọc bội lên ném trả cho thiếu nữ, nói: "Sau này nếu muốn đổi đồ vật quý giá như ngọc bội này thì tốt nhất là tìm tiện cầm đồ ở các thành phố lớn để đổi, không nên tùy tiện lấy ra trên đường." Tôn Vũ cười khổ trong lòng: xem cô bé này trấn định như thế, chắc hẳn phải là người từng trải chứ, tại sao ngay cả kiểm thức cơ bản như vậy cũng không hiểu? Chẳng lẽ nàng ta thật sự là tiểu thư khuê các, cho tới bây giờ không có đi xa khỏi nhà sao?

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 95: Mi Trinh Bỏ Nhà Ra Đi

Chứng kiến sự lợi hại của Tôn Vũ, thiếu nữ dần bình tĩnh lại. Nàng kính nể nói: "Tráng sĩ thật tài ba, vừa ra tay đã giết được mấy tên ác nhân này... Đa tạ công tử đã cứu giúp." Lúc đầu nàng gọi tráng sĩ, nhưng thấy Tôn Vũ lịch sự nho nhã, không có vẻ vũ dũng, nhìn thế nào cũng không giống một tráng sĩ nên đành đổi lại thành công tử.

Trong lòng Tôn Vũ thầm buồn cười. Cô gái này vừa mới trải qua một trận chiến mà bây giờ vẫn còn chú ý loại chi tiết vụn vặt này, thật thú vị. Hắn lắc đầu nói: "Không cần cảm ơn, dù sao bọn chúng muốn giết cả ta nữa, ta chỉ là tự bảo vệ mình mà thôi. Trên bàn còn chút đồ ăn, ta thấy cô có vẻ rất đói bụng rồi, ngồi xuống ăn một chút đi, sau khi ăn xong thì mau ra khỏi đây, ta phải đốt cái hắc điểm này đi."

Thiếu nữ vén áo thi lễ với Tôn Vũ nói: "Tiểu nữ không muốn ăn đồ do mấy tên hèn hạ dê tiện này làm! Tiểu nữ họ Mi... khụ, tiểu nữ họ Mễ tên Trinh, xin hỏi quý tính đại danh của công tử? Ân cứu mạng của công tử, tương lai tất có báo đáp." Nàng vốn tên là Mi Trinh, nhưng vừa mới báo ra chữ Mi thì liền sửa lại nói mình họ Mễ để che giấu thân phận của mình.

Nhưng chữ Tôn Vũ đã nghe rõ ràng nàng nói chữ Mi. Người bình thường nghe được cái tên này có lẽ còn không có phản ứng gì nhưng Tôn Vũ nghe thấy thì kinh ngạc. Họ Mi tên Trinh... Mi Trinh? Người này... người này không phải là muội muội của Mi Trúc, Mi Phương sao? Phu nhân của Lưu Bị, mẹ hai của A Đầu, cũng chính là Mi phu nhân nhảy giếng tự vẫn trong trận Trường Bản!

Mi gia vốn là nhà phú hào nên việc có ngọc bội giá trị năm kim cũng là chuyện bình thường. Vừa rồi nàng còn nói qua, ngọc bội là do tỷ tỷ của nàng mua được, tỷ tỷ theo lời nàng nói không biết là Mi Trúc hay Mi Phương, trong thế giới này có lẽ hai người đều là nữ nhân? Gọi tỷ tỷ cũng không sai! Đúng rồi, nơi này là Bắc Hải, cách quê quán Từ Châu của Mi gia không xa, nàng xuất hiện ở đây cũng là bình thường, có điều không biết vì sao nàng lại ăn mặc rách rưới như vậy.

Wow, nhất được báo bối rồi. Trong lòng Tôn Vũ rất vui vẻ, cái cảm giác mình đoán được thân phận của người khác nhưng người khác lại không biết được đã bị lộ thật sáng khoái. Hắn nhìn không được tò mò hỏi: "Mẽ cô nương, ta họ Tôn, tên Vũ, chữ Tầm Chân. Nhìn bộ dạng của cô như vậy nếu ta đoán không nhầm là bỏ nhà ra đi, không biết là vì nguyên do gì?"

Mi Trinh nghe hắn nói thì vẻ mặt lại buồn rầu, nàng thấp giọng nói: "Công tử thật tinh mắt, tiểu nữ đúng là bỏ nhà ra đi. Nguyên nhân là vì... Ôi, một lời khó nói hết."

Tôn Vũ chép miệng, trong lòng thầm nghĩ: một vị tiểu thư khuê các con nhà gia thế như vậy bỏ nhà ra đi, có lẽ chỉ có mấy nguyên nhân sau: nếu không phải là bị ép gả, thì chính là bị ép gả, chỉ có thể là bị ép gả. Không có khả năng khác! Ta có nên giúp nàng không đây?

Phải giúp đỡ, tính ta vốn không muốn nhìn thấy nữ nhân phải chịu khổ.

Tôn Vũ mỉm cười với Mi Trinh nói: "Mẽ cô nương, cô mang một khối ngọc bội đáng giá trên người thì đi tới chỗ nào cũng có thể gặp phải cường đạo. Cho dù không có khối ngọc bội kia cũng có thể sẽ có mấy tên dâm tặc ham mê sắc đẹp của cô mà làm bậy. Ta nghĩ cô nên tìm một hiệu cầm đồ ở các thành lớn đổi ngọc bội đổi lấy tiền chứ không nên phiêu bạt ở nơi hoang vu này."

Tôn Vũ đoán không sai, Mi Trinh đúng là bị ép hôn. Nàng bởi vì lý do bất đắc dĩ nào đó nên phải bỏ trốn. Hôn nữ thế lực của Mi gia rất rộng, nàng sợ trong các thành thị lớn có tai mắt của Mi gia nên đành phải lưu lạc ở nơi hoang dã này. Nghe Tôn Vũ nói, nàng thờ dài một tiếng, thật lâu không nói được lời nào.

Tôn Vũ thấy nàng buồn rầu thì đoán được ý nghĩ của nàng, nhìn không được lại nói: "Nếu không... Cô nương hóa trang thành muội muội của ta? Có ta chiếu cố cho cô, cho dù đi vào thành thị lớn người nhà của cô cũng chưa chắc đã tìm ra được. Hơn nữa có ta bảo vệ cô cũng an toàn hơn rất nhiều. Đường nhiên cô cũng không cần phải làm muội muội thật sự của ta, chúng ta chỉ che dấu mà thôi."

Mi Trinh nghe vậy liền động tâm. Nàng cẩn thận đánh giá Tôn Vũ, thấy hắn ngũ quan đoan chính, mặt mũi tràn đầy chính khí, không giống người xấu. Tiểu nha hoàn Trương Bạch Kỳ hắn mang theo kia cũng mi thanh mục tú, bộ dạng giống như cô bé nhà bên, cũng không giống người xấu.

Mi Trinh vén áo thì lễ nói: "Vậy thì... Tiểu nữ phải quấy rầy yên tĩnh của công tử rồi..."

Tôn Vũ dẫn Mi Trinh, đỡ Trương Bạch Kỳ ra khỏi hắc điểm, sau đó cho một mối lửa đốt cái hắc điểm này thành tro tàn.

Mi Trinh không có ngựa, nàng đi bộ suốt từ Từ Châu đến Bắc Hải, cũng không biết nàng đi mất mấy tháng nữa. Những món đồ trang sức nàng đeo trên người đều đã dùng để đổi tiền, bất đắc dĩ nàng mới phải lấy ra ngọc bội kia thành ra rước họa vào người. May mắn là nàng gặp được Tôn Vũ, bằng không thì chết bởi đám cường đạo chỉ là chuyện sớm muộn.

Tôn Vũ đỡ Trương Bạch Kỳ lên lưng ngựa nghỉ ngơi, còn bản thân mình thì cùng Mi Trinh tiếp tục đi bộ về phía Bắc Hải. Hai người đi không được bao lâu lại gặp được một tiểu điểm ở phía trước. Tôn Vũ đi vào mua một chút đồ ăn cho Mi Trinh. Cô nàng đáng thương này có lẽ đã đói bụng lắm rồi, nàng nhanh chóng ăn sạch hai cái bánh nướng.

Tôn Vũ đoán nàng rời nhà trốn đi có quá nửa là bị bức hôn nhưng lại không tiện hỏi, giả bộ như không biết gì cả. Hắn bảo nàng đóng giả thành muội muội Tôn Trinh của mình mới có thể giảm bớt phiền toái.

Mi Trinh hỏi Tôn Vũ đi Bắc Hải làm gì, Tôn Vũ thành thật trả lời là đi tìm Hoa Đà. Mi Trinh bình thường là tiểu thư khuê các, tin tức không linh thông, cũng không biết tin tức của Hoa Đà. Dù sao nàng cũng là đào hôn nên không hề có chỗ để đi, nghĩ rằng mình theo Tôn Vũ tìm kiếm Hoa Đà sẽ rất vui nên cũng không nhiều lời.

Hai người đều mặc áo vải rách rưới, đi bộ đất một con ngựa trắng loại tốt, trên lưng ngựa là cô gái nhà bên Trương Bạch Kỳ. Phối hợp kỳ lạ này khiến người đi đường ngang qua ai ai cũng phải ghé mắt lại nhìn.

Tôn Vũ nhìn ra được tâm tình của Mi Trinh không tốt. Tuy nhiên nàng ở được giáo dục rất tốt, tâm tình xấu không hề biểu hiện ở trên mặt, chỉ có một nét buồn bức khó có thể thể xóa đi được mà thôi. Nguyên nhân chắc hẳn là có quan hệ với việc nàng bỏ nhà ra đi.

Để tránh đụng phải đám cường đạo thô phỉ, Tôn Vũ lựa chọn đi đường vòng, hơn nữa cố gắng đồng hành cùng những người qua đường khác, vì vậy trên đường đi không có nguy hiểm gì. Vài ngày sau họ đã có thể nhìn thấy quận thành Bắc Hải ở phía trước.

Tôn Vũ từ phía xa nhìn thấy thành Bắc Hải tường cao cửa rộng, khí thế uy nghiêm, quả là một tòa thành lớn. Tôn Vũ cũng không hiểu sâu về quận Bắc Hải, hắn chỉ biết rõ nơi đây bị giặc Hoàng Cân bao vây, Đông Lai Thái Sử Từ xuất hiện lần đầu tiên chính là ở tòa thành lớn này.

Cửa thành có thật nhiều người ra vào tấp nập, muốn ra khỏi thành không hề bị ngăn cản, nhưng muốn đi vào lại phải nộp năm văn tiền thuế vào thành. Tôn Vũ lấy ra hai mươi văn tiền đưa cho lính canh cửa, còn thừa năm văn xem như tiền boa cho hắn, tên lính canh rất mừng rỡ. Tôn Vũ thuận tiện hỏi thăm một chút vị trí của quan phủ.

Đi theo chỉ dẫn của tên lính canh Tôn Vũ không hề khó khăn đã tìm được phủ đệ của Khổng Dung. Đây là một tòa phủ đệ chiếm diện tích cực kỳ rộng. Tòa phủ đệ này có diện tích khoảng mấy chục mẫu, cửa cao đỉnh sâu, u nhã tĩnh mịch mà lại toát ra vẻ uy nghiêm. Khoảng đất trống trước cửa lớn rộng lớn như một hoa viên ở đời sau. Cửa chính cao hơn một trượng, rộng hai trượng, nước sơn màu đỏ thẫm trên cửa càng lộ ra khí thế uy nghiêm. Trên cửa treo một tấm hoành phi, trên đó viết hai chữ lớn "Khổng phủ!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Khoan Dung Là Quyền Lợi Của Cường Giả

Không hổ là nơi ở của con cháu Khổng Tử, thật khí thế!

Hai bên cửa có hai con sư tử đá lớn, bên cạnh là hai hàng cọc buộc ngựa ngay ngắn chỉnh tề. Tất cả các cọc đều được mài nhẵn bởi ngày nào cũng có dây cương buộc vào, có thể thấy Khổng phủ thường xuyên có khách đến thăm.

Tôn Vũ buộc ngựa lại, đi tới chuẩn bị gõ cửa. Mi Trinh sợ có người nhận ra nên cúi đầu núp ở đằng sau Tôn Vũ.

Tôn Vũ cầm vòng cửa gỗ nhẹ. Vòng cửa được chế tạo bằng gỗ đồng, vừa dày nặng vừa lạnh lẽo. Ngay cả chiếc vòng cửa đã thể hiện lịch sử lâu đời của Khổng gia.

Tiếng gõ cửa truyền vào trong phủ, thậm chí Tôn Vũ có thể nghe được âm thanh vọng lại, có lẽ sau cửa là một hành lang dài yên tĩnh. Không lâu sau, một người gác cổng trung niên trông rất vênh váo tự đắc mở cửa ra. Hắn nhìn Tôn Vũ một lúc rồi hừ lạnh hỏi: "Kẻ nào tới gõ cửa Khổng phủ ta vậy?"

Thì ra hắn thấy Tôn Vũ ăn mặc bình thường, hơn nữa lại còn là nam nhân nên liền coi thường trong lòng. Về phần hai cô gái đi đằng sau Tôn Vũ, chỉ nhìn liếc qua đã biết là người hầu của hắn. Nữ nhân mà có địa vị thấp hơn cả nam nhân càng khiến hắn coi thường thêm vài phần.

Tôn Vũ không muốn chấp nhậm với một người gác cổng, hắn mỉm cười nói: "Ta là Tôn Vũ, tự Tầm Chân, hôm nay tới đây là muốn gặp Khổng Dung đại nhân. Phiên ông đi vào thông báo một tiếng, nói có cố nhân đến thăm."

"Cố nhân?" Người gác cổng cười lạnh nói: "Mỗi ngày có rất nhiều 'cố nhân' đến đây, ta làm sao biết được người là cố nhân nào? Hôm nay sắc trời đã tối, thông báo không được, mời người ngày mai đến sớm. Còn nữa, ngày mai nhớ chuẩn bị bái thiếp, lễ hộp cho tốt rồi hẵng đến. Hai tay trống không lại còn muốn đến Khổng phủ ta ăn uống miễn phí, không nhìn lại bộ dạng của người đi, hừ."

Cái gì? Sắc trời đã tối? Trong lòng Tôn Vũ giận dữ, hiện tại quá lắm mới hai ba giờ chiều, sắc trời đã tối cái rắm... Lại còn bái thiếp, lễ hộp nữa, ta ở phía sau căn địch đâu có mang theo tiền mua lễ hộp. Hắn thật muốn đâm một quyền vào mặt tên gác cổng này. Thế nhưng kinh nghiệm của nhà khoa học nói cho hắn biết, làm người phải tỉnh táo, ung dung, nói lý với loại tiểu nhân này chỉ làm hạ thấp thân phận của mình. Hơn nữa mình tới nơi này để cầu cạnh Khổng Dung, nếu như đánh tên gác cổng làm xấu mặt bà ta thì không có lợi với mình rồi.

Ngộ nhờ bề ngoài bà ta nói giúp mình tìm Hoa Đà nhưng lại không ra lệnh tìm kiếm thì toi công.

Tôn Vũ nghĩ một lát rồi kiên nhẫn nói: "Ta không phải đến để ăn uống, phiên ông báo cho Khổng Dung đại nhân một tiếng: Bác Bình Tôn Vũ đã đến, bà ấy sẽ cho ta vào."

Tên gác cổng đời nào chịu tin, đôi mắt chó liếc về phía Tôn Vũ, nói thế nào cũng không chịu để cho Tôn Vũ đi vào.

Tôn Vũ vừa bực mình vừa buồn cười. Hành trình đến Bắc Hải vốn đang thuận buồm xuôi gió lại bị một tên gác cổng chặn ở chỗ này, không bực sao được.

Đúng lúc này từ trong Khổng phủ truyền ra âm thanh thô khoáng của nữ nhân: "Người nào làm ồn ở trước cổng vậy?"

Một nữ nhân lưng hùm vai gấu từ trong phủ đi ra. Cô tay phải của nàng đã đứt, chỉ có một cánh tay trái có thể dùng. Người này không phải ai khác, chính là Võ An Quốc!

Trong trận Hồ Lao quan nàng bị Lữ Bố chém đứt tay phải. Tuy chỉ còn một tay khiến nàng không thể sử dụng đại chùy được nữa nhưng uy phong của nàng vẫn còn. Nàng đi đến trước cửa, bộ dạng như muốn đánh người, thật khiến cho người ta phải sợ hãi.

Tên gác cổng vội vàng báo cáo với Võ An Quốc: "Võ tướng quân, người này luôn miệng nói là cố nhân của Khổng đại nhân, tên là Tôn Vũ. Hắn muốn đi vào bái kiến Khổng đại nhân thế nhưng bộ dạng của hắn chẳng khác gì tên ăn mày. Tiểu nhân không vào thông báo, hắn liền đứng ý ở đây không chịu đi. Võ tướng quân, xin ngài ra tay đánh cho hắn một trận rồi đuổi hắn đi."

Tên gác cổng nói xong mấy câu đó, trong lòng liền đắc ý đợi xem cảnh Tôn Vũ chịu đòn.

Nhưng chuyện hán không ngờ đến đã xảy ra. Võ An Quốc kích động tiến về phía trước, dùng cánh tay trái còn lại nắm chặt bả vai của Tôn Vũ vui vẻ nói: "A, Tầm Chân tiên sinh, quả nhiên ngài đã đến. Trong trận chiến với Trương Liêu nhờ có tiên sinh ta mới có thể nhặt về một cái mạng! Mau vào đi, Không đại nhân còn đang thắc mắc tại sao tiên sinh vẫn chưa đến tìm Hoa Đà đây."

Tôn Vũ mỉm cười gật đầu nói: "Có chút việc nhỏ phải nán lại nên hiện tại ta mới đến được Bắc Hải, làm phiền Không đại nhân phải chờ rồi."

Người gác cổng nghe xong cuộc nói chuyện của hai người thì tim đập thình thịch, xoay người định bỏ chạy. Thế nhưng hán còn chưa nhắc chân lên liền nghe thấy Võ An Quốc cười to: "Tên gác cổng nhà ngươi đúng là mắt chó không biết nhìn người. Hôm nay ta phải đánh ngươi một trận cho sáng mắt ra..." Lời còn chưa dứt, Võ An Quốc đã đánh một quyền vào sau lưng tên gác cổng khiến hán bắn thẳng ra ngoài lăn trên mặt đất hai ba vòng, bụi đất bám đầy người.

Tên gác cổng không dám đứng dậy, hán nằm rạp trên mặt đất dập đầu cầu xin Tôn Vũ: "Võ Tướng quân, Tầm Chân tiên sinh, xin hai vị đại nhân từ bi đại lượng tha cho tiểu nhân lần này..."

Tôn Vũ mỉm cười. Khoan dung là quyền lợi của cường giả, nó cũng thể hiện phong độ và tu dưỡng của cường giả. Hán phát tay ngăn Võ An Quốc, thấp giọng nói: "Được rồi, người không biết không có tội. Võ Tướng quân, chúng ta đi thôi! Dẫn ta đi gặp Không đại nhân!"

Tôn Vũ cùng Trương Bạch Kỳ, Mi Trinh theo Võ An Quốc chậm rãi đi vào Không phủ.

Không phủ vô cùng rộng lớn. Phủ được xếp đặt theo hình thức truyền thống tiền đường hậu tẩm. Trong tiền đường có quan nha, đông học, tây học để giúp Không Dung xử lý công vụ và tiếp khách, đây là nơi làm việc của bà. Còn hậu tẩm được chia thành nhà trong, vườn hoa, phòng cho khách... , đây là nơi sinh hoạt của gia tộc.

Võ An Quốc dẫn Tôn Vũ đi về hướng đại đường gặp Không Dung.

Mi Trinh hấp tấp kéo tay áo của Tôn Vũ, thấp giọng nói: "Tầm Chân tiên sinh, ta không tiện đi gặp Không Dung đại nhân. Ta... Ta sợ người nhà của ta tìm ra được, không nên để người ngoài thấy thì tốt hơn." Hóa ra Bắc Hải Không Dung và Từ Châu Đào Khiêm vốn qua lại thân thiết với nhau. Tỷ tỷ Mi Trúc của nàng được Đào Khiêm mời làm Biệt giá tòng sự nên đã từng gặp mặt Không Dung, hai bên có qua lại nhiều lần, vô cùng thân mật. Mi Trinh sợ bị Không Dung nhận ra nên không dám tới đại đường gặp mặt bà.

Tôn Vũ suy nghĩ một chút liền đoán được ý nghĩ của Mi Trinh. Hán cũng không nói ra mà cười nói với Võ An Quốc: "Võ Tướng quân, nha hoàn và muội muội của ta đều ít tiếp xúc với bên ngoài. Các nàng có lẽ không đi đại đường được, phiền tướng quân thu xếp phòng cho hai người họ nghỉ tạm được không?"

Võ An Quốc gọi vài người hầu tới ra lệnh cho họ dẫn Mi Trinh và Trương Bạch Kỳ tới phòng khách nghỉ ngơi, bản thân nàng thì cùng với Tôn Vũ cười nói nói đi về phía đại đường: "Tôn Tướng quân, từ khi nào ngài lại có thêm một muội muội vậy? Lần trước ta cũng không thấy ngài dẫn theo...."

Tôn Vũ đỏ mặt hỏi, thuận miệng đáp: "Ta gặp nàng ở trên đường. Nàng rất đáng thương, không có chỗ dung thân nên ta liền nhận nàng làm muội muội."

Võ An Quốc cười ha ha một tiếng, dùng cánh tay còn lại vỗ vào lưng của Tôn Vũ nói: "Ta nghĩ không phải ngài mang về làm muội muội mà làm phu nhân đó chứ. Ngài không muốn ở rể Công Tôn gia sao? Ta còn nghe nói Giang Đông Tôn Kiên, Trần Lưu Tào Tháo muốn đoạt ngài từ trong tay Công Tôn Toàn. Hay là ngài muốn lấy một nữ nhân bình thường không biết võ tướng kỹ? Tuy rằng không muốn ở rể danh môn nhưng lại mất đi cơ hội thăng quan tiến chức."

Tôn Vũ cười khỏ trong lòng, bà này đang nói linh tinh cái gì vậy?

Chỉ chốc lát sau hai người đã tới đại đường. Không Dung bộ dạng hiền lành ngồi ở chính giữa nói chuyện phiếm cùng với một bà lão, lúc nhìn thấy Tôn Vũ tiến vào, cả hai người đều đứng lên hòa nhã nói: "Tầm Chân đã đến rồi sao, mau vào đi!"

Tôn Vũ nhìn lại, bà lão kia hóa ra là "Danh sư" Trịnh Huyền.

Đối với "Danh sư" Trịnh Huyền, Tôn Vũ vẫn luôn mang lòng tôn kính. Vị lão nhân này có kiến thức rất rộng, hơn nữa còn cho mình biết nhiều thông tin quan trọng. Hán cung kính hành lễ với Trịnh Huyền và Không Dung rồi mới ngồi xuống ở phía dưới cùng.

Không Dung và Trịnh Huyền cũng không biết đang nói chuyện gì, trông hai người đều có vẻ phiền muộn. Tôn Vũ nói: "Văn bối tới thật lỗi mắng, đã quấy rầy hứng thú nói chuyện của hai vị tiền bối rồi."

Trịnh Huyền thờ dài nói: "Chúng ta vốn cũng không có hứng thú nói chuyện gì, không thể nói là quấy rầy được. Ta mới ở bên ngoài vân du trở về Bắc Hải thăm lão hữu một chút, không ngờ lại nghe được nàng nói về việc liên minh phản Đông Trác thất bại. Hai lão thái bà bọn ta đang lo lắng đây!"

Tôn Vũ nghe vậy thì rung động trong lòng.

Không Dung lại nói tiếp: "Võ tướng kỹ của Điều Thuyền có thể trực tiếp đánh ngã tất cả binh sĩ. Lữ Bố thì có thể một mình đánh bại tất cả các tướng lĩnh trong thiên hạ. Cho dù là tinh binh hay là lương tướng đi nữa đều không có cách nào đối phó được với Lữ Bố và Điều Thuyền. Ôi, chẳng lẽ chúng ta chỉ còn cách ngồi nhìn nghịch tặc Đông Trác làm hại thiên hạ hay sao?"

Tôn Vũ nhú mày, nhin không được chen miệng nói: "Chiêu đó của Điều Thuyền chỉ có thể nhắm vào nam nhân, thật ra nó không có gì đáng sợ, chúng ta chỉ cần phái bất cứ một nữ tướng nào ra là có thể đánh bại được nàng. Chỉ có Lữ Bố mới thực sự là phiền toái... Hai vị tiền bối, văn bối cảm thấy Lữ Bố

cũng không phải là vô địch, chúng ta có thể triệu tập toàn bộ đại tướng trong thiên hạ cùng khiêu chiến với nàng, đến lúc đó còn sợ không đánh thắng được nàng sao."

Trịnh Huyền nhẹ gật đầu, xoay người lại nói: "Tầm Chân..., người nói không sai, triệu tập toàn bộ đại tướng trong thiên hạ nhất định có thể đánh thắng được Lữ Bố. Người có biết trong thiên hạ này có mười đại thần tướng hay không?"

"Mười đại thần tướng?" Tôn Vũ tò mò hỏi: "Nghĩa là sao?"

Trịnh Huyền trầm giọng nói: "Từ khi Vương Mãng soán Hán, sau khi Truyền quốc ngọc tỷ bị vỡ thì thế gian này bắt đầu xuất hiện võ tướng kỹ. Mỗi khi thiên đại loạn chắc chắn sẽ có mười đại thần tướng xuất thế, mỗi người họ đều sở hữu một loại võ tướng kỹ cấp thần tướng. Chỉ cần mười người họ liên thủ lại thì có thể vô địch thiên hạ, dù có là Lữ Bố đi chăng nữa cũng không phải là đối thủ của họ. Nếu như tập hợp đủ mười đại thần tướng thì chúng ta có thể đánh bại Lữ Bố, đến lúc đó thì thiên hạ sẽ được hưởng thái bình!"

"Hả? Còn có chuyện này sao?" Tôn Vũ cảm thấy hứng thú. Bệnh hiếu kỳ lại phát tác, hắn vội hỏi: "Mười thần tướng gồm những ai?"

Trịnh Huyền nhún mày, khổ sở suy tư một hồi rồi thở dài nói: "Chuyện này ta cũng không rõ ràng lắm, nhưng trước mắt đã có vài thần tướng lộ diện rồi."

Tôn Vũ hai mắt sáng ngời, nói tiếp: "Ta hiểu rồi! Chiến thần Quan Vũ, Đẩu thần Trương Phi, Y thần Hoa Đà... Chúng ta ít nhất đã biết ba đại thần tướng này, còn có bảy người khác không biết ở đâu nữa! Tiên bối nói ta mới nhớ ra, lúc cùng Lữ Bố đối chiến dường như chỉ có Chiến thần và Đẩu thần mới có thể tạo uy hiếp cho nàng còn các tướng lĩnh khác hoàn toàn không thể đối kháng được."

Tôn Vũ nói đến đây, đột nhiên nhớ tới cảnh Lữ Bố và Điều Thuyền cúi đầu trước kỹ năng "Soán quốc" của Đồng Trác, hắn đột nhiên cảm thấy hai người bọn họ rất đáng thương. Hắn nói với Trịnh Huyền: "Vậy chúng ta còn chờ gì nữa? Tranh thủ thời gian ghi hịch văn cho các chư hầu, nhờ bọn họ hỗ trợ tìm kiếm mười đại thần tướng rồi sau đó cùng nhau đối phó với Đồng Trác!"

Khổng Dung nghe xong lời Tôn Vũ liền cười khò một tiếng, thở dài nói: "Nào có dễ dàng như vậy... Ai biết mười đại thần tướng hiện đang ở đâu? Ai có tư cách điều khiển mười đại thần tướng? Cho dù thật sự có tập hợp đủ mười đại thần tướng đi chăng nữa thì liệu các chư hầu có để cho các nàng cùng tiến lên hay không?"

Khổng Dung thở dài nói: "Nhìn trận Hồ Lao quan thì biết. Nếu như không nhờ chiêu "Thống khốc" của Lưu Huyền Đức thì chúng ta không thể biết rõ ở trong doanh trại cất giấu hơn trăm viên đại tướng. Ngay từ lúc đầu đánh Hoa Hùng họ đã không chịu xuất lực, vẫn phải nhờ Tôn Kiên tướng quân và Tôn Vũ tướng quân liên thủ mới có thể xử lý được Hoa Hùng. Sau đó khi đánh Trương Liêu vẫn không có ai chịu xuất lực, nếu không nhờ Tào Mạnh Đức đi ra khoe khoang thì không biết bên ta sẽ tổn thất bao nhiêu nữa. Lại nói đến hai cái đồ khốn kiếp Viên Thiệu, Viên Thuật, dưới trướng bọn họ mãnh tướng nhiều không đếm xuể nhưng lại cất giấu hết đi. Nếu không phải Lưu Huyền Đức dùng "Thống khốc" thì chỉ sợ các tướng lĩnh đó vẫn còn ngủ ngon trong doanh trại."

Tôn Vũ tò mò hỏi: "Sao chúng ta không đợi tập hợp đủ mười đại thần tướng rồi nhờ Lưu Huyền Đức dùng "Thống khốc"?"

Trịnh Huyền ngồi ở bên cạnh nói: "Hải tỳ, theo người võ tướng kỹ của Lưu Huyền Đức lợi hại như thế nhưng vì sao chỉ là lam sắc?"

"Đúng rồi!" Tôn Vũ tò mò hỏi: "Vì sao vậy?"

Trịnh Huyền cười khò nói: "Màu sắc của võ tướng kỹ luôn có đạo lý của nó. Võ tướng kỹ của Lưu Huyền Đức nhìn qua tưởng như vô địch thiên hạ nhưng chỉ là lam sắc bởi vì điều kiện sử dụng nó rất hà khắc, không phải chỉ cần nàng giờ một ngón tay thì tất cả mọi người đều phải nghe theo."

"Điều kiện sử dụng rất hà khắc?" Tôn Vũ thầm giật mình trong lòng. Hắn vốn là nhà khoa học nên có khả năng phân tích rất mạnh, kết hợp với tình huống cuộc chiến Hồ Lao quan, hắn suy nghĩ một lúc liền hiểu được: "Không lẽ chiêu thức của nàng chỉ có tác dụng đối với đồng minh thôi sao?"

Trịnh Huyền khẽ gật đầu.

Tôn Vũ nghĩ thầm, nói như vậy tuy khồng chế của Đồng Trác rất lợi hại nhưng cũng chỉ là lam sắc, chúng tôi võ tướng kỹ của nàng cũng có điều kiện vô cùng hà khắc hoặc là có sơ hở cực lớn. Vậy sơ hở kia là gì đây? Vì sao Lữ Bố và Điều Thuyền trúng Soán quốc của nàng nhưng vẫn không chịu giết người?

Không lẽ... Tôn Vũ rung động trong lòng. "Soán quốc" chỉ có thể khiến người khác cho rằng nàng là hoàng đế nhưng hoàng đế cũng không thể khống chế được hoàn toàn hạ thần dưới tay mình. Nàng có thể ra lệnh cho thủ hạ đi làm việc nhưng lại không thể thay đổi nhân cách của họ. Chẳng hạn như nàng không có cách nào làm cho Điều Thuyền và Lữ Bố tính cách thiện lương đi giết người, nhiều nhất chỉ có thể ra lệnh cho bọn họ giúp đỡ mình đánh bại địch nhân. Lại chẳng hạn như hoàng đế ra một lệnh khiến hạ thần khó có thể tiếp nhận, còn có thể dẫn đến gian thần mưu phản hoặc là trung thần tự sát.

Lúc này Trịnh Huyền lại nói tiếp: "'Thống khốc' của Lưu Huyền Đức chỉ có thể khiến cho minh hữu của mình ra tay giúp đỡ chứ không thể khiến cho đại tướng phe địch tự giết lẫn nhau. Nếu như đám người Viên Thiệu, Viên Thuật, Lưu Biểu không muốn cùng Lưu Bị kết minh, nói cách khác là họ không muốn lại kết thành liên minh phản Đồng Trác thì võ tướng kỹ của Lưu Huyền Đức sẽ không hề có tác dụng đối với họ. Hơn nữa nếu như trong tay họ có người nắm giữ mười thần tướng thì chúng ta vĩnh viễn cũng không thể tập hợp lại mười thần tướng để chống lại Lữ Bố."

Tôn Vũ nghe xong liền thở dài. Quốc phá gia vong, tất có yêu nghiệt nổi lên. Viên Thiệu, Viên Thuật cũng coi như hai tên yêu nghiệt. Còn có các chư hầu không chịu đến tham gia cần vương kia, chẳng hạn như Kinh Châu Lưu Biểu, Từ Xuyên Lưu Chương, Giang Đông Nghiêm Bạch Hổ vân vân. Bọn người kia đều là vì tư lợi, lỡ như mười đại thần tướng rơi vào trong tay bọn họ thì đừng nghĩ đến ngày mười đại thần tướng đứng lại bên nhau.

Tôn Vũ trầm nghĩ trong lòng, muốn khiến cho tất cả các chư hầu dốc lực là không có khả năng, trừ phi... Hừ, chỉ có một biện pháp, đó chính là xuất hiện một chư hầu hùng mạnh tiêu diệt hết các chư hầu khác! Đến lúc đó họ không muốn hợp cũng phải hợp lại rồi. Tuy nhiên nếu làm như vậy thì chỉ có một kết quả: sau khi đánh bại được Đồng Trác, chư hầu nào nắm giữ mười đại thần tướng trong tay sẽ trở thành độc tài, giang sơn càng không có khả năng trả lại cho Lưu gia.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Thời Đại Võ Tướng Kỹ Bắt Đầu

Nói tóm lại, Hán triều tại thế giới này không thể tồn tại được nữa!

Tôn Vũ trầm nghĩ: nếu chúng ta có thể nghĩ được biện pháp tập hợp đủ mười đại thần tướng thì chắc hẳn người khác cũng có thể nghĩ đến. Chẳng hạn như mèo meo mắt Tào Tháo, Giang Đông Tôn Kiên, Hà Bắc Viên Thiệu... Những người đó chắc chắn đã nghĩ đến chuyện này. Trời ạ! Nói như vậy... thiên hạ sắp đại loạn rồi. Chuyện này cũng giống với tam quốc trong thế giới kia, các chư hầu chinh phạt lẫn nhau nhằm cướp lấy thiên hạ, thời đại bá quyền sắp bắt đầu.

Một ý nghĩ xuất hiện trong đầu Tôn Vũ... Liệu Công Tôn gia có cơ hội tranh đoạt thiên hạ hay không? Nếu như ta giúp đỡ nhuyển muội tử đánh bại tất cả các chư hầu, sau đó thay mặt nàng hiệu lệnh thiên hạ, ta sẽ trở thành hoàng đế?

Ặc, Tôn Vũ ơi Tôn Vũ, nguoi quá tham lam rồi. Bệnh nan y thì chưa chữa xong, võ tướng kỹ cũng chỉ là hồng sắc, nguoi nghĩ cái gì vậy? Nguoi dựa vào cái gì để tranh giành thiên hạ này? Tôn Vũ không nghĩ ngợi lung tung nữa, hắn nói với Không Dung: "Không đại nhân, mục đích lần này ta đến đây chắc ngài cũng biết rồi, chủ yếu là muốn tìm Hoa Đà để nhờ nàng chữa bệnh cho một người nhân của ta. Chuyện mười đại thần tướng... Chúng ta cứ bắt đầu tìm từ 'Y thần' Hoa Đà đi."

Không Dung là một quân tử thủ tín. Nàng từng hứa sẽ giúp đỡ Tôn Vũ tìm kiếm Hoa Đà, hiện tại Tôn Vũ đã đến thì tất nhiên nàng sẽ hết sức hỗ trợ. Hơn nữa "Danh sư" Trịnh Huyền lại kể ra sự tích về mười đại thần tướng khiến mọi người biết Hoa Đà chính là một trong mười người đó, việc tìm kiếm này lại càng cần thiết. Không Dung tranh thủ thời gian ra lệnh cho Võ An Quốc đi thông tri cho tất cả quan viên ở quân Bắc Hải tìm kiếm tung tích của Hoa Đà.

Trước đây Hoa Đà từng xuất hiện ở Bắc Hải, đương nhiên đó là chuyện trước khi liên minh phản Đồng Trác xuất quân. Không Dung cũng từng gặp qua Hoa Đà một lần, lúc này tìm kiếm Hoa Đà ở Bắc Hải thì khả năng thành công là cao nhất.

Tôn Vũ lo lắng Hoa Đà sẽ thu phí chữa trị kénch xù nên hắn ngượng ngùng nói với Không Dung nói: "Không đại nhân, lần này ta đi theo đại quân nên không mang đủ tiền. Không biết Hoa Đà thu tiền thuốc men có đắt không?"

"Là chuyện này à..." Không Dung nhíu mày nói: "Tính cách của nàng có chút cổ quái. Nếu nàng nhìn người nào thuận mắt liền không thu tiền của người đó, còn nếu không thuận mắt thì dù có vạn kim nàng cũng không chữa... Sau khi tìm được Hoa Đà, Tâm Chân tiên sinh nên cố gắng biểu hiện cho tốt."

Quả nhiên sự tình không bao giờ có khả năng thuận lợi như vậy. Trong lòng Tôn Vũ buồn bực, tuy vậy hắn nghĩ lại, may mà Hoa Đà không phải là "Sát nhân danh y" Hồ Thanh Ngưu ở trong "Ý thiên Đồ long ký", nếu như nàng nói muốn cứu một người phải giết một người thì mới thật sự khiến người khác điên đầu.

Tạm thời gác việc tìm kiếm Hoa Đà lại, Tôn Vũ tranh thủ thỉnh giáo Trịnh Huyền một ít điển cố về võ tướng kỹ để tìm hiểu thêm về thế giới này. Trịnh Huyền dù sao cũng rảnh rỗi nên bà từ tốn giảng cho Tôn Vũ lịch sử võ tướng kỹ bình định loạn thế hai trăm năm qua.

Thì ra hai trăm năm trước, Vương Mãng soạn Hán, Vương Chính Quân khóc mắng Vương Mãng rồi ném Truyền quốc ngọc tỷ về phía hắn. Ngọc tỷ rơi xuống đất vỡ một góc, từ đó bay ra năm luồng hào quang lục, đỏ, lam, vàng, ám kim ngũ chiếu khắp thiên hạ. Vương Mãng lúc ấy còn không biết chuyện gì xảy ra nên vô cùng cao hứng khi chiếm được đế vị.

Vương Mãng làm hoàng đế mười lăm năm, trong mười lăm năm này hào quang bay ra từ Truyền quốc ngọc tỷ liên tục nhập thân vào một số nữ nhân khiến cho họ có được võ tướng kỹ. Năm thứ tư Thiên Phụng(công nguyên năm thứ 17), khắp cả nước phát sinh nạn châu chấu, hạn hán, nạn đói và bạo loạn.

Ở thời điểm mấu chốt này, các nữ nhân có được võ tướng kỹ lần lượt nổi dậy. Xích Mi quân, Lục Lâm quân cũng theo đó mà xuất hiện. Bởi vì khi đó vẫn là xã hội nam tôn nữ ti cho nên Vương Mãng vốn là nam nhân, các binh sĩ dưới trướng hắn cũng đều là nam nhân, điều này cũng có nghĩa là trong quân Vương Mãng không hề có người biết sử dụng võ tướng kỹ.

Các nữ tướng trong Xích Mi quân và Lục Lâm đều biết sử dụng võ tướng kỹ nên họ dễ dàng đánh bại quân đội của Vương Mãng trên khắp các chiến trường.

Trận Côn Dương, Vương Mãng điều động hơn bốn mươi vạn đại quân nhưng đối thủ Lưu Tú của hắn lại có được mười đại thần tướng. Lưu Tú dưới sự trợ giúp của mười đại thần tướng nên chỉ dùng một vạn binh mã liền đánh tan bốn mươi vạn đại quân của Vương Mãng.

Vương Mãng bại trận, thiên hạ trở về trong tay nhà Hán, cũng chính là Đông Hán.

Bởi vì các nữ tướng có được võ tướng kỹ hơn nữa lại có công lớn trong việc đoạt lại quyền lực cho Hán thất nên họ dần áp chế nam nhân, kết cấu xã hội cũng dần dần chuyển thành nữ tôn nam ti. Điều buồn cười là thiên tử của nhà Hán lại là nam nhân, kết quả tạo thành cục diện chủ nhược thần cường. Uy thế của thiên tử đời sau kém hơn đời trước, đến đời của Hán Hiến Đế Lưu Hiệp thì đã hoàn toàn trở thành bù nhìn của các thần tử.

Chắc chắn, thật đúng là đặc sắc! Tôn Vũ đã hiểu thêm về thế giới này. Tổng kết lại, thế giới này ở trước khi Vương Mãng soán Hán thì có lịch sử giống với thế giới kia của mình, bước ngoặt chính là Truyền quốc ngọc tỷ, có thể nói chính Truyền quốc ngọc tỷ đã khiến thế giới này hoàn toàn biến đổi.

Bởi vì Truyền quốc ngọc tỷ xuất hiện nên tam quốc mới biến thành thế giới tranh bá của nữ nhân, thật sự là khiến cho người ta mờ hồ lạnh!

Nghe xong khóa lịch sử của Trịnh Huyền lão sư, Tôn Vũ không còn việc gì làm nữa. Việc tìm Hoa Đà một mình mình cũng không thể làm được, vẫn nên ngồi đợi tin tức của Không Dung thì tốt hơn. Một gã người hầu dẫn Tôn Vũ đi đến phòng của mình.

Hắn và Trịnh Huyền hàn huyên rất lâu nên sắc trời đã sớm tối đen, các đình đài lầu các mang phong cách cổ xưa của Không phủ đã đắm chìm trong bóng đêm khiến người ta có cảm giác thật yên tĩnh.

Người hầu dẫn Tôn Vũ tới một tiểu viện. Trong tiểu viện có ba gian phòng, trong đó hai gian lần lượt cho Trương Bạch Kỳ và Mi Trinh, gian còn lại là của Tôn Vũ. Người hầu dẫn hắn tới cửa viện rồi cáo lui, để Tôn Vũ thông thả đi vào trong sân.

Tiểu viện rất yên tĩnh, bên trong trồng đủ loại hoa cỏ, ở giữa là một con đường nhỏ uốn lượn đi ngang qua vườn hoa. Tôn Vũ không muốn phá hỏng khung cảnh tĩnh lặng này nên hắn đặt chân rất nhẹ, giống như một u linh bay vào trong nội viện.

Ở bên trong vườn hoa còn có một cái ao nước nhỏ, Tôn Vũ đột nhiên nghe được một tiếng thở dài từ bên cạnh ao truyền đến. Nhờ ánh trăng chiếu sáng hắn nhận ra Mi Trinh đang ngồi đó.

Mi Trinh vẫn mặc bộ quần áo vải thô kia, có điều sau khi vào Không phủ nàng đã tắm rửa sạch sẽ nên tinh thần nàng rất sáng khoái. Tuy cách ăn mặc vẫn rất rách rưới nhưng thần thái khí chất của nàng đã hoàn toàn biến đổi thành một tiểu thư khuê các. Khuôn mặt xinh xắn của nàng phẳng phất nét u buồn, Tôn Vũ đứng phát ngốc ngắm nàng, quên cả việc bắt chuyện.

Mi Trinh nhìn ao nước thở dài, dường như nàng có tâm sự nặng nề. Nàng nhỏ giọng lầm bầm như tiếng muỗi kêu: "Chỉ trách ta tuy có võ tướng kỹ nhưng lại là võ tướng kỹ kém cỏi nhất thiên hạ... Tỷ tỷ muốn gả ta vào Đào gia, hai người con trai của Đào Khiêm đều là đồ ăn hại, ta dù chết cũng sẽ không gả cho một trong hai người đó. Ôi, không thể vì võ tướng kỹ vô dụng của ta mà tùy tiện gả ta cho cho phé vật như vậy chứ...!"

Giọng của nàng rất nhỏ, vốn không có khả năng bị người khác nghe được nhưng Tôn Vũ nhờ có công năng trợ thính của NM01 nên nghe rõ ràng không sót chữ nào.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Bí Mật Của Mi Trinh

Bệnh hiếu kỳ của Tôn Vũ trời dậy, Mi Trinh cũng sở hữu võ tướng kỹ? Nàng nói võ tướng kỹ của bản thân là kém cỏi nhất thiên hạ, có ý gì vậy? Không biết võ tướng kỹ của nàng rốt cục là gì. Thì ra Mi Trinh đúng là đào hôn trốn đi, hơn nữa còn là bởi vì bị ép cưới con trai của Đào Khiêm.

Kể cả trong "Tam quốc chí" hay "Tam quốc diễn nghĩa" hai người con trai của Đào Khiêm đều là đồ ăn hại không kể tục được sự nghiệp của cha mình, khiến Đào Khiêm phải tặng Từ Châu cho Lưu Bị. Hai người đó đương nhiên không phải là mục tiêu mà con gái muốn lấy làm chồng. Huống chi trong thế giới này địa vị của nam nữ khác biệt, muốn cho nữ nhân có võ tướng kỹ lấy một gã vô dụng thì đúng là không chút khả thi, nếu như ở rể thì may ra tạm được.

Tôn Vũ suy nghĩ một chút, có quá nửa là tỷ tỷ của Mi Trinh muốn gả nàng vào nhà họ Đào. Không biết là Mi Trúc hay Mi Phương quyết định, lại đi hi sinh hạnh phúc của em mình để nịnh bộ thủ trường như vậy. Haiz, những chuyện éo le như vậy từ xưa đến nay đều không hiếm, phận đàn bà thật đáng thương.

Tôn Vũ quyết định đi tới khuyên giải nàng vài câu. Hắn ho nhẹ một tiếng, từ sau thân cây bước về phía ao nước, cười nói với phía Mi Trinh: “Mẽ cô nương, đêm hôm khuya khoắt cô lại chạy đến nhìn cái ao, tâm tình thật là tốt!”

Thấy Tôn Vũ đột nhiên xuất hiện, sắc mặt đang buồn bực của Mi Trinh trở về bình thường. Nàng cười nói: “Tầm Chân tiên sinh đã về rồi? Thật không ngờ ngài với Không đại nhân lại quen biết nhau.”

Tôn Vũ khẽ cười, cũng không muốn giải thích thân phận của mình, trầm giọng nói: “Mẽ cô nương... Khụ, hay ta gọi cô là Mi cô nương đi. Lúc nãy cô lầm bầm nói... ta đã nghe được...”

“Cái gì?” Mi Trinh nghe thấy Tôn Vũ gọi đúng tên của mình thì kinh hãi, nàng vô thức có ý chạy trốn.

Tôn Vũ vội vàng nói: “Đừng sợ, ta sẽ không bắt cô về Từ châu đâu, yên tâm đi. Cô hãy coi ta như bạn bè, chúng ta cùng tâm sự”.

Mi Trinh nhìn kỹ Tôn Vũ, trông không giống như giả bộ, nhưng nàng vẫn cảnh giác nói: “Ta hồi nãy nói nhỏ như vậy, làm sao ngài nghe thấy được!”

“À, tai của ta rất thính!” Tôn Vũ nhún vai nói: “Có thể nói rõ câu chuyện của cô được không? Không chừng ta có thể giúp cô. Ta quen biết với Không Dung, nhờ Không Dung nói hộ vài lời không chừng có thể giải quyết được.”

Mi Trinh mừng rỡ trong lòng. Không Dung chính là danh sĩ Bắc Hải, nếu như bà chịu giúp mình giải quyết việc hôn sự thì mình có thể về nhà rồi. Nhưng sau khi cân thận suy nghĩ thì nàng lại buồn rầu, bĩu môi nói: “Cho dù tránh được lần này cũng không thoát được lần sau. Điều quan trọng là võ tướng kỹ của ta quá kém cỏi, cho dù không lấy con trai của Đào Khiêm, ta cũng phải lấy một tên phế vật khác thôi.”

Tôn Vũ nhìn không được ngạc nhiên nói: “Cô thực sự có võ tướng kỹ? Ta còn tưởng chỉ là một cô gái bình thường chứ! Lần trước tại hắc điểm thiếu chút nữa cô bị sát hại rồi, sao không thấy cô sử dụng võ tướng kỹ?”

Mi Trinh thở dài, khuôn mặt chợt ửng hồng, có điều trong bóng tối Tôn Vũ không thấy được. Nàng thấp giọng nói: “Võ tướng kỹ của ta là thứ buồn cười nhất, vô dụng nhất trong thiên hạ, cũng không chắc nó có là võ tướng kỹ không nữa, trong hắc điểm không dùng được nó. Ban đầu phát hiện mình có ‘tướng tài’, ta vô cùng cao hứng. Nhưng không ngờ... võ tướng kỹ vừa mới xuất ra, không riêng gì tỷ tỷ của ta, ngay cả bản thân mình cũng tức giận đến ngất xỉu. Võ tướng kỹ của ta đã trở thành trò cười của Từ châu, cho nên... tỷ tỷ mới ép gả ta cho phế vật Đào gia. Đối với người Từ Châu thì phế vật lấy phế vật quả là hợp lý.

Trời ạ, không phải vậy chứ! Tôn Vũ càng lúc càng tò mò, võ tướng kỹ của nàng rốt cục là gì? Nói từ nãy đến giờ nàng cũng không chịu nói ra võ tướng kỹ của mình. Đúng là nữ nhân, đi vào trọng tâm được không! Tôn Vũ không nhịn được hỏi lại: “Thế võ tướng kỹ của cô là gì? Có công xiềng trời buộc phải không? ‘Danh sư’ Trịnh Huyền đang ở đây, chúng ta có thể nhờ bà giúp đỡ, không chừng có thể giải quyết được.”

Mi Trinh lắc đầu, thở dài nói ra: “Không hề có công xiềng gì hết, ta lúc nào cũng có thể sử dụng nó. Nhưng mà... Thôi không nói đến chuyện đó nữa. Ngài cũng không cần biết nó là cái gì, chỉ biết đó là võ tướng kỹ vô dụng nhất là được rồi.”

Càng nói như vậy Tôn Vũ lại càng muốn biết. Hắn suy đi nghĩ lại, trong thế giới kia Mi Trinh cũng không có gì đặc biệt, ngoài chuyện trợn Trùng Phán nhảy giếng tự vẫn thì không thấy ghi lại điều gì khác. Tôn Vũ không có cách nào suy đoán võ tướng kỹ của Mi Trinh rốt cục là gì, điều này làm lòng hắn ngứa ngáy không yên.

Mi Trinh lại nói: “Tầm Chân tiên sinh, ta đã nói rõ thân phận thật của mình cho ngài biết, nếu như ngài cảm thấy ta mang lại phiền toái thì ta sẽ rời đi. Mi gia chúng ta là danh môn Từ châu, nếu như ngài vì ta mà đắc tội với Mi gia thì ta thật không yên lòng.”

Tôn Vũ cười lắc đầu. Mi gia là cái gì, so với Công Tôn gia thì không phải chỉ kém một bậc, không cần để ý tới. Hắn cười nói với Mi Trinh: “Mi cô nương không cần phải lo lắng, nếu ta đã quyết định mang theo cô thì nhất định sẽ chịu trách nhiệm đến cùng. Cô tạm thời theo ta đi tìm kiếm Hoa Đà, chờ chuyện đào hôn lắng xuống ta lại đưa cô về nhà.”

Tôn Vũ cùng Trương Bạch Kỳ và Mi Trinh ở lại Không phủ. Từng ngày từng ngày trôi qua, thuộc cấp của Không Dung tỏa ra xung quanh tìm kiếm Hoa Đà song tìm tới tìm lui cũng tìm không thấy.

Tôn Vũ gửi thư cho Nhuyễn muội tử, chủ yếu thông báo mình bình đã an, đang ở chỗ Không Dung tìm kiếm Hoa Đà, dặn Nhuyễn muội tử không cần lo lắng. Nhuyễn muội tử cũng mau chóng hồi đáp lại, nói Công Tôn gia hiện nay đang luyện binh chuẩn bị chống Viên Thiệu, ở nhà cũng không có chuyện gì để cho Tôn Vũ an tâm tìm Hoa Đà, quan trọng nhất là việc chữa bệnh. Triệu Vân bây giờ đã ăn năm sáu bát cơm một bữa, thân thể nàng rất khỏe mạnh, không cần lo lắng.

Đến một ngày, thám tử hồi báo đã tìm khắp quận Bắc Hải nhưng tất cả thị trấn, thôn xóm đều trả lời là không biết tin tức gì của Hoa Đà. Có lẽ Hoa Đà đã rời khỏi Bắc Hải quận đi nơi khác hành y rồi. Nàng vốn là danh y thích chu du thiên hạ, hành tung bất định, rời khỏi nơi này cũng không có gì lạ.

Tôn Vũ cảm thấy rất thất vọng, nhưng chuyện này cũng không thể trách Không Dung được, xem ra phải trở về Công Tôn gia nhờ các chú hầu hỏi thăm tin tức của Hoa Đà. Tôn Vũ cáo từ Không Dung, lại dày mặt xin Không Dung một con ngựa để cho Mi Trinh và Trương Bạch Kỳ cùng cưỡi, mình cưỡi con ngựa trắng quay trở về Bắc Bình.

Võ An Quốc đưa tiễn một đoạn đường. Nàng là người có ơn nhất định trả, Không Dung có ơn tri ngộ với nàng, nàng sẵn sàng hi sinh vì Không Dung.

Tôn Vũ từng cứu nằng một mạng ở Hồ Lao quan, nằng hết sức thân thiện với Tôn Vũ, coi hấn như huynh đệ.

Đoàn người đi tới cửa thành, Tôn Vũ ôm quyền nói: “Võ tướng quân, hẹn sau này gặp lại...”

Vũ An Quốc róm lệ. Nàng chỉ còn một tay không thể ôm quyền, đành phát tay nói: “Tôn tướng quân, ta không còn đảm đương nổi chức võ tướng nữa rồi, sau này cũng không còn cơ hội gặp lại trên chiến trường. Ha ha...sau này chỉ sợ không gặp lại! Nhưng Võ An Quốc ta nhớ rõ ân tình của ngài, tương lai nếu có chỗ nào dùng được kẻ cụt tay này thì ngài chỉ cần thông báo một tiếng, ta sẽ tới ngay.”

Tôn Vũ cười nói: “Khách khí rồi!” Hấn xoay người nhảy lên ngựa, định đi ra khỏi thành!

Đột nhiên binh lính canh gác trên tường thành hô lớn: “Địch tập! Địch tập! Đóng cửa thành, kéo cầu treo! Địch tập!”

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Bắc Hải Bị Bao Vây

Tôn Vũ vội thả NM01 ra. Chỉ lát sau NM01 báo lại:

- Quân địch đều là bộ binh, tất cả đều là nông dân bình thường. Họ mặc áo vải thô đầu quần khăn vàng hấn là quân Hoàng Cân ... Ở chính giữa đoàn có một viên đại tướng cười chiến mã, quân kỳ có thêu chữ “Quân”. Xem ra tướng quân của đội quân này mang họ “Quân”

NM01 tiếp tục phân tích:

- Căn cứ theo ta phân tích quân địch đây là quân do Quân Hối lãnh đạo.

Khổ thân ta, ta đi tìm Hoa Đà, đã không tìm được thì chớ lại tìm thấy một đám giặc khăn vàng! Tôn Vũ thấy nhức đầu, đám giặc khăn vàng này sao không sớm không muộn lại nhảm lúc ta đang sắp thờ về Bắc Bình mới đến. Các người định hấn hại ta sao?

Quân Khăn Vàng đã đến!

Ba vạn quân Khăn Vàng đông nghìn nghịt như châu chấu ập đến. Thành Bắc Hải nhanh chóng bị quân Hoàng Cân bao vây bốn mặt. Trong quân có 1 lá đại kỳ đang bay phấp phới. Trên lá cờ có chữ “Quân” thật lớn

Tôn Vũ đứng trên tường thành lo lắng nhìn đại quân địch ở bên ngoài. Quân Hối này cũng không phải là nhân vật quá lợi hại nhưng quân lính trong tay hấn cũng khá nhiều. Truyền thống tốt đẹp của quân Khăn Vàng khi khởi nghĩa là đông người.

Trương Bạch Kỳ đã tung theo Tôn Vũ đánh trận Hồ Lao quan với loại chiến trận này không còn quá sợ hãi nhưng Mi Trinh là tiểu thư khuê các lần đầu tiên ra khỏi nhà đã gặp ngay đại quân Khăn Vàng vây thành. Tuy tính cách của nàng bình tĩnh thận trọng nhưng lần đầu tiên đối mặt với đại quân cũng khó tránh khỏi sợ hãi.

Mi Trinh ngó trái trông phải thấy Vũ An Quốc có vẻ đáng tin tưởng nhất cả người vô thức nấp sau lưng Vũ An Quốc. Trong mắt nàng lúc này mặc dù Tôn Vũ ở hấn điểm chỉ phát tay đã giết ba tên cường đạo nhưng dù sao hấn cũng là nam nhân, chắc là không biết võ tướng kỹ hoàn toàn không thể sánh được với Vũ An Quốc biết võ tướng kỹ dù chỉ có một tay nhưng vẫn lợi hại hơn nam nhân nhiều lắm.

Chỉ lát sau, Khổng Dung cũng chạy vội đến cửa thành, danh sư Trịnh Huyền cũng tới chỉ sau một chút. Quân đội phòng thủ Bắc Hải cũng từ quân doanh nườm nượp kéo lên tường thành chuẩn bị phòng thủ. Rất nhiều hương dũng cũng bắt đầu vận chuyển gỗ đá lên mặt thành

Trời ơi, sau khi đến thế giới này đi tới đâu là chiến tranh xảy ra ở đó là vì lẽ gì? Chẳng lẽ không cho ta sống yên một chút sao? Tôn Vũ lau mồ hôi trán thầm nghĩ

Lúc này Khổng Dung và Trịnh Huyền cũng đã tới bên cạnh Tôn Vũ. Khổng Dung thở dài:

- Tình hình có vẻ không ổn rồi, quân thủ thành Bắc Hải chỉ có ba ngàn còn quân địch bên ngoài có đến ba vạn ... chúng ta làm sao địch nổi chúng?

- Chỉ có ba nghìn thôi sao?

Tôn Vũ vã mồ hôi, vội hỏi Khổng Dung:

- Không đại nhân, khi tham gia liên minh chống Đồng Trác, ngài đã đem hơn vạn quân theo cơ mà?

Không Dung chán nản nói:

- Điều là tân binh tạm mộ thôi, Tôn tướng quân không phải là gia tướng nhà Công Tôn sao? Ngay cả quân chế cũng không là à? Nhà Hán chúng ta quân lính chia làm hai loại. Một loại là quân thường trực, một loại là quân tạm chiêu mộ. Quân Bắc Hải chỉ có ba ngàn quân thường trực. Lần trước tham gia liên minh chống Đồng Trác đã tạm thời mộ một vạn quân

Mặt Không Dung nhăn tít lại, nàng buồn bực nói:

- Hiện nay quân phản loạn Khăn Vàng đang vây thành, bốn cửa đều không ra được, không kịp mộ binh, chỉ có thể mộ hương dũng trong thành. Cả thành Bắc Hải này có mộ thì cũng chỉ được ba ngàn. Vậy là số lượng quân của chúng ta nhiều nhất chỉ được bảy, tám ngàn.

Nghe thấy vậy Tôn Vũ càng lo lắng, chế độ này thật chẳng ra sao ... nhưng bây giờ không phải lúc phê phán chế độ. Vấn đề làm thế nào để giải vây. Trong truyện “Tam quốc diễn nghĩa” thì Bắc Hải bị Quân Hối bao vây về sau có Lưu Quan Trưong đem quân đến giải vây. Nhưng ở thế giới này Lưu Quan Trưong không đáng tin cậy. Có lẽ bây giờ còn đang lạc ở đâu đó trong núi. Trông cậy vào Lưu Quan Trưong chẳng bằng trông vào bản thân mình

Đúng rồi thế giới này không phải thế giới trước kia ta sống. Binh lính chỉ làm cảnh thôi mấu chốt là võ tướng kỹ. Hai mắt Tôn Vũ sáng ngời, hần cười nói với Không Dung:

- “Cầm tặc tiên cầm vương” hãy phái một tướng khỏe dẫn tinh binh giết Quân Hối quân địch tự nhiên sẽ tan rã! Tiểu tử làm khách ở Bắc Hải, được Không đại nhân giúp tìm Hoa Đà lại còn đòi Không đại nhân một con ngựa. Hiện là thời điểm ta báo đáp, Không đại nhân để ta xuất trận cho.

Không Dung nhìn sâu vào mắt Tôn Vũ, lắc đầu nói:

- Ngươi từ xa đến làm khách, đâu thể để khách ra ngoài giết địch chứ

Vũ An Quốc ở bên nói:

- Để mặt tướng đi cho. Mặt tướng tuy chỉ còn tay trái nhưng múa chùy cũng không thành vấn đề.

Mọi người cùng nhìn cổ tay phải đã bị cụt của Vũ An Quốc sao còn nhẫn tâm bắt nàng đi mạo hiểm được. Không Dung là một chính nhân quân tử không thể để thuộc hạ tàn tật của mình ra ngoài nộp mạng được

Lúc này còn một nữ tướng là Tông Bảo khoảng bốn mươi tuổi đứng ra nói:

- Mặt tướng xin đi!

NM01 bên tai Tôn Vũ đưa tin:

- Tông Bảo là võ tướng của Không Dung theo “Tam quốc diễn nghĩa” Hồi 11 ghi lại, hần ra đánh với Quân Hối, chỉ được mấy hiệp bị Quân Hối chém một đao rớt xuống ngựa

Tôn Vũ nghe NM01 giới thiệu sợ Tông Bảo chết uống nên vội đứng ra nói:

- Không đại nhân, hãy để ta đi thôi. Tông Bảo tướng quân không đi là hơn.

- Sao thế? Ngươi xem thường ta sao?

Tông Bảo giận dữ, nàng rất hung dữ gào vào mặt Tôn Vũ:

- Đừng tưởng ngươi là khách mà có thể nói lung tung, chống mắt mà xem ta chặt cái đầu chó của Quân Hối xuống đây

Nói chưa dứt lời Tông Bảo không chờ Không Dung ra lệnh đã xuống khỏi tường thành dẫn theo hai ngàn tinh kỵ mở cửa thành xông thẳng ra ngoài. Không Dung rõ ràng cũng không có ý ngăn cản! Nguyên là Không Dung biết rõ tính tình của Tông Bảo luôn tự cho mình là phải không thèm nghe lời người khác. Nếu mình ngăn cản thì nàng sẽ chẳng vừa lòng nên đành để nàng ra ngoài xem sao.

Vừa rồi Tôn Vũ chủ động xin ra đánh, dám Không Dung biết rõ bản lĩnh của Tôn Vũ thì không nói. Riêng Mi Trinh nấp sau lưng Vũ An Quốc thì rất hoảng sợ, nàng không nhận được thò mặt từ sau lưng Vũ An Quốc tò mò hỏi:

- Ngươi đỉnh lĩnh quân ra trận sao? Ngươi là nam nhân mà!

- Ủ! Ta là nam nhân thì sao?

Tôn Vũ lấy là ngạc nhiên

- Nam nhân ... đều không biết võ tướng kỹ.

Mi Trinh nghiêm túc nói:

- Người mang quân ra khỏi thành chẳng phải tìm chết sao?

A, Tôn Vũ mỉm cười, cũng không giải thích thêm. Lúc này Tông Bảo đã ra khỏi thành đang khiêu chiến Quân Hối.

Thấy Tông Bảo đã ra cửa thành bày trận chuẩn bị đấu với Quân Hối, Khổng Dung lắc đầu nói với Tôn Vũ:

- Tôn tướng quân, phiền ngài bí mật đi phía sau, nếu như Tông Bảo gặp bất trắc thì xin ngài cố gắng cứu nàng. Nàng ta cư xử thô lỗ ngang ngược nhưng trong lòng thì không xấu.

Tôn Vũ gật nhẹ đầu, mượn Khổng Dung một bộ khôi giáp mặc, lại mượn Vũ An Quốc cây đại chùy cầm tay, lại đòi một cây Tam thạch đại cung đeo vào lưng, lưng đeo một bao tên, cười nói:

- Ta nhất định cứu được Tông Bảo tương quân.

Nói xong hắt chạy xuống tường thành, cười con bạch mã. Chạy ra ngoài thành trà trộn vào hai ngàn tinh kỵ.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 100: Tôn Vũ Chiến Quân Hối

Trương Bạch Kỵ mỉm cười nói:

- Tầm Chân tiên sinh nhà chúng ta lợi hại lắm. Khổng đại nhân cùng Vũ tướng quân cũng biết sự lợi hại của hắn, cho nên mới yên tâm để hắn ra khỏi thành ứng cứu cho Tông Bảo tướng quân.

Mi Trinh hiếu kỳ nói:

- Ý của người là ... Tầm Chân tiên sinh còn lợi hại hơn Tông Bảo tướng quân?

Vũ An Quốc bên cạnh nghe được đối thoại của hai người, cười ha hả nói:

- Mi cô nương, người quá lo rồi. Tầm Chân tiên sinh chẳng những lợi hại hơn Tông Bảo, so với ta trước khi bị cụt tay cũng không thua kém chút nào đó.

- Há?

Mi Trinh khẽ kinh hô một tiếng nói:

- Nhưng hắn là nam nhân mà ... nam nhân không phải là đều không biết dùng võ tướng kỹ sao?

Vũ An Quốc cười ha hả nói:

- Người đừng vội, chờ xem kịch vui đi.

Quận thành Bắc Hải mặc dù không phải là thành lớn gì, nhưng cũng không nhỏ. Quân khăn vàng cũng không vội xông lên, mà đóng ở chừng một dặm ngoài thành, bắt đầu chế tạo gấp khí giới công thành.

Tôn Vũ xen lẫn trong hai ngàn tinh kỵ Tông Bảo mang theo ra khỏi thành, đưa lưng về phía cổng thành bày ra trận binh. Tông Bảo xách thương xuất trận, quát to về phía thủ lĩnh Quân Hối quân khăn vàng:

- Tặc tử khăn vàng, vì chuyện gì vây quận thành Bắc Hải ta? Bọn người mau rút lui là hơn!

Trong quân Khăn vàng một tiếng trống ầm vang, chạy ra một nữ tướng cười ngửa.

Tôn Vũ vừa nhìn từ xa, nữ tướng kia tay thô chân dài, làn da ngăm đen, thoạt nhìn rất giống nông phụ đang cấy mạ trong ruộng nước nào đó. Nữ tướng hét lớn:

- Ta biết quận thành Bắc Hải tiền lương sung túc, định mượn chút lương thực, ừ ... cũng không mượn nhiều đâu, chỉ một vạn thạch thôi, lấy được một vạn thạch lương ta liền lui binh, nếu không cho, đánh đổ thành trì của ngươi, nam nữ lão ấu giết sạch- không chừa ai.

Tôn Vũ cũng thẳm toát mồ hôi hột, lấm bầm

- Lời mở đầu của nhân vật phản diện tại sao đều như vậy? Cho chút ý mới có được hay không?

NM01 lập tức nói thể hiện kiến thức:

- Chủ nhân, lời Quản Hối nói có trong hồi 11 của “Tam quốc diễn nghĩa”, nguyên lời là: “Ta biết Bắc Hải lương nhiều, nếu mượn được một vạn thạch thì liền lui binh; bằng không, đánh tan thành trì, lão ấu không lưu.

Tôn Vũ lau mồ hôi một cái, thở dài nói:

- Xem ra lịch sử Trung Quốc dài mấy ngàn năm mà lời kịch của nhân vật phản diện cũng không có tiến bộ mấy, ài!

Lúc này Tông Bảo trước trận bị lời của Quản Hối chọc tức gần chết, năng vốn tính tình không tốt, với cấp trên Khổng Dung cũng đã chẳng chịu nhường nhịn, nào chịu được chọc tức của tặc tử, quát to:

- Ta là thân tử của Đại Hán, bảo vệ đất đai Đại Hán, nào có lương thực cho tặc nhân?

Sau khi nói xong, thúc ngựa múa thương, chạy thẳng về phía Quản Hối.

Quản Hối cười hắc hắc nói:

- Đại Hán cái rắm, bây giờ thiên hạ của Đại Ma, niên hiệu là Phùng Ma năm thứ nhất.

Nàng sử ra một thanh đại đao, tới chiến Tông Bảo.

Tôn Vũ chỉ sợ Tông Bảo bị giết, vội giục ngựa tiến về phía trước mấy bước, gần sát hàng đầu của đội quân.

Chỉ thấy trên người Tông Bảo dâng lên một vùng ánh sáng đỏ, hai chữ đỏ “Thương Tương” vọt trên đỉnh đầu, đây là võ tướng kỹ thường thấy nhất, không có sáng ý nhất thời Tam quốc, đi tới chỗ nữ tướng tụ tập, liếc mắt một cái cũng có thể tìm thấy năm sáu người có - “Thương Tương”.

Tôn Vũ thấy Tông Bảo là Thương Tương màu đỏ, trong lòng thở dài, thầm nghĩ: Trong trò chơi hàng loạt “Tam quốc chí” đời sau, vũ lực của Quản Hối được đánh giá là tám mươi mấy, rốt cuộc là tám mươi mấy ta không nhớ ra, nhưng ít ra cũng tiếp cận cấp số màu lam rồi, ta thấy Tông Bảo sắp tiêu đời.

Đúng như dự đoán, trên người Quản Hối cũng dâng lên một vùng ánh sáng đỏ, nhảy ra hai chữ to - “Đao tướng-“, nhưng màu ánh sáng đỏ này rất đậm, mờ hồ lộ ra màu tím, hiển nhiên nàng đang ở giai đoạn quá độ màu đỏ chuyển sang màu lam, nếu đợi một thời gian, không khó phát triển thành võ tướng màu lam. Chỉ là nhìn cấp màu của ánh sáng đỏ, cũng biết Tông Bảo sẽ xong đời.

Hai tướng gặp nhau trước trận, đao thương cùng lên, đánh bình bình bang bang một hồi, sau chừng mười chiêu, Tông Bảo quả nhiên không địch lại, bị Quản Hối đánh liên tiếp bại lui. Xem ra chỉ thêm mấy chiêu, sẽ bị một đao chém rớt xuống ngựa.

Nữ nhân xấu tính Tông Bảo này, thực lực cùng tính tình thật tương phản. Tôn Vũ lắc đầu, gỡ đại cung Tam thạch từ trên lưng xuống, giương cung, lắp tên, nhắm Quản Hối.

NM01 lập tức bắt đầu tính toán quỹ tích di động hai người Quản Hối cùng Tông Bảo, phán đoán tốc độ gió, hướng gió, lực cản không khí ...

Lúc này Tông Bảo đã thương pháp mất rồi loạn, chỉ nghe Quản Hối cười hắc hắc, vung đại đao, một đao đánh rơi trường thương của Tông Bảo, sau đó lại vung một đao, bổ thẳng về phía cổ Tông Bảo.

Đúng lúc này, tay phải Tôn Vũ buông lỏng, kinh tiễn rời cung, mũi tên ánh sáng đỏ “Tất trúng”, quán lấy “Cự lực” rít gió, gào thét bắn thẳng vào mặt Quản Hối.

Quản Hối sợ hết hồn, cũng may nàng võ nghệ cao cường, gần như sắp đi vào cấp võ tướng màu lam, đối phó mũi tên võ tướng màu đỏ như Tôn Vũ bắn ra, cũng không tính là khó khăn, nhưng nếu muốn giết chết Tông Bảo đã là không thể. đành phải ở trên lưng ngựa ngựa về phía sau một cái, tránh thoát kinh tiễn, đợi đến khi nàng lại ngồi thẳng người, Tông Bảo đã sớm thúc ngựa trốn về bốn trận.

Quản Hối giật dử. Giương mắt nhìn chăm chăm Tôn Vũ bắn tên, quát:

- Ngươi nam nhân này, không ngờ bắn tên đánh lên ... Ờ? Đợi chút, ngươi là nam nhân, sao có thể sử dụng võ tướng kỹ?

Cùng Quản Hối kinh hãi, còn có Mi Trinh trên đầu thành Bắc Hải đang xem cuộc chiến. Đôi mắt xinh đẹp của nàng trừng thật to không dám tin, kinh hô:

- Tầm Chân tiên sinh biết dùng võ tướng kỹ? Điều này ... điều này ... điều này không thể nào ...

Trương Bạch Kỳ cùng Vũ An Quốc bên cạnh lập tức cười nói:

- Điều này có gì mà không thể, chúng ta đã sớm biết, Tầm Chân tiên sinh lợi hại lắm, không chỉ biết dùng võ tướng kỹ, hơn nữa một mình thân kiêm nhiều loại võ tướng kỹ.

- Không... điều này không thể nào ...

Mi Trinh lẩm bẩm:

- Hóa ra trên thế giới thật sự có nam nhân biết dùng võ tướng kỹ ... vậy ... võ tướng kỹ của ta đây cũng không phải là võ tướng kỹ nát nhất, võ dụng nhất thiên hạ, ta ... ta rốt cuộc tìm được người chứng minh giá trị của mình rồi.

Nghe xong lời của Mi Trinh, Trương Bạch Kỳ hiểu kỳ nói:

- Mi cô nương, ngươi đang nói gì vậy? Ta hoàn toàn nghe không hiểu.

- A, không có gì.

Mi Trinh vội thu hồi kinh ngạc của mình, nghiêm túc quan sát chiến đấu dưới thành, đôi mắt đẹp kia của nàng, giống như thu thủy khóa chặt Tôn Vũ, phảng phất nhìn thấy gì bánh trái thơm ngon gì đó. Trong lòng của nàng điên cuồng gào thét: Chính là người nam nhân này ... hắn có thể chứng minh giá trị của ta! Võ tướng kỹ của ta không phải là võ tướng kỹ vô dụng nhất thiên hạ.

Tôn Vũ lúc này hồn nhiên không biết trên thành có một nữ nhân xinh đẹp đang hận không thể nuốt hắn vào trong bụng, hơn nữa nữ nhân kia còn là Mi phu nhân tiếng tăm lừng lẫy trong lịch sử. Hắn vỗ nhẹ mông bạch mã, hai chữ to “Kỵ tướng” nhảy lên giữa không trung. Bạch Mã liền được tăng tốc, giống như mũi tên rời cung, xoẹt một cái phóng về phía Quán Hối.

Tôn Vũ khề múa đại chùy, trên đầu lại lần nữa nhảy lên hai chữ “Cự lực”.

Một loạt tên võ tướng kỹ nhảy lên liên tục như vậy dọa Quán Hối giật mình, nàng múa đại đao lên, tới chiến Tôn Vũ. Nhưng Tôn Vũ sử dụng hai võ tướng kỹ cùng lúc, căn bản là võ tướng cấp màu đỏ hoàn toàn không thể đối kháng. Quán Hối một đao chém ra, Tôn Vũ ỷ vào khoái mã, đã vẩy sau lưng Quán Hối, đại chùy vung lên, Quán Hối sợ tới mức cuống quýt tay chân vội quay đầu lại chống đỡ.

Lần này thế thượng phong của Quán Hối đã mất, Tôn Vũ lại có “Cự lực” giúp đỡ, một chùy liền nện xuống khiến hai tay Quán Hối tê dại. Ngay sau đó Tôn Vũ thúc dục “Kỵ tướng”, giống như đèn kéo quân quay vòng quanh Quán Hối, lợi dụng ngựa chạy siêu nhanh, thủy chung giữ vị trí công kích Quán Hối từ phía sau lưng, vừa qua mấy chiêu, Quán Hối liền luống cuống tay chân, ứng đối không nổi, Tôn Vũ tìm được một sơ hở, hét lớn một tiếng một chùy đánh ra, Quán Hối cầm đao vừa đỡ, trường đao bị chém thành hai đoạn,

Quán Hối sợ tới mức hồn phi phách tán, ghim ngựa muốn chạy, nhưng “Kỵ tướng” của Tôn Vũ giục ngựa chạy như bay, làm sao để nàng chạy về trong trận. Chỉ thấy ngựa trắng bốn vó tung bay, truy đuổi phía sau Quán Hối, đại chùy Tôn Vũ đánh tới, nện Quán Hối đến óc vỡ toang, té ngựa mà chết.

Hô, thoải mái! Trong lòng Tôn Vũ thầm nghĩ, sau khi chứng kiến đại chiến Hồ Lao quan, mình cũng được lợi rất nhiều, mặc dù vẫn chỉ có tổ hợp “Cự lực” cùng “Kỵ tướng”, nhưng kinh nghiệm cùng phán đoán của mình đều cao mình hơn trước kia không ít, đã hiểu được lợi dụng tốc độ chiến mã để đánh vào sơ hở sau lưng địch tạo ưu thế cho mình. Đối phó tướng lĩnh màu đỏ bình thường xem ra đã không còn bất cứ vấn đề gì! Nhưng khoảng cách với danh tướng chân chính, còn kém cực kỳ xa ấy chứ, còn cần tiến thêm một bước tìm kiếm biện pháp trở nên mạnh mẽ.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 101: Em Gái Trâu Bò Vẽ Mặt Hầm Hầm

Mi Trinh ở trên đầu thành tận mắt thấy toàn bộ quá trình Tôn Vũ đánh chết Quán Hối, nhìn không được hai mắt rơi lệ như mưa, nhưng người bên cạnh không biết nàng đang khóc cái gì, khuyên giải không được.

Lúc này Tông Bảo vừa mới bại lui trở lại bốn trận, vừa thấy Tôn Vũ giết Quán Hối, mừng vô cùng, vội dẫn đầu hai ngàn tinh kỵ dưới trướng nàng xông lên tấn công, quân khăn vàng lập tức bị giết đến người ngã ngựa đổ, quân lính tan rã. Nhưng quân khăn vàng dù sao thế lớn, cho dù không có sự chỉ huy của chủ tướng, ba vạn người cũng không thể xem thường, Tông Bảo trừng sát một hồi, mặc dù giết địch vô số, nhưng không ảnh hưởng mấy đến thực lực quân khăn vàng, Tông Bảo đành phải hội hợp Tôn Vũ, thu binh trở về thành.

Hai người vừa trở lại trong thành, chợt nghe quân dân trong thành phát ra tiếng hoan hô thật vang, Khổng Dung tự mình nghênh tới cửa, cười nói:

- Tầm Chân tiên sinh đúng là đại tài nha, chưa tới ba mươi chiêu, đã đánh chết Quân Hối kia ở dưới ngựa.

Vũ An Quốc cũng nghênh tới, cười nói:

- Tầm Chân tiên sinh, ngươi đúng là lợi hại hơn ta nhiều.

- Quá khen, nếu Vũ An Quốc tướng quân không bị thương, chỉ dùng một chiêu là đủ rồi.

Tôn Vũ khiêm tốn nói.

"Danh sư" Trịnh Huyền đi đến bên cạnh mọi người, lo lắng nói:

- Không nên cao hứng quá sớm! Theo như lễ thường mà nói, chủ tướng tặc quân bị giết, người còn lại nên tản đi mới đúng, vì sao bây giờ còn vây ở ngoài thành không chịu lui? Việc này kỳ lạ thật.

Mọi người nghe xong lời của Trịnh Huyền, trong lòng đều cả kinh, nhìn ra ngoài thành, chỉ thấy giặc khải vàng mới vừa rồi bị bộ Tông Bảo đánh đuổi lại tập trung lại một nhóm, không chịu tản đi, một ít giặc khải vàng còn đang chặt cây đốn củi, tiếp tục chế tạo thang công thành, trùng xa (xe phá thành).

Trong lòng Tôn Vũ thầm nghĩ: Trận trước ở trên núi Đại Hưng cũng như vậy, sau khi ta giết chết Trình Viễn Chí, quân khải vàng cũng không lui, kết quả trên núi còn có Đại tướng áp trận, lần này chẳng lẽ lại như vậy? Không thể nào nha, sau khi Quân Hối bên trong "Tam Quốc Diễn Nghĩa" chết, nhóm tặc quân này liền tán loạn mà.

"NM01, nhanh đi trinh sát!" Tôn Vũ thấp giọng nói.

Chỉ chốc lát sau, NM01 bay trở về, báo cáo: "Sau trận tặc khải vàng khoảng một dặm, lại có một nhóm quân khải vàng chạy tới, trong quân đại kỳ một mặt, trên viết chữ "Đương"".

Quả nhiên, chỉ một lúc sau, trong quân khải vàng lại dựng lên đại kỳ một mặt, chỉ thấy trên cờ một chữ "Đương" đón gió phấp phới, hóa ra đây mới là chủ tướng, vừa rồi Quân Hối tới chỉ là tiên phong mà thôi.

Một viên nữ tướng trung niên sắc mặt như than đen đi tới dưới thành, ghim ngựa quát to: "Ta là Bạch Ba Suất Dương Phụng, lão thất phụ Không Dung, ngươi dám giết thuộc cấp ta, ta sẽ khiến lão ấu toàn thành ngươi, chết không có chỗ chôn".

Ta ngất, câu đề mắng "Lão thất phụ" tới thế giới này, biến thành "Lão thất phụ", người thế giới này thật có sáng ý. Tôn Vũ lau mồ hôi, ôm quyền nói với Không Dung: "Không đại nhân, ta lại ra thành chào hỏi Dương Phụng này vậy".

Không Dung gật đầu nói:

- Trong thành Bắc Hải ta không có Đại tướng, đành phải dựa vào Tầm Chân tiên sinh ra tay. Tông Bảo tướng quân, ngươi đi theo Tầm Chân tiên sinh ra khỏi thành, đảm đương phó tướng cho hắn, ngươi có đồng ý không?

Tông Bảo nóng tính kia không ngờ lại đồng ý nói:

*Mặt tướng nguyên đi. Hóa ra tính tình nữ nhân này mặc dù rất nóng, nhưng cũng là người tốt tri ân tất báo, vừa rồi Tôn Vũ cứu nàng một mạng, lúc này dùng nói làm phó tướng cho Tôn Vũ, cho dù làm lính quen nàng cũng sẽ không thoái thác.

Tôn Vũ cùng Tông Bảo gọi hai ngàn tinh kỵ, lại ra khỏi thành, đối mặt với Dương Phụng, bày trận.

Ca đúng là số khổ, ta là tới tìm Hoa Đà nha, kết quả đánh hết trận này tới trận khác, giặc khải vàng thật vô lý nha, cứ bám ta đánh cái gì. Cái đầu Tôn Vũ phình ra làm hai, hắn đứng ở trước trận, giọng đại chửi lên chỉ vào Dương Phụng nói:

- Dương Phụng, ngươi thấy kết cục Quân Hối rồi chứ? Mau lui binh đi, bằng không liền tới cùng thuộc hạ ta so tài thử xem.

Dương Phụng cười lạnh nói:

- Ta chính là tổng soái ba quân, sao có thể đi ra cùng nam nhân thô bỉ như ngươi giao thủ, Từ Công Minh ở đâu? Đi lấy thủ cấp nam nhân này tới cho ta.

"Từ Công Minh?" Cái tên này khiến Tôn Vũ cảm thấy hết sức quen tai, nghe qua tên này ở nơi nào?

NM01 lập tức báo cáo bên tai Tôn Vũ: "Họ Từ, tự Công Minh, người Hà Đông Dương, vốn làm dưới trướng Dương Phụng ..."

Vừa nghe đến lời của NM01, Tôn Vũ lập tức toàn thân nổi lên một tầng da gà, Từ Hoàng?

Quân trận sau lưng Dương Phụng mở ra, một nữ tướng cưỡi ngựa chạy vội ra, chỉ thấy nàng ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, thân che áo giáp, nhưng bên trong áo giáp mặc một váy dài màu trắng. Mặc váy dĩ nhiên là không có cách nào ngồi mở chân trên chiến mã, cho nên nàng ngồi lệch ở trên lưng ngựa, hai đôi chân trần xinh xắn để một bên bụng ngựa, trắng như tuyết, đung đưa, trông rất đẹp mắt.

Người này chính là Từ Hoàng Từ Công Minh, nàng có khuôn mặt tròn nhỏ nhắn, ngũ quan tuy đẹp, nhưng vẻ mặt kèn kiệu vô cùng đáng ghét. Trên

lưng đeo một cái Tuyên Hoa đại phù cán dài khổng lồ, lưỡi búa sáng như tuyết.

Mặc dù nàng đáp lệnh Dương Phụng ra trận, nhưng cũng không vội xông lại, mà vẻ mặt rất kì quái, rất lạnh lùng mà nói với Dương Phụng:

- Muốn bảo ta giết người hộ người?

Dương Phụng nói:

- Đúng vậy, đi giết người nam nhân kia, hắn đã giết Đại tướng Quân Hội dưới trướng ta.

Từ Hoảng hừ lạnh một tiếng nói:

- Muốn ta làm việc, phải nói chữ "Mời", đừng giả bộ như rất oai phong nha.

Đỏ mặt hời ... Hai quân đều bị những lời này của Từ Hoảng chấn động đến lặng ngắt như tờ, nhân vật trâu bò này ở đâu ra, không ngờ dám nói như vậy với cấp trên của mình. Càng làm cho người ta không ngờ vẫn ở phía sau, chỉ nghe Dương Phụng đột nhiên đổi sắc mặt, hạ thấp cưỡi ngựa nói:

- Công Minh muội tử... hắc hắc, đã làm phiền người, mời người đi thu thập nam nhân kia.

Từ Hoảng lúc này mới nhẹ gạt đầu, cô nàng trâu bò này hùng hực nói:

- Được rồi, nể phần người thỉnh cầu ta, ta đây sẽ đi giết chết nam nhân kia.

Nàng rút đại phù trên lưng cầm tay, vẫn giữ động tác ngồi lệch chiến mã, đánh ngựa lao về phía Tôn Vũ.

Ta ngất, ta thất cổ mắt, biết điều một chút đi mẹ ời, Từ Hoảng muốn tới đánh ta? Tôn Vũ toàn thân đỏ mặt hời, mặc dù nàng còn chưa biểu hiện thực lực, nhưng mà ... người này là một trong năm lương tướng Ngụy Quốc, chỉ sợ khó đối phó, ta đánh thắng được nàng sao?

Không được, đánh không lại cũng phải đánh, cũng không thể chưa đánh đã quay đầu bỏ chạy, nếu không ta còn là nam nhân sao? Tôn Vũ giờ đại chùy trong tay lên, cúi người nói với Tông Bảo bên cạnh:

- Người lập tức chuẩn bị rút lui, nữ nhân này rất không đơn giản, ta có thể không là đối thủ, một lát thấy ta chạy trốn, người cũng lập tức dẫn quân lui về trong thành.

Tông Bảo hiểu kỳ nói:

- Nữ nhân vẻ mặt kên kên, mặc váy trên chiến trường này rất lợi hại sao? Ta sao cảm thấy ngồi lệch chiến mã như vậy, hơi rung một cái là sẽ rớt xuống ngựa ấy chứ?

Tôn Vũ ho một tiếng nói:

- Người tin ta đi, chuẩn bị trốn, ta lên!

Hắn gương đại chùy cầm trong tay lên, hai kỹ năng "Kỵ tướng", "Cự lực" cùng phát động, nghênh đón về phía Từ Hoảng.

Từ Hoảng gương mặt lạnh lùng, vẻ mặt kên kên cho thấy sự cao ngạo của nàng, váy dài màu trắng của nàng nhẹ nhàng bay bay trong gió, hai chân ngồi lệch đang nhịp nhịp cao thấp ở hông tuần mã. Nàng múa búa lớn trong tay hai cái, không trung tạc ra một hoa búa xinh đẹp, hàn quang lẫm liệt liên tiếp mê người giống như váy trắng của nàng.

Thấy Tôn Vũ đến gần rồi, trên người Từ Hoảng ánh vàng chợt lóe, hai chữ to "Phù vương" từ đỉnh đầu nàng nhảy lên. Ánh vàng có vẻ rất nhạt, hóa ra nàng mặc dù là võ tướng cấp màu vàng, nhưng chỉ là mới vừa tiến vào vàng mà thôi, kém ánh vàng của đám người Trương Cáp, Nhan Lương, Văn Sừu không nhiều, trên người cũng không toát ra đầu khí!

Nhưng mà ... màu vàng nhạt không có đầu khí, dù sao cũng là màu vàng. Võ tướng kỹ màu đỏ kia của Tôn Vũ ở trước mặt nàng, có vẻ hết sức đáng thương!

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 103: Đông Lai Thái Sử Từ

Tôn Vũ đang định trở lại trong Không phủ nghỉ ngơi, đột nhiên trong lòng của hắn vừa động, nghĩ đến lúc vây thành Bắc Hải trong "Tam Quốc Diễn Nghĩa", yêu quái Thái Sứ Từ kia đã từng xuất hiện, nếu ... Nếu trong thế giới này cũng có Thái Sứ Từ thì lúc này nàng ta cũng đang ở bên trong quận thành Bắc Hải, há không phải có thể mời ra đối phó Từ Hoảng sao?

Nghĩ đến đây, Tôn Vũ nhìn không được mừng rỡ, hắn an bài Trương Bạch Kỳ cùng Mi Trinh trở về Không phủ nghỉ ngơi trước, không giải vây của Khăn Vàng với Bắc Hải, Tôn Vũ cùng hai người bọn họ cũng đi không được. Vết nước mắt trên mặt Mi Trinh đã khô, ai cũng không biết nàng vừa rồi khóc cái gì, chính nàng cũng không giải thích, chỉ liếc nhìn Tôn Vũ đầy thâm ý một cái, cùng Trương Bạch Kỳ trở về phủ.

Thu xếp xong cho hai cô gái, Tôn Vũ vội nói với Không Dung: - Không đại nhân, ta muốn xin người phái người tìm một người ở trong thành, người này tên là Thái Sứ Từ, nếu như có thể tìm được nàng, nói không chừng có thể giải vây Bắc Hải.

Không Dung không hiểu ý hắn, nhưng Tôn Vũ nói như vậy nhất định có đạo lý của hắn, vì vậy liền phái người vào trong thành gõ mõ, lớn tiếng kêu lên: - Trong thành có nữ nhân tên Thái Sứ Từ không? Thái Thú Không đại nhân truyền triệu ... mau tới cửa thành gặp Thái Thú đại nhân.

Mấy trăm binh lính cùng nhân viên tạp dịch dằng nhai dịch, sai dịch ở trong thành kêu gọi một hồi, chỉ chốc lát sau liền ồn ào khiến cả thành đều biết, cuối cùng có một binh sĩ trở về báo cáo:

- Không đại nhân, Tôn tướng quân, chúng ta phát hiện một cô bé ở trong khu dân nghèo phía đông thành tên Thái Sứ Từ, nhưng cô bé này cực kỳ nhát gan, không ngờ không dám tới gặp ngài, bây giờ mấy tạp dịch đang nhẹ nhàng khuyên giải cô bé, không lâu sau sẽ tới đây.

Ngất ... Tôn Vũ nghe xong lời này, mồ hôi chảy đầm đìa, "cực kỳ nhát gan", hình dung từ như vậy có thể dùng với Thái Sứ Từ sao? Đây là cái trò hề gì vậy, sẽ không khiếp nhược hơn nhóc tỷ Triệu Vân nhà ta chứ?

Lại đợi một hồi, chỉ thấy một tạp dịch chạy tới, bùm lấy mu bàn tay, nghe răng nhếch miệng kêu lên:

- Không đại nhân, Tôn tướng quân, cô bé tên Thái Sứ Từ kia trốn vào trong một chuồng chó nhỏ, ai đưa tay kéo nàng, nàng liền cắn người! Mu bàn tay thuộc hạ cũng bị cắn sưng lên rồi, vẫn không xách nàng ra được. Thuộc hạ lại không biết ngài tìm nàng có chuyện gì, sợ làm bị thương nàng, không dám cầm gậy thọc vào, bây giờ nàng rúc ở trong chuồng chó, ai cũng không có cách gì bắt nàng.

Quá kỳ quặc! Trong lòng Tôn Vũ lấy làm kỳ, Thái Sứ Từ này là con cún con sao? Hắn vội nói với nha dịch:

- Đưa ta đi xem, đừng dọa tiểu cô nương người ta.

Tạp dịch dẫn Tôn Vũ rẽ trái quẹo phải, đi vòng vòng một hồi trong quận thành Bắc Hải, Tôn Vũ cũng không rõ đã đi những địa phương nào, dù sao cuối cùng đi tới trong một xóm nghèo ở phía đông thành.

Phòng ở nơi này đều là nhà tranh tả toai xập xệ nhất nát nhất, rất nhiều phòng ốc ngay cả nóc nhà cũng không lắp được tốt, khắp nơi là lỗ. Vách tường cũng lộ lỗ thủng, gió thổi qua liền vang vu vu. Gần phòng ở có mấy rãnh bùn nhão, nước bẩn ở trong mấy rãnh này chảy chậm chậm, mùi hôi ngút trời.

Ở trước một mô đất nhỏ, mười mấy tạp dịch kêu to vào một chuồng chó tối như mực đối diện:

- Cô nhóc, người ra đi, chúng ta không phải tới bắt nạt người, chỉ là Thái Thú đại nhân cùng Tôn tướng quân muốn gặp người một lần thôi, mau ra đây!

Trong chuồng chó truyền tới giọng nói cô bé run rẩy:

- Ta không ra, các người là bọn buôn người, muốn bán ta vào trong núi ...

Bọn tạp dịch dờ khóc dờ cười nói: - Cô nhóc, người xem quần áo bọn ta mặc, đây là quần áo công sai của quận thành Bắc Hải mà, sao có thể là bọn buôn người?

Giọng cô bé trong chuồng chó có chút yếu ớt nói:

- Ta từ nhỏ ở trong xóm nghèo này chưa từng đi ra ngoài, chưa từng thấy công sai, ta sao biết áo quần của các người có phải áo quần công sai không? Lỡ như các người là bọn buôn người, ta đi ra ngoài sẽ bị người bán đi.

Tôn Vũ nghe được đoạn đối thoại này, thiếu chút nữa hôn mê bất tỉnh. Hắn đi tới gần bọn công sai tiếp tục ồn ào, nói vào trong chuồng chó kia:

- Cô nhóc trong động, người tên Thái Sứ Từ hả?

"Ừ!" Cô bé trong chuồng ứng tiếng nói:

- Đám người buôn lậu các người, ngay cả tên của ta đều nghe được, ta chết cũng không đi ra ngoài.

Ặc ... Tôn Vũ cố nén xúc động muốn té xỉu, nói vào trong chuồng: - Cô nhóc à, người xem áo quần của ta, ta mặc chính là khôi giáp tướng quân, ta là tướng quân, không phải người buôn lậu! Người mau ra đây đi, ta muốn tìm người hỏi ít chuyện, xem người có thể giúp bọn ta được không.

Thái Sứ Từ bỏ tới cửa chuồng một chút, nhìn thử ra ngoài, thấy rõ trang phục của Tôn Vũ, nàng yếu ớt nói:

- Quả nhiên là mặc khôi giáp tướng quân, bây giờ tướng quân cũng làm người buồn lậu sao?

Phi! Bốn phương tám hướng có đủ loại âm thanh học máu vang lên. Tôn Vũ thiếu chút nữa bị tức ngất đi, bọn tạp dịch bên cạnh thì cười lăn cười bò.

Con bà nó, giảng đạo lý cùng con nhóc như vậy không nói được, Tôn Vũ đưa tay định xách nàng ra chuồng, nhưng nhìn thoáng qua mu bàn tay bọn tạp dịch bên cạnh sừng đỏ, vẫn là bỏ ý niệm trong đầu này đi.

Làm sao bây giờ? Thái Sứ Từ này vô cùng khó chơi, làm sao xách nàng ra đây?

Đột nhiên trong lòng Tôn Vũ vừa nảy ra ý tưởng, hần nhớ tới Thái Sứ Từ trong lịch sử là một đứa con có hiếu, rất hiếu thuận mẹ già. Thái Sứ Từ trong thế giới này nói không chừng cũng giống như vậy, cái này ngược lại đáng thử một lần.

Tôn Vũ đi vài bước bên cạnh, cố ý đi tới góc độ Thái Sứ Từ trong chuồng nhìn không thấy, sau đó làm bộ rất kinh ngạc kêu lên:

- Ô, vị này không phải mẹ của Thái Sứ Từ sao? Sao người lại tới đây?

Bọn tạp dịch đều hiếu kỳ nhìn qua, nhưng Tôn Vũ bên cạnh trống không, nào có bóng người? Bọn tạp dịch nhìn thấy Tôn Vũ không ngừng nháy mắt với bọn họ, lập tức hiểu ra, cũng cùng làm bộ kinh ngạc nói:

- Ô, quả nhiên là mẹ Thái Sứ Từ tới!

Tôn Vũ thấy tất cả mọi người hát đệm, vì vậy cố ý cười hắc hắc nói:

- Lão phu nhân, con gái của người vừa rồi cần bị thương tay mười mấy sai dịch chúng ta, người phải bồi chúng ta tiền thuốc men ... Cái gì? Không bồi thường? Hừ, người đâu, bắt bà ta lại cho ta...

Hắn vừa dứt lời, chỉ thấy cửa chuồng chó tối như mực đột nhiên chột lóe bóng người, một loly gầy yếu chui ra, bộ dạng nàng ước chừng chỉ có mười ba mười bốn tuổi, thân mình rất kém phát triển, nhìn hình như suy dinh dưỡng, vóc người giống hệt Triệu Vân khi Tôn Vũ lần đầu tiên nhìn thấy. Nàng mặc trên người áo quần thô ráp rách nát, khuôn mặt bôi đen sì giống như con mèo mướp, thấy không rõ tướng mạo lắm.

Tiểu loly Thái Sứ Từ vừa nhảy ra chuồng, liền hét lớn:

- Không được bắt mẹ ta ...

Lời còn chưa dứt, Tôn Vũ sai bước xông tới trước, hai tay hợp lại, chặn cửa chuồng chó, khiến nàng không cách nào chạy về nữa.

Thái Sứ Từ nhìn chung quanh, nhìn hồi lâu, mẹ căn bản không có ở đây, nàng thế mới biết bị lừa, quay đầu nhìn lại, cửa chuồng đã bị Tôn Vũ chặn, chung quanh tất cả đều là sai dịch, chấp cánh cũng bay không khỏi ...

- A! Thảm! Ta sắp bị người buồn lậu bắt đi!. Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thái Sứ Từ nhăn nhó, cái miệng nhỏ nhắn méo xệch, khóc lên oa oa oa.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 104: Nha Hoàn Thứ Ba Của Tôn Vũ

Thái Sứ Từ cho là mình sắp bị người buồn lậu bắt, thật ra Tôn Vũ cũng không dám trực tiếp tiến lên bắt nàng, có trời mới biết võ tướng kỹ của nàng là dạng gì, lỡ như mình xông lên bắt người, nàng đột nhiên xuất ra võ tướng kỹ cực kỳ khủng bố hạ mình, vậy còn mặt mũi nào sống sao?

Tôn Vũ cười khò một tiếng, dịu dàng nói:

- Em gái nhỏ, đừng khóc, bọn ta thật không phải là người buồn lậu. Chỉ là tới tìm người giúp một việc, người hôm nay cũng nghe hò rao ngoài thành chứ? Giặc khải vàng vây quanh quận thành Bắc Hải chúng ta, dựa vào lực lượng của chúng ta không công ra được, cô nhóc, ta biết người có võ tướng kỹ rất lợi hại, giúp bọn ta đánh lui kẻ địch được không? Ta sẽ phái người tặng rất nhiều tiền cùng thức ăn cho mẹ người nha. Nói xong đoạn này, mặt mo của Tôn Vũ chút đỏ, nghĩ thầm: Chúng ta đường đường một đám nam nhân, còn phải xin tiểu loly giúp đỡ, thật mất mặt.

Không ngờ nghe xong lời của Tôn Vũ, Thái Sứ Từ lại mặt đầy sợ hãi nói:

- Người nói ta có võ tướng kỹ? Tướng quân buôn người, người muốn bắt ta đi bán cũng không cần dùng lý do như vậy nha, ta căn bản không biết võ tướng kỹ, ô ô ô ...

Hả? Không biết võ tướng kỹ? Tôn Vũ kinh hãi, có điều hấn lập tức hiểu ra ... Gong xieng, nhất định là có gong xieng chưa cời bỏ. Nghĩ tới sự cường đại của loly thích máu Hạ Hầu Đôn sau khi cời bỏ gong xieng, Tôn Vũ nhìn không được muốn lập tức cời bỏ gong xieng Thái Sứ Từ để xem một chút. Có điều chuyện này dựa vào đoán thì không được, vừa lúc "Danh sư" Trịnh Huyền cũng ở đây, mời Trịnh Huyền xem thử sẽ biết.

Vì vậy Tôn Vũ lựa lời an ủi, muốn để Thái Sứ Từ đi gặp Khổng Dung cùng Trịnh Huyền, nhưng Thái Sứ Từ nhận định hấn là kẻ buôn người, chết cũng không chịu đi. Tôn Vũ lại không tiện dùng sức mạnh, lỡ như lúc mình dùng sức mạnh với Thái Sứ Từ gong xieng của nàng mở ra, vậy không phải muốn mạng người ta sao? Huống chi người trong thành còn trông cậy vào Thái Sứ Từ hỗ trợ đánh bại Từ Hoảng, cũng không thể đắc tội nàng được.

Hai bên giằng co không nghỉ! Náo loạn nửa ngày, vẫn không có cách nói.

Lúc này đột nhiên có một phụ nữ trung niên vội chạy tới, phụ nữ này bộ dạng ước chừng ba mươi mấy tuổi, dung mạo bình thường, mặc trên người áo quần thô nát, hóa ra là mẹ Thái Sứ Từ tới rồi. Nàng vừa đến bên cạnh, lập tức kêu khóc nói:

- Quan gia, con gái ta phạm tội gì vậy? Các người sao nhiều người vậy bắt nó vậy? Con gái ta là một cô bé tốt mà, bọn ta mặc dù nghèo, nó cũng không trộm không cướp, mỗi ngày nhặt chút cơm thừa canh cặn về hiếu thuận ta, các người không nên bắt nó ...

Tôn Vũ vừa thấy, hắc! Cái này tốt nha, rốt cuộc đã tới một người nhận ra quan sai, vậy không cần bị xem thành kẻ buôn người. Hấn vội đi qua giải thích hồi lâu cho mẹ của Thái Sứ Từ, đương nhiên hấn không nói muốn bảo Thái Sứ Từ ra khỏi thành đối kháng Đại tướng quân địch, chỉ nói Thái Sứ Từ có tài của tướng, Thái Thú Khổng Dung đại nhân muốn chiêu mộ nàng làm tướng quân.

Mẹ Thái Sứ Từ nghe hồi lâu, nàng chỉ là ngu phụ nông thôn, cũng không hiểu cái gì võ tướng kỹ hay không võ tướng kỹ, chỉ nghe hiểu lời con gái có tài của tướng, lập tức cao hứng lên. Vội nói:

- Hóa ra là vậy, Khổng Dung đại nhân là một người tốt, con gái ta có thể được nàng xem trọng, thật sự là phúc phần của nó. Nàng vội chạy tới bên cạnh Thái Sứ Từ, nhỏ nhẹ nói với tiểu loly này, nội dung đại khái là những người này không phải là người buôn lậu, đều là quan, đi theo bọn hấn gặp Thái Thú đại nhân xuất lực gì đó.

Thái Sứ Từ là người hiếu thuận, nghe xong lời của mẹ, cũng không xem Tôn Vũ là kẻ buôn người nữa, ngoan ngoãn đi theo hấn đi gặp Khổng Dung cùng Trịnh Huyền.

Lúc này Khổng Dung cùng Trịnh Huyền đã xuống khỏi tường thành, về trong đại đường Khổng phủ, hai người đang than ngắn thở dài, cũng không biết giải quyết vấn đề giặc khản vàng này thế nào.

Tôn Vũ dẫn Thái Sứ Từ đi vào trong đường, cười nói với hai người:

- Ta tìm được Thái Sứ Từ rồi, cô bé này nói không chừng có thể đối phó Đại tướng Từ Hoảng Từ Công Minh của quân địch.

Nghe xong lời này, Khổng Dung cùng Trịnh Huyền không dám chậm trễ, vội cùng quan sát Thái Sứ Từ. Khổng Dung chẳng nhìn ra gì, nhưng Trịnh Huyền cũng không phải là người không, ánh xanh trên người nàng chợt lóe, nhảy lên hai chữ to "Danh sư", ánh sáng xanh chiếu qua lại hai lần trên người Thái Sứ Từ.

Thái Sứ Từ sợ hết hồn, nàng xoay một cái tròn sau lưng Tôn Vũ, kêu lên:

- Bà cố nội này sẽ làm gì ta vậy? Ánh xanh này là cái gì? Ánh sáng bọn buôn người phóng ra lúc bắt bé gái sao?

Ta ngắt, người này vì sao đều xem người khác thành kẻ buôn người vậy? Xem ra giáo dục gia đình từ nhỏ rất có vấn đề nha. Tôn Vũ khi còn bé cũng từng bị mẹ nói dối tương tự, mẹ thường xuyên nói muốn ném hấn đi, làm hại Tôn Vũ lúc ra cửa cũng không dám để mẹ rời khỏi tầm mắt mình, đi theo sát mẹ, trưởng thành mới biết được là mẹ trêu chọc mình. Thấy Thái Sứ Từ dạng như vậy, nàng chắc chắn cũng bị mẹ nàng thường xuyên truyền quan điểm kẻ buôn người, khiến nàng nhìn tất cả mọi người đều giống người buôn lậu.

Trịnh Huyền dùng ánh xanh quét qua Thái Sứ Từ xong, nhướn mày, trầm giọng nói:

- Tầm Chân, người tìm cô bé này quả thật có tài của tướng, hơn nữa còn là tướng tài rất lợi hại ... đáng tiếc ...

- Gong xieng? Tôn Vũ hỏi.

Trịnh Huyền nhẹ gật đầu, nàng thở dài một tiếng nói:

- Một cụm gong xieng, đủ để hủy diệt một đại tướng. Về phần điều kiện cời bỏ gong xieng, trừ khi đến ngày nó cời bỏ cho thấy, người phạm chúng ta vĩnh viễn cũng không thể đoán được, những người có võ tướng kỹ bị gong xieng hạn chế như đứa nhỏ này, có rất nhiều người suốt cả đời cũng không giải được nó, chỉ có thể làm một người bình thường tầm thường vô vị.

Tôn Vũ nhẩn mày nói: - Nhưng mà ... tiểu tử vẫn cảm thấy, gong xieng của nàng hấn là có thể cời bỏ ở trận chiến này, hay là phái nàng ra chiến trường thử xem?

Trịnh Huyền nghe xong lời này, không vui mà vỗ vỗ thành ghế, nói:

- Người cảm thấy nói bỏ là có thể coi bỏ sao? Một câu nói không xác định như vậy, khiến một cô bé mười mấy tuổi ra chiến trường sao? Lỡ như không coi được, nàng bị tên lạc giết chết, trong lòng người nữ sao?

Lời này nói rất có lý, thế giới này dù sao cũng không phải là thế giới kia của ta, điều kiện coi bỏ công xiềng của Thái Sử Từ là cái gì? Không xác định! Lỡ như phải ra chiến trường lung tung, bị kẻ địch giết chết rồi, mình cũng thật đúng là sẽ thẹn với lương tâm, đây chỉ là loly mười mấy tuổi mà. Hơn nữa ... trong "Tam Quốc Diễn Nghĩa", "Tam quốc chí", "Tam quốc chí bình thoại", "Tam quốc bình thư" đều chưa từng có ghi chép Thái Sử Từ từng giao thủ với Từ Hoảng, tỷ lệ giải công xiềng này thấp đủ cho mình cũng không tin.

Quên đi, vẫn nên nghĩ cách khác đối phó Từ Hoảng thôi. Đáng tiếc không thể triệu Trương Giác đi ra đối phó tặc khản vàng, lúc này triệu Trương Giác ra, chỉ sợ nàng sẽ giúp tặc khản vàng để đối phó ta. Trong lòng Tôn Vũ thầm nghĩ: "Tiểu loly Thái Sử Từ này ta phải mang theo bên người, dù sao ta cũng thu một Triệu Vân rồi, cũng không sợ nhiều thêm Thái Sử Từ. Lỡ như ngày nào đó công xiềng nàng mở ra, ta liền nhặt được một đại tướng. Dù sao nuôi một loly không cần bao nhiêu tiền lương."

Thái Sử Từ là một hiếu tử, hơn nữa trong ghi chép đời sau hẳn phi thường trung thành với chúa công, Tào Tháo từng cố gắng khuyên Thái Sử Từ đến hàng, nhưng Thái Sử Từ không chút động lòng, lương tướng trung hiếu lưỡng toàn như vậy, không nên bỏ phí.

Tôn Vũ dẫn Thái Sử Từ rời đại sảnh, lại quay về xóm nghèo gặp mẹ Thái Sử Từ. Hắn đem hai xâu tiền trên người đều cho nàng cả, sau đó lại đồng ý sau khi trở lại Bắc Bình tặng lượng lớn vàng bạc nữa, xin nàng giao con gái cho mình mang đi huấn luyện thành tướng lãnh.

Mẹ của Thái Sử Từ cũng không có kiến thức bao nhiêu, chỉ biết là con gái có thể làm quan, còn bởi vậy có thể làm cho cuộc sống của mình được đầy đủ hơn, nào có ý không cho phép, lập tức liền ra lệnh Thái Sử Từ ngoan ngoãn đi theo Tôn Vũ. Thái Sử Từ ngoan ngoãn nghe lời mẹ, vì vậy cũng thành nha hoàn Tôn Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Võ Tướng Kỹ Tệ Nhất Thiên Hạ

Tôn Vũ mang theo Thái Sử Từ có vẻ sợ người lạ quay trở về Không phủ, tiền trên người hắn thì đưa hết cho mẹ Thái Sử Từ nên đành phải mày dạn mặt dày lại tìm Vũ An Quốc mượn ít tiền để phòng thân, còn xin Vũ An Quốc một bộ áo quần tiểu nha hoàn cho Thái Sử Từ thay, đồ phải khiến nàng mặc giống đứa nhỏ ăn xin.

Vũ An Quốc ngược lại rất hào khí, một chút tiền hoàn toàn không để trong lòng, tùy tùy tiện lấy ra đưa cho Tôn Vũ, cũng không cần Tôn Vũ trả lại. Cô nhân trọng nghĩa khinh tài, lấy đó làm vinh, như vậy cũng không kỳ lạ.

Thật vất vả mới thu xếp xong những việc lặt vặt này, Tôn Vũ cũng cảm thấy rất mệt mỏi, hắn đại chiến Quân Hội, lại đại chiến Từ Hoảng, sau khi đại chiến hai trận lại vì Thái Sử Từ hối hả ngược xuôi, thật sự là đã quá buồn ngủ, hắn để nguyên áo ngã xuống giường, con mắt vừa mới khép lại ... Đột nhiên nghe được bên cửa sổ truyền đến tiếng gõ khẽ.

- Ai? Tôn Vũ hiểu kỳ hỏi.

- Là ta, Mi Trinh. Ngoài cửa sổ có giọng dễ nghe của con gái đáp, quả nhiên là giọng của Mi Trinh.

Ồ? Người này khuya khoắt tới tìm ta làm gì vậy nhỉ? Tôn Vũ hiểu kỳ nói:

- Mi cô nương, đã quá nửa đêm, nên sớm nghỉ ngơi đi, ta mệt nhọc cả ngày, thật sự muốn nghỉ lắm rồi.

Vốn tưởng rằng nói như vậy, Mi Trinh sẽ đi, không ngờ nàng lại thân nhiên nói:

- Tầm Chân tiên sinh ... Ta chỉ chiếm người rất ít thời gian ... có thể vào trong sân nói chuyện với ta một lát được không? Người không phải rất muốn biết võ tướng kỹ của ta là gì sao? Người đi ra ngoài, ta cho người biết!

Ồ? Chuyện này ta rất hứng thú đấy, bệch hiểu kỳ với các bé cưng ở thời đại này của Tôn Vũ lập tức phát tác, hắn không để ý mệt nhọc, từ trên giường bò dậy, thoát ra khỏi phòng.

Ánh trăng nhu hòa, Mi Trinh đi ở phía trước, Tôn Vũ theo ở phía sau, hai người lẳng lặng đi vào trong một tiểu đình trong sân, trong đình có một bàn gá,

hai ghế đá, trên bàn không ngờ còn bày một bình trà, hai ba đĩa thức ăn. Xem ra Mi Trinh sớm đã có chuẩn bị, liền đợi đến lúc Tôn Vũ hồi phủ sẽ hẹn hẳn ngay.

Chỉ có điều Tôn Vũ vì Thái Sư Từ nên phải chạy ngược chạy xuôi, cũng không biết muộn mất bao lâu, thức ăn trên bàn đều đã nguội.

Mi Trinh dịu dàng rót một chén trà cho Tôn Vũ, hạ giọng nói:

- Tầm Chân tiên sinh ... Không, ta vẫn nên gọi ngươi là Tôn tướng quân đi. Vài ngày trước ta từng nói qua với ngươi, võ tướng kỹ của ta là võ tướng kỹ vô vị nhất, kém cõi nhất, vô dụng nhất thiên hạ, không biết ngươi còn nhớ không?

- Còn nhớ! Tôn Vũ bưng chén trà Mi Trinh vừa rót, một ngụm uống vào bụng, trà này để quá lâu, chẳng những nguội, hơn nữa có chút biến vị, Tôn Vũ liếm liếm đầu lưỡi hiếu kỳ hỏi:

- Rất cục là võ tướng kỹ gì vậy? ta cảm thấy được mặc kệ võ tướng kỹ gì, nhất định có chỗ thích hợp sử dụng nó, làm sao có thể có võ tướng kỹ hoàn toàn vô dụng được chứ?

Mi Trinh khẽ cười khỏ, nàng dùng giọng điệu rất bắt mắt nói:

- Chắc hẳn Tôn tướng quân cũng biết, bắt đầu kể từ ngày 200 năm trước khi võ tướng kỹ xuất hiện, thiên hạ không có nam nhân nào biết dùng võ tướng kỹ, chỉ có nữ nhân mới biết sử dụng võ tướng kỹ. Đương nhiên, ngoại trừ Tôn tướng quân ra.

- Không sai! Trong lòng Tôn Vũ thầm nghĩ: “Thật ra ta cũng không biết võ tướng kỹ, ta đây đều là giả”. Nhưng miệng hắn lại hỏi:

- Cái đó cùng võ tướng kỹ của ngươi có quan hệ gì?

Mi Trinh cười khỏ một tiếng nói:

- Trước khi gặp Tôn tướng quân, ta cũng tưởng rằng thiên hạ không có nam nhân nào biết võ tướng kỹ, vì vậy ... võ tướng kỹ của ta liền thành võ tướng kỹ buồn cười nhất thiên hạ, bởi vì .. Công năng của nó rất kỳ lạ ...

Bà cô của ta, nói chuyện không cần chờ chút là dùng chứ, có khẩu vị trên người hã, Tôn Vũ cực buồn bực.

Trên người Mi Trinh đột nhiên nhấp nháy ánh lục nhu hòa một hồi, ánh lục này hết sức mềm mại, không có một chút tính công kích, làm cho người ta cảm giác được hết sức ấm áp dễ thân, chỉ thấy hai chữ to màu lục ngưng kết ở đỉnh đầu của nàng, hai chữ này Tôn Vũ vừa thấy liền tròn mắt há hốc mồm, thiếu chút nữa ngã xuống đất ngất đi.

Chỉ thấy hai chữ này lại là “Vượng phu”!

- “Vượng phu”? Tôn Vũ mở hời lạnh chạy đầm đìa, này ... tên võ tướng kỹ không đứng đắn như vậy, đến tột cùng là có chỗ dùng nào?

Khóe mắt Mi Trinh đột nhiên chảy xuống một giọt lệ trong suốt, nàng đưa tay chỉ vào hai chữ "Vượng phu" Trên đỉnh đầu, cười thầm một tiếng nói:

- Thấy không? Hiểu không? Thiên hạ còn có võ tướng kỹ buồn cười hơn võ tướng kỹ này sao?

Nàng ngừng lại một chút, vô lực nói:

- Nó là võ tướng kỹ cả đời chỉ có thể dùng một lần, hơn nữa chỉ có thể dùng ở trên người trượng phu của ta, không thể dùng ở trên người nam nhân khác. Nó có thể khiến trượng phu của ta người trở nên nhẹ như yến, lực lớn vô cùng, thân thanh khí lãng vĩnh viễn ... Một câu hình dung nó rồi chứ, nó có thể cải thiện thể chất của trượng phu ta! Khiến hắn trở nên rất mạnh.

Tôn Vũ lau mồ hôi một cái, hỏi:

- Vậy không phải rất hữu dụng sao? Có cái gì buồn cười ... Lời còn chưa dứt, trong lòng Tôn Vũ chợt tỉnh, nam nhân thế giới này đều không biết võ tướng kỹ, cho dù nam nhân nhận được cường hóa, cuối cùng cũng không phải đối thủ các nữ nhân biết võ tướng kỹ, chiêu thần kỹ này dùng ở trên thân nam nhân, cùng cái ngư bình kỹ một người sử dụng không khác lắm ... đây ... quả thật là hơi buồn cười. Hướng chỉ kết cấu xã hội này đang chuyển hướng nữ sang nam hèn, võ tướng kỹ một nữ nhân lại là cường hóa nam nhân của mình, điều này làm cho những người khác nhiều ít sẽ xem thường nàng đi, liền giống như nam nhân "Vợ quân nghiêm" đời sau không được người chào đón.

Chỉ nghe Mi Trinh buồn bã nói:

- Bởi vì võ tướng kỹ buồn cười này của ta, tất cả mọi người Từ Châu đều xem thường ta, bọn họ nói ta là nữ nhân buồn cười nhất thiên hạ, có được võ tướng kỹ buồn cười nhất thiên hạ. Ngay cả tỷ tỷ của ta Mi Phương cũng không giúp ta, nàng cảm thấy ta làm mất mặt Mi gia, khiến Mi gia trở thành trò cười của cả Từ Châu.

Tôn Vũ khẽ gật đầu, thờ dài nói:

- Việc này ...

Mi Trinh tiếp tục nói:

- Bởi vì ta thành trò cười toàn bộ Từ Châu, đương nhiên không có nam nhân chịu ở rể nhà ta, ngay cả hai vị tỷ tỷ cũng không tìm được nam nhân. Vì vậy Nhị tỷ Mi Phuong không biết phát bệnh thần kinh gì, thừa dịp Đại tỷ Mi Trúc ra cửa buôn bán, gả ta cho con của Đào Khiêm - Đào Ứng, muốn ta gả cho nam nhân phế vật vô dụng kia. Có lẽ Nhị tỷ cảm thấy sau khi ném ta ra ngoài, sẽ không tính là người Mi gia, đến lúc đó danh vọng Mi gia có thể lại sống lại lần nữa.

Tôn Vũ nghe được mà giận dữ, Mi Phuong này thật quá khốn kiếp nha, cho dù võ tướng kỹ em gái tệ một chút, nhưng dù gì cũng là em gái mình, nào có đạo lý ác như vậy.

Mi Trinh nói đến đây, thờ dài nói:

- Ta không muốn gả cho nam nhân phế vật Đào Ứng kia, vì vậy liền trốn đi, từ Từ Châu một mạch chạy lên bắc trốn tới Bắc Hải, nếu không phải Tôn tướng quân cứu giúp, ta liền chết ở trong hắc điểm kia rồi.

Tôn Vũ biết nữ nhân vào thời điểm này này đều tương đối yếu ớt, vội an ủi:

- Không sao, bây giờ chẳng phải an toàn rồi sao? Chờ chúng ta nghĩ ra biện pháp đánh bại tặc khăn vàng, ta đem ngươi đến Bắc Bình sống, đến nơi đó ngươi làm bộ thành nữ nhân bình thường không có võ tướng kỹ, qua cuộc sống bình thường, cũng sẽ không lại bị người khác cười nhạo.

Mi Trinh lắc đầu, nàng đột nhiên thu hồi ánh lục quang trên người, cũng không rơi lệ nữa, mà lại bình tĩnh nói:

- Không! Sau khi đánh bại tặc khăn vàng, ta muốn trở về Từ Châu!

- Há?

Tôn Vũ hiểu kỳ nói:

-Sao đột nhiên lại đi về?

Mi Trinh cười ngao nghể nói:

- Ta đã tìm được chứng cứ mình không phải phế vật, chứng minh với người từng cười nhạo ta, Mi Trinh ta không phải là phế vật, võ tướng kỹ Mi Trinh ta cũng không phải là võ tướng kỹ vô dụng nhất thiên hạ.

- Việc này phải chứng minh thế nào?

Tiểu tử Tôn Vũ với chuyện này còn chưa hiểu gì, còn đang ngơ ngác hỏi.

Mi Trinh đột nhiên nắm tay Tôn Vũ, nàng nghiêm nghiêm túc túc nói:

- Lấy ta, sau đó theo ta trở về Từ Châu, chứng minh với tất cả mọi người võ tướng kỹ của ta là có chỗ dùng!

- Há?

Đưa ngốc chả hiểu gì về tình cảm Tôn Vũ rốt cuộc đã hiểu: "Vượng phu" dùng ở trên người tiểu bình bình thường, đó chính là ngự bình kỹ rác rưởi vô dụng, nhưng nếu dùng ở trên thân nam nhân biết võ tướng kỹ, sẽ xảy ra cái gì? Thay đổi thể chất, thực lực đề cao vĩnh cửu? Đây chẳng phải chính là ... đẳng cấp võ tướng kỹ sẽ được đề thăng mang tính vĩnh cửu? Hóa ra ... Mi Trinh sau khi phát hiện ta biết võ tướng kỹ, liền đề ý ta đây. .

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 106: Định Lực Cùng Số Pi Của Nam Nhân

Không ngờ Mi Trinh lập tức đáp:

- Không cần ngươi ở rể, ta gả cho ngươi! Dù sao Mi gia cũng không chấp nhận ta, ta lại kéo ngươi vào hố lửa kia làm gì? Ta muốn gả vào Tôn gia ngươi.

Ặc ... Tôn Vũ lau mồ hôi một cái, lại nói:

- Ta không thể tiếp nhận hôn nhân không có tình cảm, không làm! Kiên quyết không làm.

- Tình cảm thì có thể bồi dưỡng

Mi Trinh thần nhiên nói:

- Dù sao nam lấy nữ gả, đều là cha mẹ làm chủ, thế gian này có mấy đôi phu thê là có cảm tình?

-Ặc ... Bắc Bình đã có một vị cô nương chờ ta lấy, ta đã đáp ứng chữa khỏi bệnh cùng nàng thành thân!

Tôn Vũ vội lấy em gái ngoan ra làm bìa đỡ đạn.

Không nghĩ đã như vậy Mi Trinh còn nói tiếp, nàng nghiêm túc nói:

- Không sao, nhường nàng làm lớn, ta làm tiểu thiếp cũng được, chỉ cần ngươi thành chồng của ta, có thể chứng minh võ tướng kỹ của ta không phải phế vật, có thể chứng minh ta là một nữ nhân hữu dụng, có thể trở lại Từ Châu chứng minh cho những người khinh thường ta xem, bất luận thân phận địa vị gì ta cũng có thể tiếp nhận.

Ta ngắt nha, ngươi nữ nhân này vì tranh thắng, quả thật là bất chấp tất cả nha, Tôn Vũ cảm giác được mình cũng không còn lời gì để nói nữa. Thế giới này nữ sang nam hèn, cũng làm cho nữ nhân thế giới này hiểu thắng giống nam nhân, không chấp nhận người khác nói các nàng là phế vật ... Điều này có lẽ chính là áp lực tinh thần do thân mạng địa vị xã hội cùng trách nhiệm xã hội nhất định phải thừa nhận đi, ở trong thế giới nam mạnh nữ hèn, người nam nhân nào chịu được người khác nói hèn là phế vật?

- Khăn vàng vậy thành, bây giờ làm sao có thời giờ suy nghĩ mấy thứ này. Tôn Vũ tiếp tục trốn tránh.

Mi Trinh không chút thay đổi, mỉm cười nói:

- Ban ngày ta thấy Tôn tướng quân chiến đấu với Từ Hoảng, ngươi mặc dù đánh không lại nàng, nhưng có thể toàn thân trở ra, nếu ... có võ tướng kỹ "Vượng phu" của ta giúp ngươi cải biến thể chất, muốn đánh thắng Từ Hoảng kia cũng không phải là việc khó, chỉ cần ngươi lấy ta, tự nhiên có thể giải vây khăn vàng.

Những lời này nói được Tôn Vũ tim đập thình thịch, đây quả là cách tốt đề cao thực lực của mình, nói không chừng quả thật có thể đánh bại Từ Hoảng, khiến mình chen thân trong hàng ngũ võ tướng đỉnh cao. Nhưng mà ... Lợi dụng nữ nhân để đề cao thực lực của mình, hành vi như vậy... một nam nhân tư cách ngồi như ta làm sao có thể làm thế được?

- Không được, ta không thể quyết định chuyện này qua loa như vậy, ta phải cẩn thận ngẫm lại

Tôn Vũ sử dụng Thái cực sự đưa đẩy, quyết định sử dụng kéo dài thời gian.

Mi Trinh nhướn mày, trầm giọng nói:

- Tôn tướng quân không thích ta đến như vậy sao? Chẳng lẽ bởi vì ta bộ dạng rất xấu? Vóc người rất kém cỏi? Không tri thư đạt lễ? Không lọt vào mắt xanh của Tôn tướng quân được?

-Ặc ... Cũng không phải mà ... Chỉ là ... Ta đến từ một sơn thôn nhỏ gọi là Bắc Kinh, hôn nhân chỗ chúng ta, nhất định phải có tình cảm làm cơ sở, khụ khụ! Càng không thể lợi dụng nữ nhân để khiến mình trở nên cường đại, làm như vậy sẽ bị vạn người phi nhổ.

Tôn Vũ kiên trì nói.

Mi Trinh nghe xong, bình tĩnh như cũ nói:

- Tình cảm cơ sở chúng ta sẽ có, khi ta ở trên tường thành thấy Tôn tướng quân đại chiến tướng địch, ta liền đã thích ngươi rồi. Về phần lợi dụng ... Ta cả gan hỏi một câu, chỗ các người gọi là Bắc Kinh kia, có nữ nhân lợi dụng nam nhân hay không?

Trong lòng Tôn Vũ thầm nghĩ: Nữ nhân lợi dụng nam nhân nhiều quá đi chứ, đời sau thịnh hành nhất chính là gả cho nam nhân thực lực cường đại, sau đó lợi dụng vị thế nam nhân, kiếm tiền, chìm sẽ biến thành phương hoàng, vân vân.

Hắn nhin không được đồ mồ hôi một phen nói:

- Thế giới kia của chúng ta đúng là có một số nữ nhân gả cho nam nhân cường đại, vì tiền, quyền, thanh danh hoặc là cái gì khác của nam nhân kia, để mình mưu lợi, nữ nhân như vậy, ngươi cũng không nên học.

Mi Trinh không hề để ý lời "Không nên học" gì đó hắn nói phía sau, lựa chọn không đếm xỉa, nàng trầm giọng nói:

- Chỉ cần loại hôn nhân này có tồn tại là được, Tôn tướng quân, ta cũng muốn dùng lý do này gả cho ngươi! Ta muốn lợi dụng nam nhân cường đại ngươi, để chứng minh võ tướng kỹ của ta là hữu dụng, chứng minh ta không phải là nữ nhân phế vật, lý do này đã rất đủ rồi chứ, nếu sơn thôn các người

cũng có hôn nhân như vậy, sao ta lại không thể?

Ta ngất mặt, lý do như vậy không thể nói ra được. Tôn Vũ đỏ mặt hỏi, nào có nữ nhân nói rõ "Ta muốn lợi dụng ngươi, cho nên gả cho ngươi" như vậy chứ? Hắn nhìn không được cả giận hờn một tiếng nói:

- Mi cô nương, ta còn tưởng rằng ngươi là cô gái tri thư đạt lễ, không ngờ ngươi lại làm đến mức này, thật có lỗi, lý do như vậy, ta tuyệt đối không đáp ứng lấy ngươi.

Tôn Vũ phần nộ mà đứng lên, xoay người định trở về phòng nghỉ ngơi, không ngờ vừa mới động bước, đột nhiên dưới chân mềm nhũn, bổ nhào xuống đất.

- O? Ta đâu có mệt tới mức này đâu. Tôn Vũ kinh hãi, hắn hiểu biết về tình cảm mặc dù rất kém cỏi, nhưng chỉ số thông minh cũng không thấp, lập tức hiểu được, cả giận nói: - Mi cô nương, ngươi không ngờ bỏ thuốc ở trong trà.

- Phải, ta hạ thuốc mê vào trong trà, là hôm nay mượn danh nghĩa của ngươi tìm Vũ tướng quân xin được. Mi Trinh bình tĩnh đáp, mặt của nàng ở trong ánh trăng thoạt nhìn hết sức kiên định:

- Ta muốn ngươi lấy ta, nếu ngươi không chịu, ta liền dùng sức mạnh, gạo nấu thành cơm, là cách giải quyết vấn đề nam nữ như một.

Ngất nha, đại tỷ, ngươi làm ngược mà? Gạo nấu thành cơm là chiêu nam nhân dùng để đối phó nữ nhân nha, Tôn Vũ quả thật dở khóc dở cười, hắn cố gắng lết trên đất mấy cái, nhưng bổ nhào về phía trước mới phát hiện toàn thân bủn rủn vô lực, ngay cả muốn giơ cánh tay lên một chút cũng khó khăn.

Mi Trinh đi tới đỡ Tôn Vũ dậy, dìu Tôn Vũ từng bước vào trong phòng nhỏ, ném Tôn Vũ lên giường.

- Ngươi muốn làm gì? Ngươi đừng tới đây! - Tôn Vũ vội đem lời nói yêu thích nhất của các nữ nhân trước khi bị phi lễ trong phim truyền hình nhiều tập lấy ra nói một lượt.

Mi Trinh đầu quân hắn nhiều như vậy, nàng đỏ mặt cười bỏ quần áo của Tôn Vũ, lộ ra lồng ngực hơi có vẻ gầy yếu của hắn. Tổ chất thân thể khoa học gia quả nhiên không ra gì, cơ ngực cũng chưa được hai khối. Mi Trinh đỏ mặt lại kéo quần Tôn Vũ xuống, khi cả người hắn bị cởi đến trần truồng, Mi Trinh cũng nhìn không được nữa mặt đỏ bừng không dám nhìn hắn.

Ta hận ... chẳng lẽ ta thật sẽ bị nữ nhân làm việc đó? Trong lòng Tôn Vũ thở dài một tiếng, thầm nghĩ: Được rồi, ta là nam nhân, nếu ta không dậy nổi phản ứng sinh lý, ngươi muốn OOX ta cũng không có cửa. Định lực, ngay bây giờ cần định lực!

Tôn Vũ âm thầm may mắn, phân thân của mình thành thành thật thật mà rũ cụp xuống, cũng không có tranh khí mà dựng lên. Dưới loại tình huống này nàng làm mình cũng không có biện pháp, ha ha!

Mới vừa nghĩ tới đây, Mi Trinh đứng ở trước mặt đột nhiên đưa tay cởi quần áo của nàng, chỉ nghe một tiếng xoạt vang lên, một bộ quần áo rơi xuống đất, ánh trăng từ cửa sổ rơi vào, thân hình mỹ lệ của nàng được ánh trăng chiếu rọi hiện ra một chữ S hoàn mỹ, mặc dù không có ánh đèn không nhìn rõ lắm, nhưng da thịt được ánh trăng chiếu qua xinh đẹp giống như ngân trắng, nữ nhân trong nữ nhân ...

Tôn Vũ nhìn không được nhìn đến ngần ngại, đúng lúc này, hắn bị ai phát hiện, huynh đệ tốt rũ cụp kia của mình đã không chịu nổi mà ngóc đầu dậy, kiếm chỉ trời xanh, mạnh mẽ mà dựng lên.

Thảm rồi! Ta thua rồi!

Trong sạch của ca sẽ triệt để xong đời rồi, nam nhân quả nhiên vô dụng, còn nói cái gì định lực, định lực đi chết đi. Tôn Vũ bị ai mà thầm nghĩ: thân thể trong sạch của ta sẽ xong rồi. Được rồi, nhắm mắt lại nhắm số Pi, 3.141592654 ... Ha ha, mềm xuống, mềm xuống rồi, ta thắng!

Trong ngực đột nhiên ấm áp, thân hình mềm mại của Mi Trinh kia nhào vào trong lòng Tôn Vũ, đụng chạm mềm mại khiến trong lòng Tôn Vũ rung động, hương vị nữ nhân thơm ngào ngạt chui vào mũi của hắn ... số Pi một tiếng "Phụt" bay ra ngoài chín tầng mây, vật ngu xuẩn nào đó lại ngóc đầu lên.

- Thảm! Ta lại thua rồi!

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 107: Gạo Nấu Thành Cơm

Tôn Vũ bị kịch nhắm mắt lại, cảm nhận được Mi Trinh hơi nhích người ở trong ngực mình, da thịt ** hai người động chạm lẫn nhau, Tôn Vũ thoải mái đến độ thiếu chút nữa rên ra ngoài. Mẹ kiếp, ta đúng là tiện nha, rõ ràng là nàng muốn cưỡng X ta, sao ta lại cảm giác được rất sướng?

Tiệc nuốt chính là tay chân vô lực, không thể biến bị động thành chủ động ... không đúng, ta nghĩ đến chỗ nào rồi vậy, nếu ta có thể động, tuyệt không cho phép chuyện như vậy xảy ra! Tôn Vũ thiếu chút nữa nghĩ lệch rồi.

Qua hồi lâu, Tôn Vũ cũng không còn cảm giác được Mi Trinh cử động nữa. Ô? Nàng sao bất động vậy? Cứ nằm trong ngực ta giống đầu đất vậy? Không phải muốn cưỡng X ta sao? Ta đang thống khổ chờ chịu bị lãng nhục đây.

Tôn Vũ mở mắt ra xem thử, Mi Trinh co lại thành một đoàn, toàn thân run rẩy, bộ dáng kia còn khản trương hơn so với Tôn Vũ.

- Người đang làm gì vậy?

Tôn Vũ hiếu kỳ hỏi:

- Người không phải là muốn gạo nấu thành cơm sao? Bây giờ lại sợ?

Hỏi ra những lời này, Tôn Vũ mới phát hiện mình không ngờ lên kỳ vọng nàng nhanh bò lên trên người mình. Hóa ra mình thật sự là động vật suy nghĩ bằng nửa người dưới, thật bị kịch.

Có điều càng bị kịch hơn còn ở phía sau!

Mi Trinh đỏ mặt, có chút thẹn thùng đáp lại:

- Bây giờ không phải là đã gạo nấu thành cơm sao? Người chối cũng không được, chúng ta đã là phu thê rồi.

- Cái gì? Người nói gì?

Tôn Vũ không thể tin được lỗ tai của mình, hấn tranh thủ thời gian hỏi:

- Như vậy liền tính là phu thê rồi? Đây là gạo nấu thành cơm người nói?

Mi Trinh nghiêm túc gật gật đầu, đáp:

- Phu thê không phải là cời hết nằm ở trên một cái giường sao? Người cho rằng còn phải làm gì?

- Phải!

Một ngụm máu tươi thiếu chút nữa từ ngực Tôn Vũ vọt tới cổ họng, cũng may hấn liều mạng mà ép xúc động muốn học máu trở về. Cảm tạ trời cao, cảm tạ mẹ, cảm tạ thời đại này còn chưa phổ cập giáo dục kiến thức sinh lý ... không ngờ khiến ta bảo vệ được đồng trinh, không lãng phí ở trên tay nữ nhân mình tạm thời còn chưa yêu thích, bảo lưu lại tôn nghiêm của một nam nhân, không chân chính sa đọa thành một đầu heo chỉ dùng nửa người dưới suy nghĩ.

Tôn Vũ cảm giác mình thở phào nhẹ nhõm, nhin không được khoe miệng cũng nhếch lên mỉm cười, đương nhiên, sâu trong đáy lòng hấn vẫn có một chút thất vọng, nhưng điểm thất vọng này so với giữ được thân phận xử nam của mình mà nói, cũng không tính là gì.

Nhưng Mi Trinh không phải người ngu, lập tức cảm thấy cảm xúc Tôn Vũ biến hóa ... Nàng ngồi dậy khản trương, ép hỏi:

- Người sao thản thờ phào nhẹ nhõm? Ta hiểu rồi, quê hương các người .. cũng chính là thôn tên Bắc Kinh kia, có phải đối với việc trở thành phu thê còn có yêu cầu khác? Nói mau ... người không nói ta liền cắn người!

- Không có ... tuyệt không có! - Tôn Vũ miệng vội nói gấp:

- Giống chỗ các người, cời hết áo quần nằm ở trên giường liền xong! Thật đó, ta không lừa người đâu.

Mi Trinh mừng rỡ, nàng ngồi thẳng người, dùng hai tay che kín bộ ngực trắng nõn của mình, sau đó cười nói:

- Vậy ta bây giờ có thể thử xem một chút võ tướng kỹ của ta rồi, ta không phải là phế vật, võ tướng kỹ của ta cũng chắc chắn không phải là võ tướng kỹ vô dụng nhất thiên hạ, ta muốn biến người thành nam võ tướng cường đại.

Mi Trinh nói xong hai câu này, lắc mình một cái, ánh lục từ trên người nàng bắn ra, ánh sáng nhạt màu lục chiếu trong phòng sáng lên, khiến Tôn Vũ có thể thấy rõ da thịt mềm mại cùng ngũ quan thuần mỹ của nàng. Trong phòng sáng, Mi Trinh cũng càng ngượng ngùng, hai tay nàng che ngực càng chặt hơn, nửa người dưới cũng cố ý ngồi qua bên cạnh, để Tôn Vũ không thấy bộ vị ** của nàng. Nhưng Tôn Vũ lại thấy được vòng mộng mỹ lệ, đường cong uyển chuyển kia hết sức mê người.

Đúng lúc này, trên đỉnh đầu Mi Trinh cũng ngưng kết ra hai chữ "Vượng phu", nàng bất chấp ngượng ngùng, buông tay phải che ngực ra, đưa tay chỉ về phía Tôn Vũ, một ánh lục theo tay nàng chỉ bắn về phía Tôn Vũ, bao phủ hấn giữa ánh lục.

- Biến thành lợi hại đi, trượng phu của ta!

Mi Trinh lẩm bẩm:

- Sau đó chứng minh ta không phải là phế vật.

Nhưng mà lúc này chuyện lạ đã xảy ra, chỉ thấy một ít chùm ánh lục ở trên người Tôn Vũ bắn ra, đột nhiên xoẹt một cái phản xạ trở về, nổ ra ở cả trong phòng nhiều lưu quang vỡ vụn màu lục...

- Người ... Thân thể của người không chấp nhận võ tướng kỹ của ta! - Mi Trinh kinh hãi, nàng cũng không thềm che ngực mình nữa, lập tức nhào lên người Tôn Vũ, hai tay đè ngực hắn, vội la lên:

- Vì sao? Sao không chấp nhận "Vượng phu" của ta? Ta hiểu rồi, người vốn không xem ta là thê tử của người, không có xem mình là trượng phu của ta, nam nữ quê hương các người thành thân, nhất định còn có yêu cầu khác đúng không? Mau nói cho ta biết!

Tôn Vũ thờ dài, ngậm miệng không đáp, nghĩ thầm: Ta đến từ đời sau, trong lòng căn bản không có tư tưởng cổ hóa đã xảy ra quan hệ nhất định phải kết hôn, trong lòng ta tất phải thừa nhận người là thê tử ta, người mới có thể là thê tử của ta, cho dù người Bá vương ngành thượng cung, cùng ta xảy ra quan hệ, ta cũng nhiều lắm xem thành chuyện một đêm. Căn bản không chấp nhận vị trí của người trong lòng ta, điều này không thể chỉ dùng sức mạnh là được?

Mi Trinh ngờ ngác nửa ngày, đột nhiên nói:

- Ta hiểu rồi, là sinh đứa nhỏ mới tính là phu thê sao? Được rồi, chúng ta bây giờ sẽ sinh đứa nhỏ ... Đứa nhỏ phải làm sao để sinh? Người không nói, ta liền đi hỏi Trịnh Huyền lão sư.

- Ài ... nha đầu ngốc, đừng giằng co nữa.

Tôn Vũ thờ dài nói:

- Thành thân là một loại khế ước trên tinh thần, ta tán thành người là thê tử của ta người mới có thể phải, cho dù sinh đứa nhỏ, ở quê hương ta cũng không phải là không kết hôn thì không thể được.

Mi Trinh trong nháy mắt ngờ ngẩn ...

Nàng nghiêng đầu nghĩ nửa ngày, thờ dài một hơi, khôi phục bộ dáng trấn định của tiểu thư khuê các, sau đó trầm giọng nói:

- Ta hiểu rồi, người không quan tâm ta, cho nên cho dù ta làm cái gì, võ tướng kỹ của ta cũng không dùng được trên người của người ... Ta làm hết thảy chuyện này căn bản chính là phí công.

Tôn Vũ nhẹ gạt đầu, mặc dù đây đối với Mi Trinh mà nói thực tàn nhẫn, nhưng lúc nên gạt đầu thì phải gạt đầu, thái độ nam nhân nên rõ ràng một chút.

Mi Trinh đứng dậy, không che dấu thân thể mình nữa, thân hình mỹ lệ của nàng hoàn toàn hiện trước mặt Tôn Vũ, hạ giọng nói:

- Mặc dù quê hương của người như vậy không tính là thành thân, nhưng ở chỗ ta, nam nữ thụ thụ bất tương thân, ta và người trần truồng ** ôm nhau, ta đã không lấy ai khác ngoài người loam chồng được nữa rồi. Ta liều chết đến cùng, bỏ ra bất cứ giá nào! Người không quan tâm ta, ta cũng không cách nào tìm nam nhân khác biết võ tướng kỹ tới chứng minh giá trị của ta ... Ta đây cứ chết là xong.

Chết liền xong? A! Ta sao quên Mi phu nhân ở trong lịch sử chính là hạng người tự sát, người này trong "Tam Quốc Diễn Nghĩa" tự sát không chút chớp mắt, Triệu Vân chỉ là liếc mắt một cái, Mi phu nhân liền nhảy giếng tự vẫn, ta cũng đừng khiến một màn này tái diễn ở trong thế giới này chứ.

- Đừng chết! Ta đáp ứng!

Tôn Vũ vội hô, trong đáy lòng Mi Trinh quả nhiên là nghiêm túc với cuộc hôn nhân này. Tôn Vũ thờ dài nói:

- Được rồi, ta lấy người, có điều chúng ta không cần sinh đứa trẻ gì đó, người cũng đừng lại trần truồng chui vào trong lòng ta, đợi đến ngày nào đó khi người yêu ta, ta cũng yêu người, chúng ta lại hưởng thụ cá nước thân mật, ở trước khi đó ... ta chỉ biết thừa nhận người là thiếp của ta trên danh nghĩa, sẽ không xảy ra quan hệ phu thê thật với người".

Tôn Vũ có giới hạn làm người của hắn, không hề có tình yêu, không thể làm!

- Người lần này ... vẫn gạt ta?

Mi Trinh không tin hỏi.

- Không, lần này ta nghiêm túc

Tôn Vũ nghiêm nghiêm túc túc nói:

- Bây giờ ngươi là thiếp của ta.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 108: Uy Lực Của vượng Phu.

- Ta không thể tin ngươi được

Vệt nước mắt trên mặt Mi Trinh chưa tiêu, ánh lực trên người nàng nhấp nháy nói:

- Ta tới thử xem ngươi có phải nghiêm túc hay không.

Hai chữ "Vượng phu" màu lục lại lần nữa nhảy lên đỉnh đầu Mi Trinh, nàng ngay cả tâm chết đều có, còn đâu ra tâm tư che bộ đội ** của mình, lúc này bộ ngực sữa cao nhất của nàng tất cả đều bạo lộ ở trước mặt Tôn Vũ, hai khóa anh đào màu hồng phấn trên đỉnh núi khê run run, Tôn Vũ nhìn đến miệng đắng lưỡi khô.

Mi Trinh đưa tay vừa chỉ, ánh lực lại lần nữa bọc Tôn Vũ vào giữa.

Trong lòng Tôn Vũ mặc niệm: Nàng là thiếp của ta, không sai, ta đồng ý rồi, mình phải chắc chắn chuyện này.

Lần này ánh lực không còn bị bắn ngược trở về, mà vèo một tiếng chui vào trong cơ thể Tôn Vũ, ánh lực trên người Mi Trinh giống như bị Tôn Vũ hút lấy, chui vào người hắn từng luồng từng luồng, cuối cùng, ngay cả hai chữ "Vượng phu" trên đầu Mi Trinh, cũng hóa thành ánh sáng vỡ vụn, bị hút vào trong miệng Tôn Vũ.

Tôn Vũ chỉ cảm thấy có một lực lượng thần bí đang tẩm gấm tủy tủy cho mình, NM01 ghé vào lỗ tai hắn báo cáo không ngừng:

- Bắp thịt bộc phát tính tăng trưởng ... Kiểm tra đo lường được không phải là tốc độ tăng trưởng cơ bắp bình thường ... dung lượng đại não tăng lên ... mạch máu khuếch trương ... cơ năng trái tim không phải tăng lên bình thường ... Cường hóa xương cốt ... không phải bình thường ... không phải bình thường... vượt qua chỉ tiêu thân thể đàn ông trưởng thành bình thường ... vượt qua người giữ kỷ lục nhiều hạng thể giới... đã mất số liệu có thể tham khảo ...

Tôn Vũ đột nhiên cảm giác lực lượng bị nhuyễn cân tán làm biến mất lại quay trở về, hóa ra thân thể của hắn trở nên mạnh mẽ, đồng dạng liều lượng thuốc dĩ nhiên là mất đi hiệu quả, tâm niệm hắn vừa động, gờ tay phải lên. Tay phải đã không còn giống tay phải mình dùng trước kia, tay trước kia là tay của một khoa học gia tiêu chuẩn, nhỏ bé yếu ớt, vô lực, nếu không phải dựa vào công năng hoạt tính hóa tế bào của NM01, muốn huy động đại chùy căn bản không có khả năng.

Tay phải bây giờ biến thành xinh đẹp hoàn mỹ, không hề gầy yếu nữa, nhưng không hiện thô, bắp thịt trên toàn bộ cánh tay hoàn mỹ vô hạn giống như thịt trên người báo săn. Lại nhìn tay trái, cũng là cơ bắp hoàn mỹ, eo, ngực, bụng, chân ... toàn thân đều tràn đầy lực lượng.

Tôn Vũ thoảng cái từ trên giường nhảy xuống, hắn cảm giác được mình thân nhẹ như yến, đầu óc cũng thanh tỉnh vô cùng ... quả nhiên, "Vượng phu" là một loại võ tướng kỹ cải thiện thể chất nam nhân trên căn bản, có thể làm cho nam nhân trở nên cường đại.

Nhưng mà ... Minh bây giờ nhiều nhất cũng chỉ là một người thường thân thể tổ chất mạnh hơn người bình thường rất nhiều. Đụng phải các nữ nhân biết võ tướng kỹ, vẫn khó địch. Đó cũng là nguyên nhân Mi Trinh bị người ta cho là phế vật, mặc dù "Vượng phu" rất cường đại, nhưng nam nhân tiếp nhận "Vượng phu" rồi không có võ tướng kỹ, vẫn chỉ là mạng một tên lính quen.

Nhưng Tôn Vũ bất đồng, hắn còn có người máy Nano.

- NM01, bây giờ thử hoạt tính hóa tế bào của ta lần nữa

Tôn Vũ hưng phấn mà ra lệnh.

Khi ánh đỏ "Cự lực" từ trên đầu Tôn Vũ phóng lên, Tôn Vũ rõ ràng cảm thấy biến hóa của mình. Hắn trở nên mạnh mẽ, quả thật trở nên mạnh mẽ. Công năng hoạt tính hóa tế bào của NM01, nói cho cùng chỉ là một loại công năng phụ trợ cường hóa, trình độ hoạt tính hóa của tế bào, cùng thể chất bản thân Tôn Vũ quan hệ mật thiết, trước kia thể chất Tôn Vũ chỉ là thể chất của người yếu đuối bình thường, sau khi được NM01 hoạt tính hóa, một quyền có thể đánh ngã cây nhỏ, trên chiến trường có thể múa đại chùy rất nhanh.

Nhưng tế bào Tôn Vũ bây giờ trở nên càng ưu tú hơn, tiềm lực bộc phát ra sau khi hoạt tính hóa cũng càng thêm không lồ. Hắn nhận không được nện

một quyền xuống đất, chỉ nghe một tiếng bình thật lớn, mặt đất lát đá xanh không ngờ bị một quyền Tôn Vũ đánh ra một hố lớn, đây cường đại hơn mình trước kia không biết bao nhiêu lần.

Tôn Vũ đi đến bên giường, một phen nhấc lên đại cung ba thạch của mình, kéo nhẹ, một tiếng "băng" không ngờ kéo đại cung gãy thành hai đoạn, dùng lực cánh tay bây giờ, hoàn toàn có thể đào thải cung ba thạch rồi, xem ra sử dụng đại cung năm thạch, thậm chí có thể suy nghĩ sử dụng đại cung sáu thạch, bảy thạch trở lên ... nhưng đại cung vượt qua năm thạch hẳn là không ai tạo, xem ra còn phải tự tìm thợ tạo cung tạo mới một phen.

Trở nên mạnh mẽ, quả thật trở nên mạnh mẽ! Tôn Vũ có điểm kích động, đi vào trong thời kì Tam quốc, gặp qua quá nhiều danh thần mãnh tướng, khiến Tôn Vũ cảm nhận được sâu sắc tầm quan trọng nhờ có lực lượng. Nhưng Tôn Vũ vẫn bồi hồi ở đẳng cấp màu lam cùng màu đỏ tìm không được cách đề cao thực lực, thế nên hết sức buồn rầu, bây giờ thực lực tăng vọt ... Tôn Vũ chỉ cảm thấy trong lòng mừng rỡ, nếu bây giờ không phải là nửa đêm, hẳn thậm chí nhin không được muốn cười to hai tiếng vui vẻ.

Nhưng Tôn Vũ không hề cười, Mi Trinh lại nở nụ cười!

Cười đến khóc, khóc đến cười, trên mặt thuần mỹ kia của nàng, có hai dòng lệ cuộn cuộn chảy xuống, lấm bầm:

- Trở nên mạnh mẽ, nam nhân của ta trở nên mạnh mẽ ... ha ha ... ta không phải là phế vật, võ tướng kỹ của ta cũng không phải là võ tướng kỹ tệ nhất thiên hạ ... ta không phải là phế vật ...

Tôn Vũ lúc này mới nhớ tới công thần Mi Trinh này, hần xoay đầu lại có chút ngượng ngùng, nói với Mi Trinh:

- Mặc dù ta không biết quan hệ giữa hai người chúng ta bây giờ đến tốt cùng tính là gì ... nhưng ... ta chân thành cảm tạ ngươi, võ tướng kỹ của ngươi đối với ta mà nói, là võ tướng kỹ hữu dụng nhất thiên hạ, ngươi mới không phải là phế vật! Ta sẽ cùng ngươi trở về Từ Châu, ở trước mặt tất cả mọi người chứng minh điểm này.

Mi Trinh khóc đến cười, cười đến khóc, nàng thả xuống tảng đá lớn trong lòng, chỉ cảm thấy tinh thần buông lỏng, ngã trên giường Tôn Vũ, liền ngủ say.

Oa, ngươi cứ cả người ** như vậy, ngã xuống giường ta ngủ, ngươi khiến nam nhân như ta làm sao chịu nổi? Tôn Vũ đỏ mặt hỏi một phen. Hần từ góc giường kéo chăn qua, phủ nhẹ lên thân thể ** của Mi Trinh.

Nữ nhân này chiếm giường của ta ... Tôn Vũ nghĩ thầm: Nữ nhân này bây giờ là thiếp của ta, theo đạo lý ta cùng nàng ngủ một giường lớn không thành vấn đề nhỉ? Nhưng một mỹ nhân như vậy ngủ trần ở bên cạnh ta, ta có thể bình tĩnh được không? Lỡ như thú tính bộc phát rồi ... kiên trì vừa rồi của ta, tất cả đều hóa thành nước, ài! Vẫn là tìm địa phương khác qua đêm thôi.

Tôn Vũ đi vào trong sân, ngẩng đầu nhìn thoáng qua ánh trăng sáng trên trời, chỉ cảm thấy trong lòng từ từ bình thản dần.

Luyện quyền? Luyện chùy? Tìm thứ gì luyện thứ? Trong lòng Tôn Vũ thầm nghĩ: Bây giờ lực lượng, tốc độ, tính mềm dẻo của ta đều đề cao toàn diện, lại cầm đại chùy công kênh múa may hình như có chút hạ thân phận, thương chính là vua trăm binh khí, ta vẫn nên luyện thương đi!

Hần trở về trong phòng, cầm một cây chổi đi ra, theo tay vung lên, cán chổi kia liền phát ra tiếng gió vù vù, liền như thần trợ giúp xuyên qua màn đêm đen kịt, tốc độ kia nhanh đến nỗi chính Tôn Vũ giật nảy mình.

Tốt, nếu bây giờ ta có thể đâm thương nhanh như vậy, như vậy ta có thể trong nháy mắt đâm ra vô số thương hay không? Trong lòng Tôn Vũ vừa động, hai tay vung lên, xoạt xoạt xoạt liền đâm mấy thương, chỉ thấy không trung bị hần đâm thành từng vùng bóng chổi chi chít, quả thực nước giọt không vào.

Ta quả thật trở nên cường đại rồi! Trong lòng Tôn Vũ dậy lên ngàn con sóng lớn!

Nhật ký khoa học gia:

Nếu ta cho ngươi biết, ta chỉ là một khoa học gia vô dục vô cầu, chưa từng có dã tâm. Ta nghĩ ngươi nhất định không tin, trên thực tế bản thân cũng không tin. Thứ dã tâm này, bình thường cùng thực lực có quan hệ trực tiếp, khi thực lực một người không đủ, dã tâm của hần cũng sẽ không lớn. Mà khi thực lực một người trở nên mạnh mẽ, dã tâm sẽ theo thực lực cùng bành trướng, biến hóa!

Ta bây giờ đã ở vào hoàn cảnh như vậy!

Khi Mi Trinh bức hôn ta, ta là không muốn. Nhưng khi ta hưởng thụ được phúc lợi võ tướng kỹ của nàng mang lại cho ta, trong lòng của ta không ngờ thầm dâng lên một vòng may mắn, may ta lấy nàng, không tặng nàng cho nam nhân khác.

Đêm hôm đó lúc ta đang luyện thương pháp, đột nhiên phát hiện mình cũng là một người rất ích kỷ, rất tư lợi. Bởi vì ta vừa luyện thương pháp vừa suy nghĩ: giả thiết sau này lại phát hiện trên thế giới có nữ nhân có võ tướng kỹ là "Vượng phu", ta nhất định phải liều một cái giá lớn đoạt nàng vào tay, cho dù nàng yêu ta hay không, cho dù ta yêu nàng hay không. Dù là dùng thủ đoạn cường bức, ta cũng phải biến nàng thành nữ nhân của ta, sau đó khiến kỹ năng "Vượng phu" của nàng cho ta sử dụng!

Ta vì ý nghĩ tà ác này cảm thấy tự trách, nó gần như hoàn toàn phá vỡ tinh thần trọng nghĩa cùng giá trị quan ta tự cho là đúng, ta lần đầu tiên cảm thấy sức hấp dẫn của lực lượng với nam nhân to lớn như thế. Ta quyết định chôn vùi nghĩ tà ác này thật sâu trong nội tâm, vĩnh viễn cũng không muốn đụng vào nó.

Nhưng ta biết ta chưa hẳn có thể làm được! Không chế tham vọng, là vấn đề khó khăn lớn nhất của loài người.

Vì an ủi nội tâm tự cho là chính nghĩa này của mình, ta quyết định đem hết toàn lực trợ giúp Mi Trinh, đi Từ Châu ra mặt cho nàng, chứng minh nàng là một người hữu dụng! Đây là cách duy nhất đối kháng với cảm giác bất rút của bản thân, ta phải làm chút gì đó cho nàng.

Tôn Vũ.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: thương Vương Mới Được Sinh Ra.

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, Tôn Vũ chạy lên trên đầu thành. Mi Trinh đã tỉnh táo mặt đỏ hồng theo sát sau lưng hắn, Trương Bạch Kỳ cùng Thái Sử Từ cũng theo ở phía sau đến xem nào nhiệt.

Chỉ thấy giặc khải vàng ngoài thành còn đang khải trương kiến tạo khí giới không thành, rừng cây phía tây thành Bắc Hải bị chặt một mảng lớn, mười chiếc thang mây đã chế xong, trùng xa cũng đang được chế tạo khải trương.

Sắc mặt Không Dung tối sầm đứng ở trên đầu thành, đứng cạnh Trịnh Huyền "Danh sư".

Tướng lĩnh Vũ An Quốc, Tông Bảo đã ở bên cạnh, từng đội binh sĩ mới chiêu mộ chạy băng băng qua lại lên xuống ở trên tường thành, do Vũ An Quốc cùng Tông Bảo dạy bọn họ chiến thuật thủ thành.

- Mẹ nói tặc khải vàng ngoài thành toàn là kẻ buôn lậu, có hơn ba vạn, thật dọa người. Thái Sử Từ dựa ở trên đầu thành, lo lắng vô cùng nói:
- Nhiều buôn lậu như vậy, sẽ bắt cóc bao nhiêu đứa nhỏ đây? Trẻ con trong thành Bắc Hải cộng lại cũng không có nhiều như vậy.

Đồ mờ hôi! Loly này nhìn người nào cũng đều là kẻ buôn lậu, thật chịu không nổi. Tôn Vũ bước đến trước mặt Không Dung, ôm quyền nói:

- Không đại nhân, xin cho phép tiểu tử hôm nay lại ra khỏi thành khiêu chiến Từ Hoàng.

Hắn thốt ra lời này, chỉ nghe thấy Không Dung, Trịnh Huyền, Vũ An Quốc, Tông Bảo cùng khuyên nhủ:

- Tầm Chân tiên sinh, không thể! Ngươi không phải là đối thủ Từ Hoàng kia, khinh suất tiến ra nói không chừng sẽ bị mất mạng, không bằng tử thủ thành trì, còn có một tia sinh cơ.

Tôn Vũ cười nói:

- Tiểu tử tối hôm qua lĩnh ngộ võ tướng kỹ mới, biến lợi hại hơn rất nhiều, bây giờ nói không chừng có thể đánh một trận với Từ Hoàng.

Đám người Không Dung làm sao chịu tin, đều lắc đầu.

Lúc này Mi Trinh bên cạnh tiến lên một bước, ngạo nghễ nói:

- Tầm Chân thật sự trở nên lợi hại, bởi vì ta sử dụng võ tướng kỹ của ta với hắn.

Mọi người cùng nhau tò mò nhìn Mi Trinh. Mi Trinh hôm nay không có cố ý che dấu mặt mũi của mình, ngược lại là rửa mặt sạch sẽ, vấn tóc lên, khí độ ung dung, không giống thiếu nữ rời nhà đáng vẻ hào sảng kia nữa, mà giống thiên kim nhà giàu tràn đầy tự tin.

Không Dung lập tức nhận ra nàng, kinh ngạc nói:

- O? Ngươi không phải là Tam tiểu thư Mi Trinh của phú hào Mi thị ở Từ Châu sao? Lần trước ta bãi phòng Đào Khiêm Từ Châu, tỷ tỷ ngươi Mi Trúc dẫn ngươi cùng đi lên đường gặp mặt ...

Khuôn mặt Mi Trinh ửng đỏ, đáp:

- Không đại nhân, thật có lỗi tiểu nữ từ vài ngày trước lén giấu đi thân phận, thật sự là có nỗi khổ bất đắc dĩ.

Không Dung chính là chính nhân quân tử, đương nhiên sẽ không hỏi nỗi khổ tâm riêng của nàng là gì, chỉ hiểu kỳ nói: "Người nói người sử dụng võ tướng kỹ với Tầm Chân khiến cho hắn trở nên mạnh mẽ? Nhưng ta nghe nói võ tướng kỹ của người là võ tướng kỹ vô dụng nhất thiên hạ ...

Trên mặt Mi Trinh toát lên vẻ giận dữ, nhưng vẻ giận dữ này lập tức bị kiêu ngạo thay thế, nàng ngẩng đầu lên, ngạo nghễ nói:

- Võ tướng kỹ của ta tên là "Vượng phu", vốn là võ tướng kỹ vô dụng nhất thiên hạ. Nhưng khi ta gặp phải Tầm Chân, nó cũng không còn là võ tướng kỹ vô dụng nữa. Ta ... ta đã cùng Tầm Chân kết làm phu thê, sử dụng "Vượng phu" trên người của hắn.

Hả? Tất cả mọi người cùng ngơ ngác nhìn Tôn Vũ, trong lòng đều đang nghĩ: không phải là ta xử nàng, là nàng xử ta nha. Vấn đề bây giờ là phải triển lộ thực lực bản thân trước mặt những người ở đây, một mặt là cho Mi Trinh vẻ vang, tránh nàng luôn roi danh tiếng phé vật. Mặt thứ hai là khiến tất cả mọi người tin tưởng mình có thực lực ra khỏi thành khiêu chiến Từ Hoảng.

Tôn Vũ nghĩ thầm: Cự lực, tất trủng, kỳ tướng, ba kỹ năng cũ này cũng đừng thể hiện nữa, đổi lại màu sắc cũng chỉ thay đổi bên ngoài, không có ý nghĩa, bản thân cũng quyết định đổi vũ khí là thương vua của trăm binh khí, dứt khoát liền phát minh mới một tên kỹ năng hệ thương đi. Hay không thì ghép cho mình cái "Thần thương"? Ấc,... quá khoa trương, giả mạo thần tướng lung tung, trên người phóng không ra dấu khí, sẽ bị người ta cười nhạo.

Hắn đột nhiên nhớ tới "Thương vương" của vua thương Trương Tú đất bắc, tên kỹ năng này thật dễ nghe, lại không cần gánh ác danh giả mạo thần tướng, dứt khoát liền "Thương vương" đi.

Tôn Vũ theo trên tay Tông Bảo mượn thiết thương của hắn, ở trên tay nhẹ nhàng vung lên, NM01 vội chế tạo ra ánh vàng hư giả cho hắn, hai chữ "Thương vương" màu vàng nhạt xoẹt một cái nhảy lên đỉnh đầu, ánh vàng lờ lờ, chói mắt vô cùng.

- Oa!

Không riêng gì Không Dung, Trịnh Huyền, Vũ An Quốc, Tông Bảo mà ngay cả tất cả binh sĩ bên cạnh đều giật nảy mình.

- Màu vàng!

Vũ An Quốc kích động kêu lên:

- Tầm Chân huynh đệ, người biến thành võ tướng đỉnh cấp màu vàng rồi sao?

Tông Bảo sợ tới mức há miệng thành hình chữ O.

Không Dung vỗ tay vui vẻ nói:

- Vậy có thể địch nổi đại tướng giặc khăn vàng rồi.

Trịnh Huyền liền giống như cười mà không phải cười, tò mò nhìn võ tướng kỹ giả của Tôn Vũ, cũng không vạch trần.

Mi Trinh kiêu ngạo mà nhìn nam nhân của mình, đồng thời cảm giác mình xả ra sự bức bối cả thời gian dài, nàng không phải là phé vật.

Tôn Vũ cũng rất vui vẻ, phản ứng của đám người kia rất thỏa mãn lòng hư vinh của hắn, hắn nhin không được cười ha hả nói:

- Bây giờ có thể để tiểu tử ta ra thành nghênh địch chưa?

Không Dung vội nói:

- Không thành vấn đề! Tông Bảo, người mang hai ngàn tinh kỵ ra khỏi thành áp trận cho tướng quân Tôn Vũ.

Tông Bảo lớn tiếng đáp:

- Dạ!

Nàng vội xuống tường thành, gọi hai ngàn tinh kỵ, mặt khác tìm một thanh thiết thương cắm ở trên tay, về phần cây thương kia của nàng, liền dứt khoát tặng cho "Thương vương".

Tôn Vũ thu ánh vàng, mang theo Tông Bảo cùng hai ngàn tinh kỵ, đem cửa thành mở ra một lối nhỏ, chạy đến dưới thành, bày trận.

Tặc khăn vàng thấy thủ quân Bắc Hải không ngờ lại ra khỏi thành, đều cảm thấy kỳ lạ, ngày hôm qua không phải là nếm mùi thất bại rồi sao? Hôm nay lại chạy đến tự rước lấy nhục? Không núp ở trong thành, đi ra đi dạo cái gì. Dương Phụng ra lệnh binh lính gõ vang trống trận, giặc khăn vàng cũng bày xong trận quân, sau đó lớn tiếng nói:

- Mời Từ Công Minh tướng quân đi ra ngoài nghênh địch!

Trận quân mở ra, Từ Hoảng vẫn bộ dạng cũ lao ra trận, váy trắng, hai chân dê trần, người ngồi lệch ở trên lưng ngựa, hai chân ngọc xinh xắn trắng nõn rung rung trong không khí. Nét mặt của nàng vẫn cau có, giống như người khác thiếu tiền nàng, tới rồi trước mặt Tôn Vũ cách đó không xa, Từ Hoảng từ trên lưng gõ búa lớn xuống, cô nàng trâu bò hùng hục khí thế nói:

- Người nam nhân thối này, hôm qua ta nhường người mười chiêu, kết quả người đánh xong bỏ chạy, dám dùng phương pháp ngu xuẩn như vậy lừa gạt ta, hôm nay cho người biết sự lợi hại của “Phù vương”.

- Ai nha, ta sợ lắm!

Tôn Vũ cười hì hì nói:

- Hôm nay người dám nhường lại ta mười chiêu không? Ta bảo đảm sau khi đánh xong mười chiêu không chạy.

Từ Hoảng giận dữ:

- Ta cũng không phải là đứa ngốc, hôm nay tuyệt không nhường người nữa.

Tôn Vũ khiêu khích nói:

- Có phải hôm qua ta khiến người sợ, cho nên hôm nay người không dám nhường ta nữa?

- Thúi lắm thúi lắm!

Khuôn mặt cau gắt của Từ Hoảng sắp biến thành màu đen, nàng vốn là mỹ nữ mặt tròn cực đẹp, chỉ đáng tiếc chính là vẻ mặt luôn cau có, ảnh hưởng tới mỹ mạo của nàng:

- Loại võ tướng cấp màu đỏ như người, ta mà sợ à? Nhưng người phải cam đoan, sau khi ta nhường người mười chiêu, người không thể lại chạy trốn.

- Được, hôm nay ta sau khi đánh xong mười chiêu tuyệt không chạy

Miệng Tôn Vũ đáp lời, nhưng trong lòng lại nghĩ: Nếu ta còn đánh không thắng người, ta đây đánh xong chín chiêu bỏ chạy, cũng không tính là vi phạm tín nghĩa, ha ha, người nữ nhân ngốc này.

Từ Hoảng nào biết đoạn ruột méo mó trong lòng hắn nên lên tiếng:

- Được rồi, bây giờ người công tôi đây đi!

Hắc hắc, tiểu mỹ nữ, người bị lừa rồi. Tôn Vũ dặn NM01 phóng ra ánh đỏ mê hoặc Từ Hoảng, trên đỉnh đầu nhảy ra hai hàng chữ đỏ ngày hôm qua: "Cực lực", "Kỵ tướng". Thúc ngựa múa thương, giết thẳng tới Từ Hoảng.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 111: Dám Làm Đứt Râu Mép Ta

Tôn Vũ thắng nhỏ trở về thành, lập tức nhận được một trận ca ngợi cùng hoan hô từ đáy lòng của các quân dân trong thành. Ngày hôm qua hắn còn là võ tướng màu đỏ, hôm nay không ngờ biến thành "Thương vương" màu vàng, hơn nữa dùng kế bắt được "Phù vương" của quân địch, khiến sĩ khí quân dân quận Bắc Hải tăng mạnh.

Tôn Vũ ôm eo nhỏ Từ Hoảng, xách Từ Hoảng đang ngất như xách một con mèo nhỏ lên đầu tường. Lập tức có quân sĩ tới đưa dây thừng, trói nàng thật chặt thành cái bánh chưng. Đáng thương nàng một thân váy trắng, bị dây thừng dơ bẩn siết chặt tạo thành rất nhiều dấu đen sì. Bây giờ nàng còn đang ngất, đợi nàng tỉnh lại, không biết với tính ngang ngạnh trâu bò của nàng có thể tiếp nhận được không nữa.

Có điều Tôn Vũ không có ý định để ý tới những thứ này, hắn ném Từ Hoảng qua một bên cũng lười trông chừng.

Mi Trinh lao đến trước mặt hắn, lòng đầy vui mừng mà nhìn hắn, cũng không nói gì.

Tôn Vũ biết nàng muốn nói cái gì, không ngoài việc muốn nhận được sự tán thưởng của người khác. Hắn cười vỗ vỗ bả vai Mi Trinh nói: - "Vượng phu" của người thật lợi hại, quả thực là võ tướng kỹ lợi hại nhất thiên hạ.

Mi Trinh nghe xong lời này, lập tức mừng rỡ, có thiếu chút nữa không có nước mắt chảy dài thôi.

Khụ, bé gái đáng thương, loại người như thế ở trên tâm lý học nên gọi là "Tìm kiếm sự đồng cảm, tìm kiếm cảm giác tồn tại"? Tôn Vũ cũng không quá hiểu tâm lý học, dù sao biết cái này thuộc về một loại bệnh tinh thần, rõ ràng là được tạo ra từ tâm lý tự ti trước kia bị người ta phê bình là phế vật không ngừng, cho nên cần đạt được khen ngợi không ngừng.

Lúc này Tông Bảo xách một thanh đại đao đi tới, cười nói:

- Để mặt tướng cắt thủ cấp Từ Hoảng, treo ở đầu tường, để chấn nhiếp phản loạn khấn vàng.

Oa nha, lại định giết tiểu mỹ nữ, người thế giới này thật máu lạnh nha, khoe miệng Tôn Vũ giật giật.

Không Dung bên cạnh đã là người già thành tinh, thấy vẻ mặt Tôn Vũ có chút khác thường, vội gọi Tông Bảo lại nói:

- Đây là tù binh Tầm Chân bắt về, tất nhiên do hấn xử lý. Hấn là khách nhân của ta, không phải là thuộc hạ của ta, tù binh của hấn chúng ta không có quyền hỏi tới.

Tông Bảo đã phục Tôn Vũ đến tận đầu xương tủy, nghe Không Dung nói như thế, dĩ nhiên là xách đao lui sang một bên.

Trong lòng Tôn Vũ cười khổ một tiếng, nói với Trương Bạch Kỳ cùng Mi Trinh:

- Đem nữ nhân này về trong viện chúng ta ở, ném ở trong góc phòng ta đi.

Vốn ý của hấn là muốn bảo vệ Từ Hoảng một mạng, nhưng viện hấn ở chỉ có ba phòng, Trương Bạch Kỳ cùng Thái Sử Từ ở một phòng, Mi Trinh ở một phòng. Yêu quái Từ Hoảng này đặt ở chỗ các nàng không đảm bảo an toàn, lỡ như Từ Hoảng gãy thoát được dây thừng, rất có thể sẽ hại các nàng. Vậy đành phải đặt ở trong phòng của mình, nếu còn thêm một gian phòng trống, Tôn Vũ tuyệt sẽ không nói để nàng trong phòng mình.

Nhưng lời này để người khác nghe được, lại cảm thấy có điểm khác thường, tất cả mọi người lấy ánh mắt ngăm ngăm nhìn hấn chăm chăm, trong lòng thậm chí nghĩ: Khó trách vừa rồi Tôn Vũ không một thương đâm chết nàng, mà lại bắt sống về. Hóa ra định thu vào trong phòng làm nhục một phen, trước OX sau giết, tâm địa nam nhân này thật đúng là hung ác, còn độc ác hơn một đao giết cho người ta thống khoái.

Thế giới này nữ sang nam hèn, nữ nhân rơi vào trong tay nam nhân bị lăng nhục, là chuyện vô cùng nhục nhã, giống nam nhân đời sau thành nữ vương vậy.

Mà ngay cả Mi Trinh cũng hiểu lầm, nàng há to miệng thành hình chữ O, không dám tin nói:

- Phu quân... tôi qua người đối với ta như vậy, ta còn tưởng rằng người là chính nhân quân tử, không nghĩ rằng ... Không nghĩ rằng người không ngờ như vậy. Người như vậy ý là ... thiếp thân có thể ... có phải muốn cỡi hết năm cùng nhau? - Nói đến phần sau, mặt của nàng biến thành màu đỏ gay.

Thời gian Trương Bạch Kỳ cùng Tôn Vũ ở chung tương đối dài, nàng nghĩ là Tôn Vũ thích làm mấy thí nghiệm kỳ quái, tỷ như trói lại bịt miệng gì đó, vì vậy nàng kéo Mi Trinh qua dụ dỗ an ủi: - Yên tâm, Tầm Chân tiên sinh không phải là người như thế, có lẽ hấn muốn bắt nữ nhân tên Từ Hoảng này làm thí nghiệm gì đó thôi.

Thái Sử Từ đơn giản nhất, nàng vỗ tay ha hả nói:

- Tầm Chân tiên sinh, người là muốn xách kẻ buôn lậu này đi bán sao? Thật tốt qua, chúng ta sau này đều bắt hết kẻ buôn lậu trong thiên hạ bán đi, tránh cho bọn chúng bắt những đứa trẻ khác đi bán.

Ngất ... mấy nữ nhân các người, xem ta là gì vậy, có điều chuyện này không tiện giải thích, càng tỏ càng đen, Tôn Vũ phát phát tay, Trương Bạch Kỳ cùng Mi Trinh nhắc Từ Hoảng lên, xách nàng về Không phủ.

Xử lý được Từ Hoảng, không phải là đã xử lý gác khăn vàng. Không Dung nhìn đại quân khăn vàng ngoài thành, chân mày nhíu chặt vẫn không có cách nào thả lỏng, nàng thờ dãi nói:

- Mặc dù bắt đại tướng quân địch, ảnh hưởng tới tinh thần của bọn hấn, nhưng tổng soái quân địch vẫn còn, sĩ khí chưa mất hết, tổng số binh sĩ địch vẫn có ba vạn người. Đoán chừng chỉ hai ngày nữa bọn họ sẽ tạo xong khí giới công thành, đến lúc đó sẽ rất phiền toái ... các vị, tranh thủ thời gian nghĩ kế sách lui địch đi.

Lúc này, trong rừng rậm ngoài thành Bắc Hải, Dương Phụng đang chỉ huy quân khăn vàng. Lúc này chặt cây, già tăng chế tạo thang mây. Nàng bị Tôn Vũ quấy một hồi, bắt đi Đại tướng Từ Hoảng, trong lòng hận đến nghiến răng trèo trẹo. Mặc dù về mặt Từ Hoảng này vênh vênh, vô cùng trâu bò cứng đầu cứng cổ rất đáng ghét, nhưng chỉ cần lời hay ý đẹp mời nàng ra tay, nàng luôn có thể lập nhiều công lớn cho Dương Phụng, thật sự là nhân tài hiếm có.

Bây giờ Từ Hoảng bị người ta bắt đi, nàng có thể không vội sao? Thấy chặt cây quá chậm, Dương Phụng thật sự nhịn không được, nàng kéo một cây búa qua, lớn tiếng nói:

- Mấy con heo các người, chỉ biết ăn, làm việc lại không được, chặt cây nếu chặt vậy mới hăng nè.

Nàng múa búa lớn, hét lớn một tiếng, chém lên một thân cây to bằng cái bát, búa cắm vào cây hơn phân nửa, không ngờ chỉ một búa liền thiếu chút nữa chém ngang cây này. Sau đó nàng nhấc một chân lên, đạp đại thụ này đổ xuống.

"Thấy được chưa?" Dương Phụng đắc ý nói:

- Chặt cây nếu như vậy chặt mới nhanh.

Đại thụ ầm ầm đổ xuống, trong rừng rậm lá đổ ào ào. Cây đại thụ này không ngờ lại đụng ngã một cây đại thụ khác phía trước, sau đó lại đè ngã một cây, lại đè ngã một cây khác ... rầm rầm, đẩy cây phía trước xa xa ngã xuống, liền tiếp đụng ngã hơn mười cây đại thụ.

- Oa nha, thấy không, chặt cây phải giống như ta vậy, một búa chém đổ hơn mười cây

Dương Phụng ở trước mặt các bộ hạ đắc ý nói.

Dương Phụng còn chưa hết đắc ý, chợt nghe được trong rừng cây rất xa có giọng một nữ nhân tuổi còn trẻ giận dữ hét:

- Ai? Ai chặt cây lung tung? Ta tản bộ ở trong rừng cây, cây đổ này đột nhiên ngã xuống làm đứt hai cái ria mép xinh đẹp của ta rồi!

Dương Phụng vừa nghe, liền vui, nàng cười nhạo nói với âm dương quái khí bên kia rừng cây: - Nghe giọng người là một nữ nhân, người ở đâu ra râu? Người xem lông nách thành râu mép phải không? Ha ha ha ha.

Dương Phụng cười một tiếng, bọn tặc khăn vàng dưới trướng nàng lập tức cùng bật cười.

- Lớn mật, dám cười nhạo râu mép của ta!

Nữ nhân trong rừng cây giận dữ nói:

- Người nhất định phải chết.

Dương Phụng cười ha ha nói:

- Bà cô ơi, thù hạ ta ba vạn quân khăn vàng, ai dám khiến ta chết? Các con, đi vào trong rừng xách nữ nhân khoe khoang khoác lác kia ra cho ta.

Dương Phụng vừa dứt lời, chỉ thấy trong rừng cây có tiếng khen:

- Được đấy.

Rồi một khoái mã chạy ra, nữ nhân ngồi trên ngựa múa Thanh Long Yển Nguyệt Dao. Nữ nhân này mặc một bộ áo giáp sắt, bên ngoài áo giáp mặc một bộ văn sĩ bào màu lục, có vẻ văn không ra văn, võ không ra võ. Ngũ quan nàng rất đẹp, nhưng trên cằm dán một bộ ria mép dài dài, thoát nhìn hết sức buồn cười.

Người nọ là Quan Vũ!

Ba tỷ muội Đào viên từ sau khi đại chiến Lã Bố ở Hồ Lao quan, liền rời khỏi đại quân chư hầu, chuẩn bị hướng bắc trở về huyện Bình Nguyên, đương nhiên chiếu theo lệ cũ là do Quan Vũ dẫn đường, kết quả đoạn đường này dẫn tới dẫn lui, liền dẫn tới trong núi cạnh quận Bắc Hải.

Quan Vũ hôm nay tâm tình thật tốt, dẫn Lưu Bị cùng Trương Phi cười cười nói nói, ở trong núi rừng đi tới, đột nhiên một cây đại thụ ngã xuống, Quan Vũ đứng mũi chịu sào, nàng đang ở trạng thái bình thường không phát động võ tướng kỹ, né tránh không kịp, bị ngọn cây quét xuống, không ngờ quét đứt hai cọng râu mép.

- Ta không thể chịu nổi lại dám quét đứt, ơ, chặt cây quét đứt râu mép ta lại là tặc khăn vàng sao? Tốt lắm, ta rút cuộc tìm được các người, giặc khăn vàng Trình Viễn Chí ở Đại Hưng sơn! Ta và các người liều mạng! - Quan Vũ hét lớn một tiếng, vỗ vỗ mông ngựa, cũng không để ý Lưu Bị cùng Trương Phi phía sau, liền lao tới Dương Phụng.

- Trình Viễn Chí! Lấy mạng người trả lại râu mép ta đi

Quan Vũ gầm lên giận dữ, giọng chấn khắp nơi.

Dương Phụng ngoài rừng nghe đến mắt choáng váng, nàng hỏi xung quanh:

- Ai là Trình Viễn Chí núi Đại Hưng?

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Con Mụ Râu Đẹp Thông Minh Nhất

Tôn Vũ đang đi ở trên đường của một phố thợ rèn, phố thợ rèn bình thường náo nhiệt huyên náo, lúc này chẳng thấy được bóng ma nào. Bên đường cách đó không xa có một cửa hiệu nhỏ nhỏ, cửa treo cờ nhỏ một mặt, trên cờ vẽ một cái cung lớn. Tôn Vũ thấy mặt cờ này, khẽ mỉm cười, nhắc chân đi vào.

Hóa ra Tôn Vũ tới đây để mua cung, ngày hôm qua sau khi hắn tiếp nhận “Vượng phu” của Mi Trinh, khí lực trở nên lớn hơn không ít, cung ba thạch kéo nhẹ đã gãy, vì vậy nhân lúc chưa có chiến tranh, định đến mua một cây cung lớn thật tốt, rất có thể trong cuộc chiến tiếp theo hắn sẽ phải dùng đến.

Tôn Vũ đi vào cửa hiệu, chỉ thấy cửa treo mấy cái cung gỗ Bạch Hoa xinh đẹp, thân cung hình giọt nước cho thấy tính cân đối hoàn mỹ, lập tức khiến Tôn Vũ có lòng tin nhất định với thực lực của chủ cửa hàng này.

Lại đi vào trong, chỉ thấy treo trên vách tường hai bên treo cung lớn đủ loại kiểu dáng, có rất nhiều cung làm gỗ Bạch Hoa, có rất nhiều làm từ trúc, có rất nhiều làm từ gỗ dương, còn có cung mây, cung gỗ liễu, cung gỗ sam, cung sừng trâu ... không hổ là cửa hàng Vũ An Quốc giới thiệu, cung ở đây có lẽ là tốt nhất quận Bắc Hải.

Một người nam nhân quay lưng về phía cửa tiệm, đang bện một dây cung, cảm giác được sau lưng có người đi vào, nam nhân cũng không quay đầu lại, giọng buồn bực nói: - Muốn cung nào tự chọn, chọn xong hỏi ta giá là được ...

Tôn Vũ mỉm cười nói: - Ta muốn một cây cung năm thạch trở lên!

- Năm thạch? - Nam nhân đang bện cung mây quay phắt lại, hắn hiếu kỳ nhìn Tôn Vũ một cái, cười lạnh nói:

- Cung năm thạch phải lực cánh tay năm trăm cân mới có thể kéo ra, nam nhân không có võ tướng kỹ, nhiều lắm chỉ có thể kéo được cung ba thạch, ngươi muốn cung năm thạch làm gì?

- Hắc, cung ba thạch kéo liền gãy, chịu không được lực kéo của ta - Tôn Vũ cười nói:

- Chỉ có cung năm thạch trở lên ta mới có chút hứng thú.

Nam nhân bện cung đưa mắt lạnh lùng nhìn Tôn Vũ một hồi, đột nhiên từ dưới mặt bàn lấy ra một cây cung lớn, ném cho Tôn Vũ nói:

- Tiếp lấy! Đây là cung ba thạch, ngươi có thể kéo ra, ta sẽ tìm cung năm thạch cho ngươi xem.

Tôn Vũ nhận lấy đại cung nhìn thử, đây là một cây cung gỗ du, khá nặng, hết sức đẹp. Hắn khẽ mỉm cười, để NM01 hoạt tính hóa tế bào của mình, sau đó đưa tay kéo, rắc một tiếng kéo cung ba thạch thành hai đoạn.

Nam nhân chế cung hơi kinh hãi, nam nhân có thể kéo ra cung cứng 300 cân, điều này thật đúng là mới nghe lần đầu, chứ đừng nói chỉ đến kéo gãy cung ba thạch. Hắn cẩn thận đánh giá Tôn Vũ, đột nhiên kích động mà chấp tay nói:

- Hóa ra ngươi chính là nam nhân biết võ tướng kỹ mà bọn dân quận Bắc Hải hai ngày gần đây đồn đại, tiểu nhân Trương Hằng, ra mắt Tôn tướng quân!

Tôn Vũ cười hi hi, cũng không nhiều lời.

Thợ chế cung Trương Hằng kia lại từ dưới bàn lấy ra một cây cung lớn ném tới, nghiêm túc nói:

- Đây là cung năm thạch Tôn tướng quân muốn!

Tôn Vũ nhìn kỹ, lần này là một cây cung cứng do gỗ sam tẩm chế thành, giữa cánh cung dùng dây mây quấn ra một chỗ tay vịn, dây cung thì dùng gân trâu cùng sợi kim loại xoắn thành, mang theo một loại hàn quang lạnh lẽo. Tạo hình của cây cung này vô cùng trang nhã mỹ thuật, cánh cung hình giọt nước đầy cân đối hoàn mỹ, vừa nhìn cũng biết là một cây cung tốt.

Tôn Vũ đang chuẩn bị giương cung, thợ chế cung Trương Hằng lại ném tới dây thiết ban chỉ (ngón vịn bằng sắt), nghiêm túc nói:

- Dẻo thiết ban chỉ lại kéo cung, lực dây cung không lồ 500 cân sẽ cắt ngón tay, nhất định phải dùng thiết ban chỉ mới không bị thương.

Tôn Vũ nhẹ gạt đầu, mang ban chỉ, sau đó tay trái vịn ở cánh cung, ngón tay phải dùng ban chỉ dùng sức kéo, cánh cung trong nháy mắt cung đến cực hạn, dây cung căng chặt, cả cây cung năm thạch được kéo ra một hình trăng tròn hoàn mỹ. “Vượng phu” phối hợp thêm NM01 quả nhiên bất phàm, Tôn Vũ kéo cung năm thạch ra, còn cảm thấy hơi nhẹ.

Có điều lượt kéo này cũng đủ dọa Trương Hằng chết khiếp, hắn kích động nói:

- Quả thật kéo ra ... nam nhân cũng có thể kéo được cung cứng năm thạch, trời à! Quá mạnh mẽ. Thợ chế cung đáng thương sau khi tạo ra cung năm thạch này, còn không ai có tư cách sử dụng nó, mà ngay cả tướng quân Vũ An Quốc mạnh nhất trong quận Bắc Hải, cũng không dùng được cung cứng mạnh như vậy, bởi vì bản lĩnh của nàng là chơi chùy, không giỏi dùng cung.

Có điều Tôn Vũ còn chưa hoàn toàn thỏa mãn, hắc cười hắc hắc hai tiếng, nói với thợ chế cung Trương Hằng:

- Làm theo yêu cầu một cây cung bảy thạch phải mất bao lâu?

Trương Hằng tròn mắt há hốc mồm mà nói:

- Tiểu nhân tạo không ra ... cung năm thạch là cực hạn rồi.

Sặc, thật phiền phức, Tôn Vũ thất vọng nói:

- Vậy quên đi, ta liền mua cung năm thạch này trước đi - trên người hắn có chút tiền Vũ An Quốc đưa hắn, liền lấy ra cho thợ chế cung.

Thợ chế cung Trương Hằng kia thu tiền, lại nói:

- Vị tướng quân này, ngài đúng là niềm kiêu hãnh của nam nhân chúng ta. Tiểu nhân mặc dù không tạo ra cung tốt hơn, nhưng ta biết thiên hạ này có một người có thể tạo ra cung cứng vô sắt cao nhất mười thạch.

- Há? - Tôn Vũ hứng thú, hỏi:

- Mười thạch, đây không phải là cần khí lực ngàn cân mới có thể kéo cung sao? Vậy phải yêu quái dạng gì mới có thể sử dụng đây? Vừa rồi ta kéo cung năm thạch mặc dù còn dễ dàng, lại cần khí lực gấp bội ta chắc chắn không đủ.

Trương Hằng cười bồi nói:

- Tướng quân thân là nam nhân, có thể kéo dễ dàng cung năm thạch đã rất giỏi rồi, cung mười thạch thì ... tiểu nhân cũng chưa từng nghe có ai có thể kéo được, tiểu nhân chỉ biết có người có thể chế ra.

- Là ai có thể chế được? - Tôn Vũ thuận miệng hỏi.

- Công Thần! - Thợ chế cung tự hào nói:

- Tất cả cơ quan khí cụ thiên hạ, Công Thần đều có thể tạo ra, hơn nữa đều có thể tạo ra tốt nhất, nàng là thần trong lòng thợ thủ công chúng ta.

Tôn Vũ vừa nghe lời này, lập tức vui mừng trong lòng: Một trong mười thần tướng? Trước mắt đã biết "Chiến thần" Quan Vũ, "Đấu thần" Trương Phi, "Y thần" Hoa Đà trong mười thần tướng, "Công thần" này chính là tên thứ tư rồi.

Hắn vội hỏi: - Công thần này ... người ở đâu? Họ gì tên gì?

Thợ chế cung Trương Hằng lắc đầu nói:

- Tiểu nhân cũng không biết nàng họ gì tên gì, chỉ biết nàng là nữ nhân, biết võ tướng kỹ tên "Công thần", dựa vào võ tướng kỹ này, nàng có thể chế tạo ra các loại vũ khí cùng cơ quan thần kỳ mà thường nhân không cách nào chế tạo. Về phần chỗ ở của nàng sao ... nghe nói lần trước nàng xuất hiện ở Trường Sa, làm một cây cung tốt cho nữ tướng của Hoàng Trung, sau đó lại không biết đi đâu rồi.

Ta thất cổ đây, người đây không phải nói giống như chưa nói sao? Tôn Vũ cực khó chịu, đừng nói là nàng chỉ xuất hiện một chút ở Trường Sa rồi không thấy tăm hơi nữa, cho dù nàng đợi ở Trường Sa không chạy loạn, ta bây giờ cũng không cách nào ngăn chặn xa xôi chạy đi tìm nàng chế cung nha. Định chơi xấu ta đây!

Tôn Vũ đeo cung năm thạch mới mua lên trên lưng, ra khỏi cửa hiệu, chậm chạp đi về đầu tường, vừa đi vừa nghĩ: Ta dùng cung năm thạch đi ám sát Dương Phụng, nói không chừng liền có thể giải vây, chỉ là Dương Phụng chưa hẳn dám đi tới trước trận hai quân, hay là đi đánh lén doanh trại giặc ban đêm?

Hắn vừa mới đi đến đứng cạnh Không Dung, chợt nghe được lính gác mừng rỡ kêu lên:

- Mau nhìn ngoài thành, trong quân khăn vàng xuất hiện khác thường ...

Tất cả mọi người trên đầu thành cùng hiếu kỳ mà nhìn về phía giặc khăn vàng ngoài thành, chỉ thấy một luồng ánh sáng vàng trâu bò ngất trời chợt lóe lên ở trong quân khăn vàng, giữa không trung giống như còn có một con Thanh Long bay lên, nhưng ngay sau đó ánh vàng cùng Thanh Long cùng biến mất không thấy gì nữa, soái kỳ chữ "Dương" trong quân khăn vàng rớt xuống đất.

Sau đó vô số giặc khăn vàng lớn tiếng khóc hô:

- Quái vật! Yêu quái! Có yêu quái giết chết Dương đại soái rồi! Chạy mau đi!

Một tiếng "Ồ", giặc khăn vàng ngoài thành giống như thủy triều tràn đi khắp nơi, không lâu sau chạy sạch không còn một mống, chỉ còn bóng ma nào cả.

- Giặc khăn vàng đang làm trò gì vậy?

Tôn Vũ lấy làm kỳ.

Đương nhiên, ai cũng sẽ không nghĩ tới, mấy phút trước, Quan Vũ bị nhánh cây quét đứt râu mép nổi giận dùng dùi xông vào trong quân khăn vàng chém, giết, khăn vàng Bạch Ba liều mạng ngăn cản, nhưng Quan Vũ xuất ra kỹ năng chí bảo, trên Thanh Long Yển Nguyệt Đao bay ra một cơn Thanh Long cực lớn, quân phản loạn khăn vàng bị dọa sợ tới mức tè ra quần, căn bản không dám ngăn cản. Quan Vũ nhờ oai Thanh Long, đánh tan mấy vạn quân phản loạn khăn vàng, mở một đường máu, Thanh Long Yển Nguyệt Đao tám mươi hai cân vung lên, một đao chặt đứt đầu Dương Phụng...

Lúc này ba tỷ muội Đào viên Lưu, Quan, Trương lại quay về rừng rậm, đang đi lên hướng bắc. Trương Phi vừa uống rượu, vừa bĩu môi nói:

- Nhị tỷ, người lại đi nhầm rồi, rõ ràng là dẫn đường trở về huyện Bình Nguyên, sao người dẫn chúng ta vào trong núi Đại Hưng rồi?

Quan Vũ vuốt nhẹ râu giả của mình, đau lòng nhìn chỗ hai cọng bị đứt, méu máo nói:

- Đi nhầm cũng tốt, chúng ta ban đầu từ Trác huyện xuống nam, không phải vì đến núi Đại Hưng giết chết Trình Viễn Chí, giải trừ uy hiếp Trác huyện sao? Bây giờ chỉ lạc chút đường, nhưng mục đích cuối cùng cũng thành.

Lưu Bị ở bên cạnh cười hiền một tiếng nói:

- Nhị muội nói rất có lý, đây gọi là sai hóa thành đúng, Trình Viễn Chí nhất định bị ba tỷ muội vườn đào chúng ta đánh ngã, đây chúng ta coi như là giúp đỡ Hán thất đi?

Quan Vũ kiên định gật gật đầu nói:

- Đúng, chúng ta phải giúp đỡ Hán thất! Đánh bại giặc khăn vàng trước, sau đó lại đi đánh hạ Lã Bố, đánh hạ Đổng Trác, đánh hạ tất cả đám bại hoại!

Trương Phi thoáng mắt đi bộ dạng say rượu, hỏi:

- Nhị tỷ, vậy bây giờ chúng ta đang đi về chỗ nào?

- Chúng ta đang đi về phía nam

Quan Vũ rất chắc chắn nói:

- Huyện Bình Nguyên ở phía nam núi Đại Hưng, cho nên chúng ta đi hướng nam.

-Ồ, hóa ra là đang đi hướng nam

Lưu Bị cùng Trương Phi cùng khẽ gật đầu, khen:

- Nhị muội/ tỷ, vẫn là công phu tìm đường của người là lợi hại nhất, hai người chúng ta đều không còn biết rõ phương hướng được nữa rồi.

Quan Vũ đắc ý nói:

- Ha ha, ta là con mẹ râu đẹp thông minh nhất thiên hạ Quan Vân Trường, tìm đường không phải là một việc nhỏ sao? Ha ha ha, đi theo ta về phía nam đi, chuẩn không sai đâu.

Ba người vừa nói chuyện phiếm, vừa đi về phía bắc.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 113: Cô Nương Ngát Đi Khá Đáng Yêu

Oa nha? Đây thật đúng là tuyệt vời! Tôn Vũ cùng đám người Khổng Dung lấy làm kinh hãi, vội dẫn theo cả đám thủ hạ đi ra ngoài tìm thử nguyên nhân giặc khăn vàng lui binh.

Chỉ thấy bên cạnh rừng cây nhỏ còn ném lại mười chiếc thang mây còn chưa tạo xong, một chiếc trùng xa vừa tạo xong bị đổ lật trên đất. Ánh vàng vừa khéo hình như chính là chớp lên ở trong rừng cây, Tôn Vũ cùng Tống Bảo dẫn theo cả đám binh sĩ gan lớn vào rừng để điều tra, không lâu sau tìm được thi thể Dương Phụng đầu thân chia lìa.

- Dao thật nhanh!

Tống Bảo nhìn thoáng qua miệng vết thương của Dương Phụng nói:

- Một dao kia thật dứt khoát, một dao chặt bay đầu luôn.

- Nơi này có một vết móng ngựa do kỵ binh công kích tạo thành, vết móng ngựa rất sâu, lực đạp lui sau rất lớn, chứng tỏ con ngựa này chạy rất nhanh, tốc độ không chậm hơn "Kỵ tướng" là mấy, hai bên vết móng ngựa này phơi rất nhiều thi thể giặc khăn vàng Bạch Ba, có thể thấy được kỵ sĩ này vừa công kích, vừa vung dao liên giết hơn mười người

Tôn Vũ lắc đầu nói:

- Người này có tốc độ chiến mã như "Kỵ tướng", từ trong rừng cây lao ra, xông thẳng vào trận quân khăn vàng, đánh cho khăn vàng Bạch Ba người ngã ngựa đổ, sau đó một dao liên chém chết Dương Phụng... yêu quái có thực lực bức này bản thân ta chỉ biết một người.

Tống Bảo ngạc nhiên nói:

- Ai?

- Con mẹ Nhị tỷ râu đẹp trong ba tỷ muội vườn đào Quan Vũ Quan Vân Trường

Tôn Vũ nhún vai nói:

- Không biết nàng sao lại ở đây, có lẽ là vì lạc đường.

Tống Bảo đỏ mặt hỏi, nằn nui nói:

- Chúng ta có cần tìm nàng tới, mời vào trong thành Bắc Hải cảm ơn một bữa không?

- Quên đi nha, dùng tư duy người thường để tìm nàng, còn khó hơn so với tìm một con chuột đồng chui vào núi đó

Tôn Vũ cười nói:

- Biết là nàng làm là được rồi, thi thể Dương Phụng cũng ở trong này, xem ra không phải là giặc khăn vàng cố ý dùng kế dụ địch, mà giặc khăn vàng quả thật đã tán loạn, vậy chúng ta liền có thể an tâm, trở về mừng công thôi.

Hai người về bên cạnh Khổng Dung, nói lại phân tích của Tôn Vũ lần nữa, Khổng Dung mừng rỡ, lúc này mới tin tưởng giặc khăn vàng quả thật đã lui binh, mọi người thu binh trở về thành, giải tán trai tráng trong thành đã chiêu mộ được, bày yến tiệc, khao thưởng ba quân.

Lần này thành Bắc Hải cũng coi như là “hữu kinh vô hiểm”, bị ba vạn quân khăn vàng vây khốn, kết quả còn chưa bị kẻ địch bắn một mũi tên nào, chỉ tổn thất hơn mười kỵ binh ra khỏi thành tác chiến, công hiến của Tôn Vũ không thể nghi ngờ là lớn nhất.

Khổng Dung gọi người tặng hai mươi cân hoàng kim cho Tôn Vũ để cảm ơn, kẻ cực tham tiền như Tôn Vũ đương nhiên tranh thủ nhận lấy. Nghĩ đến Tôn Vũ muốn đi ngay, hẳn còn dẫn theo Trương Bạch Kỵ, Mi Trinh, lợy Thái Sử Từ, Từ Hoảng bị trời thành bánh chưng, Khổng Dung lại tặng Tôn Vũ một chiếc xe ngựa xa hoa tám ngựa kéo, cũng đủ để đoàn người Tôn Vũ chen chúc toàn bộ ở bên trong.

- Tiếp theo Tầm Chân định đi đâu tìm kiếm Hoa Đà?

Khổng Dung cười ha hả hỏi.

- Chuyện này à ...

Tôn Vũ trầm ngâm trong chốc lát, nói:

- Hoa Đà hành tung vô định, ta cũng không biết đi đâu tìm. Ta tính đi tới Từ Châu một chuyến trước, giải quyết xong chuyện Mi Trinh. Sau đó trở về Bắc Bình, dùng mạng lưới tình báo nhà Công Tôn từ từ tìm kiếm tung tích của Hoa Đà.

Khổng Dung khẽ gật đầu:

- Thế cũng tốt, ta cũng sẽ phái mạng tình báo của Khổng gia hỏi thăm tung tích Hoa Đà quanh đây, một khi tìm được, lập tức truyền tin đến Bắc Bình.

Tôn Vũ ôm quyền, xem như tạ ơn.

Ăn xong tiệc mừng công, Tôn Vũ quay trở về trụ sở tạm thời của mình, ba người Mi Trinh, Trương Bạch Kỳ, Thái Sử Từ chờ hán đã lâu. Vừa thấy được Mi Trinh, Tôn Vũ vội nói ra ý định mình tính đi Từ Châu một chuyến, Mi Trinh đương nhiên hết sức cao hứng, có thể về về vang vang mà trở lại Từ Châu xả cơn tức, quả thật là mong muốn trong lòng nàng.

- Sớm nghỉ ngơi chút đi, sáng mai chúng ta liền khởi hành đi Từ Châu

Tôn Vũ cười nói với ba nàng:

- Không Dung đại nhân đã chuẩn bị xe ngựa cùng lộ phí cho chúng ta, ta cũng đã viết thư cho chủ công Bắc Bình, sẽ trở về Bắc Bình muộn một chút.

Mi Trinh cùng Trương Bạch Kỳ ngoan ngoãn dạ một tiếng, liền định xoay người trở về phòng, nhưng Thái Sử Từ lại cười hi hi nói:

- Tầm Chân tiên sinh, nữ nhân người bắt về định bán đi kia, nàng tỉnh rồi!

- Từ Hoảng tỉnh rồi?

Tôn Vũ cũng không thấy ngoài ý muốn, lực hán đánh ngắt Từ Hoảng cũng không phải quá lớn, qua thời gian lâu như vậy, tỉnh dậy cũng phải thôi, vì vậy cười nói:

- Ta đi nói chuyện một lát với nàng.

Tôn Vũ đi về phòng của mình, chỉ thấy Từ Hoảng nằm ở trong góc tường, trên người trói dây thừng hết vòng này tới vòng khác, cả người không thể động đậy, đang đỏ bừng mặt gầy dựa liều mạng, nhìn thấy Tôn Vũ đi tới, nàng lập tức không vùng vẫy nữa, trên mặt thể hiện vẻ hờ hững, không thèm để ý chút nào, tuyên bố đầy trâu bò: "Sao? Đại quân khăn vàng chúng ta sắp công phá thành trì rồi chứ gì? Người còn không thả bản tiểu thư, chờ lúc thành phá, ta chém người ra thành mười bảy mươi tám miếng.

Tôn Vũ lắc đầu cười khổ một tiếng, nghĩ thầm: Rõ ràng đỏ mặt liều mạng gầy dựa, bộ dạng đáng thương, vừa thấy ta vào phòng liền giả bộ trâu bò, đây là cá tính kỳ lạ cỡ nào chứ.

Hán thân nhiên nói với Từ Hoảng:

- Dương Phụng đã chết, đại quân khăn vàng giải tán, không ai có thể tới cứu người.

- Há?

Từ Hoảng kinh hãi, nàng không cách nào giữ bộ dạng rầm thú kia nữa, vội rống hỏi:

- Sao có thể chứ? Ba vạn đại quân đâu!

- Có gì không thể, người vừa rồi không nghe được tiếng hoan hô trong thành sao?

Tôn Vũ tức giận nói:

- Đứng lại trâu bò mà uy hiếp ta, cho dù đại quân Dương Phụng còn ở ngoài thành, ta cũng có thể chém người ra mười bảy mươi tám khối trước khi thành phá. Nói cho người biết luôn, ta giết nữ nhân không thèm chớp mắt, năm đó ở thôn chúng ta, ta được người ta xưng là nam nhân độc ác vô tình, thường xuyên trước hiếp sau giết nữ nhân, sau đó phân thân ném ở trong rãnh!

- Bớt ... gạt ... ta ... đi!

Trong lòng Từ Hoảng hơi kinh sợ, nàng cố gắng giữ khuôn mặt lãnh ngạo trâu bò, cố gắng kiên cường nói:

- Ta ... mới ... không ... sợ, cho dù ... phân ... thân ... ta ... cũng không ... sợ!

Ngất, người còn nói không sợ, giọng cũng run lên rồi kìa, hóa ra Từ Hoảng là dạng ngoài cứng trong mềm, bộ dạng lãnh ngạo trâu bò kia, hơn phân nửa là nàng giả bộ để giữ thể diện của mình, đây chính là trong tâm lý học, người lùn rất thích độn cho vóc dáng mình cao, người đánh mặt mình sưng là muốn giả mập, là một loại tâm lý bảo vệ mình đang tác quái.

Tôn Vũ lúc này thấy mặt rầm thú của nàng cũng không đáng ghét như vậy, người sống loạn thế, dù sao cũng phải nguy trang mình một chút, hán thổ dài nói:

- Cô nương, người đúng là một hán tử! Ngay cả phân thân cũng không sợ, ta bội phục người, để tỏ lòng tôn kính với người, ta sẽ phân thân người ném vào dòng sông nha.

Hán vừa nói, vừa đi lại gần, đưa tay phải chụp vai Từ Hoảng. Từ Hoảng cho là hán thật muốn tới trước hiếp sau giết mình rồi phân thân, sợ tới mức hét lên một tiếng, lại ngất đi.

- Ặc ... tiểu cô nương thì vẫn bộ dạng tiểu cô nương nha, giả trâu bò gì, vẫn là bộ dạng ngất đi bây giờ khá đáng yêu

Tôn Vũ nói lỏng dây thừng trên người Từ Hoảng một chút, để tránh nàng bị trói đến nổi khí huyết không thông. Sau đó ném nàng lên giường, mình thì cầm thừng, đi vào trong lương đình của viện, trải thảm ở dưới đất, nằm ngủ ngay trong lương đình.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 114: Tính Cách Kỳ Quặc Của Từ Công Minh

Vừa rạng sáng ngày hôm sau, ánh mặt trời xé tan đám mây trên bầu trời, bao trọng quân thành Bắc Hải vào trong ánh sáng êm dịu.

Lúc Từ Hoảng tỉnh lại còn tưởng tới âm tào địa phủ rồi, có điều nàng nhúc nhích hai cái, mới phát hiện mình ngủ ở trên giường, dây thừng trên người được nói lỏng không ít. Nàng không bị trói trước hiếp sau giết, cũng không bị phanh thây ném vào dòng sông, còn sống khỏe mạnh. Tâm lý nàng liền yên ổn lại: Xem ra nam nhân đáng giận kia chỉ dọa ta.

Lúc này Tôn Vũ đi vào phòng, Từ Hoảng vội bày lại mặt vênh vào, hùng hổ nói:

- Không dám giết ta hả? Hừ hừ, ta cũng biết ba vạn quân khăn vàng không thể nào bị các người đánh bại mà.

Tôn Vũ không muốn đấu võ mồm với tiểu cô nương miệng cọt gan thỏ, đưa tay khiêng Từ Hoảng lên vai, cười nói:

- Đừng nóng vội, ta đây liền mang ngươi ra khỏi thành, ngươi sẽ biết giặc khăn vàng còn ở đó hay không.

Trong viện đứng mấy nữ nhân, Mi Trinh, Trương Bạch Ky, Thái Sứ Từ đều ở đó, vật phẩm tùy thân cũng đều đã thu dọn xong, thấy Tôn Vũ khiêng Từ Hoảng đi ra, mấy người cùng ra khỏi Không phủ.

Bên ngoài phủ đỗ một chiếc xe ngựa tám ngựa kéo, Tôn Vũ ném Từ Hoảng vào trong xe, ba nàng khác cũng cùng leo lên xe ngựa. Mấy nữ nhân đều nhìn chăm chăm Từ Hoảng, nhất là Mi Trinh, ánh mắt kia tựa như đang nhìn tình địch.

Từ Hoảng mặt tối sầm, hùng hổ phát ngôn:

- Nhìn cái gì? Chưa từng thấy người đẹp à?

Mi Trinh chép miệng, có chút ngượng ngùng hỏi:

- Tối qua ... tướng công ta cùng ngươi ...

- Ngừng!

Từ Hoảng quát to:

- Váy trắng của ta mặc trên người vẫn còn nguyên, dây thừng cũng trói chặt, đứng dùng ánh mắt xấu xa của ngươi để nhìn ta. Nam nhân của ngươi rất giỏi sao? Hắn là một tên lừa gạt, gạt ta nhường hắn mười chiêu mới bắt được ta ở trên chiến trường, tên lừa đảo như vậy ngươi thích ta mới không thích đấy!

Mi Trinh đỏ mặt một trận, đành phải ngậm miệng không hỏi, nàng đúng là có chút khó chịu, có chút lo lắng Tôn Vũ tối hôm qua đã xảy ra gì với nữ nhân này, có điều nhìn nàng bị trói thừng, váy mặc còn nguyên vẹn, bộ dạng không giống xảy ra chuyện gì.

Từ Hoảng lại hùng hổ, giống như tra hỏi phạm nhân:

- Các người mang ta lên xe ngựa làm gì?

Mi Trinh không tâm tình để ý đến nàng, Trương Bạch Ky cũng không biết gì, chỉ có Thái Sứ Từ tự cho là mình biết rõ, nàng vẫn cho là Tôn Vũ bắt "kẻ buôn người" Từ Hoảng này là phải bán nàng đi. Vì vậy đem ngay thơ trả lời:

- Tướng quân buôn người tính bán ngươi đi! Ấc ... ta cũng không biết bán đi đâu, có thể là phía nam đó.

- Gì?

Từ Hoảng sợ hãi kêu lên một tiếng, bên ngoài nàng mặc dù trâu bò, thật ra lá gan không khác tiểu cô nương bình thường là bao, vừa nghe lời này, đầu lập

tức có chút mờ mịt, vội hỏi:

- Phía nam? Chẳng lẽ là định bán ta cho người Sơn Việt?

Sơn Việt chính là tên thường gọi của dân chúng vùng núi bộ phận tỉnh Phúc Kiến, Giang Tây, An Huy, Chiết Giang, Giang Tô bây giờ, là thể hỗn hợp tộc đàn lấy con cháu các tộc Việt cổ làm chủ chốt, từng bước dung nhập vào mà tạo thành, trình độ Hán hóa của nó không đồng nhất, nhưng trình độ sản xuất xã hội tương đồng với người Hán. Nhưng trong mắt người Hán thời này, Sơn Việt cũng không khác người rừng là bao.

Một tiểu loly như Thái Sư Từ, sao biết cái gì Sơn Việt hay không Sơn Việt, nàng chỉ nghĩ là Tôn Vũ muốn bán Từ Hoảng đi, về phần bán đến nơi nào, nàng lại mù tịt, vì vậy dứt khoát nói bậy:

- Đúng vậy, bán cho người Sơn Việt làm vợ.

Từ Hoảng nghe xong lời này, rên thảm một tiếng, lại ngã vào góc buồng xe hôn mê bất tỉnh. Cô nương nhỏ nhỏ, chịu không được hù dọa.

Tôn Vũ gì cũng không biết, đang bận đánh xe ngựa ở ngoài.

Xe ngựa đi trong thành một đoạn, tới cửa thành rồi, chỉ thấy Khổng Dung, Trịnh Huyền, Vũ An Quốc, Tông Bảo, còn có một đám quan văn vẫn luôn không lộ diện, đều đứng ở hai bên cửa thành, trông điệu bộ này là muốn tiễn chân Tôn Vũ rời thành.

Tôn Vũ cáo từ từng người, nhất là "Danh sư" Trịnh Huyền, Tôn Vũ dùng lễ thầy đồi đãi.

Cả đám Khổng Dung thăm cảm kích Tôn Vũ giải vây Bắc Hải cho bọn họ, đều có ý lưu luyến không rời. Khổng Dung nói:

- Tôn tướng quân, hiện giờ Đông Trác làm loạn, Hoàng thượng cũng đã mất tích, loạn cục thiên hạ đã thành. Quận Bắc Hải ta mặc dù thực lực không đủ, cũng nguyện xuất một phần sức lực giúp đỡ Hán thất, Tôn tướng quân lần này đi mời nói cho Công Tôn tướng quân, nếu lại có hịch văn thảo phạt Đông Trác, nhất định phải đưa một phần tới Bắc Hải. Cho dù không lấy ra được cường binh mãnh tướng, một chút tiền lương binh khí còn chưa làm khó được Bắc Hải ta.

Tôn Vũ vội cảm ơn!

Bên cạnh lại đi ra Tông Bảo, khoác vai Tôn Vũ nói:

- Tôn tướng quân, lần này nếu không nhờ người cứu mạng, ta đã chết ở dưới búa Từ Hoảng, đáng tiếc ta không có con gái, nếu không định tặng người làm thiếp ...

Khụ khụ ... Tôn Vũ đỏ mặt hỏi, vội nói:

- Vậy cũng không cần

Trong lòng của hán ca thán: Đây không phải là thế giới nữ sang nam hèn sao? Tặng con gái cho ta làm thiếp, vậy mà người cũng nói được, nếu người thật có con gái biết võ tướng kỹ, nhất định sẽ tìm người ở rể, đã chỉ là nói suông thôi.

Lúc này Vũ An Quốc dắt một thớt chiến mã đi tới, trên lưng ngựa giắt một thanh búa lớn Tuyên Hoa, nàng giao dây cương cho Tôn Vũ, cười nói:

- Đây là ngựa cùng binh khí của Từ Hoảng, nếu nàng là tù binh của người, mấy thứ này đương nhiên cũng nên thuộc về người.

Tôn Vũ mừng thầm, chiến mã nha, búa lớn nha, đây chính là hàng đáng giá, ta thích. Hán vội nhận lấy dây cương, cười hi hi gài ở trên xe ngựa của mình.

Người tới chào tạm biệt cuối cùng là "Danh sư" Trịnh Huyền, nàng vỗ vỗ vai Tôn Vũ, thở dài nói:

- Tầm Chân à ... người tới từ thế ngoại, kiến thức bất phàm, lại còn trẻ. Quan trọng nhất là ... người là nam nhân, thế giới này chỉ có một người nam nhân người có thể làm tướng tài, tương lai không biết có bao nhiêu nữ nhân sẽ để ý tài hoa của người, tiền đồ không thể lường được nha.

Nàng dừng một chút, lại nói:

- Bà già ta thì không được rồi, bây giờ tay ôm chân yếu, cũng không du lịch thiên hạ được, nếu người có cơ hội, không ngại đi khắp nơi thử, tìm tin tức thập đại thần tướng ... thiên hạ nhà Hán này, có thể cứu .. cũng nhờ mấy người này.

Tôn Vũ khẽ mỉm cười, chấp tay nói:

- Lão sư, cho dù ngài không dặn, thập đại thần tướng này ta cũng sẽ đi gặp một lần, có điều ... tiểu tử phải chữa khỏi bệnh của mình mới được, không có mạng, khó mà làm được mọi việc.

Trịnh Huyền khẽ gật đầu, không nói thêm lời.

Tôn Vũ giục xe ngựa, ra khỏi quận thành Bắc Hải, chạy về thành Từ Châu ở phía nam, trước xe tám thớt ngựa lớn kéo, hai bên trái phải xe lại buộc hai con chiến mã đi theo. Một thớt là bạch mã của Tôn Vũ, một thớt là chiến mã của Từ Hoảng, thoạt nhìn hết sức phong cách. Có điều mặc dù thoạt nhìn

phong cách, trên thực tế đi lại quá chậm, bản lãnh lái xe của Tôn Vũ, đúng là trước chưa có ai, sau cũng chẳng ai có, xiều xiêu vẹo vẹo, lộn xà lộn xộn, chỉ thiếu nước chưa lật ngã vào trong khe núi thôi.

Mấy nữ nhân trong xe bị xóc nảy đến độ thiếu chút nữa muốn điên luôn, cuối cùng vẫn là tiểu loly Thái Sử Từ tự dựa vào dũng cảm, đi ra ngoài đoạt roi ngựa của Tôn Vũ, mới khiến cho xe ngựa bình ổn lại, quả nhiên là con nhà nghèo sớm lo việc nhà.

Có Thái Sử Từ lái xe, Tôn Vũ liền rảnh rồi, đôi mắt hắn liền nhìn chiến mã cùng búa của Từ Hoảng.

Lúc này Mi Trinh vừa vặn hỏi:

- Tướng công, người nhìn chăm chăm đồ của Từ Hoảng làm gì?
- Khụ, ta đang nghĩ, mấy thứ này của Từ Hoảng đáng bao nhiêu tiền?

Tôn Vũ cười hi hi trả lời.

Không ngờ lúc này Từ Hoảng đang từ từ tỉnh dậy, nàng vừa tỉnh đã nghe được Tôn Vũ nói:

- Ta đang suy nghĩ Từ Hoảng ... có thể đáng bao nhiêu tiền" Mấy chữ giữa bởi vì tiếng bánh xe chuyển động, nàng không nghe rõ.
- Há? Thật định bán ta cho Sơn Việt?

Từ Hoảng đáng thương nhắm mắt lại, lạch cạch, lại ngắt đi.

- Ngừng!

Tôn Vũ vội kêu lên:

- Ta chọc giận người sao? Sao tỉnh lại liền mắng người rồi.

Từ Hoảng cả giận hừ một tiếng, cũng không muốn giữ bộ dạng giả trâu bò nữa, mặt như đưa đám nói:

- Người ... không ngờ ... muốn bán ta cho Sơn Việt, ta liều mạng với người!
- Ta ngắt, ta nói muốn bán người cho Sơn Việt lúc nào?

Tôn Vũ khó hiểu, hắn hiểu kỳ nói:

- Ta còn tính thu người làm bộ hạ của ta ấy chứ, sao cần bán người?
- Há?

Từ Hoảng sừng sốt:

- Không bán ta?
- Khụ khụ, một cô nàng thật hay, sao giống Thái Sử Từ luôn xem người khác thành kẻ buôn lậu?

Tôn Vũ không biết Từ Hoảng là bị Thái Sử Từ lừa, hắn tức giận nói:

- Từ Công Minh, người dù gì cũng là võ tướng cấp màu vàng, có chút suy nghĩ cho ta có được hay không? Ai cam lòng cầm đại tướng như người đi bán cho Sơn Việt?

Em gái trâu bò: ...

- Nói thẳng nhé, ta là giáo úy nghị quân trong quân Công Tôn Toàn danh môn Hà Bắc, quan rất to đấy ...

Tôn Vũ cũng bày ra bộ dạng hùng hổ nói:

- Tới dưới trướng ta làm tướng quân, thoải mái hơn sống lẫn trong giặc khản vàng nhiều lắm.
- Hừ, không làm!

Từ Hoảng nói trắng ra:

- Ta sao phải nghe lời tên lừa đảo người?
- Chẳng lẽ làm tướng quân kém hơn làm giặc?

Tôn Vũ dẫn dắt từng bước:

- Ta cũng lợi hại hơn Dương Phụng nhiều nha, ngươi có thể nghe lời Dương Phụng, sao không thể nghe ta?

Từ Hoảng thầm có chút động tâm, làm tướng quân đúng là tốt hơn làm giặc. Hơn nữa nam nhân này cũng lợi hại hơn Dương Phụng nhiều lắm, danh môn Hà Bắc Công Tôn Toàn cũng là đại chủ hầu có tiếng, cho dù nói thế nào, đều đỡ hơn bị bán cho Sơn Việt nhỉ? Huống chi nam nhân này làm người hình như cũng không xấu, tối qua đặt mình ở trên giường ngủ, bản thân ra khỏi phòng, cũng không xâm phạm mình, mặc dù hù dọa mình, nhưng chung quy chỉ là việc nhỏ mà thôi.

Quan trọng nhất chính là, Dương Phụng vốn cũng chỉ lợi dụng nàng, e ngại nhiều hơn thân thiết với nàng, giao lợi nhiều hơn giao tâm, em gái trâu bò cũng không có cảm tình gì với Dương Phụng, giúp Dương Phụng làm việc chỉ là vì sống tạm, bây giờ giặc khản vàng giải tán, mình không còn chỗ đi ...

Trong lòng nàng mặc dù có chút động tâm rồi, nhưng mặt vẫn đen như than, hùng hổ mà tuyên bố:

- Ta mới không nghe lời Dương Phụng ấy, hần cho ta tiền, lúc có chuyện tìm ta làm điều thỉnh cầu ta làm. Hiểu không? Nhất định phải - thỉnh cầu!

Ta ghét Từ Công Minh ngươi nha, nghe lời này của ngươi, rõ ràng chính là cảm thấy làm tướng quân không tệ, nguyện ý làm tướng quân, vậy mà cứ muốn giả bộ, đây là cá tính kỳ quái cỡ nào nha. Quên đi, chiếu cố cảm xúc kỳ quái của tiểu cô nương, là chuyện một nam nhân không thể tránh được.

Tôn Vũ đành phải chấp tay nói:

- Xin Từ Hoảng tiểu thư tới chỗ ta làm tướng quân đi ...

- Được!

Từ Hoảng lập tức đáp ứng không chút do dự, sau đó tùy tiện nói:

- Ngươi phải nhận lỗi vì chuyện ám toán ta! Hơn nữa mỗi ngày ăn cơm phải no, ngủ phải đủ, không được bắt kính với ta, thỉnh an mỗi ngày, ngày lễ ngày tết tặng tiền lì xì, bổng lộc hàng năm không thể bớt một đồng ...

Nàng cứ nói liên miên ở chỗ này, nói đến đủ loại yêu cầu không thể tưởng tượng. Nhưng Tôn Vũ đã mặc kệ nàng, hần coi như đã hiểu rõ cô nàng này. Nàng chính là điển hình người cứng miệng, cứ tùy nàng chiếm tiện nghi ngoài miệng là xong, dù sao thu người này làm việc cho mình, rất lợi. Mặc dù sau này mỗi lần bảo nàng giúp mình làm việc phải nói lời thoái rất ghê tởm "Mời ngươi đi làm chuyện này này", nhưng với võ tướng kỳ màu vàng của nàng mà nói, mình nhìn một chút, cũng không có gì là không thể nói.

Tôn Vũ đưa tay cời dây thừng trên người Từ Hoảng, còn tiện thể lục tìm một cái bánh bột ngô ra cho nàng, cười nói:

- Ăn đi, đói bụng cả ngày rồi, cũng không biết ngươi lấy đâu ra khí lực mà trả treo nhanh vậy.

- Ăn đi?

Hai hàng lông mày Từ Hoảng dựng lên nói:

- Không ngờ ngươi dám dùng giọng điệu này nói chuyện với ta? Nên nói như thế nào ngươi còn không biết sao?

- Khụ khụ!

Tôn Vũ đỏ mặt, nghĩ thầm: Ngươi này muốn ta nói ba chữ "Mời ăn đi?" mới chịu ăn bánh sao? Không được, ta cũng phải dùng đến câu mắ ói vậy ở trong chuyện vặt này sao? Hần xoay đầu, hừ nói:

- Thích ăn lại không ăn!

- Ta cứ không ăn đấy! - Từ Hoảng cương lên với hần.

- Ừ ừ!

Bụng của nàng bắt đầu kháng nghị, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng vênh lên, đói bụng cũng không thể bị mất mặt.

Ngất, quên đi, ta là nam nhân, phải rộng lượng, không nên bực bội với tiểu cô nương. Tôn Vũ đưa bánh bột ngô qua, dịu dàng nói:

- Mời ăn đi.

Từ Hoảng nghe được câu này, lập tức mừng rỡ, giật phắt bánh bột ngô, hai ba miếng đã nuốt sạch.

- Ôi ... ô ... ô ...

Người này ăn quá nhanh, nhất thời bị nghẹn, nàng vội rống nói:

- Nước ... ô...

Tôn Vũ đưa một túi nước tới nói:

- Trong này có nước, uống đi ...

Từ Hoảng thò tay ra, nhưng không nhận lấy, mặt đỏ ửng đến khó chịu không ngờ trọn mắt nhìn chằm chằm Tôn Vũ.

Ta ngất! Tôn Vũ lập tức hiểu vấn đề ở nơi nào, hần lại nói lần nữa:

- Mời uống ạ!

Hần cố ý nhấn mạnh chữ mời, để Từ Hoảng có thể nghe được rõ ràng.

Lúc này Từ Hoảng không hề căng thẳng nữa, nàng giật phắt túi nước, một hơi uống cạn đáy, lúc này rót cuộc mới nuốt miếng bánh lớn nghẹn ở trong cổ họng xuống.

- Phù, nguy hiểm thật, thiếu chút nữa ta bị nam nhân tồi nguoi hại chết rồi!

Từ Hoảng bày vẻ mặt khó chịu nói:

- Đều là nguoi làm hại!

Tôn Vũ hít vào một ngụm khí lạnh, ta thất cổ đây, vậy cũng tính là ta làm hại? Còn không phải nguoi muốn nguoi ta nói chữ "Mời" mới chịu uống nước, mới nghẹn đến độ muốn chết không muốn sống sao, nguoi không nói lý cũng phải có mức độ chứ.

Lúc này xe ngựa đột nhiên chấn động, hình như ngựa kéo xe chạy ở phía trước rẽ gấp vào chỗ ngoặt, kết quả làm hại cả xe ngựa xóc một cái, túi nước Từ Hoảng cầm trên tay cũng bị chấn động rơi xuống đất, Mi Trinh cùng Trương Bạch Kỳ thì lăn thẳng vào trong lòng Tôn Vũ.

Tôn Vũ ồ lên một tiếng, nghĩ thầm: Cổ đại cũng có tai nạn xe? Cũng may không có ai bị thương.

Thái Sử Từ đánh xe phía trước hét lớn một tiếng:

- Ai nha ... tên đánh xe này đang làm trò gì vậy?

Sau đó truyền đến giọng một nam nhân nói:

- Xe ta đây chạy ngon ở trên đường, là nguoi tự từ trong đường nhỏ xuyên ra, sao nguoi có thể trách ta trước?

Tôn Vũ và chúng nữ cùng vén rèm cửa xe nhìn ra ngoài, chỉ thấy một chiếc xe ngựa cũng tám ngựa kéo ngừng lại ngay tại chỗ rất gần bên cạnh, màu sắc buồng xe kia hết sức sặc sỡ, mỗi một tác gỗ trên buồng xe nhuộm đủ màu sắc, đẹp tựa như một con sâu lông năm màu sặc sỡ.

Hơn nữa đập vào mắt cũng không dừng lại ở chiếc xe này, chỉ thấy giữa đường, hơn trăm chiếc xe ngựa đủ mọi màu sắc xếp thành đoàn xe thật dài ... xe ngựa của mình thiếu chút nữa đụng vào, chỉ là một chiếc trong đội xe này mà thôi.

Ồ ... đoàn xe lờ lợc không đứng đắn này, đến tột cùng chủ nhân là thần thánh phương nào? Chẳng lẽ ... Chẳng lẽ là mắt hí thích hoa lệ kia?

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 115: Đoàn Xe Tào Gia Hoa Lệ.

Bên này Tôn Vũ vừa gọi năng Thái Sử Từ lại, trong đội xe lờ lợc kia không ngờ một kỵ mã chạy ra, từ trong đội trước chạy tới, lập tức một nam nhân mười sáu mười bảy tuổi, cả người mặc trang phục văn sĩ nhiều màu hoa lệ đến điệu, nói với phu xe đang cãi với Thái Sử Từ:

- A Vinh, nguoi ở đây làm gì? Cãi với một tiểu cô nương có ý nghĩa sao? Cũng vinh dự gì, muốn tranh thì tranh với nhân vật như thủ vệ cửa thành, cấm vệ hoàng cung, mới thể hiện phong phạm Tào gia ta.

Tôn Vũ vừa nghe những lời này, lập tức giật bản mình, xe ngựa sặc sỡ, thích chơi nổi, họ Tào ... đây ... đây ... đây chẳng lẽ là đoàn xe của Tào Tháo mất mèo?

Lúc này anh chàng kia ôm quyền với xe ngựa Tôn Vũ, lớn tiếng nói:

- Ta họ Tào tên Đức, người Tiểu huyện Phái quốc, cử gia dòi đến Duyện Châu, đoàn xe đang trên đường đi qua Từ Châu, nếu như có chỗ mạo phạm, xin huynh đệ tự nhận lấy.

Nhắc nhở của NM01 lập tức vang lên bên tai Tôn Vũ:

- Tào Đức, em của Tào Tháo, theo cha Tào Tung từ Thái Sơn Hoa huyện dòi tới Duyện Châu, trên đường đi qua Từ Châu, Đào Khiêm phái Trương Khải hộ tống. Nhưng Trương Khải vì cướp tiền, giết cả nhà Tào Tung, Tào Đức cũng bị giết chết! Tạo thành ác quả Tào Tháo khởi binh tấn công Từ Châu. Đồi sau có thơ viết: Tào Tháo gian hùng thế gian khen, từng đem Lữ thị giết cả nhà. Bây giờ cả hộ bị người giết, thiên lý tuần hoàn báo không sai.

Ồ, thì ra là thế. Trong lòng Tôn Vũ thầm nghĩ: Đoàn xe này cũng chính là đoàn xe Tào Tung - cha của Tào Tháo, hơn trăm chiếc xe ngựa đủ mọi màu sắc theo quan đạo mà đi, rêu rao như thế, chỉ sợ không thể hiện đủ danh tiếng, khó trách bị người ta cướp giết cả nhà. Đồ mờ hồ! Hơn nữa Tào Đức này cá tính kỳ quặc giống tỷ tỷ Tào Tháo của hắn! Con bà nó, nửa câu đầu nghe còn là lời của một quân tử tri thư đạt lễ, câu cuối lại là "Xin huynh đệ tự nhận lấy", tuyên bố này chính là ở cảm giác cao cao tại thượng.

Tôn Vũ khẽ lắc đầu, hắn nhìn khuôn mặt nam nhân tên Tào Đức này, liền nhớ lại đôi mắt mèo câu hồn đoạt phách kia của Tào Tháo, nhớ tới tiếng cười lớn hoa lệ khiến người ta đau đầu vô cùng của nàng. Được, người Tào gia, ta không thể trêu vào, trốn thôi, ta không dây dưa với bọn tâm thần các người.

Đối phương không có lễ phép, Tôn Vũ cũng lười ôm quyền, nói với Tào Đức:

- Các người đi trước đi.

Vì vậy Tôn Vũ gọi Thái Sứ Từ dừng xe ngựa lại, chờ đoàn xe cực không đứng đắn, đủ màu của Tào gia từ từ đi qua, mình theo ở phía sau, đi về thành Từ Châu.

Càng gần Từ Châu, Mi Trinh càng trầm mặc, Tôn Vũ biết trong lòng nàng chắc chắn đang thấp thỏm bất an, vì vậy cười an ủi:

- Mi phu nhân, lần này trở về Từ Châu, người muốn ta giúp người hãnh diện thế nào?

Mi Trinh cười khỏ, thờ dài nói:

- Ta cũng không biết ... ta nghĩ, sau khi chúng ta trở về, phải tìm tỷ tỷ ta, người sử dụng võ tướng kỹ ở trước mặt các nàng, nói cho các nàng biết trên thế giới có nam nhân biết võ tướng kỹ, hơn nữa võ tướng kỹ của ta có thể giúp được người, vậy là được rồi.

- Ngất, đơn giản như vậy? - Tôn Vũ khẽ lắc đầu, thờ dài nghĩ: “ Tính tình người thật hiền hòa, quên đi, chuyện này giao cho ta đi. Từ xưa tới nay, muốn hãnh diện đều cần làm chuyện âm ỉ, chuyện chúng ta cần làm chính là gây chuyện càng lớn càng tốt, như vậy chuyện người không phải là phế vật có thể truyền khắp cả Từ Châu.”

- Há? Làm lớn chuyện?

Mi Trinh ngẩn ngơ hỏi:

- Làm sao làm âm ỉ?

- Để toàn bộ người Từ Châu biết rõ, người gả cho nam nhân tốt, hơn nữa võ tướng kỹ của người có thể làm cho người nam nhân này trở nên tốt hơn

Tôn Vũ mỉm cười nói:

- Nói thử trước đi, hai tỷ tỷ người lần lượt là võ tướng kỹ gì? Ta nghiên cứu kỹ một cách giúp người hả giận.

Mi Trinh suy nghĩ một chút, nói:

- Võ tướng kỹ của Nhị tỷ Mi Phương ta là - tính bằng bàn tính. Công phu bàn tính nàng dùng vô cùng nổi tiếng khắp Từ Châu, lúc bắt đầu tính bàn tính căn bản không dừng lại được, gõ vang tiếng phách phách ba ba, một cuốn sổ mỏng lớn chỉ cần thời gian nửa ngày là có thể tính xong.

Trong lòng Tôn Vũ thầm nghĩ: Võ tướng kỹ này ở cổ đại coi như là tuyệt kỹ buôn bán dùng rất tốt, có điều bàn tính dùng dù mau hơn nữa, so với người máy NM01 đầy đủ trí năng cũng chẳng là cái gì, người này dễ đối phó.

Mi Trinh lại nói:

- Võ tướng kỹ của Đại tỷ Mi Trúc ta là - tính nhẩm. Nàng ngay cả bàn tính cũng không cần dùng, bất cứ sổ sách phức tạp nào, nàng chỉ cần quét mắt một vòng là có thể ở trong một nén hương tính ra kết quả. Thật sự là siêu cấp lợi hại!

Tôn Vũ nghe xong cái này, cười ha hả một tiếng, nghĩ thầm, đây quả thật rất lợi hại, cho dù thiên tài toán học đời sau, cũng không cách nào hoàn toàn dựa vào tính nhẩm để tính số. Nhưng mình có NM01, nếu phải tính nhẩm không phải quá đơn giản sao. Xem ra chuyện bắt nạt hai tỷ tỷ Mi gia một chút, giúp Mi Trinh hả giận vô cùng dễ dàng, hẳn cười nói với Mi Trinh:

- Hiểu rồi, chuyện giúp người hả giận an tâm giao cho ta đi! Có điều ... chúng ta đầu tiên phải giả bộ vừa mới thành thân, võ tướng kỹ của người còn chưa sử dụng.

- Hà?

Mi Trinh ngo ngác hỏi:

- Sao phải làm bộ còn chưa sử dụng võ tướng kỹ của ta?

- Hắc hắc, người chờ xem kịch vui đi

Tôn Vũ cười hắc hắc nói.

Từ Châu, tên cổ là Bành thành, thành nổi tiếng trong lịch sử văn hóa Trung Quốc, là một trong Hoa Hạ Cửu Châu. Chỗ đất chuyển tiếp phương nam bắc, là chìa khóa Bắc quốc, môn hộ Nam quốc, là trung tâm tụ họp của thương nhân cùng yếu địa chiến lược binh gia cần tranh từ trước tới nay. Văn hóa lâu đời, là quê hương của đế vương nổi tiếng, có câu "Chín đời đế vương quê Từ Châu", Từ Châu là khởi nguồn văn hóa hàm bà lăng của Trung Quốc, vị học giả đường sinh đầu tiên của Trung Quốc - lão gia Bành tổ, là "Cơ địa đạo gia, quê cũ Thiên Sư", cũng là khởi nguồn của Phật giáo Trung Quốc, chùa "Phật nhân từ" sớm nhất của Trung Quốc được xây ở đây.

Từ Châu lại là cố hương của Hán Cao Tổ Lưu Bang, cũng là đất phát tài của hắn. Tháng 4 năm 206 trước công nguyên Hạng Vũ phong Lưu Bang làm Hán vương, sau đó, trải qua hơn bốn năm chiến tranh Sở Hán, Lưu Bang làm lễ hoàng đế ở Định Đào tháng 10 năm 202 trước công nguyên, thủ đô đầu là Lạc Dương, sau dời đến Trường An. Lúc này, vương triều nhà Hán cường đại tương đương với La Mã đế quốc cổ của phương Tây, trở thành đế quốc cường đại nhất trên thế giới lúc ấy.

Từ Châu còn có rất nhiều di tích nổi tiếng còn sót lại trong lịch sử, ví dụ như Hí Mã đài, Tứ Thủy đình, lầu Bá Vương, Ca Phong đài, suối Bạt Kiếm, từ đường Từ Phòng, mộ Vương Lăng mẫu, mỗi nơi mỗi cảnh, đều có một đoạn cổ sự lịch sử động lòng người.

Tôn Vũ thấy đoàn xe Tào thị phía trước từ từ vào cổng thành Từ Châu, lúc này Tào Tháo đã là một chư hầu có thực lực to lớn, Thái Thú Từ Châu Đào Khiêm nghe được cha cùng em trai Tào Tháo đi qua Từ Châu, tất nhiên phải cố nịnh bợ một phen.

Chỉ thấy trước cửa thành Từ Châu phía trước vô số binh lính xếp hàng, bày biện nghi trượng chỉnh tề, ở trước binh sĩ, Thái Thú Từ Châu Đào Khiêm tự mình ra nghênh đón, người này đã cực già, còn già hơn bà cố nội Không Dung và bà cố nội Trịnh Huyền mấy phần, mi trắng đầu bạc, eo thân cong xuống, vịn một cây quai trường đầu rồng, quả thật là bộ dạng lão thái quân. Nếu không phải là từng gặp nâng một lần trong quân liên minh phản Đông Trác, Tôn Vũ chết cũng sẽ không tin bà cố nội này chính là Đào Khiêm.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 116: Khiêu Chiến Mi Gia

Lúc này người đứng xem càng lúc càng đông, tất cả người đi ngang qua đều vây quanh lại đây. Tôn Vũ nhìn trái nhìn phải, cảm thấy đã đủ huyền ảo rồi, hắn nở nụ cười nói với Mi Phương: "Nếu như cô không sợ ta, sao không tiếp nhận khiêu chiến của ta? Nếu ta thua sẽ đưa cô hai mươi kim, quỳ xuống đất dập đầu tạ tội. Nếu cô thua thì phải giữ nguyên hiện trạng bức tường này, trong vòng nửa năm không được lau rửa, thế nào?"

Mi Phương là người hiểu thấu, làm sao chịu được sự khiêu khích này. Nàng chẳng thèm đặt gã này ở trong lòng, vừa nghe lời này liền đáp: "Được, đầu thì đầu! Muốn đầu thế nào? Người ra luật chơi đi!"

Tôn Vũ quay qua đám người xung quanh nói: "Hỡi các hương thân phụ lão, ta là cự thương Hà Bắc Lý Nam, muốn khiêu chiến toán thuật với phú thương Từ Châu Mi gia. Mời phụ lão Từ Châu làm chứng, ba ngày sau tại tửu lầu nhiệt náo nhất Từ Châu... Ặc... Là lầu nào nhỉ?"

Đám đông vây xem kêu lên: "Lầu Bá Vương!"

Tôn Vũ mau chóng tiếp lời nói: "Giờ ngo ba khắc ba ngày sau tại lầu Bá Vương, Lý Nam ta cùng Mi gia quyết phân cao thấp! Phương pháp tỷ thí... để công bằng, chúng ta dùng sổ sách của lầu Lầu Bá Vương để so tài. Mỗi người được phát mười bản sổ sách, người nào tính xong trước người đó thắng, mọi người thấy thế nào?"

Đám đông lớn tiếng tán thưởng. Mi Phuong cười lạnh nói: "Người tự muốn tìm đường chết, ta cũng không cản. Ba ngày sau tại lầu Bá Vương phân thắng bại, người cũng đừng sợ mà chạy mất." Nói xong Mi Phuong khoát tay, mang đám gia đình hộ viện vào trong nhà. Tính cách nàng thật cao ngạo, quả thật không tẩy rửa bức tường mà cứ để nó nguyên như vậy.

Bởi vì Mi Phuong cho rằng mình so tài tính toán là tất thắng, lưu lại những chữ này thêm mấy ngày có thể làm xấu mặt Tôn Vũ, đương nhiên vui vẻ không lau nó. Nàng cũng không lo lắng Tôn Vũ chạy trốn, nếu như Tôn Vũ thực sự chạy trốn, Mi gia càng được thêm thể diện.

Lần này quần chúng vây xem không thấy cảnh náo nhiệt nhưng mà tràng đại chiến ba ngày sau là không chạy thoát đâu được. Thời đại này trò tiêu khiển của dân chúng quá ít, vừa nghe thấy loại chuyện này tất cả đều hết sức vui mừng. Mọi người mau chóng tản ra thông báo cho thân thích bằng hữu của mình trong thành Từ Châu, kêu đến cô bảy bà tám Trương Tam Lý Tứ Vương mặt rỗ, báo cho tất cả những người có thể thông báo, ba ngày sau ở lầu Bá Vương sẽ có trò hay để xem.

Nửa ngày sau, toàn bộ thành Từ Châu như nổ tung, người người nhà nhà bàn luận về chuyện này. Mọi người đều vội vã muốn xem trận tỷ thí ba ngày. Việc làm ăn của lầu Bá Vương lập tức trở nên nhộn nhịp, các bàn tiệc ba ngày sau đều được đặt sẵn rồi, chỉ chờ đến ngày xem náo nhiệt.

Tôn Vũ dẫn bốn cô gái đi ngênh ngang trên đường trong sự chỉ trích của mọi người.

"Tướng công.. Chàng là võ tướng mà. Võ tướng kỹ 'Thương vương' có thể dùng trong toán thuật sao?" Mi Trinh lo lắng nói: "So tài tính toán với tỷ thí của ta làm sao thắng được?" Mi Trinh đã sớm muốn nói mấy lời này rồi, nhưng mà vừa rồi nhiều người, nàng phải giữ mặt mũi cho tướng công mình, đành phải ngậm miệng không nói. Bây giờ đã đi ra xa, nàng vội vàng hỏi lại.

"Yên tâm, võ tướng kỹ của tướng công nàng có rất nhiều, không thiếu cái lạ." Tôn Vũ cười hi hi nói: "Vài phép tính không phải chiêu thức tài giỏi gì."

Mi Trinh nửa tin nửa ngờ...

Thái Sứ Từ ở bên cạnh nói: "Toán thuật dùng để làm gì?"

Từ Hoảng ở cùng Thái Sứ Từ mấy ngày đã biết rõ nhược điểm của nàng, hơn nữa nàng từng bị Thái Sứ Từ hù dọa, Từ Hoảng tìm được cơ hội lập tức trả thù. Nàng làm bộ hiểu biết nói: "Toán thuật chính là cách bọn buôn người tính toán bán trẻ em được bao nhiêu tiền."

"A!" Thái Sứ sợ hãi co rúm người lại, lắp bắp: "Xem ra Mi gia là người xấu, lại đi nắm giữ võ tướng kỹ đáng sợ như thế. Không được, loại người bại hoại này phải bắt toàn bộ bán đi."

Ngưu B muội tử Từ Hoảng hừ lạnh nói: "Người cho rằng đám bại hoại đó muốn bắt là bắt được à? Ba ngày sau nếu như tỷ thí thua, gã tướng quân buôn người này sẽ trao người cho người nhà Mi gia để đền phí tổn cho bức tường bị bôi bẩn."

Thái Sứ từ kinh hãi, ôm cánh tay Tôn Vũ kêu lên: "Ngài nhất định phải thắng đó!"

Ôi trời ơi! Sao ta thu đám nữ nhân này đều là quái vật vậy, Tôn Vũ lắc đầu. Phía trước không xa chính là lầu Bá Vương. Tôn Vũ tìm khách sạn bên cạnh lầu Bá Vương thuê mấy gian phòng để mình cùng chúng nữ ở lại.

Đến tối mịt hôm đó, gia chủ Mi gia là Mi Trúc mới uể oải trở về nhà.

Hiện tại Từ Châu đang tiếp một vị quý khách, chính là Tào Tung, mẫu thân Tào Tháo. Mi Trúc coi như là quan viên Từ Châu nên theo Đào Khiêm đi nghênh tiếp. Sau khi tiệc rượu kết thúc, về tới nhà thì sắc trời đã tối đen.

Khiêu đứng trước cửa nhà, theo ánh đèn lồng nàng nhìn thấy trên bức tường có một hàng chữ xiêu xiêu vẹo vẹo: cự thương Hà Bắc Lý Nam đến đây khiêu chiến kỹ năng tính toán với Mi gia! Đám tiếp chiến hay không?

Mi Trúc kinh ngạc, vội bước nhanh vào trong phủ tìm muội để hỏi. Mi Phuong kể tỉ mỉ lại chuyện ban ngày Lý Nam tới gây sự, ước định ba ngày sau tỷ thí toán thuật.

Nghe xong lời kể của Mi Phuong, Mi Trúc thờ dài nói: "Nhị muội... Haizzz... Sao muội luôn kiếm chuyện với người khác vậy. Lần trước muội thừa dịp ta rời nhà buôn bán, tự ý gả tam muội cho đứa con phế vật của Đào đại nhân, làm hại tam muội bỏ nhà đi, ta tìm mấy tháng còn chưa thấy. Lần này muội lại làm ầm ĩ... Muội biết không? Bây giờ Từ Châu đang ở tiếp đãi Tào Tung, đây chính là thời điểm không được gây chuyện lộn xộn."

Mi Phuong hừ một tiếng nói: "Tam muội là phế vật, có cái võ tướng kỹ phế vật, gả cho một tên phế vật không phải thích hợp hay sao? Muội chỉ tìm mối lương duyên cho tam muội, nào biết được muội ấy bỏ nhà đi."

"Ôi, muội cũng đừng mang thêm phiền phức cho tỷ tỷ nữa." Mi Trúc thờ dài nói: "Tam muội dù sao cũng là muội muội của chúng ta. Võ tướng kỹ của tam muội có vô dụng thế nào đi nữa cũng là ruột thịt của chúng ta, ta không cho phép muội nói như vậy. Tóm lại, phải mau chóng cho người tìm tam muội trở về. Về việc hôn nhân với Đào gia, nếu như tam muội không bằng lòng, ta sẽ tới nhà họ từ chối."

Nàng dừng một chút lại nói: "Việc tỷ thí ba ngày sau ta sẽ không đi, mình muội đi thôi. Chỗ nào tha thứ được thì hãy tha thứ, làm người không thể quá khắc bạc, muội nhớ cho kĩ. Sau khi thắng người tên Lý Nam kia thì khiêm tốn một chút, không được cười nhạo người ta." Nàng cũng không nghĩ tới việc

nhị muội thất bại, bởi vì nữ nhân có võ tướng kỹ không có khả năng bại bởi tay nam nhân.

Nhưng Mi Phương không để lời của Mi Trúc vào trong lòng. Nàng hừ lạnh một tiếng, nghĩ thầm ta phải làm nhục tên Lý Nam kia một phen, cho hắn biết sự lợi hại của Mi gia.

Dịch: cell

Biên tập: laohactu

Nguồn: Tàng Thư Viện

CHÚC MỪNG NĂM MỚI

-----oOo-----

Phía sau thái thú Đào Khiêm là quan viên văn võ Từ Châu. Tôn Vũ không biết ai trong đám người này. Trong liên minh quân phản Đồng Trác, Tôn Vũ chỉ chú ý đến mấy chư hầu nổi danh, hắn không để ý đến Đào Khiêm, càng không thể nào để ý đến đám tướng lĩnh thủ hạ của bà. Nhưng những người này rất nhanh liền sẽ biết đến mình, bởi vì mình sắp biểu diễn trước mặt bọn họ một phen.

Đương nhiên thời điểm biểu diễn không phải bây giờ! Tôn Vũ dán một bộ râu giả, tô đậm lông mi, hóa trang thành một thương nhân thô hào. Bởi vì Đào Khiêm cũng tham gia liên minh quân phản Đồng Trác nên Tôn Vũ sợ có người nhận ra mình.

Phía trước đoàn xe Tào gia có một lão thái bà ăn mặc sặc sỡ bước xuống. Bà ta và Đào Khiêm chấp tay vấn an với nhau, xem ra lão thái bà này chính là Tào Tung rồi. Không ngờ trong thế giới này, ngay cả Tào Tung, cha Tào Tháo, cũng biến thành lão thái bà. Không biết phụ thân của nàng rốt cục là ai.

Thừa dịp Đào Khiêm mang theo quan viên văn võ nghênh tiếp Tào gia, xe ngựa của Tôn Vũ không ai chú ý đến đi vào trong thành Từ Châu.

Quả thật là một tòa thành phồn hoa sầm uất. Chỉ thấy trên đường ngựa xe như nước, người đi như dật vãi. Cửa hàng hai bên đường mọc san sát. Các loại thương phẩm cái gì cần có đều có, cái thì bán công cụ, cái thì bán sơn, bán vải vóc, bán vàng, đồ trang sức... Mặt khác người bán hàng rong cũng đông nghịt, bán đồ ăn, bán thịt, bán kẹo đường hồ lô...

Tôn Vũ mua cho mỗi người một xâu kẹo đường hồ lô. Trương Bạch Kỳ và Mi Trinh đều sinh ra trong nhà phú hào, đối với thứ này cũng không có cảm giác gì. Thái Sứ Từ sống trong gia cảnh nghèo khó nên ăn một quả thiếu chút nữa khóc ra nước mắt. Từ Hoảng thì nhăn mặt lại, trong lòng cảm thấy ăn rất ngon, nhưng mà vừa ăn vừa lên tiếng ca thán: "Thật khó ăn, ta không thích ăn cái thứ này."

Ôi trời! Tôn Vũ tức giận nói: "Không thích ăn thì trả lại cho ta! Ta ném đi cho rồi."

Từ Hoảng xoay người lại, quay lưng về phía Tôn Vũ nói: "Tuy khó ăn nhưng lương thực quý giá không thể bỏ đi. Ta cố gắng nuốt xuống là được rồi."

Ta choáng váng! Cô ăn ngon cứ việc nói thẳng là ăn ngon thì sẽ chết à? Cái loại người gì kỳ quặc? Tôn Vũ vô cùng buồn bực.

Xe ngựa chậm rãi đi trên đường phố náo nhiệt. Mi Trinh có chút kích động, vài lần thiếu chút nữa nhảy xuống xe ngựa, đều bị Tôn Vũ giữ lại. Dưới sự chỉ dẫn của Mi Trinh, xe ngựa từ từ đi tới trước cửa Mi gia.

Đây là một đại viện điển hình của nhà phú gia thương nhân. Khí thế hiển lộ không thể nghi ngờ. Cửa lớn được sơn son thiếp vàng, vòng cửa bằng đồng bóng loáng lóa lóa. Hai con sư tử đá dương nanh múa vuốt hai bên cửa, rất có khí thế. Đối diện cánh cửa là một bức điêu khắc thi ca, xem ra Mi gia tuy là thương nhân nhưng cũng muốn học đòi văn vẻ.

Tôn Vũ cười hi hi nói với mấy cô gái: "Đến nỗi rồi, chúng ta chuẩn bị đại náo Mi gia. Có điều... thân phận mọi người đều phải sửa lại. Từ giờ trở đi, tên ta là Lý Nam, tự... Sơ Kỳ, có ý là trút giận. Mi Trinh là đại phu nhân của ta. Trương Bạch Kỳ làm bộ là đại nha hoàn của ta, Thái Sứ Từ là tiểu nha hoàn. Từ Hoảng... Khụ khụ, mời cô làm thiếp thân hộ vệ của ta."

"Vì sao muốn sắp đặt như vậy?" Mi Trinh hiếu kỳ hỏi.

Tôn Vũ cười nói: "Hi hi! Chủ yếu là để hiển lộ rõ ràng thân phận của ta. Mang theo một đám mỹ nữ lão bà nha hoàn, còn có mỹ nhân hộ vệ, thân phận tự nhiên sẽ cao thêm một bậc, trước mặt tỷ tỷ nàng càng dễ dàng điều võ dương oai. Đúng rồi, nàng đeo khăn che mặt lại, đừng để ngay từ đầu bị người ta nhận ra."

Mi Trinh chỗ hiểu chỗ không. Có điều nàng biết rõ Tôn Vũ có đủ loại võ tướng kỹ, muốn lấy lại thể diện cho mình thật đơn giản nên nàng nhất nhất làm theo sự sắp đặt của hắn. Nàng lấy một chiếc khăn che kín mặt mình lại.

Tôn Vũ sai Trương Bạch Kỳ đi tới cửa hàng văn phòng tứ bảo mua một chiếc bút lông thật lớn, to bằng cổ tay, chấm đẫm mực rồi hắn đến bức tường phía trước Mi gia, vung vẩy bút viết mấy chữ nguệch ngoạc: "Cự thương Hà Bắc Lý Nam đến đây khiêu chiến kỹ năng tính toán với Mi gia! Dám tiếp chiến hay không?"

Mấy chữ này rất khó coi, bức tường của Mi gia mà không tẩy rửa thì coi như bị hủy hoại. Tôn Vũ viết xong lại bảo Thái Sứ Từ đi mua một cái thanh la, đứng trước cửa Mi gia gõ vang "Keng keng keng keng". Âm thanh khiến mọi người đình tai nhức óc.

Ầm ỉ như thế một hồi, hàng xóm láng giềng đều kinh động chạy lại đây. Một đám đông đứng trước cửa nhà Mi gia xem náo nhiệt. Chỉ thấy Tôn Vũ với bộ râu xầu xí đang đắc ý kêu lớn vào trong nhà Mi gia: "Người nhà họ Mi nghe đây, ta là cự thương Hà Bắc Lý Nam, toán thuật vô song, các người dám ra đây cùng ta so tài hay không?"

"Hà, đúng là đồ bệnh tâm thần. Một gã đàn ông lại dám ngang nhiên khiêu chiến toán thuật với người nhà Mi gia?" Đám đông kêu lên.

"Người không biết 'Châu toán' của nhị tiểu thư Mi Phuong nhanh đến mức nào sao?"

"Người chẳng lẽ không biết thần kỹ 'Tâm toán' của đại tiểu thư Mi Trúc lợi hại thế nào hay sao?"

"Bị điên mất rồi!"

"Đồ ngu! Nam nhân không võ tướng kỹ thì đấu sao lại hai tiểu thư Mi gia."

Đám người vây quanh đều chửi rủa Tôn Vũ là đồ tâm thần. Tôn Vũ cũng không quan tâm đến mấy kẻ giáp ất bính đình này, chỉ dương dương tự đắc kêu gào vào trong nhà Mi gia.

Lão bộc gác cổng Mi gia đi ra, nhìn thấy bức tường bị viết chằng chịt lên thì tức giận hét lớn: "Cái đồ khốn khiếp nhà người chết chắc rồi. Người đừng có chạy, chờ ta đi vào gọi người."

Tôn Vũ hí hí cười nói: "Cứ từ từ mà gọi, đừng nôn nóng! Ta không chạy đâu."

Chỉ chốc lát sau, lão gác cổng gọi ra một đám người. Những người này đều là giữ nhà, hộ viện gì gì đó. Bọn họ ào ào kéo ra vây Tôn Vũ cùng bốn cô gái ở giữa. Một cô gái từ trong đám người bước ra. Nàng ước chừng mười bảy mười tám tuổi, mặt nhon, môi mọng, nhìn khá xinh đẹp nhưng bộ dạng có vẻ đánh đá, tính tình không tốt lắm.

Cô gái lớn tiếng mắng: "Người nào dám đến Mi gia dương oai điệu võ? Muốn độ toán thuật? Hừ hừ, bước ra để Mi Phuong ta xem nào."

Ồ, thì ra cô gái này chính là Mi Phuong? Theo sử sách ghi chép, người này không có tài năng gì, lại không hợp với Quan Vũ, sau lại đầu hàng Đông Ngô hại Quan Vũ chết trận ở Mạch thành, quả thực là nhân vật phản diện. Tôn Vũ không có hảo cảm với nàng, hừ hừ nói: "Ồ, cô chính là Mi Phuong nổi danh với 'Châu toán' đó sao?"

"Đúng vậy! Người là kẻ đã viết bậy lên tường nhà ta à, có muốn chết không?" Mi Phuong một tay chống nạnh, đánh đá kêu lên.

Tôn Vũ lạnh lùng cười, học bộ dạng kiêu ngạo của Từ Hoảng nói: "Ta là cự thương Hà Bắc Lý Nam, lần này đi ngang qua Từ Châu, nghe nói hai tỷ muội Mi gia tính toán rất lợi hại nên muốn tới khiêu chiến. Sợ rồi sao?"

"Phi!" Mi Phuong nhỏ nước miếng: "Ta là nữ nhân có võ tướng kỹ, sao phải sợ nam nhân? Người cũng đừng làm trò cười ở đây nữa, ngoan ngoan đến tiền bức tường này đi. Hừm... Tổng cộng là hai mươi kim. Sau khi đền xong thì quỳ xuống dập đầu cho ta năm mươi cái, ta sẽ thả người đi. Nếu không ta kêu người đánh cho người sống dờ chết dờ!"

-----o0o-----

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 117: Ba Ngày Sau, Lầu Bá Vương

Ngày hôm đó Tôn Vũ dậy thật sớm. Khách sạn cũng không phải nơi yên tĩnh, sáng sớm rồi giường đã nghe thấy tiếng rao bán bánh bao, bán sữa đậu, bán dầu cháo quẩy dưới lầu. Điểm tiêu nhị cầm ấm trà chạy rầm rầm trên sàn gỗ. Xe bò xe ngựa đi dưới đường, thỉnh thoảng truyền đến tiếng hí vang.

Mi Trinh và Trương Bạch Kỳ ở cùng một gian phòng. Từ Hoảng thì ở cùng với Thái Sừ Từ, bốn cô gái vẫn còn ngủ trên giường. Tôn Vũ kéo dép lột quệt từ lầu hai đi xuống đại sảnh.

Sáng sớm trong khách điểm đã có một đám người nhàn rỗi vô tích sự ngồi uống trà nghe tiên sinh kể chuyện.

Chỉ nghe tiên sinh kể chuyện cười nói: "Nói đến đệ nhất phú hào ở Từ Châu chúng ta thì chắc chắn là Mi thị. Tam tỷ muội Mi gia, võ tướng kỹ của đại tiểu thư là 'Tâm toán', của nhị tiểu thư là 'Châu toán', đều là kỹ năng hàng đầu của việc kinh thương. Chỉ có tam tiểu thư kia... Haizzz... Lại là phế vật vô dụng. Võ tướng kỹ của nàng gọi là 'Vượng phu', chỉ có thể dùng trên người nam nhân..."

Đám người nghe đều cười nói: "Tần Thọ, ông đừng nói chuyện này nữa. Việc tam tiểu thư là phế vật chúng ta đều biết rồi."

Tiên sinh kể chuyện kêu Tần Thọ kia gập cây quạt lại, gạt gù đắc ý nói: "Ta đây lại kể một câu chuyện khác, tên là Tôn Tầm Chân đại chiến Ô Hoàn vương. Đây là ta mới nghe từ đám khách thương Hà Bắc. Khả khả, chuyện này thật quá mức kỳ lạ!"

Tôn Vũ nghe vậy liền hiếu kỳ. Chuyện ta đánh với giặc Ô Hoàn đã truyền tới đây rồi? À... Đúng rồi, Công Tôn Toàn có quan hệ minh hữu với Đào Khiêm, hai nơi lại không xa nhau mấy, thường có thương nhân lui tới, chuyện này truyền tới cũng không lạ.

Chỉ nghe tiên sinh kể chuyện cười nói: "Lại nói người tên Tôn Tầm Chân kia, thân cao chín xích ba tấc, vòng eo ba thước chín tấc, tay dài quá gối, mắt như chuông đồng... Ô Hoàn vương Trương Thuần là một nữ nhân dùng võ tướng kỹ 'Bôn xạ'. Tôn Tầm Chân quát to một tiếng: xem 'Tất trúng' của ta đây, liền đánh bay 'Bôn xạ' của Trương Thuần..."

Ta choáng váng, người này đang nói gì vậy? Tôn Vũ đỏ mặt hỏi, ta lúc nào thân cao chín xích ba tấc, vòng eo ba thước chín tấc rồi? Coi như sau khi tiếp nhận "Vượng phu" cơ bắp tăng trưởng đột biến thì thân thể cũng chỉ dẻo dai như báo săn, đâu có biến thành người khổng lồ.

Tiên sinh kể chuyện kia càng nói càng thái quá, lại biến Tôn Vũ thành siêu nhân, trước sau giết chết Trương Thuần, Trương Cử, trong chuyện của hắn hoàn toàn không có đạo viên tam tỷ muội Lưu Quan Trung. Thì ra Tôn Vũ là nam nhân, trong thế giới nữ tôn nam ti này thật vất vả mới có một nam nhân như vậy. Tiên sinh họ tự nhiên là thêm mắm dặm muối, quả thực nói Tôn Vũ thành siêu nhân.

Lúc này đám người nghe đã không tin rồi, có người kêu lên: "Tần Thọ, ông nói chuyện này không có lý chút nào. Làm gì có nam nhân nào có võ tướng kỹ?"

Mọi người ầm ầm đồng ý: "Đúng vậy, ta chưa từng nghe qua nam nhân có võ tướng kỹ. Tần Thọ, ông đang khoác lác gạt người à."

Tần Thọ tức giận thổi râu mép phù phù, trừng mắt nói: "Ta không có gạt người! Thực sự có nam nhân có võ tướng kỹ!"

"Phi!" Đám người nghe đều nhỏ một ngụm nước miếng.

Tần Thọ tức giận hừ hừ nói: "Các người nếu đã không tin việc này, ta lại nói tiếp một chuyện khác! Đó chính là cự thương Hà Bắc Lý Nam khiêu chiến Mĩ gia, định tại giờ Ngọ ba khắc hôm nay so tài trên lầu Bá Vương."

"Phi! Chuyện này trong ba ngày nay chúng ta đã nghe vô số lần, nghe thủng cả màng nhĩ rồi." Đám người nghe không hài lòng.

Tần Thọ cười ha hả nói: "Các người chỉ biết có vậy, có biết Lý Nam đang ở chỗ nào hay không? Ta nói cho các người hay, hắn đang trọ ở khách điểm này... Nhìn kia, người ngồi ở bên kia chính là Lý Nam." Tần Thọ đưa tay chỉ vào Tôn Vũ đang ở bên cạnh xem náo nhiệt.

Ôi, ta tưởng xuống đây sẽ được yên tĩnh nghe kể chuyện, người chỉ trỏ ta làm cái gì? Tôn Vũ đỏ mặt hỏi.

Mọi người đều quay lại nhìn chăm chú vào hắn, vô số ánh mắt tỏ vẻ thương hại!

"Huynh đệ, ca rất khâm phục hành động của người. Có điều người thua chắc rồi!" Một người than thở.

"Huynh đệ khiêu chiến nữ nhân, có khí phách!" Một người khen.

"Huynh đệ, người thua chắc rồi, hay là sớm chịu thua chạy trốn đi." Một người đề nghị.

"Huynh đệ, chạy trốn thì có muốn thuê xe ngựa không? Năm trăm văn tiền ta sẽ hộ tống năm mươi dặm đường." Một người gợi ý chuyện làm ăn.

"Huynh đệ biết không, sông bạc thành đông mở kèo xem người thắng hay thua, hiện nay tỉ lệ cược đã là 1 ăn 1000." Một người lau mồ hôi nói: "Bối không có người đánh cuộc người thắng, sông bạc đã phải đóng kèo rồi."

...

Ặc, không có ai đoán ta thắng. Thực sự là bị kịch, Tôn Vũ lắc đầu. Tỷ lệ 1 ăn 1000 à, nếu như ta đi đặt một hai vàng đánh cuộc chính mình thắng thì hay. Đáng tiếc bây giờ kèo đã đóng, có muốn đánh cũng không được.

Nói chuyện phiếm với đám người này cũng không tệ, Tôn Vũ ngồi tán gẫu với họ những chuyện phong thổ nhân tình gì gì đó. Từ Châu là nơi rất giàu có và đông đúc, trình độ dân trí ở đây khá cao. Mọi người kể những chuyện trời nam đất bắc, chuyện gì cũng có, thời gian trôi qua rất mau.

Gần buổi trưa, lầu Bá Vương ở bên cạnh bắt đầu ầm ĩ. Dân chúng trong thành Từ Châu đổ dồn tới lầu Bá Vương xem náo nhiệt.

Cự thương Hà Bắc Lý Nam Lý Sơ Kỳ muốn khiêu chiến kỹ năng tính toán với Mĩ gia, bách tính nhàn rỗi muốn chiếm một vị trí để quan sát nên tới lầu Bá Vương từ sớm, bắt đầu chọn chỗ quanh lầu Bá Vương.

Lầu Bá Vương cũng là một chỗ rất thú vị. Lầu tổng cộng có ba tầng, tầng thứ nhất là nơi ăn cơm uống trà. Tầng thứ hai để bày yến tiệc cao nhã, là nơi dùng cơm của quan lại quý tộc. Tầng thứ ba là một đài cao lộ thiên. Đài được xây rất có phong cách, đứng ở các nóc nhà xung quanh đều có thể nhìn được rõ ràng, rất thích hợp dùng làm đài loa đài.

Sắp đến giờ Ngọ ba khác, các nóc nhà bên cạnh đã chật ních người. Trên sân thượng các tiểu lâu xung quanh có mấy nữ nhân có thân phận địa vị ngồi trên bàn có dù che, mang theo hạt dưa hoa quả ăn vặt, chuẩn bị xem kịch vui.

Ông chủ lầu Bá Vương cười như hoa nở. Đúng là món hời từ trên trời rơi xuống. Lợi nhuận tăng vọt không cần phải nói, danh tiếng của lầu Bá Vương cũng tăng thêm một bậc.

Tối gần buổi trưa, Tôn Vũ dẫn theo Mi Trinh đang che mặt, Trương Bạch Kỳ, Thái Sử Từ, Từ Hoảng rời khách sạn đi về phía lầu Bá Vương bên kia. Lúc này lầu Bá Vương đã bị dân chúng vây quanh vòng trong vòng ngoài, quả thực là nước sôi không lọt. Người thường muốn đi vào chỉ sợ phải dùng mấy ỉa đất mới xông vào được.

Nhưng Tôn Vũ là nhân vật chính, muốn xem trò thì không thể không để vai chính lên đài. Đám đông vây xem tự giác nhường đường cho hắn đi vào.

Tôn Vũ đeo râu giả, tay cầm một cái bàn tính mới mua, bước đi như long hình hổ bộ. Theo phía sau là ba người giả phu nhân giả nha hoàn cùng với Từ Hoảng được sung làm hộ vệ. Năm người chậm rãi đi qua đám đông. Đúng lúc đó người nhà Mi gia cũng xuất hiện. Mi Phuong cầm trên tay một cái bàn tính, một đám hộ vệ gia đình đi theo bên người, tách đám đông ra đi tới.

-----o0o-----

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 118: Đại Chiến Toán Thuật

-----o0o-----

“Hi hi! Xin chào Mi nhị tiểu thư!”. Tôn Vũ tiện tay bắt chuyện.

“Ngươi chờ làm trò hề đi.” Mi Phuong cay nghiệt đáp lại, một chút lịch sự cũng không có.

Hai người sóng vai bước về phía lầu Bá Vương. Đám đông vây quanh xem trò vui gào thét: “Mi nhị tiểu thư cố lên! Đánh bại tên đê nhũ Hà Bắc đó đi, cho chúng biết Từ Châu ta là như thế nào!”

Lời này vừa dứt lại có người khác kêu lên: “Lý Nam tiên sinh cố lên! Đánh bại nữ nhân, trút giận cho nam nhân!”

“Bồ lão, ngươi có phải là người Từ Châu hay không? Làm sao lại đi cổ vũ cho người ngoài?” Có người lập tức mắng lại.

“Ngươi nói thối lắm, lão tử là nam nhân, ngươi không phải là nam nhân sao? Làm sao lại đi giúp nữ nhân chứ?” Người nọ chửi lại.

Đám đông hỗn loạn một hồi. Không bao lâu sau, mọi người tự nhiên chia làm hai phe. Một phe ủng hộ Mi Phuong, phe còn lại ủng hộ Tôn Vũ. Nhưng những người ủng hộ Tôn Vũ lại không được tự tin cho lắm, bọn họ cũng chỉ giúp đỡ hô mấy tiếng lấy sĩ khí. Kỳ thực họ cũng không nghĩ rằng Tôn Vũ có khả năng chiến thắng, nếu không lúc sóng bạc thành đông mở cuộc họ đã đặt cho Tôn Vũ rồi.

Tôn Vũ và Mi Phuong sóng vai bước vào lầu. Mi Phuong hôm nay ăn mặc rất đẹp, y phục tơ lụa màu đỏ tía, tay áo bông bành, bước đi uyển chuyển, tay trái cầm một cái bàn tính vàng rực, tất nhiên chỉ là mạ vàng. Nếu làm bằng vàng thật thì có mấy cô gái bình thường cầm được. Tuy chỉ là mạ vàng nhưng giá trị cái bàn tính này cũng không nhỏ tí nào.

Khuôn mặt trái xoan của nàng cũng rất đẹp, Tôn Vũ vừa đi vừa liếc nhìn sang.

Hai người đi vào lầu Bá Vương. Ông chủ lầu này đã đứng chờ ở cửa, hắn cười nói với Mi Phuong và Tôn Vũ: “Nhờ Mi nhị tiểu thư đề mắt đến quán rượu nhỏ của ta, chọn nơi này để so tài tính toán, chúng ta vô cùng cảm kích.” Mặc dù là hướng về hai người nói chuyện nhưng thực tế chỉ nói cho một mình Mi Phuong nghe mà thôi.

Được, các ngươi cứ xem thường ta đi. Tôn Vũ mỉm cười nghĩ thầm: bây giờ càng nhún nhường thì lúc thắng Mi Phuong càng vang dội, càng cho Mi Trinh hả giận. Không nóng vội, ta chịu đựng được.

Lúc này người quản lý thu chi của lầu Bá Vương ôm hai chồng sổ sách lên nói: “Mi nhị tiểu thư, Lý Nam tiên sinh, đây là sổ sách chúng ta chuẩn bị để cho hai người tranh tài. Tất cả đều là sổ sách cũ của từ lâu, các khoản thu chi trong đó đều được tính rồi. Một lúc nữa khi các ngài so tài thì chỉ cần đọc ra kết quả, sau đó so sánh với kết quả của chúng ta là biết được có tính đúng hay không.”

Mi Phuong đắc ý lắc lắc bàn tính mạ vàng đang cầm trên tay, các hạt châu vang lên tiếng leng keng. Nàng hừ hừ cười nói: “Lý Nam tiên sinh, sổ sách cho ngài chọn trước mười cuốn, tránh sau này nói ta ý thế ép người, giành trước những cuốn tính dễ dàng.”

Tôn Vũ cũng không đòi co với nàng, tiện tay nhặt lấy mười cuốn sổ. Mi Phuong cùng tiện tay cầm mười cuốn. Sổ sách này nhìn qua không giống hàng giả. Mi Phuong có võ tướng kỹ “Châu toán”, cho rằng không cần làm trò cũng có thể giải quyết Tôn Vũ nên muốn tỏ vẻ mình phóng khoáng.

Hai người cầm sổ sách đi lên lầu ba. Mọi người đều có thể nhìn thấy quá trình tính toán của họ. Chỉ thấy trên lầu ba đã đặt hai cái bàn dài, trên bàn bày sẵn văn phòng tứ bảo để cho hai người ghi chép tính toán.

Mi Phuong ném đồng sổ sách lên bàn, cười mỉa nói: “Họ Lý kia, tỷ nhường người tính trước một cuốn.”

Nàng nói câu này ra ra, đám người ủng hộ Mi gia lập tức cười to: “Mi nhị tiểu thư thật là oai phong! Phú thương Từ Châu chúng ta tất nhiên phải nhường cho đề nhũ Hà Bắc, nếu không đề nhũ ngay cả một phần thắng cũng không có.”

Tôn Vũ không muốn so đo với cô nàng can quấy này, quyết tâm giả heo ăn thịt cọp đến cùng, cho nên hần ngoan ngoãn cầm lấy bàn tính bắt đầu gầy lách cách. Kiếp trước hần cũng không phải không tiếp xúc qua bàn tính, nhưng sử dụng máy tính mới là chủ yếu nên vừa gầy vài cái liền bị người trong nghề nhận ra là tay mơ.

Tôn Vũ cúi đầu đọc thuộc lòng: “Một lên một, hai lên hai, năm trừ bốn xuống một, năm trừ ba xuống hai, năm trừ hai xuống ba... Phía sau là cái gì nhỉ? Chậc! Quên mất rồi...” Tôn Vũ đọc ra chính khẩu quyết bàn tính. Thời tam quốc mặc dù đã có bàn tính nhưng cách tính còn chưa rõ ràng, những người tính toán đa số là dựa vào kinh nghiệm và sự thuần thục để tính toán.

Vừa nghe Tôn Vũ đọc mấy câu khẩu quyết, Mi Phuong ở bên cạnh kinh hãi trong lòng. Người thu chi của lầu Bá Vương nghe được thì mừng ra mặt, vội vàng lặp lại mấy câu của Tôn Vũ “Một lên một, hai lên hai, năm trừ bốn xuống một, năm trừ ba xuống hai... Quá hay... Nó giống giống mấy câu đồng dao về bàn tính. Có khẩu quyết này thì học bàn tính dễ dàng hơn nhiều rồi.”

Quần chúng vây xem vốn mù mịt không hiểu gì, nhưng nghe câu nói của vị quản lý thu chi lầu Bá Vương bỗng hiểu ra. Những người ủng hộ Tôn Vũ lập tức cười lớn nói: “Ha ha ha! Dám tới khiêu chiến Mi quả nhiên cũng có chút tài năng. Vị tiên sinh kia, cố gắng lên!”

Mi Phuong cười lạnh: “Đừng có làm bộ làm tịch, cho dù người có thuộc mấy câu khẩu quyết nhưng nhìn cái cách gầy bàn tính cũng biết người là đồ gà mờ.”

Hừ, ta có phải gà mờ hay không cần người nhắc nhở à? Bản thân ta không biết hay sao? Tôn Vũ rửa thầm trong lòng, cất giọng nói: “Các vị hương thân phụ lão, ta đã chuẩn bị sẵn sàng rồi. Nói trước, ta không cần Mi gia nhường. Nếu nàng không bắt đầu tính thì ta cũng không tính, tránh cho sau này nàng nói bởi nhường ta mới thua, tìm cớ để đồ tại.”

Những người vây xem cười nói: “Đúng vậy, cùng nhau bắt đầu đi! Chúng ta cùng đếm nào.”

Lúc này người đến xem đã rất đông, không được một vạn cũng phải đến tám ngàn. Người trên đường chen chúc như nêm cối, trên nóc nhà hai bên cũng đứng đầy người. Mọi người cùng hét lớn: “Một, hai, ba... bắt đầu!”

Mi Phuong hừ lạnh, chụp lấy một quyển sổ, lật trang đầu ra. Người nàng đột nhiên tỏa ra ánh sáng màu lục, hai chữ “Châu toán” xanh biếc hiện trên đỉnh đầu.

Bàn tính mạ vàng trong tay Mi Phuong lách cách leng keng không ngừng. Nàng dùng tốc độ cực nhanh để gầy bàn tính. Tốc độ thật đáng sợ, phải nhanh hơn gấp đôi người bình thường. Lúc đầu ở Trác huyện Tôn Vũ đã gặp qua Lưu Bị Lưu Huyền Đức sử dụng bàn tính, nhưng so với tốc độ kia thì Lưu Bị chậm hơn không chỉ một phần.

Chỉ thấy Mi Phuong tính toán một hồi, trong chớp mắt nàng đã tính xong tờ đầu tiên, nhắc bút ghi lên tờ giấy trắng bên cạnh một hàng chữ số.

Trong đám đông có nhiều người biết hàng, lập tức kêu lên: “Thật nhanh! Quá nhanh! Người bình thường tính toán phải mất mười canh giờ thì chắc nàng chỉ mất một canh giờ là cùng. Tài năng này người bình thường không thể so sánh được. Không hổ là võ tướng kỹ.”

-----o0o-----

Trái lại Tôn Vũ vẫn còn đang ngồi nghịch bàn tính, coi như người ngoài cuộc cũng rõ ràng trình độ của hần. Nhưng người ủng hộ Tôn Vũ không nhận được cảm thấy thất vọng, nghĩ thầm: người có kém đi nữa thì cũng phải ngang trình độ người quản lý thu chi lầu Bá Vương chứ, bàn tính phải gầy ào ào, làm sao lại có cái bộ dạng này?

Mi Trinh đứng ở sau lưng của Tôn Vũ cũng lo lắng hiện rõ trên mặt. Phụ quân của mình là một võ tướng, xem ra cũng không tinh thông toán thuật, tiếp tục như thế chẳng phải là sẽ thua sao? Nàng lo lắng hồi hộp, rất muốn lại gần nói với Tôn Vũ vài câu nhưng lúc này mọi người đang chú ý, không thể đi lại gần được. Nàng gấp đến độ đỏ mặt hỏi thầm.

Thái Sừ Từ ở bên cạnh không nhận được thấp giọng nói: “Tướng quân buôn người rớt cuộc có biết tính toán sổ sách hay không? Ta xem động tác của ngài còn chậm hơn mẹ ta ba phần! Nếu ta ra thử không chừng cũng nhanh hơn tướng quân nữa!”

Ngưu B muội tử Từ Hoàng cười hi hi, hếch lỗ mũi về phía Thái Sừ Từ nói: “Hần mà thua thì sẽ bán người cho Mi gia đó.”

“Không thể nào?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thái Sư Từ trắng bệch ra: “Tướng quân buôn người là tên buôn người tốt nhất ta từng gặp, còn mua kẹo đường hồ lô cho ta. Ta không biết có tên buôn người nào tốt hơn tướng quân nữa. Ta không muốn bị thua trận!”

Mi Trinh nghe hai người đối thoại mà liên tục cười khở, các người còn sợ lòng ta chưa đủ hoảng loạn hay sao? Ở bên cạnh nói nhăng nói cuội cái gì vậy.

Nhìn thấy Tôn Vũ tay chân vụng về, có một số người ủng hộ lặng lẽ đứng vào đội ngũ ủng hộ Mi gia.

Phì, ta đang chỉ đùa giỡn các người thôi! Tôn Vũ ôm lấy đồng hồ sách, mở ra trang thứ nhất. NM01 quét hình trang sách rồi báo kết quả cho hắn. Tôn Vũ làm bộ gầy bàn tính mấy cái rồi nhấc bút ghi kết quả vào tờ giấy trắng.

“Ồ!” Đám đông xung quanh mắt húng, có người hét to: “Lý Nam, cái tên để nhũ Hà Bắc nhà người có biết tính hay không? Gầy lung tung mấy cái rồi ghi bậy kết quả. Người tính biến tiền mua gạo thành tiền mua thịt sao?”

Một người khác cười nói: “Hắn biến tiền mua thịt thành tiền mua gạo mới đúng, ha ha ha!”

Tôn Vũ quay mặt về phía đám đông bắt mẫn nói: “Ta tính số cần người đánh rắm à? Yên tĩnh mà nhìn, làm sao các người biết ta tính đúng hay không?”

Mọi người nghe câu này đành ngậm miệng lại, nghĩ thầm: một lát nữa ra kết quả không đúng ta chậm rãi sỉ nhục người cũng không muộn.

Lúc này Mi Phuong đã tính sang tờ thứ hai, một tay gầy bàn tính, một tay viết xuống giấy mấy chữ. Tôn Vũ học theo, cũng giở tờ thứ hai rồi lập tức viết xuống mấy chữ.

Thật ra tính xong một quyển sổ đối với Tôn Vũ mà nói là quá đơn giản. Chỉ cần nhanh chóng lật hết quyển sổ là NM01 sẽ thông báo kết quả cho hắn. Nhưng chiến thắng như vậy không có ý nghĩa gì, cũng quá mức kinh thế hãi tục. Cứ từ từ đến đích là tốt rồi.

Tôn Vũ liếc mắt nhìn Mi Phuong. Mỗi khi nàng lật sang trang, hắn cũng lật một trang, nàng ghi kết quả, hắn cũng ghi kết quả. Tất nhiên tay vẫn giả bộ gầy bàn tính.

Đến khi Mi Phuong giở đến trang cuối cùng thì Tôn Vũ nhanh tay lật luôn hai tờ, hoàn thành trước nàng cuốn sổ thứ nhất.

“Ồ!” Quần chúng vây xem lập tức kêu lên: “Chuyện gì xảy ra vậy? Sao tờ cuối cùng lại tính nhanh như vậy? Để nhũ Hà Bắc nhanh hơn nhị tiểu thư một tờ rồi!”

“Để nhũ Hà Bắc nhất định là viết bậy vào.”

“Để nhũ Hà Bắc xuống đi.”

Đám đông âm ỉ làm Mi Phuong ở trên đài cảm thấy áp lực rất lớn. Nàng không biết kết quả của “Lý Nam” là đúng hay sai, nhưng nếu hắn dám viết thì rất có thể đáp án chính xác. Chẳng lẽ thật sự hắn tính nhanh hơn mình một tờ?

Không được, không thể suy nghĩ lung tung, tính toán càng chậm trễ. Mi Phuong vội vàng cầm cuốn thứ sổ thứ hai lên bắt đầu tính.

Nhưng Mi Phuong dù có tập trung cỡ nào thì Tôn Vũ cũng nhanh hơn nàng.

Cuốn thứ nhất nhanh hơn một tờ, cuốn thứ hai nhanh hơn hai tờ, cuốn thứ ba nhanh hơn ba tờ, cuốn thứ tư nhanh hơn bốn tờ... Quả thực giống như đang đùa giỡn nàng vậy. Lần này thật sự là làm cho tính thần Mi Phuong bất ổn, thiếu chút nữa thì không thể tính toán nổi.

Mọi người đứng xem trông thấy vậy cũng không khỏi khản trương theo.

Những người ủng hộ Tôn Vũ lạc quan lên. Mặc dù chưa biết Tôn Vũ tính đúng hay sai nhưng cũng không ảnh hưởng đến sự cổ vũ của họ cho Tôn Vũ, có người hét lớn: “Quả thật là bậc trượng phu, đã vượt qua nữ nhân rồi. Ha ha ha!”

Cũng có người kêu lên: “Nam tử Hà Bắc chúng ta chính là lợi hại như vậy.” Thì ra người nói câu này là một thương nhân Hà Bắc.

Có người hét lớn: “Ta vốn nhìn Mi gia không vừa mắt rồi. Lý Nam tiên sinh hãy đánh bại Mi gia đi. Ta ủng hộ ngài”. Nói hết câu người này liền lùi thật nhanh, sợ bị người của Mi gia nhận ra. May mắn bên ngoài lầu Bá Vương người đông vô kể, cũng không biết ai vừa la câu này.

Thật vất vả Mi Phuong mới tính đến cuốn thứ mười, cũng là cuốn cuối cùng. Nàng ngẩng đầu liếc nhìn sang Tôn Vũ, chỉ thấy Tôn Vũ đang cười hi hi nhìn nàng, không hề vội vã tính toán. Mi Phuong giận dữ trong lòng, nhưng lúc này rất khản trương, không có thời gian giận hờn với hắn.

Mỗi cuốn trước đó Tôn Vũ đều tính nhanh hơn nàng mấy tờ, sau đó cố ý dừng lại chờ nàng mới tính cuốn tiếp theo, coi như đùa giỡn nàng hết nước hết cái rồi. Quyển cuối cùng Mi Phuong không hề muốn thua kém nữa. Lực mang trên người nàng bùng phát, trán nàng đầm mồ hôi, một tiểu nha hoàn ở bên cạnh tiến lên lau mồ hôi để tránh làm ướt sổ sách.

Bàn tính mạ vàng kêu leng keng không ngừng, Mi Phuong phát huy khả năng đến cực hạn, so với bình thường còn nhanh hơn một chút, rốt cuộc tính xong quyển sổ cuối cùng. Lần này nàng không liên mắt nhìn “Lý Nam” một cái, không muốn bị hắn ảnh hưởng nữa.

Song khi nàng ngẩng đầu lên thì thấy “Lý Nam” đã tính toán xong xuôi. Mười cuốn sổ đều sắp xếp chỉnh tề, kết quả tính toán được ghi rõ ràng trên giấy trắng.

Đám đông xung quanh la hét: “Cuốn thứ mười, nhanh hơn mười tờ!”

Cần phải bình tĩnh, nhất định là hần viết bậy. Để đùa giỡn ta nên mỗi cuốn hần đều nhanh hơn ta số tờ đúng bằng số cuốn, đáp án nhất định là viết bậy. Mi Phuong lấy lại bình tĩnh, gương mặt trái xoan đầm mồ hôi. Nàng run run đưa kết quả cho người quản lý thu chi của lầu Bá Vương, cao giọng nói: “Bây giờ so sánh đáp án đi! Hừ, chỉ nhanh thôi thì không được, còn phải chính xác nữa. Nếu viết bậy mấy số cũng có thể chiến thắng thì người ta chẳng cần dùng bàn tính nữa rồi.”

Lúc này những người ủng hộ Tôn Vũ đang đắc ý cười lớn: “Ha ha ha! Thương nhân Hà Bắc nhanh hơn Mi gia mười tờ!”

“Nam nhân chúng ta thắng lợi rồi!”

“Làm tốt lắm Lý Nam. Người chon am nhân chúng ta thể diện rồi.”

Phe ủng hộ Mi gia thì mặt xám như tro, có vài người vẫn gắng gượng chống đỡ: “Đề nhũ Hà Bắc viết bậy kết quả.”

“Đổi chiều kết quả!”

“Người quản lý đâu, còn chờ gì nữa? Mau so sánh đi! Tính nhanh đã là cái gì, phải tính đúng mới coi là chiến thắng.”

Người quản lý thu chi của lầu Bá Vương cẩn thận nhận lấy tờ kết quả Mi Phuong đưa tới, so sánh với kết quả chuẩn bị từ trước một hồi rồi tuyên bố: “Kết quả tính toán mười quyển sổ của Mi Phuong hoàn toàn chính xác.”

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 119: Mi Phuong Đại Bại

“Ha ha ha!” Đám người ủng hộ Mi gia lập tức phá lên cười: “Đề nhũ Hà Bắc tính nhanh chắc gì đã thắng. Chỉ cần sai một số thôi là coi như người thua đó.”

Lúc này người quản lý thu chi của lầu Bá vương nhận lấy kết quả từ tay Tôn Vũ, cẩn thận so sánh với kết quả của lầu Bá Vương đã chuẩn bị sẵn. Xem xong hần lau mồ hôi, có chút chần chừ không dám mở miệng.

Mi Phuong ở bên cạnh không chờ được thúc giục: “Chậm chạp lê mê cái gì? Mau nói đi!”

Ồi! Ta sợ đắc tội với Mi gia nên mới không dám nói ra, đúng là đàn bà con gái không hiểu chuyện. Người quản lý thở dài rồi tuyên bố kết quả: “Kết quả tính mười cuốn sổ của cự thương Hà Bắc Lý Nam hoàn toàn chính xác.”

Mi Trinh nghe thấy thế thiếu chút nữa nhảy cẫng lên vì vui sướng.

“Woah!” Đám đông vây xem kinh ngạc hô lên.

“Thắng rồi! Nam nhân thực sự đã đánh bại được nữ nhân có võ tướng kỹ rồi!”

“Đề nhũ Hà Bắc... Quên... Cự thương Hà bắc Lý Nam thật lợi hại!”

Đám đông thường dễ bị ảnh hưởng, rất nhiều người vốn ủng hộ Mi gia bây giờ lại quay sang ủng hộ “Lý Nam”. Tiếng hoan hô vang lên không ngớt. Hai vị tiểu thư của Mi gia nhiều năm qua đều là nhân tài nổi bật trong giới thương nhân ở Từ châu. Kỹ năng tính toán của Mi gia có thể nói là số một ở Từ châu, hôm nay lại bị một tên đề nhũ Hà Bắc tới đánh bại, thực sự là kịch hay cho người xem.

Tiếng hoan hô vang lên như sấm trên đường, đám đông chen chúc tiến về phía lầu Bá Vương. Những người trên nóc nhà quan sát không rõ cũng dồn đông lại, không bao lâu thì có người rót ngã xuống mặt đất, may mắn là thời đại này không có nhà cao tầng, cao nhất cũng chỉ mấy tòa lầu hai ba tầng. Mặt đất cũng không phải xi măng bê tông mà chỉ là đất mềm nên té xuống cũng chỉ đau nhức mà thôi, không có chết người.

Trên lầu đối diện, mấy thiếu nữ của các gia đình thương nhân đến tuổi cập kê hô lớn: “Lý Sơ Kỳ tiền sinh, bên này, bên này! Ngài còn nấp thiếp không vậy?”

Thời đại này mặc dù đang chuyển sang nữ tôn nam tì, nhưng mới chỉ khoảng 200 năm cho nên ở rể và làm dâu vẫn còn tồn tại song song. Rất nhiều cô gái không có võ tướng kỹ vẫn gả cho nhà nam. Con gái của các thương nhân không địa vị vẫn có thể làm thiếp của người khác. Nhìn thấy Lý Nam tài giỏi như vậy, mấy cô nàng này đều có ý làm thiếp của hắn.

WTF??? Bọn họ nghĩ cái gì vậy! Tôn Vũ đỏ mặt hỏi.

“Rầm!” Mi Phuong ném bàn tính của nàng xuống nền nhà. Bàn tính của Mi Phuong vốn chỉ là gỗ mạ vàng, không phải vàng ròng nên làm sao rắn chắc bằng sắt gỗ. Bàn tính đập xuống sàn liền gãy tan tành, các hạt châu rơi lả tẩn loạn trên nền nhà. Có vài viên rớt xuống dưới lầu, lập tức có người xông lên tranh nhau nhặt, giống như cổ động viên tranh nhau lấy áo của cầu thủ ném lên khán đài sau trận đấu vậy.

“Ta thua! Vậy mà ta lại thua!” Mi Phuong lăm bắm vài câu rồi không cam lòng hét to: “Ngươi gian lận! Nhất định là ngươi cấu kết với ông chủ lầu Bá Vương gian lận!”

Câu này vừa nói ra, ông chủ lầu Bá Vương liền mất hứng. Ta có ý tốt cung cấp sân đấu với sổ sách cho các ngươi so tài, bây giờ ngươi lại nói ta gian lận. Đệ nhất phú thương Từ Châu thì giỏi lắm sao? Làm xấu uy tín của ta đừng trách ta vô tình. Ông chủ bước ra giận dữ nói: “Mị nhi tiểu thư nói chuyện cũng phải có chút lý lẽ chứ. Lầu Bá Vương cần phải gian dối sao?”

Tôn Vũ cũng chen vào : “Thua cuộc liền nói người khác gian lận. Phì!”

Lần này con giận của Mi Phuong đã bốc lên tận trời. Nàng giơ chân đá mấy hạt châu bay tán loạn, giận dữ nói: “Chuyện này không thể xảy ra được! Ngươi không hề biết dùng bàn tính, làm sao có thể tính nhanh hơn ta? Ta lại có cô võ tướng kỹ, tính nhanh hơn người bình thường cả chục lần!”

Những người ủng hộ Mị gia lập tức kêu lên: “Đúng vậy, hắn gian lận!”

Tôn Vũ đã sớm chuẩn bị sẵn từ trước. Hắn thấy thời cơ đã chín muồi, có thể xuất là lá bài tẩy để ép đại tiểu thư Mi Trúc vào cuộc rồi. Tôn Vũ cười ha hả nói: “Cô cho rằng cả thế giới này chỉ có mỗi Mị gia có võ tướng kỹ hay sao? Để ta mở mang thêm kiến thức cho cô về võ tướng kỹ của nam nhân.”

Tôn Vũ vỗ bàn, bước tới gần lan can, thân thể đột nhiên tỏa ra lục quang. Hai chữ màu lục dần dần ngưng tụ trên đỉnh đầu: Tâm toán.

Nhìn thấy hai chữ này Mi Phuong liền biến sắc. Đám đông vây xem dường như đã hiểu ra toàn bộ sự việc. Tiên sinh kể chuyện Trần Thọ mừng rỡ kêu lên: “Ta đã nói rồi mà, nam nhân cũng có võ tướng kỹ. Hà Bắc đã có Tôn Tâm Chân, bây giờ Hà Bắc lại xuất hiện thêm Lý Sơ Kỳ. Thời đại nam nhân có võ tướng kỹ đã đến rồi, ha ha ha!”

Có người kêu lên: “Tâm toán! Nghe đồn võ tướng kỹ của đại tiểu thư Mi Trúc là ‘Tâm toán’, không ngờ người này cũng có.”

“Thảo nào Mị nhi tiểu thư không thể đánh bại hắn. Lý Nam tiên sinh có võ tướng kỹ giống với Mị đại tiểu thư thì làm sao nhị tiểu thư địch lại được.”

Một số người tự cho bản thân mình nhìn xa trông rộng thì cười to nói: “Ta đã sớm biết rằng trận này Lý nam thắng chắc rồi, ha ha! Người ta đến tận cửa khiếu chiến, làm sao lại không tài năng được?”

“Được! Được! Ngươi được lắm!” Gương mặt trái xoan của Mi Phuong đanh lại, nàng lạnh lùng nói: “Thì ra các hạ đã có chuẩn bị từ trước, đến Mị gia hạ nhục chúng ta.” Nàng cũng không biết vì sao Tôn Vũ lúc tính sổ vừa rồi lại không có phát sáng, trên đầu cũng không hiện chữ, chỉ cho rằng người gọi là Lý Nam này cố ý ấn dấu thực lực để hạ nhục nàng.

Mi Phuong đá đổ cái bàn trước mặt, giận dữ nói: “Ngươi chờ đó cho ta, đừng ý có một chiêu ‘Tâm toán’ lục sắc đã có thể phá hư danh tiếng của Mị gia chúng ta. Chuyện này vẫn chưa xong đâu!” Nói xong Mi Phuong đi thẳng xuống lầu, nghiêng ngang rồi đi giữa đám gia đình họ viện.

Đám đông vây xem chỉ trỏ Mi Phuong, cười nhạo sự thảm hại của nàng.

Tôn Vũ nhìn nàng tức giận rồi đi, hắn cười híp mắt lại, thầm nghĩ: tất cả đều theo dự kiến. Hi hi, Mi Phuong về nhà chắc chắn sẽ nhờ đại tỷ ra giúp đỡ, đến lúc đó có thể giúp Mị Trình trút giận rồi.

Ông chủ lầu Bá Vương vừa dừng lại cái bàn bị Mi Phuong đá đổ vừa chữa rửa: “Nhị tiểu thư Mị gia thật không biết cách làm người. Thua thì thua đi, chúng ta nào có đắc tội với ngươi, còn cố ý đá văng bàn của ta. Cái bàn này làm từ gỗ đàn hương loại tốt nhất, một cái cũng có giá năm nghìn văn tiền. Nếu nó mà hỏng ta nhất định sẽ tìm tỷ tỷ của ngươi bắt đền.”

Tôn Vũ cười hi hi nói với ông chủ: “Mi Phuong không biết cách đối nhân xử thế, nhưng Lý Nam ta thì biết. Hôm nay mượn quán của ông đánh bại Mi Phuong, nói gì thì nói cũng phải tặng cho ông một quả mới được.”

-----o0o-----

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 120: Bán Khẩu Quyết Bàn Tính

-----o0o-----

Ông chủ lầu Bá Vương vội vàng từ chối: “Việc này thì không cần! Nhờ Lý Nam huynh đệ mà công việc làm ăn của lầu Bá Vương bây giờ cực kỳ phát đạt, danh tiếng cũng tăng cao, làm sao có thể nhận quà của huynh đệ được. Đáng ra ta phải tặng quà cho huynh đệ mới đúng”.

Tôn Vũ cười hi hi, nghĩ thầm: ta mượn có tặng người lễ vật là để quảng cáo. Hiện tại người xem nhiều như vậy, ta sao lại không nhân cơ hội kiếm chút tiền trị bệnh?

Hắn tiến đến trước bàn, cầm bút lông lên, nói với NM01: “Đọc khẩu quyết bàn tính cho ta, ta muốn ghi lại một bản”.

NM01 lập tức đọc cho Tôn Vũ: “Một lên một, hai lên hai... Năm trừ bốn xuống một... Một trừ chín cộng một...”

Tôn Vũ chép ra giấy rồi đưa cho ông chủ lầu Bá Vương, nói: “Đây là khẩu quyết mà nhiều năm qua ta tổng kết lại, coi như là lễ vật tặng cho ông.”

Ông chủ cực kỳ vui mừng. Vật này chính là bảo bối trong mắt thương nhân. Đưa nó cho người quản lý thu chi thì sau này không phải sợ sai sót trong tính toán.

Trong đám đông vây xem cũng có rất nhiều thương nhân, nhìn thấy Tôn Vũ tặng đồ tốt như vậy cho ông chủ lầu Bá Vương thì rất thèm thuồng. Có người hét lớn: “Lý Nam tiên sinh, khẩu quyết bàn tính của ngài có truyền ra ngoài không vậy?”

Tôn Vũ cố ý khó xử nói: “Khẩu quyết này là độc môn bí truyền của Lý gia Hà Bắc, truyền nam không truyền nữ... Khụ khụ...” Hắn vừa nói xong thì nhớ ra thế giới này nam nữ tôn ti đã lộn xộn, lời này nói ra không đủ sức nặng nên liền sửa lại: “Không phải con cháu trong họ thì không truyền.”

Định gạt người ta à! Đám thương nhân đều thầm nghĩ: người cũng đã tặng cho ông chủ lầu Bá Vương rồi, còn nói là không phải con cháu không truyền. Rõ là bày trò để nâng giá!

Có điều đám thương nhân này đều là cáo già thành tinh, trong lòng nghĩ vậy nhưng mặt không đổi sắc. Có một phú thương hét lớn: “Ta mua khẩu quyết với một kim!”

Lập tức có người khác kêu lên: “Đồ tốt như thế một kim làm sao đủ? Ta ra giá hai kim!”

“Ba kim!”

“Bốn kim!”

“Mẹ nó, mười kim!”

“Mười hai kim!”

“Con bà nguoi, dám tranh với ta! Mười lăm kim!”

Tôn Vũ hiểu rằng đồ tốt ắt phải có giá cao. Thấy giá tiền đã như vậy, hắn không muốn nâng giá nữa để khỏi làm hỏng danh tiếng bản thân. Huống chi hắn cũng muốn truyền lại khẩu quyết bàn tính cho mọi người, coi như để giúp cho sự tiến bộ của dân tộc. Nếu như bán giá quá cao thì sợ rằng người mua được lại quá coi trọng nó, không chịu truyền cho người khác, thì hoàn sự lưu truyền của thần kỹ này tại Trung Quốc.

Hắn cười nói: “Được rồi, các vị đừng cãi cộ nữa. Ta quyết định truyền khẩu quyết này ra ngoài để cho mọi thương nhân trong thiên hạ có thể được hưởng lợi, không thể chỉ cấp cho một người được. Như vậy đi, các người góp tiền lại trả cho ta ba mươi kim, ta sẽ tặng vật này cho tất cả thương nhân thành Từ châu, mọi người có đồng ý không?”

Những thương nhân đến xem lần này phải hơn trăm người, cùng nhau góp lại trả ba mươi kim thì tính ra mỗi người cũng mất chưa đến nửa kim, thật sự là quá có lợi rồi. Ông chủ lầu Bá Vương thông kê số thương nhân muốn mua khẩu quyết để chia số tiền trên đầu người. Sau đó các thương nhân góp ba mươi kim đưa đến trước mặt Tôn Vũ.

Tôn Vũ cười thu tiền lại, sau đó để Mi Trinh, Trương Bạch Kỳ và người quản lý thu chi lầu Bá Vương giúp đỡ sao chép khẩu quyết. Chỉ một lát sau đã chép ra hơn trăm bản phát cho mỗi người thương nhân một tờ. Tất cả đều rất vui mừng.

Tôn Vũ đã đánh bại Mi Phuong, lại lấy thêm được ba mươi kim, tâm tình vô cùng vui vẻ. Hắn ôm rương đựng vàng cùng Mi Trinh, Trương Bạch Kỳ, Thái Sử Từ, Từ Hoảng rời khỏi lầu Bá Vương.

Lúc này quần chúng đã công nhận hắn tài trí hơn người. Nam nhân mà lại có võ tướng kỹ, thật là điều ngạc nhiên!

Ở Trác huyện, Đại Hưng sơn, thành Bắc Hải, Tôn Vũ đã quen với cảm giác mọi người đều chú ý đến mình. Hắn ngẩng đầu ưỡn ngực dẫn bốn cô gái trở về khách sạn. Người chủ khách sạn cũng đến xem Tôn Vũ so tài cùng Mi Phuong, lúc này vợ vàng tiến lên chào hỏi, luôn mồm Lý đại gia thế này Lý đại gia thế nọ. Thời đại này người có võ tướng kỹ đều thuộc tầng lớp trên, có thể phong quan bãi tướng nên chủ khách sạn ra sức nịnh bợ một phen.

Mọi người quay trở lại trong phòng. Mi Trinh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm. Nàng vén khăn lụa che mặt lên, thờ dài nói: “Tướng công thực tài giỏi! Không ngờ ngoài võ tướng kỹ chiến đấu ra chàng còn biết cả loại võ tướng kỹ nội chính như ‘Tĩnh nhâm’ nữa. Trước đây ta lại còn coi thường tướng công. Nhưng mà... ta cứ luôn đeo khăn che mặt thì làm sao dân chúng Từ Châu nhận ra chàng là tướng công của ta được?”

Tôn Vũ cười nói: “Nàng yên tâm, ta đã sắp xếp mọi việc rồi. Bảo đảm sẽ để cho nàng xuất hiện ở thời điểm chói mắt nhất, để cho toàn bộ thành Từ Châu ai cũng biết võ tướng kỹ ‘Vượng phu’ của nàng ghê gớm cỡ nào.”

Mi Trinh kinh ngạc nói: “Chuyện hôm nay còn chưa đủ ồn ào sao? Chẳng lẽ tướng công còn muốn gây một trận nữa?”

Tôn Vũ cười hi hi: “Không phải ta muốn gây chuyện mà là Mi Phuong chắc chắn còn muốn rửa hận. Nàng cứ chờ đi.”

Thái Sứ Từ nhện đã lâu vợ vàng chen lời vào: “Tướng quân buồn người, sao ở Từ Châu có nhiều kẻ buồn người vậy? Cô gái ở quán trên từ lâu cầm bàn tính gỗ leng keng đó, chắc công phu tính toán là do bán trẻ em mà luyện thành.”

Sặc, việc này mà người cũng liên hệ được với chuyện buôn người. Tôn Vũ đỏ mặt, hắn cũng không biết rằng ý nghĩ này của Thái Sứ Từ chính là bị Từ Hoàng nhồi nhét.

Từ Hoàng ở bên cạnh hừ hừ nói: “Chút tài mọn mà thôi! Ta vung một búa lên là xong chuyện.”

Bỗng có tiếng tiểu nhị gõ cửa: “Lý Nam tiên sinh, ông chủ lầu Bá Vương đưa tới một bàn tiệc, nói là mời tiên sinh nếm thử các món ăn nổi tiếng của Từ Châu, coi như không uống công ngài đến Từ Châu chuyện này.”

A, có ăn rồi! Đúng là chuyện tốt! Tôn Vũ mừng rỡ nhưng hắn liền nhớ ra, đáng tiếc tiểu Triệu Vân ngoan ngoãn của ta không có ở đây. Nếu nàng nghe được chuyện này vui đến chết mất? Cũng không biết Triệu Vân thế nào rồi, còn cả nhuyển muội từ nữa, sau khi chuyện ở đây chấm dứt thì ta phải sớm trở về Bắc Bình thôi.

Mọi người đi tới đại sảnh. Mi Trinh lại đeo khăn che mặt lên. Chỉ thấy trong đại sảnh bày một chiếc bàn lớn, trên bàn đầy thức ăn và rượu. Tôn Vũ không khách khí ngồi thẳng xuống, còn kêu mấy tiểu mỹ nữ ngồi vào bàn.

Đứng bên cạnh bàn là người quản lý thu chi của lầu Bá Vương. Hắn giới thiệu các món ăn cho Tôn Vũ: “Bàn tiệc này chính là ‘Bát bàn ngũ quý’ nổi tiếng nhất Từ Châu, ngay cả lầu Bá Vương cũng không dễ dàng lắm. Hôm nay vì muốn cảm ơn Sơ Kỳ tiên sinh nên làm riêng cho ngài nếm thử.”

Tôn Vũ tò mò hỏi: “Bàn thức ăn này có gì đặc biệt?”

Người quản lý cười nói: “Đây là các món ăn do đầu bếp của Tề Hằng Công là Dịch Nha tiên sinh sáng tạo. Kết hợp giữa ẩm thực và y học, có bệnh thì chữa bệnh, không bệnh thì bồi bổ cơ thể. Chỉ có lợi không có hại!”

Ồ, cái này không tệ! Đây không phải là chữa bệnh bằng liệu pháp ẩm thực ở đời sau sao? Tôn Vũ rất mừng rỡ. Khi có bệnh nan y thì hắn mới biết sức khỏe là quý giá nhất trên đời. Trên người có bệnh thì làm chuyện gì cũng không an tâm.

-----o0o-----

Trên bàn có một tô canh gà nhìn rất đẹp mắt. Tôn Vũ gấp một miếng bỏ vào trong miệng. Hương thơm nồng đậm, vị canh thanh đậm, ăn vào thoải mái đến tận xương cốt.

"Món này tên là gì?" Tôn Vũ hỏi.

Quản lý thu chi cười nói: "Món này gọi là Dịch Nha ngũ vị kê, chính là lấy gà mái hầm với ngũ vị tạo thành. Tương truyền ái phi Trường Vệ Cơ của Tề Hằng Công bị bệnh nan y, trị thế nào cũng không khỏi. Về sau Dịch Nha cho Trường Vệ Cơ ăn ngũ vị kê, bệnh tự nhiên lại khỏi..."

Tôn Vũ vừa nghe nó có thể trị bệnh nan y thì mắt sáng lên, chẳng quan tâm nó có chữa được của bệnh mình không, ăn trước nói tiếp. Hắn liền bung tô ngũ vị kê lên húp sì sụp.

Mi Trinh và Trương Bạch Kỳ xuất thân từ con nhà gia giáo, thấy hắn ăn thất thố như thế thì khẽ mỉm cười. Thái Sứ Từ nghèo khó từ nhỏ, trông thấy đồ ăn ngon thì ăn như gió cuốn mây tan. Chỉ có Từ Hoàng ngồi ngay gần không động đậy. Tôn Vũ thấy nàng ngồi im thì khó hiểu, đột nhiên nghĩ tới vấn đề then chốt, vì vậy lau mồ hôi nói: "Công Minh, mời ăn đi..."

Vừa nghe đến chữ "Mời", cự giác Hoàng Cân Từ Hoàng cũng không giữ ý nữa. Nàng cầm đầu cầm cổ xuống gấp thức ăn lia lịa.

Ặc! Bộ đáng chúng ta thế này là nhà cự thương Hà Bắc Lý Nam sao? Thoạt nhìn giống như một đám ăn mày thì đúng hơn. Tôn Vũ đành phải cười gượng với người quản lý thu chi: "Thật ngại quá! Mấy phu nhân của ta chưa từng ăn qua danh thực Từ Châu, động tác có chút thô lỗ. Xấu hổ xấu hổ!"

Quản lý thu chi cũng không cười bọn họ, dường như thấy đây là việc bình thường vậy: "Chuyện này không thể trách các phu nhân, chỉ là món ăn Từ

Châu của chúng ta quá ngon. Đừng nói người thường, ngay cả Tề Hằng Công ăn mấy món này cũng phải thất thố."

Mọi người ăn yến tiệc còn chưa xong thì đột nhiên có một tên gia đình đi vào khách sạn. Người này đi tới bên cạnh bàn, khom người làm lễ với Tôn Vũ: "Lý Sơ Kỳ tiên sinh, tiểu nhân là gia đình của Mi gia tới truyền lời của đại tiểu thư. Ba ngày sau, địa điểm vẫn là lầu Lầu Bá Vương, vẫn tính toán mười cuốn sổ, lần này là Mi đại tiểu thư tự mình tới làm đối thủ với Sơ Kỳ tiên sinh. Xin hỏi Sơ Kỳ tiên sinh có dám phó ước?"

Tới rồi! Tôn Vũ mừng thầm. Người ta chờ chính là cô, đánh bại Mi Phuong không là cái gì cả. Dù sao Mi Phuong cũng chỉ là lão nhị Mi gia, chỉ có đánh bại lão đại Mi Trúc mới có thể coi là đánh bại Mi gia, giúp Mi Trinh xả giận, lấy lại thể diện.

Tôn Vũ làm bộ do dự một chút, sau đó mới chậm rãi nói: "Đương nhiên là phó ước! Sao có chuyện không phó ước được. Ngươi về nói với đại tiểu thư nhà ngươi, chính ngọ ba ngày sau chúng ta sẽ tái chiến tại lầu Bá Vương."

Lời kia vừa thốt ra, quản lý thu chi lầu Bá Vương mừng rỡ trong lòng. Lại tới lầu Bá Vương so đấu, lầu Bá Vương lại một lần nữa trở thành tiêu điểm, việc làm ăn không bạo phát mới là lạ. Ta phải mau đi thông báo cho ông chủ, sau đó rải tin tức cho toàn thành biết. Hân mơn có buồn tiêu, vội vàng chuẩn bị.

Mi Trinh nghe nói đại tỷ đã tìm tới cửa thì lại khẩn trương lên. Nàng cầm tay Tôn Vũ, thấp giọng nói: "Tướng công... Đại tỷ so với nhị tỷ lợi hại gấp trăm lần. Chẳng khinh suất tiếp nhận khiêu chiến với tỷ ấy sợ rằng không địch lại được đâu."

"Ha ha, không phải chỉ là kỹ năng tính sổ thôi sao? Ta so với bất kỳ người nào trong thiên hạ đều lợi hại gấp trăm lần, nàng không cần lo lắng." Tôn Vũ vỗ nhẹ lên tay nàng an ủi.

Cùng lúc đó trong hậu viên Mi gia.

Mi Phuong vừa khóc vừa i ôi trong lòng Mi Trúc: "Đại tỷ, cái tên đê nhũ Hà Bắc Lý Nam thật quá đáng ghét! Hắn rõ ràng có võ tướng kỹ lại có ý giả bộ ngờ nghệch. Muội cũng không biết vì sao khi hắn dùng võ tướng kỹ thì lại không phát sáng, hại muội thua đau trận này!"

Mi Trúc là người ôn nhu văn nhã. Nàng vỗ nhẹ vai nhị muội, than thở: "Muội thích tranh đấu với người khác, toàn tranh những thứ vô vị. Bây giờ gặp phải cao nhân thì thua là đúng rồi!"

Mi Phuong khóc nức nở nói: "Chuyện này thật mất mặt, không riêng gì mặt mũi muội mà là thể diện của cả Mi gia. Đại tỷ, bây giờ chỉ có tỷ ra tay mới có thể giải quyết tên Lý Nam kia được. Tỷ giúp muội hả giận đi."

Mi Trúc lắc đầu cười nói: "Ta phải xử lý sự vụ nội chính của Từ Châu, còn phải tìm kiếm tam muội, còn phụ trách tiếp đãi Tào Tung và Tào Đức... Công việc đang ngập đầu, làm sao có thời giờ đi so tính toán cái gì với người ta? Huống hồ muội nhận được bài học này cũng tốt, đừng cả ngày đấu với người ta nữa, tranh thủ thời gian đi tìm tam muội rồi xin lỗi muội ấy đi..."

Mi Trúc giảng giải còn chưa xong, Mi Phuong lập tức nhảy dựng lên ngắt lời: "Đại tỷ biết không? Tên Lý Nam kia cũng có võ tướng kỹ 'Tính nhảm' giống tỷ, tỷ không muốn thấy mặt hắn sao? So tài với hắn xem ai tính nhanh hơn?"

"Không muốn! Ta chỉ muốn tìm tam muội."

"Nhưng mà... Muội đã phái người giúp tỷ đưa chiến thư qua. Giờ ngọ ba ngày sau tại lầu Bá Vương tỷ thí." Mi Phuong lớn tiếng nói: "Đại tỷ nếu như không đi thì toàn bộ thành Từ Châu sẽ nghĩ tỷ sợ hắn."

"Muội... Muội sao lại tự tiện như thế?" Mi Trúc kinh hãi.

Bỗng có mấy chiếc xe ngựa dừng ở trước cửa Mi gia. Một đám quan viên văn võ xuống xe tiến vào trong đại trạch. Người gác cổng vội vàng chạy vào thông báo cho hai tỷ muội Mi Trúc và Mi Phuong.

Hai người đi ra ngoài nghênh tiếp. Người tới thật không ít, có thái thú Từ Châu Đào Khiêm, Thiên tướng quân Tào Báo, Tể Bắc tướng Trần Khuê, Điện nông giáo úy Trần Đăng, đô úy Tôn Quan, đô úy Trương Khải... Toàn bộ nhân vật có máu mặt ở Từ Châu đều đến.

Bà cụ Đào Khiêm vừa thấy Mi Trúc đi tới, lập tức kêu lên: "Hiền diệt nữ, nghe nói cháu muốn đích thân ra tay so tài tính sổ với thương nhân Hà Bắc kia à?"

"A? Các vị đại nhân nghe chuyện này ở đâu vậy?" Mi Trúc kinh hãi. Thế nào mà quan viên văn võ toàn thành đều biết rõ vậy?

Đào Khiêm đầu tóc bạc phơ, run run nói: "Ông chủ lầu Bá Vương đã phát thông cáo ra toàn thành. Chúng ta đều nhận được thiệp mời của hắn, mời chúng ta vào buổi trưa ba ngày sau tới lầu Bá Vương dự tiệc, tiện thể xem cuộc tỷ thí giữa cháu và thương nhân Hà Bắc. Hắn chẳng qua chỉ là một thương nhân bình thường mà thôi, chúng ta sao phải cho hắn thể diện? Nên chúng ta bàn nhau tới hỏi cháu xem có đúng là tỷ thí hay không. Nếu quả thật có thì chúng ta sẽ tới cổ vũ. Dù sao cháu cũng là Biệt giá tông sự ở Từ Châu, trận tỷ thí quan trọng như vậy chúng ta có thể nào không đến..."

Ôi! Toàn thành đều biết chuyện này rồi? Mi Trúc phiền muộn ngón ngang trong lòng. Nàng thực sự không phải hạng người thích tranh đấu, hướng hồ công việc của nàng lại bề bộn, còn phải tìm tam muội Mi Trinh nữa, nào có tâm tình so tài với người ta. Nhưng bây giờ ngay cả lãnh đạo trực tiếp đều biết việc này rồi, nếu nói mình không tỷ thí thì chuyện nhị muội truyền chiến thư giả khó tránh khỏi bị vạch trần. Đến lúc đó nhị muội làm sao nhìn mặt

người khác được?

Thôi thì việc đã đành, không muốn đấu cũng phải đấu rồi. Mi Trúc thở một hơi, ôn nhu nói: "Trận tỷ thí ba ngày sau không phải là giả!"

Bà cụ Đào Khiêm nghe vậy liền cười nói: "Tốt, nghe cháu xác nhận thì chúng ta nhất định phải có mặt. Bây giờ ta tuyên bố: buổi trưa ba ngày sau, sự vụ lớn nhỏ gì của Từ Châu đều tạm dừng, quan viên văn võ đều đi cổ vũ cho Biệt giá tông sự Mi đại nhân của Từ Châu chúng ta." Thiên tướng quân Tào Báo, Tể Bức tướng Trần Khuê, Điện nông giáo úy Trần Đăng, đô úy Tôn Quan, đô úy Trương Khải ở bên cạnh cùng gật đầu xác nhận.

Mi Trúc cười khỏ nói: "Tạ đào đại nhân ưu ái."

"Không cần khách khí! Chúng ta sắp kết thành thông gia rồi, ha ha ha!" Việc thắng con phé vật của mình có thể lấy được tam tiểu thư Mi gia khiến Đào Khiêm cảm thấy rất hài lòng, với Mi Trúc đương nhiên là có thể giúp chuyện gì thì phải giúp.

-----o0o-----

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 121: Khiêu Chiến Mi Trúc

-----o0o-----

Ba ngày sau, lầu Bá Vương đã giăng đèn kết hoa, so với lần quyết đấu cùng Mi Phương trước đó thì càng náo nhiệt hơn. Trong lầu tất cả các bàn ghế đều được thay mới, lau chùi sạch sẽ đến một hạt bụi cũng không thấy.

Tùng cái khay, bát đĩa, ấm nước... đều sáng bóng đến độ soi gương được. Bốn năm đầu bếp ăn mặc gọn gàng đứng trong góc đại sảnh thể hiện trù nghệ. Gà vịt thịt cá loại thượng hạng được chuyển vào không ngớt.

Ông chủ lầu Bá Vương tự mình chỉ huy đám làm công mang rau dưa vào trong phòng bếp rửa sạch rồi mới mang ra dùng, tất cả đều là để chuẩn bị nghênh đón bá quan văn võ ở Từ Châu. Trên lầu hai trang nhã bố trí rất nhiều tiểu nhị để sai sử, ngoài sảnh lầu ba cũng đã bày những chiếc ghế dựa có ô che nắng, bên cạnh là những đĩa bánh kẹo mứt quả để phục vụ các quan lại phú hào xem trận đấu.

Bá tánh kéo đến ngày càng đông, xung quanh lầu Bá Vương đã chật kín người, nhiều người đến từ sớm để dành chỗ tốt.

Trong đám đông còn có người rao bán chỗ đứng: "Vị trí hàng đầu, một ngàn văn tiền đây. Ai trả giá nào?"

"Vị trí tuyệt đẹp trên lầu hai đối diện lầu Bá Vương đây! Năm ngàn văn một chỗ!"

"Bán chỗ ngồi hạng nhất bên cạnh lầu lầu Bá Vương một kim một chỗ. Mại dồ!"

Tôn Vũ ngủ một mạch đến gần trưa mới tỉnh dậy. Bên ngoài khách điểm ồn ào huyền náo, quả là náo nhiệt! Trong đám người lại còn nghe thấy giọng nói non nớt vang lên: "Bán một vị trí tốt trước lầu Bá Vương chỉ năm trăm văn đây!"

Hả, thanh âm này rất quen tai. Tôn Vũ tập trung nhìn vào đám người, hóa ra là tiểu la lý Thái Sứ Từ. Nàng cũng dậy rất sớm để chiếm vị trí đứng, lúc này đang rao bán chỗ của mình. Chỉ chốc lát sau một thương nhân tai to mặt lớn đi tới, đưa cho Thái Sứ Từ xâu tiền lớn. Thái Sứ Từ vui vẻ cầm lấy, nhường vị trí cho thương nhân kia rồi chạy về phía Tôn Vũ nói: "Ngài xem này, ta cũng kiếm được tiền rồi. Chỗ tiền này ta sẽ nhờ người chuyển về cho mẹ để bà mua mấy món ngon."

"Trời ạ, sao ngươi lại đi làm trò này?" Tôn Vũ đồ mở hỏi.

Thái Sứ Từ cười hi hi nói: "Không chỉ ta mà cả Từ Công Minh tỷ tỷ cũng đang rao bán vị trí của mình. Ngài nhìn nóc nhà bên kia kia..."

Tôn Vũ nhìn theo tay nàng chỉ, chỉ thấy Từ Hoảng cầm thanh tuyên hoa đại phủ một mình chiếm một khoảng rộng, mặt lạnh như băng nói: "Bán chỗ xem, ai muốn mua thì mua. Năm trăm văn một chỗ, tổng cộng có năm chỗ..."

Ôi, bà cô này giọng thì cứng nhắc, thái độ thì hung dữ, có quý mới dám đến mua. Tôn Vũ cười khỏ nói: "Từ Nghĩa, ngươi và Công Minh sao phải làm cái này? Thiếu tiền tiêu thì có thể tìm ta mà..."

Thái Sứ Từ chép miệng nói: "Tính cách của Công Minh tỷ tỷ ngài cũng biết rồi đấy, muốn nàng mượn tiền ngài trừ phi mặt trời mọc đằng tây. Cho dù ngài có bắt nàng phải nhận tiền, nếu không nói chữ "Mời" nàng nhất định sẽ không nhận đâu. Ta xem tỷ ấy trông rất cao hứng, coi như là đã tìm được một thứ để chơi đùa đi."

Khụ, thật đúng là tính cách kỳ quặc! Tôn Vũ lấy ra một đỉnh vàng, nói với Từ Công Minh trên nóc nhà: “Công Minh, bán tất cả vị trí đứng của cô cho ta đi!”

Từ Hoàng nghe hẳn nói thì chỉ hừ lạnh một tiếng, không thèm để ý đến hắn.

Tôn Vũ toát mồ hôi, vội vàng sửa lời: “Công Minh, ‘xin’ cô bán vị trí của mình cho ta đi.”

“Như vậy còn được!” Từ Hoàng liền nhảy từ trên nóc nhà xuống, tiếp nhận đỉnh vàng: “Được rồi, vị trí đó đã là của ngươi.” Nàng vẫn mặc bộ váy trắng, khoác áo giáp bên ngoài, vẫn đôi chân trần. Thú vị là đôi chân nàng dù đi qua bao nhiêu đường đất cũng dường như không bao giờ bẩn, trước sau vẫn một màu trắng tinh, quả là đã đạt đến cảnh giới đạp tuyết vô ngân!”

Ta mua vị trí đó có dùng được cái rắm, thấy cô chắc chắn không bán được thì sợ cô mất mặt thôi. Tôn Vũ ho khan hai tiếng, gọi chúng nữ đi về hướng lầu Bá Vương.

Trước cửa lầu Bá Vương được trải thảm hồng, dùng lễ nghi cao nhất để đón khách quý. Lúc này đã gần đến trưa, bá quan văn võ thành Từ Châu đang nói cười nhau đi vào, Tôn Vũ đi tới trước cửa lầu Bá Vương thì vừa lúc đụng phải một võ quan cũng đang đi đến.

Người võ quan này dĩ nhiên là một phụ nữ. Nàng ước chừng ba lăm ba sáu tuổi, bộ dáng rất cường tráng, cơ bắp nổi khắp nơi, vẻ mặt hung ác, một vết sẹo do đao gây ra vắt ngang má trái, má phải cũng có một vết sẹo thẳng đứng... Tôn Vũ tại cuộc chiến Hồ Lao quan đã gặp qua nàng, nàng chính là đô úy Trương Khải.

Người này ở lịch sử thế giới kia được Đào Khiêm phái đi hộ tống Tào Tung. Kết quả Trương Khải thấy tiền tài liền nổi lòng tham, giết cả đoàn người, cướp tất vật, khiến Tào Tháo nổi giận khởi binh đánh Từ châu, dẫn đến rất nhiều phiền toái.

Tôn Vũ cũng không có nhiều cảm tình gì với nàng, chỉ liếc nhìn nàng rồi đi tiếp. Không ngờ phía sau Trương Khải còn có hai người khác, một thanh niên đang đỡ một lão bà đi tới. Hai người đều mặc y phục ngũ sắc chói mắt. Người thanh niên chính là Tào Đức, đệ đệ của Tào Tháo. Lão thái bà này đương nhiên là Tào tung mẫu thân của Tào Tháo. Hai người đang làm khách của Từ Châu, hóa ra cũng đến đây xem náo nhiệt.

Chắc, không biết tại thế giới này Trương Khải có giết cả nhà Tào gia hay không? Nếu như có, meo meo mắt Tào tháo hẳn là sẽ đến trả thù? Tôn Vũ thầm nghĩ: ta có nên nhắc nhở hai người bọn họ cẩn thận chút, như vậy sẽ không thấy có lỗi với meo meo mắt... Nhưng cho dù ta có nhắc nhở thì chắc gì hai người họ đã tin. Huống chi làm như thế khác nào ta nói xấu Trương Khải, lỡ ra ở thế giới này Trương Khải không phải người xấu thì chẳng phải ta có lỗi với nàng hay sao? Cứ chờ đến lúc họ ra khỏi thành ta len lén đi theo sau bảo họ họ là được rồi.

Tôn Vũ vừa bước vào lầu Bá Vương đã có người nghênh tiếp dẫn hắn lên lầu ba. Chỉ thấy trên lầu ba đã có rất nhiều quan lại quyền quý ngồi đó. Thái thú Từ Châu Đào Khiêm dĩ nhiên đã an tọa, hai nhân vật lợi hại Trần Khuê Trần Đăng cũng đã ngồi gần đó. Trương Khải, Tào Tung, Tào Đức cũng đã chậm rãi ngồi xuống.

Tôn Vũ vừa đi lên lầu ba, ở bên ngoài đã có một tiểu nhị lớn tiếng hô: “Thương nhân Hà Bắc Lý Nam Lý Sơ Kỳ đến!”

Tiếng kêu vừa dứt, một loạt bá quan văn võ cùng đưa mắt nhìn về phía cửa. Tất cả đều muốn nhìn xem người nam nhân có võ tướng kỳ này trông như thế nào. Tôn Vũ lập tức đứng thẳng, vuốt bộ râu giả. Tại trận chiến Hồ Lao Quan ở đám người Đào Khiêm đã từng gặp qua hắn, Tôn Vũ rất lo lắng bị nhận ra.

Cũng may sau khi Tôn Vũ tiếp nhận “Vượng phu”, thân thể đã phát sinh biến hóa. Hiện tại thân hình hắn như một con báo săn rắn chắc, không giống bộ dạng thư sinh trời gả không chặt trước đây, trên mặt lại đeo râu, vì vậy đám người Đào Khiêm đều không nhận ra.

Đứng bên cạnh Đào Khiêm là một vị tiểu thư khuê các. Nàng ước chừng 22 tuổi, mặc áo bào văn sĩ, dáng vẻ rất thanh tú, tuy rằng không phải là rất đẹp, nhưng cũng là một mỹ nhân. Nàng có khuôn mặt trái xoan, nhìn có nhiều nét giống Mi Phương, Mi Trinh, nhưng so với hai người họ có phần đoan trang và điềm tĩnh hơn. Tôn Vũ nghĩ thầm người này hơn phân nửa chính là đại tỷ Mi Trúc của Mi gia rồi.

Quả nhiên, cô gái này nhẹ nhàng vén áo thi lễ, nhỏ nhẹ ôn nhu nói: “Thì ra vị này chính là Lý Sơ Kỳ tiên sinh. Tiểu nữ Mi Trúc, xin ra mắt tiên sinh.”

Ấn tượng của Tôn Vũ với nàng tốt lên nhiều. Ba tỷ muội Mi gia đúng là mỗi người một vẻ, đại tỷ Mi Trúc quả thật có phong cách của một đại tỷ, bộ dạng tiểu thư khuê các, nhìn qua đã biết là người thông thư đạt lễ, hiểu được thế thái nhân tình. Nhị tiểu thư Mi Phương thì lại có chút bất kham, quả thực là một hỗn thế ma vương thích làm mưa làm gió, lại còn chanh chua. Tam tiểu thư Mi Trinh thì như một cô bé tội nghiệp hay bị người khác khi dễ, luôn muốn chứng minh năng lực bản thân mình. Cũng không biết mẹ các nàng làm cách nào có thể nuôi ra ba cô gái hoàn toàn trái ngược như vậy.

Nếu người khác có lễ với mình, Tôn Vũ cũng sẽ đối với họ như vậy. Hắn ôm quyền với Mi Trúc, còn cúi nhẹ nói: “Mi gia đại tiểu thư quả nhiên là khí độ bất phàm, hơn hẳn nhị muội của mình.”

Hắn nói những lời này thật ra cũng bao gồm cả Mi Phương và Mi Trinh, nhưng Mi Phương đứng sau Mi Trúc lại nghĩ hắn nói chỉ là mình. Nàng nhất thời cảm thấy khó chịu, lập tức nhảy từ sau lưng tỷ tỷ ra, mắng lớn: “Lý Nam, tên dế nhũi Hà Bắc này, đừng tưởng rằng thắng được ta đã là giỏi. Tỷ tỷ ta nhất định sẽ thu thập được ngươi.”

Lúc này những người vây xem xung quanh thấy hai bên vừa gặp nhau đã đấu võ mồm thì bắt đầu ủng hộ phe mình mình. Có người lập tức lớn tiếng kêu: “Mi gia tất thắng! Tên Lý Nam chỉ có thể thắng Mi nhị tiểu thư mười trang, loại thực lực này so với Mi đại tiểu thư còn kém xa.”

“Đúng vậy! Mi đại tiểu thư so với Mi nhị tiểu thư giỏi hơn không biết bao nhiêu lần, hôm nay tên nhà quê Hà Bắc khẳng định sẽ thua.”

Những người ủng hộ Mi gia dưới lầu cũng lớn tiếng kêu: “Mi gia tất thắng, Mi gia tất thắng!”

Những người ủng hộ Tôn Vũ cũng không tỏ ra kém cạnh, lập tức đáp lại: “Lần trước Lý Nam so tài cùng Mi Phuong cũng là che giấu thực lực.”

“Cố ý chỉ thắng mười trang, các ngươi làm sao hiểu? Người ta là cố ý đó.”

Những người ủng hộ Tôn Vũ cùng hô to lên: “Lý Nam tất thắng, Lý Nam tất thắng!”

Sặc, những người này thật giống những cổ động viên bóng đá ở đời sau. Đáng tiếc nơi đây không phải là Tứ Xuyên, nếu là Tứ Xuyên thì đã nghe được tiếng đồng ca cổ vũ: “Hùng khởi! Hùng khởi!”

Tôn Vũ cười hi hi đi tới rìa tràng đấu, giơ tay với những khán giả phía dưới đài. Mọi người đều biết Tôn Vũ muốn nói điều gì đó, vì vậy những âm thanh cổ vũ cũng dừng lại, lắng lắng nghe xem Tôn Vũ nói gì.

Chỉ nghe Tôn Vũ cười nói: “Hôm nay thi đấu tỉ lệ cá cược là bao nhiêu?”

Một đám người lớn tiếng đáp: “Nếu chọn người thắng thì là một ăn năm!”

“Oa? Tỉ lệ cược cao như thế?” Tôn Vũ đỏ mặt hỏi thăm, xem ra những người không xem trọng ta vẫn chiếm số đông, xem ra sự lợi hại của Mi Trúc đã in sâu.

vào trong lòng người Từ Châu rồi.

Tôn Vũ lắc đầu, cười to nói: “Phu nhân, lấy vàng ra!”

Mi Trinh tiến tới, đưa lên ba mươi kim thắng được lần trước, đặt ở bên cạnh Tôn Vũ. Tôn Vũ cười nói: “Có người thuộc đồ phùng ở đây không?”

Một lão nhân từ trong đám người bước ra, ở dưới đài cười nói: “Tất nhiên có, ta chính là nhà cái ở đồ phùng thành đông. Hôm nay có cuộc đấu lớn như vậy, sao ta có thể không đến? Có hơn phân nửa số người ở Từ Châu đã đặt cược, ta là lão bản ở sòng bạc, nếu như không tự mình đến xem kết quả thì đồ phùng của ta đã đóng cửa từ lâu rồi.”

Tôn Vũ cười ha ha, ném túi vàng về phía lão nhân. Hắn lớn tiếng nói: “Ta đem toàn bộ ba mươi kim đặt mình sẽ thắng!”

Lão nhân nghe vậy thì hơi sững sốt, lão nhặt túi vàng lên nói: “Tốt! Quả là một nam nhân đầy tự tin, lần đặt cược này đồ phùng của ta tiếp nhận.”

“Bắt đầu tỷ thí đi!” Tôn Vũ quay đầu, nói với Mi Trúc ở phía sau: “Chúng ta không nên kéo dài việc này nữa, ta còn phải sớm trở về Hà Bắc.”

-----o0o-----

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 122: Ai Dám So Toán Thuật Cùng Ta

-----o0o-----

Hai mươi bản tính được xếp thành hai hàng trên mặt bàn giữa sân đấu để cho tất cả mọi người đều có thể nhìn rõ ràng.

Lúc này trên người Tôn Vũ nhấp nháy lục quang. NM01 thả ra hai chữ lớn màu lục “Tâm toán” tỏa sáng rực rỡ trên đỉnh đầu hắn, đám đông vây xem liên hoan hô vang dội.

Mi Trúc cười khỏ một tiếng, đi tới trước bàn. Nàng thật sự không muốn tranh giành đấu đá với người khác nhưng bị buộc phải tới đây, dù không muốn đấu cũng không được. Mi Trúc tiện tay cầm lên một bản tính, trên thân đột nhiên tỏa ra hồng quang chói mắt, hai chữ màu đỏ “Tâm toán” thoáng cái hiện trên đỉnh đầu nàng.

Tôn Vũ kinh ngạc trong lòng: Ô? Võ tướng kỹ hệ nội chính cũng có màu đỏ? Hôm nay coi như mở mang kiến thức rồi. Xem ra màu sắc của võ tướng kỹ chỉ dễ phân cấp tương đối mà thôi, võ tướng kỹ màu đỏ cũng không nhất định chỉ có hệ chiến đấu mới có.

Lúc này Tôn Vũ phát ra lục quang, còn Mi Trúc thì là hồng quang. Ai mạnh ai yếu vừa nhìn đã biết, quần chúng vây xem liên kêu lớn: “Đã sớm nghe võ

tướng kỹ của Mi đại tiểu thư là “Tâm Toán”, nhưng không ngờ là võ tướng kỹ màu đỏ, thật mạnh!”

Quả là rất mạnh! Tôn Vũ trong lòng thầm nghĩ, đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy võ tướng kỹ hệ nội chính màu đỏ, cái này so với lão bà Lưu Ngụ huyện lệnh Trác huyện còn cao hơn một bậc.

Chỉ thấy Mi Trúc mở ra trang đầu tiên, nhìn qua chưa tới một phút liền nhắc bút viết kết quả xuống giấy.

“Nhanh quá! Không hổ là “Tâm toán”, bàn tính cũng không cần dùng, chỉ liếc mắt đã tính ra kết quả.” Người xem bốn phía cùng hét lớn: “Thảo nào Mi gia có thể trở thành đệ nhất phú thương ở Từ Châu, chuyện này không phải là thổi phồng.”

Tôn Vũ cũng thầm giật mình trong lòng, Mi Trúc quả thực rất lợi hại. Khả năng tính toán này cho dù ở đời sau cũng là siêu phẩm rồi. Thật ra thời gian tính toán của nàng còn ngắn hơn nhiều, chủ yếu trong một phút này là nàng đọc văn tự trên giấy, cũng cần phải có thời gian để đọc những con số đầy một trang giấy, vì việc này mới khiến Mi Trúc tính bị chậm đi.

Với tốc độ này ở tương lai, cho dù là máy tính bình thường cũng không nhanh bằng nàng. Nhưng đáng tiếc người nàng đấu là Tôn Vũ, NM01 là người máy trí năng xuất sắc, vừa quét hình vừa tính toán một trang giấy cũng chỉ mất mười giây, so với Mi Trúc còn nhanh gấp sáu lần.

Tôn Vũ đánh bại Mi Trúc thất sự là dễ dàng, nhưng hắn còn đang suy tính vừa có thể giúp Mi Trinh xả giận, lại vừa chứng minh võ tướng kỹ của nàng rất lợi hại, Tôn Vũ không thể đánh bại Mi Trúc quá nhanh, hắn nhất định phải diễn trọn vẹn vở kịch này.

Tôn Vũ cố ý chậm rãi mở ra quyển sổ tính bạc, liếc mắt nhìn hồi lâu, mất hai phút mới viết ra kết quả trang đầu tiên, so ra chậm gấp đôi với Mi Trúc.

“Oa!” Quần chúng vây xem nhất thời kích động kêu lên.

“Quả nhiên là Mi đại tiểu thư vẫn giỏi hơn! Mi tiểu thư thật là lợi hại!” Mọi người cùng hét lớn.

Mi Trinh sau lưng Tôn Vũ cũng khẩn trương tiến lên phía trước một bước, muốn nói gì đó nhưng lại không dám, sợ mở miệng ra tỷ tỷ có thể nhận ra mình. Từ Hoảng hừ lạnh một tiếng nói: “Bây giờ thì mất mặt rồi! Hừ hừ, làm ta cũng mất mặt theo.”

Thái Sử Từ ngậy ngốc mà nói: “Sắp thua bọn buôn người? Chúng ta sắp bị bọn buôn người bán đi sao?”

Tôn Vũ cũng lười để ý các nàng, từ từ tính toán từng trang một.

Đám đông vây xem càng lúc càng hồi hộp. Chỉ thấy Mi Trúc trước sau vẫn duy trì tốc độ một phút đồng hồ một trang giấy, không ngừng viết ra kết quả, còn Tôn Vũ vẫn mất hai phút một tờ. Chỉ sau chốc lát Mi Trúc đã hoàn thành hai quyển, nhưng Tôn Vũ mới chỉ hoàn thành một quyển.

“Oa, Lý Nam, ngươi phải cố gắng lên! Lão tử mất năm đồng đặt ngươi thắng đó a!” Một tên ăn mày trên đường lớn tiếng hô.

“F**k, có năm đồng tiền cũng nói. Lý Nam, ta đặt 500 đồng cho ngươi đó, ngươi đánh hết sức cho ta!”

“Lý Nam, lão tử đặt năm kim vào ngươi, ngươi mà thua thì ta sẽ lột da ngươi!” Một tên lưu manh hét lớn.

Tôn Vũ nhàn nhai, nói với Từ Hoảng ở bên cạnh: “Công Minh, xin cô hãy làm cho đám người đó câm miệng lại giùm.”

Từ Hoảng lạnh lùng cười nói: “Lần này coi như ngươi thông minh, biết dùng từ ‘xin’ rồi.” Nàng xoay người lại, khua khua tuyên hoa đại phù, khí thế tỏa ra khiến đám người giáp át bính đình dưới đài sợ hãi.

Lại qua một lúc, Mi Trúc khép lại quyển thứ năm, nàng đã hoàn thành xong năm bản rồi, Tôn Vũ lại chỉ mới làm xong hai quyển. Những người ủng hộ Tôn Vũ thấy vậy liền ừ rừ, tâm tình như đã rơi xuống đáy vực, ngược lại là sự vui mừng của quan viên văn võ Từ Châu. Họ cùng Mi Trúc là đồng liêu, hướng chỉ con người Mi Trúc luôn luôn hòa nhã, tính cách ôn nhu khiến ai cũng yêu mến, không ai hy vọng nhìn thấy nàng thua.

Mất thấy chiến thắng của Mi Trúc sắp được định đoạt, lão bà Đào Khiêm nở nụ cười. Tào Tung thấp giọng nói với Tào Đức: “Mi Trúc rất giỏi việc nội chính, tương lai nếu có cơ hội kêu tỷ tỷ ngươi mời nàng đến Tào gia. Đúng rồi, nam nhân này cũng rất khá, tỷ tỷ ngươi không phải là đang kén rể sao, người này cũng có thể cân nhắc suy nghĩ đó.”

Đột nhiên Tôn Vũ thu lục quang trên thân lại, hai chữ “Tâm toán” trên đỉnh đầu cũng biến mất, trở lại là một nam nhân bình thường. Hắn để quyển sổ xuống, chậm rãi đi về phía Mi Trinh.

“A? Lý Nam, ngươi vốn đã chậm hơn Mi Trúc rồi mà còn có thời gian nhàn rỗi đi tới đi lui? Nhanh đi tính toán mau.” Những khán giả đặt cửa Tôn Vũ điên cuồng hô lên.

Mi Phương trông thấy Tôn Vũ như vậy, hai tay trống rỗng, cười ha ha nói: “Tên nhà quê Hà Bắc, ngươi không phải định bỏ cuộc đó chứ?”

Tuy xung quanh rất ồn ào nhưng Mi Trúc vẫn cứ lật một trang tiếp một trang, chăm chú tính toán. Nàng là người rất nghiêm túc, nếu đã quyết định tỷ thí thì sẽ dùng toàn lực để đấu. Nàng căn bản không quan tâm Tôn Vũ đứng lên đi tới đi lui, vẫn cứ toàn tâm toàn ý tính toán sổ sách.

Tôn Vũ thờ dài, hắn khi dễ Mi Phương cũng không thấy tội lỗi gì, nhưng khi làm khó Mi Trúc tựa hồ có chỗ không phải, dù sao nàng cũng là một cô gái hiền hậu dịu dàng. Nhưng mà... vì dễ lấy lại công đạo cho Mi Trinh, để những người ở Từ Châu đều biết nàng không phải là phế vật, thì phải làm thật lớn

để cả thành đều biết.

Tôn Vũ lớn tiếng nói: “Ai nói ta sẽ chịu thua? Ta chỉ muốn phu nhân của ta giúp ta một việc nhỏ thôi.”

“Phu nhân? Phu nhân người có thể giúp người cái gì? Không phải giúp người ghi chép đấy chứ?” Mi Phuong cười ha ha nói.

Tôn Vũ hướng về phía Mi Trinh đang che mặt, lớn tiếng nói: “Mi Trinh, mau vén khăn che mặt lên, để cho tất cả mọi người trong Từ Châu nhìn xem nàng là ai!”

“Mi Trinh? Đây không phải là tam tiểu thư phế vật của Mi gia sao?”

Lời vừa nói ra, quả là long trời lở đất!

Mi Phuong hơi run rẩy, thiếu chút nữa ngã xuống đất. Văn võ bá quan Từ Châu chăm chú nhìn tới, biểu tình nghi hoặc, khán giả dưới đài đều cảm thấy chaongs vắng.

Chỉ có Mi Trúc đang toàn tâm toàn ý tính toán hoàn toàn không để ý đến sự tình bên cạnh, còn đang chăm chú nhìn quyển sổ. Nàng hiện tại ở trong trạng thái làm việc, cho dù trời có sập xuống nàng cũng không để tâm.

Mi Trinh không hiểu Tôn Vũ muốn nàng tháo khăn che mặt là có ý gì, nhưng nàng rất nghe lời đưa tay tháo khăn xuống, lộ ra khuôn mặt trái xoan xinh xắn cùng đôi mắt sáng ngời...Guong mặt này với Mi Trúc, Mi Phuong giống như khuôn đúc. Dân chúng Từ Châu cũng không mù, trong nháy mắt liền nhận ra nàng xác thực là tam tiểu thư của Mi gia.

Ồ? Chuyện này là sao? Tam tiểu thư phế vật nổi danh của Mi gia sao lại ở đây? Thế nào lại thành phu nhân của Lý Nam? Hần lúc này mới cho Mi Trinh ra mặt rồi cuộc là có ý gì?

Chỉ thấy thái thú Từ Châu Đào Khiêm đứng bật dậy, rất nhanh hỏi: “Việc này... Việc này là sao? Nàng không phải đã là vợ chưa cưới của con trai ta sao?”

Song chuyện đáng kinh ngạc hơn còn ở phía sau, chỉ nghe Tôn Vũ lớn tiếng nói: “Phu nhân, mời nàng hãy sử dụng võ tướng kỹ của mình giúp vi phu đi!”

“Võ tướng kỹ của thiếp?” Mi Trinh kinh hãi, nàng thấp giọng nói: “Tướng công, võ tướng kỹ của thiếp không phải đã sử dụng cho chàng rồi mà? Võ tướng kỹ này chỉ có thể dùng một lần trong đời, sao có thể sử dụng được nữa chứ.”

“Đừng sợ, nàng cứ giả bộ phát tay như đang sử dụng võ tướng kỹ, những chuyện còn lại cứ giao cho ta.” Tôn Vũ thấp giọng nói.

Mi Trinh cắn cắn môi, nàng không biết tướng công có dụng ý gì, nhưng tướng công đã phân phó thì nhất định là có huyền cơ bên trong. Nếu mình đã không hiểu, vậy không cần hiểu nữa, cứ làm theo những gì chàng dặn khẳng định là không sai. Vì vậy nàng đứng thẳng người, vươn ra cánh tay ngọc thon dài, ngón tay chỉ vào Tôn Vũ.

Kỳ tích xảy ra, ngay khi Mi Trinh vừa vươn ngón tay ra, trên người nàng đột nhiên tỏa ra ánh sáng lục sắc, hai chữ “Vượng phu” cũng hiện lên. Thì ra là NM01 đã lặng lẽ bay đến trên người nàng, bắt chước phóng ra ánh sáng võ tướng kỹ của Mi Trinh. Đương nhiên cái này là giả, hiện tại “Vượng phu” chỉ là hình chiếu không chút uy lực mà thôi.

“Oa! Đây là võ tướng kỹ phế vật trong truyền thuyết - vượng phu!” Bách tính Từ Châu dồn dập hô lên.

“Võ tướng kỹ này chỉ có thể sử dụng với nam nhân, nhưng nam nhân không có võ tướng kỹ, cho dù có dùng cũng không có kết quả, đúng là võ tướng kỹ vô dụng nhất thiên hạ.”

“Ồ! Khoan đã! Lý Nam không phải có võ tướng kỹ sao? Cái kia... ‘Vượng phu’ chẳng phải đã trở thành võ tướng kỹ hữu dụng rồi sao?”

Dân chúng vây xem nhất thời kinh hãi! Đường như kết quả đã hiện ra trước mắt! Theo dõi sau là nói “Một chuyện đã quá rõ ràng”, tất cả bách tính vây quanh trong nháy mắt đều đã hiểu rõ rồi, bọn họ lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ: “Oa, hóa ra Lý Nam hướng tới tỷ muội Mi gia khiêu chiến là vì muốn trút giận cho phu nhân!”

“Oa, thì ra ‘Vượng phu’ cuối cùng có thể tìm được đối tượng sử dụng rồi.”

“Ha ha, lần này sẽ có trò vui để xem. Không biết Lý Nam sau khi tiếp nhận ‘Vượng phu’ có thể biến lợi hại hay không đây?”

Chỉ thấy lục quang trên người Mi Trinh từ từ bay vào trong cơ thể của “Lý Nam”. Hần nhắm mắt lại, trông như đang rất hưởng thụ sự thay đổi từng khớp xương trong cơ thể. Sau đó hần đột nhiên mở mắt, lớn tiếng nói: “Cảm tạ phu nhân! Hiện tại ta đã trở nên lợi hại rồi, hãy nhìn vi phu đánh bại Mi Trúc đây!”

Bà nội nó, ta có thể đoạt giải Oscar rồi, diễn xuất thật quá xuất sắc! Tôn Vũ thấp giọng ra lệnh cho NM0: “Làm như ta đã phân phó lúc trước, thả ra một võ tướng kỹ thật hoành tráng đi.”

“Vâng, chủ nhân.”

Chỉ thấy kim sắc từ trên người Tôn Vũ tỏa ra mạnh mẽ, kim quang lập tức chiếu sáng cả lầu Bá Vương. Ánh sáng khiến những người đứng gần đó cảm thấy chói mắt, NM01 cơ hồ đã tạo ra hiệu ứng rực rỡ nhất có thể.

Chỉ thấy hai chữ vàng đã hiện ra giữa không trung, hai chữ vàng này còn không ngừng nhẹ nề tỏa ra kim quang. Hai chữ khí thế đến mức khiến Mi Phuong mặt xám như tro!

“Thần toán!”

Tôn Vũ đứng dưới hai chữ “Thần toán” đang tỏa sáng, lớn tiếng cười nói: “Trong thiên hạ còn ai dám cùng ta so toán thuật?”

-----oOo-----

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 123: Kỹ Kinh Từ Châu

Kim quang tỏa sáng khắp đường phố, đám đông vây xem tức thì bị chấn kinh. Đối với những người này mà nói, cả đời bọn họ nhiều nhất cũng chỉ chứng kiến võ tướng kỹ lực sắc hoặc hồng sắc, đã lúc nào gặp qua văn thần võ tướng đỉnh cấp kim sắc đâu?

Khi “Lý Nam” bắn ra kim quang bốn phía, mấy nghìn người vây quanh đều choáng ngợp.

"Là võ tướng kỹ kim sắc!"

"Trời ạ, 'Tâm toán' của Lý Nam được 'Vượng phu' của Mi Trinh biến thành ‘Thần toán’ kim sắc rồi."

"Vượng phu thật mạnh!"

"Tam tiểu thư Mi gia mới là tài năng đích thực."

"A? Trước đây ai nói mi gia tam tiểu thư là phế vật? Lão tử cho hấn một cái bạt tai."

"Quá lợi hại rồi, vượng phu thật là thần kỹ ."

Trong nháy mắt dư luận đều hướng về phái Mi Trinh. Nghe thấy tiếng hoan hô dưới lầu, khuôn mặt xinh đẹp có chút trắng bạch của Mi Trinh rất cục ửng hồng, hiện tại nàng đã hiểu rõ kế hoạch của Tôn Vũ. Thì ra Tôn Vũ cố ý chậm hơn Mi Trúc một nửa, sau đó tính đến bản thứ năm thì đột nhiên bắt chước hiệu quả của "Vượng phu", tạo ra chấn động mạnh mẽ cho mọi người.

Thấy tác dụng đáng kinh ngạc của "Vượng phu" trong cuộc tỷ thí, sau này sẽ không bao giờ có người nói Mi Trinh là phế vật nữa, có khi nàng còn được nâng lên thành thiên tài không chừng. Điều này là sự cảm tạ của Tôn Vũ với nàng vì đã đề cao thực lực của chính mình, nên mới đặc biệt chuẩn bị võ tuồng này.

Kỳ thực Tôn Vũ cũng lưỡng lự một hồi. Ban đầu hấn định tạo thành hiệu quả ám kim sắc, lấy tên gọi "Tĩnh đã tế toán" (Tĩnh toán ti mị), sau lại suy nghĩ một chút, ám kim sắc thì quá kinh thế hãi tục rồi. Vì vậy lại nghĩ chuyển "Tĩnh đã tế toán" thành lam sắc, nhưng hiệu quả chấn động của lam sắc khẳng định không bằng kim sắc, với năng lực giải toán năng của NM01 tại thế giới này thì cấp kim sắc cũng không quá phận.

Vì vậy Tôn Vũ để cho NM01 biểu thị "Thần toán" kim sắc.

Lần này quả nhiên kỹ kinh tứ tòa, không riêng gì quần chúng vây xem, ngay cả quan viên văn võ Từ Châu đều xem trọng hấn thêm vài phần. Đây chính là nhân tài nội chính hạng nhất, ánh mắt Tào Tung lẫn Tào Đức đích đều híp lại như sợi chỉ, hóa ra toàn gia Tào gia đều là meo meo mắt. Tào Tung thấp giọng nói với Tào Đức: "Đi về mang hai rương vàng tới đây! Không, hai rương không đủ, người mang năm rương tới. Hiện tại tỷ tỷ người cầu hiền như khát nước, nhân tài như vậy không thể bỏ qua."

Lão bà Đào Khiêm thì có chút đồ dẫn nhìn Tôn Vũ, lại nhìn Mi Trinh sau lưng Tôn Vũ, trong lòng chán nản nghĩ: "Thảm rồi, con dâu ta lại bị người khác đoạt đi mất, còn tạo ra danh tiếng lớn như thế, xem ra nàng dâu này không về nhà ta được rồi."

Mọi người ồn ào náo động một trận, chỉ có một mình Mi Trúc không quan tâm đến sự tình xung quanh, vẫn chăm chú tính toán. Lúc này nàng vừa vặn hoàn thành bản tính thứ sáu, đưa tay ra lấy bản tiếp theo.

Trong lòng Tôn Vũ lại tăng thêm hảo cảm với vị tiểu thư Mi gia này. Mặc kệ bên cạnh trời long đất lở cũng không ảnh hưởng đến nàng, chỉ làm tốt công việc của mình. Loại người này kể cả có thắng cũng không được thất lễ, bởi vì nàng dù bại cũng không lấy làm nhục nhã.

Hiện tại cũng tới lúc ta nên biểu diễn mộ chút rồi!

Tôn Vũ ôm một đồng sỏ bạc, dùng tốc độ nhanh nhất lật trang, NM01 trong nháy mắt quét qua nội dung trên trang giấy. Nó quét xong cũng không vội vã tính toán mà lập tức quét trang tiếp theo, tại quét trang sau đồng thời tính toán trang trước... Điều này là công năng xử lý đa nhiệm đơn giản nhất, ở đời sau tùy ý một cái máy vi tính cũ xì cũng có thể làm được. NM01 là kết tinh của khoa học hiện đại, xử lý nhiều nhiệm vụ một lúc đơn giản như một bữa ăn sáng.

Tôn Vũ lật sỏ cực nhanh, NM01 cũng mau chóng tính toán, chỉ chớp mắt đã tính xong một cuốn. Tôn Vũ ghi đáp sỏ lên giấy, lúc này Mi Trúc ở bên cạnh mới tính được vài trang của cuốn thứ bảy.

Vì thể diện của Mi Trinh, ta phải có lỗi với nàng vậy, Mi đại tiểu thư. Tôn Vũ cầm lấy cuốn tiếp theo, điên cuồng lật trang, chỉ trong chốc lát đã giải quyết xong toàn bộ mười quyển sỏ bạc.

Đám đông vây xem hiện tại ngay cả hoan hô hay mắng chửi đều đã quên, tất cả đều ngây ngốc nhìn Tôn Vũ tính toán. Tốc độ kia... Khí chất kia... Những động tác kia, không điều gì không làm người khác chấn động.

"Trời ạ, tính toán có thể tính nhanh như vậy được sao? Kể cả việc buôn bán nhà hấn rải khắp thiên hạ, hấn cũng có thể xử lý gọn gàng được, thương nghiệp còn không phát lên như điều gặp gió?" Một tiểu thương ngây người nói.

Một thương nhân bên cạnh lập tức cho hấn cái cóc đầu, mắng: "Người ngốc à? Làm ăn còn phải có tầm nhìn, phải hiểu được nắm được mặt hàng đang nóng, không phải chỉ tính sỏ sách nhanh là được."

Khoảng một nén hương sau khi Tôn Vũ tính toán xong, Mi Trúc hoàn thành mười cuốn sỏ. Nàng nhắc bút viết lên trên giấy đáp sỏ, sau đó biếng nhác vờn vai. Lúc này nàng mới ngẩng đầu lên, quan sát tình huống xung quanh.

Chỉ thấy những người ủng hộ Mi gia đều ịu xiu nhìn nàng, nhất là Mi Phuong, khuôn mặt đầy vẻ ủy khuất, bộ dạng hận không thể nhảy dựng lên cắn người. Mi Trúc chỉ nhìn bọn họ cũng biết mình hơn phân nửa là thua rồi, có điều nàng không chút nào để ý, uyển chuyển đứng dậy vén áo thi lễ với Tôn Vũ: "Sơ Kỳ tiền sinh chê cười..."

"A?" Mi Trúc còn chưa dứt lời, đột nhiên hai mắt tròn tròn, mặt hiện lên vẻ vui mừng. Nàng cất bước chạy đến phía sau Tôn Vũ, ôm lấy Mi Trinh đang đứng đó: "Tam muội, là tam muội! Tỷ tỷ tìm muội thật khổ sỏ! Trở về là tốt rồi, ư ư ư..."

Ồ? Cô nàng này thua cuộc không hề phản ứng, nhưng vừa nhìn thấy tam muội Mi Trinh thì lại khóc nức lên. Tôn Vũ thở dài một tiếng, nghĩ thầm: nàng là một người tốt, ta dùng âm mưu quỷ kế tới làm mất mặt nàng thật là tội lỗi.

Lúc này tiền sinh thu chi của đối chiếu lầu Bá Vương đã đối chiếu xong kết quả tính toán của hai người, lớn tiếng tuyên bố: "Hai mươi cuốn sỏ bạc đều hoàn toàn chính xác! Nhưng cự thương Hà Bắc Lý Nam hoàn thành sớm hơn một nén hương, người thắng là Lý Nam"

"Oa!" Đám đông vây xem tuy rằng biết rõ kết quả khẳng định là như thế này, nhưng chính tai nghe đến vẫn nhin không được rõ lên. Phú hào đứng đầu thành Từ Châu, thiên tài kinh thương Mi gia đã bại trận.

Dưới đài nhất thời liền hỗn loạn, một số dân cò bạc đặt cửa Mi gia hôc một tiếng té ngã trên mặt đất, nằm im bất động. Có người đặt cửa Tôn Vũ thắng khoản kim tiền lớn thì cười toe toét. Những người thắng tiền hét lớn: "Lý Nam vô địch! Mi tam tiểu thư vô địch!"

Reo hò hoan hô xong, những người này lập tức vội vã đi về đồ phường ở đông thành lĩnh bạc thắng cược.

Xem hết náo nhiệt, mọi người cũng bắt đầu tản đi. Lần này câu chuyện "Mi Trinh vướng phu đánh bại đại tỷ" chỉ sợ lưu truyền ở Từ Châu một đoạn thời gian dài rồi. Mặc dù Lý Nam là nhân vật chính nhưng dù sao thắng lợi mấu chốt là do "Vướng phu" của Mi Trinh mang đến. Kết quả Tôn Vũ muốn chính là như vậy!

"Tam muội, muội cuối cùng cũng trở về rồi. Mấy ngày nay muội chạy đi nơi nào? Hại đại tỷ lo lắng muốn chết! Muội không muốn gả vào Đào gia hả? Không sao, đại tỷ sẽ theo ý muội, chúng ta qua xin lỗi Đào đại nhân là được." Mi Trúc kéo tay Mi Trinh thì thầm nói, chuyện đánh cuộc thắng thua không hề quan trọng với nàng.

"Đại tỷ... Muội đã lập gia đình rồi." Mi Trinh không hợp với nhị tỷ, nhưng luôn luôn tôn kính đại tỷ, hướng về phía Tôn Vũ nói: "Xin lỗi đại tỷ, tướng công của muội lại đối đầu với tỷ... Chàng... Chàng chỉ muốn chứng minh muội không phải phế vật mới làm thành như vậy, không phải cố ý trêu chọc đại tỷ đâu."

Mi Trúc không chút nào để ý những việc này, nàng đâu thêm quan tâm cái gì đối đầu với không đối đầu, lôi kéo Mi Trinh đi về phía Đào Khiêm, vừa đi vừa đạo: "Tam muội, đi! Muội phải gả người nào cũng được, tỷ không ngăn cản, nhưng mà muội đừng bỏ nhà đi nữa, tỷ tỷ rất lo lắng! Chúng ta đi xin lỗi Đào đại nhân trước."

Bên kia Đào Khiêm đã sớm run rẩy đi tới, vừa đi vừa phiền muộn nói: "Trinh nhi sao đã lập gia đình rồi?" Đào Khiêm là người nhân hậu, thật ra không bởi vì Mi Trinh hủy hôn mà cảm thấy khó chịu, chỉ là có chút tiếc nuối mình tự nhiên mất không một nàng dâu tốt như thế, thằng con ăn hại của mình lại phải tìm mối khác rồi.

Nhân vật chính ở đây không phải là ta nữa mà là Mi Trinh. Tôn Vũ cười hi hi, nói với Trương Bạch Ky, Thái Sử Từ, Từ Hoàng: "Đi, chúng ta cũng đi đồ

phường thành đông lấy tiền thắng cuộc. Một ăn năm, ta đặt ba mươi kim, lần này thu được một trăm năm mươi kim. Ha ha ha, ta phát tài rồi!" Hắn lại tự nghĩ trong lòng: nhiều vàng như vậy chắc cũng đủ phí mời Hoa Đà xem bệnh cho mình. Khả khả, vấn đề duy nhất bây giờ là tìm được cô nàng Hoa Đà này.

Từ Hoàng hừ lạnh một tiếng, nói: "Không phải chỉ một trăm năm mươi kim thôi sao? Chút tiền mọn ấy không đủ lọt vào mắt ta."

Ặc ặc! Từ Công Minh, ban nãy cô còn phải bò lên nóc nhà bán chỗ ngồi, bây giờ còn nói cái gì khinh thường một trăm năm mươi kim. Chỉ sợ cô đỏ mặt đến phát khóc đi, lại cứ khẳng khẳng mạnh miệng.

Thái Sử Từ cười hi hi nói: "Một trăm năm mươi kim, nhiều tiền quá! Có thể mua được rất nhiều trẻ con!"

Ặc, tiểu la lỵ Thái Sử Từ, ngươi thật coi ta là kẻ buôn người sao! Mặt Tôn Vũ đen như đít nòi, vội vàng mang mấy cô nàng này chuồn khỏi đây cho đỡ mất mặt. Trước khi đi còn không quên nói với Mi Trinh: "Phu nhân cứ ôn chuyện cùng các tỷ tỷ, chúng ta về khách sạn trước chờ nàng."

Kỳ thực Tôn Vũ cũng không yên tâm lắm khi để Mi Trinh ở lại chỗ này, nhưng tỷ muội các nàng gặp mặt chắc phải kể rõ ràng mọi chuyện, chỉ sợ nói đông dài nửa ngày không xong. Minh ngồi mồm ở đây không hề thú vị chút nào, huống hồ có một số chuyện các nàng cũng không tiện nói trước mặt mình. Nhất là mình lại đoạt đi con dâu của Đào Khiêm, nhờ đâu bà cố nội này đánh tới cửa khóc nháo hay dọa thất cổ thì phiền to.

Hơn nữa Đào Khiêm dù sao cũng là bậc trưởng giả hiền hậu, trong sử sách cũng là người hiền lành, không cần phải lo lắng bà ta làm khó Mi Trinh. Minh còn có thân phận quân nhi giáo của Công Tôn gia, mà Đào Khiêm có quan hệ liên minh với Công Tôn Toàn, nếu có tình huống gì xảy ra mình sẽ dễ lộ thân phận, Đào Khiêm chắc không dám làm khó mình và phu nhân, không thì xảy ra vấn đề ngoại giao rồi.

"Chúng ta đi!" Tôn Vũ nhắc chân định bước đi.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 124: Tào Tiểu Tử, Có Tiền Đừng Để Lộ Ra

Tôn Vũ vừa định đi, đột nhiên có một tên mất ti hí mặc quần áo hoa lệ đi đến trước mặt, thì ra là Tào Đức! Tào Đức ôm quyền nói: "Lý tiên sinh, ta tên là Tào Đức, trên đường đến đây chúng ta đã từng gặp qua... Lúc đó đường xá chật hẹp, đường như có chút bất tiện, có điều việc nhỏ ấy tiên sinh không cần lo lắng, ta muốn nói vài lời cùng tiên sinh, không biết có được không?"

Hơ, Tào gia đã cử người đến rồi. Haizz, Tào gia các người có thể sáng ý hơn được hay không, lúc đầu đại tỷ meo meo mắt của người muốn chiêu lấy ta, hiện tại lại đến người, có để ta yên được hay không?

Tôn Vũ nghiêng người ôm quyền trả lời: "Xin lỗi, hiện tại ta không có hứng thú nói chuyện. Ta phải đi đến đồ phường thành đông để lĩnh vàng thắng được."

Tào Đức bĩu môi xem thường nói: "Chút vàng đó có đáng gì? Tiên sinh hãy xem ta mang cho ngài bao nhiêu đây!" Tào Đức vỗ tay, mấy người hầu từ phía sau đi ra. Bọn họ khiêng năm chiếc hòm lớn, mỗi chiếc hòm đều đã được mở, chỉ thấy ánh vàng lưu động, trong năm chiếc hòm đều xếp đầy hoàng kim, tất cả chỗ này chỉ sợ phải đến ngàn kim.

Tính cách Tào Đức cũng thích khoe khoang giống như tỷ tỷ hắn. Lúc này hắn đi ra trong ánh sáng chói lọi, đứng giữa những rương vàng với văn bào ngũ sắc, đặc ý nói: "Tiên sinh về Tào gia ta thì những hòm vàng này đều thuộc về tiên sinh, ha ha ha!"

Trời ạ, đồ ngốc này, tỷ tỷ Tào Tháo của người thích khoe mẽ nhưng còn có chút thực học. Võ tướng kỹ kim sắc "Kiêu hùng" xuất ra tự nhiên chấn nhiếp quần hùng, người ta không dám làm trái lại nàng. Nhưng mà Tào Đức người có đức gì? Tưởng đứng giữa đồng vàng là hành vi nghệ thuật sao, cẩn thận người khác thấy tiền nổi máu tham giết người cướp của bây giờ.

Nghĩ tới đây, Tôn Vũ nhìn không được quay đầu lại đảo mắt nhìn trong đám người. Quả nhiên đô úy Trương Khải cũng đang nhìn chăm chăm vào mấy cái rương vàng của Tào Đức, mặt toát lên vẻ tham lam. Trong "Tam Quốc Diễn Nghĩa" ghi lại Trương Khải thấy hơi tiền nổi máu tham, giết Tào Đức, Tào Tung cùng toàn bộ người nhà Tào gia, cướp tiền rồi nghênh ngang bỏ đi, thì ra chính là cái thằng ngốc Tào Đức này nước hùa vào thân.

Ta nên tránh tiếp xúc với tên ngốc này, không cần thận lại bị kéo xuống cùng đẳng cấp với hắn. Tuy tiền của người rất nhiều nhưng ta là nhà khoa học có tiết tháo, tiền chỉ có thể do mình kiếm chứ không thể nhận bố thí của người khác. Tôn Vũ ôm quyền nói: "Tào tiểu đệ mau thu hồi vàng của người nhanh đi, tiền của ta cũng đủ dùng rồi."

Nói xong cũng chẳng để ý Tào Đức nhăn nhó mặt mày, đi lướt qua người hắn ra ngoài. Tôn Vũ không có dự định đến Tào gia, sau này chờ đoàn xe Tào gia ra khỏi thành thì mình âm thầm theo bảo hộ một đoạn đường là được.

Lúc này đám đông bên ngoài Bá Vương lâu đã tản đi quá nửa, những người còn lại thấy Tôn Vũ đi ra liền dón dập quỳ gối xuống đất: "Lý Sơ Kỳ tiên sinh quả đại tài, lấy lại mặt mũi cho nam nhân chúng ta, hãy nhận của ta một lạy."

Tôn Vũ đỏ mặt, thầm nghĩ: thân phận hiện tại của ta tựa như Mộc Quế Anh trong thế giới nam tôn nữ ti. Khúc khệch, nói không chừng như là Hoa Mộc Lan. Khúc khệch, dù sao không phải Mạnh Khương Nữ là được! Mộc Quế Anh hay Hoa Mộc Lan đều được lưu danh trong sử sách, trở thành một đóa kỳ hoa, xem ra ta trong mắt mọi người cũng là một đóa kỳ hoa rồi!

Đứng giữa đám người đang quỳ lạy, Tôn Vũ hỏi đường đến đồ phùng thành đông. Đồ phùng quả thật rất lớn, đại sảnh rộng rãi, một hàng nhân viên thu chi đang ngồi ở sau bàn kiểm tra đối chiếu từng tờ biên lai của dân cò bạc.

Không đến đây thì không biết con bạc đặt cửa cho mình nhiều thế nào. Lúc này cả đại sảnh chật ních người. Những người này đương nhiên đều đặt Tôn Vũ thắng, bởi vì người đặt Mi gia thắng bấy giờ hẳn là đang trốn trong góc nào đó khóc ròng rồi, nào có nhân rồi chạy đến đồ phùng xem người thắng lĩnh tiền.

Một phú thương ôm rương vàng cười hi hi chạy đi ra ngoài, lớn tiếng nói: "Ha ha ha, ta đã biết Lý Nam sẽ thắng mà, may mà ta đặt toàn bộ gia sản của mình, lần này kiếm lớn rồi."

Một chàng trai nghèo gơ râu tiền lên, khoe miệng mỉm cười nói: "Thắng một râu tiền, lần này có thể mua chút đồ ăn ngon rồi. Nương tử, ta sắp trở về! Chờ vì phu làm món ngon cho nàng ăn." Ấc, hóa ra tên này làm nội trợ trong nhà. Tôn Vũ thở dài, thầm nghĩ: nữ tôn nam ti, nam nhân làm cơm là rất bình thường, ta phải bình tĩnh.

Một đại hán râu ria xồm xoàm cầm hai đỉnh vàng từ đồ phùng chạy ra ngoài, miệng cười như nở hoa. Hắn nhét vàng vào trong ngực rồi lấy ra một chiếc quạt tròn thêu hoa, râu kim chỉ bắt đầu thêu, nói: "Có tiền rồi mua mấy cuộn chỉ, lại có thể thêu thêm mấy đóa hoa rồi."

Phụt, Tôn Vũ thiếu chút nữa ộc máu ngã xuống đất. Mẹ nó! Dù nữ tôn nam ti người cũng đừng chạy đi thêu hoa chứ, cái này con mẹ nó nhìn rất giống Đông Phương Bất Bại, người muốn hù chết ta à.

Rất nhanh có người nhận ra Tôn Vũ. Mọi người liền tránh ra nhường cho hắn lối đi, hơn nữa không ngừng khen ngợi hắn, tung hô lên trời. Điều này cũng đúng thôi, người giúp người thắng tiền, đó cũng như cha mẹ tái sinh, không khen người thì khen ai?

Một lão đầu thấp lùn từ trong đồ phùng đi ra, chính là ông chủ đồ phùng đã nhận tiền cược của Tôn Vũ ở Bá Vương lâu. Hai tay lão nâng một cái rương nhỏ đưa cho Tôn Vũ, cười nói: "Lý Sơ Kỳ tiên sinh, đây là một trăm năm mươi kim của ngài."

Tôn Vũ trong lòng rất vui, có điều trên mặt vẫn phải giả dạng cự thương Hà Bắc, không thể tí mắt với một chút vàng nhỏ nhỏ ấy được. Hắn ừ một tiếng nói: "Chút tiền nhỏ mà thôi, không đáng gì. Bạch Kỵ, cô tới nhận lấy!"

Trương Bạch Kỵ tiến lên nhận lấy cái rương. Nhưng một kim chính là một cân, một trăm năm mươi cân, cô nàng này làm sao nhắc được. Trương Bạch Kỵ lay lay vài lần, cái rương không chút nào động đậy.

"Khụ! Công Minh! Cô giúp cô ấy đi." Tôn Vũ vừa nói ra, vội vàng sửa lời: "Mời cô giúp cô ấy."

Từ Hoàng hừ một tiếng, đi tới nhẹ nhàng nhắc cái rương lên, một trăm năm mươi cân nhắc lên như không. Cô nàng này tuy rằng tính tình cổ quái kỳ quái nhưng sức lực không tệ, là có thực tài.

Trong đám đông vốn có mấy người vốn khi dễ hắn là người nơi khác tới, dự định theo đuôi Tôn Vũ đến chỗ vắng vẻ ra tay cướp vàng, lúc này thấy thân lực của Từ Hoàng cùng với cây đại phủ của nàng thì ngoan ngoãn lùi ra phía sau.

Một tên ăn mày còn trẻ tuổi từ trong đám người chui ra. Hắn khá cao nhưng ăn uống có vẻ không tốt lắm, quần áo rộng thùng thình, người gầy gò xương. Hắn đưa biên lai cho nhân viên thu chi: "Ta đặt năm văn tiền. Ta tới lĩnh tiền thắng cược."

Mọi người nghe vậy liền cười to, có người chế nhạo: "Không thấy Lý tiên sinh mới thắng một trăm năm mươi kim sao, tên ăn mày nhà người mới thắng hai mươi lăm văn tiền chạy tới xem nào nhiệt cái gì?"

Tên ăn mày đáng thương nhận hai mươi lăm văn tiền từ nhân viên thu chi để vào trong người, xoay người muốn rời đi. Nhưng nhìn thấy Tôn Vũ, tên ăn mày lại không vội đi, hắn quỳ xuống đất dập đầu với Tôn Vũ: "Tạ ơn Lý Sơ Kỳ tiên sinh, không có ngài thì ngay cả hai mươi văn tiền ta cũng kiếm không đến. Mấy ngày này lại có bánh bao ăn rồi."

Tôn Vũ tâm tình rất tốt, hướng hồ đây là fan hâm mộ của mình, liền cười hỏi: "Huynh đệ sao lại đi ăn mày chứ? Ta xem dáng người đầy đặn, cốt cách thanh kỳ, là một trang hảo hán..."

Hắn vốn thuận miệng nói linh tinh, không ngờ tên ăn mày khóc òa lên nói: "Tiểu nhân tên là Quách Bảo, vốn là một xa phu đánh xe. Năm trước giặc khải vàng làm loạn, sơn tặc cướp xe ngựa của tiểu nhân, làm hại tiểu nhân không nghề nghiệp, bây giờ đành phải hành khất sinh sống."

Ồ, xa phu! Hai mắt Tôn Vũ sáng ngời. Mấy ngày gần đây đều là Thái Sử Từ đánh xe, tuy rằng vững tay hơn so với Tôn Vũ nhưng vẫn xóc nảy làm người ngồi bên trong choáng váng đầu óc. Trương Bạch Kỵ và Mi Trình xuất thân từ gia đình giàu có, đi xe kiệu này đều sắp phát điên rồi. Bây giờ lại có xa phu đến tận cửa, quả là ý trời.

Tôn Vũ vui vẻ nói: "Người đánh được xe tám ngựa không?"

Quách Bảo nghe lời này, trong lòng vui vẻ, đoán được Tôn Vũ muốn thuê hắn, vội vàng nói: "Đánh được, tiểu nhân học đánh xe từ nhỏ, điều khiển xe rất

vững vàng, cho dù đường núi gấp gheh thế nào cũng như đi đất bằng."

Khà khà! Tôn Vũ vỗ vai hấn cười nói: "Vậy thì theo ta đi, sẽ không sợ thiếu ăn nữa."

Quách Bảo rất vui, vội vàng chạy theo phía sau Tôn Vũ. Có điều quần áo của hấn rách nát, vừa đen vừa bẩn, Trương Bạch Kỳ nhìn không được nhũ nhũ mảy, Từ Hoảng cũng nhắc váy tránh ra vài bước, chỉ có Thái Sử Từ không để tâm chuyện này, dù sao trước đây nàng cũng là dân nghèo.

Tôn Vũ lấy ra một khối vàng đưa cho Quách Bảo nói: "Đi tắm rửa mua bộ quần áo mới mặc vào, sau đó đến khách sạn đối diện Bá Vương lâu tìm ta. Chúng ta có nhiều nữ quyến, bụi bẩn như vậy cần thận các nàng đánh văng người đi."

Quách Bảo ngàn ân vạn tạ cầm vàng đi mua quần áo mới.

Đoàn người chậm rãi trở về khách sạn. Lúc này "Lý Nam" đã thành nhân vật nổi nhất Từ Châu. Tiền sinh kể chuyện Tần Thục trong khách điểm đang kể cho những người không chứng kiến được chuyện buổi trưa. Lúc này hấn đang giảng đến: "Lại nói Lý Nam kia thân thể khê run, một luồng kim quang bắn ra... Oa oa oa... Thì ra hấn được 'Vượng phu' của Mi Trinh biến thành võ tướng kỳ đỉnh cấp kim sắc... Mi Phuong tiểu thư sợ đến mặt cắt không còn giọt máu!"

Phì, thật rồi việc! Tôn Vũ lắc đầu, tên nào tên này đều chém gió lên trời. Hấn trở về phòng đã thấy Mi Trinh về rồi, Mi Trúc cũng đang ngồi cùng nàng.

Mi Trúc chậm rãi đứng dậy, vén áo thi lễ với Tôn Vũ, rất có lễ tiết của hê gia vọng tộc. Nàng mỉm cười nói: "Đa tạ Lý tiên sinh đã chăm sóc tam muội. Nếu không có ngài cứu giúp thì tam muội đã chết trong hắc điểm rồi."

Thì ra Mi Trinh đã kể mọi chuyện cho đại tỷ nghe, có điều vẫn còn che giấu thân phận của Tôn Vũ, bỏ qua trận đánh ở thành Bắc Hải, chỉ nói Tôn Vũ giỏi toán học, không nói hấn biết chiến đấu gì.

Tỷ tỷ của lão bà, cũng chính là chị vợ, khực, hơn nữa Tôn Vũ rất có ấn tượng với nàng, vì vậy hấn đáp lễ, ngồi xuống nói chuyện phiếm.

Hóa ra sau khi Tôn Vũ rời đi, tỷ muội Mi gia thỉnh tội với Đào Khiêm. Đào Khiêm quả thật rất rộng lượng, chỉ nói con mình không có phúc phận lấy Mi Trinh làm vợ, lại nói Mi Trinh gả đúng người rồi, nếu là thực sự gả cho con trai của bà, võ tướng kỳ "Vượng phu" này coi như phế đi. Bây giờ Mi Trinh nở mày nở mặt, Đào Khiêm không hề buồn bực chút nào, còn nhận Mi Trinh làm nghĩa nữ, coi như trước đây chưa có chuyện gì xảy ra.

Tôn Vũ nghe vậy trong lòng cũng an tâm. Hấn kỳ thực có chút lo lắng Đào Khiêm không giống trong truyện của thế giới kia, ngộ nhờ Đào Khiêm là người độc ác, không để ý thân phận Tôn Vũ là quân nghị giáo úy của Công Tôn gia, hạ thủ hoặc phái binh đến cướp đoạt Mi Trinh thì việc hồng to rồi. Đến lúc đó nói không chừng chỉ có thể dựa vào vũ lực của mình và Từ Hoảng chạy ra khỏi Từ Châu. Bây giờ Đào Khiêm xác thực là người quân tử, tảng đá đè nặng trong lòng cũng được bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 125: Nhị Tiểu Thư Bỏ Nhà Ra Đi

Mọi người hàn huyên một hồi, Mi Trúc cẩn thận quan sát "Lý Nam". Nàng thấy người này đáng người tâm thước, ngũ quan đoan chính, điểm khó coi duy nhất chính là hàng râu mép trông như đồ già kia, không biết vì sao hấn muốn để râu khó coi như thế. Nhìn trái nhìn phải cũng không tồi, lại có võ tướng kỳ, thật sự là tuần tài trong đám nam nhân.

Mi Trúc tức thì cao hứng thay cho muội muội, nhưng nghĩ đến muội muội phải gả ra bên ngoài mà không phải để người này lại ở rể, trong lòng lại có chút thương tiếc. Phải nghĩ biện pháp nào để cột nam nhân ưu tú này vào Mi gia mới được!

Mi Trúc tuy không phải là người thích bày mưu tính kế nhưng dù sao nàng cũng là gia chủ Mi gia, dù sao cũng phải suy nghĩ cho gia tộc. Người có "Thần toán" kim sắc trong mắt bất kì thương nhân nào cũng là một miếng thịt béo bở. Nàng nhìn không được hỏi: "Sơ Kỳ tiên sinh, nghe nói huynh là cự thương Hà Bắc, không biết gia nghiệp thế nào?"

Nàng hỏi lời này có ý tứ muốn thăm dò trong nhà Tôn Vũ có bao nhiêu tiền, nếu như Lý gia còn lớn hơn Mi gia thì hiển nhiên phải bỏ ý định để hấn ở rể, người ta đời nào chịu bỏ gia sản lớn như thế để theo mình? Nhưng nếu Lý gia không được như Mi gia thì vẫn còn đường tính toán.

Tôn Vũ lắc lư đầu, gia nghiệp thế nào? Đồ mờ hời! Ta có gia nghiệp cái gì. Tính toán cẩn thận thì gia nghiệp trước đây của mình là hai mươi lăm kim, thêm một trăm năm mươi kim vừa kiếm được tổng cộng có một trăm bảy mươi lăm kim. Số này nếu như báo ra khéo làm Mi gia người ta cười đến sái quai hàm. Phải biết rằng Mi gia là siêu cấp phú thương, sau lại bỏ vốn trợ giúp Lưu Bị khởi binh, thực sự là phú khả địch quốc.

Hấn đành bối rối cười nói: "Không nhiều, không nhiều..."

Mi Trúc nghe lời này liền vui vẻ trong lòng, có hi vọng rồi! Kỳ thực ở rể hay cưới vợ trong mắt thương nhân mà nói cũng là một giao dịch. Mi Trúc thâm tính trong lòng, tuy nàng là người tốt nhưng cũng phải cân đo đong đếm. Nghĩ một hồi lâu, Mi Trúc nói thẳng: "Lý tiên sinh, ta không biết tam muội nghĩ

như thế nào. Tam muội cứ dễ dàng như vậy vào Lý gia tất có liên quan đến việc nhị muội bức nàng lập gia đình. Từ đáy lòng ta cũng không hy vọng tam muội lập gia đình, mà hy vọng nàng có thể vì Mi gia kén được một người có thể ở rể."

Tôn Vũ đỏ mặt hỏi lạnh!

Mi Trúc tiếp tục nói: "Hiện tại tam muội đã gả cho tiên sinh rồi, ta cũng không nên nói thêm cái gì nữa."

Tôn Vũ thở ra một hơi, cô nàng này vừa mở miệng đã dọa người. Tôn Vũ phiền muộn thầm nghĩ: tuy rằng ta và Mi Trinh còn chưa có cảm tình gì nhưng ta đã thừa nhận nàng là phu nhân của ta. Đó chính là người một nhà rồi, nhất định cần phải bảo vệ nàng rồi. Nếu như Mi đại tỷ phản đối thì sự tình quả thật là phiền phức.

Chỉ nghe Mi Trúc tiếp tục nói: "Tuy rằng chuyện tam muội gả cho tiên sinh không cần phải nhắc lại nữa, nhưng... Lý tiên sinh có hứng thú kết thân một lần nữa không..."

"Cái gì?" Tôn Vũ ngây người ra, còn muốn nhét cho ta một người nữa? Chẳng lẽ Mi Trúc cũng muốn gả cho ta? Hắn chăm chú quan sát lại Mi Trúc. Nàng lớn hơn Tôn Vũ bốn tuổi, so với nhuyển muội tử Công Tôn Toàn còn hơn hai tuổi, tính cách nàng ôn nhu uyển chuyển, ngũ quan tinh xảo, lời nói dịu dàng. Một tiểu thư khuê các như vậy quả thực là tri tâm thi kỷ lý tưởng trong lòng nam nhân. Tri tâm đại tỷ như vậy lại gả cho ta? Tôn Vũ nuốt nuốt nước miếng, nghĩ thầm không tồi, có thể cân nhắc một chút.

Trông thấy Tôn Vũ có vẻ động tâm, Mi Trúc ôn nhu cười, nói: "Tiên sinh xem nhị muội Mi Phương nhà ta thế nào? Tiên sinh đến ở rể Mi gia, tam muội coi như là đi chơi một vòng lại trở về nhà. Lý tiên sinh yên tâm, tương lai việc làm ăn của Mi gia cũng do huynh quyết định. Ta có thể giao toàn bộ sổ sách Mi gia cho huynh làm chủ, dù sao năng lực tính toán của huynh mạnh hơn ta nhiều..."

Khục! Tôn Vũ nuốt chút nữa ho ra máu, mặt đỏ bừng bừng. Chuyện đùa gì thế này! Loại con gái như Mi Phương khác gì khủng long trong nhà giấy, tặng kèm ta còn không dám nhận, lại còn đòi tới ở rể? Tôn Vũ sợ đến thiếu chút nữa tè ra quần.

Mi Trinh ở bên cạnh vội vàng nói với Mi Trúc: "Tỷ tỷ... Tướng công muội sẽ không đồng ý ở rể... Ở Hà Bắc còn có chính thể chờ huynh ấy. Muội... Muội chỉ làm thiếp của chàng."

"Hà? Làm thiếp?" Lần này tới lượt Mi Trúc kinh hãi. Nàng cho rằng tam muội nhà mình tuy rằng không có kén được Lý Nam làm rể nhưng Lý Nam hẳn là để tam muội làm đại phu nhân mới phải, nào có lý gì lại làm thiếp. Chuyện này không phải rối loạn nam nữ tôn ti hay sao?

Mi Trúc há to miệng, à nha một hồi không nói ra được chữ nào, trái lại Mi Trinh thần nhiên nói: "Tướng công muội vô cùng xuất chúng, văn võ song toàn. Huynh ấy không chích biết số học mà còn là một vị tướng quân trên sa trường... Anh hùng hảo hán như vậy thành tựu ở tương lai thật khó dò, nạp thiếp cũng là chuyện bình thường. Kỳ thực 'Vượng phu' của muội không có bao nhiêu tác dụng với Vũ ca. Mãn kịch trong lúc tỷ thí không biết huynh ấy làm thế nào để bày ra?"

Mi Trúc ngồi ngây như phỗng, không biết nói gì.

Đúng lúc này thì cửa thì bị đập rầm rầm, có người ở ngoài kêu lên: "Tiểu thư, đã xảy ra chuyện rồi!"

Gọi tiểu thư ở đây đích thị là Mi Trúc. Từ Hoảng ở gần cửa tiện tay mở cửa ra, một gia đình Mi phủ vội vàng chạy vào, nói: "Tiểu thư, không tốt rồi! Nhị tiểu thư... bỏ nhà đi rồi!"

"Hà? Tam muội vừa mới về, nhị muội lại bỏ đi?" Mi Trúc nghe lời này liền hoảng sợ, khẩn trương hỏi: "Có chuyện gì xảy ra?"

Gia đình kia nửa quỳ trên mặt đất nói: "Sau khi tỷ thí ở Bá Vương lâu kết thúc, Tào Đức bị Lý Nam lão gia làm mất mặt nên không muốn ở lại Từ châu nữa. Hắn cùng lão thái quân Tào Tung rời thành đi về phía Duyện châu. Thái thú Đào đại nhân sợ bọn họ gặp chuyện nên phái đô úy Trương Khải dẫn năm trăm binh sĩ theo hộ tống..."

Trong lòng Tôn Vũ khẽ động, nghĩ thầm: Thảm rồi! Ta còn đang nghĩ âm thầm bảo hộ đoàn xe Tào gia, không ngờ bọn họ đi vội vàng như thế. Phen này già trẻ Tào gia chết chắc rồi! Trương Khải rất có khả năng đồ sát cả nhà Tào gia để cướp của. Thế giới này tuy có nhiều chỗ khác với thế giới của ta nhưng loại chuyện này tám chín phần mười sẽ diễn ra.

Gia đình tiếp tục nói: "Nhị tiểu thư nhìn thấy đoàn xe Tào gia đi, chủ động yêu cầu đi theo. Nàng nói đã không còn mặt mũi nào ở lại Từ Châu nữa, vừa lúc Tào gia đang mời chào nhân tài, Nhị tiểu thư có 'Châu toán' là hảo thủ trong việc hành chính, Tào gia hãy mang theo nàng cùng đi Duyện châu."

"Cái gì?" Tôn Vũ đỏ mặt hỏi! Oa, Mi Phương, cô lần này chết chắc rồi. Đi theo ai không đi, lại đi theo đoàn xe Tào gia về phía địa ngục.

Mi Trúc không kinh hoảng như Tôn Vũ, nàng lấy lại bình tĩnh nói: "Nhị muội theo Tào gia? Vậy thì tốt rồi! Nếu một mình rời nhà chạy đi thì quá không an toàn. Nếu đã theo Tào gia thì sau này chúng ta đến Duyện châu đưa nhị muội về nhà là được."

Cô tìm được trở về mới là lạ. Tôn Vũ trong lòng thầm nghĩ: thứ tìm được về chỉ sợ là thân thể đã bị Trương Khải tiền dâm hậu sát? À, gian không được! Trương Khải cũng biến thành nữ nhân rồi, phỏng chừng là chém thành mười bảy mười tám đoạn. Việc này ta nên mặc kệ hay không đây?

Lúc ban đầu, hắn rất không ưa Mi Phương, thậm chí có ý nghĩ trong lòng người chết liên quan gì đến ta. Nhưng mà... Bằng quả xem một thiếu nữ đang tuổi thanh xuân chết thảm, hơn nữa cô gái này chính là chị vợ mình thì không ổn rồi. Tuy rằng chuyện này cũng không có người đổ vạ lên đầu mình bởi không ai đoán được Trương Khải muốn giết người, nhưng lương tâm không thanh thản chút nào. Nếu Mi Phương thực sự chết, mình ngủ yên được sao?

Có tiếc nuôi và tự trách suốt đời hay không?

Mẹ nó, vì sao cái thời tam quốc này mọi người đều là nữ? Đứng nhìn một thiếu nữ yếu đuối đi vào chỗ chết không phải là tác phong của ta! Tôn Vũ thờ dài một hơi, hần đột nhiên đứng lên, nói với đám người Mi Trinh: "Các nàng cứ nghỉ ngơi ở khách điểm, ta đi mang Mi nhị tiểu thư trở về."

Mi Trinh nhìn sắc trời sắp tối: "Đã trễ thế này... Đi đường sợ tiện. Dù sao nhị tỷ đã theo đoàn xe Tào gia, ngày mai chàng đi cũng không trễ."

"Không được, phải đuổi tới trước đêm nay." Tôn Vũ lắc đầu nói: "Các nàng ở khách điểm chờ tin tức của ta."

Nói xong Tôn Vũ xoay người lại, nói với Từ Hoảng: "Công Minh, mời cô theo ta cùng đi một chuyến!"

"A? Muốn mời Công Minh muội muội cùng đi?" Mi Trinh đột nhiên căng thẳng trong lòng. Nàng bắt đầu cảm giác được không bình thường rồi, đuổi một người vì sao muốn mời Công Minh? Từ phi tướng công dự cảm có sự tình không hay phát sinh nên muốn mang theo đại tướng Từ Công Minh.

"Tướng công... Chàng phải cẩn thận bảo trọng." Mi Trinh đầy nhu tình nói: "Nhị tỷ tuy rằng tính khí không tốt nhưng rất cuộc vẫn là thân nhân của thiếp, xin tướng công bảo vệ nàng chu toàn."

Thái Sứ Từ ở bên cạnh nhỏ giọng nói: "Nhị tỷ của cô bị bon buôn người bắt đi à?"

Khục! Mọi người trong nhà thiếu chút nữa bị Thái Sứ Từ làm cho hôn mê bất tỉnh.

Tôn Vũ gạt đầu với Mi Trinh, mang theo Từ Hoảng đi ra khách sạn. Hai người nhảy lên chiến mã, Tôn Vũ treo thiết thương bên lưng ngựa, trên lưng đeo ngũ thạch đại cung, bên hông gắn hai túi tên. Từ Hoảng thấy hần thận trọng như thế, nhìn không được cười lạnh nói: "Truy một cô ả điều ngoa mà thôi, phải quan trọng hóa như thế sao?"

Tôn Vũ lắc đầu nói: "Chúng ta rất có khả năng phải đánh nhau với năm trăm sơn phi!"

Từ Hoảng cười nhạt, ngửa mặt lên trời nói mà nói: "Nếu không có ngũ binh kỹ trợ thì hai nghìn năm trăm tên cũng không thành vấn đề, huống hồ chỉ là năm trăm tên!" Lời này quả thật không cường điệu, với võ tướng kỹ kim sắc "Phủ vương" của nàng đối phó tạp binh dễ như cắt rau thái dưa vậy.

"Ha ha! Tốt! Công Minh muội tử, trở về thành ta lại mời cô ăn cái gì ngũ vị kê kia." Tôn Vũ cười hi hi giục ngựa phóng về tây môn thành Từ Châu.

Từ Hoảng hừ lạnh: "Từ Công Minh ta lạ gì cái món ngũ vị kê? Nói không phải cười! Có sơn hào hải vị nào ta chưa ăn qua..." Nàng vừa nói vừa lau nước miếng đang chảy xuống, chiếc tay áo trắng tinh thấm đầy nước. Nhìn thấy ngựa Tôn Vũ đã chạy xa, Từ Hoảng cũng vỗ ngựa đuổi theo. Nàng vẫn ngồi kiêu hai chân để một bên bụng ngựa. Cặp chân trắng như tuyết lay qua lay lại trông rất đẹp mắt.

Chỉ được cái mạnh mẽ! Thích ăn thì cứ việc nói thẳng là thích ăn, cô nói trái lòng mình hoài như vậy không chết mệt à? Tôn Vũ cười khổ. Mặt trời đang hạ dần về phía tây. Lúc trời tã nắng cũng chính là lúc Trương Khải ra tay. Không biết mình có thể kịp cứu nha đầu kỳ quặc Mi Phương này hay không.

Khụ, vì sao thế giới này tất cả đều là một đám nữ nhân kỳ quặc chứ?

-----o0o-----

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 126: Đêm Vây Cổ Tự

Duyệt châu ở phía tây bắc Từ châu nên Tôn Vũ và Từ Hoảng đi về phía tây thành. Lúc này sắc trời sắp tối, cửa thành chỉ cho ra, không cho ai vào.

Tôn Vũ và Từ Hoảng ra khỏi hành tất nhiên là không có trở ngại. Thủ vệ cửa thành còn nhận ra Tôn Vũ, lớn tiếng kêu lên: "Nhìn kìa, là Lý Nam Lý Sơ Kỳ tiên sinh!" Y vừa kêu lên thì ánh mắt mọi người liền tập trung tới cửa thành.

"Ồ! Lý Sơ Kỳ tiên sinh cảm giáo cười ngựa. Ngài ấy muốn làm chuyện gì vậy?" Quân chúng hô lên.

Tôn Vũ không để ý đến đám đông đang ồn ào, hần hỏi thủ vệ cửa thành: "Đoàn xe Tào gia đi ra ngoài đã bao lâu rồi?"

Thủ vệ cười nói: "Đã khá lâu rồi, ít nhất cũng phải hai canh giờ." Thời đại này không có đồng hồ, muốn xem thời gian khá khó khăn. Đại đa số bọn họ chỉ dựa vào cảm giác, chuyện này quả thực không chuẩn xác lắm.

Tôn Vũ thò tay vào trong ngực, lấy ra nửa xâu tiền ném cho thủ vệ, nói: “Cảm ơn!”

Thủ vệ rất vui. Quả đúng là cự thương Hà Bắc, vừa ra tay đã là nửa xâu tiền, tối nay có thể mua thêm đồ ăn, còn mua cho vợ một cây trâm mạ bạc được nữa. Hắn ngẩng đầu muốn nói câu cảm tạ thì đã thấy hai người phóng ngựa xa xa về hướng tây, chỉ để lại sau lưng một đám bụi mù.

Đoàn xe Tào gia tổng cộng có hơn trăm chiếc. Hơn nữa vì muốn náo động, những chiếc xe này được trang trí đủ loại màu sắc, hình thù kỳ quái. Đoàn xe như vậy không thể đi nhanh được, Tôn Vũ và Từ Hoảng cười chiến mã muốn đuổi theo cũng không khó. Tôn Vũ thâm tính cùng lắm mất độ bốn năm canh giờ là có thể đuổi kịp.

Lúc này trên bầu trời mây đen kéo tới, mưa bắt đầu lất phất bay.

"NM01, nguồn điện có đủ không?" Tôn Vũ lo lắng hỏi.

“Dư thừa!” NM01 lập tức đáp: “Buổi chiều trên sân thi đấu ta đã nạp đủ năng lượng mặt trời.”

"Khà khà, vậy là tốt rồi! Chỉ cần gặp đoàn xe Tào gia trước khi xảy ra chuyện là OK." Tôn Vũ nhìn con đường phía trước, dấu bánh xe lằn trên mặt đường, theo những dấu này đi tìm thì tuyệt đối không thành vấn đề.

Đoàn xe Tào gia lúc này đã cách Từ châu khá xa. Sắc trời trở tối, trời đột nhiên lại mưa.

Tào Đức đi phía trước ngẩng đầu nhìn trời, nói với xa phu bên cạnh: “A Vinh, người đi lên trước tìm một nơi nghỉ chân. Trời tối lại mưa thế này không thể đi tiếp được. Chúng ta phải tìm nơi qua đêm rồi.”

Xa phu A Vinh hành lễ, phóng lên trước đoàn xe tìm đường. Hắn đi một đoạn đã thấy một ngôi chùa cổ ở phía trước không xa. Phương viên mấy chục dặm quanh ngôi chùa này không có nhà dân nào, duy trì nó toàn bộ dựa vào tiền dầu đèn của lữ khách.

Tào Đức mang theo đoàn xe tiến vào chùa, có tri khách tăng ra nghênh tiếp. Ngôi chùa này không lớn, không chứa được nhiều người. Đoàn xe Tào gia có hơn trăm chiếc, chỉ xa phu đã có hơn một trăm người. Hơn nữa người nhà Tào gia già trẻ lớn bé hơn bốn mươi người, tổng cộng khoảng một trăm năm mươi người, ngôi chùa nhỏ không thể chứa hết được.

Tào Đức ra lệnh một tiếng, xa phu tạp dịch đều lên xe ngựa nghỉ ngơi, trong chùa chỉ còn lại gia quyến Tào gia, cùng với Mi Phuong đi theo. Về phần Trương Khải phụng mệnh bảo vệ và năm trăm binh sĩ mang theo thì đều hạ trại ngoài chùa. Năm trăm binh丁 bày tám mươi doanh trại vây xung quanh ngôi chùa.

Bố trí ổn thỏa xong lãai thại quân Tào Tung nói với Mi Phuong: “Kỹ năng ‘Châu toán’ của Mi nhị tiểu thư thật tuyệt diệu. Lão thân cam đoan tiểu thư sau khi đến Duyên châu sẽ được con gái của ta trọng dụng.”

Mi Phuong vẫn còn chưa hết giận Lý Nam, nàng không quan tâm về sau mình có được trọng dụng hay không, căm tức nói: "Tào lão phu nhân, Lý Nam kia thực không biết nặng nhẹ. Khi dễ ta không nói, lại còn không để mặt mũi cho Tào tiểu đệ. Hắn đáng bị son tặc chém chết!"

Tào Đức ở bên cạnh cũng hăng hái phụ họa: “Tên kia som muốn gì cũng bị son tặc một đao đoạt mệnh, ha ha!”

Mấy người đang nói giỡn trong phòng, lại không biết ngoài phòng Trương Khải đã động sát cơ. Trương Khải vốn là dư đảng giặc khăn vàng, năm trăm binh sĩ à mang đến đều là bộ hạ cũ, không hề có binh sĩ gốc Từ Châu. Lúc này ngôi chùa bị Tào gia chiếm lấy nghỉ ngơi, để binh lính và xa phu ở ngoài.

Mưa tuôn phân phật, y giáp đều ẩm ướt, rất nhiều binh bất mãn. Quân doanh nhón nháo âm âm, đều nói người Tào gia không có nhân phẩm.

Trương Khải tuần tra một vòng doanh trại, thấy thủ hạ đều oán hận Tào gia thì thâm tính trong lòng. Ặ gọi mấy đầu mục tâm phúc vào trước, hạ giọng thương nghị: "Chúng ta vốn là dư đảng Hoàng Cân, bây giờ miễn cưỡng quy hàng Đào Khiêm, cũng không được trọng dụng, chỉ có thể làm mấy việc thấp kém như hộ vệ, vĩnh viễn không góc đầu lên được. Nhìn ngựa xe của Tào gia vô số, tiền tài chất đầy ruộng, chúng ta muốn phát tài thì phải nhờ Tào gia rồi."

Trương Khải cười nói: "Canh ba tối nay chúng ta thừa dịp mưa gió yên lặng giết hết đám xa phu bên ngoài, sau đó vào chùa đồ sát chó gà không tha, lấy tài vật của Tào gia vào rừng làm thảo khấu, mọi người thấy thế nào?"

Đám thủ hạ lập tức gật đầu đồng ý.

Canh ba đêm đó, mưa gió vẫn còn vẫn vũ. Trời đất một màu thăm thẳm, chỉ có tiếng mưa xối ào ào không ngớt. Thanh âm này vừa lúc giúp Trương Khải làm ác. Ặ triệu tập lên năm trăm quân sĩ, nhẹ nhàng tiến đến gần đoàn xe Tào gia. Tiếng kêu rên vang lên liên miên hòa lẫn với tiếng mưa. Đám tặc binh mò bên người xa phu đàn ngủ say, tay trái bịt miệng, tay phải cửa một đao trên cổ, hơn trăm người xa phu liền xong đời.

Chỉ có xa phu A Vinh đêm nay lại mất ngủ. Khi một tặc binh mò đến bên cạnh hắn đang muốn ra tay thì A Vinh vừa lúc mở mắt. Hắn nhìn thấy một binh sĩ cầm đao hướng về phía hắn sợ hãi người. A Vinh lần từ trên xe ngựa xuống bụi cỏ, hét lớn: "Có trộm..." Tiếng hét đến đây thì ngừng, hai gã binh sĩ vọt tới chém A Vinh thành ba đoạn.

Một tiếng kêu cứu cuối cùng này đã kinh động đến người Tào gia trong chùa Tào Đức cầm thanh bảo kiếm chạy ra cửa xem, vừa lúc đụng phải Trương Khải.

Hồng quang trên thân Trương Khải chợt lóe, hai chữ "Son tặc" bay ra, một đao chém chết Tào Đức ngay trước cửa chùa. Thì ra ngôi chùa này nằm bên cạnh một ngọn núi nhỏ, thuộc về phạm vi rừng núi, vừa lúc thuận lợi cho Trương Khải phát huy võ tướng kỹ "Son tặc". Tào Đức chỉ là nam nhân, hơn nữa còn là thiếu niên, căn bản không phải là đối thủ của Trương Khải biết võ tướng kỹ, một chiêu cũng không đỡ được liền đã xong đời.

"Ha ha ha! Giết sạch tất cả cho ta." Trương Khải lớn tiếng cười nói: "Ồ, chờ một chút... Đừng giết Mi nhị tiểu thư! Nàng cùng là Từ Châu đi ra, ta cùng nàng còn có chút giao tình."

Trương Khải âm thầm như thế làm người trong chùa nháo nhào sợ hãi. Hơn bốn mươi người Tào gia thất kinh, ôm nhau thành một đám run cầm cập. Mi Phuong cũng bị dọa chết khiếp, nhưng nàng muốn tìm người để ôm đều không được. Xung quanh đều là người Tào gia, không hề quen thuộc với Mi nhị tiểu thư. Hơn nữa Mi Phuong bình thường ngang ngược, tuy ở chung cùng người Tào gia không lâu nhưng mọi người cũng không thích nàng. Về phần sư sãi trong chùa đã sớm trốn vào mấy nhà kho chứa củi, không dám nhúc nhích.

Trương Khải vung tay, năm trăm tặc binh tiến lên, gấp người là chém, chỉ chốc lát giết cả nhà Tào gia kêu khóc thảm thiết. Mi Phuong muốn leo tường chạy trốn nhưng ngôi chùa bị vây bốn mặt, làm gì có chỗ nào chạy được ra ngoài. Nàng theo một tăng nhân chạy đến hậu viện, mới leo đến nửa tường thì một tặc binh xông lại đây, phất tay chém một đao bay đầu tăng nhân kia, máu phun ra nhuộm đỏ toàn thân Mi Phuong. Mùi máu tanh nồng làm Mi Phuong sợ đến té ngã không đứng dậy nổi.

Mấy tên binh sĩ trói tay chân Mi Phuong lại kéo vào trong chùa, ném vào trong đại đường. Lúc này Trương Khải đang ngồi trên đại đường, chỉ huy binh sĩ tỏa ra các nơi giết người cướp của.

"Trương Khải tướng quân!" Mi Phuong nhìn thấy Trương Khải, nhìn không được kêu lên: "Ngài là tướng quân Từ Châu, tỷ tỷ của ta là quan văn Từ Châu, hai người là đồng liêu, có thể xem tình cảm trước kia thả cho ta một con đường được không?"

"Hi hi! Mi Phuong ngoa ngoắt đầu rồi? Không phải bình thường người rất to mồm hay sao?" Trương Khải ngoan độc nói: "Nếu ở tại Từ Châu người nó tốt với ta đôi lời thì chúng ta còn có chút giao tình, bây giờ còn có thể thả người một con đường, ta chỉ mang tài vật Tào gia đi thôi. Nhưng bình thường người chưa ngoa đánh đá, rất vô lễ với ta, bây giờ ta sẽ dạy cho người một bài học làm người!"

Mi Phuong sợ đến không dám nhúc nhích, nào dám cãi lại.

Trương Khải bĩu môi, nói với ba tên binh sĩ vô cùng xấu xí: "À đàn à này cho các người hưởng dụng. Đừng đùa giỡn chết từ đầu, trước khi chết cho biết phải lễ độ với người khác, nếu đắc tội với người thì kết quả rất là đáng sợ! Ha ha ha."

"A... Không được." Mi Phuong nghe những lời này sợ hãi hét lớn lên. Trước đây tại Từ Châu Mi Phuong ý vào danh tiếng Mi gia gây sự khắp nơi, già trẻ lớn bé tại Từ Châu đều đắc tội. Ngay cả muội muội Mi Trinh cũng bị nàng mắng là phế vật, thừa dịp Mi Trúc không ở nhà tự mình tùy tiện quyết định gả nàng cho Đào Khiêm.

Ngay cả muội muội đều mang ra đùa bỡn thì đừng nói tới người khác rồi. Trương Khải là hàng tướng, trước đây lại làm giặc khản vàng nên Mi Phuong đã nhiều lần nhục mạ à. Hiện tại người ta trả thù nàng mới biết được kết quả việc vô duyên vô cớ đắc tội với người khác. Nhưng bây giờ hối hận thì đã muộn, ba tên binh sĩ xấu xí này chắc chắn sẽ tiền dâm hậu sát nàng, sau khi chết không biết có được toàn thân hay không.

Hai mắt Mi Phuong đỏ lên, cười thảm một tiếng, hai hàng nước mắt chảy xuống.

Ba tên kia tiến lại gần, một tên thì mi lệch mắt lé, một tên méo miệng, một tên gù lưng gập quá nửa người, thật là xấu đến mức người ta quay mặt đi không muốn nhìn. Ba tên đều chảy dãi, đối với những người như họ thì được cùng một lần với Mi Phuong vừa tôn quý vừa xinh đẹp như vậy chẳng khác gì giấc mộng. Huống hồ họ có thể tuacut; đùa giỡn cô nàng này, ngay cả quyền lợi phản kháng cũng không có. Ba tên trong lòng mừng như nở hoa, thậm chí may mắn mình sống không uống phí.

Ba tên vừa cười vừa đưa tay lên định lột quần áo Mi Phuong. Mấy bàn tay đầy bùn đất sắp chạm đến ngực nàng...

Ôi, kiếp sau.. ta muốn làm người tốt, không đi gây sự khắp nơi nữa. Mi Phuong cam chịu nhắm mắt lại.

Đúng lúc này, một mũi tên kèm theo kim quang xuyên qua màn mưa trùng điệp từ ngoài chùa bay tới. Mũi tên mang sức mạnh như thần tiễn vút một cái bay vào trong chùa.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 127: Cứu Một Đám Người Chết

Mi Phuong từ từ nhắm mắt lại, chỉ cảm giác một luồng khí lướt qua trước thân. Sau đó ba tiếng kêu thảm thiết vang lên trước mặt, tựa hồ là của ba tên xấu xí kia.

Mấy giọt chất lỏng nhỏ lên mặt nàng. Nàng tưởng rằng mấy tên kia chảy dãi, thiếu chút nữa nôn mửa ra. Nhưng mũi máu tươi nồng nặc xông lên, nàng

cảm giác trên mặt mình không phải nước dãi, mà là máu.

Mi Phuong chậm chậm mở mắt ra. Một mũi tên mang theo kim quang xuyên qua cả ba tên, đuôi tên vẫn còn rung nhẹ. Mũi tên này xuyên từ má trái qua má phải tên thứ nhất, lại xuyên qua mặt trái tên thứ hai cắm vào huyết Thái Dương tên thứ ba... Ba cái đầu vẫn còn treo trên mũi tên!

Người nào lợi hại như thế? Một tên xuyên ba người? Cường cung mạnh cỡ nào mới có thể bắn ra một mũi tên kinh khủng như thế? Mi Phuong trong lòng chấn động, người nào? Là ai tới cứu ta? Chẳng lẽ là đại tướng Tào gia Hạ Hầu Uyên, người dùng cung nổi danh thiên hạ tới rồi?

Chỉ nghe bên ngoài chùa truyền tới một tiếng rống to: "Trương Khải, Lý Nam gia gia nhà ngươi tới rồi. Còn không mau thả nhĩ đi từ nhà ta, sau đó lại đây nhận lấy cái chết!"

Mi Phuong kinh hãi: Lý Nam tới rồi? Hắn vì sao muốn cứu ta? Ta thất lễ với hắn, hắn hẳn là rất ghét ta mới đúng? Hơn nữa... Một tên này là chuyện gì xảy ra? Cái này không phải là tướng lĩnh phổ thông có thể bắn ra được, chỉ ít tướng lĩnh đỉnh cấp kim sắc mới có uy lực như thế.

Vừa mới nghĩ tới đây, Mi Phuong nhìn thấy Tôn Vũ trên thân phát ra vàng sáng kim sắc, trên đầu mang hai chữ vàng "Thương vương", đi qua cửa chùa vào trong đại sảnh. Kim quang xán lạn chiếu sang khắp mọi người trong sân. Trương Khải dường như bị tắt một cái, đã biến thành tái mét. Nhưng cái mặt tái mét sắc này lại bị kim quang của Tôn Vũ lấp thêm một tầng sáng vàng, phẳng phát như tượng Bồ Tát đang si ngốc.

Ban đầu Tôn Vũ và Từ Hoảng ra khỏi Từ Châu, một đường đuổi theo vết bánh xe. Bởi chiến mã không quen chạy cự ly dài, Tôn Vũ lại không mua ngựa dự bị dắt theo nên đuổi không được nhanh. Vừa chạy vừa dừng, gần đến khuya mới đuổi kịp đoàn xe Tào gia. May mà đoàn xe đủ mọi màu sắc giống như một đám nấm mọc ven đường nên không bị bỏ qua trong đêm tối.

Tôn Vũ và Từ Hoảng nhìn thấy đám xa phu đã bị giết, vội vàng xông vào trong chùa. Hắn theo sự trợ giúp của NM01, từ xa xa thấy Mi Phuong trong đại đường sắp bị vũ nhục, vì vậy cảm ngũ thạch đại cung trên lưng xuống, dùng "Cự lực" và "Tất trúng" hợp thành kỹ năng kim sắc "Cung vương" bắn một tên vào.

Tên này đã được NM01 tính toán chính xác tính, theo góc độ hoàn mỹ nhất phóng tới, bắn chết toàn bộ ba tên nam tử xấu xí. Nhất tiễn tam điêu, quả nhiên là lợi hại vô cùng! Uy lực một tên làm Trương Khải sợ hãi quay đầu lại nhìn, Mi Phuong cũng mừng đến suýt nữa phát khóc.

Sau khi bắn ra một tên, Tôn Vũ treo lại cung lên lưng, cầm trường thương xông thẳng vào cổ tự. Đến cửa chùa, hắn thỉnh Từ Hoảng giết sạch tặc binh, tự mình xuống ngựa cầm thương, đầu mang "Thương vương" kim sắc chậm rãi đi vào trong đại đường.

Tôn Vũ vừa đi vừa tiện tay khua trường thương, dăm tặc binh trước mặt ngã trái ngã phải, không ai có thể đỡ một thương của hắn. "Trương Khải, vốn có ta có thể thả ngươi một con ngựa..." Tôn Vũ một bên đánh người, một bên học bộ dáng Từ Hoảng nói: "Nhưng mà ngươi ngang nhiên tưởng phải người gian giết nhĩ đi từ ta. Tính khí nằng có hư hỏng thế nào cũng là người nhà ta. Người nào đụng đến người nhà ta — chỉ có chết!"

Quả thật cười người hôm trước hôm sau người cười, Trương Khải vừa mới còn hung hăng nói với Mi Phuong lời tương tự, bây giờ lập tức tự bị người khác nói lại, trong lòng chắc rất khó chịu.

"Ngươi... Ngươi không phải là kim sắc 'Thần toán' sao?" Trương Khải chỉ là hồng sắc "Son tặc", từ đầu sẽ không nghĩ tới mình có thể là đối thủ của võ tướng đỉnh cấp kim sắc. Hoàn toàn không có chiến ý, sợ đến hàm răng và lập cập, run rẩy hỏi: "Ngươi rõ ràng là nam nhân, rõ ràng võ tướng kỹ là 'Thần toán', thế nào đột nhiên biến thành 'Thương vương' rồi? Ta không tin... Không tin!"

"Trăm nghe không bằng một thấy!" Tôn Vũ trầm giọng nói: "Có những chuyện ngươi không tin cũng phải tin!"

"Giả, nhất định là giả." Vết sẹo trên mặt Trương Khải trở nên dị thường dữ tợn. Ầm ầm một tiếng, cầm đại đao đánh về phía Tôn Vũ. Hồng quang nhấp nháy, võ tướng kỹ "Son tặc" của Trương Khải có vẻ vô cùng nhỏ bé trước "Thương vương" của Tôn Vũ.

Tôn Vũ tiện tay gạt thương đánh bay đao của Trương Khải. Võ tướng cấp hồng sắc hiện tại quả thực khó đỡ một kích của Tôn Vũ. Trương Khải sợ đến tè ra quần, còn không có kịp xoay người, Tôn Vũ lại đâm một thương vào tay phải ả, nói: "Ngươi cũng là nữ nhân, lại dung túng bộ hạ của mình gian sát nữ nhân, thế nào trên đời lại có người đàn bà ác độc như ngươi?"

Tay phải Trương Khải chảy máu ròng ròng, ả đau đớn gần như điên loạn, nhìn không được hét lớn: "Bởi vì con nhãi Mi Phuong này quá đáng ghét, ta muốn đùa chơi chết nó..."

"Ngươi đã ngoan độc như thế, đừng trách ta cũng muốn đùa chơi chết ngươi!" Tôn Vũ đâm một thương vào tay trái Trương Khải, phé cả hai tay ả đi: "Ngươi phải ba ten nam nhân gian sát nhĩ đi từ ta, nên ngươi ba thương. Hiện tại hai thương rồi, một thương sau cùng cho ngươi chết thống khoái!"

Mất Trương Khải hiện ra vẻ kinh sợ. ả xoay người muốn chạy trốn, Tôn Vũ hừ lạnh nói: "Thương thứ ba tới đây!" Nói xong nhấc tay đâm một thương, yết hầu Trương Khải phun máu ra như suối.

Nhưng Trương Khải rõ ràng còn chưa chết hẳn. ả giữ lấy yết hầu lui hai bước, đột nhiên quay người lại nhào tới trên người Mi Phuong, máu từ cổ họng thẩm thấu thân Mi Phuong: "Mi Phuong... Con ranh này... Ngươi ý thể tỷ tỷ ngang ngược... Bây giờ lại có thêm muội phụ... Chỉ bằng tính tình của ngươi... Sớm muộn gì kết quả cũng giống ta..." Nói đến đây, Trương Khải lắc đầu sang một bên, đã chết. ả tuy chết rồi nhưng cổ họng vẫn trào máu, chảy dọc theo thân thể Mi Phuong, nằng sợ đến không dám nhúc nhích.

Tôn Vũ thở dài, nhắc chân đá văng thi thể Trương Khải ra, than thở: "Người ta đắc tội ngươi, ngươi liền muốn giết người ta, trả thù có quá đáng không? Nhưng mà lúc ngươi cướp của giết người ta giết người, cái này lại gọi là thay trời hành đạo, giương cao chính nghĩa, khục khục! Kiếp sau làm người tốt

đi."

Mặc dù Trương Khai đã chết nằng nhưng đám tặc binh thủ hạ còn chưa biết, vẫn chạy loạn khắp nơi, thấy người Tào gia liền chém, tiếng kêu khóc vang vọng trong chùa. Một đám tặc binh đang vận chuyển từng rương vàng của Tào gia ra. Tôn Vũ đã tới rồi đương nhiên cũng cứu nhà họ Tào, không thể thấy chết mà không cứu. Vì vậy hấn công Mi Phương lên lưng, cầm trường thương lên đi về phía sau chùa.

Từ Hoảng cũng vung đại phủ, gặp người là chém.

Hai đại tướng kim sắc tham chiến rất nhanh làm bọn tặc binh sợ đến không dám tác loạn. Chỉ nghe chúng tặc binh hô to một tiếng, chạy tán tác như chim thú, không biết chạy vào rừng làm sơn tặc cái gì rồi. Những đám binh tôm tướng tép này Tôn Vũ cũng không có hứng thú đi bắt trở về định tội bọn họ. Trên thực tế chỉ bằng Tôn Vũ và Từ Hoảng hai người muốn bắt gần năm trăm tên chạy loạn bốn phương tám hướng cũng không có khả năng.

Tôn Vũ đánh phải thu võ tướng kỹ, cùng Từ Hoảng chậm rãi trở lại tring chùa, nhìn xem tình huống thương vong của Tào gia. Hơn một trăm xa phu toàn bộ bị giết, nhà họ Tào chết hơn hai mươi người, trong đó có cả đệ đệ của meo meo mất Tào Tháo là Tào Đức.

Tào lão thái quân Tào Tung trốn trong nhà xí giữ được một mạng, mặt khác còn có hơn hai mươi người trốn ở các nơi gầm giường, ngăn tủ, góc tường thoát cũng thoát chết. Rương hòm Tào gia bị loạn binh tranh nhau nhặt đã không còn, có thể nói là mất sạch gia tài.

Lúc này mọi người Tào gia đều tập trung tại đại đường, lần lượt hành lễ với Tôn Vũ và Từ Hoảng, tạ ân cứu mạng cầu hai người. Hai người nhà họ Tào đỡ Tào Tung, vốn định dập đầu với Tôn Vũ làm hấn hoảng sợ nhảy sang một bên, không thể nhận hành lễ của lão thái bà như thế.

Tào tung khóc ròng nói: "Đa tạ ân công cứu giúp, nếu không toàn gia chúng ta đều chết. Bây giờ có thể sống được hai mươi mấy người đều là công lao của ân công." Bà vốn định cầm chút tài vật tạ ơn Tôn Vũ nhưng tiếc rằng tài vật đều bị loạn binh cướp đi, hiện tại tào gia đều biến thành hai tay trống trơn rồi, cái gì cũng cầm không ra.

Tào lão thái quân nghiêng đầu nói: "Ân công không bằng theo chúng ta đi Duyệt châu một chuyến, ta gọi con gái Tào Tháo đền ơn ngài xứng đáng."

Bà tính toán được đấy, định nhờ ta hộ tống đi Duyệt châu cứ việc nói thẳng ra, hừ hừ! Tôn Vũ thầm nghĩ: quả nhiên gừng càng già càng cay, lão thái bà này tuy không có võ tướng kỹ nhưng bụng dạ khó lường. Gặp đại biến lập tức nghĩ đến cột người vào bên mình, đi Duyệt châu lại có hai hộ vệ kim sắc rồi. Tôn Vũ ta tham chút vật tạ ơn này sao? Khục, tuy rằng ta xác thực có phần muốn.

Tôn Vũ ôm quyền, chỉ Mi Phương trên lưng mình nói: "Nhị di tử của ta đang thất kinh, người lại thấm dẫm máu, ta phải đưa nàng về Từ châu trước, không thể đi Duyệt châu được."

Tào tung nghe lời này, trong lòng thất vọng. Bà phiền muộn nói: "Ân công nhìn Tào gia chúng ta còn hai mươi mấy người, đều là người thường tay trái gà không chặt, làm thế nào điều khiển hơn trăm chiếc xe ngựa đến Duyệt châu?"

Trời ạ, chuyện nhà bà liên quan cái rắm gì đến ta? Tôn Vũ nghĩ thầm: ta cũng không phải hiệp khách trong võ hiệp tiểu thuyết, bên đường gặp lão thái bà liền hộ tống nghìn dặm đi tìm chết. Cái loại tự mình thỏa mãn bệnh trạng tinh thần hiệp khách này ta không có một chút xíu nào cả, chỉ là tới đón nhị di tử về nhà thôi.

Tôn Vũ có ý nói vài lời dừng dừng bỏ đi, nhưng mà hấn đúng là vẫn còn thiện lương tùy hứng. Nghĩ một hồi sau, Tôn Vũ gọi Từ Hoảng tới, thấp giọng phân phó: "Công Minh muội tử, mời cô về Từ châu một chuyến nói tình huống nơi này cho Mi tiểu thư, nhờ nàng báo Đào Khiêm đại nhân mau phái quân đội chính quy tới hộ tống Tào gia. Đừng phải tướng lĩnh xuất thân sơn tặc tới nữa, ta ở lại chỗ này bảo vệ người nhà Tào gia. Ta xem chuyện này Tào gia không gặp may rồi."

Từ Hoảng gật đầu, đánh ngựa đi. Tôn Vũ vốn định nhờ Từ Hoảng mang Mi Phương cùng về, nhưng Mi Phương ôm chặt cổ Tôn Vũ, kéo thế nào cũng không dứt ra, chắc sợ quá nên không bình thường trở lại, đành phải tùy ý nàng như vậy.

Tôn Vũ nhìn theo Từ Hoảng về Từ Châu, mình thì ở lại tạm thời bảo hộ gia quyến Tào gia còn sót lại.

Tào tung thấy hấn chịu ở lại thủ hộ người nhà mình, coi như là hết tình hết nghĩa, càng thêm cảm kích với hấn, miệng luôn gọi ân công không ngừng, thiếu chút nữa gả con gái cho hấn rồi. Nếu như đổi thành thế giới nam tôn nữ ti nói không chừng Tào Tung gả con gái cho hấn. Chỉ là thế giới này không như vậy, Tào Tháo con Tào Tung là chư hầu một phương, không thể hứa hẹn loạn bậy, đành phải cảm tạ miệng, hứa hẹn vàng bạc châu báu gì gì đó.

Có điều Tào Tung cũng không chịu nhờ Đào Khiêm phái binh tới hộ tống đoàn người nhà mình. Bà gọi một cháu trai có chút tráng kiện trong đám người ra, kêu hấn tháo hai con ngựa ra khỏi xe, thúc ngựa chạy đến Duyệt châu xin viện binh.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 128: Ta Muốn Làm Người Tốt

Bình minh lên, thi thể xung quanh chùa được chất thành đống. Trong đó có hơn một trăm xa phu, mấy chục tặc binh bị Tôn Vũ và Từ Hoảng giết chết, còn có hơn mười tăng nhân mất mạng. Đợi sau khi mưa tạnh, những thi thể này được hỏa táng để tránh khỏi bọn họ phơi thây nơi hoang dã, tạo thành ôn dịch.

Về phần hai mươi mấy thi thể gia quyến Tào gia thì được để riêng, cho vào trong xe ngựa đưa về quê nhà an táng.

Tôn Vũ không có tâm tình cùng bọn họ làm chuyện thiêu hủy thi thể này. Hắn đứng dưới hiên chùa lặng lẽ chờ đợi. Hết lúc này mới cảm giác được Mi Phuong nằm trên lưng toàn thân đều đang run run, hiển nhiên còn không phục hồi lại tinh thần trong lúc sợ hãi.

Phía sau lưng có chút ẩm ướt, máu trên thân Mi Phuong cũng nhiễm đến người Tôn Vũ. Quần áo hai đều ướt sũng máu rồi.

"Nhị đi từ... Khụ, hay gọi là Mi nhị tiểu thư đi. Ta cảm thấy gọi nhị đi từ rất kỳ quái." Tôn Vũ khẽ thì thầm trong họng: "Đã an toàn rồi, xuống khỏi lưng ta nào..." Trên lưng công một cô nương tám chín mười cân cũng không phải việc thoải mái gì, nếu như không phải Tôn Vũ đã được "Vượng phu" cường hóa thể chất vượt xa người thường thì đã sớm còng lưng rồi.

(1 cân Trung Quốc = 1/2kg)

Mi Phuong cúi đầu "Ừm" một tiếng, từ trên lưng Tôn Vũ trượt xuống, hai chân vừa chạm đất liền mềm nhũn, thiếu chút nữa té ngã xuống. May là Tôn Vũ đỡ nàng một tay, không thì xấu mặt rồi.

Lúc này toàn người Mi Phuong đều dính máu. Bộ quần áo biến thành màu đỏ thẫm, giống như một đám tiết lon dính vào người nàng. Tóc tai tán loạn, sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt trái xoan nhỏ nhắn chỗ xanh chỗ trắng, còn có vài giọt máu dính vào mặt trên.

Tôn Vũ rũ rũ quần áo của mình, cảm giác phía sau lưng dính máu rất không thoải mái. Hắn hỏi một tăng nhân trong chùa: "Su phụ, chỗ nào có thể tắm rửa thay y phục?"

Tăng nhân chỉ ngón núi nhỏ sau chùa: "Chân núi có một dòng suối nhỏ, còn có hồ nước..."

Tôn Vũ gật đầu, nói với Tào Tung phía xa xa: "Tào lão phu nhân, ta đến phía sau núi tắm rửa, các người cứ ở chỗ này chờ viện quân. Nếu có địch tới hồ lên là được!"

Hắn xoay người định đi thì bị níu lại. Mi Phuong đưa tay túm áo hắn nói: "Đừng đi... Ta sợ!"

"Hừ, có cái gì phải sợ. Địch nhân đều chạy hết rồi." Tôn Vũ nghiêng đầu nói: "Hắn là không có vấn đề gì rồi. Máu dính trên áo ta ủa khó chịu. Chờ một chút ta đi tắm rửa, sẽ về rất nhanh."

Mi Phuong lắc đầu, khuôn mặt tái nhợt có chút kinh hoàng. Nàng thấp giọng nói: "Ta sợ... Người dẫn ta cùng đi!"

Trời ạ! Ta là muốn đi tắm, mang cô cùng đi cái rắm à. Tôn Vũ đỏ mặt, hay cô định rình coi ta tắm. Có điều hắn nhìn thấy bộ dạng khiếp đảm của Mi Phuong lại không đành lòng, thờ dãi nói: "Đi theo ta! Khi ta tắm cô đừng nhìn lên."

Mi Phuong: "..."

Hai người đi tới phía sau núi. Nơi đây quả nhiên có một dòng suối nhỏ từ khe núi chảy xuống, tại chân núi tụ thành một đầm nước nhỏ. Thế giới này không giống hậu thế ô nhiễm nhiều như vậy cho nên đầm nước trong suốt nhìn thấy đáy. Cạnh đầm có một hàng cây nhỏ, tựa như lá chắn thiên nhiên bảo hộ bãi tắm này.

Mi Phuong không nói một lời, quay lưng lại ngồi bên cạnh đầm.

Tôn Vũ thấy nàng bình tĩnh lại rồi, không biết làm sao mà cởi quần áo, bèn nhảy cả vào trong đầm. Hắn tẩy vết máu trên lưng trước rồi giặt sạch quần áo. Trên trời vẫn còn mưa nhỏ, quần áo Tôn Vũ vốn đã ướt sũng nên hắn cũng chẳng để tâm mặc nguyên như vậy. Quần áo ướt nước so với đầm máu tốt hơn nhiều, chỉ ít lúc mặc không có cảm giác ghê người.

Giặt rửa xong, Tôn Vũ vốn định mang theo Mi Phuong trở về chùa, lại nghe Mi Phuong thấp giọng nói: "Muội phụ... Huynh... Đừng đi. Ta cũng muốn tắm rửa... Khắp người đều là máu, ta chịu không nổi mùi tanh này."

Ừm! Cũng đúng, ngay cả nam nhân như ta đều chịu không nổi máu tanh trên người, nữ nhân đương nhiên càng chịu không nổi. Tôn Vũ thoải mái bước vài bước nói: "Vậy cô tắm đi, ta đi xa chút."

"Đừng... Đừng đi xa." Sự mạnh mẽ của Mi Phuong không biết chạy đi nơi đâu rồi, nàng có chút sợ hãi mà nói: "Ta sợ gần đây còn có sơn tặc chạy không xa. Huynh đừng đi xa, để ta có thể nhìn thấy huynh. Huynh cứ ngồi cạnh đầm, giống như ta vừa rồi là được..."

Ừm! Điều này cũng đúng, chợt gặp kinh biến, lấy can đảm của nữ nhân thì hiện tại không dám ở một mình là rất bình thường. Tôn Vũ quay lưng về phía đầm nước ngồi xuống. Vừa mới ngồi xong, hắn đã nghe thấy tiếng rào rào phía sau. Mi Phuong tựa hồ để cả y phục nhảy xuống đầm nước.

Phía sau truyền đến tiếng nước chảy ào ào. Thân thể Mi Phuong chìm vào trong nước, chỉ để lộ đầu mình ra, sau đó ở trong nước bỏ đi quần áo. Quần áo nàng thấm đầm máu, một tầng nước màu hồng nhè nhẹ loang ra, làm đầm nước nhất thời nhiễm đỏ một mảng lớn. Mi Phuong cảm giác như đang ngâm mình trong biển máu.

Mi Phuong đột nhiên nhớ tới tăng nhân bị chém roi đầu bên mình, máu từ cổ phun ra khắp nơi. Tròng cảnh kinh khủng dường như đang tái hiện trước mặt, nàng nhin không được kêu lên một tiếng thảm thiết: "A!"

Nghe Mi Phuong kêu lên, Tôn Vũ còn tưởng rằng nàng đụng phải rắn nước gì gì đó, nhin không được quay người lại. Đúng lúc này, Mi Phuong ngâm mình trong đầm nước đỏ hồng sợ đến nhảy dựng lên. Nàng cố gắng dùng sức ném quần áo vẫn dính máu vào trong nước rồi lóa thể nhảy ra khỏi đầm, ngồi cạnh đầm khóc ô ô lên.

Ặc, nhìn thấy hết! Tôn Vũ đỏ mặt hời. Chỉ thấy da thịt Mi Phuong trắng nõn mềm nhẵn như tơ lụa, bộ ngực no đủ nhẹ nhàng run rẩy, bắp đùi dài nhỏ cuộn lại ngồi dưới đất. Mà phía trên cũng không sạch sẽ, có vài cái lá đầy bùn đất dính trên đùi nàng..

Tình cảnh này hẳn phải rất kiều diễm, mỗi nam nhân nằm mơ đều mơ tới cùng mỹ nữ phát sinh cơ sự như vậy. Nhưng đầm nước loang lổ máu phá hư khung cảnh này không còn một mảnh, huống hồ cô nàng cũng không phải loại hình Tôn Vũ.

Tôn Vũ trong lòng thở dài một tiếng. Có nam nhân ở bên cạnh, cô lóa thể nhảy tới nhảy lui làm gì, định làm người ta phạm tội phải không? Cô khóc rầm rầm như vậy ta nào có tâm tình phạm tội? Hắn đi tới bên cạnh đầm, nhặt y phục của Mi Phuong chà xát sạch sẽ. Máu nhẹ trôi ra, quần áo đã trở lại màu sắc ban đầu của nó.

Mi Phuong ngồi dưới đất, vẫn cong người ôm lấy thân thể mình, nhìn Tôn Vũ giặt quần áo, đột nhiên mở miệng hỏi: "Muội phu... Ta có phải là người rất đáng ghét hay không?"

"Hừm, nói như thế nào nhỉ?" Tôn Vũ vừa giặt quần áo vừa nói: "Rất đáng ghét! Đối với chính tam muội của mình cũng ép gả, mạnh mẽ ương ngạnh, không coi ai ra gì. Tại Từ Châu thì ta có vài lần định cho cô một cái bạt tai."

Tôn Vũ nói lời này đã dự định ứng phó nàng phản kích rồi. Không nghĩ tới Mi Phuong cũng không có cãi lại, mà thở dài một hơi nói: "Thì ra... Ta tại trong lòng người khác là như thế... Thảo nào Trương Khải muốn làm như vậy với ta."

"Muội phu... Huynh có giống như Trương Khải muốn giết chết ta không?" Mi Phuong có chút sợ hãi mà hỏi.

"Không có!" Tôn Vũ lắc đầu nói: "À là ả, ta là ta. Cô tuy rằng đáng ghét nhưng tội không đáng chết. Trong lòng ta phiền cô, chửi cô, không muốn gặp cô cũng dễ làm thôi, hà tất muốn giết người. Đó là cách xử thế của ác nhân, không phải ta."

"Ta rõ rồi, huynh là người tốt!" Mi Phuong thấp giọng nói: "Trong lúc này có huynh bên người làm ta cảm thấy rất an tâm, không phải sợ hãi. Đây là cảm giác người tốt mới có thể cho người khác được. Mà ta là người đáng ghét, người khác ở bên cạnh ta liền sẽ không được tự nhiên, liền sẽ nghĩ rơi vào tầm mắt ta, nảy sinh rất nhiều tranh chấp vô ích... Nghĩ muốn giết ta!"

Khục, tiểu cô nương, cô vừa mới thiếu chút nữa bị người tiền dâm hậu sát, bây giờ lóa thể ngồi bên cạnh đầm vừa khóc vừa bàn triết học cái rắm à? Tôn Vũ nhăn nhó, nhưng có vài lời không nói ra thì tốt hơn. Tôn Vũ kiên trì nói: "Cô nói cũng không sai. Người đáng ghét sẽ làm mọi người bên mình đều không được tự nhiên. Mi nhị tiểu thư ép gả Mi Trinh, làm hại nàng bỏ nhà chạy đi, tại hắc điểm suýt nữa bị người giết tiền cướp sắc. Nếu như không phải ta vừa lúc đi ngang qua cứu giúp thì muội muội cô đã hồn quy địa phủ rồi. Bây giờ chính mình gặp chuyện như vậy, cô không tự suy xét việc làm của mình hồi trước?"

Lúc này Tôn Vũ đã giặt sạch y phục của Mi Phuong rồi. Hắn ném quần áo cho Mi Phuong, quay lưng lại nói: "Lần này ta tới Từ Châu chính là đòi công bằng cho tam muội cô. Hiện tại... Khục, công bằng đã được thực thi, ta sẽ dẫn nàng xa chạy cao bay. Nàng từ nay không là người Mi gia nữa. Mọi người nước sông không phạm nước giếng, mỗi người một hướng đi."

Phía sau truyền đến thanh âm mặc quần áo, Mi Phuong "Ừ" một tiếng nói: "Ta không muốn làm kẻ đáng ghét... Ta muốn làm người tốt!"

Ặc ặc, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Cô nói muốn làm người tốt liền làm người tốt? Ta còn muốn làm siêu nhân, thánh đấu sĩ, batman nữa chứ! Sao có thể nói làm là liền làm được đến. Tôn Vũ bĩu môi, có điều lời này không dám nói ra, bởi người ta đang hướng thiện, không lý do nào lại chê bai nàng.

Hai người sửa sang lại quần áo, chậm rãi đi vào trong chùa. Trên trời mưa nhỏ đã sắp tạnh, vàng thái dương đang dần lên cao. Ánh nắng chiếu lên người làm Tôn Vũ thậm chí cảm giác có khói trắng bốc hơi từ trên thân lên.

Trời trong xanh, có thể hỏa táng thi thể rồi. Tào gia cùng các tăng nhân còn lại tưới dầu lên thi thể được chất đồng trên mặt đất, sau đó ôm rom củi chất lên, ném một cây đuốc vào. Lửa cháy bùng bùng, khói đen mang theo vị khét lẹt tỏa ra.

Tôn Vũ che mũi chạy ra xa mấy trăm mét, lại thấy Mi Phuong từ từ đi tới phía trước đồng lửa. Nàng không biết từ nơi nào tìm tới một thanh chủy thủ, vung dao lên cắt đứt mái tóc của mình. Mái tóc dài phiêu dật chỉ còn dài ngang tai. Nàng ném lọn tóc vào trong đồng lửa, sau đó quỳ rạp xuống bên cạnh, lâm lâm "Mi Phuong đáng ghét kia đã chết rồi. Từ giờ trở đi, ta muốn là một Mi Phuong hoàn toàn mới, làm một người tốt!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 129: Ta Chính Là Tôn Tầm Chân

Đến giữa trưa, viện quân từ Duyệt châu đã tới. Thì ra Tào Tung phái cháu trai đi đến Duyệt châu cầu viện tại nửa đường gặp được binh lính do Tào Tháo phái tới tiếp ứng. Lãnh binh chính là thái thú Thái Sơn Ứng Thiệu. Ứng Thiệu kỳ thực là quan văn, bác học đa tài, võ tướng kỳ là "Sáng tác". Công năng của võ tướng kỳ này là viết sách lập truyện, tạo kinh sử. Nàng cũng không phải nhân tài ở phương diện chiến đấu.

Tại nửa đường thượng nghe nói Tào gia bị tập kích, Tào Đức tử, gia quyến chết hơn phân nửa. Ứng Thiệu hoảng sợ vội vàng mang theo binh mã Thái Sơn đuổi tới. Đến chầu hai bên chào hỏi nhau, Ứng Thiệu liền phái binh sĩ phụ trách đánh xe, đưa đám xe ngựa đủ mọi màu sắc kia chuẩn bị đi về Duyệt châu.

Tào Tung lần thứ hai mời "Lý Nam" đi duyệt châu, nói là gọi Tào Tháo đáp tạ hân, lại nói một đồng cái gì tiến cử hiền tài đại quan. Chẳng qua Tôn Vũ vẫn kiên trì không chịu nhận. Dù sao chính mình có duyên nợ từ làm hậu trưởng, duyên nợ từ đối với hân tốt vô cùng, bây giờ cũng không phải lúc đi ăn máng khác.

Trước lúc đi, Tào Tung nắm tay Tôn Vũ nói: "Ân công, người đưa Mi Phuong về Từ Châu sau có ý muốn đi nơi nào?"

"À, dự định trở về quê nhà Hà Bắc." Tôn Vũ thuận miệng nói bậy.

Tào Tung gật đầu, vỗ vai hân nói: "Sớm đi là tốt... Từ châu... Không thể ở lâu." Bà nói xong câu đó, trong mắt bắn về cừu hận sâu sắc, lãnh đạm nói: "Đào Khiêm ngu xuẩn, lại dám dung túng bộ hạ tới giết cả nhà ta. Chờ ta về Duyệt châu sẽ gọi nữ nhi cho Đào Khiêm biết tay."

Đồ mờ hồ! Lê nào kẻ tiếp chính là cố sự Tào Tháo đánh Từ Châu hay sao? Tôn Vũ trong lòng khê động. Thế giới này thật thú vị, có rất nhiều thứ không giống với tam quốc trong thế giới kia của mình, nhưng toàn bộ quỹ tích phát triển lại có rất chỗ nhiều tương tự. Thực sự là mọi con đường đều dẫn đến thành Rome!

"Tào lão phu nhân, chuyện này cũng không phải Đào Khiêm cố ý. Người hãy suy nghĩ lại đi!" Tôn Vũ thuận miệng khuyên một câu. Chỉ là hân cũng biết khuyên bảo như vậy không có ích gì. Người Tào gia nếu không báo thù này thì thực sự là chuyện quỷ dị rồi!

Quả nhiên, Tào lão thái quân tuy trong miệng ngại trước mặt "Ân công" đáp ứng không đánh Từ Châu, nhưng trông mắt bà xoay chuyển rất nhanh, lời đầu môi cơ bản chẳng có ý nghĩa gì cả. Sau khi cáo biệt Tôn Vũ, Tào Tung theo quân đội Ứng Thiệu về Duyệt châu.

Tôn Vũ cười ngựa trắng, để Mi Phuong ngồi phía sau, cũng chậm rãi đánh ngựa trở về Từ châu.

Làm vật cưới của Tôn Vũ thực sự là mệnh khổ. Tôn Vũ vỗ nhẹ đầu con ngựa, nhẹ giọng than thở: "Bình thường đều phải chờ hai người, thực là khổ người rồi. Trở về ta cho người ăn thứ cô không tốt nhất."

Một đôi cánh tay ngọc ngà đột nhiên theo phía sau vươn ra, ôm lấy thắt lưng Tôn Vũ. Mi Phuong đẩy ngũ thạch đại cung cầu Tôn Vũ sang một bên, ngã người tựa vào lưng hân. Hai trái đào căng mọng làm Tôn Vũ thiếu chút nữa phun máu mũi ra.

"Trời ơi, cô làm cái gì vậy?" Tôn Vũ vội la lên: "Ăn đậu hủ của ta sao?"

"Lưng huynh rất rộng, cảm giác thật an toàn. Để ta tựa một lát đi." Mi Phuong nhu nhược vô lực nói.

Nhìn mái tóc dài ngắn không đều của nàng, Tôn Vũ mềm lòng lại. Được rồi, cứ kệ nàng đi. Vì tiết kiệm sức ngựa, Tôn Vũ mặc kệ con ngựa trắng từ từ đi tới.

Mi Phuong đột nhiên lại mở miệng nói: "Muội phụ, dẫn ta đi đi! Ta không muốn trở về Từ châu."

Hừ, ta cũng không phải bệnh tâm thần, không có việc gì tự nhiên nhặt mèo hoang chó hoang về. Tôn Vũ trầm nghĩ trong lòng, ngoài miệng lại nói: "Vì sao không muốn về Từ châu?"

Mi Phuong hạ thấp giọng nói: "Vừa nghĩ đến Trương Khải, ta cảm giác được toàn bộ Từ Châu đều giống ả coi ta như vậy... Kỳ thực ta chính mình cũng biết, không ai ở Từ châu thích ta. Ta chính là nữ nhân ngang ngược hư hỏng, toàn bộ bọn họ hận không thể giết ta đi? Chỉ là ngại mặt mũi tỷ tỷ ta, mọi người mới không dám động để ta. Ta muốn một lần nữa làm người, làm một người tốt, cho nên phải rời Từ châu..."

Hừm, cô cũng không phải ngốc nghếch lắm, còn biết chuyện này này. Tôn Vũ thở dài, sớm biết hôm nay như vậy sao còn làm những chuyện kia. Hơn nữa ta cũng không phải người nhặt loạn mèo hoang chó hoang, vì vậy cứng rắn nói: "Nếu như cô đi rồi, tỷ tỷ Mi Trúc của cô chỉ còn một mình. Ta không thể mang cô đi."

"Dẫn ta đi đi!"

"Không dẫn!"

"Huynh không mang theo ta đi, ta liền nói cho mọi người Từ Châu huynh phi lễ ta!" Mi Phuong bắt đầu chơi xấu.

"Trời ạ, cô không phải muốn làm người tốt hay sao? Thế nào vừa mở miệng lại nói mấy lời đáng ghét này vậy?" Tôn Vũ đồ mờ hồ.

Mi Phuong trong lòng cả kinh. Quả nhiên giang sơn dễ đổi, đánh chết cái nết không thừa, lời này cơ hồ là không cần phải nghĩ liền buột miệng nói ra. Cầm ra muốn làm người tốt thực sự rất khó. Nàng cúi đầu than thở: "Ta sai rồi! Ôi, huynh dứt khoát giết chết ta đi. Có lẽ đời này ta không thể trở thành người tốt."

Ặc, lời này nặng quá rồi. Tôn Vũ đưa tay qua nhẹ nhẹ vỗ vào lưng Mi Phuong, nói: "Ta sẽ không giết cô. Làm người tốt không khó, chỉ cần cô có tâm trí này nhất định có thể làm được."

Con ngựa trắng lại đi một đoạn, chỉ thấy đường trước bụi mù vùn vùn lên. Từ Hoàng mặc váy trắng, cầm đại phủ, cười đại mã chạy ở phía trước. Phía sau nàng mặt là đại đội binh mã Từ châu. Sợ phải đến năm nghìn người, lĩnh quân đích thị là Thiên tướng quân Tào Báo, đô úy Tôn quan. Giữa năm nghìn binh mã còn có mấy chiếc xe ngựa, ngồi trên chiếc xe dẫn đầu là thái thú Từ châu Đào Khiêm. Xem ra chuyện lần này rắc rối to rồi, ngay cả Đào Khiêm đều nhịn không được tự mình chạy lại đây xem.

Trông thấy Tôn Vũ, binh mã Từ châu mau chóng xông tới. Đào Khiêm khẩn trương hỏi thăm: "Sơ Kỳ tiên sinh, Tào gia như thế nào rồi?"

Tôn Vũ thở dài, kể tỉ mỉ sự tình Ứng Thiệu tiếp người Tào gia đi một phen.

Nghe Tôn Vũ nói, Đào Khiêm kinh hãi. Qua lúc lâu mới rũ đầu xuống, phiền muộn mà nói: "Chuyện này phiền phức rồi! Nếu là quân Từ châu chúng ta tới trước, hộ vệ Tào gia còn có cơ hội lấy công chuộc tội. Nếu là Tào gia được Ứng Thiệu tiếp đi, ta ngay cả cơ hội giải thích cũng không có... Tào Tháo người này không chịu thiệt, người nhà của nàng bởi vì ta quân bộ hạ không nghiêm mà chết, nhất định sẽ tìm tới cửa trả thù... Thủ hạ Tào Tháo người tài ba vô số, Từ Châu làm sao có thể địch lại?"

Tào Báo Tôn Quan ở phía sau hai mặt nhìn nhau, sự tình lần này thật đúng là khó thu thập rồi.

Lúc này từ trong một chiếc xe ngựa lại có mấy người chạy ra. Thì ra là Mi Trúc cùng Mi Trinh cũng tới rồi. Trông thấy Tôn Vũ và Mi Phuong không sao, hai người đều vui mừng, vội vàng đưa Mi Phuong lên xe. Ba tỷ muội ôm nhau khóc nức nở nửa ngày, cũng không biết đang nói chuyện gì. Tôn Vũ cười ngửa đi bên ngoài xe, mơ hồ nghe thấy Mi Phuong xin lỗi Mi Trinh, sau đó ba tỷ muội lại khóc lóc một phen.

Quân dân Từ Châu hoảng sợ. Người nào cũng biết rõ thế lực Tào Tháo hiện tại rất lớn, đặc biệt Tào Tháo không có chuyện gì tốt lành. Đào Khiêm tận mắt thấy Tào Tháo giao chiến với Trương Liêu tại Hồ Lao quan, sức chiến đấu của Thị huyết là ly Hạ Hầu Đôn không phải tầm thường. Huống hồ thủ hạ Tào Tháo còn có rất nhiều lương tướng, nghe nói gần đây còn chiêu nạp một nhóm quân sư, so với trận Hồ Lao quan còn mạnh hơn nhiều.

Chúng quân yên lặng chạy tới cổ tự. Thì thế còn chưa thiêu xong, mùi khét vẫn còn lảng đảng trong không khí. Lần này chứng thực Tôn Vũ nói không giả, Đào Khiêm suýt nữa hôn mê bất tỉnh.

Sau khi trấn an tăng nhân trong chùa, Đào Khiêm vội vàng suất quân về Từ Châu. Bà biết rõ lửa giận của Tào Tháo sắp lan tới, mau chóng chiêu mộ quân đội, huấn luyện sĩ tốt, chuẩn bị trận địa sẵn sàng nghênh đón quân địch.

Trên đường về Từ châu, Đào Khiêm phái người mời Tôn Vũ qua nói chuyện. Bà hỏi: "Sơ Kỳ tiên sinh, nghe lời hộ vệ Từ Hoàng của ngài nói, hai người vào chùa giết Trương Khải cứu hơn nửa người nhà Tào gia có phải không? Thật không biết ngài như thế nào làm được vậy? Ta nhớ võ tướng kỹ của tiên sinh là 'Thần toán', chỉ là một võ tướng kỹ của quan văn mà."

Tôn Vũ mỉm cười, nghĩ thầm: vốn không muốn bộc lộ võ tướng kỹ chiến đấu của mình, nhưng gã hàng trong người gạt người khác cũng không có đạo lý.

Kim quang trên thân hắt chọi, hau chữ "Thương vương" nhảy lên đỉnh đầu. Binh lính Từ châu sợ hãi thối lui vài bước.

"Oa!" Chúng quân đồng thời kinh hô lên: "Võ tướng kỹ đỉnh cấp kim sắc."

Tuy rằng võ tướng kỹ trước Hồ Lao quan bay loạn đủ mọi màu sắc, thậm chí bảo thạch sắc của Lữ Bố đều hiện ra nhưng đó là bởi vì mười tám lộ chư hầu tụ tập đầy đủ, thiên hạ anh hùng đều ở Hồ Lao quan. Nếu chỉ xem một phương chư hầu mà nói, võ tướng đỉnh cấp kim sắc đều là của hiếm, không dễ dàng nhìn thấy như vậy. Binh lính Từ châu ngoại trừ tinh binh đi tham dự trận chiến Hồ Lao quan còn tuyệt đại đa số chưa từng thấy qua võ tướng đỉnh cấp kim sắc. Lúc này được mở rộng tầm mắt rồi, từ đáy lòng họ phát ra âm thanh tán thán.

Đào Khiêm ngẩng nhìn hai từ "Thương vương" trên đầu Tôn Vũ, thở dài một tiếng: "Sơ Kỳ tiên sinh thực sự là đa tài. Một thân võ tướng kỹ đối tới đối lui làm ta nhớ tới một người — Tôn Vũ Tôn Tầm Chân của Công Tôn gia!"

Ặc! Tôn Vũ liền đưa tay tháo chòm râu nguy trang xuống, xấu hổ cười nói: "Đào đại nhân chớ trách móc, tiểu tử chính là Tôn Vũ, nguy trang thành Lý nNam Lý Sơ Kỳ thật sự là có chuyện bất đắc dĩ. Lúc này chuyện ta muốn làm cũng đã xong, có thể bày ra thân phận mình rồi."

Lần này Đào Khiêm thực sự kinh ngạc. Bà chỉ tay tới, a a kêu hai tiếng, hô lên: "Thì ra là người, quả thật là người! Ôi chao, cũng chỉ có thể là người, ta thế nào không có sớm nghĩ đến chứ." Bà cũng không quen thuộc với Tôn Vũ. Trận Hồ Lao quan nhìn thấy Tôn Vũ mặc giáp trụ, trên đầu đội mũ giáp, chỉ có thể nhìn thoáng qua khuôn mặt. Trước đó vài ngày Tôn Vũ còn đeo râu giả nên Đào Khiêm căn bản không thể nhận ra. Lúc này Tôn Vũ tự tỏ thân phận, Đào Khiêm mới bừng tỉnh đại ngộ.

Tôn Vũ chứng tỏ thân phận, binh mã Từ châu cũng cả kinh. Tào Báo ở trên ngựa vái chào Tôn Vũ: "Thì ra là Tôn Tầm Chân tiên sinh, thảo nào kỳ tài như thế! Mặt tướng cũng có mặt ở Hồ Lao quan, tận mắt thấy võ tướng kỹ của Tôn Tầm Chân tướng quân giống như trăm hoa đua nở, thực sự làm mặt tướng ước ao không thôi."

Bình sĩ ở bên cạnh cũng hào hứng bàn tán: "Oa, người kia chính là Tôn Tầm Chân à! Ta đã nghe huynh đệ Dương Phong nói tới hần. Cái gì? Người không biết Dương Phong, người có gốc không? Dương Phong là tiêu đội trưởng trong tinh binh Đan Dương, đã tham gia chiến trường Hồ Lao quan."

"Dương phong nói qua Tôn Tầm Chân biết vài loại võ tướng kỹ, sử dụng vô cùng biến ảo đa dạng, lợi hại vô cùng. Là thiên hạ đệ nhất nam nhân đó."

"Nam nhân thế nào lại học được võ tướng kỹ?"

"Ta nào biết được, nói chung hần là thiên hạ đệ nhất nam nhân chuẩn không sai."

"Nhìn xem, ngày hôm qua người ta còn ở trong thành Từ Châu biểu diễn qua 'Thần toán', ngay cả đại tỷ Mi gia cũng bị đánh bại rồi."

Bình lính Từ châu đều lộ vẻ sùng bái cuồng nhiệt trên mặt! Quả là bậc trượng phu! Một nam nhân thật cường đại!

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 130: Meo Meo Mắt Sắp Tới

Trong quân Từ châu dấy lên một trận kích động nho nhỏ. Bọn lính đàn ông quanh năm bị nữ nhân thống trị, ai không từng mộng tưởng trở nên nổi bật điều võ dương oai. Nhưng nam nhân không thể dùng võ tướng kỹ, ý nghĩ này cũng chỉ có thể tưởng tượng rồi quên đi. Nghe nói nam tướng quân cảm thương phía trước kia chính là danh tướng Tôn Vũ ở Hồ Lao quan đại chiến. Đám binh lính Từ Châu đều cố vươn cổ, nhếch chân lên xem bộ dạng Tôn Vũ thế nào.

Chuyện này giống như minh tinh thời hậu thế. Các ngôi sao đều là mộng tưởng của thiếu niên nam nữ, trở thành đích đến, hải đăng của bọn họ. Bây giờ Tôn Vũ chính là ngọn hải đăng kia, là cột mốc để nam nhân trở mình. Lực ảnh hưởng của Tôn Vũ trong đám binh sĩ nam tính không khác gì những siêu sao kia.

Trong xe ngựa, Mi Trúc và Mi Phương đều kinh hãi. Hai người hỏi Mi Trinh: "Hần không phải tên là Lý Nam?"

"Đạ, tên thật của huynh ấy là Tôn Vũ, tự Tầm Chân." Mi Trinh đáp: "Muội không có ý muốn gạt các tỷ tỷ, là chàng bảo muội không được nói đi ra."

"Thì ra hần chính là nam tướng duy nhất ở Hồ Lao quan Tôn Vũ Tôn Tầm Chân!" Mi Trúc xốc mình cửa sổ xe lên, nhìn thoáng qua sau lưng Tôn Vũ, than thở: "Tam muội thật là gà đúng người. Dùng võ tướng kỹ của muội phát huy trên thân hần xác thực có thể phát huy đến mức cao nhất. Có điều... tỷ tỷ phải hỏi muội một câu, muội thực sự thích hần nên mới gả cho hần, hay là vì chứng minh giá trị bản thân mới gả cho hần? Nếu bởi lý do phía trước thì tỷ tỷ tự đáy lòng chúc phúc cho muội. Nếu là lý do sau đó, tỷ tỷ gặp hần từ hôn!"

"A?" Mi Trinh cả kinh khẽ kêu lên.

Mi Trúc tiếp tục nói: "Hạnh phúc rất tạp, nó bao hàm nhiều cấp độ ý nghĩa. Chỉ để chứng thực giá trị bản thân mà nói, muội hiện tại đã chứng thực rồi, hôn nhân như vậy từ giờ trở đi sẽ thành gánh nặng trên vai muội, tương lai không có được hạnh phúc. Muội phải nói rõ ràng, nếu không phải tỷ tỷ sẽ làm chủ cho muội từ hôn!"

"Ôi!" Mi Phương ở bên cạnh bị lời nói của đại tỷ dọa cho hoảng sợ. Bình thường nàng ngang ngược, khắp nơi đùa bỡn, đều là tỷ tỷ giúp đỡ giải quyết tốt hậu quả. Đại tỷ bình thường ôn nhu điềm tĩnh, chưa bao giờ can thiệp sinh hoạt của hai muội muội, không ngờ hiện tại đột nhiên trở nên kiên quyết muốn nhúng tay vào hôn nhân của muội muội như thế. Không hổ là đại tỷ, đây mới là khí độ của gia chủ một nhà.

Mi Trinh cúi đầu suy nghĩ một hồi, mặt đỏ lên, sau đó nghiêm túc nói: "Muội... Ban đầu là muốn lợi dụng huynh ấy để chứng minh giá trị của mình. Thế nhưng thời gian dài ở chung, muội thực sự thấy yêu huynh ấy rồi. Tôn Vũ là một nam nhân can đảm, đối nhân xử thế điềm đạm cẩn thận, lại rất tôn trọng muội... Hai vị tỷ tỷ... Kỳ thực muội còn chưa từng... Lên giường với chàng..."

"Cái gì?" Mi Trúc và Mi Phương đồng thanh kinh hãi: "Hai người không phải thành thân rồi sao?"

Mi Trinh lắc đầu nói: "Huynh ấy cũng nói giống đại tỷ, nếu như muội không phải thật tình mà chỉ muốn dùng chàng để chứng minh võ tướng kỹ của muội không phải phế vật thì huynh ấy không lên giường cùng muội. Kỳ thực ban đầu huynh ấy không nguyện ý cùng muội thành thân, là muội dùng cái chết buộc huynh ấy mới đồng ý. Cho nên hai người chúng ta chỉ là vợ chồng hữu danh vô thực."

"Hóa ra hần là người như thế." Mi Trúc nhìn bóng lưng Tôn Vũ, đôi mắt trở nên nhu hòa: "Một nam nhân hiểu được tình yêu. Tam muội... Tương lai của muội nhất định sẽ hạnh phúc!"

Lúc này Mi Phương cũng xen mồm vào nói: "Quả thực là người không tệ. Khi này hần còn giúp muội giặt sạch y phục dính máu... Lúc đó muội không mặc gì cả nhưng hần không có nhân cơ hội làm loạn với muội."

Mi Trúc: "..."

Mi Trinh: "..."

"Cái gì cũng không mặc?" Hai tỷ muội đồng thời quay đầu lại, dùng ánh mắt kỳ quái nhìn chằm chằm Mi Phuong. Trong lòng hai người bọn họ, Mi Phuong là kẻ vô ác bất tác, hỗn thế nữ ma đầu chuyện gì cũng mang ra đùa bỡn được. Nếu như nàng cùng một nam nhân ở chung một chỗ mà không mặc gì, vậy nhất định là dùng âm mưu quỷ kế gì đó ám toán người kia.

"Ặc, đại tỷ, tam muội, mọi người hiểu lầm rồi..." Mi Phuong vội vàng giải thích, nhưng nàng giải thích Mi Trúc và Mi Trinh đều không tin tưởng. Cô nàng này làm người xấu quen rồi, đùa giỡn quá nhiều khiến cho tỷ muội ruột thịt đều không tin nàng.

Mi Trúc nghiêm túc nói: "Nhị muội, nam nhân kia bây giờ là muội phu của muội, là người nhà chúng ta. Muội nghe lời ta, đừng ác ý đi đùa hấn nữa, nếu không tỷ tỷ tuyệt không giúp muội."

Mi Phuong vẫn có chút kiêu ngạo đại tỷ, nàng đỏ đầu môi thấp giọng nói: "Ta muốn làm người tốt, không bao giờ trêu chọc người nữa." Mi Trúc và Mi Trinh đòi nào chịu tin, lắc đầu không để ý đến nàng nữa.

Đoàn người đi hơn nửa ngày mới trở lại Từ Châu. Đào Khiêm nhanh chóng triệu tập văn thần võ tướng thương nghị giải quyết hậu quả công việc, cả Mi Trúc cũng kêu đi. Tôn Vũ thì dẫn theo Từ Hoảng, Mi Trinh cùng Mi Phuong trở về khách điểm trước.

Lúc này xa phu Quách Bảo đã mua một bộ y phục sạch sẽ lạng lẽ chờ đợi ở khách sạn, Tôn Vũ để hấn đi chăm sóc ngựa, có một người sai sử như thế khiến Tôn Vũ cảm giác thuận tiện rất nhiều. Tôn Vũ không khỏi thầm nghĩ trong lòng: về sau không riêng gì xa phu, còn phải có một đám quần gia, nô bộc, trù sư gì gì đó, tốt nhất thêm một bác sĩ tư nhân, hộ sĩ tư nhân, tiểu thư ký trợ lý, cuộc sống như vậy mới đáng hưởng thụ!

Trở lại khách điểm, Trương Bạch Kỳ và Thái Sử Từ chờ bọn họ đã lâu. Thấy đám người Tôn Vũ đều trở về an toàn, Thái Sử Từ còn vỗ vỗ bộ ngực nhỏ, than thở: "May mà ngài mang Mi tỷ tỷ trở về, chậm một bước là bị bọn buôn người bán đến Duyệt châu rồi."

Sự tình ở Từ Châu đã xử lý xong, Tôn Vũ có ý muốn rời Từ Châu, sớm một chút trở lại gặp nhuyển muội tử. Nhưng kết quả tiếp theo của Từ Châu có thể đoán được, Tào Tháo nhất định dẫn đại quân tới công Từ Châu, báo thù cho người nhà của nàng. Chuyện này này trong "Tam Quốc Diễn Nghĩa" có ghi lại. Tuy rằng thế giới kia cùng thế giới này có chút bất đồng nhưng trực giác của Tôn Vũ nói cho hấn biết chuyện này không thể không xảy ra.

Cần nhắc đến Đào Khiêm dù sao cũng kết minh với Công Tôn Toàn, tính tình của bà ta cũng rất tốt, cứ như thế buông tay bỏ đi hình như không tốt lắm. Hơn nữa nhà Mi Trinh ở tại Từ Châu, tổ phá thì trứng có an toàn? Ngày hôm qua sau khi Đào Khiêm biết rõ Mi Trinh gả cho Tôn Vũ thì không có tức giận, ngược lại nhận Mi Trinh làm con gái nuôi. Tôn Vũ đắn đo suy nghĩ, không thể không giúp Đào Khiêm, hơn nữa Mi gia đã thành thân gia của mình rồi, dứt áo bỏ đi thật không thể nào nói nổi, khuyên Mi Trúc bỏ Đào Khiêm mà chạy phỏng chừng cũng không có khả năng, đành phải giúp Từ Châu một tay vậy.

Tôn Vũ trở lại trong phòng, bỏ y phục thương nhân ra, thay một bộ nghiêm chỉnh vào rồi ra cửa gọi Quách Bảo đánh xe đến quan phủ Từ Châu. Lúc này binh sĩ Từ Châu đã truyền miệng nhau Tôn Tâm Chân của Công Tôn gia đến Từ Châu, thấy hấn đến người gác cổng không dám chậm trễ, vội vàng truyền đi vào.

Chỉ chốc lát sau có một cái tiểu giáo đầu đi ra, dẫn Tôn Vũ thẳng vào đại đường.

Chỉ thấy quan viên văn võ ngồi đầy đại đường. Lão nãi nãi Đào Khiêm ngồi chủ vị, một hàng tay trái là các văn thần Trần Khuê, Trần Đăng, Mi Trúc, tay phải là đám võ tướng Tào Báo, Tôn Quan. Nhân tài Từ Châu rất ít, dùng ngón tay cũng chỉ đếm được vài người này, lấy đội hình như vậy mà nghênh địch Tào Tháo quả thực là người si nói mộng.

Thấy Tôn Vũ tới rồi, Đào Khiêm phấn khởi tinh thần, nói: "Cho mời Tôn Tâm Chân tướng quân ngồi vào vị trí."

Tôn Vũ đến chỗ cuối cùng ngồi, nghe Đào Khiêm thở dài nói: "Bây giờ phải làm thế nào? Trương Khải giết hơn nửa nhà Tào gia, cả đệ đệ Tào Tháo cũng bị giết, Tào Tháo há lại không báo thù? Chẳng bao lâu nữa Tào quân sẽ tiếp cận Từ châu. Chỉ có tự ta trời mình đi tới Tào doanh, tùy ý Tào Tháo muốn đánh muốn giết thế nào mới có thể giải quyết mối nguy của Từ châu rồi."

Khục, Đào Khiêm thật ngu ngốc. Tuy rằng lý do Tào Tháo khởi binh đúng như bà nói, nhưng nguyên nhân chân chính là nàng mượn đường chiếm địa bàn Từ Châu của bà. Bà chịu đòn nhận tội có tác dụng gì? Tôn Vũ thở dài, hấn đứng dậy ôm quyền nói: "Đào đại nhân, Trương Khải đã bị ta giết rồi, theo lý thuyết thì thù hận đã kết thúc. Nhưng bất luận nói cái gì Tào Tháo cũng sẽ không nghe giải thích. Cái tội này nàng nhất định sẽ úp lên đầu Từ Châu. Quan trọng bây giờ là làm thế nào nghênh địch mà không phải nghĩ phương pháp khác đi trừ tai họa."

Mọi người trong đại đường nghe đều cảm thấy có lý.

Tôn Vũ lại nói: "Chỉ dựa vào binh lực Từ Châu thì chắc chắn không thể chống đỡ được đại quân Tào Tháo, phải cầu viện quân mới được. Không Dung ở Bắc Hải kết giao sâu cùng Đào đại nhân có thể mời. Mặt khác thái thú Thanh châu Điền Giai là võ tướng Công Tôn gia, ta có thể viết thư đề hấn tới viện trợ. Còn có thái thú Cửu Giang Biên Nhượng..." Mấy người này đều là trong "Tam Quốc Diễn Nghĩa" ghi chép đã xuất binh trợ giúp Đào Khiêm, Tôn Vũ tự nhiên nói không mất công chút nào.

Đương nhiên, "Tam Quốc Diễn Nghĩa" có ghi viện quân quan trọng nhất của Đào Khiêm là Lưu Huyền Đức, Tôn Vũ khẳng định không sai khác nhiều quá, hấn ôm quyền nói: "Huyện lệnh Bình Nguyên Lưu Bị là người đáng giá cầu viện. Nó nàng tương trợ, Tào binh nhất định rút lui."

"Lưu Huyền Đức?" Đào Khiêm lắc đầu hỏi tướng, chợt nhớ ra: "Chính là người ở Hồ Lao quan sử dụng võ tướng kỳ 'Thống khóa' kia à. Hai muội

muội của nàng, một là 'Chiến thần', một là 'Đấu thần', nếu như các nàng chịu tới tương trợ thực quá tốt rồi. Thế nhưng mà... hình như tính tính các nàng có chút không đáng tin cậy..."

Khục khục, tính tính các nàng có chút không đáng tin... phải là vô cùng không có nguyên tắc! Có điều không có các nàng không được. Tôn Vũ yên lặng tính toán, thủ hạ Tào Tháo vốn có một đại tướng cấp kim sắc Thị huyết là lỵ Hạ Hầu Đôn, bây giờ hẳn là đã thêm Điền Vi. Quan văn chắc là so với ở Hồ Lao quan nhiều ra không ít quái vật, tỷ như Tuân Úc, Tuân Du, Trình Dục, Quách Gia, Lưu Diệp gì gì đó. Thật là văn võ song toàn, nhân tài đông đúc. Nếu như không có Lưu Quan Trung, lấy ai ra đấu với người ta?

Đào Khiêm nghe lời Tôn Vũ, suy nghĩ một hồi, đành phải phái sứ đi hướng các lộ chư hầu cầu cứu! Đồng thời bà nói với Tôn Vũ: "Tôn tướng quân, xem mối mình hứa của Từ Châu chúng ta với Bắc Bình, còn nhờ tướng quân viết phong thư đến Bắc Bình cho Công Tôn tướng quân, mời nàng phát binh cứu giúp."

Tôn Vũ gật gật đầu, nghĩ thầm: trong "Tam Quốc Diễn Nghĩa" Công Tôn Toàn cũng từng phái hai nghìn quân mã tới cứu Từ Châu. Ta viết phong thư cho nhuyển muội tử dẫn cứu binh cũng thuận theo lịch sử. Nghĩ ra cũng thực phiền hà! Ta chỉ là là tới giúp lão bà xả giận, chứng minh võ tướng kỹ của nàng rất lợi hại, kết quả thế nào lại liên quan tới chuyện này vậy chứ?

Meo meo mất, chúng ta lại sắp gặp nhau rồi! Tôn Vũ trong lòng nhin không được nghĩ: bây giờ không biết nàng lại biến thành cái bộ dáng gì?

Nhật ký khoa học gia:

Hôm đó ta mấy lần nghĩ tới việc rời Từ Châu, không muốn nhảy vào cái vùng nước này. Nhưng mỗi lần ta đều bỏ ý nghĩ này đi.

Ta phải có trách nhiệm với Mi gia!

Con người là một loài động vật quần cư. Giữa mỗi người có đủ loại quan hệ chằng chéo nhau, mà giữa những quan hệ này, chỉ có thân nhân là không gì phá nổi.

Ta một thân một mình đi tới thế giới này, vốn không có gì vướng bận. Ngoại trừ bệnh tình của mình, không có việc gì bắt buộc phải làm. Nhưng mà từ từ hòa nhập vào thế giới này, ta đã có được thân nhân, chuyện này chứng tỏ thế giới này đã tiếp nhận ta rồi, cũng chứng tỏ ta tiếp nhận thế giới này.

Từ Châu gặp nạn, Mi gia cũng gặp nạn! Trong khoảng thời gian này, ta không thể đi. Ít nhất ta không thể tự thuyết phục mình, để mình không hề hỗ thẹn buông tay mà đi. Ta biết rõ mình không phải là đối thủ của meo meo mất, nhưng cũng không lo lắng meo meo mất sẽ giết ta.

Có lẽ... Ta có thể trở nút thắt để giảng hòa giữa Từ Châu và meo meo mất!

Bên trên là lý do ta tự nói cho mình.

Thực ra ta ở chỗ này không đi cũng không đơn thuần muốn giải quyết chuyện này. Ở trong lòng ta, có một cảm giác tiềm tàng rất sâu, rất bí ẩn, thậm chí chính mình cũng không có ý niệm gì về nó...

Cho đến rất nhiều năm sau, khi ta ôm con cháu ngồi ở xích đu hồi tưởng lại chuyện trước kia, ý nghĩ này mới chậm rãi hiện lên trong đầu ta. Thì ra... Lúc đó ta rất muốn thấy meo meo mất. Thực sự ta muốn gặp nàng.

Tôn Vũ

Ghi tại đêm trước trận chiến Từ châu "Phùng Ma nguyên niên"

-----o0o-----

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 131: Thân Càng Thêm Thân

Thoáng cái đã qua mấy ngày, hậu hoa viên Mi phủ.

Sau khi đổi lại thân phận của mình, Tôn Vũ tạm thời ở lại Mi phủ. Đào Khiêm phái người đưa một ít công văn và tin tức trọng yếu cho Tôn Vũ để hắn hỗ trợ tham gia phòng ngự thành Từ Châu. Những công văn này không thuận tiện xem tại chỗ rồng rắn hỗn tạp như khách sạn.

Mặt khác Công Tôn Toàn nhận được viện tin của Tôn Vũ phát đi cũng lập tức chuẩn bị phái viện quân tới. Nàng cho người đưa một phong thư tới trước, viết rằng: tuy rằng Đào Khiêm là mình hữu, nhưng vì mình hữu mà Tôn Vũ bỏ mạng thì không đáng. Nếu xem tình huống Từ Châu không ổn thì

mau chóng bỏ đi.

Nhuyễn muội tử thực là người tri kỷ. Vì an nguy của ta ngay cả liên minh cũng không để ý. Tôn Vũ ảm áp trong lòng. Hắn viết thư đáp lại, đại ý là: ta đã rõ, tình huống không ổn ta liền chạy. Thủ hạ Tào Tháo hình như không có "Kỵ tướng", ta muốn chạy trốn chạy là không có vấn đề gì. Huống hồ ta cũng có duyên nợ với Tào Tháo, đã cứu lão mẫu của nàng, nói không chừng ta cũng làm nên chuyện ở đây.

Tôn Vũ không cảm thấy Tào Tháo trong thế giới này rất xấu. Theo mấy lần hắn tiếp xúc với Tào Tháo đến này, nàng khả ái hơn Tào Tháo trong thế giới kia của mình nhiều. Ít ra trình độ âm hiểm khá thấp, tuy rằng thích làm náo động, nhưng loại khuyết điểm nhỏ này càng tăng thêm sự khả ái của nàng.

Xử lý xong thư tín của Công Tôn Toàn, Tôn Vũ còn không kịp nghỉ ngơi Đào Khiêm lại đưa tới quân tình khẩn cấp. Quân thư viết rằng: Tào Tháo sau khi đón Tào Tung quả nhiên giận dữ. Gia quyến chết hơn phân nửa, chuyện này dù ai cũng không chịu nổi. Rất nhanh Tào Tháo liền phát ra lệnh, nói: "Đào khiêm dung túng binh lính giết người nhà ta, thù này không đội trời chung! Nay ta dây đại quân huyết tẩy Từ Châu trừ mối hận này!"

Sau đó Tào Tháo để lại Tuân Úc, Tuân Du, Trình Dục lĩnh ba vạn quân ở lại thủ thành, tự mình dẫn tam quân, lấy Hạ Hầu Đôn, Vu Cấm, Điền Vi làm tiên phong đánh về Từ Châu.

Thật đúng là tới rồi! Tôn Vũ thở dài một tiếng. Đây không phải chuyện đùa, đi khuyên Tào Tháo phỏng chừng vô tác dụng? Nói đến cùng vẫn là mặt đối mặt rồi...

Tôn Vũ mới bỏ lá thư xuống, đột nhiên cảm giác thấy phía sau có người lách cách tiến tới, ôm lưng hắn không buông tay ra.

Đồ mờ hồ! Tôn Vũ cười khổ nói: "Mi nhị tiểu thư, cô lại làm cái gì vậy? Gần đây không có việc gì liên theo phía sau ta làm như thế, cô không phải muốn làm người tốt hay sao?"

Mi Phuong với mái tóc đã cắt ngắn xem ra tinh thần rất tốt, tựa hồ đã khôi phục rồi. Nàng nghiêng nghiêng đầu nói: "Ta muốn làm người tốt, nhưng mà ta cũng muốn rời Từ Châu. Nếu huynh không đáp ứng sau khi xử lý sự tình ở đây xong xuôi dẫn ta đi, mỗi ngày ta đều tới quán quýt lấy huynh."

"Ồi! Nhị tiểu thư của ta ơi, làm người tốt đâu thể chơi xấu như vậy." Tôn Vũ nhức đầu.

Mi Phuong bĩu môi, không phục nói: "Tam muội ta chính là chơi xấu đúng phải tường, mới làm cho huynh lấy nàng. Nàng có thể chơi xấu da, vì cái gì ta không thể? Lẽ nào huynh cảm thấy tam muội ta không phải người tốt?"

Ta choáng váng! Tôn Vũ lắc lắc đầu: "Chuyện kia không thể gọi chơi xấu, gọi là hạ quyết tâm. Hiện tại cô mới gọi là chơi xấu. Mau buông ra, ta và cô nam nữ thụ thụ bất thân, cô đừng sức ôm ta làm cái gì?"

"Huynh đáp ứng dẫn ta đi, ta liền buông tay!" Mi Phuong tiếp tục dằng dai.

"Trời ạ, cô khiến người ta ghét bỏ mới hài lòng?" Tôn Vũ giận dữ, nhện không được nói nặng lời.

"A!" Mi Phuong hét to một tiếng, buông lỏng Tôn Vũ ra. Sau đó nàng che mặt, khóc ô ô lên: "Được rồi, ta là nữ nhân đáng ghét nhất Từ châu, thế giới này không có ai đáng ghét hơn ta. Huynh ngàn dặm xa xôi tới Từ Châu một chuyến để đánh bại ta, làm mất mặt ta, để ta trở thành trò cười cho toàn bộ người Từ châu. Sau đó huynh bỏ đi, vứt ta ở lại nơi này chẳng buồn để ý... Huynh có còn là người không?"

Mi Phuong càng nói càng thương tâm, lại bồi thêm một câu: "Thân thể của ta cũng bị huynh nhìn hết rồi! Huynh phải phụ trách."

Ta ngất! Đó là chính cô từ hồ nước nhảy ra ngoài có phải không? Liên quan gì đến ta. Đầu Tôn Vũ ơng ơng lên, cô nàng này mấy ngày trước còn nói muốn làm người tốt, bây giờ lại nói toàn lời vô lý lẽ, hiển nhiên lời nói của đàn bà là không thể tin được.

Có điều cẩn thận nghĩ nghĩ, Mi Phuong nói cũng có chút đúng. Minh từ Bắc Hải chạy tới Từ Châu quả thực là có ý đánh bại Mi Phuong, hiện tại nàng bị cười nhạo, từ nay về sau trở thành trò đùa ở Từ Châu. Ôi, đoạn nhân quả này thực sự là rối rắm.

Tôn Vũ thở dài đạo: "Đừng khóc nữa, để ta cân nhắc xem. Nếu như đại tỷ cô đồng ý... Ta sẽ mang cô đi."

"Oa, thật tốt quá!" Mi Phuong khóc căn bản là giả, hai tay nàng vòng qua ôm cổ Tôn Vũ, nghiêng mặt thom lên má hắn chụm một cái: "Cảm ơn muội phu!"

Má nó, lại bị lừa. Ta gặp nữ nhân là dễ dàng bị lừa. Tôn Vũ dờ khóc dờ cười xoa mặt, tức giận nói: "Mi nhị tiểu thư, đừng đùa mấy trò này nữa rồi. Tôn Vũ ta nói ra sẽ không dối ý. Cô cũng đừng cố ý dung mãnh khốc tới lấy lòng ta. Nhớ kỹ, muốn làm một người tốt trước hết phải trung thực! Chúng ta phải dùng thái độ chân thành nhất để nói chuyện."

"Chân thành?" Mi Phuong nhấp nháy đôi mắt to: "Thế nào là chân thành? Ta thật muốn làm người tốt, không hề muốn lừa gạt ai."

Tôn Vũ cười khổ nói: "Chân thành mà, ví như lần này ta tới Từ Châu làm mất mặt cô, trong lòng cô khẳng định rất không thoải mái, hận không thể giết ta cũng có thể hiểu được. Nếu đã ghét ta trong lòng thì phải thẳng thắn. Nếu như muốn đánh ta thì trực tiếp dùng nắm tay tới! Làm người như vậy mới có thể thoải mái. Trong lòng cô ghét ta lại chạy tới hôn ta, loại này gọi là dùng thủ đoạn, người tốt là sẽ không làm như vậy."

Mi Phuong nghe lời này, nháy nháy mắt, ồ một tiếng đạo: "Thì ra là như vậy. Nói cách khác... Trong lòng ta nghĩ gì đó trực tiếp trực tiếp dung hành động biểu đạt ra, không cần dùng thủ đoạn?"

"Đúng vậy!" Tôn Vũ đầy chính nghĩa nói: "Không quan tâm cô muốn làm cái gì, ta sẽ thần nhiên tiếp nhận! Đây mới là đạo của người quân tử."

"Thật tốt quá, vậy ta không khách khí rồi." Mi Phuong hoan hô một tiếng, đột nhiên nhảy tới trước người Tôn Vũ. Toàn thân nàng giống như bạch tuộc quấn lấy Tôn Vũ trên thân, khuôn mặt trái xoan ngẩng lên, đôi môi đỏ mọng tươi đẹp áp tới một nụ hôn kiểu Pháp ướt át với Tôn Vũ.

Mềm mại, thơm hương, có chút ngọt... Đôi môi nàng làm Tôn Vũ cảm giác rất thoải mái. "Oa! Cô làm cái gì vậy?" Tôn Vũ tỉnh lạ, kinh hãi đẩy Mi Phuong ra.

"Huynh không phải nói muốn chân thành sao? Trong lòng nghĩ gì liền làm vậy, không đùa giỡn mánh khỏe gì!" Mi Phuong cười hi hi nói: "Muội phụ, muội rất yêu huynh. Bây giờ muội biểu đạt đi rồi, huynh không phải thần nhiên tiếp nhận hay sao? Vì sao lại đẩy muội ra?"

Trời ạ, quá không khoa học rồi! Cứu mạng! Trên đầu Tôn Vũ chợt lóe lên kim quang, hai từ "Thần hành" hiện ra. Hoạt tính hóa tế bào hai chân, hấn vù vù chạy như một làn khói không thấy bóng dáng đầu nữa.

Nhìn hấn chạy mất, Mi Phuong hi hi cười nói: "Huynh trốn không thoát năm ngón tay muội đâu. Hi hi, nam nhân tốt như vậy ta không thể bỏ qua được. Dù đến chân trời góc bể muội cũng theo sát huynh."

Tôn Vũ cuồng chân, dùng tốc độ hỏa tiễn lao ra khỏi Mi phủ. Chạy được vài bước, chỉ thấy Mi Trúc đang khẽ nói chuyện với Mi Trinh. Chạy đến tiền viện, Từ Hoảng đang hùng hực luyện búa. Chạy đến đại môn, Thái Sử Từ ngồi ở cửa hét lớn với người ngoài đường: "Bọn buôn người, ta muốn thảo phạt các ngươi!" Đám giáp át bình đình qua đường sợ hãi chật vật mà chạy.

Tôn Vũ nhìn qua một đường, thấy đáy lòng nguội lạnh. Mấy người này đều là loại nào? Chẳng lẽ trong thiên hạ không có một nữ nhân nào bình thường?

Tôn Vũ mới chạy ra khỏi phủ, Mi Trúc liền nhảy dựng lên. Nàng xem Tôn Vũ lao ra phủ như vậy, trong lòng đoán hấn lại bị Mi Phuong đùa nghịch rồi. Oai phong của đại tỷ lúc này không hiện còn đợi đến khi nào? Nàng chạy tới hậu viện tìm Mi Phuong, nghiêm khắc chất vấn: "Muội lại làm gì muội phụ rồi? Không phải tỷ đã bảo muội không được làm khó hấn mà. Hấn là muội phụ của muội, là người nhà chúng ta!"

Mi Phuong lắc lắc mái tóc ngắn, cười hi hi nói: "Đại tỷ yên tâm, muội không đùa giỡn huynh ấy. Là muội làm cho huynh ấy với Mi gia thân càng thêm thân!" Nàng nở nụ cười như một con hồ ly nhỏ.

Tôn Vũ mang kim quang trên người chạy loạn một mạch, làm người qua đường thiếu chút nữa vậy hấn lại xem. Thật không may, hồi trước suýt bị Mi Trinh đẩy lên giường, bây giờ lại bị Mi Phuong cường hôn. Lần sau chẳng lẽ đến lượt Mi Trúc đùa bỡn chính mình? Xem ra truyền thống câu Mi gia chính là tập kích nam nhân, thật là đáng sợ. Ôi chao, suy nghĩ cẩn thận thì Mi Trúc tập kích cũng không tệ lắm. Ta thích loại nữ nhân có phong cách quý phái thể này... Ấc, lại nghĩ bậy rồi!

Tôn Vũ chạy một hồi, cuối cùng bình tâm lại. Để ý nhìn thì thấy mình đã chạy tới Tây môn. Chỉ thấy binh sĩ ở Tây môn đều tỏa sáng hai mắt nhìn chăm chăm mình. Có người còn nhỏ giọng kêu lên: "Oa, là Tầm Chân tiên sinh... Thần hành! Lại là võ tướng kỹ mới!"

Khục khục, Tôn Vũ không phải meo meo mắt, không thích làm náo động. Hấn thu kim quang lại, rũ đầu ngồi chồm hổm ở cửa thành thở dốc.

Đúng lúc này, trên quan đạo ở xa đột nhiên có một kỵ binh chạy tới. Con ngựa này vô cùng sắc sỡ, từ đầu tới đuôi đều là ngũ sắc. Kỵ sĩ là một nữ nhân trung niên mặc y phục quan văn. Quần áo của nàng cũng là đủ mọi màu sắc, ngay cả mặt cũng dính thuốc nhuộm, tóc được nhuộm thành năm màu rực rỡ.

Không thể nào, trang điểm khác thường như thế... Người của Tào Tháo? Tôn Vũ liền nhảy dựng lên, định kêu to "Có địch tới!". Trong lòng đột nhiên lại nghĩ: chỉ có một cái, ta kinh hãi cái gì? Đừng để người ta cười nhạo.

Binh lính ở cửa thành hiển nhiên cũng thấy người tới. Nhưng chức vị bọn họ quá thấp, bản lĩnh cũng không ra làm sao cả, tất cả đều dùng ánh mắt tôn kính nhìn chăm chăm Tôn Vũ.

Ánh mắt tha thiết này có ý gì? Muốn ta ra mặt? Bà nó, ta rõ ràng là võ tướng Công Tôn gia, cọng lông gì ở Từ Châu cũng muốn ta tới quân? Tôn Vũ thăm mắng một câu, hét lớn với kỵ sĩ ngoài thành: "Người tới hãy xưng tên họ!"

-----o0o-----

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 132: Meo Meo Mắt Bốc Đồng

Tôn Vũ hét lớn: "Người tới hay xưng tên họ!"

Kỹ sĩ ngũ sắc kia nghe hấn rống lên liền lao đảo rơi xuống ngựa.

Binh sĩ Từ Châu kinh hãi, nhao nhao bàn tán: "Tôn Tầm Chân tướng quân quá lợi hại! Rống một tiếng có thể đánh rơi địch xuống ngựa. Đây là võ tướng kỹ gì vậy?"

Ta choáng váng! Đây là võ tướng kỹ cái rắm gì, tự hấn ngã ngựa có được hay không? Tôn Vũ từ từ tiến đến, chỉ thấy nữ kỹ sĩ trung niên đang khóc ô ô lên. Trông thấy Tôn Vũ lại đây, nàng ôm lấy chân Tôn Vũ, khóc rống nói: "Là người Từ Châu sao? Mau dẫn ta đi gặp Đào Khiêm đại nhân. Ta là thái thú Cửu Giang Thái Thú Biên Nhượng. Ta bị Tào Tháo đánh thảm rồi!"

Tôn Vũ cả kinh trong lòng cả kinh. Đây không phải một lộ viện quân Đào Khiêm phái người đi mời hay sao? Sao chỉ có một người chạy tới, hơn nữa còn nhuộm đủ mọi màu sắc? Hấn vội vàng nâng Biên Nhượng dậy, gọi binh sĩ điu nàng đến nghị sự đường.

Biên Nhượng vừa đi vừa khóc nói rõ sự tình. Thì ra Biên Nhượng sau khi nhận được câu viện cầu Đào Khiêm liền điểm năm nghìn binh mã đi tới Từ Châu. Kết quả tại nửa đường bị Tào Tháo phái ra Thị huyết la ly Hạ Hầu Đôn đánh tan, bắt nàng giam lại. Tào Tháo cũng không giết nàng, gọi người dùng thuốc nhuộm gội cho cả người lẫn ngựa thành ngũ sắc, sau đó thả nàng chạy trốn tới Từ Châu khuyên Đào Khiêm đầu hàng.

Theo Biên Nhượng bắt đầu, phía tây Từ Châu liên tục xuất hiện rất nhiều người bị nhuộm màu sắc sỡ, lúc này chỉ sợ có vài vạn người. Người người chen chúc kéo đến, quân coi giữ Từ Châu vội vàng đóng cửa thành, kéo cầu treo lên.

Đám người ngũ sắc này đi tới dưới chân thành lớn tiếng kêu gọi. Binh sĩ thủ thành cẩn thận vặn hỏi mới nhận ra tất cả những người này đều bách tính ở các thôn trấn phụ cận Từ Châu. Bọn họ khóc rống nói: "Tào Tháo lừa cột chúng ta! Xin Đào Khiêm đại nhân hay chủ trì công đạo cho chúng ta."

Binh sĩ thủ thành liền những bách tính này vào thành. Hỏi lại thì ra Tào Tháo tức giận đánh tới Từ Châu, muốn giết sạch dân chúng trong vùng để báo thù, may mà mưu sĩ Quách Gia một mực khuyên bảo nên nàng mới bỏ ý định này đi.

Nhưng mà meo meo mắt thích đùa bỡn lại ra một mệnh lệnh không đứng đắn, hề đẹp xong một thành trì nào là nhuộm nhà cửa thành đủ mọi màu sắc, khiến cho tào thành như một đám nấm độc rất khó coi. Nàng còn cho kéo cư dân tập trung tới quảng trường, gội thuốc nhuộm thành loang lổ sắc sỡ. Sau đó cho mọi người đều chạy tới Từ Châu, ý tứ là: "Đây là kết cục của các ngươi."

Nhìn chiều này của Tào Tháo Tôn Vũ không biết nên khóc hay nên cười. Đây là cái trò gì vậy? Tuy rằng meo meo mắt không phải kẻ tàn ác khát máu nhưng hình tượng của nàng có thể so với gã Gargamel trong truyện Xi - trum!

Nửa canh giờ sau, văn thần võ tướng của Từ châu đều tập trung đến cửa tây, nhìn mấy vạn người đủ mọi màu sắc nhảy vào con sông nhỏ phía tây thành tắm tắm, làm nước sông đều đổi sắc. Lão nãi nãi Đào Khiêm há to miệng, nửa ngày nói không ra lời. Một hồi lâu, bà mới thở dài một tiếng nói: "May mà Tào Tháo không giết người. Thật là vạn hạnh trong bất hạnh!"

Khục khục, sĩ khả sát bất khả nhục bà có nghe qua chưa? Tôn Vũ thầm lau mồ hôi. Ai dám nhuộm ta thành đủ mọi màu sắc ta sẽ liều mạng cùng hấn. Có điều chuyện này cũng chỉ suy nghĩ tùy tiện. Có thể giết không thể nhục loại lời này chỉ nói lúc tức giận, sinh mệnh so với mặt mũi quan trọng hơn nhiều. Meo meo mắt tuy rằng chơi đùa bách tính Từ Châu đủ thảm nhưng chung quy không có giết nhân, điều này khiến thiện cảm của Tôn Vũ với nàng tăng lên không ít.

"Bây giờ phải làm sao?" Lão nãi nãi Đào Khiêm thể hiện bộ dạng vô lực, buông tay nói: "Đám phán với Tào Tháo hay trực tiếp đầu vô?"

Đánh đi! Đàm phán nhất định cần phải có đánh vốn liếng mới nói được. Nếu như vốn liếng cũng không có, ai cùng người đàm luận. Tôn Vũ thở dài nói: "Đào đại nhân, vẫn là gỡ thanh la cảnh báo đi. Khóa chặt bốn cửa, ta xem ra Tào quân sẽ lập tức đến rồi. Chúng ta một bên phái một cánh quân nhỏ ra khỏi thành khiêu chiến với Tào quân, một bên chuẩn bị tốt phòng ngự thành trì, chờ đợi viện quân. Đây là đường sống duy nhất."

Nửa ngày sau, quân tiên phong của Tào Tháo cuối cùng cũng xuất hiện ở phía tây Từ Châu. Quan lại Từ Châu, binh lính cùng dân chúng đều chạy lại phía tây thành xem quân đội Tào gia.

Binh nguyên phía tây Từ Châu, một quân trận thật lớn sắp xếp ở đó, sợ không dưới một vạn người. Phía trước nhất là một hàng kiếm thuẫn binh, thiết thuẫn màu đen bảo hộ binh sĩ ở phía trong. Sau kiếm thuẫn binh là trường mâu binh, một mâu trận giương lên rực rỡ dưới ánh mặt trời. Sau mâu trận là cung nỏ thủ dày đặc chi chít... Hai bên quân trận còn có hai cánh kỵ binh nhẹ, ước chừng mỗi cánh khoảng một nghìn người.

NM01 trải qua tính toán, báo cáo cho Tôn Vũ: "Tào quân tổng cộng có 12732 người."

Ta choáng váng! Tôn Vũ lau mồ hôi! Thật quá nhiều đi! Có lầm hay không? Đây chỉ là quân tiên phong? Xem kỹ trong quân Tào có một lá đại kỳ, trên viết hai chữ lớn "Hạ Hầu". Quả nhiên là Thị huyết la ly Hạ Hầu Đôn tới rồi. Thật khó!

Thị huyết la ly là võ tướng đỉnh cấp kim sắc chính qua, thân tỏa đầu khí, so với loại hàng giả như Tôn Vũ lợi hại hơn nhiều, so với võ tướng đạm kim sắc không phóng ra đầu khí như Từ Hoảng cũng cao hơn một bậc. Nếu thực sự đầu đơn cùng nàng một trận thì thật lạnh ớn sừ nhiều. Hơn nữa căn cứ vào tình báo, Hạ Hầu Đôn còn suất lĩnh Vu Cẩm, Diển Vi. Vu Cẩm còn không nói, biệt hiệu "Cổ chi ác lai" Diển Vi sẽ lợi hại tới đâu? Nghĩ lại đau đầu.

Đau đầu thì đau đầu, quân người ta tới dưới thành rồi thế nào cũng phải nói vài lời. Một câu cũng không nói liền đầu vô chỉ là hành vi của man tộc. Đào Khiêm tự mình ngồi một chiếc xe ngựa, mở cửa thành, dưới sự hộ vệ của mấy đại tướng Tôn Quan, Tào Báo cùng vài trăm tên binh sĩ ra khỏi thành đến giữa hai quân. Tôn Vũ là "võ tướng kim sắc duy nhất ở Từ châu" đương nhiên cũng theo đi ra ngoài.

Trống trận trong quân Tào đánh một hồi. Ba con chiến mã đi ra, không có người hộ vệ, cứ như thế chậm rãi bước tới trước trận.

Tôn Vũ nhìn kĩ. Đi phía trước chính là Thị huyết la ly Hạ Hầu Đôn. Người nàng vẫn nhỏ xinh như vậy, thân áo mặc một bộ áo giáp màu lam được cuộn hai dài lông. Đáng tiếc đôi mắt long lanh hồi trước bây giờ chỉ còn lại một. Con mắt bị Tào Tĩnh được bịt một miếng da màu đen, tuy nhìn rất lạnh khốc nhưng cũng rất đáng thương.

Phía sau Hạ Hầu Đôn cũng là một tiểu la ly. Cô nàng này Tôn Vũ trước đây chưa có gặp qua. Khuôn mặt nàng rất khả ái, phần hồng mềm mại, nhiều lắm cũng chỉ mười hai tuổi, nhưng thân thể xem ra rất khỏe mạnh, sung mãn lực lượng. Nàng mặc quần áo rất ít, áo giáp đơn giản chỉ bảo vệ nàng bộ ngực và phần thân dưới, giống như hậu thế nữ vận động viên bơi mặc áo hai mảnh. Có điều nàng còn quá nhỏ, còn chưa có lòi trước lồm sau nên cũng không thể nói là kiện mỹ. Trên lưng la ly là hai thanh thủ kích cực lớn, nhìn qua sợ không dưới bảy tám mươi cân.

Đồ mờ hôi! Song kích lớn như vậy một tiểu la ly có thể sử dụng? Ồ, đúng rồi! Trong Tào quân người sử dụng loại vũ khí chỉ có một — "Cô chỉ ác lai" Diên Vi. Tôn Vũ lau mồ hôi nghĩ thầm, cô bé này khẳng định rất lợi hại, chớ chọc nàng.

Phía sau Hạ Hầu Đôn và Diên Vi chính là Vu Cẩm rồi. Tướng mạo nàng như một thiếu nữ bình thường, giống như một nữ sinh không đáng chú ý trong lớp đại học. Được rồi, không cần để ý đến nàng, dù sao cũng là nhân vật phụ.

Hai bên cùng tiến đến, Đào Khiêm khẽ cúi chào, than thở: "Ta vốn muốn chiêu đãi tốt Tào gia cho nên mới phái quân hộ tống Tào lão thái quân. Tiếc rằng tà tâm của Trương Khải không đời nào có cái họa này. Quả thực không phải Đào mỗ cố ý, còn nhờ các tướng quân minh xét."

Thị huyết la ly lắc đầu nói: "Ta chỉ là cái võ tướng, những chuyện này không liên quan đến ta. Ta chỉ nghe mệnh lệnh của Mạnh Đức tỷ tỷ, đừng nhiều lời nữa. Trước khi xuất trận tới nói vài lời với người là hy vọng người trực tiếp đầu hàng, bớt đi binh tai của Từ Châu."

Hạ Hầu Đôn mới nói xong, đại kích la ly Diên Vi liền hét lên: "Đào Khiêm, nếu người thông minh thì mau chóng đầu hàng, nếu không ta đập dẹp người xuống đất!"

Ặc, nói chuyện phải có lý lẽ chứ! Tôn Vũ liếc mắt nhìn đại kích la ly, nghĩ thầm: xem ra cơ bắp phát triển hơn đầu óc rồi, nói kiểu này ở hậu thế chúng ta gọi là "Bình xị".

Tôn Vũ khụ một tiếng, từ phía sau Đào Khiêm đi ra, ôm quyền với Hạ Hầu Đôn nói: "Hạ Hầu muội tử, đã lâu không gặp."

"A? Là Tôn Tầm Chân tướng quân!" Con mắt còn lại của Hạ Hầu Đôn chớp chớp nhìn Tôn Vũ, nở nụ cười tươi nói: "Sao huynh lại ở đây?"

Sặc, cái cô tiểu la ly này còn không nhìn ra? Ta tới giúp đánh lộn. Tôn Vũ thờ dài nói: "Hạ Hầu muội tử, Đào Khiêm là liên minh quân của Công Tôn gia... Ta ở nơi này... Ừm... Chính là ý tứ này rồi."

"A?" Độc nhãn la ly kinh hãi, vội la lên: "Tôn tướng quân sao có thể như vậy được? Huynh luôn có giao tình tốt với Tào gia chúng ta. Mạnh Đức tỷ tỷ cũng luôn nói tốt đẹp về ngài, còn có ý để ngài ở rể Tào gia, huynh sao lại giúp người ngoài?"

Đồ mờ hôi! Meo meo mắt có ý nhưng ta không đáp ứng. Hơn nữa nàng muốn ta ở rể là lấy cái gì Tào Nhân, Tào Hồng... Cũng như đưa đồ thừa cho ăn mày. Khục khục, tuy rằng mấy muội tử này nhìn cũng không tệ, có điều ta không phải cái gì cũng vơ vào. Tôn Vũ ho khan hai tiếng nói: "Tuy Tào gia có giao tình với ta, nhưng Từ Châu cũng là minh hữu của ta. Ta ở nơi này chính là giải quyết tốt mọi chuyện cho đôi bên mà!"

"Giải quyết mọi chuyện? Giải quyết cái rắm!" Bên cạnh đột nhiên truyền đến tiếng hô lớn, đại kích la ly Diên Vi tuy nhỏ nhưng thanh âm lại lớn. Nàng hung hăng xông tới hét lớn: "Nói đông dài liên miên cái gì không dứt! Ta phiền nhất là đám múa mép khua môi này. Đón một kích của ta!"

Đại kích la ly không có võ tướng kỹ, chỉ cậy mạnh khua đôi kích tám mươi cân bổ về phía Tôn Vũ.

Ta choáng váng, liền như vậy tự đã đánh? Hai quân giao tranh còn không chém sứt, chúng ta đàm phán trước trận hẳn phải bình tĩnh hữu nghị mới đúng. May là Tôn Vũ đến từ hậu thế, đối với ước định gì gì vốn có cảnh giác nên thấy đại kích la ly quét song kích quét tới đã sớm có chuẩn bị. Hắn ghì mình ngửa lui lại, vừa vận tránh một kích này.

Cái cô bé này! Trong lịch sử Diên Vi nổi danh thích đánh nhau, nào dè biến thành la ly cũng vẫn như vậy! Tôn Vũ cố tình ẩn dấu thực lực, hồng quang nhấp nháy trên thân, hai từ "Thương tướng" hiện ra. một thương đâm về phía song kích của Diên Vi. Không ngờ Hạ Hầu Đôn đột nhiên vươn thiết thương tới đẩy lui cả Tôn Vũ và Diên Vi ra, than thở: "Tôn tướng quân, nàng chỉ nóng tính chứ không phải thật muốn chém huynh... Huống hồ Diên tướng quân căn bản không có võ tướng kỹ, chỉ là có chút sức lực mà thôi, huynh cũng đừng bắt nạt nàng."

-----o0o-----

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 133: Thi Tài Bắn Cung

Tôn Vũ hét lớn: "Người tới hay xưng tên họ!"

Cái gì? Đại kích la lỵ. Diên Vi không có võ tướng kỹ? Tôn Vũ đỏ mặt hỏi! Điều đó không thể có khả năng? Đúng rồi, công xiềng! Nhất định là công xiềng chết tiết đang tác oai tác quái. Có điều Diên Vi cũng quá khỏe, không cần võ tướng kỹ lại có thể sử dụng cặp kích tám mươi. Cô nàng này nếu như giải khóa thì còn có dạng gì nữa? Ta cần phải cẩn thận một chút, đừng để Diên Vi vô tình mở khóa công xiềng.

Bị Diên Vi quấy phá như thế, chuyện đàm phán không thể thực hiện được rồi. Hạ Hầu Đôn ôm quyền nói: "Tôn tướng quân, ta tuy không muốn đánh với huynh nhưng mệnh lệnh của Mạnh Đức tỷ tỷ nhất định phải theo. Tương lai chớ trách ta hạ thủ vô tình."

Tôn Vũ gật đầu, song phương từng lui về trận doanh của mình.

Vừa trở lại thành Từ Châu thành, Đào Khiêm buồn rười rượi nói: "Làm sao bây giờ? Quân Tào Tháo ngay cả Công Tôn Toàn cũng không nể mặt! Liên Tôn tướng quân cũng muốn đánh."

Tôn Vũ trong lòng thầm nghĩ, nếu Diên Vi còn chưa có mở khóa thì nhiều nhất chỉ là một cô bé có chút sức mạnh mà thôi, hơn binh lính bình thường một chút, không làm nên chuyện gì cả. Còn lại Hạ Hầu Đôn và Vu Cầm chắc gì đã đánh thắng được mình và Từ Hoảng. Một trận này hoàn toàn có thể đánh, vì vậy hắn mở miệng nói: "Đào đại nhân đừng nữa nghĩ đến chuyện đàm phán nữa. Cho ta mượn mấy nghìn binh mã quân lấy bọn họ. Chờ viện quân đến Tào quân tự nhiên sẽ thối lui."

Đào Khiêm nhìn trái nhìn phải, Tào Báo, Tôn Quan đều không phải tướng tài. Từ Châu quả thực không có dũng tướng, đành phải ôm Tôn Vũ làm cây cọc cứu mạng rồi.

Lúc này ngoài thành Tào quân bắt đầu đóng trại tạm thời. Hạ Hầu Đôn chỉ là tiên phong, tác dụng của tiên phong mặc dù có ý ra oai phủ đầu địch nhân nhưng cũng có nhiệm vụ gấp núi mở đường, gặp sông bắc cầu.

Cho nên Hạ Hầu Đôn cũng không nóng lòng giao chiến, ở phía tây Từ Châu Tây chậm rãi chặt cây xẻ gỗ lập doanh trại, dựng rào đóng cọc buộc ngựa. Hạ Hầu Đôn thực ra ngoài thị huyết đánh nhau thì chuyện gì cũng không biết. Diên Vi lại càng không đáng nhắc đến, còn ngốc hơn Hạ Hầu Đôn nhiều. Sờ đi tất cả sự vụ dựng trại đều do Vu Cầm phụ trách, thảo nào Tào Tháo bố trí Vu Cầm làm phó tướng của Hạ Hầu Đôn!

Doanh trại còn chưa kịp dựng, chỉ mới đang chặt cây, trong thành Từ Châu vang lên một hồi trống, Tôn Vũ mặc giáp trụ, đeo ngũ thạch đại cung, tay cầm tinh thiết trường thương dẫn một đội năm nghìn người ra khỏi thành. Theo sau Tôn Vũ là Từ Hoảng và mặt hầm hầm, phía sau còn có Tào Báo suất lĩnh năm nghìn binh sĩ áp trận.

Tào quân nhìn thấy Tôn Vũ chạy đến quấy rối đành phải phân ra nửa binh mã bày trận. Hạ Hầu Đôn và Vu Cầm cho rằng Tôn Vũ chỉ có thực lực như ở trận Hồ Lao quan nên không coi trọng lắm. Ở Hồ Lao quan võ tướng kỹ lợi hại nhất của Tôn Vũ là "Phụ tá" lam sắc, có thể biến một võ tướng cao cấp lam sắc thành võ tướng đỉnh cấp kim sắc. Nhưng mà Từ Châu căn bản không có đại tướng có thể dùng "Phụ tá" của hắn. Hơn nữa kể cả thực có một tướng lĩnh lam sắc để Tôn Vũ tăng lên một cấp thì vẫn không là đối thủ của Hạ Hầu Đôn.

Vu Cầm giục ngựa xuất trận, tay cầm đại cung, chỉ vào Tôn Vũ nói: "Tôn tướng quân, chúng ta niệm tình cũ không muốn đánh với ngươi, nhưng ngươi cũng không thể quá đáng như vậy. Doanh trại chưa dựng xong liền đi ra khiêu chiến, thật không có phong độ quân tử!"

Thì ra chiến tranh ở thời đại này còn phải chú ý đến đầu pháp quân tử. Song phương không can thiệp tới việc xây dựng doanh trại của nhau. Để hai bên chuẩn bị tốt rồi mới phải quân đội ra, dưới sự tán thành của cả hai bên bắt đầu đánh nhau trên chiến trường. Giống như Tôn Vũ không nói quy củ, thừa dịp người ta còn chưa dựng trại xong liền xuất binh tới đánh còn tương đối ít thấy. Đương nhiên khi bắt đầu đánh nhau thì gì âm mưu quỷ kế gì đều có thể dùng, nhưng đánh lúc trước khi dựng trại là không thể được.

Tôn Vũ lúc lúc đầu, nghĩ thầm: ta chính là tới câu giờ chờ viện quân, không có khả năng cho các ngươi thanh thần ổn định dựng trại. Ta cố ý tới bắt chẹt các ngươi thì sao? Có điều lời này không thể nói ra.

Vu Cầm thấy Tôn Vũ không nói lời nào, hừ một tiếng nói: "Chỉ có nam tử và tiểu nhân khó dạy..."

Phụt! Tôn Vũ thiếu chút nữa học máu. Vu Cầm muối tữ, cô học ai không học lại học Tào Tháo kia. Lần trước nghe lời này chính là Tào Tháo nói.

Khụ, được rồi, ta là người khó dạy! Cãi nhau với nữ nhân là việc không phong độ nhất, ta không cần ầm ỹ! Tôn Vũ bình tĩnh lại, mở miệng nói: "Vu Cầm muối tữ, nhìn cô cầm đại cung trên tay, chúng ta hãy so cung thuật đi. Nếu như ta thắng, các người không được hạ trại bây giờ, ngày mai mới có thể tiếp tục. Nếu như ta thua, ta không chỉ không đến quấy rầy các ngươi kiến lập doanh trại mà còn giúp chặt cây xẻ gỗ. Như vậy không liên lụy đến tính mạng binh lính mà cũng không làm tổn thương mối quan hệ đôi bên."

Vu Cầm và Hạ Hầu Đôn nhìn nhau liếc mắt, hai người đều ở Hồ Lao quan thấy "Tất trùng" của Tôn Vũ, biết rõ độ bắn tên chính xác của hắn cực kỳ cao. Có điều lực tay của Tôn Vũ không ra làm sao cả, chỉ có thể kéo tam thạch đại cung nên bắn tên tuy chuẩn xác nhưng bay không được nhanh, lực lượng không tính rất lớn. Võ tướng kỹ của Vu Cầm là "Cung tướng" lam sắc, có thể bắn ra mũi tên rất mạnh, hơn nữa độ chính xác cũng rất tốt. Cho dù nhìn từ phía nào Vu Cầm cũng đều chiếm ưu thế.

Hạ Hầu Đôn gật đầu nói: "Tốt, cứ theo đánh cuộc của huynh đi! Có điều huynh với Vu Cầm tướng quân bắn tên đều là bách phát bách trúng, nếu chỉ so bắn chuẩn thì vô dụng, còn phải so lực bắn nữa."

Tôn Vũ trong lòng cười thầm, ngoài miệng lại nói: "Không thành vấn đề, chúng ta so một tên xuyên thuẫn đi."

Vu Cẩm dẫn dò vài tiếng. Một đội binh sĩ Tào quân sĩ bày ra hơn hai mươi cái mộc thuẫn ở xa xa hai trăm bước. Mộc thuẫn được đặt sát nhau, đối diện với trung gian chiến trường. Loại mộc thuẫn này ước chừng dày như tấm đệm ở hậu thế, là vật liệu rắn chắc bó thành, mặt trên còn tấm dầu. Chỉ cần cần một cái mộc thuẫn là có đủ khả năng phòng ngự cung tên.

Đương nhiên loại mộc thuẫn này chỉ có thể phòng bị tên bắn của binh lính bình thường, đối với các đại tướng có võ tướng kỹ đích thì một tên bắn thủng không có khó khăn gì, cho nên Tào quân mới xếp hai mươi tấm sát nhau như vậy.

Vu Cẩm cười lạnh nói: "Chúng ta mỗi người bắn một tên, người nào bắn thủng nhiều mộc thuẫn là thắng!"

Tôn Vũ nghĩ thầm, các người bị lừa thượng rồi. Ta đã không giống hồi ở Hồ Lao quan, bây giờ sức mạnh của ta có thể so với võ tướng kim sắc, thắng một Vu Cẩm nhỏ nhỏ còn dễ hơn trò bàn tay. Vì vậy hắn cười hi hi, gật đầu: "Cô trước đi!"

Vu Cẩm không chút khách khí cầm lấy đại cung của nàng. Nàng cũng không phải dùng cung rất mạnh, cây cung kia nhiều lắm chỉ có lưỡng thạch, trên thực tế mũi tên của nàng chủ yếu không phải dựa vào cung lực mới trở nên mạnh mẽ. Trong thế giới này các nữ nhân dùng võ tướng kỹ cung hệ lực tay bản thân không cần phải rất cao, chỉ cần có thể kéo lưỡng thạch tiểu cung là mũi tên mang lực lượng võ tướng kỹ bắn vừa nhanh vừa mạnh.

Ví dụ như "Bôn xạ" của Trương Thuận "Bôn bắn" có thể bắn thủng tám chắn. Nhưng trên thực tế Trương Thuận dùng chỉ là một cây xung sẵn Ô Hoàn rất phổ thông. "Bôn xạ" mang theo quang mang hồng sắc trên mũi tên mới cho mũi tên có thể xuyên thủng tám chắn.

"Cung tướng" của Vu Cẩm cũng giống như vậy. Lam quang chột lóe trên người nàng, giương cung cài tên, tựa hồ chẳng cần ngắm nghía gì cả liền bắn ra một tên. Chỉ thấy ánh tên thoát dây cung mà ra, vù một tiếng bay qua qua cự ly hai trăm bước bắn tới chòng mộc thuẫn.

Một tiếng "Rầm" nho nhỏ vang lên, kinh tiễn xuyên vào chòng thuẫn, chỉ để lại tám chắn đầu tiên một lỗ nhỏ tí xíu.

"Oa!" Binh sĩ Tào quân lớn tiếng hoan hô. Một binh sĩ tiến lên kiểm tra rồi cười to nói: "Bắn thủng năm tám chắn."

"Oa, năm cái!" Tào quân reo hò, có người cười nói: "Vũ tướng quân quả là thần xạ!"

Lần này quân Từ Châu đều biến sắc. Một tên cách hai trăm bước bắn thủng năm tám chắn, nếu như Tào quân công thành thì người gọi là Vu Cẩm ở dưới thành giương cung bắn, người trên tường thành thò đầu ra là chết, cả thuẫn cũng không đỡ được. Tuy Vu Cẩm bắn đây là mộc thuẫn nhưng xuyên qua năm cái, chứng tỏ binh lính dùng thiết thuẫn cũng không chịu nổi.

Chúng quân Từ Châu đều trông mong nhìn chăm chăm vào Tôn Vũ, nghĩ thầm: Tôn Vũ có rất nhiều chiêu nhưng mà chúng ta cũng chưa thấy qua hắn bắn tên. Không biết trình độ bắn tên của hắn so với tính toán số sách thì như thế nào?

Chỉ có Từ Hoảng ở trong chùa đã thấy Tôn Vũ bắn một tên thủng ba cái đầu nên tuyệt không lo lắng. Nàng vừa ngồi trên lưng ngựa vừa vung vẩy đôi chân mình, y y nha nha hát một vài gì không nghe rõ. Có điều mặt nàng với tâm tình ca hát chả hợp tia nào, thấy thế nào cũng giống như người khác thiếu tiền nàng không trả.

Tôn Vũ cười hi hi, gỡ ngũ thạch đại cung trên lưng xuống, hồng quang lóe trên đỉnh đầu, xuất hiện hai chữ "Tất trùng". Bộ dạng gà mờ phải diễn như thật nên hắn không để NM01 phóng ra kim quang, cũng không phóng hai chữ vàng "Cung vương", chỉ giống như hồi ở Hồ Lao quan, để cái võ tướng kỹ tội nghiệp "Tất trùng" đi ra.

Nhìn thấy chữ đỏ trên đầu hắn, Tào quân không nhịn được cười rộ lên. Người ta Vu Cẩm sáng lên lam quang mà người còn dùng cái võ tướng kỹ trung cấp hồng sắc này làm mất mặt? Binh sĩ Tào quân hét lớn: "Người thua chắc rồi, còn so cái gì?"

Binh lính Từ Châu cũng cảm thấy có chút mất mặt, một đám quân Từ Châu thấp giọng nghị luận: "Loại tỷ thí rõ ràng không thắng này có ý nghĩa gì? Vui vẻ chịu thua còn hơn, sau đó hung hăng đánh với Tào quân một trận để bọn họ không thể kiến tạo doanh trại."

Tôn Vũ chẳng buồn để ý tiếng bàn tán xung quanh. Tay trái hắn nhẹ nhàng cầm cung lên, tay phải đeo một chiếc nhẫn, kéo một mũi tên đuôi lông sói đặt lên trên dây cung.

Nhìn thấy chiếc nhẫn trên tay Tôn Vũ, Vu Cẩm hiểu biết về cung thuật liền biến sắc... Ngón tay đeo chiếc nhẫn? Đây là để phòng ngừa dây cung cắt vào ngón tay, nhưng cung phổ thông nào có thể nào cắt đứt tay? Chỉ có vượt qua tứ thạch cường cung trở lên mới cần dùng nhẫn phối hợp... Lẽ nào cây cung Tôn Vũ dùng là trên tứ thạch đại cung?

Vu Cẩm nhìn không được khẽ run hỏi thăm: "Cung người dung... Mấy thạch?"

"Ngũ thạch!" Tôn Vũ cười ha ha, hai tay dùng lực. Chỉ nghe một tiếng "Dát" vang lên, ngũ thạch đại cung bị Tôn Vũ kéo căng. Năm trăm cân lực tay mới có thể kéo dây cung ra, trong thời gian kéo cung, âm thanh kinh khủng "Két két" phát ra.

Sắc mặt của Vu Cẩm xám xịt như tro.

"Đi!" Tôn Vũ khẽ quát một tiếng, tay phải buông ra. Âm hưởng dây cung "Âm" một tiếng chấn lên. Mũi tên đuôi lông sói thoát dây cung mà ra. Mũi tên bay cực nhanh, mắt thường cơ hồ không thể thấy được. Mũi tên xẹt qua trời cao tạo ra trong không khí một đường cầu vồng trắng rất đẹp...

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 134: Thiên Tài Phục Vụ Đặc Thù

Tên của Tôn Vũ rời khỏi dây cung, Vu Cẩm đã thắm hồ không ổn. Những người khác có thể không biết nhưng nàng quanh năm luyện tập với cung tên thế nào lại không nhìn ra uy lực của mũi tên này.

Lực của ngũ thạch đại cung hoàn toàn vượt qua nhị thạch đại cung kèm theo tác dụng “Cung tướng” của Vu Cẩm. Mũi tên xé gió mang theo tiếng u u nói cho Vu Cẩm biết một tên này lợi hại hơn nàng nhiều.

Cầu vòng trắng lướt qua. “Bùng!”. Mũi tên đuôi lông sói của Tôn Vũ đã ngập vào trong tấm chắn.

Đám binh sĩ nhãn lực tốt nhìn kỹ: “Oa! Ngay cả đuôi tên cung chìm vào trong thuẫn

Quả nhiên, kinh tiễn của Tôn Vũ bắn ra hoàn toàn chìm vào trong mộc thuẫn, chỉ để lại một lỗ sâu hoắm trên mặt thuẫn. Nhìn trong lỗ ngay cả đuôi tên cũng không thấy. Nhưng Vu Cẩm bắn ra vừa rồi vẫn còn để lại đuôi tên... Không cần biết Tôn Vũ xuyên qua mấy tấm thuẫn nhưng chắc chắn số lượng phải hơn Vu Cẩm nhiều.

Lần này binh sĩ Tào quân sĩ liền choáng váng! Trái lại binh Từ Châu thì phá lên cười ha ha.

"Đi đếm xem bắn thùng mấy tấm?" Quân Từ Châu đánh trống reo hò.

Mấy người phụ trách đặt thuẫn bài đều là quân Tào quân, lúc này thấy đã chắc chắn thua nên có chút sợ hãi không dám đi đếm, tiến thoái lưỡng nan trông hết sức khôi hài.

Vu Cẩm dù sao cũng là đại tướng có khí độ, nàng vung tay lên nói: "Không cần bận tâm đến ta, nhanh đi đi!"

Binh sĩ Tào quân nghe vậy mới từ từ đi đến đông thuẫn, cẩn thận đếm rồi báo cáo: "Mười cái..."

"Oa!" cả binh sĩ Từ Châu lẫn quân Tào đều nhin không được kinh hô lên.

Nghe thấy mười tấm, Tôn Vũ trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Tuy hắn biết rõ hơn phân nửa là mình thắng nhưng vẫn lo lắng uy lực của ngũ thạch đại cung không hơn được võ tướng kỹ. Nhưng thực tế lúc này đã chứng minh ngũ thạch đại cung còn tốt hơn nhiều. Tôn Vũ thầm nghĩ: với lực tay của ta bây giờ không chỉ kéo ngũ thạch cung, không chừng thất thạch cung cũng được. Nhưng cung tượng binh thường không thể chế tạo được loại cung này, xem ra phải tìm được "Công thần" mới chế ra được. Về sau mình cần phải lưu ý.

Tôn Vũ bắn thùng mười tấm, Vu Cẩm chỉ bắn thùng năm tấm, ai cao ai thấp không cần phải nói ra. Quân Từ Châu lớn tiếng reo hò, trái lại Tào quân ai cũng đều buồn bực cúi đầu.

Hạ Hầu Đôn liếc nhìn Vu Cẩm, con mắt phải phìen muộn nhấp nháy, bĩu môi nói: "Tôn tướng quân ức hiếp người! Rõ ràng huynh có thể bắn tên mạnh như thế mà cố ý lừa chúng ta." Nàng niệm tình cũ ở Hồ Lao quan, rất thân thiết với Tôn Vũ, kết quả Tôn Vũ chạy tới phá, hơn nữa còn dùng thủ đoạn lừa các nàng. Hạ Hầu Đôn không vui trong lòng, con mắt duy nhất đã ngăn ngăn nước mắt.

Khục khục, bắt nạt tiểu là lý quả thật áy náy. Tôn Vũ chảy mồ hôi! Có điều chuyện làm xong đã không cách nào thay đổi. Hắn buông tay nói: "Lần này việc gia quyến nhà họ Tào bị giết thực sự không phải lỗi của Đào Khiêm, đều là do tên Trương Khải kia thấy hơi tiền nổi máu tham. Ta giết ả coi như là giúp Tào gia báo thù. Sự tình chỉ có thể tính là thiên tai nhân họa, không nên đổ lỗi lên đầu dân Từ Châu. Mạnh Đức tỷ tỷ dấy binh tới nhuộm người ta thành ngũ sắc quả thực không đúng, không thể nói ta tới phá hoại."

Hạ Hầu dẫu miệng nói: "Nhuộm thành ngũ sắc thì có gì, lại không có giết bọn họ... Được rồi, ta nói cũng không được. Hiện tại bắn cung thua, hôm nay bên ta không kiến lập doanh trại nữa."

Nàng nhấp nháy mắt, nước mắt lưng tròng nói: "Tôn tướng quân xấu lắm, không để cho chúng ta lập trại. Đêm nay lại phải ngủ bờ ngủ bụi rồi... Ư ư, ta không thích ngủ trong bụi cỏ, có rất nhiều sâu bọ bò tới bò lui!"

Khục, không được rồi, ta áy náy tới cực điểm rồi. Tôn Vũ vội vàng quay đầu ghìim ngựa về thành, ngang ngành quăng một câu: "Bây giờ muội không phải tiểu cô nương nữa, là tướng quân rồi. Nếu đã là tướng quân thì không nên sợ rần rết sâu bọ."

Hạ Hầu Đôn cắn môi, gật gật đầu.

"Thu quân, ngày mai gặp lại." Tôn Vũ siết ngựa, dẫn Từ Hoảng, Tào Báo cùng binh sĩ Từ Châu trở về thành. Mới vừa đi vào trong thành, dân chúng Từ Châu đã âm âm reo hò: "Oa, Tôn tướng quân Thần tiễn vô song."

"Lý Sơ Kỳ tiên sinh, không, Tôn Tầm Chân tiên sinh là thần tượng của ta..."

"Tâm Chân... Thiếp là tiểu Đào Hoa ở Di Hồng viện thành bắc. Ngài tới đây thiếp sẽ không lấy tiền..." Còn chưa nói hết câu Mi Phuong trong đám đông giật dử hết lên: "Tiểu Đào Hoa? Ngươi dám quyền rũ muội phu ta?"

"..."

Đám người im lặng.

Mi Phuong hiển nhiên là bá vương ở Từ Châu, tiểu Đào Hoa đã chuồn đi rất xa rồi.

Không ngờ lại có một cô gái kêu lên: "Mi Phuong! Tiểu Đào Hoa sợ ngươi, tiểu Hạnh ta không sợ. Mấy hôm trước ngươi mới bị bêu xấu ở Ba Vương lâu, bị người quét sạch mặt mũi, bây giờ còn dọa được ai? Tâm Chân đại soái ca chớ để ý đến người đàn bà chanh chua kia, tiểu Hạnh không chỉ miễn phí cho ngài, còn cung cấp... Đặc thù... Thù... Phục... Vụ... A!" Tiếng nói ồn ền ngọt ngào làm lòng người ngứa ngáy, hiển nhiên là một danh kỹ thanh lâu.

Tôn Vũ trong lòng run lên, thiếu chút nữa ngã ngựa xuống đất. May mà sau khi tới tam quốc sau mỗi ngày đều sống giữa vòng vây của nữ nhân, khả năng chống đỡ kích đã tương đối mạnh nên hắn mới đứng vững.

Nhưng mà Tôn Vũ vừa vất vả ổn định lại, hắn đã nghe Mi Phuong hét lớn: "Ngươi có thể cung cấp phục vụ đặc thù được cái gì chứ? Hừ hừ, ngươi là nữ nhân ta chẳng nhẽ không phải? Nhưng thứ kia ta cũng biết! Lão thụ bàn căn, thiên nữ tán hoa, lão hán đẩy xe, Quan Âm tọa liên..."

"Ngươi biết cái rắm, chắc chỉ nghe qua tên những chiêu thức này chứ gì?" Tiểu Hạnh cười to nói: "Làm gì có kinh nghiệm phong phú như lão nương."

"Hừ!" Mi Phuong cười lạnh nói: "Ngươi không biết có thiên tài trên đời này sao? Những thứ này ta chỉ nghe tên là sẽ rồi! Nếu không ngươi tới Mi phủ, ta làm với muội phu cho ngươi xem!"

Phụt! Lần này Tôn Vũ thực sự ngã ngựa rồi. Hắn vội vàng kêu NM01 quan sát trong đám đông tìm Mi Phuong rồi chạy qua nhắc cổ nàng lên như xách gà con, nói: "Cô không phải muốn làm người tốt hay sao? Giữa bàn dân thiên hạ cãi nhau với nữ tử phong trần làm gì? Còn nói mấy lời như thế! Theo ta đi về nhà."

Nói cũng lạ, Tôn Vũ vừa ra tay Mi Phuong liền dịu dàng lại như mèo con, không âm ỉ nào loạn nữa.

Vốn là Tôn Vũ thắng lợi trở về, Đào Khiêm còn muốn đến nói lời cảm tạ rồi thương lượng với hắn nên ứng phó với Tào quân thế nào. Kết quả Mi Phuong làm âm ỉ như thế, mọi người đều lau mồ hôi nhìn Tôn Vũ, nghĩ thầm: "Vợ của ngươi không phải là Mi tam tiểu thư hay sao? Thế nào Mi nhị tiểu thư lại cung cấp phục vụ đặc thù cho ngươi... Đây là tình huống gì? Khục khục, mĩ gia thật phức tạp, người ngoài chúng ta xem không hiểu."

Đào Khiêm không tiện đi tới, đành phải đứng nhìn xa xa.

Tôn Vũ lau mồ hôi, xin lỗi Đào Khiêm: "Đào đại nhân, hiện tại Tào quân không dám làm loạn rồi. Sáng sớm ngày mai ta sẽ đến thương nghị với ngài cách đối kháng Tào quân, bây giờ về nhà xử lý một ít việc trước."

Đào Khiêm cũng không biết nên khuyên cái gì, cười khổ nói: "Được rồi, ngươi mau về đi. Để Mi Phuong náo loạn một hồi nữa không biết Từ Châu biết thành cái gì rồi."

Tôn Vũ xách cổ Mi Phuong hấp tấp chạy về Mi phủ, ném nàng vào trong đại đường: "Ta không quản được cô, chờ tỷ tỷ trở về giả quyết." Vừa rồi làm náo loạn ở cửa thành như vậy Mi Trúc chắc chắn đã biết, một lúc nữa trở về nàng sẽ xử lý bà cô này. Tôn Vũ nhìn thấy nàng là đau đầu, chẳng muốn để ý đến nữa.

Trời tối, vầng trăng khuyết treo cao cao bên trên, Tôn Vũ nằm trên giường trở tới trở lui, trong lòng nghĩ đánh trận này có đáng giá hay không. Trước đây đối thủ của mình đều là kẻ xấu, trong lòng chẳng có chút áy náy nào cả. Nhưng lần này lại là quân đội của mèo meo mắt, làm sao ra tay độc ác được chứ? Đêm nay nếu như Hạ Hầu Đôn tuân thủ lời hứa, một tiểu la ly như nàng không có doanh trưởng chỉ đành ngủ bờ ngủ bụi, thật là đáng thương!

Tôn Vũ đứng dậy đi ra tiền viện, lấy một cái túi trong xe ngựa ra. Nó được thiết kế phòng theo túi ngủ hành quân vừa mềm lại vừa ấm. Tôn Vũ nhảy lên con ngựa trắng phóng đến cửa tây thành trong đêm tối. Binh sĩ gác đêm trông thấy Tôn Vũ liền mở cửa thành cho hắn.

Tôn Vũ phóng ngựa đi phía tây, quân Tào đang ngủ lung tung trên bình nguyên. Bởi vì không có doanh trại nên mọi người đều ngủ trên mặt cỏ, binh khí và giáp trụ bày lung tung bên cạnh. Mấy đội tuần tra ban đêm cảm được đi vòng quanh đám binh sĩ này.

Trông thấy Tôn Vũ một mình một ngựa chạy tới, lính tuần khề kinh hãi, khẩn trương dò xét: "Ngươi là Tôn Tâm Chân? Ngươi tới làm cái gì?"

Tôn Vũ giọng ngù tửu lên, thờ dài nói: "Ta mang túi ngủ tới cho Hạ Hầu Đôn tướng quân."

Lính tuần tra đầu chịu tin hắn, tất cả nhìn hắn chăm chăm như lâm đại địch. Nếu như không phía Tôn Vũ đến một mình chỉ sợ Tào quân đã đánh keng gọi mọi người dậy rồi. Binh lính cho rằng hắn là tiết sứ nên mới không náo loạn lên.

Chỉ chốc lát sau, lính tuần tra gọi Vu Cẩm tới! Nàng ôm quyền với Tôn Vũ, than thở: "Tôn tướng quân không phải giúp Đào Khiêm hay sao? Chạy tới tặng đồ có phân không tốt."

Tôn Vũ cũng thờ dài nói: "Vu tướng quân, chuyện này... Ta có một phu nhân là người Từ Châu... Khục khục..."

Vu Cẩm lắc đầu nói: "Được rồi, ta không nói chuyện này nữa. Hai bên giao binh là chuyện khác, chủ công của chúng ta rất yêu thích tướng quân, cũng không cần phải coi ngài là địch nhân. Mời vào trại... O, mời ngồi xuống đây đi." Nàng thuận miệng mời vào trong doanh trại nhưng bây giờ không có trại, chỉ dành giống quân Tào ngồi trên cỏ... Chuyện này còn không phải Tôn Vũ làm hại?

Hai người bối rối, nhưng Tôn Vũ vẫn cầm túi ngủ đi vào.

Vu Cẩm nhẹ giọng nói: "Nói chuyện nhỏ một chút, Hạ Hầu Đôn tướng quân và Điển Vi tướng quân đều ngủ rồi. Đánh thức bọn họ hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!"

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 135: Loly Thích Máu, Tỷ Thí Đi

Trắng như lưỡi câu, dế kêu rả rích, tuy rằng yên tĩnh nhưng lại chẳng yên tĩnh.

Tôn Vũ đi theo sau Vu Cẩm, đi rón rén vào "Đại doanh" Tào quân. Trên mặt cỏ xung quanh khắp nơi đều là binh sĩ có tướng ngủ đáng yêu, có người chân gác lên mặt bạn; có người tay đặt ở hạ bộ bạn; có người miệng sắp hôn lên mặt bạn ... vì không dựng doanh trại, tất cả mọi người lộ đủ hình dáng kỳ lạ trên cỏ.

Vu Cẩm đi vào "Đại tướng trung quân", cái gọi là "Đại tướng trung quân", thật ra chính là một vùng đất trống không có binh sĩ bình thường tới làm phiên, dành cho tướng lĩnh trong Tào quân nghỉ ngơi. Dù sao tướng lĩnh đều là con gái, không chịu nổi việc một cái chân thối gác lên mặt.

Tôn Vũ thấy loly đại kích cùng loly độc nhãn đều nằm dưới đất, hai tiểu loly đáng thương rúc vào sười ấm cho nhau, vai của loly độc nhãn tựa ở phía dưới đầu loly đại kích. Nước miếng loly đại kích Điển Vi chảy từ khóe miệng xuống, thấm ướt bả vai loly độc nhãn.

Tôn Vũ nhìn kỹ một hồi, sương sớm trên lá cây thấm ướt áo giáp loly độc nhãn, khiến nàng ngủ không được thoải mái, ngay vào lúc Tôn Vũ nhìn nàng, nàng còn đang trở người, dùng bàn tay nhỏ phui mấy cọng cỏ dính trên mặt nàng.

-Ặc... Tôn Vũ nhỏ giọng nói với Vu Cẩm: - Các người chỉ không thể xây doanh thôi, sao ngay cả giường xếp cũng không dựng Vu Cẩm lắc đầu nói: - Giường xếp cũng tính là xây nửa doanh trại rồi? Bọn ta không thêm làm điều như tiểu nhân thất hứa ấy.

Không làm tiểu nhân cũng không thể để hai loly ngủ dưới đất chứ, ca ca ta rất đau lòng cho loly đấy. Tôn Vũ nhét túi ngủ ở dưới đất bên cạnh hai loly, sau đó ý bảo Vu Cẩm nhắc nhẹ loly đại kích lên, mình thì ôm loly độc nhãn, nhẹ nhàng đặt hai loly vào trong túi ngủ.

- Ta đi đây! Tôn Vũ nhìn tiểu loly ngủ yên ổn ở trong túi ngủ, cảm giác tội lỗi trong lòng hơi giảm bớt. Hắn lại theo Vu Cẩm đi ra khỏi "Tào doanh".

- Vu tướng quân, ngày mai gặp trên chiến trường Tôn Vũ cười nói: - Hôm nay ta chỉ mang theo một túi ngủ, nếu ngày mai ta lại thắng, sẽ đưa thêm một túi ngủ nữa cho người.

Hả? Còn định tặng túi ngủ cho ta? Nam nhân này rất dịu dàng, tướng mạo Vu Cẩm rất bình thường không xinh đẹp, nên cũng không quá mong nam nhân sẽ thích. Hơn nữa nàng là võ tướng, nữ nhân giống như nàng là trụ cột lưng gánh cả thiên hạ, cho tới bây giờ chưa từng được nam nhân quan tâm giống vậy, cũng không có nam nhân nào dám quan tâm nàng như vậy.

Trong lòng Vu Cẩm nhin không được có vẻ lảng lảng nói: - Chúng ta không đánh thì sao? Người bảo cả nhà phu nhân người chuyển ra khỏi Từ Châu thì người cũng không cần để ý chuyện Từ Châu nữa.

Khụ, việc này ... vào lúc hết sức nguy nan vứt bỏ chúa công không để ý, Mi Trúc có lẽ không làm được chuyện như vậy? Tôn Vũ lắc đầu, phát tay nói:

- Chuyện này không dễ làm đâu, tóm lại ... lần này Tào Tháo khởi binh cũng hơi quá đáng rồi, Đào Khiêm quả thật không có lỗi sai gì.

- Người nói chúa công ta quá đáng? Vu Cẩm giờ nắm đầm mồ hôi, có điều nàng biết mình đánh không lại Tôn Vũ, đành phải thu nắm đầm lại, lộ ra hàm răng trắng bóc nói: - Đừng nói xấu chúa công ta nha! Người nói xấu chúa công nữa, ta sẽ cắn người đó!

Ta ngắt, ta sợ quá! Tôn Vũ thầm khinh bỉ, lúc này nói chuyện có hơi hợp lắm, khiến trong lòng ta ngứa ngáy, mau chuẩn thôi.

Ngày hôm sau, lúc nắng sớm mới chiếu, cây cỏ còn đọng sương. Sáng sớm luôn là lúc giá lạnh nhất, Hạ Hầu Đôn hé đôi mi dày từ từ tỉnh lại, a, thật là ấm áp, tối qua không phải là ngủ ở trong bụi cỏ sao? Sao lại ấm như vậy chứ?

Nàng mở độc nhãn ra, phát hiện mình ngủ ở trong túi ngủ ấm áp, cả người đều được bọc kín. Tiểu loly chớp chớp độc nhãn, hỏi Vu Cẩm bên cạnh: -

Thứ này là gì? Lấy từ đâu vậy?

Vu Cấm thở dài nói: - Hạ Hầu tướng quân, món này là do Tôn Vũ đưa tới cho người tới qua ...

- Hà Khuôn mặt nhỏ nhắn của loly Đôn vui vẻ nói: - Tôn tướng quân không đánh với chúng ta nữa hả?

Vu Cấm cười mỉa nói: - Hắn nói, hôm nay sẽ đánh nữa, nếu chúng ta lại thua, hắn sẽ cho ta một túi ngủ nữa.

- ... Có ý gì? Tiểu loly chép miệng buồn bực.

Quả nhiên, Tôn Vũ cũng không phải là nói đùa, vào lúc Vu Cấm định dặn bọn lính đồn cũi xây doanh, chỉ nghe tiếng trống vang lên trong thành Từ Châu, Tôn Vũ lại dẫn một nhóm quân mã chạy tới.

Hạ Hầu Đôn cùng Vu Cấm đều bực mình, hai người lại ghim ngựa chạy tới trước trận, nói to với Tôn Vũ: - Tôn tướng quân, rốt cuộc người có ý gì? Không để bọn ta xây doanh trại sao?

Khụ, không xây thì tốt rồi, chờ các người xây doanh xong, sau đó chủ lực của Tào Tháo vừa đến, vậy cũng chỉ có thể miễn cưỡng chống đỡ. Bây giờ quá nhiều khiến các người không dựng doanh được, chờ lúc Tào Tháo chạy đến mà đại quân không có doanh trại đặt chân, ta còn có thể kéo thêm chút thời gian nữa. Tôn Vũ gơ thiết thương trên tay lên, nói với Hạ Hầu Đôn: - Em gái Hạ Hầu, hôm nay chúng ta lại đánh cuộc gì đó đi! Vẫn quy củ cũ, nếu các người thua thì không thể xây doanh trại, nếu bọn ta thua thì xây doanh giúp người.

Hạ Hầu Đôn phồng má, giận dữ nói: - Ta không thèm đánh cuộc với người, người là đồ khốn.

Hắc, cũng may chưa nói người là người tốt. Nếu bị tiểu loly xem là người tốt, vậy thì cười chết mất. Tôn Vũ nhếch miệng nói: - Em gái Hạ Hầu, các người là quân tiên phong, không mang theo khí cụ công thành, không thể nào công thành, chỉ có thể hạ trại ở chỗ này. Nếu người không đánh cuộc với ta, ta cứ dẫn binh quá nhiều các người hạ trại mãi đấy, người đuổi theo ta, ta liền lui về thành. Người không đuổi theo ta, ta sẽ phóng hỏa đốt một nửa doanh trại người xây, khụ khụ! Khi đó người đành phải lấy một nửa quân đội xây doanh trại, lấy một nửa quân đội đánh với ta, sẽ biến thành hỗn chiến lớn đấy. Người xem bọn binh sĩ của người đi, ai cũng đều không ngủ ngon, đánh trận chắc chắn sẽ luống cuống tay chân. Hơn nữa chiến tranh thì sẽ có người chết, nào có thoải mái bằng đánh cuộc?

Điều này cũng đúng, chiến tranh thì sẽ có người chết, Hạ Hầu Đôn liếc nhìn bọn binh sĩ sau lưng, chỉ thấy trên người bọn họ có dính cây cỏ, có dính sương sớm, bộ dạng chưa tỉnh ngủ ... mặc dù trạng thái này chưa bết bát lắm, cũng chẳng cần phải sợ binh Từ Châu, nhưng so với Tào quân bình thường mà nói chắc chắn sẽ hơi kém. Mà điểm kém này nói không chừng sẽ tăng thêm rất nhiều thương vong!

Hạ Hầu Đôn khá đơn thuần, nghĩ một lát liền nói: - Vậy hôm nay lại đánh cuộc gì đây? Không thể so bắn tên nữa.

Tôn Vũ cười hi hi nói: - Đấu võ đi!

- Đấu võ? Hạ Hầu Đôn ngây người, hoàn toàn không ngờ Tôn Vũ dám nói đấu võ. Nàng là võ tướng đỉnh cấp màu vàng chân chính, vừa xuất "Thị huyết", đầu khí tuôn ra, đòi dựa vào "Cự lực" màu đỏ của Tôn Vũ hả? Tám đời cũng không đánh lại Hạ Hầu Đôn. Vừa vào cấp màu vàng chân chính, cũng đã là cấp số siêu việt, có được năng lực không thể tưởng tượng nổi rồi. Ngay cả quái vật như Lã Bố, Hạ Hầu Đôn cũng có thể chống đỡ được mấy chiêu. Nàng cũng không phải là dạng tướng lãnh màu lam như Vu Cấm, còn có khả năng khiến Tôn Vũ lật bàn sao.

- Ủ, đấu võ! Tôn Vũ nói nghiêm túc: - Nhưng không phải là một chọi một, mà là hai đấu hai, bên người cho hai đại tướng, bên ta cũng xuất hai đại tướng, hai đấu hai phân thắng bại!

Hạ Hầu Đôn nhất thời đầu óc rối loạn, nàng ngồi ở trên lưng ngựa mà hất hai bím tóc, dùng độc nhãn nhìn lướt qua nhân vật phía sau Tôn Vũ. Tào Báo? Người này chắc không phải, ở cuộc chiến Hồ Lao quan Hạ Hầu Đôn từng thấy võ tướng kỹ của Tào Báo, nàng chỉ có ngự binh kỹ "Đan Dương" màu đỏ, không thể nào đi ra đấu võ được.

Nhìn bên cạnh ... Hạ Hầu Đôn không tốt chút sức nào đã nhìn thấy Từ Hoảng, một cô gái mặc váy trắng, lưng đeo đại phủ, ngồi xéo trên lưng ngựa, vẻ mặt hằm hằm, giống như người khác thiếu nàng mấy trăm văn tiền. Nàng đang cúi đầu, nhìn đôi chân trắng như tuyết, nõn nà của mình, nhịp nhịp ở cạnh bụng ngựa một cách rất chăm chú.

Xem ra đây chính là võ tướng mà Tôn Vũ định phái ra hai đấu hai. Tôn Vũ chắc chắn không phải là đối thủ của ta, mục tiêu của hắn là Vu Cấm, còn đưa cầm búa kia chính là người hắn chọn ra để đánh với ta sao? Hạ Hầu Đôn chớp chớp độc nhãn, nói to với Từ Hoảng: - Đây, người tên gì?

- Gọi ta? Từ Hoảng ngẩng đầu lên, hung hăng nói: - Mặc dù người không xứng biết tên ta, nhưng con người ta vốn nhân hậu, miễn cưỡng nói cho người biết cũng không sao. Ta đi không đổi tên, ngồi không đổi họ, Từ Hoảng Từ Công Minh là ta!

Hạ Hầu Đôn toát mồ hôi một trận ... này ... người này nói chuyện hùng hổ vậy sao? Sao cảm giác có hương vị của kẻ mặt dày, cực không đáng tin cậy. Nàng nghiêng đầu nhìn kỹ hai người của đối phương. Tôn Vũ có "Tất trùng", "Kỵ tướng", "Cự lực" màu đỏ, mặc dù không biết sao hắn có thể bắn ra được mũi tên lợi hại như vậy, nhưng cùng lắm chỉ có thể đánh bại Vu Cấm, muốn đánh thắng mình thì tuyệt đối không thể, thậm chí tiếp được hai ba chiêu của mình đã khó khăn rồi. Từ Công Minh kia hình như rất trâu bò, nhưng hình như đáng người rất trâu bò thường không trâu bò. Hai người kia liên thủ nói không chừng còn đánh không lại một mình ta.

Tiền loly suy nghĩ nghiêm túc một lát, nếu Vu Cẩm cũng xuất chiến, nói không chừng sẽ bị mũi tên Tôn Vũ bắn bị thương, chỉ bằng một mình mình gánh hết đi, năng nghiêm túc nói: - Cũng không cần hai chọi hai, để ta một chọi hai đi!

Tôn Vũ cười hi hi nói: - Người phải biết một chọi hai là rất đáng sợ đó! Em gái Từ Công Minh nhà ta vô cùng lợi hại đấy Nói xong hắn quay đầu lại, cười nói với Từ Hoàng: - Em gái Công Minh, mời người phô diễn chút võ tướng kỹ cho Hạ Hầu tướng quân xem thử, để cho Hạ Hầu tướng quân thêm cơ hội đổi ý.

Từ Hoàng giương đại phủ Tuyên Hoa lên, xoẹt một tiếng ánh vàng nhấp nháy, hai chữ to "Phù vương" vọt lên đỉnh đầu, ánh vàng chói lọi lưu động, hết sức chói mắt. Bình Từ Châu thấy võ tướng kỹ của Từ Hoàng mới lần đầu tiên, lập tức cùng than một tiếng: - Oa! Màu vàng! Thật lợi hại, hóa ra hộ vệ của Tôn Tầm Chân tiên sinh cũng là võ tướng đỉnh cấp màu vàng.

Bình sĩ Tào quân thấy "Phù vương", lại phá lên cười ha ha, có người hét lớn: - Màu vàng nhạt hả? Ha ha ha, còn không có cả đầu khí, thực lực như vậy không phải đối thủ tướng quân Hạ Hầu Đôn nhà ta.

Có một binh lính còn kêu lớn lên: - Cho dù cộng thêm mấy võ tướng kỹ màu đỏ màu mè của Tôn tướng quân, cũng không phải là đối thủ của Hạ Hầu Đôn tướng quân nhà ta, ha ha ha ha!

Hạ Hầu Đôn nhìn thoáng qua "Phù vương" của Từ Hoàng, cảm thấy không có chút uy hiếp, nhìn lại Tôn Vũ, ngấm lại thực lực Tôn Vũ bày ra lúc ở cuộc chiến Hồ Lao quan, vẫn cảm thấy một chọi hai là chắc chắn thắng, vì vậy năng nghiêm túc nói: - Ta nghĩ kĩ rồi, một chọi hai, đánh cuộc này ta tiếp.

Loly thích máu, người lại mắc mưu nữa rồi! Tôn Vũ nhìn không được mà bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 136: Bé Gái Ngoan, Chú Dẫn Người Đi Ăn Gà Ngủ Vị

Khụ, tiểu loly, thật xin lỗi nha! Chú hư hỏng vì kéo dài thời gian, lại lừa người, hại người đến bây giờ vẫn còn tưởng ta chỉ là võ tướng màu đỏ, nhưng chú cũng bị ép thôi, nếu không lừa loly không bắt cóc loly, vậy nói ra sẽ bị mấy chú hư hỏng đòi sau cười chết mất.

Tôn Vũ xoẹt một tiếng rút thiết thương trên lưng ra, hấn vung nhẹ thiết thương, ánh đỏ từ bắn ra từ trên người, hai chữ to "Cự lực" vọt lên đỉnh đầu. Khụ khụ, giả trụ ăn cạp thì phải giả đến cùng, đành dùng võ tướng kỹ ở trận Hồ Lao quan để lừa loly vậy.

Loly độc nhãn liếc Tôn Vũ một cái, lập tức vút hấn ra ngoài chín tầng mây, năng gỡ thiết mâu trên lưng xuống, dùng ngón tay quẹt trên mũi mâu một cái, máu tươi liền tuôn ra! Loly độc nhãn lè lưỡi, chỗ chảy máu trên ngón tay, mùi máu tanh xộc vào mũi nàng, mùi máu tươi rất tanh, không dễ ngửi, nhưng mùi này lại có thể thổi bùng ngọn lửa chiến đấu trong người nàng.

Độc nhãn của Hạ Hầu Đôn lập tức biến thành màu đỏ như máu tươi, trong con ngươi đỏ đỏ này tinh quang đại phóng. Một luồng đầu khí mệnh mỏng từ trong người nàng phá thể mà ra, lồng lộng giống kinh phong thổi qua chiến trường, thổi tro bụi bay trong không trung không còn thấy tăm hơi.

Hai chữ sắc vàng rờn "Thị huyết" rục rở dưới ánh mặt trời.

Khụ, có đầu khí đúng là trâu nhí, Tôn Vũ thầm chán ghét, món đầu khí này, cho dù bất cứ thế nào cũng không tạo ra được, nó là đồ chơi duy nhất của võ tướng màu vàng chính tông trong thế giới này.

Váy trắng của Từ Hoàng bị đầu khí của Hạ Hầu Đôn thổi tung, thiếu chút nữa lộ cả quần lót ra ngoài. Nàng tức giận một tay nắm chặt mép váy, tay còn lại thì vung đại phủ Tuyên Hoa lên, cả giận nói: - Độc nhãn! Người tuổi còn nhỏ mà không biết xấu hổ, còn tưởng người khác cũng không biết xấu hổ giống người à? Ta là hoàng hoa khuê nữ, không ngờ người lại thổi tung váy ta? Thật quá đáng mà.

Khụ, người là hoàng hoa khuê nữ cái rắm á, cả ngày mặt hầm hầm chơi búa, quý mới thèm nhìn quần lót của người đấy, Tôn Vũ nhếch miệng. Hơn nữa ... người ta căn bản không phải cố ý thổi tung váy người, chỉ là phóng đầu khí thôi, ai bảo người ra chiến trường còn mặc váy, đây không phải là tự tìm phiền phức sao?

Từ Hoàng vung đại phủ lên, ghim ngựa xông thẳng về phía Hạ Hầu Đôn. Hai ngựa gặp nhau, thương phủ chạm nhau, chỉ nghe một tiếng keng thật lớn, lưu quang màu vàng nổ đầy trời. Phủ Từ Hoàng trọng lượng nặng, thương pháp của Hạ Hầu Đôn thì chưa từng có từ trước đến nay, thế lớn chiêu hung.

Hai người vừa giao thủ, chỉ thấy thương ánh, phủ ánh đầy trời, bay lượn không ngừng, ánh sáng màu vàng bắn ra bốn phía, Tôn Vũ cũng không vội tiến lên hỗ trợ, hắn biết Từ Hoàng mặc dù chỉ là màu vàng nhạt, không có đầu khí, nhưng cũng không thể thua Hạ Hầu Đôn nhanh như vậy, hai người bọn họ chắc chắn có thể đánh một lát.

Tôn Vũ thúc nhẹ vào ngựa, tới gần trung tâm hai người giao chiến. Hô! Lần đầu tiên đối mặt với võ tướng màu vàng chính tông, áp lực thật lớn, còn chưa tới gần Hạ Hầu Đôn trong ba trọng, đầu khí đã lướt qua mặt Tôn Vũ, có cảm giác như bị dao cắt, khó trách lúc bọn Quan Vũ, Trương Phi đánh Ô Hoàn làm người ngã ngựa đồ khắp nơi, chỉ là áp chế của dạng khí tràng này, cũng đủ khiến binh sĩ bình thường thậm chí sợ nửa phần rồi.

Cũng may Tôn Vũ đã được "Vượng phu" tẩm gân tủy cốt, cơ năng cơ thể vượt xa người thường, lại dùng NMO1 cường hóa, cũng chẳng cảm thấy hít thở không thông dưới áp lực của đầu khí này. Con người hần xoay vòng, quyết định nguy trang võ tướng màu đỏ đến cùng, vì vậy giả bộ khó thở, bị đầu khí lướt qua đến độ mất mớ không ra, từ từ đi về phía Hạ Hầu Đôn.

Lúc này Hạ Hầu Đôn đã chiếm ưu thế tương đối lớn, Từ Hoảng dù sao cũng kém Hạ Hầu Đôn một bậc, phủ quang dần dần ảm đạm, càng ngày càng không thi triển được nữa. Loly thích máu thấy gần thắng, càng đánh càng hăng, thương ảnh đầy trời sáng chói đến độ khiến người ta hoa mắt.

Tôn Vũ đi tới cạnh Hạ Hầu Đôn ngay chính lúc này, đẩy thẳng trường thương, đâm một thương xiêu xiêu vẹo vẹo qua.

- Ha ha ha, thực lực như vậy cũng dám đi tới! Binh lính Tào quân bật cười chế giễu.

Nhưng binh Từ Châu lại có không ít người từng thấy Tôn Vũ sử dụng "Thương vương", đều biết hần đang nguy trang nên im lặng mà xem.

Hạ Hầu Đôn thấy Tôn Vũ đâm một thương tới, xiêu xiêu vẹo vẹo không có nửa điểm nguy hiểm nào, quả thực còn kém hơn "Thương tướng" màu đỏ mấy phần, nằng nhẹ lật cán thương, thuận tay vung về phía Tôn Vũ.

- Bùm Mấy vạn người trong thành ngoài thành đều thấy Tôn Vũ bị một thương của loly thích máu quét rơi xuống lưng ngựa.

- Ha ha, quá kém, còn không đỡ nổi một thương! Binh sĩ Tào quân đều nở nụ cười.

Loly thích máu cũng không ngờ chỉ một thương của mình lại quét ngã Tôn Vũ, trong lòng lại hơi lo lắng: Hần không bị thương chứ? Tới qua hần còn đích thân đưa túi ngủ tới cho ta, ta cũng không muốn đá thương hần đâu.

Tiểu loly đâm một mâu bức lui Từ Hoảng, quay đầu lại nhìn xem Tôn Vũ có té ngựa bị thương hay không.

Ngay trong nháy mắt này, chỉ thấy một bóng người ở dưới bụng bạch mã Tôn Vũ khẽ bật lên, Tôn Vũ đột nhiên lật lên từ dưới bụng ngựa, hóa ra hần làm bộ ngã ngựa, nhưng thật ra là bám ở trên bụng ngựa, mũi chân điểm nhẹ lập tức lại lật lên lưng ngựa.

Xoẹt một cái ánh vàng vọt ra, hai chữ đỏ "Cự lực" trên đầu Tôn Vũ biến mất không thấy gì nữa, ngược lại biến thành hai chữ to ánh vàng lờ lờ "Thương vương", ánh vàng hù loly thích máu kêu to một tiếng.

Tôn Vũ ngay lúc tiểu loly bị dọa sợ hết hồn, đâm tới một thương, cùng lúc đó, Từ Hoảng phía sau cũng gờ chiến phủ lên, hai mặt công tới.

- Á? Quá giỏi hoạt! - Binh sĩ Tào quân lập tức phát hiện đã bị đối phương gạt, cùng hét lớn: - Hạ lưu quá, không ngờ dùng thủ đoạn!

Khụ khụ, Tôn Vũ mặt giả ửng đỏ, dùng thủ đoạn với tiểu loly, quả thật hơi không quân tử. Có điều ... lừa gạt loly vốn cần dùng thủ đoạn chứ, nào kẻo que, nào xem cá vàng, mấy ông chú xấu xa vì lừa loly, dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, ta dùng thủ đoạn cũng là tình huống rất bình thường.

"Thương vương", "Phủ vương" của hai người cùng giáp công Hạ Hầu Đôn, hơn nữa còn ở dưới tình huống không kịp đề phòng, loly thích máu lập tức luống cuống tay chân. Nhưng nàng thủy chung vẫn cho rằng Từ Hoảng lợi hại hơn một chút, cho nên thể thương phần lớn dùng để đón đỡ búa của Từ Hoảng. Tam tướng trong nháy mắt bị bao ở trong một vùng ánh vàng, hóa ra ba cái bóng múa binh khí mang theo ánh sáng màu vàng.

Tôn Vũ thật ra căn bản không biết thương pháp gì, nhưng sau khi cơ thể hần được "Vượng phu" cải thiện thì vượt xa người thường gấp mấy lần, lại hoạt tính hóa tế bào, động tác nhanh đến độ mắt thường cũng không thấy rõ, mặc dù là đâm loạn một trận không có kết quả, cũng vô cùng khó đỡ.

Ánh vàng lập lờ trên người ba người gần như cho tầm mắt quần chúng vây xem không rõ chân tướng, mãi đến khi ánh vàng tán đi, tất cả thương ảnh, phủ ảnh đều biến mất, mọi người mới phát hiện chiến đấu đã kết thúc, trong ba con ngựa trong tràng thì trên lưng một con đã không còn kỵ sĩ.

Lưng ngựa của Hạ Hầu Đôn trống không.

Từ Hoảng vẫn ngồi xéo trên đại mã của nàng, nàng thõng chiến phủ xuống, thờ gáp nói: - Thật phiền phức, tiểu cô nương này đúng là khó thu thập.

Lại nhìn trên lưng ngựa Tôn Vũ, chỉ thấy tay phải Tôn Vũ xách trường mâu, tay trái lại đang vắt và xách một tiểu loly đang giãy dụa. Đây không phải là loly độc nhãn Hạ Hầu Đôn thì còn có thể là ai chứ?

Hóa ra Hạ Hầu Đôn trong lúc bất ngờ bị hai đại tướng màu vàng vây công, thất thế trước không nói, thực lực cũng còn lâu mới bằng. Sau mấy chiêu Từ Hoảng dùng đại phủ cuốn lấy trường thương của nàng, Tôn Vũ ở trong nháy mắt hai ngựa va nhau, khẽ vươn tay ôm loly thích máu qua. Tiểu loly sợ hết hồn, vội giãy dụa, nhưng giãy hồi lâu vẫn không thoát được ... Thương pháp của Tôn Vũ mặc dù không tốt bằng nàng, nhưng sức thì lớn hơn nàng nhiều lắm.

Loly thích máu khăn trương, dứt khoát thu ánh vàng trên người lại, biến về bộ dạng cô bé bình thường, trông mắt cũng trở về màu đen, miệng nàng méo xệch, oa một tiếng khóc rống lên:

- Tôn tướng quân ... không, Tôn Vũ thú, người là đồ khốn, người là kẻ lừa đảo! Người khi dễ cô bé ...

Tôn Vũ: ...

Từ Hoàng: ...

Vu Cấm: ...

Binh sĩ Tào quân: ...

Binh sĩ Từ Châu: ...

Quá không khoa học rồi!

Đồ mồ hôi! Hạ Hầu Đôn, đừng khóc nữa, vừa rồi ngươi còn là tướng quân đỉnh cấp màu vàng, bây giờ đã biến thành cô nhóc khóc lóc om sòm rồi, ngươi xem quần chúng vây xem kia, tất cả bọn họ đều ngây người rồi. Tôn Vũ sầm nộ mà dịu dàng nói: - Đừng khóc nữa, ngoan, ta sẽ không làm hại ngươi.

- Ta không tin ngươi nữa, ô ô ô! Tiểu loly cảm giác mình bị người ta lừa, khóc đến thương tâm.

Khụ khụ! Đừng khóc nữa, ta phiền lắm! Ngươi cứ khóc ở trước mặt mấy vạn quần chúng vây xem như vậy, tội danh ta lừa gạt tiểu loly sẽ truyền khắp thiên hạ. Tôn Vũ đưa tay khẽ vuốt đầu Hạ Hầu Đôn, thấp giọng nói: - Ngươi bị ta bắt rồi, tí nữa lúc Tào Mạnh Đức dẫn đại quân tới ngươi không còn trách nhiệm nữa, chúng ta vừa hay không cần phải đánh nhau, ta mang ngươi về Từ Châu ăn gà ngừ vị nha.

- Gà ngừ vị? Hạ Hầu Đôn ngừng tiếng khóc, hỏi: - Thật ăn ngon lắm hả? Ngươi đừng gạt ta!

Khụ khụ, mấy ông chú xấu xa dùng kẹo que dụ loly, ta dùng gà ngừ vị dụ loly, xem ra mặc kệ mấy ngàn năm, dùng thức ăn dụ loly đều là độc chiêu nhĩ. Tôn Vũ gạt mạnh đầu nói: - Ăn ngon cực, ăn xong rồi ta gói thêm mấy bạch cho ngươi, chờ Tào Mạnh Đức đến đây, ngươi mang cho nàng ăn.

- Được nha! Lần này ngươi gạt ta nữa, ta sẽ không để ý tới ngươi nữa Loly độc nhãn nói rất nghiêm túc:

- Mạnh Đức tỷ tỷ tới rồi ngươi phải thả ta về, còn phải mang hai con gà ngừ vị cho nàng.

- Được, đều nghe theo ngươi! Tôn Vũ lau mồ hôi.

Giải quyết loly phiền toái rồi, Tôn Vũ ngẩng đầu lên, nói với Vu Cấm cùng loly đại kích Diên Vi ở phía xa nóng lòng muốn xông lại: - Đánh cuộc hôm nay các người lại thua rồi, hôm nay lại không được xây doanh đấy!

Vu Cấm thâm tức giận, tới qua nam nhân này còn quan tâm dịu dàng tới chúng ta, kết quả là lừa gạt. Nàng buồn bực nói: - Ta biết rồi, không xây là được. Ngươi trả Hạ Hầu tướng quân lại cho ta!

- Không trả, ta đồng ý mang nàng đi ăn đồ ngon rồi Tôn Vũ cười hi hi nói: - Yên tâm đi, nàng cực kỳ an toàn, có ta ở đây đảm bảo nàng không có việc gì.

Vu Cấm chép miệng, hơi buồn bực, nhưng lại không biết nói gì cho tốt, nàng định mắng Tôn Vũ một trận, kết quả cuối cùng lại mềm giọng, ngờ ngác hỏi: - Hôm nay bọn ta lại không thể xây doanh, ngươi nói sẽ tặng cho ta một cái túi ngủ Đáng thương cô em bình thường tướng mạo không đẹp này, thật vất vả kiếm được một nam nhân chịu quan tâm tới mình, cơ hội này không thể bỏ qua.

Đồ mồ hôi, Tôn Vũ lắc đầu nói: - Hôm nay ta mang Hạ Hầu Đôn đi, túi ngủ của nàng ngươi có thể dùng mà.

- Không cần, ta không ngủ thứ người khác đã từng ngủ Vu Cấm quyết định chết cũng không thêm phần quan tâm này.

- Khụ khụ, vậy được rồi, buổi tối ta đưa một cái tới cho ngươi Tôn Vũ xoay người ghim ngựa, ôm loly nhỏ nhỏ, quay lại Từ Châu.

Lúc này loly đại kích Diên Vi bên cạnh Vu Cấm giận dữ nói: - Vu tướng quân, chúng ta cứ nhìn tướng quân Hạ Hầu bị bắt đi như vậy à? Giục quân lên đánh hội đồng đi!

Vu Cấm lắc đầu nói: - Quên đi, cho dù chúa công ở đây, cũng không chắc sẽ trở mặt đánh bậy với Tôn Vũ, tâm tư của nàng ... cô nhóc như ngươi mãi mãi sẽ không hiểu được, ngươi vẫn mau tìm cách giải gông xiềng của ngươi đi.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Hai Loly

Tôn Vũ mang Hạ Hầu Đôn trở về thành Từ Châu, lần này lại đánh bại Tào quân, kéo dài thêm một ngày nữa, còn "bắt" được đại tướng Tào quân về, Đào Khiêm quả thật vui sướng vô cùng.

Tôn Vũ vừa mới trở về thành, Đào Khiêm đã chào đón: - Nhờ Tôn tướng quân, cuối cùng cũng cầm cự được qua ngày hôm nay.

Bà cố nội nhìn thoáng qua tiểu loly ngồi trên tay Tôn Vũ, nhìn không được mà kêu lên: - Có ai không, dọn tiệc, chuẩn bị phòng ở tốt nhất cho Hạ Hầu tướng quân Nói cho cùng Từ Châu vẫn muốn có quan hệ tốt với Tào gia, chỉ cần hiểu lầm về Trương Khải kia được coi bỏ sẽ bình an vô sự, vì vậy vội lấy lòng Hạ Hầu Đôn.

Hạ Hầu Đôn chớp chớp độc nhãn, liếc bà cố nội Đào Khiêm một cái, bàn tay nhỏ vươn ra kéo áo Tôn Vũ nói: - Ta không tới chỗ ngươi, ta muốn đi tới chỗ Tôn tướng quân.

Khụ, tiểu loly có vẻ sợ người lạ đây? Tôn Vũ toát mồ hôi, có điều chăm sóc loly là trách nhiệm ông chú xấu xa nên làm, hần nói với Đào Khiêm: - Để nàng tới Mi phủ ở đi, nàng chưa quen Từ Châu này, ta sẽ trông nom nàng.

Đào Khiêm đành phải đồng ý.

Ngay sau đó bọn binh sĩ tướng quân Từ Châu đều tự trở về doanh nghỉ ngơi, Tôn Vũ mang theo Hạ Hầu Đôn từ từ trở về Mi phủ. Người Mi phủ thật ra đều theo dõi cuộc chiến ở đầu thành, lúc này tất nhiên cùng theo hần về.

Thái Sứ Từ đi ở bên cạnh Tôn Vũ, nhìn thoáng qua Hạ Hầu Đôn trong tay Tôn Vũ, nói nghiêm túc: - Tầm Chân tiên sinh, ngươi quả nhiên là kẻ buồn người, không ngờ dám xách một đứa nhỏ về trước mặt mấy vạn người.

Ngất, chúng ta có thể không nói về vấn đề kẻ buồn người không? Tôn Vũ đỏ mồ hôi.

Hạ Hầu Đôn tức giận liếc Thái Sứ Từ một cái: - Ta là tới ăn gà ngũ vị, ơ? Ngươi nói Tôn tướng quân là kẻ buồn người, hần định bán ta hả? A! Ta không muốn đâu!

Đỏ mồ hôi, chớ hạ thấp trình độ của ngươi bằng với trình độ Thái Sứ Từ chứ. Tôn Vũ dẫn mọi người tới lầu Phách Vương trước, đặt một bàn tiệc sa hoa nhất bảo bọn họ đưa tới Mi phủ, trong đó tất nhiên bao gồm cả gà ngũ vị.

Mọi người vừa trở lại Mi phủ ngồi một lát, tiệc rượu lầu Phách Vương đã đưa tới, hai loly cùng cả đám người lớn đều đói bụng, ăn như sói nuốt hổ vồ, Hạ Hầu Đôn cầm một con gà ngũ vị vừa kêu oa oa, vừa nhét vào mồm, qua nửa ngày mới thỏa mãn kêu lên: - Ăn ngon quá, ha ha ha, lần này không bị bắt uống vào Từ Châu.

- Bị bắt còn vui như thế, đợi lúc ngươi bị bán cho Sơn Việt mới biết khóc Thái Sứ Từ uống một ngụm súp, tức giận mà phun cho Hạ Hầu Đôn một câu.

- A, Tôn tướng quân, ngươi định bán ta cho Sơn Việt thật hả? Hạ Hầu Đôn chớp chớp độc nhãn, nhìn Tôn Vũ rất đáng thương.

- Đừng nghe lời con bé ngốc nghếch kia Tôn Vũ nhủ thầm nói: - Nàng ta có chứng hoang tưởng buồn lậu với buồn người, ngoại trừ mẹ nàng, trong mắt nàng tất cả người trong thiên hạ đều là kẻ buồn lậu. Khụ, có điều bỏ qua điểm này thì nàng cũng không tệ lắm, các người có thể làm bạn tốt, cùng nhau chơi đùa!

- Hả? Hạ Hầu Đôn nhìn thoáng qua Thái Sứ Từ, hỏi nghiêm túc: - Ngươi biết chơi trò gì?

Thái Sứ Từ là con nhà nghèo, sống từ nhỏ tới lớn ở trong thành Bắc Hải, biết cũng không ít trò chơi, nàng suy nghĩ một lát, đếm ngón tay nói: - Ta biết leo cây, khều trứng chim, bắt rắn, đấu dế, thả diều ... Ai nha ai nha, chỉ một lúc kẻ không hết được.

Hai mắt Hạ Hầu Đôn sáng ngời, xuất thân nàng khác Thái Sứ Từ cực lớn. Nàng là con gái nhà có tiền, thuộc về thân thích của Tào thị, gia cảnh rất tốt, tiếp nhận đủ loại giáo dục tinh anh từ nhỏ, chưa hề biết đến mấy trò này, mà mười hai mười ba tuổi chính là tuổi con người tò mò rất mạnh, không chơi đùa sao được? Vừa nghe nói Thái Sứ Từ biết đủ trò, Hạ Hầu Đôn lập tức kêu lên: - Thích nhỉ, ăn cơm xong chúng ta cùng nhau chơi, ngươi dạy ta mấy trò ngươi biết đi ...

- Thế ngươi biết gì? Thái Sứ Từ hỏi ngược lại, trong nội tâm nàng dâng lên cảm giác lo lắng.

- Ta biết ...

Hạ Hầu Đôn nghiêm túc nghĩ nửa ngày, mới bực mình nói: - Đọc sách, viết chữ, thương pháp ... còn lại thì không biết.

- Ha ha ha, thế tí nữa ngươi đi theo ta đi! - Thái Sứ Từ vỗ ngực bình bình.

Ặc, đây chính là thế giới của bọn nhỏ sao, thật đơn giản nha, Tôn Vũ nhìn không được nghĩ. Sau này cũng dẫn Triệu Vân tới đây, như vậy chắc náo nhiệt lắm, Triệu Vân cũng là con nhà nghèo, hần là cũng biết rất nhiều trò chơi. Đáng tiếc nàng bị mình buộc luyện thương, thời thiếu niên hoàng kim quý giá ... cứ bị phí như vậy, ta có phải là quá nghiêm khắc với nàng không?

Sau khi cơm nước xong, Thái Sứ Từ quả nhiên bắt đầu chơi đùa với Hạ Hầu Đôn. Những người khác còn có việc, Tôn Vũ sai bước về phía hậu viện. Vừa rồi mặc dù không đánh nhau thật, nhưng đấu võ một trận, cả người mặc giáp cũng chảy không ít mồ hôi, tắm rửa một lượt mới là vương đạo.

Mi phủ có nhiều hạ nhân, Tôn Vũ tùy tiện gọi hai câu, đã có hai nô bộc chuẩn bị xong nước ấm chứa ở trong thùng gỗ to vô cùng rộng, bỏ vào sương phòng chuyên dùng để tắm rửa, Tôn Vũ cởi áo giáp, bùm một tiếng nhảy vào trong ngâm người, quả thật rất thoải mái.

Hôm nay lại dùng quý kế với Tào quân, kéo dài khiến bọn họ không thể dựng doanh trại, ngày mai nghĩ thêm trò gì để kéo dài thêm một ngày nữa đây? Dù sao kéo dài được ngày nào hay ngày đó, kéo dài tới ngày Lưu Bị chạy đến tiếp viện thì mọi sự đại cát. Với sức chiến đấu của ba chị em vườn đào, hoàn toàn không sợ nhóm đại tướng trong nhà Tào Tháo, khi đó liền có thể đàm phán với Tào Tháo, mời Tào Tháo lui binh. Lại nói tiếp, Tào Tháo ở thế giới kia của mình hình như cũng lui binh, sao lại lui nhỉ? Trong chốc lát nghĩ không ra. Cứ bảo NMO1 báo cáo đoạn lịch sử này cho rồi, dù sao khi tắm cũng không có chuyện gì làm.

Tôn Vũ đang định ra lệnh cho NMO1, đột nhiên sau lưng có một đôi tay mềm mại nhỏ bé ấn xuống vai Tôn Vũ, một giọng nữ cổ ý học giọng Đài Loan dẻo quẹo đến chưa của tiểu Hạnh từ nói: - Em rể, có cần người đắp bốp lưng không?

Ta ngất! Tôn Vũ quay phắt lại, chỉ thấy Mi Phuong chỉ mặc một bộ đồ lót màu xanh nhạt, lộ ra cánh tay như ngó sen, đang đứng ở sau lưng hắn, đôi bàn tay bé nhỏ đặt trên vai hắn, đang dùng kỹ xảo vụng về bốp vai hộ hắn.

- Ta không cần đắp bốp lưng! Mặc dù đang ở trong nước, nhưng nước này rất trong, Tôn Vũ sợ mình lộ xuân sắc ra ngoài, vội che bộ phận quan trọng, rống lớn nói:

- Ngươi làm gì vậy? Nam nhân tắm rửa ngươi cũng có thể tùy tiện chạy vào à?

Mi Phuong hừ hừ một tiếng nói: - Nam nhân tắm rửa không phải là rất cần người đắp bốp lưng sao?

Ặc ... đổi thành tiểu nha hoàn đắp bốp lưng cho ta, còn đỡ hơn ma nữ ngươi đó, Tôn Vũ dờ khóc dờ cười nói: - Ngươi mau đi ra đi, lỡ Mi Trúc cùng Mi Trinh tới đây mà thấy được, chúng ta nhảy vào sông Hoàng Hà cũng rửa không sạch tội.

- Sao phải rửa sạch? Mi Phuong trừng mắt nói: - Hai người chúng ta đã sớm rửa không sạch rồi, huống chi đại tỷ với tam muội đang nghiên cứu chuyện thù thù, trong chốc lát sẽ không tới đâu.

Ta muốn tẩy sạch chính là ngươi đó, Tôn Vũ nhìn nước tắm trong veo, cả người mình giống như bị Mi Phuong nhìn thấy hết, cảm giác bị người ta nhìn chăm chăm, hắn vội dùng một miếng chà đen (có tác dụng như xà phòng hiện nay), dùng sức chà mạnh, chà ra một thùng bọt lớn, hô, vậy Mi Phuong sẽ nhìn không thấy đấy.

Nhưng Tôn Vũ vẫn cảm giác lo lắng, giống như nam nhân mặc quần áo vào thì chắc ăn hơn nam nhân trần truồng, hắn kêu lên: - Mau ra ngoài, nếu không ta bảo lão đại đánh ngươi đó.

Mi Phuong chép miệng nói: - Không muốn đắp bốp lưng thì thôi, cần gì phải đánh người? Nàng xoay người, vừa định đi ra khỏi sương phòng, đột nhiên nghe được giọng Mi Trinh truyền từ ngoài vào: - Tướng công, ngươi tắm rửa cần ... cần thiếp thân đắp bốp lưng không?

Thảm rồi!

Bà xã chính quy chặn cửa rồi ... Tôn Vũ thảm toát mồ hôi, lỡ Mi Phuong đi ra, vậy phải giải thích sao đây?

- Phu nhân ... ta không cần người đắp bốp lưng! - Tôn Vũ thở hổn hển mà hét lớn.

- Nhưng mà ... ta muốn kì cọ cho ngươi! Giọng Mi Trinh càng ngày càng gần, tựa như sẽ đẩy cửa vào.

Mi Phuong cô nàng không sợ trời không sợ đất này, không ngờ mặc cũng đỏ lên, mặc dù nàng hơi Hồn Thệ Ma Vương, nhưng dù gì cũng là nữ nhân, tình huống như vậy quả thật không tiện giải thích, hơn nữa bên ngoài lại là em gái mình, lỡ làm âm ỉ mà truyền vào tai đại tỷ ... trong lòng nàng hơi sợ. Nhìn trái nhìn phải, trong phòng không có chỗ nấp, Mi Phuong nhìn thoáng qua thùng gỗ Tôn Vũ đang ngâm, phía trên nổi một lớp bọt dày, nhìn không thấy gì bên trong nước cả.

Nàng cười hắc hắc, chạy đến cạnh thùng gỗ, cũng không thềm để ý Tôn Vũ có đồng ý không, xoẹt một tiếng nhảy vào thùng gỗ, hít sâu một hơi, sau đó xoẹt một tiếng lặn xuống nước.

Ta thất cổ đây, tình huống như vậy ta cũng từng thấy nhiều ở trong phim truyền hình rồi, Tôn Vũ buồn bực thầm nghĩ. Nhưng tình tiết này trên TV đều là một cặp tình chàng ý thiếp mới núp trong thùng nước, hơn nữa còn là nam nhân trốn trong thùng tắm của nữ nhân, sao tới phiên ta, lại biến thành ta tắm rửa, nữ nhân trốn vào trong thùng của ta? Ta cũng muốn trốn vào thùng nước nữ nhân một lần! Em gái ngoan ta nhớ ngươi, trở về Bắc Bình ngươi tắm rửa để ta trốn trong thùng một lần được không?

Mi Phuong ở trong nước cũng không cố gắng né cơ thể Tôn Vũ, ngược lại còn cố ý dán chặt vào hắn, loại đụng chạm trắng trợn này, khiêu khích vô cùng! Tôn Vũ cảm giác khí huyết lập tức dâng lên não ... cơ thể không ngờ lại có phản ứng.

Một tiếng két vang lên, cửa sương phòng mở ra, Mi Trinh đỏ mặt, cúi đầu, thẹn thùng đi tới, vừa đi vừa nói khẽ: - Tướng công ... chúng ta là vợ chồng ... ngươi không cần xấu hổ!

Khụ, ngươi đã vào rồi còn hỏi cái rắm gì nữa? Cả Mi gia các người đều tính cách như vậy, ca coi như hiểu rồi, Tôn Vũ hít sâu một hơi nói: - Khụ, ta không cần đắp bốp lưng mà ... ta rất xấu hổ ... không quen có nữ nhân nhìn khi tắm.

Vừa dứt lời, Tôn Vũ cảm giác được Mi Phuong ở trong nước duỗi một ngón tay ra, sờ lên ngực hắn, sau đó dùng đầu ngón tay mảnh khảnh vẽ một vòng tròn trên ngực hắn, khiến cả người hắn tê dại. Ta thất cổ đây, đã ở trong nước mà còn quấy rối, trời ạ.

Mi Trinh thấy vẻ mặt Tôn Vũ kỳ lạ, nhìn không được hỏi: - Tướng công, hình như ngươi đang bứt rứt gì hả? Nước rất nóng hả? Có cần ta gọi hạ nhân thêm nước lạnh vào không?

- Khụ, khụ, không cần! Ta tự tắm một mình được rồi, ngươi ... đi ra ngoài trước đi Tôn Vũ méo miệng, nghĩ thầm: Bà cô à, ngươi mau đi đi, nếu kéo dài thêm tí nữa, Mi Phuong trong nước sẽ tắt thở đó.

Mi Trinh đỏ mặt khẽ gật đầu, xoay người đi ra ngoài. Tôn Vũ thở phào nhẹ nhõm, nghĩ thầm: Hô, rốt cuộc cũng qua chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 138: Sự Cố Lớn, Tôn Vũ Tắm Cùng Là Ai?

Thấy Mi Trinh định ra khỏi sương phòng, Tôn Vũ thầm thở phào nhẹ nhõm. Lúc này Mi Phuong trong nước đột nhiên lại nhúc nhích, xem ra là không nín thở được nữa!

Ngất, lúc này ... tình huống như vậy ... quên đi, ta chấp nhận bất hạnh, hô hấp nhân tạo thôi. Tôn Vũ hít sâu một hơi, chui đầu vào trong nước. Trong nước có bọt biển, mờ mắt không ra, Tôn Vũ nhắm tịt hai mắt đưa đầu tới phía trước, đã cảm giác được đầu Mi Phuong cũng đưa tới gần, hai người không có cách gì mở mắt, chỉ có thể nhắm mắt mò tới giữa. Tôn Vũ cảm giác được đôi tay nhỏ bé của Mi Phuong đưa tới, bưng gò má mình, sau đó một đôi môi mềm mại dán lên.

Ặc, ta là tới tiếp khí mà, ngươi vờn đầu lưỡi qua làm gì! Xin coi ta thành bình dương khí đi, Tôn Vũ buồn bực mà thổi khí qua, lại bị Mi Phuong ăn đậu hủ một hồi.

Một tiếng ào vang lên, Tôn Vũ giẫy dụa thò đầu từ trong nước ra, chỉ thấy Mi Trinh đi tới cạnh cửa rồi đang nhìn hẩn khó hiểu, nói: - Tướng công, ngươi đang làm gì vậy? Tự đứng nghịch nước ào ào vậy?

- Vì phu đang tập bơi! Ủ, đúng đó, tập bơi Tôn Vũ thầm kêu thầm: Phu nhân à, mau đi ra đi, ngươi mà câu giờ thêm mấy chục giây nữa, vì phu lại phải tập bơi lặn, vừa rồi miệng thiếu chút nữa bị Mi Phuong hút nát, mà ta thì đầu dám phản kháng quá dữ dội, tránh bị Mi Trinh phát hiện.

Mi Trinh xoay người, lại định ra khỏi phòng, đúng lúc này, ngoài phòng đột nhiên vang lên giọng thánh thót của một cô gái, giọng này hết sức trong trẻo dễ nghe, trong giọng nói đầy tính kiêu ngạo, giọng nữ kêu lên: - Tâm Chân, ngươi có ở bên trong không? Ta dẫn binh tới tiếp viện cho ngươi đây!

Đây ... giọng nói này ... không ngờ là Công Tôn Việt!

Hóa ra Công Tôn Toàn lo lắng cho sự an toàn của Tôn Vũ, sau khi nhận được thư cầu viện của Đào Khiêm, lập tức phái hai ngàn Bạch Mã Nghĩa Tòng Nghĩa Tòng, xuôi nam dọc theo bờ biển, qua Bắc Hải chạy tới Từ Châu cứu viện. Do lúc này liên minh phản Đông Trác đã giải tán, Viên Thiệu cùng Công Tôn Toàn lại thành quan hệ đối địch, Công Tôn gia cùng Viên gia có thể giao chiến bất kỳ lúc nào, Công Tôn Toàn không tiện rời khỏi Bắc Bình, nhị tiểu thư Công Tôn Việt liền chủ động yêu cầu lãnh binh đến cứu viện, Triệu Vân rời chủ quá lâu rồi, cũng rất nhớ Tôn Vũ, vì vậy theo Công Tôn Việt cùng xuôi nam.

Công Tôn Việt lo lắng cho sự an nguy của Tôn Vũ, dẫn Bạch Mã Nghĩa Tòng phóng như bay, bởi vậy đã thành nhóm viện quân thứ hai đến sau Thái Thú Cửu Giang Biên Nhượng.

Đào Khiêm thấy viện quân của Công Tôn Toàn tới, tất nhiên là mở cửa thành bắc đón vào, kết quả Công Tôn Việt không thêm đội Đào Khiêm mở tiệc chiêu đãi nàng, đã ném Bạch Mã Nghĩa Tòng vào trong binh doanh của Đào Khiêm, mình thì hấp tấp chạy tới Mi phủ tìm Tôn Vũ. Nàng chạy tới Mi phủ, làm rõ thân phận, Mi Trúc vội đón nàng vào trong phủ.

Công Tôn Việt tìm Trương Bạch Kỵ hỏi chỗ của Tôn Vũ, rồi mang theo Triệu Vân chạy vội tới, kết quả vừa khéo chặn Mi Trinh lại ở trong phòng tắm rửa.

Vừa nghe đến giọng nói của Công Tôn Việt, Tôn Vũ cũng biết nguy rồi! Nếu như là em gái ngoan, cho dù hấn ngừ chung chăn lớn với một đồng người đẹp trong này, có lẽ cũng sẽ không có vấn đề gì to tát. Nhưng Công Tôn Việt lại cực ghen tuông, mà mỹ nữ như vậy lại không thể thương nổi!

Tôn Vũ vội kêu lên: - Nhị tiểu thư, ngươi đừng vào, ta đang tắm, không mặc quần áo!

Công Tôn Việt ở bên ngoài nghe được câu này, cười to nói: - Chúng ta đều dự định sẽ thành thân, tắm rửa còn sợ ta nhìn sao? Ta vào đây, cách phòng khó nói chuyện ...

Nghe đoạn đối thoại này giữa Tôn Vũ với Công Tôn Việt, Mi Trinh lập tức đoán ra người ở bên ngoài là ai, sau khi nàng và Tôn Vũ xác định quan hệ vợ chồng, đã sớm hỏi rõ Tôn Vũ chuyện ở Hà Bắc, biết Tôn Vũ có ý cưới hai chị em Công Tôn làm phu nhân.

Mi Trinh gả cho Tôn Vũ với thân phận thiếp, hiện giờ Nhị phu nhân chặn cửa ở bên ngoài ... lúc này nên làm gì đây?

Mi Trinh liếc mắt một cái đã thấy được thùng nước tắm của Tôn Vũ, phía trên nổi đầy bọt biển không thấy rõ đáy ... thứ này tốt đây! Mi Trinh sai bước tới cạnh Tôn Vũ, không thèm cởi áo quần trên người, nhảy cả người vào trong thùng gỗ.

Ta thất cổ đây! Trong lòng Tôn Vũ hét thảm một tiếng ... đây là tình huống quái quỷ gì vậy chứ? Không được, người vừa nhảy vào, Mi Phương sẽ lộ ngay, Tôn Vũ vội cương người, ngồi ở chính giữa thùng gỗ, che Mi Phương ở sau lưng. Mi Trinh thì nhảy vào trong nước ở trước mặt Tôn Vũ không có chút bất ngờ nào.

Lần này hay rồi, Mi Trinh núp ở trước mặt Tôn Vũ, Mi Phương núp ở sau lưng Tôn Vũ ... khụ, còn may, hai nàng không có gặp nhau ở dưới nước, nếu không sẽ lập tức âm ỉ.

Nước trong thùng gỗ ào cái tràn ra, chảy lan đầy đất, Nhị tiểu thư Công Tôn Việt đi vào phòng. Giáp bạc, áo choàng trắng, bộ dạng Công Tôn Việt uy phong凛凛, có điều lời nói ra lại mềm mại yếu ớt: - Tầm Chân ... người không có việc gì là tốt rồi, ta thật lo lắng gần chết! Ai nha, người tắm rửa cần người đấm lưng không?

Phốc! Tôn Vũ thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi, Mi Phương muốn tới đấm lưng cho ta, Mi Trinh cũng muốn đến đấm lưng cho ta, Công Tôn Việt cũng tới chà xát lưng ... có từ khác để nói không? Mấy nữ nhân các người đưa ra chút sáng kiến không được à?

Mi Trinh trong nước có hơi xấu hổ, nàng núp ở sát mép thùng, cách người Tôn Vũ rất xa. Nhưng Mi Phương thích làm ác cũng ở trong thùng, tâm đùa dai của nàng lại nảy lên, không ngờ vươn tay ra ở trong nước, xuyên qua nách Tôn Vũ, đưa tay sờ lên ngực Mi Trinh, bóp nhẹ một cái.

Mi Trinh cảm thấy cả người bần rần một trận ... tướng công không phải nói trước khi yêu nhau không chạm vào ta sao? Bây giờ hấn sờ ta, có phải muốn nói cho ta biết hấn đã yêu ta không? Vậy ... ta cũng có thể biểu hiện chút tình cảm của ta nhỉ.

Mi Trinh vươn tay ra, xoa nhẹ lồng ngực của Tôn Vũ ... ý là: Tướng công, ta đã chuẩn bị xong rồi!

Ông trời ơi, ông địa ơi! Đây không phải là điều ta muốn, thật đó, mặc dù rất sướng, nhưng ... ta là người đứng đắn mà! Dục hỏa trong lòng Tôn Vũ dâng lên, dưới loại tình huống này không nghĩ gì thì không phải là nam nhân rồi. Quả thật máu Tôn Vũ đều muốn xông lên não, hấn đưa tay sờ thử, cảm giác mũi đang phun đầy máu ...

Đầu của hấn lộ ra ngoài nước, một dòng máu mũi bị Công Tôn Việt thấy được, nàng sợ hãi kêu một tiếng:

- Hả? Tầm Chân người bị thương à? Đang chảy máu mũi kìa ...

- Khụ, không có! Tôn Vũ vội nói: - Ta nghe nói người đấm bóp lưng cho ta, hơi không chịu nổi, cho nên đã chảy máu mũi, người mau đi ra ngoài đi!

Công Tôn Việt nghi ngờ mà nhìn hấn thêm mấy lần, miệng méo xệch nói: - Sao vội đuổi ta vậy? Ta là cố ý tới thăm người mà, chẳng lẽ người giấu hồ ly tinh? Nàng nhìn quanh sương phòng này, gian phòng này trống không, ngoại trừ thùng này thì không có gì cả, không giống có thể giấu người.

- Ta không có giấu người mà!

Tôn Vũ nói láo đến độ tim đập thùm thụp.

Mi Phương núp ở sau lưng hấn nghe hấn nói láo, trong lòng nổi hứng, dùng sức dấn ngực lên lưng hấn, bộ ngực mềm mại ép vào khiến máu mũi Tôn Vũ càng phun mạnh. Mi Trinh núp ở trước hấn nghe tướng công nói dối phu nhân chính thức để bao che cho nàng, trong lòng mềm nhũn, không ngờ nhích tới gần hấn ở trong nước, hôn nhẹ lên ngực hấn.

Chịu không nổi nữa rồi! Quả thật chịu không nổi nữa! Tôn Vũ xoạt một cái đứng lên khỏi thùng gỗ, lúc này vừa đứng lên, bọt nước văng khắp nơi, trên người hấn bám đầy bọt khí, nhưng những bọt khí này đâu thể nào che được bộ phận quan trọng trên người hấn.

Công Tôn Việt bị cơ thể trần truồng của hấn dọa sợ hết hồn, nàng đỏ mặt xoay người sang chỗ khác, lớn tiếng nói: - Tầm Chân, người làm gì thế? Sao đột nhiên đứng lên khỏi thùng thế!

Bà cô Nhị tiểu thư à, ta chịu không nổi đó. Tim Tôn Vũ đập mạnh, bây giờ chỉ có thể dọa nhị tiểu thư đi trước, rồi lại từ từ xử lý vấn đề trong thùng. Hấn đỏ mặt nói với Công Tôn Việt: - Cô nam quả nữ, ta lại trần truồng, người xông vào nhà tắm của ta, nói muốn đấm lưng cho ta, ta chịu không nổi ... bây giờ ta muốn người ...

Nếu đứng ở bên ngoài chính là em gái ngoan, chỉ sợ câu nói kia sẽ khiến em gái ngoan ngã xuống đất. Nhưng tính của Công Tôn Việt lại khác chị rất nhiều, nàng vừa nghe Tôn Vũ nói như vậy, lập tức kinh hãi nói: - Không nên, chúng ta còn chưa thành thân mà! Công Tôn Việt giống như một con thỏ trúng tên, xoạt một cái chạy trốn, đẩy mạnh cửa sương phòng mà chạy ra ngoài.

Cửa lớn của sương phòng bị nàng đẩy "Rầm" một tiếng đổ xuống, ngoài phòng truyền đến giọng run rẩy của Công Tôn Việt nói: - Triệu Vân, chúng ta chạy mau, Tầm Chân biến thành cầm thú rồi!

- Cầm thú là cái gì? Có thể ăn không? Giọng nói đáng yêu của Triệu Vân từ từ đi xa theo Công Tôn Việt, cuối cùng biến mất không thấy gì nữa, có lẽ hai người đã đi tới tiền viện rồi.

Hồ, cuối cùng đã đi rồi, trời ạ! Tôn Vũ lau mồ hôi đầy đầu, cũng không biết đây là mồ hôi hay là nước tắm. Nhưng hắn còn chưa kịp thở phào, đột nhiên nghe được hai tiếng ào, Mi Phuong cùng Mi Trinh trong thùng gỗ đồng thời đứng lên.

- Hồ, nhìn chết ta rồi! Câu đầu tiên mà Mi Phuong nói khi ra khỏi nước là: - Em rể, sao ngươi không tiếp khí cho ta?

- Hồ, làm ta sợ muốn chết! Mi Trinh chui ra khỏi nước vừa phát biểu một câu cảm tưởng, đột nhiên thấy Mi Phuong, kinh hãi nói: - Nhị tỷ, ngươi ... sao ở trong thùng vậy?

- Nhị tỷ ta sau khi com nước xong thì đi tắm bộ, đi tới đây không chú ý tới có một thùng nước, không cẩn thận liền rơi vào Mi Phuong thuận miệng bịa bậy bạ: - Ai nha, không ngờ đây là thùng nước tắm của em rể với ngươi, đúng là đường đột mà, ta đi ngay đây!

Mi Phuong leo ra khỏi thùng gỗ, Mi Trinh lúc này mới thấy Nhị tỷ mặc trên người là đồ lót ngắn, lộ ra bắp đùi cùng cánh tay trắng nõn ... bây giờ cả người đều ướt đầm, đồ lót dính chặt trên người nàng, lộ ra dáng người mỹ lệ. Mặc đồ như thế ở trong thùng tắm với tướng công ... đây ... chẳng lẽ ...

Nhìn Mi Phuong biến mất ở cửa sương phòng, khoe mắt Mi Trinh đột nhiên chảy xuống một hàng lệ trong suốt, nàng khóc rung rung mà nói với Tôn Vũ: - Khó trách ngươi không muốn cơ thể ta, hóa ra ngươi thích Nhị tỷ, không thích ta ... thà tắm uyên ương với nhị tỷ, cũng không muốn XXX với ta; Này này, mắt thấy chưa chắc là thật! Tôn Vũ đỏ mặt nói: - Ngươi hiểu lầm rồi, là chính nàng muốn nhảy vào thùng nước tắm của ta mà, giữa ta với nàng không có gì cả! Ngươi phải tin tưởng ta chứ!

Thật ra Tôn Vũ kể từ sau khi Mi Trinh dùng "Vượng phu" trên người hắn, đã xem nàng thành phu nhân của mình, dần dần cũng sinh ra tình cảm, cũng không muốn nàng không vui, vội cố gắng giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 139: Đẩy Ngã! Đẩy Ngã! Đẩy Ngã

- Ta không nghe giải thích! Mi Trinh khóc ròng nói: - Dù sao ta cũng tận mắt thấy ngươi cùng nàng tắm rửa ở trong một thùng gỗ, mà vừa rồi ta muốn đâm lưng cho ngươi ngươi lại cứ chối đây đẩy, ngươi rõ ràng không muốn ta.

- Ta ngất! Mi Trinh, ta sao có thể không muốn ngươi chứ, đừng khóc, ngắt mắt, ngươi phải làm sao mới chịu tin ta? Tôn Vũ không quen thấy nữ nhân khóc, lập tức luống cuống tay chân một trận.

Mi Trinh nức nở hai tiếng nói: - Chỉ có một cách để ta tin ngươi ...

- Cách gì? Tôn Vũ mừng rỡ nói: - Nói ra đi, ta nhất định làm được.

- Nhất định làm được sao? Mi Trinh đột nhiên ngừng khóc, nàng ngẩng đầu lên, trên khuôn mặt đẹp lại có hai rặng mây đỏ: - Muốn ta tin ngươi chỉ có một cách ... chân chính làm phu thê với ta!

- Hà! Tôn Vũ vừa nghe lời này, máu mũi thật vất vả mới ngừng lại bắt đầu phun mạnh! Phun phun!

- Chúng ta không phải đã làm vợ chồng chính thức sao?

Tôn Vũ nói láo: - Cối hết, ngủ chung với nhau, khụ khụ, là được rồi.

Mi Trinh lắc đầu nói: - Ngươi gạt ta, ta đã hỏi đại tỷ ... nàng nói ... nam nữ muốn làm vợ chồng chính thức, phải ... phải đem cái kia của ngươi ... như vậy ... ai da!

Ta thất cổ đây, Mi Trinh nói xong lời này vẫn còn then thùng, đầy sức hấp dẫn, hại đây trong đầu Tôn Vũ đều là suy nghĩ miên man. Tôn Vũ cảm giác phân thân của mình cứng đến độ có thể dùng làm gậy đánh chó.

Ta vẫn là nam nhân mà? Đã đến nước này, nếu ta còn lùi bước, ta chính là con rùa đen. Thật ra mấy ngày nay gặp nhau sớm chiều, Tôn Vũ cũng từ từ có tình cảm với Mi Trinh, đã không còn xa lạ như lúc mới quen, hơn nữa trong lòng từ lâu đã xem nàng là thê tử mình. Chương ngại tâm lý vừa được gỡ bỏ, phương diện kia của nam nhân rốt cuộc đề nên không nổi nữa.

Tôn Vũ vươn tay ra, ôm Mi Trinh vào trong lòng, dịu dàng nói: - Vậy ... bây giờ chúng ta sẽ làm vợ chồng chính thức.

Trong sương phòng đột nhiên biến thành nhiệt tình như lửa, quần áo trên người Mi Trinh đã sớm ướt hết, Tôn Vũ khá mất công mới cởi từng bộ trên người Mi Trinh ra. Bỏ đi sự xấu hổ cuối cùng, cơ thể hai người rốt cuộc kết hợp lại với nhau.

Ngươi bị lừa rồi, tướng công thiện lương à! Với hiểu biết của ta với nhị tỷ, vừa rồi nhất định là nàng giờ trò, ta mới không tin ngươi cầu kết với nàng đó. Mi Trinh thảm thán một tiếng, lòng đầy nhu tình, thầm nghĩ: Nhưng mà cơ hội tốt như vậy, ta cũng không muốn bỏ qua ... xin lỗi tướng công.

Nàng bị lạc ở trong sự âu yếm của Tôn Vũ, để mặc bản thân bay lên chín tầng mây!

Nháy mắt sau ...

- Tướng công, xong rồi sao? Mi Trinh hiếu kỳ hỏi.

- Khụ khụ! - Tôn Vũ mặt già ửng đỏ, hóa ra hẳn vừa mới đi vào, đã cảm giác một loại ấm áp mềm mại khó có thể hình dung bao quanh phân thân của hắn, cảm giác cực sướng khiến hắn mới ba giây đã đầu hàng, vội giải thích: - Không phải, lần đầu tiên của xử nam, đều rất ... rất nhanh, khụ khụ, người đợi ta khôi phục một lát, khôi phục xong lại vào, thời gian sẽ lâu hơn một chút.

- Hả? Cái gì gọi là xử nam? Mi Trinh là một bé ngoan không hiểu liền hỏi.

Tôn Vũ vừa lau mồ hôi, vừa giải thích: - Nàng lần đầu tiên thân mật với ta ... xem đi, chảy máu rồi kia ... cho nên nàng sẽ gọi là xử nữ. Còn nam nhân lần đầu tiên thân mật chỉ chớp mắt đã xong như tướng công, thì gọi là xử nam. Chúng ta là xử nam phối xử nữ, một đôi vừa khéo.

Mi Trinh mở to hai mắt nói: - Vậy nói cách khác ... nam nhân không phải xử nam sẽ có thời gian tương đối lâu, nam nhân thời gian càng lâu, nữ nhân thân mật càng nhiều?

Ta ngắt, không phải, không nên lý giải lung tung! Tôn Vũ quả thật không biết nói gì cho phải, dứt khoát không giải thích nữa, hắn cảm giác mình khôi phục cũng tạm ổn rồi, vật ngu xuẩn nào đó lại có dấu hiệu ngóc đầu dậy, vì vậy ôm Mi Trinh vào lòng, dịu dàng nói: - Lại lần nữa đi, người sẽ biết xử nam với không phải xử nam có gì khác nhau ... lần này, tướng công nhất định khiến người sướng như tiên, không thể hỏi mấy vấn đề kỳ quặc khác nữa.

- Ai nha, tướng công người thật xấu xa.

Sương phòng bắt đầu vang tiếng nước chảy ào ào, tiếng động này vang lên hồi lâu, đến cuối cùng, Mi Trinh hét to: - Tướng công... lần này người làm thật lâu ... ta chịu không nổi nữa rồi ... a ...

Trên mặt Mi Phuong nghe lén ở bên ngoài lộ ra nụ cười đắc ý.

Sau khi hai người Tôn Vũ cùng Mi Trinh giải quyết vấn đề quan hệ nên sớm giải quyết nào đó, mặt trời đã dần lặn.

Tôn Vũ nắm tay Mi Trinh, chậm chậm đi tới tiền sảnh, người mới ném qua tân hôn, không muốn thân mật thì nhất định là già, có điều nghĩ tới vị nhị phu nhân Công Tôn Việt này đang ở trong đại đường, Mi Trinh lại hơi khiếp đảm, buông tay Tôn Vũ, yên lặng mà đi phía sau hắn.

Tôn Vũ đi đến tiền viện, liền thấy rất nhiều người ngồi trong hành lang, đều là nữ nhân! Mi Trúc, Công Tôn Việt, Từ Hoảng, Thái Sư Từ, Trương Bạch Ky, Triệu Vân, Hạ Hầu Đôn đều đang ở đó, mà ngay cả Mi Phuong cũng thay áo quần đi vào đại đường, đầu tóc nàng vẫn ướt nhẹp chưa khô.

Lần này gặp lại Triệu Vân, chỉ thấy người nàng đã khỏe hơn nhiều, hóa ra mấy ngày gần đây Triệu Vân ăn ngon, ngủ ngon, ngày nào cũng luyện thương pháp, rèn luyện thân thể, tập thể dục, cơ thể đã khỏe mạnh hơn trước kia rất nhiều, không còn tái nhợt yếu ớt giống trước kia nữa, có điều độ khỏe mạnh còn chưa đạt tới tiêu chuẩn phổ biến của mấy cô bé cùng lứa.

Công Tôn Việt trung thực không chút khách khí ngồi ở chính giữa, nói lớn với Mi Trúc phía đối diện: - Người nói gì? Tầm Chân nhà ta cưới Tam muội của người? Người nói giỡn hả! Hắn sống chết không chịu thành thân với tỷ tỷ ta, sao có thể chỉ chớp mắt đã cưới phu nhân rồi?

Mi Trúc vẻ mặt bình tĩnh nói: - Đây là sự thật, quá trình chi tiết ta không tiện nói với người, tí nữa người hỏi thử em rề ta sẽ biết.

Tôn Vũ căng não ra, đi vào trong sảnh, thấy chính chủ tới, Công Tôn Việt thoát cái nhảy dựng lên nói: - Tầm Chân, mau giải thích đi, các nàng nói người ... Lời còn chưa dứt, Công Tôn Việt đã thấy Mi Trinh đi sát sau lưng Tôn Vũ. Mặt trái xoan, bước nhẹ nhàng, ăn mặc váy dài bằng lụa rất hoa lệ ... Thật là một tiểu thư khuê các cao ráo xinh đẹp. Chỉ đơn cử dung mạo, đã đẹp hơn Công Tôn Việt mấy phần! Có thể phân cao thấp với em gái ngoan.

Thấy vẻ xinh đẹp của Mi Trinh, Công Tôn Việt hơi chán nản, lúc này không cần giải thích nữa, thấy bộ dạng Tôn Vũ cùng Mi Trinh tình chàng ý thiếp, còn giải thích cái rắm, nàng bực mình lùi một bước, chỉ vào Mi Trinh nói: - Nàng tính là ... đại phu nhân của người?

Mi Trinh vội tiến lên một bước, hành lễ, ngoan ngoãn nói: - Tướng công nói vị trí Đại phu nhân cùng Nhị phu nhân đều để cho hai vị nữ tướng quân Hà Bắc ... Cho nên ta chỉ là thiếp của hắn.

Ta ngắt, nữ nhân thật lợi hại, Tôn Vũ thầm nghĩ: Câu này của Mi Trinh hữu dụng hơn tất cả mọi lời giải thích.

Quả nhiên, Công Tôn Việt vừa nghe câu này, tức giận, nổi bão, phát điên ... cảm xúc gì cũng không có. Nàng cũng chỉ chú ý tới mấy chữ vị trí phu nhân để lại cho Hà Bắc, đã mềm lòng, ai nha, Tầm Chân vẫn còn nghĩ tới ta và tỷ tỷ.

- Ta hiểu rồi... hừ hừ, hiểu hết rồi ... hừ hừ! Về mặt Công Tôn Việt vừa mềm nhũn, giọng nói cũng mềm nhũn theo, nàng bấu môi nói:

- Nếu là thiếp của Tầm Chân, vậy chính là muội muội của ta.

Ta ngắt, ngươi hiểu cái gì vậy? Tôn Vũ lắc lắc đầu, quên đi, chuyện của nữ nhân ta không hiểu nổi, để các nàng tự xử đi.

Công Tôn Việt quay đầu lại nói với Tôn Vũ: - Nghe nói ngươi rất nổi tiếng ở Bắc Hải này hà, võ tướng kỹ cũng trở nên rất mạnh, rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Tôn Vũ đành phải kể tỉ mỉ chuyện ở Bắc Hải cho Công Tôn Việt nghe một lượt, lúc kể đến đoạn "Vượng phu" của Mi Trinh, hai mắt Công Tôn Việt sáng ngời, nàng đánh giá cẩn thận Mi Trinh trong chớp lát, khéo miệng khê cong, mừng rỡ nói: - Tầm Chân, thiên hạ lại có loại võ tướng kỹ này, thứ này rất hữu dụng, khi nào chúng ta về bắt tất cả nữ nhân biết "Vượng phu" trong thiên hạ làm thiếp đi. Ai không đồng ý cứ dùng sức mạnh, hừ hừ, gạo nấu thành cơm, bảo nàng dùng "Vượng phu" xong liền vứt sang một bên mặc kệ.

Tôn Vũ: ...

Nữ nhân cả phòng: ...

- Thái Sứ Từ, ngươi có hiểu bọn ca ca tỷ tỷ đang nói gì không? Hạ Hầu Đôn lắc lắc đầu, chớp chớp đọc nhãn, tò vò khó hiểu.

Thái Sứ Từ nói nghiêm túc: - Đương nhiên hiểu rồi, ý của Nhị tỷ Công Tôn là, nàng muốn làm kẻ buôn người, lừa bán tất cả nữ nhân biết "Vượng phu" trong thiên hạ về làm phu nhân của tướng quân buôn lậu.

- Oa, Thái Sứ Từ ngươi giỏi thật, chẳng những biết rất nhiều trò chơi thú vị, còn có thể nghe hiểu lời mấy người lớn nói Hạ Hầu Đôn chớp chớp đọc nhãn, vẻ mặt sùng bái: - Ngươi giỏi hơn con bé tên Triệu Vân kia không biết bao nhiêu lần á, nàng chỉ biết ăn thôi.

Thái Sứ Từ cười ha hả nói: - Đúng vậy, tất cả chuyện liên quan đến kẻ buôn lậu trong thiên hạ, ta đều nắm rõ như lòng bàn tay.

Hai người còn đang đắc ý, Triệu Vân lại gần hỏi: - Kẻ buôn người là gì? Có thể ăn không?

Thế giới này cho tới bây giờ cũng không thiếu kẻ kỳ quặc, nhưng không khoa học chính là thần xui quỷ khiến khiến cho cả bảy kỳ quặc đều tụ tập lại với nhau! Tôn Vũ nhìn thoáng qua nữ nhân trong phòng, đầu ơ ơ.

Đêm đó Tôn Vũ lại cười ngửa ra khỏi thành Từ Châu, cầm túi ngủ đưa vào trong doanh địa Tào quân cho Vu Cẩm dùng.

Không trăng, trời đất một vùng đen kịt, ban đêm cổ đại không giống với hiện đại. Hiện đại do ánh đèn chiếu sáng, cho dù đêm hôm khuya khoắt, cũng luôn có thể thấy xa hơn chừng mười thước. Nhưng ở cổ đại, đêm mà không có trăng thì đưa tay không thấy được năm ngón.

May là Tôn Vũ có NM01 cung cấp năng lực nhìn ban đêm, nếu không thật đúng là không tiện đi loạn ở vùng hoang vu.

Tôn Vũ đi tới trước Tào doanh, Vu Cẩm không ngờ đã sớm chờ hẩn ở ngoài doanh. Thấy Tôn Vũ tới, Vu Cẩm cười hiền một tiếng, khoát tay nói: - Vào ngồi một lát chứ?

- Khụ, ta chỉ tới đưa túi ngủ, ngồi làm gì? Trong lòng Tôn Vũ có cảm giác ngứa ngáy, trước kia hẩn là kẻ ngốc trong chuyện tình cảm, trời sinh chẳng biết gì về yêu đương, bây giờ từ từ hiểu được từng điểm mấu chốt trong giao thiệp với nữ nhân. Thấy trên mặt thật thà của Vu Cẩm hơi hiện vẻ đỏ ửng, trong lòng hơi không yên.

- Hôm qua ngươi đưa túi ngủ cho Hạ Hầu Đôn sao lại vào? Vu Cẩm tức giận nói: - Hôm nay đưa cho ta, ngươi lại không vào?

- Khụ, vì ngươi ở bên ngoài rồi mà! Tôn Vũ đỏ mồm hôi nói: - Ngươi cũng ở ngoài doanh rồi, ta cần gì vào đưa nữa.

Vu Cẩm chép miệng nói: - Vậy ngươi chờ chút, ta vào doanh trước, sau đó phái lính liên lạc ra ngoài đón ngươi vào!

Tôn Vũ: ...

- Được ... đành vào vậy Tôn Vũ hơi sần sảo một trận, đi theo sau Vu Cẩm vào Tào doanh.

Khắp nơi đốt đuốc, mặc dù ánh sáng không mạnh, nhưng rất ấm áp, Tôn Vũ cùng Vu Cẩm vào "Đại tướng trung quân" của Tào quân, cũng chính là một khối đất bằng.

Do loly độc nhãn đã bị Tôn Vũ bắt đi, cho nên hôm nay loly đại kích Điển Vi một mình chiếm nguyên túi ngủ, nàng ngủ ở trong đó giống một con mèo con, phát ra tiếng hít thở rất nhỏ. Hai người ngồi cạnh Điển Vi, hai mắt nhìn nhau, không biết nói gì mới tốt.

Trong lòng Vu Cẩm thầm nghĩ: Nếu hẩn ôm ta giống ngày hôm qua ôm Hạ Hầu Đôn bỏ vào túi ngủ thì tốt rồi.

Nhưng chuyện này cũng chỉ có thể tưởng tượng, Vu Cẩm là một cô nương rụt rè nhút nhát, tuyệt không thể nào chủ động nói ra yêu cầu như thế, nàng chột chột mắt, nửa ngày cũng không nói ra được chữ nào.

Tôn Vũ đành phải trải sẵn túi ngủ hộ nàng, làm động tác mời nàng vào túi. Bầu không khí hơi quái dị, hơi mập mờ, Vu Cẩm hơi thở hổn hển ... hai người không khỏi ngáy người.

Đúng lúc này ... phía tây, phía tây bắc, phía tây nam của Tào doanh, đồng thời vang lên mấy tiếng kêu thảm thiết!

- Đánh lên ban đêm! Có quân địch đánh lên ban đêm! Lính gác Tào quân vội la lớn, tiếng mõ truyền khắp đồng cỏ bao la.

Nghe tiếng báo động, cả người Vu Cầm lạnh lẽo, đánh lên Tào quân vào ban đêm như vậy, ngoại trừ quân Từ Châu thì còn có thể là ai? Ánh sáng nhu hòa trong đôi mắt nàng lập tức chuyển sang đầy nước mắt, hét lớn với Tôn Vũ: - Ngươi ... ngươi không ngờ phái người đánh lên quân ta? Hóa ra ngươi lấy cớ đưa túi ngủ cho ta, là muốn một mình vào trung quân ta, không chế ta! Làm cho quân ta mất đi chỉ huy Vu Cầm buồn bực sờ ra sau lưng, không sờ được đại cung của nàng, hôm nay nàng đầy mong chờ nam nhân tới tặng quà, sao lại đeo cung trên lưng được ... Vu Cầm không có cung, ngay cả nam nhân bình thường cũng đánh không lại, chớ nói chi là Tôn Vũ!

Hạ Hầu Đôn bị Tôn Vũ bắt vào Từ Châu rồi, gông xiềng của Diên Vi chưa mở không thể sử dụng võ tướng kỹ, nếu Vu Cầm cũng bị Tôn Vũ bắt, lúc này nhóm quân đội tiên phong của Tào quân coi như là xong đời. Vu Cầm nghĩ đến đây, gấp đến độ hai mắt rơi lệ: - Ta tin lầm ngươi rồi, ngươi là nam nhân xấu!

- Khụ, Vu tướng quân, ngươi nhầm rồi, quân Từ Châu không có ý định đánh lên ban đêm Tào quân, ta với Đào Khiêm còn định quan hệ tốt với chúa công nhà ngươi mà Tôn Vũ cực buồn bực, là kẻ thần kinh nào vậy, ngay lúc này lại chạy tới đánh lên Tào quân? Tôn Vũ nhìn thử xung quanh, thấy cung hai thạch của Vu Cầm ở ngay ngoài mấy trượng, hẳn vội chạy tới đưa cho Vu Cầm.

Vu Cầm cầm đại cung trên tay, lòng rối cuộc bình tĩnh lại. Có cung trong tay, nàng cũng không còn là một nữ tử yếu đuối nữa, mà là "Cung tướng" màu lam uy phong凛冽, Tôn Vũ chịu đưa cung cho nàng, chứng minh không có ác ý. Nhưng mà, người tới đánh lên ban đêm rốt cuộc là ai?

- Báo! Một lính gác lao đảo chạy tới, lớn tiếng đưa tin:

- Lưu Ích, Cung Đô dẫn giặc khăn vàng hàng hà sa số đánh lên ban đêm doanh ta, xin tướng quân hạ lệnh.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 140: Mở Gông Xiềng! Loly Múa Đại Kịch!

Giặc khăn vàng đánh lên ban đêm? Trong lòng Vu Cầm cả kinh! Hai người Lưu Ích, Cung Đô này cũng không có gì xa lạ với Vu Cầm, bọn họ bình thường lên hoạt động ở quanh vùng Nhữ Nam, Đinh Xuyên, đối nghịch với Tào quân. Lần này Tào Tháo tấn công Từ Châu, chắc chắn cũng kinh động những giặc khăn vàng luôn đối nghịch với Tào quân, bọn họ nhất định luôn âm thầm phái trinh sát quan sát chiến cuộc giữa Tào quân cùng Từ Châu, sau đó chọn lúc đại tướng Tào quân bị bắt, lại không thể xây doanh chạy tới đánh lên ban đêm, thật đúng là bực mình.

Vu Cầm ngẩng đầu nhìn thử, trên bầu trời cũng không có ánh trăng.

Ban đêm vào thời cổ vô cùng tối thiếu ánh sáng nhân tạo, ban đêm không có trăng gần như không thể tiến hành bất kì hành động quân sự nào, trừ khi châm thật nhiều đuốc, nhưng châm đuốc quá nhiều cũng sẽ bại lộ bản thân, cho nên quân đội đánh lên ban đêm không thể nào là đại quân, chỉ có một nhóm tinh nhuệ hành quân ở dưới sự chỉ huy của tướng lĩnh giỏi đánh đêm, mới có thể đạt được mục đích đánh lên ban đêm.

- Không nên hoảng loạn, số lượng quân địch chắc chắn không nhiều lắm! Vu Cầm lớn tiếng nói: - Thắp đuốc, chuẩn bị đánh đêm.

Lúc này phía tây đã tiếng kêu rung trời, bọn binh sĩ Tào quân từ dưới đất bật dậy, cầm binh khí áo giáp lên, vội ứng chiến. Sức chiến đấu dưới trạng thái như vậy làm sao có thể cao được, tuyến phía tây lập tức sụp đổ, một nhóm giặc khăn vàng phá vỡ phòng tuyến Tào quân, tiến thẳng vào trong trung quân.

Tôn Vũ đỏ mặt hộc, nghĩ thầm: Vậy cũng quá đặc sắc rồi! Từ Châu chúng ta đang chơi với Tào quân, giặc khăn vàng chạy tới gây náo nhiệt cái gì, ta nên giúp Vu Cầm? Hay là giúp giặc khăn vàng? Hay là không giúp ai nữa?

Vu Cầm tìm được một thót chiến mã ở trong loạn quân, xoay người lên ngựa nói:

- Tôn tướng quân ... ít giặc khăn vàng cũng không nhọc đến ngươi giúp, chúng ta bây giờ là kẻ địch, ngươi tới giúp chúng ta là điều không thể ... Trong lòng ngươi có muốn bọn ta bị giặc khăn vàng giết chết không? Chỉ cần ngươi không giúp giặc khăn vàng, ta đã nợ ngươi một phần tình! Nói xong nàng giục ngựa phóng thẳng về phía tây, loly đại kịch Diên Vi đang ngủ say cũng bò dậy, tay nàng cầm hai thanh đại kích, trên lưng đeo mấy chục thanh tiểu kích, cũng chạy theo Vu Cầm về phía tây.

Ặc ... ta cũng không phải là người bỏ đá xuống giếng! Tôn Vũ thầm giải thích, có điều qua xem náo nhiệt một chút cũng hay, Tôn Vũ cũng xoay người lên ngựa trắng của mình, theo Vu Cầm xa xa.

Chạy về phía tây không bao lâu, đã có một nhóm giặc khăn vàng trong đêm đen giết tới, chính là nhóm tặc binh đột nhập trung quân kia, nhóm tặc binh này hung mãnh dị thường, tinh thông đánh đêm vô cùng. Trong đó có mười cung thủ, chuyên bắn đuốc của Tào quân, đi qua nơi nào, đuốc cắm trong "Doanh trại" Tào quân đều bị bắn tắt. Khiến khắp nơi đều tối như mực. Trận tuyến của Tào quân bị bọn họ quấy nhiễu đến đại loạn!

- Diễn hộ vệ, theo ta đối phó nhóm tặc quân này trước Vu Cẩm lớn tiếng quát, dẫn mấy trăm thân vệ ở trong loạn quân xông về phía quân đội đánh lên ban đêm này. Mượn ánh sáng yếu ớt của đuốc, "Cung tướng" của Vu Cẩm ra tay, một mũi tên bắn ngã hai tinh nhuệ khăn vàng.

Chắc chắn, không hổ là một trong năm lương tướng của Tào Tháo, thực lực của Vu Cẩm cũng không phải là chỉ là nói ngoa, bắn tên trong đêm cũng chuẩn như thế. Tôn Vũ cảm khái một hồi, hẳn vẫn luôn bảo NM01 mở công năng nhìn ban đêm, nên thấy giặc khăn vàng này rất rõ ràng.

Chỉ thấy trong đám giặc khăn vàng đột nhập này có một nữ tướng, ước chừng ba mươi mấy tuổi, mặt mũi đen thui, da giống như bị khói hun, ngũ quan cũng dữ tợn kinh khủng. Nữ tướng này nhìn thoáng qua Vu Cẩm, cười to nói: - Cung tướng? Ha ha ha, ban đêm chính là thiên địch của "Cung tướng", để người biết chút lợi hại của "Dạ xoa".

Nữ tướng này tên Hà Mạn, hiệu là "Tuyệt Thiên Dạ Xoa", chỉ thấy ánh đỏ chột lóe trên người nàng, đỉnh đầu vọt lên hai chữ to màu đỏ "Dạ xoa", chữ này chỉ chột lóe trong đêm, rồi lập tức biến mất không thấy gì nữa. Hà Mạn lần một vòng ngay tại chỗ, biến mất trong bóng tối.

Tôn Vũ tấm tắc mấy tiếng, nghĩ thầm: Xem ra "Dạ Xoa" là một loại võ tướng kỹ đánh đêm, có thể đề cao sức chiến đấu của võ tướng trong đêm, thú vị nhất chính là võ tướng kỹ này dùng để ẩn thân, võ tướng kỹ "Dạ xoa" này giống như "Ám tiễn" của Tào Tĩnh, cũng không hiện chữ ở trên đỉnh đầu võ tướng. Nếu không trong bóng tối đưa tay không thấy được năm ngón, trên đỉnh đầu vọt lên hai chữ đỏ, vậy chẳng phải là thành bìa ngà, căn bản là không có tác dụng đánh đêm gì.

Tôn Vũ thầm ghi nhớ tin tức này trong lòng, sau này gặp phải kẻ địch không có chữ trên đỉnh đầu cũng phải cẩn thận, có khi người ta sẽ sử dụng ám chiêu nào đó.

Có điều ... kỹ thuật đánh đêm với Tôn Vũ là vô dụng, chức năng hồng ngoại nhìn ban đêm của NM01 khiến Tôn Vũ nhìn rõ vị trí của Hà Mạn, nàng đang vĩnh viễn mò ở trong bụi cỏ kia.

Hai quân hỗn chiến ở trong đêm, thần tiễn thủ trong giặc khăn vàng nhặt tên bắn loạn, cứ bắn đuốc gần đó, chỉ trong chốc lát đuốc đã bị bắn tắt hơn phân nửa, Diễn Vi xách song kích giết vào trong trận khăn vàng, mặc dù võ tướng kỹ của nàng còn chưa được thức tỉnh, nhưng sức của nàng rất lớn, động tác cũng nhanh, dựa vào sức lực của cơ thể đối phó với binh lính bình thường cũng dư sức, nơi nào nàng đi qua thì giết giặc khăn vàng đến người ngã ngựa đổ. Vu Cẩm cũng nhờ chút ánh sáng yếu ớt, giương cung bắn chết thêm mấy giặc khăn vàng.

Nhưng Vu Cẩm lại không tìm thấy vị trí của Hà Mạn.

Lúc này "Dạ xoa" của Hà Mạn đã nhờ đêm tối, mò tới cạnh chiến mã của Vu Cẩm, "Dạ xoa" của nàng có thể tăng khả năng nhìn ban đêm rất cao cho nàng, ở trong đêm đưa tay không thấy được năm ngón nhưng nàng vẫn có thể thấy rõ như ban ngày. Mà ban đêm vừa hay lại là tử địch của "Cung tướng", "Cung tướng" mất đi thị lực liền mất đi năng lực bắn xa của mình. Cho nên Hà Mạn cấp màu đỏ mới dám khiêu chiến Vu Cẩm màu lam.

Vu Cẩm vừa mới giương cung bắn chết một gã giặc khăn vàng xuất hiện ở dưới ánh sáng cây đuốc, đang tập trung tìm kiếm tung tích của Hà Mạn, đột nhiên thấy bóng người lóe lên trong bụi cỏ gần sát cạnh, Hà Mạn nâng một thanh liệt xoa, nhảy từ trong bụi cỏ ra, ba đầu nhọn trên liệt xoa chiếu ra sát khí lạnh lẽo ánh lam lên người Vu Cẩm.

Khoảng cách gần như thế, kéo cung bắn tên chắc chắn không kịp nữa rồi, Vu Cẩm luống cuống kéo cung một hồi, lạch cạch một tiếng cung hai thạch gãy thành đoạn. Trong lòng nàng hoảng hốt, lần từ trên lưng ngựa xuống, Vu Cẩm không có cung giống như cộp không có răng, nàng không dám giao thủ với Hà Mạn nữa, xoay người bỏ chạy.

Ai nha, ta nên cứu nàng không? Tôn Vũ thầm đồ mò hôi, định ra tay giúp Vu Cẩm, mặc dù là hai bên giao chiến, nhưng hẳn thật không muốn thấy Vu Cẩm bị thương, Tôn Vũ trở tay đã cầm đại cung trên lưng.

Lúc này dị biến xảy ra, hóa ra Vu Cẩm chạy trốn trong lúc cuống quýt, vừa vận chạy tới bên người Diễn Vi, Hà Mạn ý vào liệt xoa lao thẳng tới Diễn Vi cùng Vu Cẩm. Diễn Vi vùng đại kích lên để cứu Vu Cẩm, nhưng võ tướng kỹ của nàng chưa mở gong xiềng, chỉ là một loly cạy mạnh mà thôi, liệt xoa của Hà Mạn đánh tới, loly đại kích vùng kích một hồi, một tiếng "Duang" vang lên, lực lượng hai người không ngờ ngang nhau.

Hà Mạn sợ hết hồn, loly này ... chỉ cạy mạnh không cần võ tướng kỹ cũng có thể bằng võ tướng kỹ màu đỏ của ta, thật là đáng sợ. Có điều Hà Mạn có võ tướng kỹ không chỉ sức trở nên mạnh, động tác cũng nhanh nhẹn hơn người không biết võ tướng kỹ, nàng nhân lúc đại kích ngăn liệt xoa, phóng lên đá một cước trúng lưng loly đại kích.

Loly đại kích bay ra sau, va vào người Vu Cẩm sau lưng nàng, hai người cùng ngã xuống đất. May nhờ da thịt loly đại kích rắn chắc, một cước này không đá gãy gân cốt, chỉ làm nàng bị chút sây xước.

Tôn Vũ thờ dài, không ngờ hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, người cấp bậc như Diễn Vi không ngờ bị nhân vật nhỏ không có danh tiếng gì trong sử sách tam quốc như Hà Mạn làm bị thương. Không được, ta không thể xem nào nhiệt nữa, ta phải giúp loly đáng thương. Ồ? Đúng rồi, Diễn Vi là cường tướng nổi danh trong tam quốc, sau khi nàng mở gong xiềng có thể là một trong mười thần tướng không nhỉ? Nếu nàng thật là một trong mười thần tướng, chết ở trong tay Hà Mạn lúc này, tương lai chẳng phải là không thể tập hợp đủ mười thần tướng, đánh không thắng Lữ Bố à?

Nghĩ tới đây, tóc gáy Tôn Vũ đã dựng ngược lên, nếu trên thế giới này không ai có thể khống chế được Lữ Bố, thiên hạ sẽ thành cái gì đây? Không được, vậy ta càng phải ra tay!

Từ Châu kéo đại cung năm thạch ở trên lưng xuống, rút tên sắt trong túi đựng tên ra, giương cung lắp tên, nhắm vào Hà Mạn!

Không đợi Tôn Vũ bắn tên, đột nhiên một đám bóng đen xông tới trước mặt, hóa ra là nhóm giặc khăn vàng Hà Mạn dẫn theo để đánh lên ban đêm,

trong lúc Tôn Vũ nhìn mấy người Hà Mạn cùng Điền Vi giao thủ, cả đám giặc khăn vàng đã chú ý tới hắn, thấy hắn đẹp trai, đoán chừng là nhân vật quan trọng trong Tào quân, cho nên lao về phía hắn, định chém ngã hoặc bắt lấy hắn, kiếm chút công lao.

Đám người kia vọt tới trước mặt, Tôn Vũ đúng lúc đang bắn tên, một giặc khăn vàng không biết làm sao lại vừa vọt tới trước mũi tên Tôn Vũ bắn ra, mũi tên kia "Phốc" một tiếng bắn xuyên giặc khăn vàng, dư thế không ngừng, lại bay về phía trước mấy trượng, nhưng lần này mũi tên của Tôn Vũ đã bị rối loạn, mũi tên chệch khỏi quỹ đạo vốn có, bắn về một nơi không có ai.

Mười mấy giặc khăn vàng đánh về phía Tôn Vũ, Tôn Vũ đành phải nhặt một thanh thiết thương dưới đất lên, vung tay xuất một thương, quét giặc khăn vàng ngã xuống đất.

Tôn Vũ bị đám giặc khăn vàng này dây dưa, lolly đại kích cùng Vu Cẩm lập tức lâm vào tình cảnh nguy hiểm phi thường.

Hai người nàng lúc này ngã xuống đất, xoa của Hà Mạn lại đâm xuống đất, lolly đại kích nằm dưới đất vung đại kích lên đón đỡ, Hà Mạn không liều mạng với nàng nữa, thân hình nhoáng lên một cái, nghiêng người đá thêm một cước lên cánh tay phải của lolly đại kích, thiết kích của lolly đại kích thiếu chút nữa rớt ra. Nàng cùng Vu Cẩm ôm nhau, lăn sang mấy trượng bên cạnh, miệng thở hổn hển không ngừng.

Cứ đánh tiếp như vậy, chỉ mấy chiêu nữa, Điền Vi cùng Vu Cẩm sẽ chết ở trong tay Hà Mạn.

Tôn Vũ dọn sạch giặc khăn vàng bên cạnh, lại lấy đại cung ra, nhắm vào Hà Mạn, đang định ra tay...

Lúc này dị biến xảy ra!

Chỉ thấy trên đầu Điền Vi đột nhiên vọt lên một khóa lớn màu vàng, khóa lớn xoay hai vòng trên không trung, ánh vàng cường lực chiếu rõ bốn phía, cảnh này giống y chang lúc lolly thích máu Hạ Hầu Đôn mở khóa trước Hồ Lao quan.

Ta ngất, Điền Vi sắp mở khóa? Điều kiện gì để mở? Không ngờ lại mở khóa ngay lúc này? Tôn Vũ thất kinh.

Chỉ thấy cạnh khóa vàng trên đỉnh đầu Điền Vi hiện một hàng chữ nhỏ: Đêm khuya bị tập kích, lâm vào tuyệt cảnh, đạt được điều kiện mở gong xiềng ... mở khóa bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 141: Gầm Hét! Cổ Chi Ác Lai!

Hà Mạn hiển nhiên cho tới bây giờ chưa từng thấy chuyện mở khóa này, bị khóa vàng đột nhiên xuất hiện dọa sợ hết hồn, hơn nữa ánh vàng chiếu rõ bốn phía, Hà Mạn cực không thích cảnh bị lộ dưới ánh sáng này.

Gió đêm thổi, khóa vàng đột nhiên mở ra, hóa thành tia sáng nhỏ bay đầy trời rồi chui vào trong cơ thể Điền Vi.

Sau đó ánh vàng biến mất!

Một tiếng "Oanh" vang lên, đầu khí giống như đao phong phun mạnh từ trong người Điền Vi ra, tất cả đước bốn phía đều bị luồng đầu khí này thổi tắt, xung quanh tối đen như mực.

- Ha ha, trời cũng giúp ta! Hà Mạn không biết đại họa lâm đầu, còn đang hưng phấn vì không có đước, nàng xách liệp xoa, đâm một cái về phía Điền Vi.

- Đương! Một âm thanh vang lên, đại kích của lolly đại kích đỡ liệp xoa nhanh như sao băng xoẹt qua, lực lượng cực mạnh thông qua va chạm kích, xoa, chấn động khiến xương cốt toàn thân Hà Mạn phảng phất đều rung ròi.

Sau đó ánh vàng chói mắt từ trên người lolly đại kích sáng lên, sáng như mặt trời ban ngày. Thân hình vốn ẩn chứa lực lượng khổng lồ kia của nàng bắn ra lực lượng vô cùng vô tận, hai chữ to màu vàng vọt lên đỉnh đầu nàng, rực rỡ chói mắt ở giữa không trung.

"Ác Lai".

Võ tướng kỹ của lolly đại kích tên là "Ác lai".

Tôn Vũ thở dài, chẳng có tí sáng kiến nào, võ tướng kỹ nhóc này không ngờ tên "Ác lai"! Giữa tên không có chữ "thần", xem ra nàng không phải là một trong mười thần tướng, nhưng mà ... đầu khí của nàng tuyệt không kém hơn Quan Vũ cùng Trương Phi, thậm chí còn mạnh hơn. Có lẽ thực lực của nàng cũng đáng tới thân thể khỏe mạnh của nàng!

Lúc này cương xoa của Hà Mạn bị Điền Vi đỡ được, nàng cùng lolly đại kích ở gần trong gang tấc, thấy chữ vàng trên đầu Điền Vi, Hà Mạn sợ tới mức hai tay run rẩy, cả người không còn sức, vốn đang có thực lực chống cự được hai ba chiêu, nhưng dùng khí vừa mất thì chẳng còn đỡ được chiêu nào.

Loly đại kích hét lớn một tiếng, đưa tay giật liệp xoa của Hà Mạn, vận nhẹ một cái, vận liệp xoa thành hình chữ U.

Ngay sau đó đại kích vung lên, phụt! Đầu của Hà Mạn bay lên giữa không trung.

- Ác tặc khăn vàng nạp mạng đi! Điện Vi gầm một tiếng, chấn động bóng đêm xung quanh dường như dạt ra hai bên, nàng xoay người đánh về phía nhóm giặc khăn vàng Hà Mạn suất lĩnh giết vào trung quân kia, gỡ mấy chục thanh kích nhỏ trên lưng xuống, tiện tay phóng ra, kích nhỏ mang theo ánh vàng bay đầy trời, trăm phát trăm trúng, người trúng chết ngay lập tức.

Mấy giặc khăn vàng này cũng là thứ liễu mạng, thấy võ tướng màu vàng vẫn không chạy trốn, bốn mươi lăm giặc khăn vàng cùng hò hét, lao về phía loly đại kích.

Chỉ thấy hai tay loly đại kích múa đại kích, quét về phía trước, đầu khí tuôn ra giống như đao phong loạn thiểm, kích quang màu vàng giống một chùm sao băng thể lệ lướt qua bầu trời đêm, phảng phất cắt sắc đêm thành hai nửa, kích quang lướt qua, máu tươi tung tóe, tay gãy chân cụt văng đầy trời.

Giặc khăn vàng đầu thân chia lìa, bốn mươi lăm giặc khăn vàng không ngờ bị song kích của nàng quét qua diệt toàn bộ.

Ta thất cổ đây, bây giờ không cần lo vấn đề có cần giúp Tào quân hay không, Tôn Vũ buông đại cung nắm thạch trong tay xuống, buồn bực thở dài, nghĩ thầm: Bây giờ ta cần lo lắng chính là ngày mai làm sao so chiêu với Điện Vi đây, thật vất vả mới dùng trò bịp giải quyết Hạ Hầu Đôn, sao đũa nhóc Điện Vi này lại mở khóa chứ? Trời ạ, đất ạ, cho ta yên ổn một lát có được không?

Mở khóa của Điện Vi trong nháy mắt nâng cao sĩ khí cho Tào quân, có một đại tướng ánh vàng lĩnh quân, đó là chuyện về vang cổ nào chứ, Tào quân trong khoảnh khắc ánh vàng của Điện Vi phóng ra bắt đầu ổn định trận tuyến.

Vu Cấm lấy một cây cung hai thạch của một cung tiễn thủ dưới trướng, mặc dù kém hơn cái nạng thường dùng một chút, nhưng dù sao cũng có binh khí nơi tay, nạng nhờ ánh vàng Điện Vi phóng ra, gắn tên xoẹt xoẹt xoẹt, bắn chết mấy giặc khăn vàng. Điện Vi thì múa song kích, giết vào trong giặc khăn vàng. Chỉ một lát sau, nhóm giặc khăn vàng xông vào trung quân Tào quân đã bị tiêu diệt toàn bộ.

Lúc này chiến đấu phía tây vẫn còn tiếp tục, Lưu Ích cùng Cung Đô bên ngoài còn đang suất lĩnh nhóm lớn giặc khăn vàng tấn công Tào doanh. Điện Vi cũng không cần chiến mã, chạy bộ về phía tây, Vu Cấm theo sát phía sau.

Tôn Vũ nghĩ thầm: lần này Lưu Ích, Cung Đô thua chắc rồi.

NM01 đột nhiên nói ở bên tai Tôn Vũ: - Chủ nhân, tra theo tài liệu, hai người Lưu Ích, Cung Đô cũng không phải là người sẽ làm son tặc cả đời, về sau bọn họ gia nhập quân đoàn Lưu Bị, đáng tiếc gia nhập chưa được bao lâu thì đã bị Tào Tháo giết chết. Hai người kia có dã tâm thăng quan phát tài, là lực lượng có thể tranh thủ.

- Ô? Hóa ra là thế! Trong lòng Tôn Vũ vừa động, nếu Lưu Bị trong thế giới này không đáng tin nhiệm, sao ta không giống như lúc lôi kéo Từ Hoảng, thu Lưu Ích, Cung Đô vào Công Tôn gia chứ? Nếu tương lai ta chữa khỏi bệnh, có lòng tranh thiên hạ với Đồng Trác, bất kỳ một nhóm lực lượng nào cũng đều đáng để lôi kéo.

Tôn Vũ nghĩ tới đây, suy nghĩ một lát, nảy ra một diệu kế. Hắc hắc! Nếu thu Lưu Ích, Cung Đô, không có cơ hội nào tốt hơn hôm nay: - NM01, đưa cho ta tám bản đồ từ phía trên trời nhìn xuống ở quanh đây, mấy hôm trước hẳn là người đã sưu tầm sẵn rồi phải không?

Mệnh lệnh vừa phát ra, NM01 chiếu một tám bản đồ lập thể ra ngay trên vông mạc của Tôn Vũ, có núi có sông có cầu, quả đúng là không tệ. Tôn Vũ tìm được một khe suối nhỏ vòng quanh phía tây trên bản đồ, cười hi hi giục kỵ tướng, vòng vào trong đường nhỏ.

Lúc này Điện Vi cùng Vu Cấm đã chạy tới phía tây, chiến đêm với giặc khăn vàng dưới trướng Lưu Ích, Cung Đô, hai người này vừa gia nhập, lập tức khiến chiến cuộc xảy ra biến hóa vi diệu, Tào quân vốn bị tập kích trong đêm, bị đánh đến thể thảm, bây giờ đại tướng màu vàng cùng đại tướng màu lam tới, sĩ khí lập tức dâng cao, đánh cho giặc khăn vàng kêu thảm không ngừng.

Hai người Lưu Ích, Cung Đô đều là "Son tặc" màu đỏ, căn bản không thể nào giao thủ với Vu Cấm, Điện Vi, hai người thấy tình thế không ổn, vội chạy trốn. Hai người bọn họ giao chiến với Tào quân ở vùng Đình Xuyên, Nhữ Nam đã lâu, dạo gần đây nghe đồn Tào quân tấn công Từ Châu, thì nhân cơ hội này định tới đục nước béo cò, tăng chút tổn thất cho Tào quân.

Chiến đấu giữa Tôn Vũ cùng Tào quân hai ngày trước, bọn họ vẫn phục ở núi gần đó nhìn lên, thấy Tôn Vũ bắt đi Hạ Hầu Đôn, trong Tào quân chỉ có Vu Cấm, vì vậy đã nghĩ tới kế hoạch đánh lên ban đêm này, để Hà Mạn "Dạ xoa" am hiểu đánh đêm đi tập kích trung quân giết chết Vu Cấm, hai người bọn họ thì kiềm chế Tào quân ở bên ngoài. Vốn đã sắp thành công, không ngờ Điện Vi đột nhiên mở khóa, đáng đời hai người bọn họ, Điện Vi vừa lao ra đã giết quân đội của Lưu Ích, Cung Đô ngã trái ngã phải.

Hai người thấy tình thế không ổn, không dám xông tới giao chiến với Điện Vi, liền xoay người chạy lên núi phía tây. Điện Vi muốn đuổi theo hai người bọn họ, có điều tặc binh trước mặt quá nhiều, không đuổi theo được. Cung tên của Vu Cấm gặp vấn đề tầm nhìn vào ban đêm, cũng không thể giữ hai người Lưu Ích, Cung Đô được, để hai người bọn họ liễu mạng chạy thoát. Giặc khăn vàng gần vạ tới đây đánh lên hô to một tiếng, tất cả đều chạy tán loạn.

Chiến tranh cổ đại do không có thiết bị thông tin như di động, radio, một khi binh bại, binh lính sẽ chạy loạn khắp nơi. Thường thường tướng không biết binh ở đâu, binh không biết tướng ở đâu, vừa chạy trốn, bên cạnh đại tướng thường không có bao nhiêu người. Ví dụ như cuộc chiến Xích Bích, Tào Tháo dẫn theo mấy chục vạn người, mà khi binh vừa bại, liễu mạng chạy trốn, bên cạnh cũng chỉ đi theo gần trăm kỵ sĩ. Cần phải trở lại căn cứ địa, chờ

bại quân trở về, mới có thể tụ tập quân đội lần nữa.

Bây giờ tình huống Lưu Ích, Cung Đô cũng như vậy, hai người chạy loạn một hồi ở trên sơn đạo gấp ghe, đợi sau khi tiếng hò hét phía sau lưng từ từ giảm dần, quay đầu nhìn lại, bên cạnh chỉ theo chừng hai mươi thủ hạ. Gắn vạn giác khăn vàng đều chạy tứ tán cả, phải đợi sau khi về Nhữ Nam từ từ thu nạp bại quân lại.

Hai người liếc mắt nhìn nhau sâu nảo, thờ dài, cuộc chiến này bị bại một cách mơ hồ! Quá mơ hồ! May là quân đội mặc dù bại, nhưng mạng vẫn còn, về tới Nhữ Nam lại là một trang hảo hán. Hai người giữ vững tinh thần, đi về phía tây, đi chưa được mấy bước, đột nhiên thấy một thót ngựa trắng đứng trên sơn đạo im ắng phía trước, kỵ sĩ trên ngựa mặc giáp bạc, áo choàng trắng, tay cầm thiết mâu, lưng đeo cung lớn, eo buộc túi đựng tên, không phải là Tôn Vũ thì còn là ai nữa?

Hóa ra Tôn Vũ đã đi đường vòng để tới phía tây sớm, dùng NM01 khóa lộ tuyến Lưu Ích, Cung Đô chạy trốn, đợi hai người bọn họ trước một bước.

Lưu Ích, Cung Đô kinh hãi, hai người cùng giơ cung đao trên tay lên, ánh đỏ nhấp nháy, hai chữ đỏ "Son tặc" đáng thương vọt lên giữa không trung. Đối với các nàng mà nói, bây giờ phía sau có truy binh, trước có người chặn, quả thực đúng là lên trời không đường, xuống đất không cửa.

- Ngươi là Tôn Vũ Tôn Tầm Chân? Lưu Ích nói mà giọng run lấy bầy: - Chúng ta đánh Tào quân chứ không phải đánh Từ Châu ngươi, có gì ngươi lại chặn đường?

Tôn Vũ cười hắc hắc, lúc này mới cẩn thận đánh giá tướng mạo Lưu Ích cùng Cung Đô, chỉ thấy Lưu Ích ước chừng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, cách ăn mặc giống thiếu phụ, tướng mạo của nàng rất bình thường, trên người mặc một bộ áo dài rách nát bằng vải thô, trên đầu quấn một cái khăn vàng cũ nát. Cung Đô thì đỡ hơn Lưu Ích một chút, nhưng cũng chỉ ở mức trung bình, tuổi chừng ba mươi, đoán chừng là người đã sinh con.

Ặc, nữ son tặc, ta cảm giác áp lực rất lớn. Tôn Vũ trầm giọng nói: - Hai vị đừng vội, ta không phải tới chiến đấu với các người, chỉ chờ ở đây có mấy câu muốn nói với hai vị.

Lưu Ích, Cung Đô nghe xong lời này, trong lòng an tâm một chút, thu võ tướng kỹ màu đỏ, trầm giọng nói: - Muốn nói gì?

- Các người cứ định làm son tặc cả đời à? Tôn Vũ hỏi nghiêm túc: - Nhìn bộ dạng của các người, người không ra người quý không ra quý, nghèo rớt mùng tơi, mặc dù mang theo mấy vạn binh, nhưng đều là binh tôm tướng cá không đáng một xu, làm người như vậy còn có ý nghĩa gì?

Nghe xong lời của Tôn Vũ, hai người Lưu Ích cùng Cung Đô đều ngẩn mặt, thật ra các nàng đã sớm không muốn làm son tặc nữa, nhưng mà võ tướng kỹ của các nàng là "Son tặc", tên võ tướng kỹ như vậy trời đã định sẵn làm gặc rồi, mang theo võ tướng kỹ như vậy xin chức ở chỗ mấy chư hầu, thật sự là ngàn khó vạn khó. Mặc dù quân tử nhân hậu như Đào Khiêm cũng có thu "Son tặc" Trương Khải kia làm Đô úy, nhưng Đào Khiêm lực yếu, đầu nhập vào tay chư hầu như vậy cũng không làm nên trò trống gì.

Lưu Ích mặt ửng đỏ, thờ dài nói với Tôn Vũ: - Hai người bọn ta đã sớm không muốn làm tặc nữa, nhưng ai chịu chứa chấp chúng ta chứ? Chỉ bằng võ tướng kỹ "Son tặc" của chúng ta, sẽ không ai để mắt tới chúng ta.

- Tới chỗ của ta thì sao? Tôn Vũ cười khẽ một tiếng nói: - Ta có thể đại diện chúa công nhà ta thu nạp các người, cho các người một chức vị tướng quân nha môn.

Tướng quân nha môn là loại danh hiệu tướng quân cấp thấp, địa vị đều thấp hơn dạng Hoành Giang tướng quân, Tuy Viễn tướng quân, cũng thấp hơn cả Thiên tướng quân, nhưng lại cao hơn Phó tướng quân. Đáng nhắc tới chính là, trong lịch sử Triệu Vân đã từng làm tướng quân nha môn dưới trướng Lưu Bị khá lâu, mãi đến sau trận Xích Bích, Triệu Vân mới thăng cấp thành Thiên tướng quân.

Lưu Ích, Cung Đô vừa nghe lời này, lập tức mừng rỡ! Tướng quân nha môn ... đây chính là chức quan không nhỏ đấy. Hai người nhất thời hơi ngơ ngác, vội hỏi: - Vô công bất cảm thụ lộc, chức quan lớn như vậy thì có điều kiện gì?

- Chỉ có một điều kiện! Tôn Vũ nói thông thả: - Các người phải dẫn tất cả quân khăn vàng vùng Nhữ Nam, Đình Xuyên tới, chúng ta đều là người hiểu chuyện cả nên không cần nói dối, những quân khăn vàng này là lá bài tẩy của các người, nếu như không có những binh lính này, chỉ dựa vào võ tướng kỹ của các người, ta chả thèm để ý Tôn Vũ nói đến đây, trên người đột nhiên ánh vàng sáng ngời, hai chữ to "Thương vương" vọt lên đỉnh đầu. Hắn lộ võ tướng kỹ màu vàng của mình vào lúc này, không gì ngoài việc nhắc nhở Lưu Ích, Cung Đô một tiếng, ta chẳng thèm để ý "Son tặc" màu đỏ của các người, cho nên các người phải mang binh tới đầu nhập.

Lưu Ích, Cung Đô đã sớm biết Tôn Vũ là "Thương vương", hai người liếc mắt nhìn nhau, khẽ gật đầu, sau đó cùng quỳ xuống đất: - Tạ ơn Tôn tướng quân ưu ái, hai người chúng ta bây giờ trở về Nhữ Nam, thu nạp bộ hạ ... chỉ có điều... lần này đi Hà Bắc đường xá xa xôi, ở giữa lại có kẻ địch mạnh như Viên Thiệu, Tào Tháo, hai người bọn ta dẫn gần vạn bộ hạ chỉ sợ không qua được ...

Tôn Vũ mỉm cười nói: - Chuyện này ta đã sớm nghĩ đến, Đào Khiêm cùng Công Tôn gia ta là đồng minh, các người sau khi thu nạp xong quân khăn vàng, cứ tới Từ Châu trước, sau đó nhờ cậy Khổng Dung Bắc Hải, là có thể đến được Thanh Châu, men theo bờ biển liền có thể tới Bắc Bình, ta sẽ nói cho Đào Khiêm với Khổng Dung một tiếng, để bọn họ chiếu cố các người dọc đường đi.

Nghe được Tôn Vũ sắp xếp lộ tuyến xong xuôi hết, Lưu Ích cùng Cung Đô không còn nghi kị nữa, hai người cùng lạy nói: - Tạ ơn Tôn Tướng quân có ân diu dặt!

Hắc hắc, trong lòng Tôn Vũ mừng thầm, đây là nhóm thủ hạ đầu tiên ta chính thức thu nạp được sau khi tới thế giới này. Triệu Vân, không tính! Thái Sừ Từ, không tính! Từ Hoảng ... khụ khụ, cô nhóc này quá khó tính, cũng không biết ta là thủ hạ nàng hay nàng là thủ hạ ta. Trương Giác, khụ khụ, người

này có thể gọi là thù hạ sao?

Ngược lại tướng lĩnh xuất thân dân dã như Lưu Ích, Cung Đô này, tương lai nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe chỉ huy của mình, trở thành thù hạ trung thành của mình! A, mặc dù võ tướng kỹ hơi tệ ... nhưng dù gì cũng xem là một người, có thể dùng được.

Tôn Vũ hoàn toàn không nghĩ tới việc Công Tôn gia không muốn thu nhóm người này, bởi vì em gái ngoan căn bản là Tôn Vũ nói gì thì nghe nấy ...

Tôn Vũ đưa mắt nhìn Lưu Ích, Cung Đô trở về Nhữ Nam, tâm tình trở nên sáng sủa, hân hoan vỗ vào ngựa trắng, hát bài hát phổ biến của đời sau, về thành Từ Châu theo đường nhỏ.

Trong Mi phủ vẫn còn ánh đèn lay lắt, hai người Công Tôn Việt cùng Mi Trinh vẫn chưa ngủ, không ngờ còn ngồi ở tiền sảnh chờ hân về! Trong lòng Tôn Vũ dâng lên cảm giác hạnh phúc mỹ mãn, ai nha, mấy ngày trước ta còn trăm phương ngàn kế trốn tránh nữ nhân, bây giờ cái nhà sau khi có phu nhân hiện hữu, cũng rất ấm áp!

Nhật ký nhà khoa học:

Hai người Lưu Ích, Cung Đô, là nhóm tướng lĩnh đầu tiên ta chân chính thu nạp có mục đích. Trước đó, mặc dù ta chứa chấp đám Triệu Vân, Từ Hoảng, Thái Sừ Từ, Trương Giác, nhưng lý do chứa chấp các nàng thay vì nói là coi trọng thực lực của các nàng, chỉ bằng nói là do mình tùy hứng.

Đúng vậy, mấy cô nhóc ta thu nạp trước kia, phần lớn là xuất phát từ phán đoán của bản thân với xấu đẹp, ví dụ như Triệu Vân điềm đạm đáng yêu, Thái Sừ Từ ngây thơ thẳng thắn, Từ Hoảng kiêu ngạo nhưng gan nhỏ ... mục đích ta thu nạp các nàng, phần lớn là từ sự trân trọng với cái đẹp, chứ không phải là khao khát thực lực.

Song khi ta trải qua trận chiến Hồ Lao quan, lúc ta muốn trong tay mình nắm giữ lực lượng đánh bại Đồng Trác, ta bắt đầu lo lắng cho tương lai của mình ... Đánh bại Đồng Trác thực lực cường đại, không thể chỉ một mình ta hoặc là lẻ tẻ mười mấy người, ta cần chính là lực lượng cả thiên hạ.

Vứt bỏ phán đoán với đẹp xấu, vứt bỏ vui buồn tùy hứng của bản thân, suy nghĩ hoàn toàn từ góc độ thu hoạch ích lợi, ta thu nạp Lưu Ích cùng Cung Đô. Tương lai, ta còn phải thu nạp nhiều thù hạ tương tự hơn, cho dù các nàng tướng mạo ra sao, cho dù tính tình cùng bản tính các nàng xấu xa bao nhiêu, nếu có trợ giúp với thực lực của ta, ta liền đồng ý vờn tay ta ra.

Bắt đầu từ ngày đó, ta đã không còn là nhà khoa học đơn thuần! Ta từng bước giẫm vào trong vũng bùn có tên là chính trị.

Tôn Vũ.

Ghi vào năm Phùng Ma Nguyên Niên.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 142: Quân Sư Kỹ Của Trần Khuê

Sớm hôm sau, nắng mai trải nhẹ!

Tối hôm qua Tào quân đại thắng khải vàng, hưng phấn cả đêm không ngủ được, hiện giờ vừa mới sáng đã bắt đầu chặt cây xây doanh trại. Tôn Vũ dẫn một nhóm binh mã theo lệ cũ, từ từ đi tới trước Tào doanh. Hôm nay Tôn Vũ không dẫn binh Từ Châu nữa, mà dẫn hai ngàn Bạch Mã Nghĩa Tòng do Công Tôn Việt suất lĩnh.

Đây chính là đội quân nhà, Tôn Vũ có bọn họ đứng ở phía sau lưng mình, cũng đỡ lo lắng ít nhiều.

Có hai kỵ sĩ vọt trong Tào doanh ra, chính là Vu Cầm cùng Điền Vi, tới gần Tôn Vũ rồi, Vu Cầm chấp tay trên lưng ngựa nói: - Tôn tướng quân, hôm nay người lại định dùng âm mưu quỷ kế gì để quấy nhiễu chúng ta xây dựng doanh trại đây? Miệng nàng thì nói âm mưu quỷ kế, nhưng vẻ mặt lại rất hiền hòa, không xem Tôn Vũ là kẻ địch chút nào.

Khụ, ta với Tào quân đúng là luôn có ý gây rối. Tôn Vũ khẽ lắc đầu, thờ dài nói:

- Hôm nay ta không có trò gì cả, có điều ... ta đoán chúa công nhà người Tào Mạnh Đức chắc sắp tới rồi, bây giờ người xây doanh trại cũng không còn kịp nữa.

Vu Cầm chép miệng nói: - Nếu người có gan tới gây trở ngại thì cứ tới đi! Hôm nay có Điền Vi tướng quân làm chỗ dựa cho ta, ta không sợ người đâu. Nếu người bị nàng bắt vào doanh, ta sẽ ngược đãi tù binh, cắn người thật đau đó!

Ngất, ngược đại tù binh không nên xài chiêu cần có được hay không? Tôn Vũ cẩn thận đánh giá loly đại kích Điện Vi, chỉ thấy hôm nay nàng có thêm một phần tự tin, trên mặt mỉm mỉm đầy vẻ khiêu khích, giống như chuẩn bị xông lên đánh Tôn Vũ một trận bất kỳ lúc nào. Nàng dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Tôn Vũ cùng Từ Hoảng ... Ý kia có lẽ là: Cho dù hai người các ngươi cùng lên, ta cũng không sợ.

Khụ, vậy đúng là phiền toái, có đánh sao, một vạn Tào quân không phải là ngại không, Điện Vi chỉ mạnh chứ không yếu hơn Hạ Hầu Đôn, mình và Từ Hoảng cùng xông lên cũng chưa chắc đã hạ được nàng, huống chi bên cạnh còn có Vu Cẩm giúp đỡ. Cho dù là chiến thuật đánh binh hay là đấu võ hai đấu hai, đều không chiếm được thế thượng phong.

Tôn Vũ buồn bực nói: - Được rồi, hôm nay ta không có cách gì giữ các ngươi, ngươi thích xây doanh thì cứ xây đi, có điều ... ta có thể tới quấy rối bất kỳ lúc nào, các người cũng nên cẩn thận.

Ghim ngựa trở về thành Từ Châu, Tôn Vũ leo lên tường thành cao cao, nói với Đào Khiêm: - Đào đại nhân, xin lỗi, ta quả thật không có cách gì cầm chân các nàng, chiêu có thể dùng đều dùng cả rồi, bây giờ đúng là không kéo dài nổi nữa.

Đào Khiêm vội nói: - Ài, Tôn tướng quân đã cố hết sức kéo dài chuyện Tào quân xây doanh trại tới tận hai ngày, Khiêm cảm tạ vô cùng.

Cảm kích cũng vô dụng, quấy nhiễu địch mới là quan trọng! Mọi người nhìn nhau, đều cảm thấy bó tay không có cách gì. "Thương vương" của Tôn Vũ đã bại lộ, còn định giả trừ ăn cộp bắt Điện Vi như Hạ Hầu Đôn giống hôm qua nữa thì chắc chắn là không thể. Chiến thuật xài nhiều binh đánh cũng không chắc sẽ thắng, ngược lại sẽ trở mặt hoàn toàn với Tào quân, không có lợi với Từ Châu.

Mọi người đành phải trở mắt nhìn Tào quân phía tây thành xây doanh trại! Phù, quên đi, chờ Tào Tháo đích thân tới, ta nói chuyện với nàng thử, trong lòng Tôn Vũ thầm quyết định, không định ra ngoài phá Tào quân nữa.

Không ngờ lúc này trong bày quan văn Từ Châu đột nhiên có một người đi ra nói: - Tôn tướng quân liệu mạng kéo dài thời gian, đã đổi lấy thời gian hai ngày cho Từ Châu, quan viên bốn địa Từ Châu chúng ta không giúp người chút gì, cũng không làm được gì cả, thì lại tỏ vẻ Từ Châu không có người tài, hôm nay để ta đi cầm chân Tào quân một ngày đi.

Trong lòng mọi người giật thót, cùng quay đầu nhìn lại, hóa ra là Tề Bắc tướng Trần Khuê, người này là lão thái bà, chừng 60 tuổi, đầu đã bạc trắng một nửa, bên cạnh có một cô gái trẻ dịu dàng, cô gái đang dìu người này chính là con gái của Trần Khuê - Điện Nông giáo úy Trần Đăng.

Trần Đăng đang tuổi đôi mươi, vóc người cao ráo, mặc áo dài văn sĩ, tóc vấn cao cao, biểu hiện bình tĩnh ung dung. Ngũ quan của nàng không thể nói là đẹp, chỉ có thể ở mức trung bình, tướng mạo có hơi hung dữ, xem ra tính tình không được tốt cho lắm.

NM01 lập tức giải thích cho Tôn Vũ: - Trần Khuê, tự Hán Du. Trần Đăng, tự Nguyên Long. Ở thế giới chúng ta, bọn họ là cha con, hai người đều là cao thủ tính kế, từng dùng kế gạt Lữ Bố, khiến cho Lữ Bố mất Từ Châu, binh bại bỏ mình, là nhân vật vô cùng âm hiểm.

Ồ? Trong lòng Tôn Vũ chấn động, xuất hiện hai người dùng âm mưu, chẳng lẽ định xài quân sư kỹ? Sau khi đi tới thế giới này, Tôn Vũ vẫn chưa từng gặp một quân sư nổi danh chính thức nào, lần đầu tiên nhìn thấy quân sư kỹ là ở thành Quân Từ Liêu Tây, lúc ấy quân sư kỹ "Miễn chiến" mà Ngụy Du sử dụng để lại cho Tôn Vũ ấn tượng sâu sắc, đáng tiếc kỹ năng kia quá hao phí tinh lực, Ngụy Du một ngày chỉ có thể dùng một lần, dùng ba ngày đã ngất đi rồi.

Lần thứ hai nhìn thấy quân sư kỹ là "Yêu thuật" của Trương Bảo, uy lực khổng lồ, có điều bản thân Trương Bảo rõ ràng là kẻ ngu dốt, bị một tiếng "Phá" của Tào Tháo, liền phá tan yêu thuật, đây là điển hình dạng kỹ năng cường đại mà chủ nhân ngờ nghệch.

Lần này mẹ con Trần Khuê, Trần Đăng xuất hiện, là xài dạng gì đây? Đáng chờ mong! Bệnh hiếu kỳ của Tôn Vũ lập tức trỗi dậy.

Trần Khuê ở dưới sự dìu đỡ của con gái Trần Đăng, đi lên đầu thành phía tây, nàng nhìn thoáng qua hơn một vạn Tào quân đang đồn cũi xây doanh ở phía tây thành, thờ dài một tiếng nói: - Hơn một vạn người, nếu là lúc lão thân còn trẻ, muốn đưa chừng này binh mã thật dễ dàng, đáng tiếc bây giờ già rồi ... khụ khụ ... Cũng không biết còn có ích không.

Trong lòng Tôn Vũ vừa động, thầm nghĩ: - Quân sư kỹ đều là kỹ năng uy lực khổng lồ, nhưng cần rất nhiều tinh lực, lúc ấy Ngụy Du dùng "Miễn chiến" đẩy lùi đại quân bốn vạn Ô Hoàn, sắc mặt lập tức trở nên trắng bệch. Lần này Trần Khuê cũng 60 tuổi rồi, đừng bảo là vừa dùng quân sư kỹ xong liền nghèo luôn chứ?

Trần Khuê giẫy khởi diều đỡ của con gái, vung tay về phía Tào quân ngoài thành, kêu lớn lên: - Tào quân bên ngoài nghe đây, Tào Tháo đã bệnh chết ở trên đường tới Từ Châu rồi, các ngươi mau trở về chịu tang đi!

Đồ mờ hôi, không phải chứ, ngươi đây là dùng quân sư kỹ hay là nguyên rùa thế? Tôn Vũ đồ mờ hôi, huống chi giọng ngươi nhỏ như vậy, ngươi gọi thế sao Tào quân nghe được.

Chỉ thấy trên người Trần Khuê đột nhiên vọt lên ánh đỏ, hai chữ to vọt lên đỉnh đầu nàng - "Nguy báo". Tôn Vũ vừa thấy hai chữ này lập tức hiểu ý, quân sư kỹ này xem ra là một kỹ năng phóng ra tinh báo giả. Ánh đỏ phóng về phía Tào quân ngoài thành, trong nháy mắt thối câu "Tào Tháo bệnh chết rồi" mà Trần Khuê vừa nói vào trong Tào doanh.

Lúc này đại tướng Tào quân Vu Cẩm đang giám sát bọn lính đồn cũi xây trại, loly đại kích Điện Vi cầm hai thanh đại kích bảo vệ bên cạnh Vu Cẩm, trên lưng của nàng đeo mấy chục thanh tiểu kích, khuôn mặt nhỏ nhắn mỉm mỉm lộ vẻ nghiêm túc, thoạt nhìn rất đáng tin cậy, ánh đỏ do Trần Khuê xuất ra ở chính lúc này bao cả Tào quân lại.

Một giọng nói đưa tin phẳng phất như ở sát bên tai Tào quân: - Tào Tháo đã bệnh chết ở trên đường tới Từ Châu, mau về chịu tang gấp!

- Hà? Diên Vi kinh hãi, nằng nhảy dựng lên, kinh hô: - Chúa công đã chết? A ... ô ô ô ... chúa công, ta ... ta liền đi gặp người ngay đây.

Loly đại kích Diên Vi sai bước, chạy về phía tây bắc Duyện Châu. Cùng lúc đó, hơn vạn Tào quân gần như đều khóc rống lên, bọn họ đồng thời ném hết công cụ như rìu, gậy trên tay xuống đất, khóc lớn nói: - Chúa công chết rồi ...

Một tiếng "Ồ" vang lên, hơn một vạn Tào quân ủa ra, theo sát Diên Vi, chạy vội về phía tây bắc.

Trong Tào quân chỉ có một người không bị "Ngụy báo" của Trần Khuê ảnh hưởng, đó chính là Vu Cầm. Mặc dù tướng mạo Vu Cầm bình thường, nhưng nàng là một người chứng chắc thành thực, quân sư kỹ "Ngụy báo" này cũng không có tác dụng gì với nàng. Vu Cầm khẩn trương, vội hét lớn về phía Diên Vi: - Diên Vi tướng quân, mau trở lại! Các binh sĩ, mau trở lại! Đây là quân sư kỹ của kẻ địch, không nên mắc mưu.

Đáng tiếc Vu Cầm mặc dù không bị ảnh hưởng, nhưng nàng cũng không phải quân sư, không có năng lực phá giải quân sư kỹ kẻ địch, chỉ có thể tro mắt nhìn Diên Vi cùng một vạn Tào quân chạy mất tăm mất dạng ... chỉ trong nháy mắt, ở phía tây ngoài thành Từ Châu cũng chỉ còn lại có Vu Cầm tro trọi một mình.

Tôn Vũ đỏ mặt, quân sư kỹ thật cường đại, có điều ... Vu Cầm không trúng chiêu. Hắn đột nhiên nhớ tới lúc Ngụy Du thành Quân Từ Liêu Tây sử dụng "Miễn chiến", Trương Thuần trong quân địch cũng không trúng chiêu, xem ra quân sư kỹ đều có tổng hợp phán đoán với trí lực của kẻ địch, trí mưu của người sử dụng, nói cách khác, người sử dụng quân sư kỹ càng thông minh, kẻ địch càng dễ trúng chiêu. Nhưng kẻ địch càng thông minh, quân sư kỹ càng khó có hiệu quả.

Quân sư kỹ đúng là thứ tuyệt vời!

Trần Khuê dùng xong "Ngụy báo", người run run, ngã vào trong lòng con gái Trần Đăng, sắc mặt đã tái nhợt. Nàng thở dài nói: - Già rồi, mới một vạn người ... lão thân đã một đến độ đứng không vững.

Khụ, rất lợi hại rồi, Tôn Vũ nghĩ thầm. Một vạn người mà còn ít à? Hơn nữa trong quân địch còn có đại tướng Diên Vi cũng bị người dùng tin báo giả dụ đi rồi, khụ khụ, mặc dù trí lực của loly đại kích kia còn không bằng lính quen, nhưng dù gì cũng là tướng lĩnh, cũng bị chiêu "Ngụy báo" của người đuổi về nhà rồi.

Vẫn là dạng văn võ song toàn như Vu Cầm khá khó xoi!

Nghĩ tới đây, hai mắt Tôn Vũ sáng ngời, ngoài thành chỉ còn lại có một mình Vu Cầm, ha ha, trời cũng giúp ta, chính là thời cơ tốt nhất để bắt nàng! Tôn Vũ thúc ngựa hoành thương, mở cửa thành phía Tây xông thẳng ra ngoài.

Lúc này Vu Cầm đang đứng ngơ ngác ở phía tây ngoài thành, nhìn theo đầu đất Diên Vi mang theo một vạn Tào quân chạy như điên về phía tây bắc, vừa chạy vừa khóc bù lu bù loa, nằng nở nụ cười khổ, thở dài nói: - Vậy ... vậy cũng quá khoa trương phải không?

- Cũng không khoa trương mấy! Giọng Tôn Vũ vang lên ở bên tai nàng: - Chuyện còn không khoa học hơn chuyện này, ta thấy nhiều lắm. Hóa ra Tôn Vũ đã đánh ngựa vọt tới cạnh Vu Cầm.

- Không ổn! Ta lẽ loi, hần là tới bắt ta à? Đầu óc Vu Cầm vội tỉnh táo, lập tức giương cung lấp tên.

Nhưng làm vậy cũng đã trễ, Tôn Vũ ý vào khoái mã, vụt một cái đã tới trước mặt Vu Cầm, vươn nhẹ tay ra, chụp phắt lấy cổ tay Vu Cầm, kéo nàng lên lưng ngựa của mình.

- Vu tướng quân, khụ khụ, ta cũng mời người đi ăn thử gà ngừ vị của Từ Châu! Tôn Vũ cười hi hi nói: - Tướng quân Hạ Hầu Đôn rất thích đó.

Thôi, rơi vào trong tay hắn dù sao vẫn đỡ hơn rơi vào tay mấy kẻ địch khác, Vu Cầm chấp nhận số phận, nằng mềm nhũn dựa vào trong lòng Tôn Vũ, dịu dàng nói: - Ta hình như cũng không còn lựa chọn nào khác ... gà ngừ vị, người bôn ta hả?

- Phì! Tôn Vũ phun một ngụm máu tươi ra xa năm trượng.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 143: Dã Tâm Của Tào Mạnh Đức

Đại sảnh Mi phủ!

Đại sảnh Mi phủ hôm nay náo nhiệt hơn ngày hôm qua, Công Tôn Việt đang vỗ bàn, hét lớn với Vu Cầm cùng Hạ Hầu Đôn: - Hai người các người phải nhận thức thân phận mình là tù binh cho ta, làm tù binh có ai giống các người không? Quần áo đưa đến tận tay, cơm đưa đến tận miệng, mà cứ hờ một

chút lại đòi ăn gà ngừ vị nổi tiếng nhất Từ Châu, các người xem đây là nơi nào? Là khách điểm à?

Hạ Hầu Đôn chớp chớp độc nhãn, về mặt u ám nói với Tôn Vũ: - Tôn tướng quân, nữ nhân này thật dữ, nàng là gì của người vậy?

Công Tôn Việt hừ hừ nói:

- Ta là nhị phu nhân chính thức của hần! Nhị phu nhân người biết không? Phu nhân này là rất to, chỉ nhỏ hơn đại phu nhân một tí thôi.

Hạ Hầu Đôn le lưỡi nói: - Ta chẳng sợ nhất chính là phu nhân của người khác, bởi vì bản lãnh đoạt nam của chúa công nhà ta là đệ nhất thiên hạ, hừ hừ, chờ chủ công nhà ta tới, người đừng có khóc nhè đó ...

Này này, các người đang nói gì vậy? Tôn Vũ đỏ mặt hỏi, hần vội ngắt lời nói: - Ặc, nhị tiểu thư, Vu tướng quân với Hạ Hầu tướng quân không phải là tù binh, các nàng là tới Từ Châu làm khách, ừm ừm, chúng ta nên lễ phép với các nàng một chút!

- Làm khách?

Công Tôn Việt cao giọng, sau đó chỉ vào Vu Cẩm nói: - Làm khách thì cứ làm khách chứ, sao họ Vu cứ nhìn chằm chằm nam nhân ta với ánh mắt như nước long lanh thế, hai người các người là quan hệ như thế nào?

- Bọn bè bình thường! Tôn Vũ đỏ mặt hỏi!

Công Tôn Việt nửa tin nửa ngờ mà nhìn Vu Cẩm mấy lần, thấy tướng mạo Vu Cẩm quả thật bình thường không có gì lạ, không xinh đẹp chút nào, nàng mới hừ hừ nói: - Được rồi, miễn cưỡng tin người, nữ nhân bình thường như vậy, ta tin người cũng không để ý, người có phu nhân đẹp như ta với tỷ tỷ ta, chắc là không để ý loại này ...

Vu Cẩm đột nhiên nổi tính tự ái mà cắt lời Công Tôn Việt: - Tôi hôm qua Tôn tướng quân đưa túi ngủ cho ta đó, rất quan tâm ...

Phốc! Tôn Vũ học máu, tính chạy trốn.

Công Tôn Việt sững sờ một chút, sau đó mắng to: - Tầm Chân, đồ khốn nhà người đừng chạy, khó trách tôi hôm qua người ra khỏi thành, hóa ra là đi gặp hồ ly tinh, người đứng lại đó cho ta! Hồ ly tinh này kém thế cơ mà? Người tìm người hơi đẹp cũng được mà!

Ài, nói trọng điểm đi chứ, nhị tiểu thư, trọng điểm bây giờ không phải là vấn đề Vu Cẩm có xinh đẹp hay không, lòng bàn chân Tôn Vũ như bôi mỡ, trốn mất tiêu.

- Mấy người lớn lại âm ỉ rồi

Thái Sứ Từ cười hi hi nói với Triệu Vân: - Người có biết bọn họ đang làm gì không? Chỉ mới một ngày, Thái Sứ Từ cùng Triệu Vân, Hạ Hầu Đôn đã thành bạn thân, nhóc con tuổi như các nàng là lúc dễ kết bạn nhất.

Triệu Vân ngờ nghệch nói: - Không biết, bọn họ đang âm ỉ gì vậy?

Thái Sứ Từ cười lạnh nói: - Tướng quân buôn người lại bắt về một nữ nhân, mà nhị tiểu thư buôn người lại thấy nữ nhân này không đẹp, bán không được giá, vì vậy hai người buôn lậu bắt đầu cãi nhau, chính là như vậy!

- Oa, người giải thích đúng là đơn giản dễ hiểu

Triệu Vân mừng rỡ nói: - Có điều ta vẫn không hiểu hoàn toàn!

Ngày hôm sau, đến gần trưa, phía tây Từ Châu đột nhiên có tiếng người xôn xao, chấn động khắp nơi!

Tôn Vũ cùng bọn quan viên văn võ thành Từ Châu vội đi lên tường thành phía tây nhìn ra xa, chỉ thấy đầu người lúc nhúc ở phía tây, một đại quân gần năm vạn người cuộn cuộn kéo đến. Quân đội đang tới chính là chủ lực Tào quân do Tào Tháo đích thân suất lĩnh, cờ lớn nhiều màu không lồ bay múa trong quân, trên cờ thêu chữ "Tào", chữ "Tào" này dùng chỉ năm màu thêu lên, ở trên đại kỳ đủ màu đúng là khó có thể phân biệt, nếu người bị mù màu chắc chắn sẽ nhìn không ra. Cảnh này khiến Tôn Vũ nhớ tới mấy ký hiệu đời sau dùng để kiểm tra bệnh mù màu ...

Ai nha mắt mèo của ta à, người sao lại thích màu mè thế? Ngay cả quân kỳ cũng thêu thành như vậy, ta đúng là phục người trong lòng Tôn Vũ cũng không biết nên giận hay nên cười!

Đi đầu đại quân Tào Tháo chính là lory đại kích Diên Vi, nàng dẫn một vạn binh sĩ từng khóc một trận, nổi giận dưng dưng mà đi tuốt ở đằng trước, tới dưới thành Từ Châu rồi, Diên Vi há mồm mắng to: - Lão tặc Trần Khuê trong thành, ngày hôm qua không ngờ người dám gạt ta, chủ công rõ ràng còn sống tốt, người hại ta khóc rống một trận, ta nhất định phải cho người đẹp mặt.

Đỏ mặt hỏi, "Nguy báo" trong đĩa nhóc này đã giải rồi à? Tôn Vũ hiểu kỳ hỏi Trần Khuê bên cạnh.

Hóa ra "Nguy báo" của Trần Khuê có một khuyết điểm rất lớn, đó chính là khi người bị "Nguy báo" lừa tận mắt thấy chân tướng sự thật, sẽ tự động giải

trừ. Diên Vi khóc lóc chạy về Duyên Châu, trên đường gặp được đại quân Tào Tháo, trong nháy mắt tận mắt thấy Tào Tháo, hiệu quả của "Ngụy báo" đã tự động biến mất.

Cũng theo nguyên tắc này, nếu Tào Tháo đã đứng ở bên cạnh Diên Vi, dùng "Ngụy báo" với Diên Vi, thì căn bản không có hiệu quả gì. Cho nên tình báo giả mà "Ngụy báo" sử dụng chính là khiến người trúng nó trong thời gian ngắn không cách nào xác định thật giả.

Hơn nữa tình báo giả mà "Ngụy báo" sử dụng cũng phải có bài, không thể quá bậy, ví dụ như tung "Ngụy báo" "Diên Vi là phản đồ", những tướng lĩnh khác của Tào quân tuyệt đối không thể nào tin tình báo giả này, vậy "Ngụy báo" sẽ không có bất cứ tác dụng gì, sẽ không trúng chiêu giống Vu Cấm ngày hôm qua.

Năm vạn Tào quân cùng ra tay, chỉ với thời gian nửa ngày, đã xây xong một doanh trại đơn sơ, tường ngoài của doanh trại này dùng toàn gỗ tròn tạo thành, gỗ tròn buộc từng hàng chính tề thành tường trại, cổng chính ở hai cửa trại lớn, trước cửa trại chất đầy cự mã thung. Quy củ nghiêm ngặt, lộ ra vẻ gọn gàng ngăn nắp. Không cần phải nói, doanh trại xinh đẹp này là của gian hùng nhà Tào, kiến thức cơ bản về hành quân đánh trận lợi hại hơn Diên Vi, Hạ Hầu Đôn, Vu Cấm nhiều.

Có điều Tào Tháo không đứng đắn nhuộm tướng bông trong cả doanh trại, giống như một bụi nấm độc lớn.

Đóng xong doanh trại, sắc trời đã tối, hai quân cũng không có ý giao chiến, người trong Từ Châu thấy năm vạn đại quân chủ lực của Tào quân tới, mất hết chiến ý, biết ra khỏi thành đi quấy nhiễu người ta xây doanh trại cũng không còn ý nghĩa, dứt khoát để vậy, vừa rạng sáng ngày hôm sau, trong trận Tào quân vang một hồi trống, một chiến xa đủ màu chở mắt mèo đi tới đất giữa hai quân ở ngoài cửa thành phía Tây, một sứ giả đi tới dưới thành Từ Châu kêu lên: - Mời Tôn Tầm Chân tướng quân ra khỏi thành nói chuyện!

Lúc này quan viên Từ Châu cùng đám người Tôn Vũ, Công Tôn Việt ở trên đầu thành. - Tìm Tôn Tầm Chân à? Sao không phải là tìm Đào Khiêm nói chuyện? Mọi người ngơ ngác một hồi, Từ Châu này rõ ràng là địa bàn của Đào Khiêm mà.

Tôn Vũ cười khò một tiếng, nói với Đào Khiêm:

- Đào đại nhân, ta ra thành nghe thử Đào Khiêm đỡ lấy hai tay hán, luôn miệng nói: - Xin Tôn tướng quân giải thích chuyện chứa cỏ với Trương Khải ở trước mặt Tào Tháo, an nguy của Từ Châu nhờ cả vào người.

Tôn Vũ gật đầu nói: - Ta sẽ cố hết sức!

Tôn Vũ cười ngựa trắng, cũng không mang binh khí, tay không ra khỏi thành, đi về phía chiến xa của mắt mèo. Thời đại này do không có thứ như radio, hai nước giao binh thường là đại tướng hai bên gặp nhau giữa chiến trường, bày tiệc rượu ăn uống, trò chuyện hai câu, trò chuyện không hợp mới đánh. Gặp nhau như vậy đều không mang theo binh khí, phải thể hiện sự rộng lượng.

Tôn Vũ từ từ tới gần chiến xa, chỉ thấy mắt mèo đứng sừng sững trên đầu xe, nàng vẫn mặc áo bào đủ màu, giáp ngực chỉ chít vàng bạc lấp lánh, trên áo bào hoa lệ may đầy sợi bạc to vàng, đôi mắt híp câu hồn đoạt phách kia đang nổi giận đùng đùng mà nhìn chằm chằm Tôn Vũ.

Khụ, nhìn ta tức giận như vậy làm gì? Tôn Vũ vái chào nói: - Tôn mỗ ra mắt Mạnh Đức đại nhân.

- Hừ, ngươi còn có mặt mũi tới gặp ta à! Mắt mèo tức giận hừ nói: - Ta đối đãi với ngươi cũng không tệ, còn định cho ngươi thành thân với mấy nữ tướng trong quân, không ngờ quân Từ Châu giết người nhà ta, ngươi lại còn giúp Từ Châu kéo dài thời gian, ngươi làm thế là sao?

- Nhưng mà Tào lão thái quân cũng là ta cứu mà! Tôn Vũ đỏ mặt hỏi nói: - Chẳng lẽ ta không có giúp ngươi à? Có lẽ Tào lão thái quân đã kể kỹ càng chuyện xảy ra với ngươi, chuyện này quả thật không liên quan gì tới Từ Châu, Đào Khiêm vốn có ý tốt, là tên giặc Trương Khải kia không đối tính, mới tạo thành đại họa.

- Ta mặc kệ mấy chuyện này Mắt mèo cả giận nói: - Dù sao là người Từ Châu giết người nhà của ta, điều này chắc chắn không sai.

Ai nha! Đừng tùy hứng như vậy chứ! Tôn Vũ buồn bực lắc đầu, hỏi: - Vậy ngươi định xử Từ Châu thế nào?

Mắt mèo chu môi, khinh thường nói: - Lôi Đào Khiêm cùng tất cả quan viên văn võ ra, nhuộm thành người đủ màu, ném tới chỗ ta không nhìn thấy, sau đó cả Từ Châu đều thuộc về ta, chỉ đơn giản vậy thôi!

Ngất, ngươi có thể nói lời ác mà không cần nghiêm trang như vậy được không. Tôn Vũ buồn bực nói: - Sao có thể vậy được ...

Mắt mèo hừ hừ nói: - Đáng lẽ á hả ... ta cũng không tức giận như vậy. Nhưng mà ... Tôn Tầm Chân ngươi không ngờ đứng về phe địch, giúp Đào Khiêm cũng không giúp Tào Tháo ta, ta rất tức giận! Ta muốn ngươi phải trả giá thật đắt!

- Ta ngất mất! Việc này không thể trách ta đứng về phe khác được, phu nhân ta là văn thần Từ Châu, Đào Khiêm lại là đồng minh của Công Tôn gia, ta giúp Từ Châu thì coi là đứng về phe địch à? Tôn Vũ ảm ức nói: - Ta không muốn giúp cũng phải giúp Từ Châu thôi.

- Hừ! Mắt mèo giận dữ nói: - Sớm bảo ngươi đừng chờ Công Tôn gia, tới Tào gia ta thì tốt rồi, ngươi xem xem Công Tôn gia có mấy đại tướng có thể dùng được chứ? Nhìn thử Tào gia ta đi! Ai ưu ai kém, còn cần so sánh à? Ở ... đợi tí, ngươi vừa nói gì? Phu nhân ngươi ở Mị gia? Ngươi có phu nhân từ khi nào? Ngươi không phải không ở rể à?

Đôi mắt của mắt mèo đột nhiên sáng lên, nàng cười hừ hừ nói:

- Đàn ông có vợ? Ha ha ha ha, rất thú vị, rất thú vị, đây mới là khiêu chiến thực sự nha, Tôn Vũ, ngươi chết chắc rồi, Tào Tháo ta nhất định phải làm cho ngươi yêu ta.

Tôn Vũ nghe nói như thế, trong lòng toát mồ hôi hột, thậm chí, Tào Tháo trong thế giới của ta là một kẻ giết vợ, đương nhiên, không phải vì vợ của Tào Tháo xấu, không nghĩ tới Tào Tháo trong thế giới này là một kẻ giết chồng! Còn mình, chắc chắn được coi là một người tuyệt vời trong nam nhân thế giới này, hẳn là người chồng tốt nhất! Trời ơi, đất ơi! Vậy thậm chí, Tào Tháo sẽ càng thấy hứng thú với ta, không cần đâu.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 144: Mắt Mèo Đại Phá Quân Sư Kỹ

Tôn Vũ bị người chuyên giết chồng nhìn chằm chằm đến độ cả người đổ mồ hôi đầm đìa.

Này ... mau nói việc chính đi, bây giờ chúng ta không nói việc này có được không, bây giờ là đang nói vấn đề đánh trận mà! Thực lực Công Tôn gia quả thật không bằng Tào gia, Tôn Vũ cũng biết Tào gia nhân tài đông đúc, căn bản không phải cùng một cấp với Công Tôn gia. Nhưng mà tình cảm con người không thể lấy thực lực để cân đo đong đếm, Tôn Vũ ở lại Công Tôn gia, phần lớn là phần tình cảm của em gái ngoan đối với hắn.

- Mắt mèo ... ặc ... Mạnh Đức, chúng ta không đánh không được hả? Ngươi đã quên Đồng Trác lợi hại thế nào à? Ở thời điểm quan trọng như vậy, chúng ta cần gì phải đấu tranh nội bộ? Đánh tới đánh lui, chẳng phải là đang để Đồng Trác chê cười à. Chúng ta nên đoàn kết tất cả lực lượng thiên hạ có thể đối kháng với Đồng Trác mới đúng chứ, tìm đủ mười đại thần tướng, rồi lại tổ chức quân liên minh phản Đồng Trác đối kháng với Đồng Trác Tôn Vũ tận tình khuyên bảo.

Lời này nghe cũng có lý, Tào Tháo nhũn mày nói: - Ta hiểu ý của ngươi, mười đại thần tướng chắc là ngươi nghe từ chỗ "Danh sư" Trịnh Huyền, nhưng mà ... Anh hùng thiên hạ cũng không đồng tâm, mười thần tướng căn bản không dễ tập hợp đầy đủ như vậy. Nếu mười thần tướng thuộc dưới trướng chủ quân khác nhau, ai có thể đảm bảo bọn họ cùng ra để đối kháng Lữ Bố? Một khi đã như vậy, hừ hừ, Tào Mạnh Đức ta sao không thống nhất thiên hạ, tụ tập mười thần tướng, là có thể đánh bại Lữ Bố, giúp đỡ Hán thất.

Đổ mồ hôi ... Ngươi giúp đỡ Hán thất cái rắm, bốn chữ cuối của ngươi là đang tạo dựng hình tượng vĩ đại cho mình thì có. Có điều ngươi là người hiểu chuyện, có ý nghĩ gần giống ta, Tôn Vũ lau mồ hôi lạnh. Trong lòng mình thật ra cũng đã thầm nghĩ tập hợp đủ mười thần tướng, đánh bại Lữ Bố, cướp lấy thiên hạ.

- Mạnh Đức, chúng ta không thể không đánh sao? Cần gì phải ngươi chiếm đoạt của ta, ta chiếm đoạt của ngươi, kết thành đồng minh không tốt à? Tôn Vũ làm ra cố gắng cuối cùng.

Mắt mèo hừ hừ cười nói: - Thật ra việc nước cũng giống như việc nhà, quan hệ giữa hai quốc gia cũng giống như nam nhân cùng nữ nhân. Từ xưa tới nay chỉ có nữ gả cho nam, nam ở rể. Có khi nào ngươi thấy hai người thành thân là kết thành đồng minh chưa? Tôn Tầm Chân, hoặc là ngươi bị ta đánh bại, bắt ngươi ở rể Tào gia ta, Tào Nhân, Tào Hồng vẫn còn thân tự do đó. Hoặc là ngươi đánh bại ta, bắt ta gả vào Tôn gia ngươi, có điều ngươi có được thân xác ta cũng không có được trái tim ta, chuyện kết minh cũng đừng nói nữa.

Tôn Vũ: ...

Dựa theo logic của mắt mèo, cũng chính là ... quan hệ giữa hai quốc gia là hoặc ngươi cường bạo ta, hoặc ta cường bạo ngươi? Không có con đường thứ ba để đi, không nên kì quặc như vậy có được hay không!

- Tôn Tầm Chân ... Đôi mắt của mắt mèo chứa đầy hận ý quét nhìn hắn một cái nói: - Lần này ta dẫn theo năm vạn binh lính, văn thần võ tướng nhiều không đếm xuể, ngươi không giữ được Từ Châu này đâu, chỉ bằng trả Hạ Hầu Đôn cùng Vu Cầm lại cho ta, sớm đầu hàng một chút.

Tôn Vũ tức giận nói: - Không trả! Ngươi lui binh, ta liền trả các nàng lại cho ngươi, nếu ngươi cố gắng tấn công Từ Châu, ta liền giết hai nàng.

- Ha ha ha! - Mắt mèo xoay người rồi đi, vừa đi vừa cười nói: - Ta mới không tin ngươi đành lòng giết các nàng đó, vậy ta trở về doanh trại ra lệnh toàn quân tấn công Từ Châu, xem Tôn Tầm Chân ngươi có thể ra tay giết chết Hạ Hầu Đôn cùng Vu Cầm không!

- Ngươi ... Tôn Vũ đổ mồ hôi, hẳn là kết hợp hoàn mỹ giữa mê lolly, mê ngự tử, mê em gái, mê cô bé nhà bên ..., muốn hắn ra tay giết em gái, thì chết cũng không chịu, không ngờ nhược điểm này lại bị Tào Tháo nắm được, Tôn Vũ vội trở lại thành Từ Châu, Tào Tháo cũng trở về doanh trại của mình, chỉ thấy năm vạn Tào quân tầng tầng lớp lớp, tiếng trống vang ầm ầm trong quân, binh sĩ bày biện trận thế, chuẩn bị trước khi công thành. Trong đại quân Tào Tháo hiển nhiên mang theo vũ khí công thành, căn bản không cần tạm thời chặt cây để tạo ra.

- Làm sao bây giờ? Bọn quan viên văn võ thành Từ Châu lại ngơ ngác: - Mau mời Trần Khuê đại nhân tới!

Lúc này Trần Khuê đã nghỉ ngơi một ngày, tinh lực lại được bổ sung không ít, nàng bò lên tường thành, nhìn Tào quân chỉ chít bên ngoài, lòng mảy xoăn tít: - Tào quân quá nhiều, ta già rồi, cũng không đủ tinh lực xuất ra quân sư kỹ trong phạm vi lớn như thế ... nhiều nhất là ... "Ngụy báo" hai vạn người!

Trong lòng mọi người lạnh lẽo, "Ngụy báo" hai vạn người thì vẫn còn đại quân ba vạn mà!

- Báo! Một lính liên lạc chạy tới lớn tiếng nói: - Viện quân của Thái Thú Bắc Hải Không Dung, thứ sử Thanh Châu Điền Giai tới rồi, lúc này đã tới ngoài cửa thành phía bắc.

Đào Khiêm mừng rỡ, vội ra lệnh mở cửa thành bắc đón viện quân vào, chỉ lát sau, một đồng tướng lĩnh cười khoái mã chạy vội tới trước mặt đám người Tôn Vũ. Tôn Vũ nhìn kỹ, thật nhiều người quen tới. Phía Bắc Hải tới là "Thương tướng" Tông Bảo, dẫn ba nghìn tinh kỵ, đồng thời nàng còn mang đến một quan văn, quan văn này ước chừng mười bảy mười tám tuổi, mi thanh mục tú, dáng điệu hào sảng, ngũ quan tinh tế, chính là danh sĩ Bắc Hải Tôn Càn.

Thứ sử Thanh Châu Điền Giai thì tự mình dẫn năm nghìn bộ binh tới đây, nàng là võ tướng của Công Tôn gia, do Công Tôn Toàn bổ nhiệm làm thứ sử Thanh Châu. Điền Giai là một phụ nữ trung niên chừng bốn mươi tuổi, là "Thương tướng" màu đỏ giống Nghiêm Curong, lực trợ giúp không lớn. Nhưng nàng theo quân mang đến Ngụy Du của thành Quán Tử Liêu Tây, uy lực quân sự kỹ của người này cũng không nhỏ, năm đó từng dùng chiêu "Miễn chiến" đánh lui đại quân bốn vạn Ô Hoàn, dùng để kéo dài thời gian thì tương đối hữu dụng.

Tôn Vũ mừng rỡ! Nhưng ngay sau đó lại cả kinh, viện quân xa như vậy cũng tới rồi, vì sao Bình Nguyên Lưu Bị còn chưa tới? Hắn vội hỏi Đào Khiêm: - Đào đại nhân, người phái người mang tin cầu viện tới Bình Nguyên chưa?

Đào Khiêm gật đầu nói:

- Phái rồi, người mang tin tức hồi báo nói lúc ấy Lưu Bị đã đồng ý, hơn nữa nói ngày hôm sau sẽ tới.

- Thảm rồi ... ba kẻ đó lại đi lạc chỗ nào rồi? Tôn Vũ trầm buồn bức một trận.

Mặc dù ba tỷ muội vườn đào không biết chạy đi đâu rồi, nhưng cuối cùng cũng có không ít viện quân tới, trong lòng Tôn Vũ chấn động. Hai người Ngụy Du cùng Trần Khuê liên thủ, có khi còn có thể cầm chân Tào quân thêm mấy ngày, đến lúc đó Lưu Quan Trương có lẽ tìm ra chỗ rồi.

Đào Khiêm vội mời Tông Bảo, Tôn Càn, Điền Giai, Ngụy Du cùng lên tường thành, nhìn Tào quân chỉ chút ngoài thành, mấy tướng lĩnh viện binh cũng giật mình, trong lòng Tôn Vũ nảy ra một ý, nói với Trần Khuê cùng Ngụy Du:

- Ngụy đại nhân, chi bằng người cùng đại nhân Trần Khuê liên thủ, để đại nhân Trần Khuê "Ngụy báo" Hai vạn Tào quân, đại nhân Ngụy Du "Miễn chiến" ba vạn còn lại, các người thấy thế nào?

Mọi người vừa nghe, đều cảm thấy là một phương án tốt.

Vì vậy Trần Khuê đứng vững ở dưới sự điều khiển của con gái Trần Đăng, ánh đỏ trên người chợt lóe, đỉnh đầu vọt lên hai chữ "Ngụy báo", nàng cố gắng kêu lên: - Tào Tháo, Duyệt Châu của người bị Lữ Bố đánh lên rồi, mau về cứu viện đi! Một câu đơn giản được ánh đỏ đẩy về phía Tào doanh, chỉ thấy hai vạn Tào quân đứng đầu xôn xao một hồi, xoay người chạy về phía sau.

Ngụy Du thấy Trần Khuê ra tay, cũng không thể chậm trễ, người nàng rung lên, ánh vàng sáng lên, hai chữ to "Miễn chiến" tỏa ánh đỏ xinh đẹp, thoáng cái bao phủ ba vạn Tào quân còn lại vào trong, chỉ thấy chiến ý của binh lính Tào quân mất sạch, đều ngã ra đó.

Oa, hai đại quân sư đồng loạt ra tay, điều này thật khiến người ta thích đến phát điên, mọi người trong Từ Châu thở phào nhẹ nhõm, trong lòng Tôn Vũ trầm nghĩ: Tìm một đồng quân sư như vậy cùng phóng ra quân sư kỹ, uy lực của nó có thể vượt "Khuyết đảo chúng sinh" của Điều Thuyền hay không nhỉ?

Nhưng mà mọi người còn chưa cao hứng được bao lâu, chỉ thấy một chiến xa đủ màu từ trong quân Tào doanh chạy ra, nữ vương mắt mèo đứng sừng sững trên đỉnh bông chiến xa, người này bất kỳ lúc nào cũng muốn bò lên cao, tạo ra danh tiếng. Nàng cười ha hả nói: - Chỉ chút tài mọn mà cũng dám khoe trước mặt Tào Tháo ta à, phá - cho ta!

Phá!

Ánh đỏ Trần Khuê cùng Ngụy Du phóng ra đột nhiên cùng biến mất, sau một tiếng "Phá" của Tào Tháo, hai kỹ "Ngụy báo" cùng "Miễn chiến" đồng thời bị giải trừ.

Binh sĩ trúng "Ngụy báo" đang chạy về Duyệt Châu lập tức dừng lại, nhìn quanh, vỡ ồ, lại trở về trong trận Tào quân, bày ra tư thế chiến đấu. Binh sĩ trúng "Miễn chiến" ngã xuống đất cũng bò dậy khỏi đất, một lần nữa nắm chặt binh khí, trong mắt bắn ra ánh nhìn kiên nghị.

Đại quân Tào Tháo lập tức khôi phục trật tự ngay ngắn.

- Ha ha ha, dùng quân sư kỹ ở trước mặt Tào Tháo ta, ha ha ha!

Tào Tháo đại xuất danh tiếng khoái chí mà cười như điên: - Quân sư không có trình độ gì thì nên về nghỉ ngơi đi, Tào Tháo ta dễ dàng trúng kế như vậy à? Ha ha ha!

Quân sư kỹ của hai người Trần Khuê cùng Ngụy Du bị phá giải, nhưng hai người đã phóng ra kỹ năng, hao tổn không ít tinh lực. Thân hình Ngụy Du lung lay, thiếu chút nữa ngã xuống, khuôn mặt đã trở nên tái nhợt, trong thời gian ngắn không thể nào xuất lực nữa. Trần Khuê thì vì tuổi quá lớn, trực tiếp té

xu, con gái nàng Trần Đăng vội đỡ mẹ ngất đi về nhà nghỉ ngơi. Hai đại quân sư cứ bị một tiếng "Phá" của Tào Tháo mà biến thành phế vật như vậy.

Người Từ Châu đều hít vào một ngụm khí lạnh, mà ngay cả Tôn Vũ cũng kinh sợ thối lui một bước, trong lòng kêu to: Thảm rồi, ta quên mất Tào Tháo là người có thể phá quân sư kỹ ... "Kiêu hùng" của nàng là một võ tướng kỹ rất kỳ quặc, mặc dù là ngự tướng kỹ, nhưng khiến bản thân nàng có đủ thuộc tính của quân sư, có thể phá quân sư kỹ của quân địch ... người này cũng quá nguy hiểm rồi.

Người đã biến thái như vậy, mà ngay cả võ tướng kỹ cũng biến thái! Sao thế giới này không có trung tâm nghiên cứu kẻ không phải nhân loại bình thường nhỉ, bắt mèo chắc chắn là người có thể đưa vào.

Tào Tháo ra lệnh mấy trăm binh sĩ cùng kêu lớn vào trong thành Từ Châu: - Đào Khiêm, Tôn Vũ, các người chơi đủ chưa? Tiếp theo nên tới phiên Tào Tháo ta rồi. Kế tiếp ta sẽ phải tham mưu trong quân Lư Diệp tới công thành, để các người chứng kiến thử cái gì là công thành chân chính.

- Lư Diệp? Là ai? Tôn Vũ vội hỏi NM01 tư liệu.

NM01 báo cáo: - Lư Diệp, tự Từ Dương, là con cháu của Lăng vương Lư Duyên - con của Hán Quang Vũ Đế. Trong ghi chép của thế giới chúng ta, Lư Diệp sáng chế Phích Lịch xa, chính là máy ném đá theo cách nói của đời sau, đánh Viên Thiệu đến thê thảm.

Tôn Vũ nghe xong đoạn giới thiệu này, trong lòng dâng lên một trận bất an, chẳng lẽ ... Lư Diệp cũng xài xe bắn đá ở thế giới này? Hắn quay đầu lại nhìn xuống dưới thành, chỉ thấy trung quân Tào quân mở rộng ra, mấy trăm binh sĩ đẩy hơn chục chiến xa làm bằng gỗ từ trong quân trận đi ra, chiến xa này thật ra chính là bốn bánh xe đỡ một cái gáo lớn, gáo lớn dùng gân trâu cột chặt ra sau, trong gáo đặt tảng đá vào.

Vừa thả gân trâu, gáo lớn bật lên, có thể bắn đá tới chỗ chỉ định, nói đơn giản một chút: Đó chính là máy ném đá

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 145: Khổng Vật Kỹ! Phích Lịch!

Tôn Vũ nhìn kỹ dưới thành thấy ra hai mươi mấy cỗ xe bắn đá. Một người mặc tác sĩ (quần áo thuận lợi cho công việc thủ công) đứng phía sau đồng máy bắn đá này, trông bộ dạng nhiều nhất là mười tuổi, mi thanh mục tú, mặc dù mặc áo vải sợi, nhưng tay áo bị nàng cắt mất, lộ ra một đoạn tay nhỏ xinh xinh.

Nhìn kiểu dáng áo quần cũng có điểm gọn gàng giống thợ thủ công, Tôn Vũ vừa nghĩ liền hiểu ra, nếu Lư Diệp này là người thiết kế máy bắn đá, vậy nàng chắc chắn rất thích tự tay làm thợ mộc, cho nên tay áo rộng thùng thình bất lợi với việc thủ công, nàng liền cắt tay áo. Rất thú vị.

Máy bắn đá được đẩy tới chỗ giữa hai quân ở ngoài thành Từ Châu, cung tiễn thủ bình thường bắn không tới được khoảng cách xa như vậy, Lư Diệp vung tay lên, trăm binh sĩ cột gân trâu lên máy bắn đá, bỏ đá vào trong gáo lớn.

Trong lòng Tôn Vũ thầm nghĩ thời đại này vẫn chưa có khoa học ngành đạn đạo học xuất hiện, độ chính xác của máy bắn đá hẳn là vô cùng kém, vậy thì hai mươi mấy cỗ máy bắn đá, có thể đập bể cái gì? Chỉ cần binh sĩ trong thành rút đầu lại núp ở sau công sự che chắn, lúc này máy bắn đá sẽ không có chút tác dụng.

Nhưng mà Tôn Vũ đã nghĩ sai rồi, chỉ thấy sau khi Tào quân chuẩn bị xong máy bắn đá, Lư Diệp phát ra một trận cười giòn tan, hai tay nàng vung lên, trên người đột nhiên vọt lên một luồng ánh sáng màu lam, hai chữ lam "Phích Lịch" vọt lên đỉnh đầu. Lư Diệp đưa tay chỉ về chỗ đứng của Đào Khiêm, quát to: - Bắn.

"Phích Lịch", thuộc loại võ tướng kỹ hệ điều khiển vật cực kỳ hiếm thấy, loại võ tướng kỹ này có thể điều khiển khí giới đặc biệt, cũng chính là Phích Lịch xa.

Mấy chục máy bắn đá kia không ngờ tự chuyển động theo chỉ huy của Lư Diệp, giống như có người điều khiển, quay đầu nhắm ngay vào Đào Khiêm, sau đó chỉ nghe mấy tiếng nổ "Băng", gân trâu buông ra, gáo lớn trên máy bắn đá bật lên, mấy chục khối đá lớn trong gáo lớn bắn lên, bay qua vùng đất giữa hai quân, đập tới về phía đầu Đào Khiêm vô cùng chính xác.

Ta ngất, Tôn Vũ giật thót người, quá không khoa học rồi, võ tướng kỹ này không ngờ có thể điều khiển máy móc, vậy còn ra thể thống gì, vậy còn đạn đạo học hơn cả đạn đạo học nữa, thân hình hắn chợt lóe, vọt tới bên cạnh Đào Khiêm, xách Đào Khiêm rời khỏi chỗ vốn đứng.

Chỉ nghe được một hồi vang "Ầm ầm" qua đi, tro bụi mù mịt, chỗ Đào Khiêm vừa đứng đã bị mấy chục khối đá lớn tạo thành một hố sâu khổng lồ, mấy tảng đá lớn va vào nhau, lại bắn ra nhiều đá vụn nhỏ, bắn cho binh lính Từ Châu bên cạnh chạy trốn chết. Có một khối đá nhỏ bắn lên lưng Tôn Vũ, may mà Tôn Vũ mặc giáp bạc, nếu không chắc chắn sẽ rất đau.

Võ quan Từ Châu chỉ cảm thấy cả người lạnh buốt, chóng mặt, võ tướng kỹ này ... quá kinh khủng rồi.

Tào Tháo cười ha ha ở ngoài thành, ra lệnh cho các binh sĩ cùng hô: - Lão nhi Đào Khiêm còn không mau đầu hàng? Đợi lát nữa ta gọi binh sĩ tạo thêm

trăm cỗ Phích Lịch xa, đá bay đầy trời, nện cho não người vỡ toang Lân này nằng xuất chinh đến Từ Châu, chỉ mang theo hai mươi mấy Phích Lịch xa, nhưng có thể bảo bọn binh sĩ đồn cũi chế tạo gấp bất kỳ lúc nào, tạo thêm mấy chục một trăm cỗ xe không phải là vấn đề, chỉ cần để Lưu Diệp chỉ huy những Phích Lịch xa này bắn loạn, trong thành Từ Châu liền hồng bét.

Lúc này đợt bắn đầu đã kết thúc, bọn binh sĩ Tào quân lại bắt đầu xoắn gân trâu, khiêng đá. Mặc dù Phích Lịch xa uy lực khổng lồ, nhưng khuyết điểm là thời gian bắn một lượt sẽ rất lâu, không thể nào bắn liên tục không ngừng.

Tôn Vũ nắm lấy đoạn thời gian nghỉ này để NM01 tính toán thử, mặc dù Lưu Diệp cùng máy bắn đá của nàng ở khu đất giữa hai quân, cung tên bình thường không bắn xa như vậy được, nhưng đại cung năm thạch của Tôn Vũ có thể bắn tới khoảng cách này. Bắn lên Lưu Diệp một mũi tên, để nàng không phóng "Phích Lịch" ra được, Tôn Vũ hạ quyết định, trốn ra sau một lỗ châu mai trên tường thành, lén nhắm Lưu Diệp từ trong ô vuông.

Hắc, qua bên trái thêm một bước, ừ ừ đúng, đi ra từ sau lưng hai binh sĩ. Qua trái thêm một chút, hắc, định mục tiêu thành công. Tay phải Tôn Vũ buông lỏng, một tiếng "Ông" vang lên, đại cung năm thạch tổng thiết tiễn về Lưu Diệp nơi xa. Đương nhiên, Tôn Vũ cũng không trở mặt với Tào Tháo, cho nên mũi tên này cũng không đòi mạng Lưu Diệp, chỉ nhắm vào vai nàng.

Mũi tên này bay cực nhanh, mắt người thường đều không thấy rõ, dù sao lực lượng của đại cung năm thạch đủ để tách bia phá đá, cho nên mũi tên bắn ra ngoài giống như sao đuôi trắng.

Mắt thấy mũi tên sắp cắm vào vai Lưu Diệp, đột nhiên bên cạnh thò ra một thanh đại kích kèm ánh vàng.

- Pặc! Mũi tên bị đại kích chặn lại giữa không trung, lập tức rơi vào trong bụi.

Trên người Diên Vi lóe ánh vàng, hai chữ to "Ác Lai" bảo vệ ở trước người Lưu Diệp, rống lớn: - Đồ khốn Tôn Vũ nhà người, ta đã đoán được người sẽ ám toán Lưu đại nhân mã.

Ta bực đó, Tôn Vũ nhủ mảy, lúc này lại một viên đại tướng trong Tào quân đi ra, thân đeo trường cung, đứng sừng sững, chính là một mỹ nữ thanh xuân chừng mười tám tuổi, Tôn Vũ từng gặp cô gái này ở trước Hồ Lao quan, chính là "Cung vương" Hạ Hầu Uyên. Chỉ nghe Hạ Hầu Uyên lớn tiếng nói: - Tôn Tầm Chân, bắt Hạ Hầu muội muội của ta? Trả lại cho ta.

Nàng cầm trường cung ở trên lưng xuống, nhắm vào Tôn Vũ, ba mũi tên liên hoàn "Xoẹt xoẹt xoẹt", từng tên đều mang theo ánh vàng. Tôn Vũ cười khổ một tiếng, trên người cũng chợt lóe ánh vàng, lộ ra hai chữ "Cung vương", bắn trả ba mũi tên "Xoẹt xoẹt xoẹt", sáu kinh tiễn va chạm ở giữa không trung, cùng rơi xuống, ai cũng không giành được ưu thế.

"Cung vương" giả đầu với "Cung vương" thật, kết quả là tám lạng nửa cân. Hạ Hầu Uyên dậm chân, còn Tôn Vũ lại thầm buồn bực một hồi, người tài trong Tào quân quá nhiều, siêu cấp quái vật tăng tăng lớp lớp, cho dù ta bắt được Hạ Hầu cùng Vu Cẩm thì sao? Người ta mất lợy thích máu, còn có lợy đại kích "Ác Lai". Mắt cung tướng, lại có Cung vương. Tào gia không hổ là thế gia mạnh nhất tam quốc, khiến người ta khóc không ra nước mắt, chộc ai không được, ta xong rồi, sao lại chộc mất mèo.

Lúc này đã nhét xong đá bắn trên Phích Lịch xa, Lưu Diệp đưa tay chỉ về cửa thành thành Từ Châu, hai mươi mấy khối đá lớn rít mạnh bắn về phía cửa thành, chỉ nghe mấy tiếng "Rầm rầm rầm" kinh khủng vang lên, cửa lớn hùng vĩ cổ tích của Từ Châu phát ra một hồi rắc rắc làm cho người ta chua răng, hiển nhiên là bị đá nện lên.

Ta thất cổ đây, cứ nện như vậy cả ngày, cửa thành chắc chắn sẽ bị bắn nát. May mà Phích Lịch xa của Tào quân không nhiều lắm, nếu Tào quân có hơn trăm Phích Lịch xa, cửa thành Từ Châu có thể chống đỡ nửa ngày không cũng không chắc. Một khi cửa thành bị bắn nát, Tào quân tràn vào, dựa vào cả đồng quái vật Diên Vi, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng, Nhạc Tiến, Lý Diên ... kèm thêm ngự tướng kỹ của Tào, thành Từ Châu sao chống đỡ được lâu chứ, chỉ dựa vào hai người mình và Từ Hoảng, căn bản không cản được nhiều đại tướng như vậy.

Tôn Vũ quát to một tiếng: - Khiêng đá, chặn cửa thành.

Quân Từ Châu bừng tỉnh, bọn họ Phích Lịch xa dọa sợ đến choáng váng, nhất thời không kịp phản ứng, bị Tôn Vũ đánh thức mới nghĩ tới cửa thành nguy hiểm, các đại tướng quân vội dẫn binh sĩ thủ hạ vận chuyển đá lớn đã chuẩn bị sẵn trong thành ra sau cửa thành, nhét thành một đồng ở bên trong, sau khi xử lý như vậy, cho dù cửa thành bị bắn nát, quân địch cũng không vào được thành.

Lưu Diệp chỉ huy Phích Lịch xa, bắn cửa thành hết đợt này tới đợt khác, cứ bắn như vậy từ sáng tới trưa, lại từ trưa tới chiều, cửa tây Từ Châu cũ kỹ rồi cuộc không chịu nổi bắn phá liên tục nữa, xuất hiện một vết nứt cực lớn, cửa thành vỡ thành vụn gỗ. Tào quân mừng rỡ, đang định xông vào trong, kết quả trong cửa thành toàn là đá, chất không biết dày bao nhiêu. Tôn Vũ đã sớm sai người chặn cửa thành từ bên trong, chất đầy đá, còn dùng bùn đất nhét vào trong khe của mấy tầng đá, rắn chắc cực kỳ.

- Oa, Tôn Vũ, người quá vô sỉ, tự mình nhốt kín mình, có ai đánh trận như người không? Tào Tháo tức giận tới mức giậm chân, nàng dặn Hạ Hầu Uyên bắn một bức thư vào trong thành Từ Châu, trong đó viết:

- Hành vi của người là rùa đen rút đầu, người không biết đạo lý thủ thành cần cướp trại sao? Trong binh có viết, bên tử thủ vẫn phải thường xuyên ra khỏi thành quấy nhiễu địch, có lý nào lại phá hỏng cả cửa thành của mình.

Khụ, ta cũng chưa xem binh pháp, thủ thành cần cướp trại gì đó, ta nghe chả hiểu, ta chỉ biết làm rùa đen rút đầu thôi, người cần ta à? Tôn Vũ hừ hừ mấy tiếng, mặc kệ nàng.

Tào Tháo thấy Từ Châu ngay cả việc bịt cửa thành cũng làm ra được, trong lòng cũng đỡ mờ mịt, hạ lệnh thu binh nói: - Hôm nay tạm hoãn công thành,

toàn quân đốc sức chế tạo gấp Phích Lịch xa, ngày mai chúng ta dùng trăm cỗ Phích Lịch xa bắn nát tường thành, hừ hừ, ta không tin Từ Châu còn có thể bịt kín tường thành.

Tào hạ mệnh lệnh, Tào quân tạm thời ngừng thế công, mấy vạn binh lính lại bắt đầu chặt cây, năm nay làm một binh sĩ cũng không dễ, không những phải cầm đao thương đánh giặc, còn phải cầm búa làm nghề mộc. Ở dưới sự chỉ đạo của Lưu Diệp, mấy vạn binh lính cầm búa cầm cưa, bận tới tận mặt mũi.

Thấy Tào quân khí thế ngất trời mà làm việc xây công trình cơ sở, lòng mày Tôn Vũ dính chặt với nhau, mặc dù hắn chưa từng học binh pháp gì, cũng biết biến mình thành con rùa đen là không khoa học. Bây giờ tình hình Từ Châu chỉ có thể thủ, không thể công. Phá hỏng cửa thành mặc dù Tào quân không vào được, nhưng quân Từ Châu cũng không ra được, muốn đánh lên ban đêm hay gì cũng không thể được.

Đây gọi là đứng ở chỗ yếu, đợi đến ngày mai hoặc ngày mốt, Tào quân tạo ra hơn trăm cỗ Phích Lịch xa, cùng bắn nát tường thành dưới sự chỉ huy của Lưu Diệp, tường thành thành Từ Châu cũng không biết có thể chịu đựng được bao lâu.

Nếu muốn cầm chân Tào chờ ba chị em vườn đào chạy tới cứu viện, nhất định phải giải quyết xong Phích Lịch xa của Lưu Diệp, nhưng mà bên mình đã không thể ra khỏi thành, cho dù ra khỏi thành cũng đánh không lại cả đồng đại tướng Diên Vi, Hạ Hầu Uyên, vậy cũng chỉ có thể ở trong thành đối kháng Phích Lịch xa ... có cách gì có thể dùng đây?

Rốt cuộc ... vẫn là một vấn đề nan giải.

Tôn Vũ nảy ra sang kiến, không phải là xe bắn đá sao? Quân địch có thể tạo, quân ta cũng có thể tạo mà, kỹ thuật của máy bắn đá đâu có khó khăn mấy, muốn tạo được là vô cùng đơn giản. Vấn đề lớn nhất là ở chỗ ... bốn phương không ai biết sử dụng máy bắn đá, không giống bên Tào có Lưu Diệp, có thể dùng võ tướng kỹ biến thái để điều khiển.

Tôn Vũ tâm niệm vừa động, không biết dùng cũng không sao, để NM01 chỉ huy, ta tự mình đến điều khiển máy bắn đá nhắm bắn, chỉ cần thừa dịp Tào quân không chuẩn bị, bắn một lần liền đập hư máy bắn đá của đối phương là được.

Nghĩ đến đây, Tôn Vũ mừng rỡ trong lòng, reo lên với Đào Khiêm - Đào đại nhân, ta có kế rồi, chúng ta cũng làm Phích Lịch xa.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 146: phích Lịch Đẩu phích Lịch

Ở dưới sự căn dặn của Tôn Vũ, Đào Khiêm lập tức phái người tìm thợ mộc tốt nhất trong thành Từ Châu, với cả đám binh sĩ xuất thân thủ công nghệ.

Tôn Vũ tra được bản vẽ chế tạo của máy bắn đá cổ đại trong kho số liệu của NM01, mặc dù NM01 cũng có thể tra ra bản vẽ chế tạo súng kíp, đại pháo, nhưng mấy bản vẽ này đều không có ý nghĩa, thời đại này căn bản không có điều kiện công nghệ chế tạo những vũ khí giết người cỡ lớn này. Đừng nói rằng nòng súng gì đó, chỉ có súng, chất lượng sắt cũng đã không phù hợp rồi. Cũng chỉ có thể lựa chọn công cụ thô ráp như đinh sắt, bó củi, gân trâu để chế tạo ra vũ khí.

Trải qua sàng lọc, Tôn Vũ máy bắn đá kiểu nặng người Mông Cổ thích dùng, được gọi là Hồi Hồi pháo. Nhân lực cùng sức kéo máy bắn đá này sử dụng tương đối nhỏ, trước tiên có thể dùng bàn kéo nâng vật nặng lên, kéo cơ quan, sức tích lực ném. Sau khi để đá lên gáo, thả vật nặng ra, bật tung gáo lớn, ném đá lớn ra.

Người điều khiển cùng không gian Hồi Hồi pháo cần đều ít hơn so với máy bắn đá kiểu cũ, hơn nữa độ chính xác cũng cao hơn nhiều, nhưng nguyên liệu cần dùng lại không tiến bằng máy bắn đá cũ. Chỉ cần gỗ, gân trâu, đinh sắt, ... cũng có thể làm ra được, là vũ khí tầm xa mạnh nhất Tôn Vũ có thể nghĩ tới ở thời tam quốc này.

Tôn Vũ không có võ tướng kỹ phụ trợ, chỉ có thể tìm điểm đột phá về mặt máy móc trước, đây cũng là chuyện bất buộc. Tôn Vũ vẽ bản vẽ ra, bọn thợ thành Từ Châu vội chặt cây cối trong thành xuống để chế tạo Hồi Hồi pháo.

Trong thành ngoài thành, giống như so tài làm thợ mộc, đương nhiên, là thợ trong thành Từ Châu đang tranh tài với bên ngoài, Tào quân thì hoàn toàn không biết gì về tình hình trong thành.

Vạn người xoắn tay vào làm thợ mộc, cảnh này quả thật khá náo nhiệt, bởi vì Đào Khiêm là người chủ nhân hậu, bách tính thành Từ Châu đều rất kính yêu nằng. Hơn nữa các nạn dân chạy tới Từ Châu mấy ngày trước bị Tào nhuộm thành người đủ màu, ai cũng không muốn thành bị nhuộm thành như vậy, vì vậy tất cả đều coi Tào là trúng ung, chủ động ra làm thợ mộc giúp đỡ Đào Khiêm.

Người niên đại này ăn khổ làm cực hơn người người đời sau nhiều lắm, gia cụ trong nhà hồng bình thường đều tự xoắn tay sửa, cho nên ai hoặc nhiều hoặc ít đều biết chút kỹ thuật thủ công. Cư dân trong thành Từ Châu đâu chỉ mười vạn, lúc này vừa ra tay, lập tức náo nhiệt, tất cả cây trong thành đều bị chặt mấy lần, phòng trống không có chủ đều bị bọn bách tính dỡ xuống, lấy đá với gỗ ra chế tạo máy bắn đá.

Tôn Vũ chạy xuôi chạy ngược ở trong đám "Thợ", về bản vẽ, lại tìm tới cả đồng họa sĩ, giúp sao chép bản vẽ máy bắn đá phát cho các "Thợ", cảnh náo nhiệt sôi nổi vẫn kéo dài đến nửa đêm, bọn bách tính châm đèn gấp rút tạo máy bắn đá, quả thật khiến Tôn Vũ cảm động vô cùng, cho dù nghĩa vụ hiến máu đòi sau cũng không có cảnh náo nhiệt như thế, xem ra hành động nhuộm người của mắt mèo quả thật chọc giận bách tính Từ Châu.

Tối sớm hôm sau, trong thành Từ Châu không ngờ tạo ra được năm mươi mấy máy bắn đá kiểu nặng giống như kỳ tích. Đương nhiên, không ít bách tính đã mệt rũ rượi, đánh trận vốn không phải là chuyện của bọn họ, mệt thì trở về nhà ngủ, không ảnh hưởng quân Từ Châu thủ thành.

Tôn Vũ ra lệnh cho các binh sĩ đẩy mấy máy bắn đá này ra sau nhà dân cạnh thành phía tây, che rất kỹ, nhờ sự che chắn của tường thành cùng dân cư, ở ngoài thành căn bản không nhìn thấy nó, cho dù Tào quân ngoài thành đứng ở trên thang, cũng không thấy mấy chục máy bắn đá kỳ quái giấu trong thành.

Khi tất cả chuẩn bị xong, Tào cũng đã tỉnh ngủ.

Tiếng trống "Thùng thùng thùng" vang lên, Tào quân lại bắt đầu hành động công thành của ngày mới. Hôm nay trận thế của Tào quân cũng không nhỏ, mặc dù chưa kịp tạo ra hơn trăm máy bắn đá, nhưng Tào quân vẫn đẩy ra gần tám mươi chiếc, số lượng này cũng không tính là nhỏ. Không biết đã làm bao nhiêu binh sĩ Tào quân ngã gục mới có thể có hiệu suất như vậy.

Mắt mèo treo lên đỉnh bông xe đủ màu, ra lệnh cho mấy trăm binh lính cùng cười to gào lên: - Lão thái bà Đào Khiêm, Tôn Tầm Chân, các người còn không mau đầu hàng, là định chờ ta bắt các người sao? Hôm nay sẽ bắn nát tường thành Từ Châu.

Lúc này trong lòng Tôn Vũ đã có lòng tin, sao còn sợ năng, có điều Tôn Vũ cũng không phải là người thích lêu thiên hạ, vẫn hồ hững với khiêu khích của Tào Tháo, cũng không báo binh sĩ mắng lại, hại Tào ở ngoài thành có sức mà không tìm được nơi xả, nhin một bụng tức.

Chỉ lát sau, tám mươi cỗ máy bắn đá của Tào quân đẩy ra đất giữa hai quân ở ngoài thành Từ Châu, bọn lính bận rộn một hồi, nhét đá vào xong, Lưu Diệp theo thường lệ dùng võ tướng kỹ "Phích Lịch" màu lam, chỉ một ngón tay về tường thành thành Từ Châu, hơn tám mươi máy bắn đá lập tức bắn ầm ầm về phía tay nằng chi.

Đá bay tới đầy trời, từng khối từng khối đá nặng mấy chục cân nện lên tường thành thành Từ Châu, khói bụi bay mù mịt, mảnh đá văng khắp nơi. Thành Từ Châu cổ kính phảng phất như bị một cự thú húc vào, cả mặt đất đều chấn động từng cơn. May nhờ thành Từ Châu là thành cổ nổi tiếng, tường thành cao dày, nếu không quả đúng là chống đỡ không được bao lâu.

Nhìn Tào quân uy thế như thế, mọi người trong thành Từ Châu đều hơi thiếu tự tin. Đào Khiêm nói với Tôn Vũ: - Tôn tướng quân, mấy "Hồi Hồi pháo" người tạo tới hôm qua rốt cuộc có hữu dụng không? Phích Lịch xa của Tào quân là có võ tướng kỹ chỉ huy đó.

Lần này ngay cả Công Tôn Việt cũng hơi không nắm chắc, nằng nhin không được mà kéo cánh tay Tôn Vũ nói: - Tầm Chân, ta chưa từng thấy người sống bằng nghề mộc đó, người có thể đối phó võ tướng kỹ của người ta không vậy? Nếu không được, chúng ta mở cửa bắc ra chạy trốn đi.

Tôn Vũ ra hiệu an tâm với người nhà mình cùng chúng tướng Từ Châu, có điều một cái ra hiệu đơn giản hiển nhiên không cách nào làm cho các nằng an tâm, Tôn Vũ cũng bất đắc dĩ, thở dài dặn NM01 một câu. Chỉ thấy ánh lam nhạt trên người Tôn Vũ chợt lóe, trên đỉnh đầu vọt lên hai chữ to màu lam - "Phích Lịch", giống chữ của Lưu Diệp như đúc, chỉ là màu nhạt hơn nhiều.

Tôn Vũ kiên trì nói dối: - Chiều này của Lưu Diệp ta cũng biết, mọi người cứ yên tâm.

Đổ mồ hôi, lần này tất cả mọi người bị hấn dọa sợ hết hồn, - Tôn Tầm Chân người thật đúng là đa tài đa nghệ, ngay cả chiều thức kỳ quái "Phích Lịch" này cũng biết? Vậy người sao còn không mau chỉ huy mấy máy bắn đá bắn đi chứ?

Tôn Vũ kiên trì nói: - "Phích Lịch" của ta hơi khác của Lưu Diệp, nằng có thể trực tiếp chỉ huy Phích Lịch xa, ta lại chỉ có thể đi điều khiển từng chiếc nhắm bắn ... ặc ... tóm lại ta kém hơn một chút, nhưng hơn ở việc quân địch không biết rõ tình hình, dù sao chúng ta có thể thử ám toán nằng một lần.

Sau khi nói xong, Tôn Vũ thu lại Phích Lịch giả, đi tới cạnh một máy bắn đá, để NM01 tính hướng gió, lực cản không khí, đường vòng cung ... điều chỉnh sẵn một đồng lớn số liệu, để máy bắn đá này tập trung nhắm vào một máy bắn đá của Tào quân. Sau đó hấn gọi một binh sĩ tới dặn: - Tỉ nữa ta nói bắn, người cứ thả cơ quan.

Khổ cực mà dạo qua một vòng, Tôn Vũ đều điều chỉnh xong năm mươi cỗ máy bắn đá, chia ra nhắm vào năm mươi máy bắn đá của Tào quân, lúc này mọi sự đều đã chuẩn bị xong, chỉ chờ hấn hạ lệnh bắn.

Lúc này dưới oanh kích liên tục của Tào quân ở tường thành phía tây, tổn thương đã không còn nhỏ, có không ít gạch đá trên tường thành bị bắn nát, một mảng lớn tường thành trở nên lồi lõm, binh sĩ trên tường thành đã sớm sợ tới mức chạy vào trong thành.

Tôn Vũ nhân lúc máy bắn đá của Lưu Diệp đang nhét vào để bắn, đánh bạo đi lên tường thành, lớn tiếng cười nói với Tào quân ngoài thành: - Đừng tưởng rằng chỉ có các người có "Phích Lịch", Tôn Vũ ta cũng biết.

Tào quân ở ngoài thành giấu cột một hồi, loly đại kích Điện Vi hùng hổ quát: - Bớt gạt người đi, mấy ngày hôm trước người liên tục lừa bọn ta rất nhiều lần, bọn ta không bao gờ tin người nữa.

- A a, vậy đành để các người mở mắt một phen đi Tôn Vũ cười dài một tiếng, trên người nhấp nháy một luồng sáng lam, trên đỉnh đầu vọt ra hai chữ lớn "Phích Lịch" khiến Tào quân ngoài thành đều kinh hãi.

Mắt mèo đứng ở trên đỉnh bông xa, tò mò nhìn chữ trên đỉnh đầu Tôn Vũ, nàng thật sự có điểm nôn nóng, gọi binh sĩ cùng truyền lời: - Tôn Tầm Chân, ta biết ngươi lắm trò, nhưng ... ngươi muốn dùng "Phích Lịch", dù sao cũng phải có Phích Lịch xa đã chứ, xe cũng không có, cho dù ngươi có võ tướng kỹ thì sao? Ta cũng không bảo Lưu Diệp dạy ngươi chế tạo Phích Lịch xa như thế nào.

Tôn Vũ cười to ha ha ha ha một tiếng: - Ai nói ta không có Phích Lịch xa? Bây giờ để các người chứng kiến thử.

- Bắn.

- Bắn.

Mệnh lệnh của Tôn Vũ truyền vào trong thành giống như tiếng vọng, lính liên lạc hết người này tới người khác hét lớn: - Bắn.

Theo từng tiếng "Bắn" vang lên, năm mươi cỗ xe bắn đá trong Từ Châu, đồng thời phát ra tiếng "Két", bọn binh sĩ kéo cơ quan xuống, năm mươi máy bắn đá cùng bật cánh tay lớn lên, ném một tảng đá lớn ra ngoài không trung.

Khụ khụ, "Phích Lịch" của ta mặc dù không thể khống chế trực tiếp máy bắn đá, nhưng mỗi một máy bắn đá của ta kết hợp với một binh sĩ, hừ hừ, tiếng chỉ huy này giống võ tướng kỹ, ha ha ha, trong lòng Tôn Vũ đầy đắc ý.

Năm mươi khối đá lớn xẹt qua trời cao, bắn về phía máy bắn đá do Lưu Diệp chỉ huy.

- Không ổn Diên Vi vẫn đứng bên cạnh Lưu Diệp làm hộ vệ quát to một tiếng, hai tay vác Lưu Diệp lên vai, vắt chân bỏ chạy. Chỉ thấy năm mươi khối đá lớn rơi thẳng xuống, không chút sai lệch, nện đúng vào năm mươi cỗ Phích Lịch xa của Tào quân.

Tiếng "Răng rắc" vang lên liên miên không ngớt, cái tên Phích Lịch xa mặc dù nghe thì rất phong cách, nhưng thật ra chỉ là một cái khung do gỗ dựng thành mà thôi, hơn mấy chục cân đá từ trên trời giáng xuống vừa đập nhẹ, Phích Lịch xe đã vỡ tan tành. Chỉ thấy mảnh đá cùng gỗ vụn bay lả tả khắp nơi ở trong tràng, bọn binh sĩ Tào quân phụ trách khống chế Phích Lịch xa sợ hãi kêu lên một tiếng, đều nhào xuống đất, sợ bị đá vụn với gỗ vụn gây thương tích.

Đợi đến khi bụi mù tan đi, mọi người nhìn kỹ thấy trận máy bắn đá của Tào quân đã vô cùng thảm hại, bị máy bắn đá của Tôn Vũ bắn đến thất linh bát lạc, quân lính tan rã, tám mươi máy bắn đá chỉ còn lại có ba mươi chiếc, đây là vì máy bắn đá của Tôn Vũ có mấy cái bắn sai, nếu không tổn thất còn lớn hơn.

Oa, quân coi giữ thành Từ Châu phát ra tiếng hoan hô cực lớn.

- Tôn Tầm Chân uy vũ.

- Tôn tướng quân là nhất.

- Tôn tướng quân thật giỏi.

- Tầm Chân, ta yêu ngươi chết mất Công Tôn Việt ôm lấy Tôn Vũ, hôn cái chụt lên mặt hắn.

- Đồ khốn Tôn Tầm Chân, ngươi ở trên đỉnh bông xa phía tây ngoài thành Từ Châu, mắt mèo giận đến nhảy tới nhảy lui, nàng giẫm đỉnh bông ra một lỗ thủng: - Rốt cuộc ngươi giấu bao nhiêu võ tướng kỹ chưa dùng tới? Ta phải bắt ngươi lại, coi trần như nhộng ... sau đó ... hừ hừ ... tìm hiểu kỹ ngươi từ trong ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 147: Người Đẹp Bị Bệnh Quách Gia

Tiến công của Tào quân hôm nay lại tuyên cáo thất bại, nhân lúc nghỉ công kích của máy bắn đá trong thành Từ Châu, Tào quân vội kéo Phích Lịch xa còn lại vào trong doanh trại. May nhờ độ chính xác của máy bắn đá Tôn Vũ rất cao, chỉ nện lên Phích Lịch xa không nện lên người. Cho nên binh sĩ Tào quân cũng không bị thương nặng gì, chỉ có mấy người bị đá vụn làm bị thương, có điều thương cũng không nặng, băng bó sơ sẽ không việc gì.

Trong đại trường trung quân Tào doanh, mắt mèo sầm mặt xuống, nói với các đại tướng thủ hạ: - Mọi người hãy nghỉ kế, tiếp theo làm sao tấn công mai rùa Từ Châu này. Ta định bắc thang, cường hành tiến công, mọi người thấy thế nào?

Tào Nhân bên cạnh vội ngăn lại nói: - Chúa công không thể được, Đan Dương Tinh Bình của Từ Châu vô cùng lợi hại, hơn nữa còn Bạch Mã Nghĩa Tòng của Công Tôn Việt, mấy ngàn viện quân mà Diên Giai mang tới, lại thêm mấy ngàn viện quân Bắc Hải, thuộc hạ đoán chừng binh lực trong thành Từ Châu ít nhất cũng trên ba vạn. Công thành cần gấp đôi địch, bây giờ quân ta chưa nhiều hơn địch gấp đôi. Nếu cường công tổn thất sẽ rất lớn, cho dù dẹp xong thành Từ Châu, chỉ sợ cũng mất nhiều hơn được.

Tào Hồng cũng vội nói theo: - Mặt tướng tán thành.

Chúng tướng đều cảm thấy có lý, cường công Từ Châu không phải là phương án tốt, Tào quân nhất định sẽ tổn thất khổng lồ.

Lưu Diệp dưới trướng chưa kịp hoàn hồn bước ra, nàng thờ dãi nói với Tào:

- Chúa công, thuộc hạ đã suy nghĩ kỹ, "Phích Lịch" của Tôn Tầm Chân hình như không lợi hại bằng thuộc hạ. Thuộc hạ cảm giác được thời gian công kích của Phích Lịch xa hẳn lâu hơn ta, hình như thời gian ngắm bắn tương đối dài. Thuộc hạ cho rằng ... hẳn không có năng lực điều khiển tất cả Phích Lịch xa cùng một lúc, chỉ có thể điều chỉnh từng cỗ một.

Mắt mèo a một tiếng, hỏi: - Ý của ngươi là, nếu để "Phích Lịch" đấu "Phích Lịch", ngươi sẽ chiếm thượng phong?

- Dạ Lưu Diệp nghiêm túc nói.

- Vậy sao hôm nay toàn bị đánh mà không thể hoàn thủ?

Mắt mèo thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Lưu Diệp buồn bực nói: - Quân địch ở trong thành, nhờ tường thành với phòng ốc che chắn, ta không nhìn thấy vị trí Phích Lịch xa của đối phương, không cách nào nhắm bắn vào Phích Lịch xa quân địch, hơn nữa quân địch nhân lúc nghỉ công kích của Phích Lịch xa quân ta tiến hành nhắm bắn, nên mới có lần bại này. Nếu chúng ta có thể nắm rõ vị trí Phích Lịch xa trong thành Từ Châu, thuộc hạ nhất định có thể đánh thắng.

- Ô? Tào mắt mèo liếc nhìn, thấp giọng hỏi: - Vậy ... quân ta phải làm sao mới có thể biết vị trí Phích Lịch xa của quân địch chứ?

Mọi người đều không nói gì, chuyện này nói thì dễ, nhưng làm thì khó, Tào quân cũng không biết bay, làm sao biết tình hình trong thành như thế nào.

Lúc này ngoài đại trướng trung quân đột nhiên có lính liên lạc chạy tới nói: - Chúa công, đại nhân Quách Gia cầu kiến.

- Hà? Quách Phụng Hiếu đã tới? Mắt mèo cả kinh, vội đứng lên nói: - Mau mời vào, ai nha, ta không phải bảo nàng ở hậu doanh nghỉ ngơi sao? Sao còn chạy tới trung quân ...

Chỉ lát sau, hai nữ binh dìu đỡ một cô nương yếu đuối tới, cô nương này ước chừng mười bảy mười tám tuổi, mặc sĩ bào rộng thùng thình, áo bào là bộ áo quần đại tướng Tào quân thích mặc nhất. Áo bào rộng thùng thình quấn chặt thân hình mảnh khảnh của nàng, mặt của nàng tái nhợt, biểu lộ một loại đẹp yếu ớt của bệnh, lại thêm đôi mắt đen lầy cùng làn da trắng nõn càng tôn nhau lên.

Cô gái này chính là Quách Gia, nàng đi một bước, run một cái, nếu không phải hai nữ binh đi theo phía sau để dìu đỡ, chỉ sợ đi chưa được ba bước đã ngã xuống đất, rõ ràng người bị bệnh rất nặng. Nếu Tôn Vũ ở đây, nhất định sẽ xem nàng như Lâm Đại Ngọc, bởi vì hình tượng người đẹp bị bệnh của Quách Gia giống như đúc với Lâm Đại Ngọc.

Thấy Quách Gia đi vào, Tào mắt mèo nhíu mày, nàng không vui nói: - Phụng Hiếu, không phải ta bảo ngươi ở hậu doanh nghỉ ngơi à? Thân thể ngươi như vậy thì không nên chạy tới chạy lui ... nếu bệnh nặng thêm thì sao?

Quách Gia ho khê hai tiếng, thờ dãi nói:

- Không có gì đáng ngại, chỉ là đi mấy bước, chưa đến nỗi mất mạng, khụ ... nghe nói Chúa công tấn công thành Từ Châu gặp khó khăn, ta muốn san sẻ cho Chúa công.

- Ài Tào thờ dãi một tiếng nói: - Chỉ chút chuyện nhỏ, sao phải cần ngươi tốn công.

Tướng lãnh như Diêm Vi, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân bên cạnh thì vội kể chuyện tấn công thành Từ Châu, Tôn Vũ dùng Phích Lịch xa nấp trong thành, đại phá Phích Lịch xa của Lưu Diệp một lượt.

Sau khi nghe xong, Quách Gia khê gật đầu, nàng cười khổ nói với Tào Tháo: - Chúa công, hóa ra là vậy. Xin để Quách Gia xuất chiến, với quân sư kỹ của ta, có thể phá Từ Châu khoảnh khắc.

- Không được Quách Gia vừa dứt lời trong nháy mắt Tào đã nhảy dựng lên, lớn tiếng nói: - Bây giờ ngươi đã bệnh như vậy, còn dùng quân sư kỹ gì? Ngươi tưởng ta không biết à, quân sư kỹ cần dùng tinh lực lớn vô cùng, hơn nữa uy lực quân sư kỹ của ngươi còn lớn hơn quân sư bình thường gấp mấy lần, với tình trạng cơ thể ngươi bây giờ, dùng quân sư kỹ một lần chính là tự sát, ta không cho phép.

Chư tướng Tào quân cũng cùng khuyên nhủ: - Quách Phụng Hiếu đại nhân, quân sư kỹ của ngươi tuyệt đối không thể dùng được, thân thể của ngươi không chịu nổi.

Quách Gia buồn bực nói:

- Nhưng mà ... ta muốn ra sức vì Chúa công, cứ mãi bệnh như vậy không phải là một phế vật sao, phụ hậu ái của Chúa công. Nếu đánh hạ tòa thành nổi tiếng này cho Chúa công, cho dù chết ta cũng cam tâm.

Tào lặc đầu nói: - Ta nói không được là không được, cho dù đánh thua trận này, ta cũng không cho ngươi sử dụng quân sư, ngoan ngoãn mà về hậu

doanh nghi ngơi cho ta. Tên khốn Tôn Tầm Chân kia đang tìm Hoa Đà, hắc hắc, chờ hắn tìm được Hoa Đà, cũng giống như chúng ta tìm được, đến lúc đó mời Hoa Đà chữa khỏi bệnh của ngươi, ngươi lại ra sức cho ta là được.

Quách Gia thở dài, nói: - Vậy ... ta tiến cử một danh sĩ cho Chúa công, có hắn giúp đỡ, có lẽ có thể giải quyết Phích Lịch xa của Tôn Tầm Chân.

- Ô? Mọi người trong trường tò mò nói: - Ai vậy?

Quách Gia ho nhẹ một tiếng, dùng giọng nói yếu ớt nói: - Tường Cán, tự Tử Dục, danh sĩ Cửu Giang. Bây giờ nàng đang ở trong quân, chỉ là mãi mà không được Chúa công trọng dụng, quân sư kỹ của nàng đang thích hợp phát huy tác dụng ngay lúc này.

- Tường Cán? Tào mắt mèo nghĩ nửa ngày, rốt cuộc nhớ ra người này, tò mò nói: - Người này hữu dụng sao? Ta vẫn tưởng nàng chỉ biết nói phù phiếm, là một kẻ vô dụng ... có điều, nếu Quách Phụng Hiếu nói nàng hữu dụng, vậy thì nhất định hữu dụng, có ai không, truyền Tường Cán đến đại trường nghe lệnh.

Mi phủ, trong thành Từ Châu.

Mi phủ hiện giờ đã sắp biến thành nữ nhi quốc rồi, ba loly Hạ Hầu, Thái Sử Từ, Triệu Vân biến tiền viện thành sân chơi của các nàng, cả ngày làm xăng làm bột, ngay cả cây cảnh cũng bị nàng lay đổ ba bốn cây.

Triệu Vân vẫn luyện thương pháp một lúc vào mỗi ngày, Thái Sử Từ nhàn đến không có việc gì làm, cũng xách thương trúc theo Triệu Vân cùng luyện. Hạ Hầu Đôn thì đã lớn lên ở trong đại gia tộc từ nhỏ, đã luyện thương pháp từ nhỏ, cho nên nàng không có việc gì không ngờ chạy đi chỉ điểm thương pháp cho Triệu Vân cùng Thái Sử Từ, ba loly ồn ào vô cùng, mấy người lớn đều không chen vào được.

Hai tiểu thư nóng tính Công Tôn Việt cùng Mi Phương ở chung, ngày nào cũng đấu khẩu tới khi trời đen kịt. Ngược lại nữ hài điềm tĩnh như ba người Vu Cẩm cùng Mi Trúc, Mi Trinh, lúc rảnh rỗi ngồi với nhau thảo luận mấy chuyện thêu thùa, ... , cũng rất vui vẻ hòa thuận.

Lúc này mọi người vừa mới ăn điểm tâm, đang thảo luận chuyện Tôn Vũ dùng "Phích Lịch" phá vỡ "Phích Lịch" của Lưu Diệp vào ngày hôm qua.

- Tầm Chân, ngươi phát minh món đồ quái gở Phích Lịch xa này từ khi nào vậy? Công Tôn Việt nghiêng đầu nói: - Thật là lợi hại, sau này chúng ta trở về Bắc Bình, cũng tạo mấy cỗ Phích Lịch xa, bắn đầu Viên Thiệu nát như tương luôn.

Tôn Vũ lau mồ hôi, nghĩ thầm ngươi nói bắn người ta, người ta sẽ để ngươi bắn à? Khuyết điểm lớn nhất của Phích Lịch xa này là vận chuyển không linh hoạt, hành động chậm chạp, không có năng lực cận chiến. Nếu binh lực cùng võ tướng không ép được đối phương, đâu thể nào đẩy Phích Lịch xa nghênh ngang đi bắn thành trì người ta. Mà với lực chiến đấu đáng thương kia của Công Tôn gia, rõ ràng không ép được Viên Thiệu, không bị người ta bắn đã phải cảm ơn trời đất rồi.

Lúc này Vu Cẩm bên cạnh có vẻ sợ hãi nói: - Tầm Chân tiền sinh, ngươi không bắn bị thương chúa công nhà ta chứ? Đôi mắt nàng lóe ra ánh nhìn u oán.

- Không đâu Tôn Vũ vội nói: - Ta chỉ bắn Phích Lịch xa, không hề bắn người.

Lúc này Vu Cẩm mới thở phào nhẹ nhõm nói: - Vậy thì tốt, nếu ngươi tổn thương chúa công nhà ta, hừ hừ, ta cắn ngươi đó.

Tôn Vũ: ...

Đại tỷ Vu Cẩm, mẹ của ta ơi, ngươi hờ một chút lại dùng chiêu cần để uy hiếp ta, ta với ngươi chẳng có quan hệ gì, đừng cứ nói mấy lời khiến người ta hiểu lầm có được hay không? Nữ nhân của ta rất nhiều rồi, thật nhức đầu. Tôn Vũ buồn bực lắc đầu.

Lời này quả nhiên khiến cho người bên cạnh không vui một hồi, hai mắt Công Tôn Việt thoáng cái nhìn chằm chằm sang nói: - Tầm Chân, ngươi cùng nữ nhân này rốt cuộc là quan hệ như thế nào? Trương Bạch Kỳ lần trước cũng như vậy, lần này Vu Cẩm cũng như vậy, ngươi muốn mang bao nhiêu nữ nhân về mới thoải mái?

Ngất, đã bảo không phải mà, Tôn Vũ đúng là bó tay với mấy nữ nhân này.

Lúc này đột nhiên có binh lính vọt vào Mi phủ, hét lớn: - Tôn tướng quân ... Tào quân lại tới công thành, mời Tôn tướng quân mau tới đầu tường phía tây.

Tôn Vũ thảm cả kinh, mắt mèo không đứng đắn kia lại nghĩ tới chiêu kỳ quặc gì để đối phó ta sao?

Hắn vội mặc giáp trụ chỉnh tề, mang theo một đám nữ tử chạy thẳng lên tường thành phía tây, chỉ thấy văn thần võ tướng của Từ Châu đều đã ở trên thành tây rồi, Trần Khuê cùng Trần Đăng không tới, xem ra ngày hôm qua Trần Khuê hao tổn tinh lực quá độ, bây giờ có thể đang nghỉ ngơi. Ngụy Du cũng tới, có điều mặt nàng vẫn còn hơi tái, xem ra tinh lực hao tổn vẫn chưa bổ sung hoàn toàn.

Tôn Vũ chào từng người xong, vội nhìn ra ngoài thành, chỉ thấy Tào quân lại bày ra hơn sáu mươi cỗ Phích Lịch xa, đẩy từ từ tới.

- Hắc, ngày hôm qua Lưu Diệp bị dạy dỗ còn chưa đủ? Tôn Vũ lấy làm kỳ Hôm nay lại đẩy Phích Lịch xa tới? Có chịu hết không?

Một hồi trông vang trong trận Tào quân, một nữ danh quan từ trong đi ra, danh quan này ước chừng hai mươi tuổi, cốt cách thanh kỳ, xem ra cũng là mỹ nhân xấu xa, có điều đôi mắt đảo tới đảo lui, lộ ra vẻ thâm độc. Nàng đi tới bên cạnh Lưu Diệp, sau đó ra lệnh binh sĩ hét lớn vào trong thành: - Tôn Vũ, ngày hôm qua ngươi giấu Phích Lịch xa để đánh lén chúng ta, hôm nay chiều này đã vô dụng rồi.

Ta ngất, sao ngươi không nói "chiêu thức từng sử dụng một lần với thánh đấu sĩ thì không thể dùng lần hai nữa", ngươi nói như vậy, ta nhất định sẽ bị dọa à. Tôn Vũ bủi môi.

Chỉ nghe binh lính Tào quân tiếp tục hét lớn: - Tên ta là Tường Cán, ngươi nhớ lấy, bây giờ ta sẽ tóm hết Phích Lịch xa của ngươi.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 148: Tường Cán Giỏi Về trình Sát

Binh lính Tào quân truyền lời vào trong thành Từ Châu: - Tên của ta là Tường Cán, ngươi nhớ lấy, bây giờ ta sẽ tóm hết Phích Lịch xa của ngươi.

Tôn Vũ nghe nói như thế, trong lòng giật thót, Tường Cán? Tên này cực quen tai, ta đã nghe được ở đâu nhỉ? Xem ra là một người nổi tiếng trong tam quốc đây, sao ẩn tượng lại có vẻ mơ hồ vậy nhỉ?

NM01 vội giới thiệu: - Tường Cán, chính là một trong những nhân vật chính trong "Anh hội Chu Du hí Tường Cán", hắn phụng mệnh đi Giang Đông chiêu hàng Chu Du, định trộm lấy tình báo, kết quả bị Chu Du biết được, cho hắn tình báo giả. Mượn tay hắn giết Thái Mạo, Trương Doãn.

Tôn Vũ khẽ gật đầu, nói lẩm bầm: - Nói như vậy ... nàng là tay mơ?

NM01 lập tức trả lời: - Vậy cũng chưa chắc, Tường Cán mặc dù là một phế vật trong "Tam quốc diễn nghĩa", nhưng ở trong ghi chép của "Tam quốc chí", Tường Cán là một danh sĩ. Chủ nhân còn nhớ Hoàng Phủ Tung và Chu Tuyền chúng ta gặp ở núi Đại Hưng chứ? Hai người đó vô danh trong Diễn nghĩa, nhưng ở thế giới này vẫn là võ tướng vàng sắc.

Tôn Vũ bình tĩnh, thậm chí nguy hiểm. Đúng vậy, chủ nghĩa kinh nghiệm hại chết người, thế giới này cũng không thể dùng thế giới của ta để tham khảo hoàn toàn, nếu không chết như thế nào cũng không biết.

Lúc này Tường Cán ở ngoài thành phát ra một chuỗi cười dài đầy kiêu ngạo, hào quang trên người nàng sáng rõ, đỉnh đầu vọt lên hai chữ to lờ lờ ánh đỏ - "Trình sát". Ánh đỏ này càng vọt lên càng cao, tới giữa không trung cao cao, tỏa ra một vùng ánh sáng đỏ, bọc thành Từ Châu vào giữa.

Tường Cán đưa tay chỉ một chỗ ở trong thành, nói với Lưu Diệp: - Cách phương vị này ba trăm hai mươi bước, có một chiếc Phích Lịch xa, giấu sau nhà dân.

Ta ngất ... đây là phi cơ trình sát trên cao sao? Tôn Vũ nghĩ thầm quân sư kỹ của người này thật biến thái, giống y chang ta thả NM01 trình sát trên cao.

Theo ngón tay Tường Cán chỉ, ánh lam trên người Lưu Diệp nhấp nháy, hai chữ to "Phích Lịch" lóe ra, nàng cũng đưa tay chỉ theo hướng ngón tay của Tường Cán, một chiếc Phích Lịch xa thay họng pháo, bắn một tảng đá lớn về vị trí Tường Cán chỉ.

Đá lớn vọt lên trời, nhân lực căn bản không cách nào ngăn được, nó mạng theo tiếng gió vù vù bay thẳng vào trong thành Từ Châu, một tiếng "Bính" thật lớn, một máy bắn đá kiểu mới bị đá lớn đập trúng, linh kiện bay loạn, gỗ vụn rơi la tã đầy đất.

Ta ngất, quá chuẩn, Tôn Vũ thiếu chút nữa nhảy dựng lên, hắn vội chạy đến sau máy bắn đá, bảo NM01 dùng tốc độ nhanh nhất tính toán góc bắn, đập vào cơ quan, bắn trả một tảng đá lớn.

Chỉ nghe ngoài thành vang tiếng "Bính", một cỗ Phích Lịch xa của Tào quân cũng bị đập nát.

Nhưng động tác của Tường Cán căn bản là không ngừng, nàng khẽ vươn tay, lại chỉ một hướng khác nói: - Cách phương vị này ba trăm bốn mươi bước, có một cỗ Phích Lịch xa, giấu trong bụi cỏ - Lưu Diệp phát tay, một tảng đá lớn bay ra, lại một cỗ máy bắn đá kiểu mới trong thành Từ Châu bị đập nát bét.

Máy bắn đá kiểu mới của Tôn Vũ mặc dù tiên tiến hơn Phích Lịch xa do Lưu Diệp ngoài thành chế rất nhiều, nhưng động tác tay của mình, sao có thể giống ngón tay của Lưu Diệp, có Phích Lịch xa tự động bắn đá. Lần này hai bên bắn nhau cách tường thành, Tôn Vũ liên tục thất bại. Hắn mới bắn mười lăm tảng đá lớn, Lưu Diệp đã bắn 30 tảng đá lớn, máy bắn đá trong thành Từ Châu lập tức tổn thất hơn 30 cỗ xe.

- Lực lượng của ta là khoa học mà, sao khoa học lại không đánh thắng không khoa học chứ? Tôn Vũ ngửa mặt lên trời mắng to: - Thế giới này quá không khoa học rồi.

Lúc này máy bắn đá trong thành chỉ còn lại hai mươi cỗ xe, nếu để Tường Cán cùng Lưu Diệp đánh tiếp như vậy, máy bắn đá trong thành Từ Châu sẽ bị diệt sạch, đến lúc đó lại rơi vào cảnh bị một phương đánh. Tôn Vũ cũng nghĩ không ra cách tốt gì, đám người Đào Khiêm thì chà tay dậm chân liên tục. Tất cả đều chỉ có thể giương mắt nhìn, không giúp gì được.

Cả đám bách tính Từ Châu đang xem cuộc chiến ở bên cạnh cũng sợ tới mức im bất, nếu tiếp tục như vậy, thành Từ Châu bị phá chỉ là vấn đề sớm

muộn, đến lúc đó sẽ bị mất mềothích làm ác nhuộmlàm thành người đủ màu.

Tôn Vũ hét lớn: - Quân sư đâu? Quân sư bên ta mau phá quân sư kỹ của Tường Cán.

Một lời bùng tỉnh người trong mộng, Ngụy Du vội đi lên đầu thành, bắn ánh đỏ khắp trong thành Từ Châu, quát lớn: - Phá.

Đáng tiếc một tiếng "Phá" đã qua, ánh đỏ vẫn như trước, nhưng bản thân Ngụy Du lại mất tái nhợt, hiển nhiên hao tổn tinh lực nhưng không thành công. Xem ra trí lực của Tường Cán cao hơn Ngụy Du không ít, Ngụy Du vẫn chưa đủ thực lực phá giải quân sư kỹ của Tường Cán.

Mọi người cùng kinh hãi ... Ngụy Du không ngờ không phải là đối thủ của Tường Cán? Vậy còn ai có thể dùng chứ? Chẳng lẽ trở mắt nhìn Tào quân bắn nát mấy bắn đá phe ta sao?

- Phá.

Lúc mọi người ở đây đang bàng hoàng bất lực, trong quân chúng vây xem, đột nhiên vang lên một giọng nữ nhỏ nhẹ, giọng nói rất êm tai, đầy kiên định cùng ngạo khí, giọng nói này vừa hô "Phá", chỉ thấy ánh đỏ trên trời đột nhiên tắt đi.

Mặt Tường Cán ngoài thành tái nhợt, hai chữ "Trình sát" Trên đỉnh đầu trong nháy mắt bị gió thổi tan, nàng rầm một tiếng ngã xuống đất, trong chốc lát không ngờ không đứng dậy nổi. Lưu Diệp mất đi Tường Cán chỉ hướng, lập tức ngăn ngo, rốt cuộc không cách nào chỉ huy Phích Lịch xa công kích nữa.

- Ồ

Mọi người cùng xôn xao, Tôn Vũ lấy làm kỳ nói: - Ai? Ai lợi hại như vậy?

Chỉ thấy quân chúng vây xem tự động tách ra hai bên, nhường chính giữa cho một nữ tử đang đứng. Nữ tử này thoát nhìn có tuổi xấp xỉ Tào Tháo, ngũ quan cao quý xinh đẹp, giờ tay nhấc chân đều tao nhã ung dung, có điều ... áo quần có vẻ bình thường, dường như là một em gái nghèo. Nàng mặc sĩ bào đen, trên đầu đội một cái mũ đen.

Dựa vào mũ cứng cùng áo đen của nàng mà xem, nữ nhân này rất nghiêm túc, không thích đùa giỡn. Hơn nữa nét mặt của nàng cũng rất trầm tĩnh, xem ra cũng là dạng rất đứng đắn không thích trêu đùa.

Nữ nhân đội mũ cao đi tới trước mặt Tôn Vũ và Đào Khiêm, cúi chào nói:

- Tiểu nữ tự họ Trần, tên Cung, tự Công Đài, người Đông Võ Dương ở Đông quận.

Oa, người này là Trần Cung. Tôn Vũ thăm kinh hãi, không cần NM01 giới thiệu hẳn cũng biết, Trần Cung là quân sư vô cùng trâu bò, ở trong "Tam Quốc Diễn Nghĩa", Trần Cung là quân sư của Lữ Bố, đã từng nhiều lần bày mưu tính kế cho Lữ Bố, chinh Tào Tháo cực thâm.

Trần Cung sao lại ở chỗ này? Tôn Vũ vừa nghĩ kỹ đã rõ, Tào tấn công Từ Châu, trong "Tam Quốc Diễn Nghĩa" từng đề cập một câu, lúc ấy Trần Cung đã từng cầu xin Tào Tháo, nhưng Tào Tháo không đồng ý. Nói cách khác, Trần Cung vốn ở gần Từ Châu, cho nên nàng xuất hiện ở trong Từ Châu cũng là chuyện bình thường.

Chỉ nghe Trần Cung đội mũ cao nói với Tôn Vũ rất nghiêm túc: - Tôn tướng quân, có ta ở đây, bảo đảm quân sư kỹ của Tường Cán kia không thể phóng vào thành Từ Châu nữa, xin Tôn tướng quân cứ dùng "Phích Lịch" phân cao thấp một phen với Lưu Diệp đi ạ.

Ta thật sướng, vợ được Bà chị Trần Cung, bà chị này đủ cho Tôn Vũ mừng như điên, có vị quân sư trâu bò này áp trận cho mình, còn sợ gì chứ? Hắn vội chạy đến cạnh mấy bắn đá, dùng tốc độ nhanh nhất nhắm vào Phích Lịch xa Tào quân ngoài thành.

Mấy tảng đá lớn "Bính bính bính" liên tục ở trong thành bay ra, nện lên Phích Lịch xa của Tào quân thậm đến không nói nổi.

Lưu Diệp mất đi chỉ dẫn của Tường Cán, lại bắt đầu mù mịt về tình huống trong thành Từ Châu, nàng đành phải chỉ huy Phích Lịch xa bắn loạn vào trong thành, nhưng bắn như vậy không có tác dụng lớn mấy, bắn hồi lâu cũng không bắn trúng một cỗ máy bắn đá nào. Trái lại Tôn Vũ lúc này, hai mươi mấy máy bắn đá còn sót lại phát huy công năng đầy đủ, mỗi một phát đều bắn trúng một cỗ Phích Lịch xa của Tào quân.

Tường Cán nằm dưới đất nửa ngày mới khôi phục tinh lực, dù sao nàng cũng là một nữ tử trẻ tuổi đôi mươi, tinh lực dồi dào, cần răng, giờ tay thả ra "Trình sát" lần nữa. Kết quả ánh đỏ "Trình sát" còn chưa bay lên không trung, Trần Cung trong thành vung tay một cái, quát khê: - Phá.

Tường Cán lại ngã xuống, lần này tinh lực nàng hao tổn quá độ, đứng hòng đứng lên trong một hai ngày nữa.

Lưu Diệp thở dài một tiếng, vội hạ lệnh quân đội Phích Lịch xa rút lui, cả đám Tào quân xông tới, kéo Phích Lịch xa còn lại về, lại rút về trong doanh trại.

Chỉ lát sau, chỉ thấy Tào mất mềothích ăn mặc hoa lệ chạy nhón nhấc tới trận tiền, giờ tay chỉ vào Trần Cung ở đầu thành mắng to: - Trần Cung, hóa ra là người, hai người chúng ta rõ ràng coi như là có duyên, lúc Đồng Trác soạn ngôi, ta và người đã từng cùng chạy ra khỏi Lạc Dương, sao bây giờ người lại tới chinh ta?

Trần Cung hừ lạnh nói: - Ta đúng là chinh người đấy, nếu không phải người tấn công Từ Châu, ta còn chẳng thèm ra mặt đâu.

- Vì sao? Ta cần một lý do

Mắt mèo tức giận tới mức đậm chân.

Trần Cung lạnh lùng thốt: - Tào A Man thích lòe thiên hạ nhà ngươi, ngươi còn nhớ Lữ Bá Xa không?

- Lữ Bá Xa? Tào nghiêng đầu nghĩ nửa ngày, buông tay nói: - Không nhớ, ta hỏi ngươi sao lại tới chinh ta, ngươi lại xách một kẻ không liên quan nói với ta làm gì?

Tôn Vũ cũng cảm thấy kỳ quặc, vội hỏi NM01: - Lữ Bá Xa là anh em kết nghĩa của phụ thân Tào Tháo, lúc Tào Tháo cùng Trần Cung chạy trốn đi ngang qua nhà Lữ Bá Xa. Lữ gia chuẩn bị rượu thịt khoản đãi hai người, kết quả Tào Tháo nghe được tiếng mài dao, tưởng người Lữ gia gây bất lợi với hắn, vì vậy rút dao giết cả nhà họ Lữ, để lại lời lẽ hùng hồn nổi tiếng "Thà ta phụ người trong thiên hạ, quyết không để người trong thiên hạ phụ ta". Trần Cung nghe xong mấy lời này của Tào, cảm thấy hắn không phải là mình quân, vì vậy đã bỏ đi.

Tôn Vũ à một tiếng, nghĩ thâm hóa ra là người này, ta hơi có ấn tượng với hắn, chỉ không biết người này tên Lữ Bá Xa ... Nghĩ đến đây, trong lòng Tôn Vũ đột nhiên vừa động ... Không đúng, danh ngôn của Tào Tháo ở thế giới này đã biến thành: - Thà ta phụ nam nhân thiên hạ, quyết không để nam nhân thiên hạ phụ ta, trích đoạn này hẳn là có hơi khác nhỉ?

Quả nhiên, chỉ nghe Trần Cung lạnh lùng mà nói với Tào: - Lữ Bá Xa là mỹ nam tử nổi danh bản xứ, ban đầu hai người ta và ngươi đi ngang qua nhà Lữ Bá Xa, hắn rõ ràng thích ta, lúc ấy ta đang suy nghĩ có nên đồng ý cầu hôn của nam nhân này không. Kết quả ... nữ nhân xấu xa ngươi không ngờ dùng đủ thủ đoạn, khiến cho Lữ Bá Xa thích ngươi.

Trần Cung nói đến đây lộ vẻ buồn bã, giận dữ nói: - Nếu hai người các người là thật tâm yêu nhau. Trần Cung ta cũng đành chịu. Nhưng ngươi căn bản không thương hắn, chẳng qua là trên chộc hắn, một khi đã như vậy, ngươi tội gì phải phá hư chuyện tốt của ta? Hừ, nam nhân này thích người khác, Trần Cung ta không bao giờ thêm liếc hắn thêm cái nào. Tào A Man ngươi ban thưởng hậu cho ta, ta cũng nhất định phải trả đủ, ta phải đối nghịch với ngươi đến cùng.

Phì, Tôn Vũ nghe xong lời này, phun một ngụm máu tươi ra xa mười trượng, mắt mèo, ngươi thật lợi hại, ngươi thật tuyệt, ta coi như thua các người.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 149: Ân Oán Giữa Mắt Mèo Cùng Cô Gái Mũ Cao

Tiến công của Tào quân hôm nay lại tuyên cáo thất bại, nhân lúc nghỉ công kích của máy bắn đá trong thành Từ Châu, Tào quân vội kéo Phích Lịch xa còn lại vào trong doanh trại. May nhờ độ chính xác của máy bắn đá Tôn Vũ rất cao, chỉ nện lên Phích Lịch xa không nện lên người. Cho nên binh sĩ Tào quân cũng không bị thương nặng gì, chỉ có mấy người bị đá vụn làm bị thương, có điều thương cũng không nặng, băng bó sơ sẽ không việc gì.

Trong đại tướng trung quân Tào doanh, mắt mèo sầm mặt xuống, nói với các đại tướng thủ hạ: - Mọi người hãy nghỉ kẻ, tiếp theo làm sao tấn công mai rùa Từ Châu này. Ta định bắc thang, cường hành tiến công, mọi người thấy thế nào?

Tào Nhân bên cạnh vội ngăn lại nói: - Chúa công không thể được, Đan Dương Tinh Bình của Từ Châu vô cùng lợi hại, hơn nữa còn Bạch Mã Nghĩa Tòng của Công Tôn Việt, mấy ngàn viện quân mà Điền Giai mang tới, lại thêm mấy ngàn viện quân Bắc Hải, thuộc hạ đoán chừng binh lực trong thành Từ Châu ít nhất cũng trên ba vạn. Công thành cần gấp đôi địch, bây giờ quân ta chưa nhiều hơn địch gấp đôi. Nếu cường công tổn thất sẽ rất lớn, cho dù dẹp xong thành Từ Châu, chi sợ cũng mất nhiều hơn được.

Tào Hồng cũng vội nói theo: - Mạt tướng tán thành.

Chúng tướng đều cảm thấy có lý, cường công Từ Châu không phải là phương án tốt, Tào quân nhất định sẽ tổn thất khổng lồ.

Lưu Diệp dưới trướng chưa kịp hoàn hồn bước ra, nằng thờ dài nói với Tào:

- Chúa công, thuộc hạ đã suy nghĩ kỹ, "Phích Lịch" của Tôn Tầm Chân hình như không lợi hại bằng thuộc hạ. Thuộc hạ cảm giác được thời gian công kích của Phích Lịch xa hẳn lâu hơn ta, hình như thời gian ngắm bắn tương đối dài. Thuộc hạ cho rằng ... hẳn không có năng lực điều khiển tất cả Phích Lịch xa cùng một lúc, chỉ có thể điều chỉnh từng cỗ một.

Mắt mèo a một tiếng, hỏi: - Ý của ngươi là, nếu để "Phích Lịch" đấu "Phích Lịch", ngươi sẽ chiếm thượng phong?

- Dạ Lưu Diệp nghiêm túc nói.

- Vậy sao hôm nay toàn bị đánh mà không thể hoàn thủ?

Mắt mèo thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Lưu Diệp buồn bực nói: - Quân địch ở trong thành, nhờ tường thành với phòng ốc che chắn, ta không nhìn thấy vị trí Phích Lịch xa của đối phương, không cách nào nhắm bắn vào Phích Lịch xa quân địch, hơn nữa quân địch nhân lúc nghỉ công kích của Phích Lịch xa quân ta tiến hành nhắm bắn, nên mới có lần bại này. Nếu chúng ta có thể nắm rõ vị trí Phích Lịch xa trong thành Từ Châu, thuộc hạ nhất định có thể đánh thắng.

- Ô? Tào mắt mèo liếc nhìn, thấp giọng hỏi: - Vậy ... quân ta phải làm sao mới có thể biết vị trí Phích Lịch xa của quân địch chứ?

Mọi người đều không nói gì, chuyện này nói thì dễ, nhưng làm thì khó, Tào quân cũng không biết bay, làm sao biết tình hình trong thành như thế nào.

Lúc này ngoài đại trường trung quân đột nhiên có lính liên lạc chạy tới nói: - Chúa công, đại nhân Quách Gia cầu kiến.

- Hà? Quách Phụng Hiếu đã tới? Mắt mèo cả kinh, vội đứng lên nói: - Mau mời vào, ai nha, ta không phải bảo nàng ở hậu doanh nghỉ ngơi sao? Sao còn chạy tới trung quân ...

Chỉ lát sau, hai nữ binh dìu đỡ một cô nương yếu đuối tới, cô nương này ước chừng mười bảy mười tám tuổi, mặc sĩ bào rộng thùng thình, áo bào là bộ áo quần đại tướng Tào quân thích mặc nhất. Áo bào rộng thùng thình quấn chặt thân hình mảnh khảnh của nàng, mặt của nàng tái nhợt, biểu lộ một loại đẹp yếu ớt của bệnh, lại thêm đôi mắt đen lầy cùng làn da trắng nõn càng tôn nhau lên.

Cô gái này chính là Quách Gia, nàng đi một bước, run một cái, nếu không phải hai nữ binh đi theo phía sau để dìu đỡ, chỉ sợ đi chưa được ba bước đã ngã xuống đất, rõ ràng người bị bệnh rất nặng. Nếu Tôn Vũ ở đây, nhất định sẽ xem nàng như Lâm Đại Ngọc, bởi vì hình tượng người đẹp bị bệnh của Quách Gia giống như đúc với Lâm Đại Ngọc.

Thấy Quách Gia đi vào, Tào mắt mèo nhíu mày, nàng không vui nói: - Phụng Hiếu, không phải ta bảo ngươi ở hậu doanh nghỉ ngơi à? Thân thể ngươi như vậy thì không nên chạy tới chạy lui ... nếu bệnh nặng thêm thì sao?

Quách Gia ho khê hai tiếng, thờ dài nói:

- Không có gì đáng ngại, chỉ là đi mấy bước, chưa đến nỗi mất mạng, khụ ... nghe nói Chúa công tấn công thành Từ Châu gặp khó khăn, ta muốn san sẻ cho Chúa công.

- Ài Tào thờ dài một tiếng nói: - Chỉ chút chuyện nhỏ, sao phải cần ngươi tốn công.

Tướng lĩnh như Điền Vi, Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân bên cạnh thì vội kể chuyện tấn công thành Từ Châu, Tôn Vũ dùng Phích Lịch xa nấp trong thành, đại phá Phích Lịch xa của Lưu Diệp một lượt.

Sau khi nghe xong, Quách Gia khê gật đầu, nàng cười khổ nói với Tào Tháo: - Chúa công, hóa ra là vậy. Xin để Quách Gia xuất chiến, với quân sư kỹ của ta, có thể phá Từ Châu khoanh khác.

- Không được Quách Gia vừa dứt lời trong nháy mắt Tào đã nhảy dựng lên, lớn tiếng nói: - Bây giờ ngươi đã bệnh như vậy, còn dùng quân sư kỹ gì? Ngươi tưởng ta không biết à, quân sư kỹ cần dùng tinh lực lớn vô cùng, hơn nữa uy lực quân sư kỹ của ngươi còn lớn hơn quân sư bình thường gấp mấy lần, với tình trạng cơ thể ngươi bây giờ, dùng quân sư kỹ một lần chính là tự sát, ta không cho phép.

Chư tướng Tào quân cũng cùng khuyên nhủ: - Quách Phụng Hiếu đại nhân, quân sư kỹ của ngươi tuyệt đối không thể dùng được, thân thể của ngươi không chịu nổi.

Quách Gia buồn bực nói:

- Nhưng mà ... ta muốn ra sức vì Chúa công, cứ mãi bệnh như vậy không phải là một phế vật sao, phụ hậu ái của Chúa công. Nếu đánh hạ tòa thành nổi tiếng này cho Chúa công, cho dù chết ta cũng cam tâm.

Tào lắc đầu nói: - Ta nói không được là không được, cho dù đánh thua trận này, ta cũng không cho ngươi sử dụng quân sư, ngoan ngoãn mà về hậu doanh nghỉ ngơi cho ta. Tên khốn Tôn Tầm Chân kia đang tìm Hoa Đà, hắc hắc, chờ hắn tìm được Hoa Đà, cũng giống như chúng ta tìm được, đến lúc đó mời Hoa Đà chữa khỏi bệnh của ngươi, ngươi lại ra sức cho ta là được.

Quách Gia thờ dài, nói: - Vậy ... ta tiến cử một danh sĩ cho Chúa công, có hẳn giúp đỡ, có lẽ có thể giải quyết Phích Lịch xa của Tôn Tầm Chân.

- Ô? Mọi người trong trường tò mò nói: - Ai vậy?

Quách Gia ho nhẹ một tiếng, dùng giọng nói yếu ớt nói: - Trương Cán, tự Từ Dục, danh sĩ Cửu Giang. Bây giờ nàng đang ở trong quân, chỉ là mãi mà không được Chúa công trọng dụng, quân sư kỹ của nàng đang thích hợp phát huy tác dụng ngay lúc này.

- Trương Cán? Tào mắt mèo nghĩ nửa ngày, rốt cuộc nhớ ra người này, tò mò nói: - Người này hữu dụng sao? Ta vẫn tưởng nàng chỉ biết nói phù phiếm, là một kẻ vô dụng ... có điều, nếu Quách Phụng Hiếu nói nàng hữu dụng, vậy thì nhất định hữu dụng, có ai không, truyền Trương Cán đến đại trường nghe lệnh.

Mi phu, trong thành Từ Châu.

Mi phu hiện giờ đã sắp biến thành nữ nhi quốc rồi, ba lily Hạ Hầu, Thái Sử Từ, Triệu Vân biến tiền viện thành sân chơi của các nàng, cả ngày làm xằng

làm bậy, ngay cả cây cảnh cũng bị nàng lay đổ ba bốn cây.

Triệu Vân vẫn luyện thương pháp một lúc vào mỗi ngày, Thái Sử Từ nhàn đến không có việc gì làm, cũng xách thương trúc theo Triệu Vân cùng luyện. Hạ Hầu Đôn thì đã lớn lên ở trong đại gia tộc từ nhỏ, đã luyện thương pháp từ nhỏ, cho nên nàng không có việc gì không ngờ chạy đi chỉ điểm thương pháp cho Triệu Vân cùng Thái Sử Từ, ba lolly ờ ào vô cùng, mấy người lớn đều không chen vào được.

Hai tiểu thư nóng tính Công Tôn Việt cùng Mi Phương ở chung, ngày nào cũng đầu khẩu tới khi trời đen kịt. Ngược lại nữ hài điềm tĩnh như ba người Vu Cẩm cùng Mi Trúc, Mi Trinh, lúc rảnh rỗi ngồi với nhau thảo luận mấy chuyện thâm thúy, ... , cũng rất vui vẻ hòa thuận.

Lúc này mọi người vừa mới ăn điểm tâm, đang thảo luận chuyện Tôn Vũ dùng "Phích Lịch" phá vỡ "Phích Lịch" của Lưu Diệp vào ngày hôm qua.

- Tầm Chân, người phát minh món đồ quái gở Phích Lịch xa này từ khi nào vậy? Công Tôn Việt nghiêng đầu nói: - Thật là lợi hại, sau này chúng ta trở về Bắc Bình, cũng tạo mấy cỗ Phích Lịch xa, bắn đầu Viên Thiệu nát như tương luôn.

Tôn Vũ lau mồ hôi, nghĩ thầm người nói bắn người ta, người ta sẽ để người bắn à? Khuyết điểm lớn nhất của Phích Lịch xa này là vận chuyển không linh hoạt, hành động chậm chạp, không có năng lực cận chiến. Nếu binh lực cùng võ tướng không ép được đối phương, đầu thế nào đẩy Phích Lịch xa nghênh ngang đi bắn thành trì người ta. Mà với lực chiến đấu đáng thương kia của Công Tôn gia, rõ ràng không ép được Viên Thiệu, không bị người ta bắn đã phải cảm ơn trời đất rồi.

Lúc này Vu Cẩm bên cạnh có vẻ sợ hãi nói: - Tầm Chân tiên sinh, người không bắn bị thương chúa công nhà ta chứ? Đôi mắt nàng lóe ra ánh nhìn u oán.

- Không đâu Tôn Vũ vội nói: - Ta chỉ bắn Phích Lịch xa, không hề bắn người.

Lúc này Vu Cẩm mới thở phào nhẹ nhõm nói: - Vậy thì tốt, nếu người tổn thương chúa công nhà ta, hừ hừ, ta cắn người đó.

Tôn Vũ: ...

Đại tỷ Vu Cẩm, mẹ của ta ới, người hờ một chút lại dùng chiêu cần để uy hiếp ta, ta với người chẳng có quan hệ gì, đừng cứ nói mấy lời khiến người ta hiểu lầm có được hay không? Nữ nhân của ta rất nhiều rồi, thật nhức đầu. Tôn Vũ buồn bực lắc đầu.

Lời này quả nhiên khiến cho người bên cạnh không vui một hồi, hai mắt Công Tôn Việt thoáng cái nhìn chăm chăm sang nói: - Tầm Chân, người cùng nữ nhân này rốt cuộc là quan hệ như thế nào? Trương Bạch Kỳ lần trước cũng như vậy, lần này Vu Cẩm cũng như vậy, người muốn mang bao nhiêu nữ nhân về mới thoả mái?

Ngất, đã bảo không phải mà, Tôn Vũ đứng là bó tay với mấy nữ nhân này.

Lúc này đột nhiên có binh lính vọt vào Mi phủ, hét lớn: - Tôn tướng quân ... Tào quân lại tới công thành, mời Tôn tướng quân mau tới đầu tường phía tây.

Tôn Vũ thăm cả kinh, mắt mèo không đứng đắn kia lại nghĩ tới chiêu kỳ quặc gì để đối phó ta sao?

Hắn vội mặc giáp trụ chỉnh tề, mang theo một đám nữ tử chạy thẳng lên tường thành phía tây, chỉ thấy văn thần võ tướng của Từ Châu đều đã ở trên thành tây rồi, Trần Khuê cùng Trần Đăng không tới, xem ra ngày hôm qua Trần Khuê hao tổn tinh lực quá độ, bây giờ có thể đang nghỉ ngơi. Ngụy Du cũng tới, có điều mặt nàng vẫn còn hơi tái, xem ra tinh lực hao tổn vẫn chưa bổ sung hoàn toàn.

Tôn Vũ chào từng người xong, vội nhìn ra ngoài thành, chỉ thấy Tào quân lại bày ra hơn sáu mươi cỗ Phích Lịch xa, đẩy từ từ tới.

- Hắc, ngày hôm qua Lưu Diệp bị dạy dỗ còn chưa đủ? Tôn Vũ lấy làm kỳ Hôm nay lại đẩy Phích Lịch xa tới? Có chịu hết không?

Một hồi trông vắng trong trận Tào quân, một nữ danh quan từ trong đi ra, danh quan này ước chừng hai mươi tuổi, cốt cách thanh kỳ, xem ra cũng là mỹ nhân xấu xa, có điều đôi mắt đảo tới đảo lui, lộ ra vẻ thâm độc. Nàng đi tới bên cạnh Lưu Diệp, sau đó ra lệnh binh sĩ hét lớn trong thành: - Tôn Vũ, ngày hôm qua người giấu Phích Lịch xa để đánh lén chúng ta, hôm nay chiều này đã vô dụng rồi.

Ta ngất, sao người không nói "chiêu thức từng sử dụng một lần với thánh đấu sĩ thì không thể dùng lần hai nữa", người nói như vậy, ta nhất định sẽ bị dọa à. Tôn Vũ bĩu môi.

Chỉ nghe binh lính Tào quân tiếp tục hét lớn: - Tên ta là Trương Cán, người nhớ lấy, bây giờ ta sẽ tóm hết Phích Lịch xa của người.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Cô Gái Mũ Cao – Trần Cung Phóng Hỏa

Mắt mèo đứng trên vân lâu cao ngất nhìn thấy tình hình thành Từ Châu rõ ràng như lòng bàn tay. Nàng ta vui vẻ vung bảo kiếm hét lớn: - Quân Phích

Lịch xa, tiến lên.

Mấy trăm lính lại bắt đầu đẩy phích lịch xa tiến về phía trước. Quân Tào không hổ là thế lực lớn một phương, chỉ trong một đêm họ đã tạo được mười mấy chiếc Phích Lịch xa, dù sao ngoài thành cây cối thừa để làm vật liệu mà. Thành Từ châu chắc chắn nhưng hiện giồng con rùa đen chẳng còn cách nào phản công. Quân Tào sẽ chiến thắng, điều này không còn nghi ngờ gì nữa. Vấn đề chỉ là đánh theo cách nào.

Nhìn thấy mấy chục cỗ Phích Lịch xa đang tiến tới, Tôn Vũ cảm thấy nhức đầu. Biết làm thế nào bây giờ? Nếu như đầu Phích Lịch xa với đối phương thì hẳn sẽ bị yếu thế. Ai có thể chinh hướng bắn của nhiều cỗ Phích Lịch xa như vậy được. Tôn Vũ vội vã chạy đến cỗ máy bắn đá ở trong thành điều chỉnh hướng bắn một cách nhanh nhất.

Trên tường thành phía tây thò ra ba cái đầu loli, mắt mờ lớn nghiêng ngó nhìn ra ngoài thành. Thì ra là ba cô bé Hạ Hầu Đôn, Thái Sừ Từ, Triệu Vân mấy nàng đi theo Công Tôn Việt lên mặt thành quan chiến.

Hạ Hầu Đôn chớp chớp độc nhãn long lanh, kiêu ngạo nói: - Nhìn thấy chưa, chúa công Mạnh Đức nhà ta thật lợi hại, trăm mưu nghìn kế, chẳng ai thắng được ngài. Chúa công sẽ nhanh chóng phá được Từ Châu đón ta trở về.

Thái Sừ Từ nhìn hơn năm vạn quân Tào ngoài thành, thề lười nói: - Chúa công nhà ngươi thật là kẻ đầu sỏ trong đám buôn người, thuộc hạ có tới năm vạn thì bán được biết bao nhiêu trẻ con đây.

Triệu Vân nghiêng đầu nói: - Năm vạn người sẽ tốn rất nhiều cơm để nuôi đấy.

Ba cô bé còn đang định nói tiếp thì thấy Vu Cấm, Từ Hoảng, Mi Trinh đi lên tường thành mỗi người tóm một cô bé đưa xuống dưới. Mi Trinh ôm Triệu Vân nằng một chập: - Trẻ con thì đừng có đi ra ngoài chiến trường làm gì. Nhỡ ra có tảng đá nào bay lên tường thành trúng vào các ngươi thì làm thế nào? Nhanh đi chỗ khác chơi đi.

- Tầm Chân tiên sinh muốn ta luyện thương pháp, tương lai ta cũng sẽ ra chiến trường. Triệu Vân cười hì hì nói:

- Chị là phu nhân của Tầm Chân tiên sinh, ta sẽ bảo vệ chị

Mi Trinh cười vuốt mũi Triệu Vân một cái: - Nhóc con, ta biết rồi từ nay về sau khi nào ta gặp nguy hiểm sẽ kêu Từ Long đến cứu ta. Bây giờ người cầm bánh bao về nhà ăn đi. Chiến tranh thì để người lớn lo.

Triệu Vân cười hì hì nhận túi bánh bao, cắn một miếng lớn, vui vẻ nói: - Bánh bao nhân thịt. Thời này không có tủ lạnh nên bảo quản bánh bao nhân thịt rất khó khăn. Cho nên các gia đình trung lưu khó có thể được ăn bánh bao nhân thịt. Bình thường chỉ là bánh bao nhân đậu, bánh bao chay. Chỉ có nhà giàu có như Mi gia mới có thể thường xuyên có bánh bao nhân thịt để ăn. Ngay cả nhà Công Tôn là chủ hầu một phương cũng thỉnh thoảng mới có bánh bao nhân thịt cho người trong nhà ăn, cũng chỉ vì tiết kiệm quân phí.

Triệu Vân vui sướng ôm túi bánh bao nhân thịt về nhà, Thái Sừ Từ chạy theo đằng sau kêu réo: - Triệu Từ Long, đồ đầu đất suốt ngày chỉ biết ăn. Một ngày nào đó rất có thể bọn buôn người sẽ dùng bánh bao nhân thịt dụ ngươi rồi đem bán.

Triệu Vân vui vẻ cười nói: - Không sao đâu, Mi phu nhân là vợ của Tầm Chân tiên sinh mà, người khác cho bánh bao ta sẽ không ăn.

- Tầm Chân tiên sinh chính là kẻ buôn người. Ngươi bị lừa rồi. Thái Sừ Từ vừa đuổi theo vừa gào lên ầm ĩ.

Nghe thấy hai cô bé nói chuyện, Tôn Vũ cười khò. Nghiêm túc mà nói Thái Sừ Từ nói phần có lý. Tôn Vũ dùng thức ăn để dụ Triệu Vân đi theo, cũng chẳng khác bọn buôn người là mấy.

Hừm, bây giờ đang là thời điểm chiến tranh nước sôi lửa bỏng, ta hơi đầu suy nghĩ đến những việc linh tinh đó làm gì. Tôn Vũ lại vội vã điều chỉnh các máy bắn đá.

Lúc này Đào Khiêm và Trần Cung trèo lên tường thành phía tây, có thể nhìn thấy Tào Tháo đứng trên vân lâu ở xa xa.

Trần Cung vẫn mặc bộ y phục màu đen đội mũ cao như thường lệ. Bên kia mắt mèo vẫn mặc bộ chiến bào sắc sỡ thường ngày. Hai người trang phục hoàn toàn tương phản cũng biểu lộ phong cách sống hoàn toàn trái ngược.

Mắt mèo cười to nói: - Mũ cao kia, hôm nay ta không dùng quân sự kỹ xem ngươi làm gì được ta?

Bà chị mũ cao cười lạnh nói: - Tào Mạnh Đức ta không cần ngươi đặt biệt hiệu, ngươi cũng không cần phải nói linh tinh nhiều. Làm người phải biết thi thư đạt lễ, đi thẳng ngôi ngay. Đằng sau là cả vạn chữ dạy bảo khiến cho cả trong ngoài thành Từ châu mọi người đều như sắp nổ tung.

Tôn Vũ vội lau mồ hôi lạnh trên trán, nghĩ thầm: - Cô gái mũ cao này thật là cứng nhắc, làm người đâu thể như vậy, như thế không thể thọ lâu đâu.

Cô gái mũ cao giảng dạy một tràng dài xong mới nói đến vấn đề chính:

- Tào Mạnh Đức, hôm nay ngươi không cần dùng quân sự kỹ mà lập đài quan sát nên hôm nay tới phiên ta dùng quân sự kỹ.

"Oa" lời nói vừa dứt, văng vổ trong thành Từ châu đều xôn xao. Cô gái này định dùng quân sự kỹ gì đây? Tôn Vũ cũng hiếu kỳ vươn cổ để nhìn

Lại thấy mắt mèo cười to nói: - Người muốn dùng quân sư kỹ trước mặt Tào Tháo ta sao? Người dám dùng ta sẽ dám phá ha ha ha! Lưu Diệp, tiến hành nhanh lên không cần phải để ý đến lời ba hoa của cô ta.

Năm mươi mấy cỗ Phích Lịch xa càng ngày càng tiến tới gần. Đã thấy sắp vào tầm bắn. Tôn Vũ cũng đã bắt đầu khăn trương chuẩn bị dung Phích Lịch đầu Phích Lịch. Thao tác của hắn chậm hơn Lưu Diệp một chút nên không thể chiếm được ưu thế chỉ có thể cố gắng cầm cự kéo dài.

Lúc này Trần Cung đứng trên tường thành nghiêm trang nói với mắt mèo: - Tào Mạnh Đức, người phá được quân sư kỹ của người khác nhưng chưa chắc phá được quân sư kỹ của Trần Cung này, nếu so mưu trí ta cũng không kém người đâu..

Tôn Vũ gật nhẹ đầu, hắn đã được NM01 cung cấp thông tin về Trần Cung. Theo thông tin này thì Trần Cung bày mưu tính kế cho Lữ Bố hai mươi lần trong đó đại đa số là thành công. Kế sách của Tào quân hầu hết đều bị Trần Cung khám phá chỉ đến khi Quách Gia ra tay thì Trần Cung mới bị bại hai lần.

Chỉ thấy trên tường thành xuất hiện luồng sáng màu xanh lam sẫm từ trên đầu Trần Cung phóng lên, hiện rõ chữ "Hỏa công"

Kỳ quái? Cái này cũng gọi là quân sư kỹ hay sao? Trong lòng Tôn Vũ ngạc nhiên.

Trần Cung vung tay lên ánh sáng màu lam bắn ra khỏi thành chiếu vào đoàn Phích Lịch xa. Lính đẩy xa của Tào quân cảm thấy có một luồng khí nóng ồ ồ thổi tới trước mặt. Nước trong không khí bắt đầu bốc hơi lên, một cảm giác nóng nực như mùa hè xuất hiện, giống như đang đứng dưới ánh mặt trời thiêu đốt.

"Ầm" một tiếng, một cỗ Phích Lịch xa đột nhiên bốc cháy ngùn ngụt

Lập tức lửa bốn phía cũng bốc lên khiến năm mươi mấy cỗ xa bắn đá đồng thời bốc cháy. Ban đầu ngọn lửa chỉ tí xíu nhưng khi Trần Cung chỉ tay qua thì nó bùng lên dữ dội, lửa bốc ngùn ngụt bốn phía.

Quân sư kỹ "hỏa công" có thể dùng bất cứ đồ gỗ nào để tạo ra hỏa hoạn, nếu không có gỗ thì không thể tạo lửa được.

Trên vân lâu Mắt mèo nhìn qua rồi cười: - Hừ, quả thật là quân sư kỹ, xem Tào Tháo ta phá của người đây. Mắt mèo vung bảo kiếm chỉ một cái rồi quát to "Phá" nhưng hiệu quả lại không như mong muốn. Sau tiếng phá, "hỏa công" mà Trần Cung thả ra không mất đi mà vẫn bốc cháy cả bốn mặt

- Không thể thế được, mắt mèo là sắc vàng, mũi cao chỉ là màu lam vì sao lại không phá được? Tôn Vũ vội vàng phân tích suy nghĩ, cuối cùng đưa ra kết luận: Mưu trí của Tào Tháo cũng không cao hơn Trần Cung, sở dĩ nàng có võ tướng kỹ màu vàng là do ngoài võ tướng kỹ còn có ngự binh kỹ, cái này gọi là tạp nhưng ko tính, công năng quá nhiều nên nếu tính một mặt thì còn kém hơn của bà cô có màu xanh lam kia

Chỉ thấy năm mươi mấy cỗ Phích Lịch xa bị ngọn lửa bao trùm, cháy sạch như bó đuốc. Tàn lửa tung bay bốn phía.

Mắt mèo giận dữ nói: - Mau đem nước đến dập lửa đi. Quân Tào vội vàng đi kiếm nước nhưng ngoài thành Từ châu chỉ có nước ở sông đào bảo vệ thành thôi, ai dám đi đến sông đào này để lấy nước chứ? Chẳng nhẽ không sợ quân thù thành bắt thành con nhím sao? Năm vạn đại quân cùng đứng ngơ ngác không biết làm thế nào để dập tắt ngọn lửa khổng lồ này, làm Tào Tháo mắt mèo trên vân lâu giận tím mặt kêu réo om sòm.

Tôn Vũ lau mồ hôi lạnh, nghĩ thầm: quân sư kỹ của cô nàng mũi cao này quả là uy lực. Mỗi quân sư kỹ đều mang tính chiến lược cao, hoàn toàn hơn hẳn kiểu của võ tướng kỹ. Bản thân mình đang bất lực trước Phích Lịch xa của đối phương, Trần Cung chỉ cần vung tay một cái là đã đốt trụ, thật là quá hiệu quả.

Cô nàng mũi cao cười lạnh, nói: - Tào Mạnh Đức người cướp nam nhân của ta, ta sẽ trả lại cho người gấp bội, xem đây. Nàng phát tay một cái một luồng sáng xanh đậm bắn tới vân lâu mà Mắt mèo đang đứng

Toàn bộ vân lâu được đóng bằng gỗ, rất sợ lửa. Nay lại bị Trần Cung phóng lửa, chỉ một cái lập tức bốn bề bốc cháy đùng đùng khiến cho mắt mèo hoảng sợ. Nàng ta đang cách mặt đất vài chục trượng, vân lâu mà bị cháy thế này nàng còn chưa biết phải làm sao để thoát hiểm.

Tôn Vũ đột nhiên phát hiện mình lại đang lo lắng cho mắt mèo. Cô nàng này gây sự khắp nơi nhưng bản chất không xấu. Nếu cứ để chết cháy hay ngã chết cũng thật đáng thương. Hắn không đành lòng hét lên với Trần Cung: - Người ra tay ác độc thế? Người trên đài chẳng phải ngã chết còn gì?

Mũi cao hừ lạnh một tiếng nói: - Không chết được đâu, mỗi họa ngàn năm có một này sao chết dễ vậy được.

Lúc này loli đại kích đứng cạnh mắt mèo cũng hoảng sợ. Nàng ta thấy lửa lan gần đến nơi đột nhiên hét lớn một tiếng vác mắt mèo lên vai: - Chúa công, mặt tướng đưa người xuống. Trên người nàng phát ra ánh kim quang chói lọi. Đỉnh đầu xuất hiện chữ "Ác Lai", đầu khí bốc ngùn ngụt xông bạt lửa ra xung quanh.

Diễn Vi cúi người lấy một cây cột gỗ dài hơn trượng. Cây cột này rất to, thân cột đã bị đốt cháy phân nửa nhưng phần đầu vẫn chưa bị bén lửa. Diễn Vi để mắt mèo ôm chặt vào lưng mình sau đó hai tay cầm chặt cây cột. Nàng ta thả người nhảy thẳng từ trên cao khoảng mười trượng xuống đất

- Ôi, phi thân từ trên cao xuống à? Tôn Vũ tròn mắt lấp bắp kinh hãi: Mắt mèo vạn lần đừng chết nhé.

Quân sĩ hai bên cũng kinh ngạc ồ lên một tiếng

Chỉ thấy loli đại kích Diễn Vi và Mắt mèo Tào Tháo rơi xuống đất như trái mít, sắp tan xương nát thịt đến nơi thì Diễn Vi đột nhiên chống mạnh cây cột

xuống đất.

"Àm" một tiếng động thật lớn, cây cột được bao phủ ánh kim quang chống xuống đất, khiến mặt đất hình thành một cái hố nhỏ. Diên Vi đột nhiên sử dụng sức lực toàn thân. Ánh sáng vàng bắn tóe ra xung quanh, đầu khí quay cuồng bốn phía. Từ trên không trung, hai tay Diên Vi ấn mạnh xuống đất. Lực phản chấn quá lớn khiến toàn thân Diên Vi run rẩy. Nhưng thể chất của nàng quá thần kỳ, bị như vậy nhưng vẫn không hề bị thương chút nào. Nàng lợi dụng lực phản chấn nhẹ nhàng nhảy ngược ra sau, nàng và mặt mèo nhẹ nhàng rơi xuống đất.

Thật không hổ là Cô chi ác lai.

Lòng Tôn Vũ như cát được một tảng đá ngăn cản. Mặt mèo không việc gì rồi, "phù" Diên Vi cũng ôn, thật tốt quá!

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Hậu Viện Tào Tháo Bị Cháy

Việt

151, Hậu viện Tào Tháo bị cháy.

Trần Cung đốt hết hai cây đuốc, toàn thân phát sáng, vẻ mặt vốn nghiêm túc nay lại dịu đi rất nhiều. Nàng vòng tay ôm bụng, suýt nữa té ngã trên đất, quân sư kỹ mạnh mẽ như vậy sẽ làm hao tổn tinh thần vô cùng lớn. Nàng lại dùng liên tục hai lần, lần đầu đốt phích lịch xa, lần thứ hai đốt ván lâu. Việc này làm tổn hao tinh lực rất lớn, tuy nhiên khi nàng thấy bộ dáng thảm thương của mặt mèo kia thì trong lòng lại cảm thấy rất thỏa mãn. Nàng nhin không được cười "ha ha ha", nhưng tiếng cười còn chưa dứt thanh âm đã trở nên khàn khàn.

Đào Khiêm nhanh chóng sai người đỡ Trần Cung đi nghỉ, người hầu đi tới đi lui, bưng trà đưa nước cho Trần Cung, giúp nàng khôi phục khí lực, bởi vì quân Tào bất kỳ lúc nào cũng có thể tiến công. Hiện tại Trần Cung và Tôn Vũ đều là con át chủ bài của thành Từ Châu, cho nên không thể để nàng mệt mỏi quá sức mà không chiến đấu được.

Quân sư thật đáng thương. Tôn Vũ nghĩ thầm, tuy uy lực của quân sư kỹ rất lớn nhưng dạng kỹ năng này nếu sử dụng lại gần như mất mạng. Vì thế võ tướng kỹ chiến đấu vẫn tốt hơn, ít nhất không làm tổn thương bản thân. Trần Cung này cũng thật cố chấp, chỉ vì mặt mèo kia chiếm nam nhân của mình mà lại oán hận đến nỗi đem chính tính mạng mình ra đặt cược.

Trần Cung mặc dù rất mệt nhưng vẫn không muốn mất phong độ. Nàng cố sức ngồi ngay ngắn trên ghế, khuôn mặt tái nhợt nhìn Tôn Vũ nói:

- Tầm Chân tiên sinh, ta đã cố gắng hết sức rồi, hiện tại phải nghỉ ngơi một lúc, tiếp theo đều nhờ vào ngài.Ồ ồ, ai dựa vào ai không nói trước được. Tôn Vũ chấp tay, hẳn không thích loại người có học thức cổ đại này, quá cứng nhắc cũng không hay. Tuy nhiên dù sao người ta cũng là tới viện trợ, hơn nữa lại nói chuyện rất lễ phép với hần, cho nên hần vẫn cứ xù mềm mỏng một chút.

Trần Cung nghiêm mặt nói:

- Quân sư kỹ của ta tuy có thể chống đỡ trong lúc này, nhưng cũng không phải là kẻ sách lâu dài. Nghe nói lần này mưu sĩ chủ chốt cũng gia nhập quân Tào, nếu người kia ra tay vậy ta cũng không phải là đối thủ của nàng.

"Ồ": Bệnh tò mò của Tôn Vũ lại tái phát, vội vàng hỏi:

- Mưu sĩ chủ chốt? Là Tuân Úc, Tuân Du hay là Trình Dục?

Trần Cung trong mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn hần một chút, nghiêm túc nói:- Sao ngươi lại biết rõ mưu sĩ của quân Tào như vậy? Ngươi có thông tin ở đâu?

- Ôi.

Tôn Vũ xấu hổ nhanh chóng nói:

- Chỉ là đoán mò thôi, hi hi, vậy rốt cuộc là ai?

Trần Cung thờ dài một tiếng rồi nói:

- Ba người ngươi nói tới đều lợi hại hơn ta, nhưng người lợi hại nhất lại không nằm trong số ba người này. Nàng tên là Quách Gia, tự Phụng Hiếu, được người đời gọi là quý tài. Nàng đáng lẽ cũng ở trong doanh bình quân Tào, nhưng không biết vì sao hôm nay lại không ra phá giải quân sư kỹ của ta.

- Quách Phụng Hiếu cũng tới ư?

Tôn Vũ cảm thấy lạnh hết cả lưng, giống như một luồng khí lạnh dần dần lan tỏa. Quách Gia không phải là người thường, sau này theo sử ký ghi lại Quách Gia là nhân vật vô cùng lợi hại, cũng giống như Gia Cát Lượng, Chu Du, hẳn giúp Tào Tháo bày mưu tính kế, bình sinh không thích nói nhiều, nhưng tính tình lại chi tiết tỉ mỉ. Nếu không phải do hắn bệnh mà chết sớm, không chừng hắn đã có những trận chiến sống mái với Gia Cát Lượng. Sau khi Tào Tháo đại bại trong trận Xích Bích đã từng khóc nói:

- Nếu như Quách Phụng Hiếu còn sống, ta nhất định sẽ không bị trúng kế.

Nhân vật khủng bố như vậy mà lại ở trong doanh trại quân Tào ngoài thành Từ Châu sao? Nếu vị này dùng quân sư kỹ ở Từ Châu như vậy Từ Châu coi như xong đời? Tôn Vũ toát mồ hôi nghĩ. Ngoài thành Từ Châu bị thiêu cháy rồi loạn lung tung, hơn năm mươi cỗ xe phích lịch xa to lớn, cộng với tòa văn lâu hùng vĩ cũng bị thiêu rụi, thảm thiết vô cùng, khói đen cuộn cuộn, trong không khí người lẫn vật đều không nhìn rõ.

Binh lính quân Tào đều bị bụi đất rơi đầy người, tất cả đành phải lui về phía sau một dặm, những ngày khổ cực này đều do Tôn Tầm Chân, hơn nữa lại có thêm Trần Cung tới giúp, thực là khóc không xong.

Tào Tháo trên mặt bị khói bám vào đen xì, rất ảnh hưởng đến khuôn mặt mỹ lệ của nàng. Nàng gợn tay lên sờ thử, kết quả có một lớp khói đen bám vào, khiến nàng càng trở nên giận dữ. Nhưng có tức giận cũng chẳng làm thế nào được đành phải quay về.

Trở lại doanh trại, Tào Tháo triệu tập các võ tướng tề tựu lại nói:- Thành Từ Châu thật ngoan cố, Tôn Tầm Chân và Trần Cung quả là khinh người quá đáng, ta muốn sử dụng tất cả mọi biện pháp, sử dụng thang mây, trùng xa công thành bằng được.

Tào Nhân lau mồ hôi nói:

- Thang mây, trùng xa Đây toàn là đồ bằng gỗ.

Những lời này khiến chúng tướng quân Tào đều sợ hãi, những đồ bằng gỗ này nếu gặp phải Trần Cung

Hạ Hầu Uyên nhanh chóng nói:

- Chúa công, để ta dùng cung tiễn chặn ở đầu thành, khiến Trần Cung không thể dùng tới quân sư kỹ. Tào Tháo lắc đầu nói:

- Không được. Trong thành có Tôn Tầm Chân, tài bắn cung của hắn với người ngang nhau, người sẽ không hạ được Trần Cung.

Nhóc con Điền Vi kích động hét lên:

- Chúa công, ta không sợ lửa, ta có thể dùng đầu khí thổi lửa, để ta leo lên tường thành, đập bẹp cái tên đáng ghét kia.

Tào Tháo lại lắc đầu nói:

- Mặc dù người lợi hại hơn Hạ Hầu Đôn một chút, nhưng cũng không phải là quá nhiều. Nếu leo lên tường thành sẽ bị Tôn Tầm Chân và nữ nhân mặc đồ trắng kia vây công, vậy người cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Hạ Hầu Uyên, Tào Nhân, Tào Hồng, Nhạc Tiến, Lý Diễn, Lưu Kiên, Chu Linh, Hạ Hầu Ân, Mãn Sùng và các tướng lĩnh cùng nhau nói:

- Hãy để vị thần đi theo Điền Vi tướng quân leo lên đầu thành, Từ Châu đang thiếu đại tướng, hãy để chúng thần cùng lên, nhất định sẽ đánh bại Từ Châu.

Tào Tháo chăm chú nhìn các chúng tướng thủ hạ, thờ dài một hơi nói:

- Các người đều là phụ tá đắc lực của ta, ai bị tổn thương ta đều khổ sở tởm lòng, thực không muốn để các người gặp phải nguy hiểm. Trong thành Từ Châu bây giờ tướng lĩnh cũng không thiếu, có Tôn Tầm Chân, Từ Công Minh, Tôn Quan, Điền Giai, Tông Bảo Các người leo lên đầu thành tiến công, đối phương từ trên cao đánh xuống sẽ có lợi thế hơn, ta sợ các người sẽ bị thương tổn.

- Chiến tranh sao có thể không có thương tổn, nếu chúng ta chết, thì cũng là báo đáp sự ưu ái của chúa công mà thôi.

Chúng tướng trăm miệng một lời cùng nói. Tào Tháo trong lòng do dự, nàng muốn có Từ Châu, nhưng không muốn tướng lĩnh của mình bị tổn thất, đúng là khó nghĩ.

Lúc này cửa doanh trường hiện lên một thân ảnh, mỹ nhân bệnh tật Quách Gia được hai binh lính nâng tới, nàng ho nhẹ hai tiếng rồi nói:

- Chúa công Khiến cho các tướng quân lâm vào nguy hiểm như vậy, chi bằng để ta đi.

- Ai nha, Phụng Hiếu, sao người lại tới đây.

Tào Tháo nhanh chóng đỡ mỹ nhân bệnh tật này, giúp nàng nằm trên ghế nghỉ ngơi, sau đó trách cứ nói:

- Ta đã nói với người bao nhiêu lần rồi, hãy ngoan ngoãn tĩnh dưỡng, hết bệnh lại giúp ta. Quách Gia thờ dài một hơi nói:

- Chúa công, trận chiến hôm nay ta đã nghe các binh lính kể lại. Nếu có Tuân Úc, Tuân Du, Trình Dục ở đây tất nhiên ta sẽ không phải ra tay, nhưng ba

vị kia lại đang ở Duyệt Châu không đi theo đoàn quân tới đây, vậy ngoại trừ ta không ai có thể phá được quân sư kỹ của Trần Cung Quách Gia xin Chúa công chấp nhận cho ta xuất chiến.

Quách Gia nói một hơi, lập tức cảm thấy khí huyết không thông, ho mạnh một tiếng, nằng cúi đầu, cảm một chiếc khăn trắng bịt miệng, lát sau thấy trên góc khăn có màu đỏ tươi, hiển nhiên là đã ho ra máu.

“Ồ!”

Chúng tướng trong doanh Tào lập tức đứng lên nói:

- Mau gọi đại phu, Quách quân sư ho ra máu. Tào Tháo thở dài một tiếng, nhanh chóng vỗ vỗ vào đầu vai Quách Gia nói:

- Phụng Hiếu, ta biết ngươi muốn giúp ta, nhưng hiện tại ngươi Không nói tới chuyện dùng quân sư kỹ, cho dù nói năng bình thường cũng còn ho ra máu, ta làm sao dám để ngươi xuất trận. Đừng nói là thành Từ Châu, có dù dùng toàn thiên hạ đôi lầy ngươi, Chúa công ta cũng không chấp nhận. Thiện hạ này chúng ta có thể từ từ thăm dò, hôm nay đánh một thành, ngày mai đánh thành khác, nhưng mạng của ngươi chỉ có một, mất đi rồi sẽ không có nữa.

- Chúa công nhân hậu

Chúng tướng Tào doanh nghe thấy lời Tào Tháo nói, đều thấy mình đã gặp được minh chủ, cảm động phát khóc.

- Báo.

Một lính liên lạc đột nhiên xông vào lều lớn kêu to:- Tuân Úc quân sư đưa thư cấp báo, Đồng Trác đột nhiên xuất binh đánh quân ta, do “Uy phong” Trương Liêu, “Thương vương” Trương Tú nổi người dẫn một đạo quân, chia làm hai ngả đột kích Duyệt Châu Tỉnh thể trước mắt vô cùng nguy hiểm, toàn bộ nhờ Tuân Úc, Tuân Du, Trình Dục ba vị dùng quân sư kỹ để chống đỡ, xin Chúa công cấp tốc quay về cứu trợ.

Tào Tháo “”

Chúng tướng Tào quân “”

- Ngươi đưa tin giả cho Trần Khuê đúng không?

Tào Tháo bắt lấy lính liên lạc kia, dùng sức nắm chặt vai, đầu ngón tay bấm vào người tên lính kia quát lên “Phá” Kết quả chẳng phá được cái gì, tên lính liên lạc kia về mặt thâm thương nói:

- Là thật, xin Chúa công xem, đây là tín vật quân sư Tuân Úc đưa ta.

Hắn cho tay vào ngực, lấy ra một chiếc mệnh phù to khoảng một bàn tay, đây là tín vật bất ly thân của Tuân Úc.

Lần này tin tức đã được chứng thực, mọi người lập tức trở nên ngưng trọng. Duyệt Châu là căn cứ chính của Tào Tháo, Tào Tháo đã dốc hết tâm sức để xây dựng nên thành này. Hiện tại Đồng Trác đã biết rõ đó là căn cứ của mình, thật là không thể nhẫn nhịn được.

Tào Tháo giận dữ nói:

- Cái tên Đồng Trác chết toi này, bây giờ chúng ta phải làm thế nào đây?

Chúng tướng cùng nói:- Hãy để chúng thần cùng tiến đánh, cường công Từ Châu, một ngày là có thể công thành, sau đó nhanh chóng khai hoàn trở lại cứu Duyệt Châu, Chúa công, xin hạ lệnh.

Lúc này trong doanh đột nhiên có một tiếng nói yếu ớt vang lên: “Từ từ”

Thanh âm yếu ớt vô lực của Quách Gia vang lên:

- Các vị tướng quân không cần vội vàng, hãy nghe lời ta.

Mọi người đều quay đầu lại nhìn nằng, Quách Gia thở gấp một hơi sau đó nói:

- Hôm nay Đồng Trác soán quốc, thanh thế rất lớn, chỉ với thế lực của chúng ta muốn ngăn cản Đồng Trác thì không khác gì là lấy trứng chọi đá. Chỉ riêng Lữ Bố với Điều Thiên quân ta cũng khó mà chống lại được, hơn nữa trong quân Đồng Trác còn có Giả Hủ, Lý Nho, Trương Liêu, Trương Tú và rất nhiều nhân vật lợi hại, chúng ta đã không thể tấn công Từ Châu, chỉ bằng nhân cơ hội này cho Tôn Tâm Chân, Đào Khiêm, Trần Chung chút thể diện.

- A? Cho bọn họ thể diện?

Tào Tháo tò mò hỏi.

Quách Gia gật gật đầu:

- Chúng ta muốn chiếm Từ Châu, nguyên nhân chính là vì Từ Châu giàu có đông đúc, tài phú lương nhiều, nay đã không chiếm được, chỉ bằng lấy danh

nghĩa chống lại Đồng Trắc, không đánh Từ Châu, ngược lại kết minh với Từ Châu, như vậy ruộng đất Từ Châu chúng ta cũng có phần, lại tiết kiệm sức lực để đối phó với Đồng Trắc, như vậy chẳng phải vẹn cả đôi đường hay sao? Hơn nữa, chúng ta còn có thể nhân cơ hội này yêu cầu thả Hạ Hầu Đôn, Vu Cấm hai vị tướng quân, ta nghĩ Tôn Tầm Chân cũng sẽ không bắt giữ các nàng. Khụ khụ Quách Gia nói xong một hơi, lại ho ra một ngụm máu.

Tào Tháo nghe xong lời Quách Gia, nghĩ lại cẩn thận, thật lâu sau mới thở dài nói:

- Được rồi, vậy hãy xử lý theo ý người.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 152: Tào Tháo Lui Binh

Việt

152, Tào Tháo lui binh

Đại sảnh Mi phủ trong Từ Châu thành.

Chiến tranh tạm ngưng, Tôn Vũ quay về phủ nghỉ ngơi.

Hạ Hầu Đôn ôm lấy chân Tôn Vũ dùng lực lắc tới lắc lui:

- Tôn tướng quân, không đánh được không, hôm nay người đánh cho Chúa công Mạnh Đức tỷ tỷ nhà ta suýt nữa thì bị thiêu cháy, đều do Trần Cung đáng chết kia làm, vậy mà người lại giúp Từ Châu. Người muốn hại chết chúa công nhà ta mới vui sao? Tôn Vũ cười khổ nói:

- Không phải là ta muốn đánh nhau với chúa công của người, mà là nàng muốn chiếm Từ Châu.

Hạ Hầu Đôn chớp chớp đôi mắt nói:

- Người vì sao phải giúp Từ Châu? Dẫn phu nhân người cả nhà cùng nhau đến Tào gia chúng ta, có phải tốt hơn không?

Ồ, muốn dụ dỗ tướng địch sao? Tôn Vũ buồn bực đau đầu nói:

- Bởi vì chiến tranh lần này, nguyên nhân là do thủ hạ của Đào Khiêm giết người nhà chúa công của người, tuy nhiên tình huống thực chất Đào Khiêm cũng là người bị hại, ta chỉ giúp lấy lại công bằng thôi.

Tôn Vũ nhẹ nhàng an ủi. Lúc này Vu Cấm ngồi bên cạnh khẽ hừ một tiếng nói:

- Lấy lại công bằng muốn lừa ai chứ? Người cứ việc nói thẳng ra là giúp phu nhân của người đi cho rồi, còn nói nọ kia, đồ xấu xa, hừ hừ!

Tôn Vũ “”

Nữ nhân này toàn nói lời lẽ càng đay nghiến càu kình, không ổn rồi, rất không ổn. Ta phải tìm cách trả nàng lại cho Tào Tháo.

Tôn Vũ ho nhẹ một tiếng, nói với Vu Cấm

- Vu tướng quân, hay là Ta dùng dây thừng trói cho người lại rồi cho người ra khỏi thành để người đi tìm Tào Tháo. Ah, không đúng, để người đi tìm Chúa công nhà người thảo luận, kêu nàng lui binh đi?

Tôn Vũ nói ra suy nghĩ trong lòng nãy giờ của mình, ta trả người về doanh Tào, chắc người sẽ không ngốc đến nỗi quay lại làm tù binh nữa chứ, nếu vậy ta có thể trút bỏ cái gánh nặng này rồi.

Vu Cấm quả nhiên bị lừa, ngoan ngoãn gật đầu nói:

- Không thành vấn đề, để ta đi khuyên Chúa công.

Tôn Vũ mừng rỡ, hần nhanh chóng phái người đi thông báo với Đào Khiêm, nói muốn thả một tù binh trở lại doanh Tào, để bàn luận với Tào Tháo việc lui binh. Đào Khiêm cũng vui mừng, nàng luôn ước có quan hệ tốt với Tào Tháo, vừa vận hiện tại hai bên đều không có thương vong, là cơ hội tốt để hợp tác. Đào Khiêm nhanh chóng tự chạy đi, giảng giải một đồng điểm tốt với Vu Cấm, ví dụ như nếu Tào Tháo lui binh sẽ nguyện ý tặng Tào Tháo một vạn thạch lương thực, năm trăm kim, chiến mã một ngàn con, vài năm trăm mã Tôm lạ là đưa ra một loạt những điều kiện rất tốt, cũng chẳng khác gì là cắt đất dâng tiền. Tuy nhiên cho dù đưa ra hàng loạt những điều kiện tốt như vậy, nhưng trong lòng Đào Khiêm cũng không an tâm, bởi vì nàng biết rõ thực lực Từ Châu nếu so với quân Tào Tháo thì kém xa, nếu Tào Tháo không đồng ý nghị hòa mà muốn cưỡng công Từ Châu, vậy Từ Châu nhất định

sẽ không giữ được.

Cửa thành đã bị phá hỏng, binh lính Từ Châu chỉ dùng một vài thanh trúc đan xen vào làm tạm thành tường, nhìn qua mắt có thể thấy doanh Tào. Trong lòng mọi người đều bất an, Tôn Vũ cũng nghĩ nếu hiện tại ba tỷ muội Đào Viên không tới, Tào Tháo cũng không phải lui binh, bây giờ chỉ còn mỗi Trần Cung, chỉ cần Quách Gia mà ra tay vậy nàng cũng sẽ lập tức bị hạ gục. Tào Tháo nhất định sẽ không tiếp nhận điều kiện lui binh.

Mọi người hai mắt nhìn về hướng doanh Tào chờ đợi, sau nửa canh giờ, đột nhiên trong doanh Tào có một tiếng vang, Tào Tháo mang theo Điển Vi đi từ trong doanh ra, chậm chậm đi qua đoạn đường quanh co đến dưới thành Từ Châu.

- Tôn Tầm Chân, Trần Cung, Đào Cung Tổ mau ra tâm sự chút nào?

Mắt mèo kia bảo Điển Vi đứng bên cạnh hết to.

Từ trong thành Từ Châu có ba chiếc giò trúc to được thả xuống, ngồi bên trong chính là Tôn Vũ, Trần Cung, Đào Khiêm, vì đề phòng Điển Vi động thủ đánh người, chiếc giò thứ tư cũng được thả xuống, bên trong có Từ Hoảng, Tôn Vũ cùng Từ Hoảng mà liên thủ thì Điển Vi sẽ không phải là đối thủ nữa.

Hai bên đi tới chính giữa, nhìn nhau đánh giá một lúc lâu.

Mắt mèo dùng đôi mắt câu hồn đoạt phách quét đi quét lại trên người Tôn Vũ vài lần, sau đó quay đầu đi, cao ngạo nói với Đào Khiêm- Đào Cung Tổ, vừa rồi thuộc hạ của ta đã nói rất nhiều lời tốt đẹp về người. Còn nói người hứa hẹn sẽ bồi thường cho ta rất tiền bạc để bồi thường cho hai mươi mấy nhân mạng trong nhà ta, những lời này có thật không?

Lão bà Đào Khiêm về mặt khiêm tốn nói:

- Tuyệt đối là thật, chỉ là một chút thành ý, nếu có thể bỏ qua ngăn cách giữa Mạnh Đức và Từ Châu ta vậy thì quá tốt rồi.

Mắt mèo giả vờ suy nghĩ một lát, thờ dài nói:

- Được rồi, ta nghĩ trái nghĩ phải, lại có Tôn Tầm Chân làm chứng. Ta sẽ cho Tầm Chân chút thể diện, về chuyện Trương Khải giết người nhà của ta, ta sẽ không truy cứu nữa.

Đào Khiêm mừng rỡ, chỉ thiếu chút hành lễ cảm ơn Tào Tháo. Tào Tháo không hề để ý tới Đào Khiêm, quay đầu nói với Trần Cung:

- Trần Cung, khi rời khỏi Lạc Dương hai chúng ta vẫn còn giữ quan hệ tốt, hiện tại người lại đối nghịch với ta, ta nghĩ tới nghĩ lui mấy ngày mấy đêm nay cũng không nhớ được Lữ Bá Xa rốt cuộc là ai, có lẽ cũng không phải là nhân vật quan trọng gì, cần gì phải vì hấn mà làm trầm trọng quan hệ giữa hai chúng ta. Không cần quyết liệt như vậy nữa, hôm nay ta quyết định lui binh, kỳ thật cũng là muốn giữ thể diện cho Cung Đài muội muội người.

Trần Cung hừ lạnh một tiếng, xoay xoay hắc bào nói:

- Chuyện của Lữ Bá Xa ta cũng không muốn nói lại, nhưng Tào Mạnh Đức người cướp đồ của ta, ta phải đoạt lại mới cam tâm, vì thế ta với người đối nghịch với nhau là lẽ tất nhiên.

Tào Tháo lơ đãng quay đầu, cũng không nghĩ tới việc Trần Cung nói tới chính là việc đoạt nam nhân của nàng, cho nên cũng lơ đãng bỏ qua, lại quay đầu nói với Tôn Vũ:

- Tầm Chân Ha ha Tầm Chân a, dù sao quan hệ hai chúng ta cũng thân thiết như vậy, ta luôn nhớ đến Tầm Chân, nhớ khôn người đó.

Tôn Vũ nghe xong toát mồ hôi, Trần Cung đứng bên cạnh nghe thấy Tào Tháo dùng ngữ khí thân mật nói chuyện với Tôn Vũ cũng kinh ngạc toàn thân, quay đầu nhìn chăm chăm vào Tôn Vũ.

- Tầm Chân

Tào Tháo dùng âm thanh nũng nịu chết người nói:

- Ta phải quay về Duyệt Châu ngay bây giờ, kỳ thật ta và người cũng là hữu duyên, từ trận chiến ở Đại Hưng sơn đến giờ đã gặp nhau rất nhiều lần, người nhớ lòng để ta đi sao? Ngắt, người đừng nói những lời khiến người khác hiểu lầm ta có được không? Ta hi vọng người đi càng xa càng tốt, đi luôn thì càng hay. Tôn Vũ toát mồ hôi, nhanh chóng nói:

- Không có gì là không nhớ. Xin miễn được hữu duyên với người, ha ha.

Mắt mèo cười hi hi nói:

- Con người ta chỉ nhớ rõ những người tốt, không nhớ rõ người xấu, người trả lại Hạ Hầu Đôn cho ta, ta sẽ nhớ kỹ việc người làm, sau này chúng ta sẽ là một đôi nam nữ thân mật, người thấy được không?

Ngắt luôn, ai thêm thân mật với người, người toàn nói những chuyện viển vông. Tôn Vũ lau mồ hôi nhanh chóng nói:

- Ta lập tức sẽ thả Hạ Hầu Đôn, hai ta từ nay sẽ hòa nhau, nước giếng không phạm nước sông, nước sông không lẫn nước giếng- Hi hi, người vẫn còn

thẹn thùng sao? Dừng khi ban đầu khi đẩy ngã ta ở trong doanh trường Ty Thủy đi đâu rồi?

Tào Tháo im lặng không nói một lúc, sau đó cất cao giọng nói:

- Nước giếng nước sông đều là nước chảy trên mặt đất, trong lòng người có ta, trong lòng ta có người Ta đi đây Ta ở Duyệt Châu sẽ chờ người đến ở rể Tào gia, đừng quên ta nhé.

Phi phi, người đứng là hồ ly tinh chuyên giả vờ, toàn nói lung tung đầu đầu. Tôn Vũ buồn bực vô cùng, nói đi nói lại kiểu gì cũng bị Tào Tháo bóp méo theo ý nằng. Ta mặc kệ người muốn nói sao thì nói.

Cuối cùng, Tào Tháo lại nhìn về phía Từ Hoảng, nằng cười hi hi nói:

- Vị muội muội này rất lợi hại nha, không biết Tầm Chân nhà ta tìm được người ở đâu ra, thật là một cô nương mắt ngọc mày ngài đẹp mắt, đến Tào gia nhà ta làm quan được không?

Ngất, đây chính là mua chuộc tướng địch? Tôn Vũ toát mồ hôi, ta biến thành của nhà người từ khi nào chứ.

Từ Hoảng nhếch miệng, mặt hơi cau lại, ngừ khi tức giận nói:

- Nhà người, ta khinh thường, hừ hừ.

Tào Tháo không biết Từ Hoảng trời sinh tính tình có chút khó chịu, còn nghĩ rằng nằng không thích nhà mình thật, vì vậy kêu Diên Vi chậm rãi quay trở về doanh Tào.

Đào Khiêm nhanh chóng quay về Từ Châu sai người bỏ tảng đá chắn cửa thành đi, mở ra lối thông cho thành, sau đó đưa vô số xe lương thực vàng bạc vải vóc từ trong thành Từ Châu đi ra ngoài, mang thẳng đến doanh trại quân Tào. Tôn Vũ cũng thả Hạ Hầu Đôn, nhóc một mắt này có vẻ lưu luyến không rời xa với người bạn mới là Thái Sứ Từ, nhưng bị Triệu Vân ép buộc nên phải cưỡi một con ngựa nhỏ đi theo đoàn xe trở lương thực trở về doanh Tào.

Ngoài thành doanh Tào bắt đầu nhỏ trại, từng cọc từng cọc được nhổ ra hết, doanh trường bị thu lại, cất vào trong xe ngựa, quân Tào thu dọn doanh trường, vội vàng quay về Duyệt Châu.

Tào Tháo cứ vậy bỏ đi sao?

Tôn Vũ có chút kinh ngạc nghĩ về những điều kiện Đào Khiêm đưa ra, Tào Tháo lại đáp ứng luôn, không hề có kẻ nặc cả, vừa tiếp nhận Hạ Hầu Đôn liền lập tức nhổ trại rồi đi. Việc này diễn ra quá nhanh, ta còn nghĩ Tào Tháo sẽ không sáng khoái đáp ứng mau như vậy, chẳng lẽ đã xảy ra việc gì? Trần Cung cũng khó hiểu nhìn quân Tào, ngạc nhiên nói:

- Vì sao nằng lại rời đi? Quân Tào rõ ràng đang chiếm ưu thế, chỉ chút tiền đó cũng tiếp nhận luôn, ta còn nghĩ nằng giả vờ.

Không nói tới Tôn Vũ và Trần Cung, ngay cả Ngự Du, Tôn Càn cũng có vẻ kinh ngạc không lý giải được. Chỉ có Đào Khiêm thờ dài một tiếng:

- Ai nha, cuối cùng đã đi rồi, ta thực thoải mái.

- Báo!

Một lính liên lạc chạy tới nói:

- Cổng Bắc thành có bốn nữ nhân, trong đó có ba người tự xưng là ba tỷ muội Đào Viên, người còn lại xưng là Giản Ung, nói là tới giúp Từ Châu chúng ta, ba tỷ muội Đào Viên kia hình dáng hung tợn không đứng đắn, chúng ta có nên đuổi họ đi không? Xi, Tôn Vũ muốn thô huyết, Lưu Quan Trượng rút cuộc các người cũng đã tới, trận chiến Từ Châu cũng vừa kết thúc. Giá mà các người tới sớm hơn một ngày? Không cần sớm hơn nhiều chỉ cần một ngày là được ..

Đào Khiêm nghe thấy tên ba tỷ muội Đào Viên liền sáng mắt, nằng hét lớn:

- Mau mau mời vào, sao các người lại đuổi họ đi, các nằng là danh sĩ đó.

Lính liên lạc ngần ngại một lúc, thầm nghĩ một người yếu ớt không giết nổi một con kiến, một người râu ria như quái vật, một người thì say đến không phân rõ đầu là Đông Tây Nam Bắc, ngoại trừ cái người tên là Giản Ung thoạt nhìn có chút bình thường ra ba người kia là danh sĩ gì chứ? Ai nha, Chúa công có lẽ bị hồ đồ rồi.

Bạn đang đọc truyện *Manh Nương Tam Quốc Diễn Nghĩa* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.